

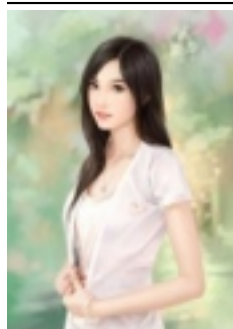
Cổ Đại Ôi Ta Tới Đây!!!

Contents

Cổ Đại Ôi Ta Tới Đây!!!	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	24
14. Chương 14	27
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	41
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	50
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	73
31. Chương 31	78
32. Chương 32	80
33. Chương 33	83
34. Chương 34	88
35. Chương 35	92
36. Chương 36	99
37. Chương 37	104
38. Chương 38	111
39. Chương 39	114
40. Chương 40	118
41. Chương 41	123

42. Chương 42	128
43. Chương 43	132
44. Chương 44	136
45. Chương 45	141
46. Chương 46	145
47. Chương 47	149
48. Chương 48	153
49. Chương 49	157
50. Chương 50	161
51. Chương 51	165
52. Chương 52	169
53. Chương 53	173
54. Chương 54	177
55. Chương 55	183
56. Chương 56	186
57. Chương 57	190
58. Chương 58	195
59. Chương 59	199
60. Chương 60	204
61. Chương 61	208
62. Chương 62	210
63. Chương 63	212
64. Chương 64	214
65. Chương 65	216
66. Chương 66	218
67. Chương 67	219
68. Chương 68	221
69. Chương 69	223
70. Chương 70	226
71. Chương 71	229
72. Chương 72	231
73. Chương 73	234
74. Chương 74	236
75. Chương 75	238
76. Chương 76	240
77. Chương 77	244
78. Chương 78: Ngoại Truyện	246

Cổ Đại Ơi Ta Tới Đây!!!



Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Cổ đại ơi ta tới đây!!! của tác giả Fox + Phi Phi + Thiên Dực trên website đọc

1. Chương 1

BỐP!!! mày ngay cả mẹ và em mày mày cũng đánh sao, đứa con thiếu gia giáo như mày giống ai hả?

“người ta nói con gái giống cha con trai giống mẹ đấy”- nàng nhếch miệng nói với ánh cười trong mắt

Lão cha nghiêm mặt, nhìn nàng đầy tức giận, giơ tay lên cho nàng 1 bạt tai tiếp theo

“cha à, đánh 1 cái thôi chứ, được thể đánh mãi à” – nàng cầm chặt bàn tay của lão cha rồi hất ra không để lão đánh thêm bạt tai nào nữa.

Lão cha tối sầm mặt lại, tựa hồ muốn tiến tới may miệng nàng lại, đập cho 1 trận. Lão vốn là thương nhân, lại có máu mặt, trên thương trường nghe tới tên lão ai mà không sợ. Cái gì có thể kiếm ra tiền, lão đều làm hết. Bạn thân của lão là lão già của hắc bang. Thậm chí lão hứa gả đứa con gái thứ 2 thân yêu của lão cho con trai của lão già hắc bang để kết thông gia và cũng chẳng thiệt thòi gì đứa con gái thân yêu của lão. Sản nghiệp hắc bang chỉ có thể nói là nhiều, rất nhiều, con gái lão sẽ ăn sung mặc sướng thôi. Nào ngờ lão lại không thể trị được đứa con gái lớn. Lão có thể đuổi nó đi, chẳng thèm nhận nó là con. Nhưng ai chả biết nàng là con lão, để thiên hạ đồn đại ngay cả đứa con ruột cũng vứt bỏ thì mất cả thể diện. Đối với lão thể diện, mặt mũi là quan trọng hơn cả. Lão ngồi xuống sofa, nhắm nháp ly rượu quả gia đem tới, hít 1 hơi, nhắm mắt buông lỏng người và nói: “đứa con bất hiếu, tao cấp ày 1 căn nhà nhỏ, ra ngoài sống riêng, dù sao cũng là con tao, tao cũng không để mày chết đói, miễn sao mày đừng về đây gây ầm ĩ nữa”

“cũng được, khỏe thân, bất quá, có tiền xài ngu gì không nhận” – nàng vừa nghe xong có chút kinh ngạc, như chẳng tin vào tai mình, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh, nàng rửa thầm trong bụng rồi nàng nhếch miệng cười và quay đi. Khi tới cầu thang, nàng không quay lưng lại, vẫn cứ bước lên nhưng nói vọng lại: “cảm ơn cha nha” rồi cười lớn. Thật ra nàng cũng chẳng buồn, vốn dĩ nàng chán ghét lão cha, 2 con ả kia lắm rồi, nay dọn ra ở 1 mình tuy không có người hầu hạ như ở đây nhưng được rảnh mắt yên tai, khỏe, đúng là khỏe.

Sáng hôm sau, nàng xách vali chuẩn bị ra cửa thì chạm mặt 2 con ả đang nhìn nàng cười khiêu khích. Nàng biết bọn họ dĩ nhiên là kẻ vui nhất trong nhà rồi. Nhưng bất quá nàng chả để tâm. Trong nhà chỉ có lão quả gia là tốt với nàng, lão muốn theo nàng để chăm sóc cho nàng nhưng lão cha lại không cho, lệnh lão cha là bắt nàng sống 1 mình. Nàng cũng có chân tay, nào sợ đâu. Nàng ôm lão quả gia 1 cái và nói:

“chú Phúc, giữ gìn sức khỏe nha”

“Tiểu thơ, cô cũng phải giữ gìn sức khỏe, có gì thì gọi cho chú Phúc này liền nha”

Nàng mỉm cười rồi rời đi.....

2. Chương 2

Ngoài trời mưa rơi lất phất, trong 1 căn nhà nhỏ, có 1 căn phòng nhỏ, trong 1 căn phòng nhỏ có cái giường nhỏ, 1 người quần trong tấm chăn đang ngủ ngon lành thì bỗng

BA!!!

1 tiếng động vang lên trong đêm, nàng mở tròn 2 mắt

“Cái gì vậy nga, không lẽ ma hả”

“xì, không thể là ma được, mình ăn ở hiền lành, bất quá gặp mấy thằng chướng mắt đập chúng vài trận thôi, ma sao quấy phá mình được, chắc là trộm, khôn kiếp, dấn vào nhà mẹ đây ăn trộm, số ôn con chết chắc rồi” – nàng xắn tay áo, bước xuống giường, cầm chiếc đèn pin nhỏ, rón rén mở cửa, tiến tới căn bếp nhỏ, nơi phát ra tiếng động, nàng nghĩ bụng tấn công tên trộm bất ngờ, đập 1 trận thật “nhẹ nhàng” rồi hốt cho công an.

Nàng tiến vào trong căn bếp, thấy cánh cửa tủ lạnh đang mở, 1 nhóc lùn đang lơ lửng ăn ngẫu nhiên chiếc bánh kem socola ngon lành. Nàng kinh hãi quá, té xỉu cái rầm.

Sáng hôm sau, nàng mở mắt ra thấy đang nằm trên giường, nàng bật dậy dụi dụi mắt dòm dòm ngó ngó xung quanh rồi thở phào

“hà, quá ra là 1 giấc mơ, quái cái gì mềm mềm vậy ta” – nàng sờ phải 1 cái gì đó trong chăn, nàng lật chăn lên

“ á á á cứu con thiên ơi....”

“đừng có xỉu, ta có ăn thịt đầu mà xỉu hả” – nhóc lùn cất tiếng, nhìn nàng cười mỉa

Nàng trườn người về sau, bật ngã xuống giường, chống vó 4 chân lên trời như chó con, thẳng lùn ôm bụng cười ngặt nghẽo

“người đừng có sợ, ta không có ăn thịt người đâu”

Nàng mở to mắt nhìn nó, nuốt 1 ngụm nước bọt rồi nói: “người....người là là là ma hả?”

“ma cái đầu người, ta là cáo tiên, sống trên trời đấy nhá, đây là chân thân người của ta” – hắc cốc 1 cái rõ đau vào đầu nàng

“khốn kiếp, đau quá, mà thật sao, quái sao người lại ở nhà ta, ăn trộm thức ăn hả, sống trên trời cũng gặp nạn đói nên mò xuống đây kiếm chác ăn uống hả????” – nàng quát lớn (fox: giựt vấy* trên trời mà cũng có nạn đói hả chị, chị nghĩ sao vậy ~ NNB: ta muốn hỏi gì kệ ta, muốn nói gì kệ ta, viết đi, nhiều chiện, cắt lưỡi à, biến!!! ~ fox: Xách dép* vọt thẳng)

“trên trời mà đói cái đầu người, ăn nói linh tinh ngu ngốc, ta đây là sủng vật của Thái Thượng lão quân, theo ngài học phép thuật, lão quân cùng chư tiên đi dự tiệc 2 ngày mới về, ta trốn đi chơi, trên tiên giới chán quá nên ta lén xuống đây. 2 ngày trên trời bằng 200 năm dưới đây, xuống đây chơi đã hơn mà, cơ mà thức ăn trần gian cũng ngon, ta vốn thích ăn nga”

Nàng chăm chú nghe nó nói rồi chợt lên trong đầu 1 ý tưởng, nàng cười giảo hoạt

“ta tên Nhan Nhượng Bình, người muốn chơi hả, ta có trò này vui nè, hay ta và người về cổ đại chơi đi, sao thấy thế nào?”

Nàng đọc nhiều tiểu thuyết cổ đại, thấy cũng vui vui, xuyên qua gặp toàn soái ca tuấn mỹ nên cũng thích thích, với vốn đầu óc của TK 21 nàng sẽ có kha khá vất lừng đây...hắc hắc (fox: *khều khều áo* kha khá vất lừng cái gì thế? ~ Nhan Nhượng Bình: ngu ngốc, tiền đó, vậy cũng hỏi, lo viết tiếp đi *lườm lườm* ~ fox: ờ ờ *liếc xiên liếc xéo*)

“sao , trở về cổ đại ...”

“trăng sao gì giờ này, không lẽ người phép thuật yếu kém không đưa ta xuyên được à, vậy cũng là sủng vật, đẹp đi” – nàng trề môi chê bai

“thật ra mà nói ta là tân sủng vật, cỡ như đại ca ta sủng vật lâu năm cũng chưa chắc đưa người về cổ đại được, muốn về cổ đại phải mở cửa thời không, lỗ hổng thời gian được thể mà khai thông, không gian cũng từ đó dịch chuyển, nhưng ở trần gian mà khai thông cửa thời gian đòi hỏi phải là thần tiên có linh lực cấp cao, thú thật ta cũng muốn đi chơi lắm đấy chứ...”

Nhan Nhượng Bình xịu mặt: “hừ, tức là không thể chứ gì,vậy bép xép cái quái gì nữa, thôi người biến đi, không có đồ ăn cho ăn trực đầu, đi nhà khác mà ăn trực” rồi nàng đứng dậy thu gợn bề bộn trong phòng

“nhưng thần trông nhà người vốn hiền lành lại quen biết ta, nên ta vào dễ dàng, thần trông nhà khác hung dữ lắm, ta không vào được, không khéo bọn họ mách lão quân, ta bị phạt chết” – cáo tinh an nhàn phân tích....không thấy Nhan Nhượng Bình nói gì, cáo tinh cũng im bật và ngồi chờ mặt ra trầm ngâm, bỗng thét lên: “có rồi, sao lại không nghĩ ra chứ, người và ta có thể về cổ đại được đó”

“what, thật không, đừng lừa ta nha” – nàng buông cái mền trên tay, chạy tới nắm 2 vai của nó, lay lay, 2 mắt mở to, dòm không chớp mắt

“ta không thể mở cửa thời không dưới trần gian, nhưng về trời, cửa thời không vốn do lão quân quản, nay lão quân đi vắng, chỉ còn Hắc hồ đệ trông coi, nó dễ bị ta gạt lừa, ta không thể đem toàn bộ người lên đó sẽ dễ bị phát hiện và vốn dĩ ta không có khả năng, , nay ta mang linh hồn người rút ra nhét vào 1 cái lọ nhỏ rồi đem lên đó”

“khốn kiếp, hồn rời khỏi xác, chẳng khác nào ta chết ngắc rồi”

“ờ ờ cái đó thì....” – cáo tinh gãi gãi lỗ tai

“hừ, ta đồng ý, dù sao từ khi mẹ ta li khai ta (là chết đó) ta ở lại cái thế giới này ta vốn chán ghét ngao ngán rồi, đối người đối đời cũng không mất vốn liếng gì, nhưng bắt quá phải cho ta trở thành mỹ nhân nha, sống trong chỗ giàu có nữa...hắc hắc” – nàng cười cười sùng sình nhìn cáo tinh

Cáo tinh hừ nhẹ 1 tiếng, hít nhẹ 1 hơi, đôi mắt bỗng chớp chớp đỏ rực lên, thân thể hiện nguyên hình 1 con cáo trắng muốt. Con cáo bay lên 1 cái xoay nhiều vòng, sau đó đôi mắt huyết quang dừng lại trên người Nhan Nhược Bình, quét từ trên xuống dưới, 1 tia sáng bao quanh Nhan Nhược Bình, thân người nàng bỗng nặng trĩu ngã sầm xuống đất, 2 mắt từ từ nhắm nghiền, trước khi mất đi ý thức chỉ nghe tiếng cười lạnh và giọng nói the thé vang vọng bên tai: “xinh đẹp hay xấu xí, giàu hay nghèo thì còn phải tùy vào chân thân hợp duyên với người a, ta đây không chịu trách nhiệm đâu”.

3. Chương 3

”um...um đau đầu quá”

Nhan Nhược Bình đưa tay lên vuốt vuốt mấy cái vào đầu, từ từ mở mắt ra, đảo mắt 1 vòng đánh giá xung quanh. Một căn phòng cổ sắc cổ hương, đồ vật trong phòng đều là hồng mộc thượng đẳng, tuy nhiên có chút cũ kĩ đôi chút.

“Nga...xuyên rồi, ta xuyên thật rồi”

Nhan Nhược Bình khẽ ngồi dậy, đảo mắt xuống bộ váy trên thân thể mình, 1 bộ váy hoa vàng nhạt, trên áo còn có nhiều mảnh vá, kế dưới giường là đôi giày vải thêu hoa cũng mòn và rách vài chỗ nhỏ

“hừ, trang phục vá, giày rách, cái quái gì đây, sao lại đâm nhầm vô thân thể nghèo mạc này vậy trời, ít ra xung quanh cũng phải có ai đó chứ, người ta xuyên qua có nha hoàn hầu cận kể cho nghe mọi việc, ta xuyên qua 1 con ma cũng không có, lỗ vốn, thật là lỗ vốn, tên cáo tinh chết tiệt kia”

“Công chúa tỉnh rồi đấy à, uống thuốc đi công chúa” – Một giọng nói vang lên, một bà lão nhẹ bước vào, tuy già nhưng đôi chân vẫn rất nhanh nhẹn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Nhan Nhược Bình, tay cầm 1 bát thuốc để trên bàn

“Nga, bà là ai vậy, ta là công chúa hả?”

Bà lão kinh ngạc dòm Nhan Nhược Bình, tuy nhiên hàn quang trong mắt vẫn không thay đổi

“Công chúa, đừng giận nữa, lão diu công chúa lại uống thuốc”

Đây là cơ hội áp dụng kĩ xảo của TK 21, khiếu diễn viên bắt đầu nào... Nàng cười thầm trong bụng, nhìn bà lão ngo ngắc nói:”ta đau đầu quá, tỉnh dậy, lại hồ hồ đồ đồ không nhớ gì hết, bà là ai, ta là ai, đây là đâu, vào triều đại nào thế, bà có thể kể ta nghe được không?”

“Quên cũng tốt, nhưng vốn dĩ không thể quên được, trước kia do công chúa còn nhỏ lão không nói hết mọi việc cho công chúa nghe, nay lão sẽ kể hết tất cả mọi việc, đây là Nhan Lâm quốc do hoàng đế Nhan Lâm Kha trị vì, cũng là phụ hoàng của công chúa, chuyện xảy ra cách đây 17 năm trước, mẫu thân của công chúa tên Viên Tú Huệ, là 1 sát thủ người Lãnh Long quốc, trong giáo phái, lão là thuộc hạ của mẫu thân công chúa, do tình cờ hoàng đế Nhan quốc lúc đó lại xuất hiện ở Lãnh Long quốc và gặp nạn, nàng ra tay cứu. Vốn nàng rất đẹp nên lọt vào tầm mắt của hắn ta, nàng rời bỏ tổ chức, theo hắn về làm sủng phi. Mẫu

thân công chúa là Huệ phi nương nương. Luôn được thị tẩm và sau 1 năm đã thụ thai. Người của giáo phái đầu dễ dàng buông tha cho nàng, tuy trốn ở Nhan quốc nhưng vẫn không thoát khỏi tầm lưới của chúng, hôm đó Huệ Phi tới Mộc Thanh quán cầu phúc cho thai nhi trong bụng và ở lại đó 3 ngày, thị vệ theo hầu rất ít, vì nàng muốn nhàn hạ, trong đêm hôm đó, bọn chúng 7 tên hắc y lén vào Mộc Thanh quán ám sát Huệ Phi, đôi bên giao đấu kịch liệt, ta bị bọn chúng điểm huyết chỉ biết đứng giương mắt dòm, rốt cục bọn chúng cũng gục ngã trong tay Huệ Phi, nhưng tên hắc y nhân cuối cùng trước khi chết đã hất 1 tròng khói độc vào mặt Huệ Phi, 2 mắt nàng mù loà và dung nhan bị huỷ hoại, nàng thống khổ đau đớn.....” – lão bà giọng nói vốn đã từ từ trầm xuống, nay lại đầy vẻ đau thương, thanh âm đứt đoạn

“này, bà không sao chứ?”

“không...không sao, sau đó, hoàng thượng không còn sủng hạnh nàng, thậm chí nhan sắc bị huỷ của nàng đã dọa hoàng thượng thất kinh, Huệ phi bị đẩy vào Lãnh cung. Sức khoẻ càng 1 yếu kém, nàng truyền hết nội lực 20 năm của mình cho lão. Sức khoẻ cũng vì thế suy kém hơn, đến cuối cùng khi sinh được công chúa, không kịp nhìn mặt công chúa thì nàng thân liễu tàn hơi, công chúa trở thành vị công chúa bị bỏ mặc, ngay cả hoàng đế cũng chẳng nhớ đến có người con gái như công chúa, nàng ra đi vốn không kịp đặt tên cho cô, ta phận nô tỳ cũng chẳng dám đặt tên, nên tới giờ công chúa không có tên” – lão bà đôi mắt ánh lên sự bi thương, ai oán tội đồ

Không gian trong phòng yên ắng, cả hai đều không nói gì, thật ngọt ngào, trầm mặc

“Công chúa uống thuốc đi, tránh phong hàn chuyển nặng, uống xong lão còn 1 chuyện nữa”

“Nga, để ta uống....” – Nhan Nhược Bình nhắm mắt uống sạch bát thuốc, trong lòng cũng có khoảng trầm mặc, tuy không phải là thân thể hoàn cảnh của mình, nhưng thân thể này giống nàng mất mẹ, cha bỏ mặc, và vốn dĩ linh hồn nàng bây giờ đã là của thân thể này rồi.

Chén thuốc vừa hết, chỉ thấy trên đỉnh đầu có 1 bàn tay to lớn áp xuống, 1 luồng khí ngập tràn từ đỉnh đầu truyền xuống, lan khắp thân thể. Nàng choáng ngợp, tựa hồ không hô hấp nổi. Tới khi hô hấp lưu loát, nàng mở mắt dòm lại thấy lão bà vốn đang ngồi ở ghế nay đã đáp đất sóng soài. Nhan Nhược Bình vội chạy tới đỡ bà ta lên, bà lão giọng thều thào nói: “công chúa, mẫu thân cô truyền công lực cho ta vốn là muốn sau này ta dùng công lực của mẫu thân cô cùng công lực của ta truyền hết cho cô, hoàng cung này cô muốn ở cũng được, rời đi cũng được, cô đã lớn, ta cũng đã kể hết tất cả, ta vốn muốn hầu hạ bên mẫu thân cô, ta rất muốn giết cô vì cô mang nửa dòng máu của hoàng đế kia, nhưng bất quá cô lại chảy trên người dòng máu của mẫu thân cô nên lão đây sẽ để cô sống, quãng đời còn lại cô hãy tự lo ithub, cô đến dưới gầm giường lôi ra chiếc rương lại đây đi và mở ra”

Nhan Nhược Bình vội buông bà lão tới, chạy đến bên giường, cúi xuống kéo chiếc rương nhỏ ra và mở rương

“đó là bí tịch võ công và vài cuốn độc dược của mẫu thân cô, mảnh giấy da dê là đoạn khúc tán hồn còn đó là ngọc tâm tiêu, dùng ngọc tâm tiêu thổi lên đoạn khúc tán hồn chính là tuyệt chiêu sát mạng của mẫu thân cô lúc trẻ, cô phải học hết để bảo vệ thân, với công lực trong người cô hiện giờ, hoàn toàn học rất nhanh” – lão bà thều thào tiếp tục nói, sau đó 2 mâu quang lạnh lẽo nhắm lại, nằm nhẹ xuống: “huệ chủ nhân, ta đến gặp chủ nhân đây”, nở nụ cười lạnh lẽo và buông tay.

Nhan Nhược Bình thất thần ngây ra đó, nhìn cũng không thể tin vào mắt mình. Nàng nhắm nhẹ mắt, hít thở thật sâu, mở mắt ra, đi nhẹ tới bên cạnh xác của lão bà nhàn nhạt nói: “dù sao bà cũng là 1 nô tài tốt, có tình có nghĩa, ta đây cũng nên tích tí thiện đức”

Nhan Nhược Bình kéo xác lão bà ra góc sau vườn, đào một hố đất và chôn xác lão bà ở đó. Nàng đứng đó nở nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: “dù sao cả 3 người đều đoàn tụ mà, ta sẽ không để thân xác này chịu khổ đâu, an nghỉ nha”

Nhan Nhược Bình bước trở lại phòng ngẩng đầu hét lên: “tên cáo tinh chết dẫm, kêu xuyên cùng ta bây giờ trốn xỏ xính nào rồi”

“Người làm quái gì la diếc tai thè, ta đây này” – 1 con cáo tinh xuất hiện

“Nga, người chịu xuất hiện rồi đó hả, bực bội, thân xác này thật tội nghiệp, nhưng có sao người đoạt mạng thân xác này cho hồn ta chui vào hả, lại là thất sủng nữa” – nàng bậm trợn nhìn cáo tinh thét lên

“ta đoạt mạng đâu, do thời không sắp xếp, hồn của thể xác này bệnh qua đời, người xuyên qua, cả hai hợp duyên nên người nhập vào, bất quá người cũng đâu nhập vào xứ nữ”

Nhan Nhược Bình vội trợn to mắt, như hiểu thấu được điều gì đó, nàng chạy lại bàn, cầm gương đồng lên coi coi, một khuôn mặt trái xoan hoàn hảo, làn da nõn nà trắng phau, lông mi dày và cong vút, đôi mắt to trong vắt, mũi cao và thẳng, cộng với đôi môi hồng mềm mại, tuy có chút gầy ốm nhợt nhạt nhưng vẫn có thể thấy tuy không thể gọi là khuynh thành khuynh quốc nhưng danh xưng mỹ nhân vẫn không ngoa

“Nga, đúng là mỹ nhân, coi như cũng không làm ta thất vọng, nhưng trước khi du sơn ngoạn thủy, ta phải học hết võ công cái đã, còn luyện xong Đoạn khúc tán hồn xong rồi chúng ta tung hoành ngang dọc, bất quá người muốn theo phải ở dạng con cáo, đừng hoá dạng người rắc rối nga, người thấy thế nào?”

Cáo tinh nhàn nhạt gật đầu

4. Chương 4

“Chán quá, 4 tháng rồi, người khi nào mới luyện xong hả, ngày nào cũng nghe người thổi cái tiêu đó, người thổi dở quá à, xuyên qua đây không phải ngồi nghe người thổi tới thổi lui đâu, với lại ở đây chán quá, ngày nào cũng chỉ ăn rau, ta sắp chết vì ngán rồi” Cáo tinh nằm bên cửa sổ ve vẩy chiếc đuôi, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường hướng về thiếu nữ đang ngồi trên giường thổi tiêu. Thiếu nữ ấy chính là Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình nghe xong cũng chẳng hề tức giận, tỏ như lơ đãng, không thèm để ý tới lời nói móc xia mình, nàng vẫn tập trung cố gắng thổi. Thật sự thì nàng thổi đã có tiến bộ rất nhiều, với 4 tháng mà đạt được như thế thì thật không phải tầm thường. Lúc lâu sau, không nghe cáo tinh than vãn gì hết, nàng mỉm cười nhẹ, bước xuống giường, lại bên cửa sổ, 1 tay cầm lấy cái đuôi xoà tung, 1 tay xoa đầu nó

“tối nay chúng ta đi ăn trộm nha”

Cáo tinh nhú nhú đầu lông mày, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên tránh khỏi những cái sờ đầu, nhìn nàng đầy nghi hoặc: “ăn trộm gì?”

“phải chuẩn bị kha khá tiền vặt lưng khi ra ngoài mới mặc sức chứ, đây là hoàng cung, là kho tiền đó, ta xuyên qua đây đã lỗ vốn rồi, phải kiểm soát lại gì chứ, sau khi xong chúng ta xuất cung ngao du luôn”

Cáo tinh trong mắt xuất hiện một tia hứng thú. Một người một cáo nhìn nhau cười gian.

Màn đêm khê buông xuống, lãnh cung vốn im ắng nay lại càng im ắng rợn người. Vì sao? Vì 2 kẻ hay cãi nhau trong phòng nay đã toạ vị tại một nơi nào khác rồi, cùng nhau thực hiện cái kế hoạch “trời long đất lở” được đề ra

Hai cái bóng, 1 người 1 cáo khê lướt dưới ánh trăng, cả hai đang đồng bước trên mái nhà thì một thanh âm vọng tới

“A a a a a a a a a a.....”

1 tiếng thét vọng từ bên dưới lên khiến cả hai giật mình. Nhan Nhược Bình vốn dĩ bản tính tò mò, nay lại bị tiếng thét ấy làm cho cực kì tò mò thêm, nàng ngồi xuống, nhấc 1 miếng ngói lên, ngó xuống. Hiện hữu trên khuôn mặt của nàng lúc này là con mắt chữ A, miệng chữ O. Cáo tinh nhú nhú chân mày: “gì thế, người cái bộ dạng càn quái vậy?”

“hắc hắc, là phim cấp 3 đó mà”

“phim cấp 3” – cáo tinh nghe xong có chút tò mò không hiểu, liền ngồi xuống nhấc 1 miếng ngói lên ngó xem.

Bên dưới lúc này trên chiếc giường tràn ngập hương vị hoan ái nam nhân thể trạng cường tráng, đè trên người một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp đầy mê luyến, da dẻ trắng hơn tuyết, đôi gò bồng đảo to lớn đầy đặn phập phồng theo từng hơi thở, hai mắt nhắm hờ, miệng rên rỉ gọi tình. Nữ hết mình nam cũng tuyệt hết mình. Cả hai quần chặt lấy nhau, vụn vụn nhiều vị trí.

“um....um hoàng thượng, người thật tuyệt vời thiếp thật không chịu nổi”

“ái phi cũng thập mỹ ngon, trẫm rất thích....hahaha”

Cả hai lại tiếp tục vụng vọ quấn lấy nhau. Bên trên 1 người 1 cáo đòi má đỏ ửng lên, lần đầu tiên chứng kiến được chuyện XXOO này, sống động hơn cả tivi nữa.

Nhan Nhượng Bình thầm thốt: “trời ơi., là lão cha hoàng đế sao, già rồi vẫn gặm cỏ non, nhưng bắt quá lão cha già mà thân hình cường tráng thật, hỏi sao cỏ non đó không cam tâm cho lão cha gặm, thật là già mà ham”. Nhan Nhượng Bình bỗng đứng phắc lên

“này coi đủ rồi, còn phải hành sự nữa, lão cha đang ở đây thị tẩm, vậy mấy cung khác sẽ vắng tanh cho coi, chúng ta hành sự thôi”

Cáo tinh luyện tiếc dời đi, đây là lần đầu tiên được học hỏi kinh nghiệm giao phối của con người, thật khác với súc vật nha. Cả hai thân ảnh tiếp tục phi người về hướng khác, đáp nhẹ 1 căn phòng. Bằng thủ thuật tinh nhanh, Nhan Nhượng Bình điểm huyết 1 trường bào nữ nhân và đánh ngất mấy nô tì trong căn phòng. Bên ngoài bọn lính bị mê hương của cáo tinh làm ngất xỉu.

“người....người là ai, dám lên vào phòng của bốn cung, người đâu người đâu?” – thanh âm run rẩy của trường bào nữ tử

“hắc hắc, bọn chúng gặp Chu công rồi, hết vô ích, làm ta điếc tai ta cắt lưỡi à, nơi đây tráng lệ thật nha, bà là ai vậy, nói mau?” – Nhan Nhượng Bình mắt tràn ý cười đắc chí, ngồi trên ghế, rót 1 tách trà thưởng thức

“người.....đừng giết bốn cung, đây là Phượng Loan cung, bốn cung là đương kim hoàng hậu Tư Mã Thanh Phụng” – thanh âm càng thêm run rẩy, đôi mắt ngấn lệ đầy sợ hãi nhìn Nhan Nhượng Bình

“cung hoàng hậu sao, hắc hắc bắt quá ta không giết bà nhưng có bao nhiêu vòng vàng trang sức kim ngân đem hết ra đây” – Nhan Nhượng Bình thanh âm trong trẻo, êm tai vang lên từng chữ một, nàng bước tới giải huyết cho Tư Mã Thanh Phụng. Nàng cầm tách trà dội lên mặt của một nô tỳ, nô tỳ giật mình tỉnh dậy, nét mặt run sợ nhìn Nhan Nhượng Bình

“mau, đi lấy cho ta một bộ y phục nam tử, kêu người tới cứu là chủ nhân người châu diêm vương ngay”

Nhan Nhượng Bình thích chí dòm nô tỳ kia chạy đi với hai hàng nước mắt. Không lâu sau, trên bàn trang sức trân quý được gói ghém trong 1 mảnh vải lụa trắng. Nhan Nhượng Bình đón lấy bộ y phục trên tay của nô tỳ. Nàng lại điểm huyết cả hai rồi nhàn nhạt bước vào bình phong trút xiêm y chấp vá ra thay vào một bộ lam y nhạt. Tóc cột nhẹ lên. Bước ra, Nhan Nhượng Bình để ý bên cạnh giường có treo 1 thanh kiếm rất bắt mắt.

“người không biết võ treo kiếm làm gì?”

“đây là kiếm tốt do phụ thân ta tìm được, ít bữa nữa sẽ đưa vào hàng cống phẩm cống qua Lãnh Long quốc”

Nhan Nhượng Bình bước tới cầm trường kiếm đeo trên lưng, ở eo vắt lấy 1 miếng ngọc bội. Trông nàng tiểu sai lạ thường. Nàng tiến tới một tay đánh ngất Tư Mã Thanh Phụng, một tay với lấy bao bạch lụa rồi phi thân ra ngoài. Hai thân ảnh biến mất trong màn đêm.

5. Chương 5

XOẠT!!!

Bốn phía trong rừng cây xuất hiện khoảng gần 10 hắc y nam tử, một tên hung hăng nói:”Độc Lãnh, hôm nay là ngày tàn của người”

Một tràng cười lạnh băng phát ra bên trong cỗ xe ngựa, tiếng cười tràn ngập cuồng ngạo theo sau nói: “Chỉ bằng các người?”

Kiếm quang từ bốn phía nhắm thẳng cỗ xe ngựa hướng tới. Hai thanh y nam tử ngồi trước xe ngựa phi thân lên, rút ra 2 trường kiếm xông thẳng vào đám hắc y. Mâu quang tràn ngập, tiếng thét khắp nơi, gió

kê rít lên từng cơn từng cơn một mang theo vị tanh của máu. Trên mặt đất lúc này thi thể ngổn ngang, nát nhão, tứ chi rời rạc.

“mùi của máu thật thơm” – bên trong cỗ xe ngựa lại vang lên tiếng nói lạnh xương trong màn đêm. Dưới ánh trăng sáng tất cả thật quỷ dị ma mị!!!

~~

“Mỗi chết ta, cuối cùng cũng đi khỏi Nhan quốc, Nhan quốc là một nước nhỏ chỉ biết nộp cống phẩm cho Lãnh Long quốc, thật là chẳng phải nơi vui, đến Lãnh Long quốc hẳn vui hơn nhiều, hắc hắc” – 1 lam y nam tử ôm 1 con cáo nhỏ cười trên lưng một con bạch mã than thở. Đi suốt 1 ngày 1 đêm cả hai tiến vào lãnh thổ của đại cường quốc – Lãnh Long quốc. Cả hai chân tay bủn rủn vì đói, dọc đường nhấm nháp ít bánh bao, mong đến Lãnh Long quốc để ngao du. Phở xá nơi đây thật nhộn nhịp, cả hai tiến vào quán trọ lớn

“ông chủ cho ta một phòng trọ”

“xin lỗi vị thiếu hiệp đây, ba phòng cuối cùng của bốn tiệm đã được vị thiếu niên đằng kia thuê cả rồi”

Nhan Nhược Bình liếc nhìn ba người. Một người ngồi hai kẻ đứng. Người ngồi thật nổi bật thân người khoác lên bạch y vân đạm có khuôn mặt tuấn mỹ, hoàn hảo không một khiếm khuyết, tóc đen như thác xõa tung trên vai, tinh điều tể mại mà ngũ quan sắc sảo, mày giống như kiếm, ánh mắt mơ hồ loé ra ánh sáng quỷ dị mang theo khối hàn khí ngàn năm, con ngươi thâm thúy như màn đêm khê híp lại, tay cầm chén rượu nhàn nhã uống.

“ê, người lau nước miếng đi” – cáo tinh được Nhan Nhược Bình ôm trên tay cười khinh bỉ.

“Thật là hảo soái ca nga, hèn chi mấy cô nương xung quanh dòm chăm chăm nãy giờ”

Nhan Nhược Bình tiến tới, ngồi xuống trước mặt bạch y nam tử, cười ôn nhu nói: “chào huynh đài đây, huynh muốn tới 3 phòng hơi dư thì phải, huynh nhường lại cho ta một phòng được không, thuộc hạ của huynh có thể ngủ chung phòng mà”

Bạch y nam tử nhàn nhã uống rượu chẳng thêm để ý tới. Điều đó làm Nhan Nhược Bình què và xấu hổ cực kì, nằng tức giận, giựt phắc chén rượu trên tay bạch y nam tử kia, hung hăng nói: “người thật bất lịch sự a, không thấy ta đang nói chuyện với người sao”

Bạch y nam tử nhếch mép cười khinh bỉ, gằn lên một tiếng:

“CÚT”

Nhan Nhược Bình tối sầm mặt lại, giận quá hoá điên, cầm lấy chén rượu tạt ào vào mặt bạch y nam tử. Bạch y nam tử hai mắt mở nhẹ, nhìn Nhan Nhược Bình, hàn khí tăng lên gấp bội, khiến trong quán trọ lạnh lẽo như mùa đông. Miệng khê nhếch lên: “GIẾT”.

Ngay lập tức 1 thanh y nam tử rút kiếm ra nhắm thẳng vào Nhan Nhược Bình đâm tới. Nhan Nhược Bình tuy trong mình mang đầy nội công nhưng vốn dĩ chưa từng đánh nhau lần nào, nên chật vật né tránh. Nhan Nhược Bình vội rút trường kiếm ra chống đỡ, nhưng chẳng mấy chốc trường kiếm bị thanh y nam tử hất văng, thanh y nam tử tăng nội lực lên kiếm nhắm Nhan Nhược Bình không chút lưu tình chém tới. Tay Nhan Nhược Bình chẳng may lãnh phải 1 nhát kiếm. Nhan Nhược Bình máu dồn lên đại não, lập tức triệu tập nơron thần kinh phân tích tình hình: “dùng karate, Taekwondo quật ngã hắn....không được, chưa đụng tới thân thể hắn là bị kiếm chém nát bấy rồi, phải rồi ngọc tâm tiêu, hướng tới hắn mà thổi.....lão thiên phù hộ cho con nga...” Nhan Nhược Bình nhảy lùi về sau 3 bước móc ra ngọc tâm tiêu khí tự đan điền, tay vận nội công hướng thẳng thanh y nam tử mà thổi. Thanh y nam tử đang được thể xông thẳng tới chợt dừng lại, thanh kiếm trên tay rung lên, thanh y nam tử ra sức chống cự 1 hồi thì thổ ra 1 ngụm máu tươi

“DỪNG LẠI” – 1 thanh âm lạnh lẽo vang lên. Nhan Nhược Bình và thanh y nam tử bị thanh âm này làm cho bất ngờ, dừng tay quay về phía giọng nói

“Chủ nhân, thuộc hạ bất tài” – thanh y nam tử quì xuống

Bạch y nam tử đứng lên tiến lại gần Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình càng lùi về sau, tới khi đụng trúng bức tường, bức bách nói: “sao đây....người....người muốn gì đây, muốn giết ta hả tên hỗn đản. Bạch y nam tử nhìn Nhan Nhược Bình nở 1 nụ cười ôn nhu rực rỡ

“ngủ chung phòng với ta, nương tử”

Không chỉ có Nhan Nhược Bình trở mặt, 2 vị thanh y nam tử và cáo tinh cũng sững sốt đầy kinh ngạc trước lời nói của bạch y nam tử. Họ nghe lầm chăng, tại họ có vấn đề chăng

“người....là người đang giỡn hay đang đùa thế hay nào người hỏng mất rồi” – Nhan Nhược Bình chỉ tay vào mặt bạch y nam tử sẵn giọng nói

Bạch y nam tử vẫn như cũ nhìn chăm chăm Nhan Nhược Bình, đôi mày kiếm chợt nhíu lại làm cho người đối diện có cảm giác lo sợ, không biết bạch y nam tử đang làm gì và sẽ làm gì. Lòng Nhan Nhược Bình lúc này đầy tò mò, lo lắng, kinh ngạc, thấp thỏm chờ đợi, không biết hẳn muốn cái gì với mình, xử mình ra sao, bất quá hẳn muốn giết thì nàng chống đỡ, không đỡ nổi thì 36 kế chạy là thượng sách. Nhan Nhược Bình nâng cánh tay ngọc ngà của mình lên chỉ về bên trái la lên Á!!!. Mọi người theo phía tay nàng chỉ dời ánh mắt tập trung qua. Được thuận thế nàng lách người sang phải chạy.

Nhưng vừa lướt qua bạch y nam tử thì một cánh tay ấm áp đặt ngay bụng nàng, tiếp theo sau đó nàng thấy mình đã ở trên vai bạch y nam tử. Nàng vùng vẫy, đập đập, đôi tay liên tục đánh vào lưng bạch y nam tử nhưng không tài nào thoát được.

“hỗn đản, biến thái, vô lại, bỏ ta xuống, làm cái gì thế, thả ta ra” – Nhan Nhược Bình la hét ầm ỹ

Bạch y nam tử không nói không rằng vác nàng lên thẳng phòng trọ, quăng nàng lên chiếc giường. Nhan Nhược Bình sợ hãi túm ngay lấy chăn ôm trước ngực, sẵn giọng nói: “nam nam thọ thọ bất thân, ta là nam tử người cũng là nam tử, đừng có giở trò biến thái nha, ta biến mặt của người khắp chỗ đều là hoa à” (ý là tát đó)

(fox: *cười té ghế* chị nghĩ chị làm được hả? ~ NNB: *cầm ngọc tâm tiêu* ~ fox: xách vấy chạy...)

Bạch y nam tử bước tới bàn ngồi nhấm nháp tách trà xong liền nở một nụ cười sáng lạn, sáng như tuyết mắt thẳng tắp nhìn Nhan Nhược Bình chăm chú, một chút cũng không lấy sự uy hiếp của Nhan Nhược Bình để ở trong lòng. Nhan Nhược Bình mặt giãn ra nuốt mấy ngụm nước miếng “người này lớn lên hại dân hại nước làm cho ta muốn phạm tội quá....quái, đang nghĩ bậy bạ gì thế, hẳn như đang muốn ăn ta, ta sao lại muốn ăn ngược lại hẳn” – Nhan Nhược Bình ngoe nguẩy lắc lắc cái đầu. Bạch y nam tử chăm chú dòm những biến đổi phong phú trên gương mặt nàng

“nương tử đáng yêu a, người đang nghĩ cái gì thế, nói cho phu quân nghe với”

“ai là nương tử của người, người biến thái hả, ta là nam nhi, người lại đi gọi một nam nhi làm nương tử, không thấy mình thần kinh hả?”

Bạch y nam tử đi đến bên nàng, cúi xuống, mắt xé hẹp dài chứa đựng ôn nhu, ghé sát bên tai nàng, nhẹ nhàng mà nói: “ngọc tâm tiêu nữ thối, nam không thể, nương tử là nam mà cũng thối được, thật là lạ nhỉ” hơi thở bạch y nam tử phả ra như cái hôn phảng phất bên má nàng làm Nhan Nhược Bình mặt bất giác đỏ lên, lấy tay đẩy bạch y nam tử ra, lắp bắp nói: “người.....người”

“nương tử trên người thơm quá nha” – bạch y nam tử nũng nịu nói, mục quang trong mắt chợt loé lên, ôm chặt lấy nàng, để hai gò má hồng hào của nàng ghé vào trước ngực mình, dùng sức cọ xát, mắt nhắm lại, ánh mắt đầy mơ hồ thấy có chút nhuệ quang.

Nhan Nhược Bình ba một tiếng đẩy bạch y nam tử ra: “tránh xa ta raaaaaaaaa”

Chỉ thấy lúc này trên mặt bạch y nam tử đỏ ửng 5 đầu ngón tay

“nương tử, ra tay mạnh quá nương tử” – bạch y nam tử ưỡn khuất nói

“người....là người trở lại đằng kia ngồi đi, chúng ta có gì từ từ nói, đừng làm ta sợ nga” – Nhan Nhược Bình liếc thấy bạch y nam tử nghe lời nàng bước lại bàn ngồi, nhưng nàng vẫn trung thành với chiếc chăn trong tay, thụt sát vào bên trong giường, nhìn hẳn xong, nàng hít một hơi sâu, nói: “thứ nhất người là ai? thứ

hai sao lại biết cây tiêu của ta là ngọc tâm tiêu? thứ 3 người nói ngọc tâm tiêu nam không thể thối là thật không? thứ 4 ai nói với người ta là nường tử của người? Ta đây không phải nường tử của người, là người đang đùa hay đang giỡn hả?, thứ 5 người có chịu nhường cho ta 1 phòng không ”

Bạch y nam tử cười híp mắt trả lời

“nường tử à, thứ nhất ta tên Lãnh Thiên, thứ hai trên giang hồ cây tiêu có thể sát thương đối phương chỉ có một đó là ngọc tâm tiêu của nữ sát thủ Viên Tú Huệ, thứ ba đúng là ngoài nữ ra nam không thể thối ngọc tâm tiêu được, thứ 4 người là nường tử của ta do người hảo thương ta thích, thứ 5 nàng là nường tử ta tất dùng chung phòng với ta, cần gì nhường hay không nhường”

(fox: từ giờ ta gọi soái ca ý là Lãnh Thiên nha “chùi nước miếng dòm soái ca”)

Nhan Nhược Bình ánh mắt thăm trầm nhìn hẩn nghĩ thầm: “chà chà, tên này hảo đẹp trai nha, bất quá làm nường tử của hẩn cũng không thiệt thòi gì, xuyên qua mà đã tha hồ được ăn đậu hũ, thiên gia gia người thật chiều cổ ta nga, hắc..hắc nhưng mà.....”

“này muốn ta làm nường tử, người có tiền để nuôi ta không” – Nhan Nhược Bình chuyển từ thái độ thô lỗ sang cực ôn nhu, cười cười hỏi

Lãnh Thiên sững sờ rồi lại híp mắt cười: “nường tử à, nuôi người thành heo cũng không khó với ta, người tên gì vậy nường tử”

Nhan Nhược Bình hí hửng, khoan khoái nói : “Nhan Nhược Bình, nga, người sẽ là tướng công của ta, nhưng chúng ta không ngủ chung giường”

(fox: “chỉ chỉ tay” chị nha, thiếu chồng hay gì mà nhận soái ca của e làm chồng mau thế hử, chưa đậu hũ e ăn với ~ NNB: “rút trường kiếm chia thắng mặt” đậu hũ tất cả của ta, muốn ta chạm khắc mặt người không, CÚT ~ fox: “chấm chấm nước mắt”)

“sao vậy nường tử, người sợ ta ăn thịt người à, ta tuy muốn nhưng sẽ không đâu” – Lãnh Thiên uỷ khuất nhìn nàng nói

“người....người nói cái gì hả, chưa thành thân miễn ngủ chung, người ra cho ta ngủ ta buồn ngủ lắm rồi” – Nhan Nhược Bình bậm môi trợn mắt nhìn Lãnh Thiên

Lãnh Thiên gật đầu bước ra. Nhan Nhược Bình lăn ra ngủ như chết.

Sáng hôm sau

“nường tử à, dậy đi, dậy đi”

“um um , ngủ tí....đừng phá biến chỗ khác”

“nường tử không dậy là ta tắm giúp nường tử đấy”

Nhan Nhược Bình mở căng mắt, kinh hãi bật dậy, đã thấy Lãnh Thiên ngồi bên giường, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, cười cười nhìn nàng. Nhìn lại phía sau Lãnh Thiên đã thấy một thùng nước to

“nường tử à, muốn ta tắm giúp người không?”

BA!!! Nhan Nhược Bình đánh vào đầu Lãnh Thiên trợn mắt quát tháo: “người, mới sáng sớm tắm cái gì, phá ta ngủ, còn đòi tắm giúp ta đánh chết người”

“nường tử à, đau đấy, nường tử à mặt trời lên cao rồi, nường tử tắm thay y phục nữ nhân rồi ra ăn sáng với ta”

“hừ....ra ngoài đi ta tắm rồi ra....người phiền phức”

Lãnh Thiên đứng dậy, ôn nhu xoa đầu Nhan Nhược Bình mấy cái rồi bước ra.

6. Chương 6

Mắt khoảng gần nửa canh giờ, từ trên bậc thanh bước xuống một thiếu nữ với gương mặt trắng hồng xinh đẹp, như một đóa hoa còn chớm nụ hàm tiếu, bao nhiêu nét tươi trẻ thanh xuân dường như ẩn hiện trong góc mắt đuôi mày. Đôi mắt to trong suốt như dòng suối lạnh, lòng đen đen tuyền óng ánh đầy tinh nghịch, hàng mày phượng phi, miệng anh đào chúm chím ướt át căng mọng. Bao ánh mắt dưới lầu dòm nòng chăm chú.

“cô nương xinh đẹp, lại đây ngồi cùng bàn với bọn ta nè” – dưới lầu có hai tên nam tử dòm nòng với ánh mắt thòm thèm, buông giọng đầy cợt nhả cùng dâm ô. Một giọng nói bằng lãnh vang lên, sát khí ngập tràn: “móc hết mắt bọn chúng”. Mọi người cả kinh, bất giác rụt rè sợ hãi khi thấy hai thanh y nam tử rút trường kiếm ra.

“khoan đã, Lãnh Thiên”- Nhan Nhược Bình chạy lại cản hai thanh y nam tử. Lãnh Thiên quơ nhẹ tay, hai thanh y nam tử liền rút lại trường kiếm đứng sang một bên. Nhan Nhược Bình bước lại bàn của hai nam tử buông lời dâm ô lúc nãy, ánh mắt mê hoặc, tươi cười rạng rỡ

“hai vị đại ca đây, uống chút rượu nào” – Nhan Nhược Bình rót ra hai chén rượu cầm lên phớt nhẹ tay áo đưa cho bọn chúng. Hai nam tử khoái trá cất lên giọng cười ha hả dâm tục cực kì, đón lấy hai chén rượu. Chỉ thấy khi bọn chúng bắt đầu ngửa mặt nâng rượu uống thì phút chốc khoé mắt Nhan Nhược Bình thu lại hết ý vị mê hồn, hiện hữu trong mắt nàng là ánh nhìn giễu cợt, trên môi cười ám muội. Sau khi uống cạn chén rượu, cả hai lần đùng ra, một kẻ thì ôm họng đau đớn, thè ra chiếc lưỡi đầy máu một kẻ thì từ mắt cũng chảy ra nhiều máu. Cả hai hét lên đầy đau đớn, thống khổ.

“ta cho hai người sống không được chết không xong, đáng đời, dám chọc vào cô nãi nãi người à” – Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng, quay đi đến bên bàn ngồi đối diện Lãnh Thiên, không nói không rằng cầm đĩa lên ăn như người sắp chết vì đói, chẳng chút ý tứ e lệ dè dặt của khuê nữ gì hết

“nương tử à, ăn từ từ thôi, không ai ăn tranh của người đâu, lát ăn xong chúng ta lên đường nha” – Lãnh Thiên nhìn Nhan Nhược Bình ôn nhu cười làm hai thanh y nam tử xuýt té xỉu.

Đây là chủ nhân của họ sao, vị chủ nhân này không phải trên mặt ngoại trừ sát khí âm trầm, băng hàn lãnh khốc khiến cho những người ở xa ba thước cũng phải run rẩy lên thì tuyệt nhiên không có thứ biểu cảm như hiện giờ. Vốn chủ nhân họ rất thích vị thơm, luôn xem mùi máu là vị thơm yêu thích, khi giết người lúc nào cũng làm đối phương thấy nát nhão, máu chạy cạn để mùi máu được gió đưa đi toàn vẹn mà thưởng thức, giang hồ nghe tới hai từ Độc Lãnh thì thất sắc, cả kinh, hồn vía bay mất, trong thân thể là Độc Lãnh thì khi giết người chủ nhân họ luôn đeo một cái mặt nạ, ngoài bọn họ ra tuyệt nhiên không ai biết mặt thật của Độc Lãnh, ai mà tình cờ biết được cũng không sớm thì muộn mà đi chầu Diêm Vương, những người được đích thân chủ nhân họ ra tay giết thì những kẻ đó thật tu mấy kiếp mới có cơ hội quý đó (fox: 2 anh này tự kỉ giúp chủ, kinh thật) còn đối với nữ nhân cho rằng rất tanh hôi, nên vô cùng khinh thường, không kiêng kị ra tay độc ác, tàn nhẫn có sao lại tự nhiên có nương tử, có sao lại có thái độ biểu cảm như thế kia. Thật khó mà tin được. Mặt trời phải chẳng hôm nay mọc hướng Tây.

(fox: *khều áo* này soái ca anh có tin anh ăn dế không hả?, dám chê nữ nhân tanh hôi ~ LT: *nhìn hai thanh y nam tử* GIẾT ~ Nhan Nhược Bình: há há đáng đời nhà ngươi ~ fox: *sợ run, khóc lóc* tha cho ta, ta còn viết ~ LT: CÚT)

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của thanh y nam tử, họ nào dám nói ra, họ chưa có muốn chết, họ là thuộc hạ tâm đắc của y, vẫn muốn phụng sự y mãi mãi.

“nương tử người hảo thơm, hảo đẹp nha” – Lãnh Thiên sủng nịnh nhìn Nhan Nhược Bình

“từ nay các người gọi nàng là phu nhân” – thanh âm lạnh lùng truyền đến như tiếng sét bên tai, thật khiến người khác khó mà thở nổi. Mấy giây trước nói chuyện với Nhan Nhược Bình đầy ôn nhu sủng nịnh, chớp mắt một cái đã bằng lãnh tràn ngập.

“dạ chủ nhân”

“các người tên gì thế?” – Nhan Nhược Bình tuy hỏi nhưng miệng vẫn ngồm ngoàm ăn

“dạ thưa phu nhân, thuộc hạ là Độc Kiêu, thuộc hạ là Độc Nhẫn” – hai thanh y nam tử khom người cúi đầu hành lễ với nàng

“các người có thấy con cáo trắng của ta hôm qua không?”

“dạ thưa phu nhân không thấy”

“quái, nó biến đâu rồi nhỉ” – Nhan Nhượng Bình kêu ca, sờ sờ bụng, thấy đã căng tròn, chớp chớp miệng, uể oải vươn vai

“no rồi, ta lên phòng thu dọn rồi xuống” – Nhan Nhượng Bình quây quấy quay lưng dời gót đi lên để lại Lãnh Thiên ngớ mắt nhìn

~ Á!!!!

Một thân ảnh nhỏ đột ngột nhảy ra trước mặt Nhan Nhượng Bình.

“làm ta hết cả hồn, người biến đi đâu từ hôm qua, bây giờ mới chịu chui ra hả, ta bảo người ở dạng cáo, thu lại dạng người, không nghe lời hả, để lại ra hai cái tai với cái đuôi, người khác thấy thì sao hả?” – Nhan Nhượng Bình quát tháo

“ta chưa “cẩn” vô mặt người, người lại “đốp” lại ta hả, hôm qua phải hay không phải nhà người tính bỏ chạy, tính bỏ ta ở lại, người thật là nữ nhân đáng ghét, ta cứ thích ở dạng này đó, làm quái gì được ta, xin lỗi ta thì ta trở lại dạng cáo” – cáo tinh tức giận cãi lại. Cả hai cãi qua cãi lại không ai chịu nhượng ai, ai cũng đòi mình là kẻ đúng, chột.....

“nương tử, quái quỷ gì thế kia?” – Lãnh Thiên đẩy mạnh cửa bước vào. Vốn nội công thâm hậu nên bước chân rất nhẹ nhàng, Nhan Nhượng Bình vốn cũng một thân nội công có thể phát hiện ra người đang đến, nhưng vì Lãnh Thiên nội công quá mức thâm sâu và nàng vốn đang dốc toàn lực, căng trợn mắt cãi nhau nên không hay không biết không hề để ý. Toàn bộ thu vào mắt của Lãnh Thiên

“người.....người ta kêu ở dưới chờ, ai cho lên đây?” – Nhan Nhượng Bình bối rối, loại tình huống này biết giải thích ra sao đây

“ta lên đây phụ nương tử, đi tới gần cửa nghe tiếng cãi nhau, nó là ai?”- Lãnh Thiên chỉ tay về cáo tinh

Vẫn cứ ngỡ Lãnh Thiên sẽ kinh hãi khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cáo tinh, nhưng không, không hề, y vẫn thủy chung với một bộ mặt bình thản, không sợ sệt. Nhan Nhượng Bình cười khổ, không biết phải nói ra sao đây thì....

“ta là tiểu thần tiên bạch hồ trên trời, xuống đây chơi, thế nào hả?”

“người là con cáo trắng hôm qua nương tử ôm sao?”

“đúng vậy”

“vậy người nên ở bộ dạng hôm qua đi, ta không muốn người khác kinh hãi ầm ỉ vì người, rất nhứt đầu”

Cả hai tựa hồ như quen biết, nói chuyện qua lại tự nhiên, bỏ mặc một người đứng kể bên há hốc nhìn

“nương tử à, khép miệng lại đi” – Lãnh Thiên quay sang nhìn Nhan Nhượng Bình cười sủng nịnh

“xem ra phu quân người biết ăn nói hơn người” – cáo tinh nhếch mép cười mỉa Nhan Nhượng Bình rồi từ từ hoá thành con cáo trắng nhỏ.

“nương tử à, cần ta phụ gì không hả?”

“không cần, hừ” – Nhan Nhượng Bình tỏ ý hờn dỗi, xách bao lụa đi thẳng một mạch ra ngoài bỏ lại bên trong một người một cáo cười khổ nhìn nàng.

7. Chương 7

Ngồi trong cỗ xe ngựa, Nhan Nhược Bình vén màn cửa dòm ra bên ngoài ngắm phong cảnh cho đỡ chán.

“nương tử thật đẹp quá”

Umh

“nương tử thật thơm”

Umh

“nương tử, người biết hạ độc sao?”

Umh

“nương tử quen biết Viên Tú Huệ?”

Umh

“nương tử đang giận phu quân”

Umh

“nương tử không thèm nhìn phu quân”

Umh

“nương tử.....” – Lãnh Thiên mắt tràn ngập nước, tựa hồ muốn khóc.

“người...là người khóc cái gì, giống con nít quá” – Nhan Nhược Bình khoé mắt ngập ý cười, nàng vốn đã hết giận, nhưng vẫn cố tình làm lấy để phá cho vui.

“um nương tử người đừng giận phu quân”

“umh”

Lãnh Thiên sau khi nghe xong mặt mày sáng lạn trở lại, ôm Nhan Nhược Bình cười rạng rỡ. Bỏ lại hai kẻ bên ngoài đánh ngựa kinh hãi vô số. Vừa sáng nay kinh hãi vì chuyện cáo tình, nay chủ nhân họ thật đối với phu nhân ôn nhu hết mực, khó tin khó tin

“hừ, bỏ ra, ôm cái gì”

“nương tử à, người như thế nào quen biết Viên Tú Huệ”

“là mẫu thân ta”

Nhắc tới Viên Tú Huệ, Nhan Nhược Bình lại nhớ đến lão cha của thân xác này, không khỏi cau có rửa thầm: “hoàng đế là những kẻ bạc tình cấp cao, cũng may phu quân nàng không phải hoàng đế, nếu không HUU ngay....”

“không nhắc chuyện này nữa, người...là người muốn đi đâu thế?” – Nhan Nhược Bình chẳng muốn nghĩ tới nữa liền chuyển ngay đề tài.

Lãnh Thiên nghe xong có chút sững sốt nhưng thấy có vẻ Nhan Nhược Bình hơi khó chịu khi nhắc tới nên y cũng cho qua, không muốn nương tử khó chịu “um nương tử không muốn nhắc thì không nhắc, ta là đi Cổ Tuyết cốc tìm Quái thủ nhân” – Lãnh Thiên chợt nhíu hai hàng mày lại, phát ra băng hàn cũng sát khí làm Nhan Nhược Bình cảm giác cho chút không ổn khác thường: “Quái thủ nhân là ai?”

“kẻ thù của ta, một lão yêu phụ đáng giết” – Lãnh Thiên trầm giọng. Khuôn mặt đang thâm trầm suy nghĩ, lãnh khốc một lúc lâu sau bất chợt nhìn Nhan Nhược Bình cười sững nịnh.

“nương tử thật là đẹp, ta muốn ôm nương tử”- Lãnh Thiên quăng cho Nhan Nhược Bình một câu đố hết cả người. Cả hai cười cười nói nói khắp dọc đường đi.

Đường mỗi ngày mỗi xóc, lâu lâu dừng lại ăn uống, nghỉ ngơi “chay”, chứ làm gì có nhà trọ nào ở quanh nơi hoang sơ này. Toàn thân Nhan Nhược Bình nhức mỏi, đúng là ngồi xe ngựa chẳng quen tí nào, phải tập

phải tập thôi, xuyên qua thì làm gì có ô tô mà ngồi. Đi được khoảng hai ngày thì một sơn cốc dần hiện ra. Đoàn người ngựa xe tiến sâu vào bên trong cốc thì một toà sơn trang sừng sững hiện ra.

“các người là ai? Sao lại tới đây?” – mấy tên hắc y nam tử từ trong sơn trang bước ra, hùng hổ hỏi

“GIẾT” – hàn ý lãnh băng phát ra. Khởi hỏi ai cũng biết đó là giọng nói của Lãnh Thiên. Tiếng vừa dứt, Độc Kiêu và Độc Nhãn đã rút hai trường kiếm hướng tới

“khoan...”

“Lãnh Thiên à, từ từ nói, hỏi cho rõ, người sao thích mở miệng ra là giết quá vậy, để ta đi hỏi thăm tí” – Nhan Nhược Bình nhón chân lên kéo đầu Lãnh Thiên thấp xuống, ghé tai nhẹ nhẹ nói.

Lãnh Thiên quơ nhẹ tay, Độc Kiêu và Độc Nhãn thu ngay trường kiếm lại, lui về sau. Nhan Nhược Bình bước vài bước lại, bình thản nhìn mấy hắc y nam tử, nhàn nhạt hỏi: “bọn ta đến để tìm người, các vị chuyển lời dùm”.

Thấy một cô nương xinh đẹp lại mở giọng dịu dàng nói, một tên hắc y nam tử quay vào, hồi lâu sau một lão nhân gia khuôn mặt điềm đạm, phúc hậu bước ra: “ta là Cổ Khang Nam cốc chủ của Cổ Tuyệt cốc, các vị đây là?”

“phải hử không?” – Nhan Nhược Bình nói nhỏ

“không, kẻ ta tìm là phụ nữ”

“xin hỏi các vị đây là ai?” – Thấy các vị khách trước mặt không để ý mấy tới mình Cổ Khang Nam nhẹ giọng hỏi lại

“Quái thủ nhân đâu?” – Lãnh Thiên lạnh giọng hỏi

“Quái thủ nhân là ai? Ta trước giờ chưa nghe tới, các vị là?” – Cổ Khang Nam vẫn nhẹ giọng đáp lại

“Độc Lãnh, có hay không giao ra Quái thủ nhân ra?” – Lãnh Thiên phát ra sát khí ngập tràn, tựa hồ muốn phá nát nơi này.

Cổ Khang Nam khuôn mặt bất chợt co rúm lại, kẻ mà lão đang nói chuyện chính là ác ma Độc Lãnh kẻ khát máu trên giang hồ, lão cũng thật vô cùng ngạc nhiên, đây là khuôn mặt thật của Độc Lãnh sao, bình thường Độc Lãnh hay đeo mặt nạ mà, có thật là Độc Lãnh không, lão cũng hơi hơi phân vân nhưng liếc nhìn thấy khuôn mặt tuyết băng hàn ngàn năm, sát khí nồng đậm đến nghẹt thở thế kia, chắc là đúng rồi, với lại ai dám tự nhận mình là Độc Lãnh chứ, lão ngay lập tức trấn tĩnh lại và nói:

“ra là Độc Lãnh, đến tệ xá quả thật quý hoá cho Cổ Khang Nam ta, nhưng Quái thủ nhân thật ta đây không biết là ai” – Cổ Khang Nam điềm tĩnh nói, tựa hồ không hề dỗi gạt.

Lãnh Thiên quan sát lão một hồi lâu, lạnh giọng nói: “kêu tất cả nữ nhân trong cốc người ra”

“được, Độc Lãnh đã nói, lão đây không dám không nghe, mời vào tệ xá” – Cổ Khang Nam cúi người mời.

Một lát sau, trong sảnh đường tất cả nữ nhân đều tề tụ ở đây. Lãnh Thiên đứng dậy bước lên lướt qua từng người, rồi quay trở về chỗ ngồi, thâm trầm hồi lâu rồi lạnh tiếng: “CÚT”.

Tất cả nữ nhân già có trẻ có sợ hãi lui ra.

“xin hỏi có người ngài muốn tìm không?” – Cổ Khang Nam nhẹ giọng hỏi

“không.....ta muốn nghỉ chân”

Cổ Khang Nam nghe xong đoạn trả lời đầu, khoẻ mắt có chút vui, nhưng nghe hết câu thì loé lên lo sợ, nhưng nhanh chóng vụt tắt, lão đứng dậy, hô to: “người đâu, chuẩn bị phòng”

“các vị cứ nghỉ ngơi ở sơn cốc này, lão rất vui được đón tiếp”

Cả 4 người theo chân a hoàn bước ra bỏ lại sau lưng một kẻ đang chau mày, khó chịu như đang nghĩ ngợi điều gì.

8. Chương 8

người tên Độc Lãnh hỏi nào vậy?” – Nhan Nhược Bình tò mò vỗ vỗ vai Lãnh Thiên, trong khi Lãnh Thiên đang rơi vào trầm mặc nghĩ ngợi. Vỗ vỗ mãi không thấy Lãnh Thiên trả lời mình, y như cảnh trong quán trọ mấy hôm trước tái diễn, lại thờ ơ không thèm nghe nàng hỏi, Nhan Nhược Bình cả giận, rút lấy một tách trà, thổi thổi cho hết nóng

(fox: chị quê quá nên uống trà đỡ quê hả chị “cười nghiêng ngả” ~ NNB: “chống nạnh chỉ tay” CÚT ~ fox: 2 vợ chồng nhà này, hết người này đuổi tới người kia đuổi, ta không viết nữa “khóc ròng rã” ~ NNB + LT: “cười khinh bỉ” người dám “rút kiếm” ~ fox: không dám “vắt căng lên cổ chạy”)

Khi chén trà hết nóng, Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng rồi đi tới trước mặt Lãnh Thiên tạt ngay vào mặt y không chút thương tình. Đang trầm mặc, Lãnh Thiên ăn trọn tách trà, bất ngờ trợn trừng mắt nhìn Nhan Nhược Bình

(fox: “quay đầu ngo” đáng đời ~ LT: GIẾT ~ fox: “vắt căng lên cổ chạy tiếp”)

“trợn mắt cái quái gì, ai biểu người không nghe ta hỏi, coi khinh ta đến thế là cùng” – Nhan Nhược Bình hả hê vì đã lôi Lãnh Thiên về với hiện tại. Lãnh Thiên phút chốc hoá ôn nhu trở lại

“nương tử, người thật hư nha, ta không có coi khinh nương tử”

“trả lời ta biết, Độc Lãnh là ai?” – Nhan Nhược Bình kéo ghế ngồi đối diện Lãnh Thiên ra vẻ tra khảo.

“là phu quân của nàng”

“sao trước đó không kể ta biết?”

“nàng không hỏi nên ta không kể”

“ta không có biết lấy gì mà hỏi hả, hừ” – Nhan Nhược Bình tức giận trước câu trả lời của Lãnh Thiên

“nương tử bình tĩnh, ta quên kể” – Lãnh Thiên sủng nịnh lấy hai tay xoa xoa gò má Nhan Nhược Bình.

“còn bao nhiêu chuyện người quên kể?”

“còn nhiều lắm, có dịp ta kể hết nương tử nghe”

“Quái thủ nhân là ai?” – Nhan Nhược Bình đang tò mò muốn chết để khi khác kể làm sao nàng chịu được.

Vừa nhắc tới ba chữ Quái thủ nhân, ánh mắt của Lãnh Thiên liền tràn ngập phần nổi, cùng sát khí, len lỏi bên trong là thương đau.

“nương tử, yêu phụ ấy là kẻ giết hại mẫu thân ta”

Trong phút chốc Nhan Nhược Bình cảm thấy có lỗi kinh khủng vì đã khơi gợi ra cái bi thương tội độ trong lòng Lãnh Thiên. Y cũng mất mẫu thân, cũng như thân xác này vốn cũng mất mẫu thân, cũng như linh hồn nàng ở thế giới kia cũng mất mẫu thân. Phải chi nàng đừng quá tò mò, đừng quá nhiều chuyện. Nhan Nhược Bình đứng dậy, ôm Lãnh Thiên, để Lãnh Thiên tựa nhẹ vào ngực mình, cảm nhận trái tim của mình đang đập như muốn nói: “đừng đau buồn nga, người còn có ta”.

Hồi lâu sau, thấy Lãnh Thiên không nói gì, Nhan Nhược Bình bất giác nhìn xuống thấy kẻ ở ngực mình một tay ôm chặt eo nhỏ của mình, cái miệng đang cười khoan khoái. Nàng cúi xuống thì thâm vào tai Lãnh Thiên: “ôm ta thích không?”

“um thích, eo nương tử thật nhỏ, ngực thật mềm mại, đã lắm”

“muốn ôm nữa không?”

“um muốn”

Nhan Nhựt Bình cúi người hơn nữa, đưa đôi môi anh đào của mình tới bờ vai lớn, cường tráng của Lãnh Thiên khẽ nhếch miệng cười rồi.....

“Aaaaaaaaaaaaaa, đau nướng tử, tha cho ta, tha cho ta” – Lãnh Thiên đang tràn ngập trong hương vị thích thú bỗng kêu la lên

“ươi ờn ảm ói à uồn ôm a ữa ông ả?”

“nướng tử ngươi nói gì ta nghe không hiểu, có gì từ từ nói, đừng cần nữa, đau” – Lãnh Thiên thút thít khóc (fox: mất hình tượng quá anh à ~ LT: là ai viết ta ra thành thế này “lườm lườm” GIẾT ~ fox: chạy thẳng cẳng)

Nhan Nhựt Bình cắn một hồi thấy đã hả lòng hả dạ mới chịu nhả ra

“ngươi còn dám nói là muốn ôm ta nữa không hả?”

“nướng tử à, là nướng tử ôm ta trước mà, huhu” (fox: cho người ta ăn đậu hũ trước mà còn trách người ta)

Bỏ đi, ta đói rồi, đi kiếm gì ăn thôi, bao tử quan trọng hơn cả.

“ân, đi ăn” – Cả hai cùng bước ra khỏi phòng

~ (tại một nơi nào đấy)

CHÁT!!!! “đồ ngu, sao lại để hấn ở đây”

“không thể đuổi, hấn rất hung ác, trên giang hồ ai cũng kính hãi, ta không đủ sức đuổi hấn”

CHÁT!!!! “đồ ngu, không mau đi tìm hiểu xem tại sao hấn lại muốn tìm”.

9. Chương 9

“hai vị, cốc chủ ời hai vị ra hậu sảnh dùng bữa” – một hồng y a hoàn khép nép nhìn Lãnh Thiên, do vẫn còn sợ chuyện lúc sáng, người này thật đáng sợ.

“được, CÚT!!!” – Lãnh Thiên lạnh giọng. Hồng y a hoàn sợ quá, bưng mặt khóc chạy thẳng.

“ngươi thật là dọa cô ta sợ khóc ròng rồi, lần sau có dọa thì dọa dữ lên một tí đừng để khóc lóc như vậy” – Nhan Nhựt Bình vốn ghét nhất cái cảnh mè nheo hay khóc lóc, mấy cảnh đó làm nàng nhớ tới bà mẹ kế và đứa em chanh chua.

“được nướng tử, lần sau khóc là ta giết” – Lãnh Thiên sủng nịnh xoa xoa đầu nàng.

“ngoan, vừa hay đang đói, có người mời ăn, đi mau thôi” – Nhan Nhựt Bình khoan khoái cười hả hê.

Hậu sảnh

“sơn cốc không có món ngon gì để tiếp đãi hai vị, hai vị dùng tạm nha”, Cổ Khang Nam ôn hoà cười nói

“trông ngon nga, đây là các món gì?” – Nhan Nhựt Bình thèm thuồng dòm, nhưng cũng phải giữ đạo một chút, chủ nhà chưa ăn, há khách ăn trước.

“đây là canh hảo cầu, chim cú nướng hoa, chân vịt xào, canh lưởi gà, dạ dày hươu nấu giang dao, gân bò luộc nguyên ương, cúc hoa thổ ty, đùi heo nướng, chân giò nấu gừng chua” – Cổ Khang Nam chỉ tay điểm tên từng món

(fox: “nước miếng ngập lụt” thèm quá)

“hai vị dùng khách sao, cứ tự nhiên mà dùng”

Nhan Nhược Bình chính là kẻ tự nhiên nhất, nàng có một tật “tốt” là khi cầm đũa lên là chậm ngôn “bao tử vạn tuế” phát ra, chỉ biết cầm cúi chăm chỉ ăn đến cả nghẹn

“nương tử ăn chậm thôi” – Lãnh Thiên vỗ vỗ lưng giúp Nhan Nhược Bình

Cổ Khang Nam sững sốt toàn tập, vốn khi thấy một vị cô nương đi cùng Độc Lân hấn đã kinh ngạc không nguôi, nay khi nghe từ miệng Độc Lân phát ra hai chữ nương tử, hỏi sao lão không sững sốt.

“hảo ngon nga” – Nhan Nhược Bình vừa ăn vừa khen

“hợp miệng phu nhân đây, Cổ Khang Nam ta rất vui” – Cổ Khang Nam cười cười nhìn Nhan Nhược Bình, không dám bình phẩm cách ăn của nàng, vì lão còn muốn cái đầu và cổ gắn kết cùng nhau, nhìn thái độ Lãnh Thiên đủ biết hấn yêu thương nương tử. Chẳng ai dại gì trêu vào ác ma.

“xin hỏi ngài tìm Quái thủ nhân có việc gì chăng?” – Cổ Khang Nam ôn nhu cung kính nhìn Lãnh Thiên.

“câm họng” – Lãnh Thiên lạnh giọng đáp lại, đôi mắt vẫn thủy chung chăm chú nhìn vào muống canh mình đang dứt cho Nhan Nhược Bình vì sợ nàng nghẹn.

Nhan Nhược Bình ngược mặt lên nhìn Cổ Khang Nam, nhếch miệng cười nhẹ và nói: “cốc chủ đây cũng thích tò mò quần cả việc của phu quân ta nhỉ, hay cốc chủ có ý giúp bọn ta tìm, nếu cốc chủ nguyện ý giúp, bọn ta rất cảm ơn tấm chân tình quý hoá của cốc chủ”

Cổ Khang Nam chết đứng trước câu trả lời của Nhan Nhược Bình. Câu trả lời không đáp ứng được câu hỏi của lão, mặt khác lại có hàm ý ra lệnh lão tìm ra Quái thủ nhân. Lão nào dám từ chối, vẫn ý nghĩ trong đầu “cái đầu và cái cổ gắn kết cùng nhau”. Lão cười cười đáp:

“phu nhân đã lên tiếng, Cổ Nam Khang sẽ hết mình hết sức”

“tốt” – Nhan Nhược Bình khoái trá sẵn giọng đáp lại

Dùng bữa xong, Lãnh Thiên và Nhan Nhược Bình nắm tay nhau trở về phòng. Bên trong phòng một con cáo trắng chiếm chệ nằm trên giường, ve vẩy chiếc đuôi. Nhan Nhược Bình buông tay Lãnh Thiên ra, nàng chạy nhanh tới

“sao, điều tra được gì không?”

Vốn Lãnh Thiên nói với nàng Cổ Khang Nam có cái gì đó như đang che giấu, y sai Độc Nhấn theo dõi, không ngờ Độc Nhấn núp trên mái nhà bị y đả thương bằng ám khí. Cũng may ám khí không có độc, qua việc này đủ biết lão ta vốn không bình thường hiền lành như biểu hiện thường thấy, sức cảnh giác của lão ta rất cao. Nếu không có chuyện gì mờ ám cần gì phải cảnh giác cao thế. Nhan Nhược Bình sai cáo tinh đi, nó là động vật, lại nhỏ bé, chả lẽ lão lại đi cảnh giác với một con súc vật.

“ta chỉ phát hiện ở phòng hấn, sau kệ sách có một cái cửa, hấn đi vào thì kệ sách cũng đóng lại” – cáo tinh nhàn nhạt trả lời

Nhan Nhược Bình và Lãnh Thiên nhìn nhau, tựa hồ cả hai cùng nghĩ tới một việc gì đó

“Thế nào? Tra được gì?”

“hấn có một nương tử”

CHÁT!!!! đồ ngu, ta không hỏi việc đó

“ta....ta có hỏi nhưng hấn không nói lý do tìm Quái thủ nhân”

CHÁT!!! Vô tích sự.

10. Chương 10

Những tia nắng cuối ngày đã buông xuống rất lâu, toàn sơn cốc giờ đã chìm ngập trong màn đêm, chỉ nghe ra rả tiếng côn trùng vang lên, thật hoang sơ, thật lạnh lẽo làm sao. Trên vách hắt lên 2 bóng người đang ngồi đối diện nhau.

“Không được, nương tử, tuyệt đối không được mà”

“um ta muốn, không được cản ta, cho ta đi”

“nương tử, nghe ta, không cho được mà”

“nhưng mà.....”

“nương tử” – Lãnh Thiên dùng ánh mắt nghiêm túc nhất nhìn Nhan Nhược Bình.

“haizzz không cho thì không cho” – Nhan Nhược Bình khẽ thở dài, biết không thể xoay chuyển được ý của y, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của y bây giờ, khác xa với nét con nít của y mọi ngày, Nhan Nhược Bình đành ngậm ngùi chấp nhận lời của y.

(fox: ý chị là Thiên ca con nít hả? ~ NNB: umh ~ fox: *mắt tròn trũng, miệng lắp bắp* nhằm to rồi bà chị ơi)

Lãnh Thiên ôn nhu xoa đầu Nhan Nhược Bình mấy cái, rồi xoay bước phi thân ra ngoài. Nhan Nhược Bình ngồi được một khắc (15 phút ấy), buồn bực khẽ hừ một tiếng: “Lãnh Thiên chết bầm, không cho ta, ta càng muốn”

“Cổ Khang Nam đến rồi à, người điều tra được tên Độc Lãnh chưa hả?”

“Trực tiếp hỏi ta, cần gì điều tra” – Một giọng nói truyền tới lạnh như băng, mang theo ngữ ý chẳng hề tốt đẹp gì

“A.....người....người là ai” – một thân người quay lại, mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc

“là người, quả là người” – Một nụ cười lãnh lẽo vang lên, ánh mắt ngập tràn sát khí cùng hung tàn, hiện hữu sâu trong góc mắt là sự oán hận, căm phẫn làm cho kẻ đối diện bất giác run lên, một loạt hơi lạnh chạy dài theo sống lưng.

~ “cốc chủ, có kẻ lên vào thư phòng” – một a hoàn lên tiếng

“là nam và nữ?”

“dạ là nữ”

“Tần Phúc, kêu toàn bộ người bao vây thư phòng” – một giọng nói lạnh vang lên mang theo mấy phần tà ác.

“còn người, bưng trà sâm tới cho Độc Lãnh, thám thính tình hình”

“dạ”

~~ “người làm cái quái gì vậy Nhan Nhược Bình, để ta ngủ với chứ”

“suyt, suyt nói nhỏ thôi, mau phụ ta tìm cách mở kệ tử này ra coi, Lãnh Thiên chắc đã vào bên trong rồi, ta không muốn bỏ lỡ kịch hay, mau”.

Hôm nay trăng đặc biệt vô cùng tròn và sáng, căn phòng được ánh sáng của trăng xuyên qua, ai thân ảnh loay hoay tìm kiếm mò mẫm bên trong, hì hục tìm kiếm.

Bất chợt, bên ngoài nhất loạt mọi hướng rất nhiều người xông tới, ánh đuốc loé lên sáng rực trong đêm: “kẻ nào bên trong, ngoan ngoãn bước ra”

“làm sao đây Bình nhi, bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi, đều là tại người”

“hừ, phát hiện thì phát hiện, sợ làm cái quái gì, từ khi nào lá gan người bé thế, cứ coi tình huống rồi tính tiếp, không lẽ bọn chúng không nể mặt Lãnh Thiên, ta thấy có vẻ phu quân ta cũng có máu mặt lắm đấy, người chạy đi kiếm Độc Kiêu và Độc Nhấn đi” – Nhan Nhược Bình vốn đâu phải là người mang thiện lương trong

lòng, vốn cũng chẳng phải là người mang ác tâm, nhưng bất quá đại mà trêu vào nàng, nàng cũng chẳng nường tay, một là hành hạ sống không bằng chết hai là giết. 2 cách này quả thật tốt nhất để trừ hậu quả về sau.

(fox: rốt cục chị là ác hay là thiện ~ NNB: người muốn phiêu lưu địa phủ không? “lườm lườm” ~ fox: không, cáo từ)

Cánh cửa thư phòng mở ra, một thân ảnh hiên ngang đi ra

“cốc chủ, người làm gì mà dàn binh bố trận như thế” – Nhan Nhược Bình cười lạnh, nhìn thẳng Cổ Khang Nam. Làm y bất giác cũng khẽ run lên, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

“phu nhân, đêm khuya không biết tìm đến thư phòng có việc chi cần chỉ giáo” – Cổ Khang Nam lúc này vẫn còn cảnh giác thập phần, hồi hộp tại sao không thấy Độc Lãnh đầu. Từ đằng sau, một lam y a hoàn chạy lên thì thầm bên tai của lão, chợt thấy mắt lão sáng hoắc lên, lão đành miệng nói

“không biết Độc Lãnh ngài hiện ở đâu, sao lại không ở trong phòng giữ phu nhân, để phu nhân chạy lung tung thế?”

“sao, không có phu quân ta ở đây, người muốn ăn hiếp bốn phu nhân à” – Nhan Nhược Bình trong đáy mắt có chút sợ hãi, nhưng biểu hiện ở khuôn mặt vẫn bình thản, chút sợ hãi ấy cũng chỉ thoáng qua đôi chút.

“bắt ả ta” – Cổ Khang Nam hừ một tiếng, ra lệnh. Nhất loạt khoảng gần chục hắc y nam tử xông lên. Nhan Nhược Bình rút trường kiếm ra xông lên. Hạ thủ không chút lưu tình. Nàng dùng trường kiếm nhắm ngay yết hầu mà chém. Từng người từng người gục xuống dưới chân nàng, máu ở yết hầu chảy ra xối xả.

Vốn mẫu thân nàng Viên Tú Huệ là một sát thủ, nên võ công trong bí tịch mà nàng ta để lại cho đứa con của mình các chiêu thức ra tay cực kì âm hiểm. 5 tháng ở lãnh cung nhan quốc, nàng tự luyện một mình, chưa từng qua giao đấu nên ở quán trọ ngày hôm đó, không có kinh nghiệm mới để Độc Kiêu hất văng trường kiếm, làm nàng né chột vật, và bởi một điều nho nhỏ trong lòng Nhan Nhược Bình là Độc Kiêu cũng rất là đẹp trai nha (fox: amen, hám trai, bó tay).

Mấy ngày trên đường đến Cổ Tuyết cốc, trên xe ngựa có nhờ Lãnh Thiên chỉ giáo cho, khi dừng chân nghỉ ngơi thì tập luyện cùng với Lãnh Thiên nên Nhan Nhược Bình tiến bộ lên hẳn. Lãnh Thiên ra tay vô cùng vô cùng âm hiểm tàn nhẫn, nên khi chỉ điểm cho nàng cũng truyền luôn mấy cái âm hiểm. (Thầy nào trò nấy). Mấy hắc y ở đây so với Độc Kiêu vẫn con non lắm.

Thấy thuộc hạ của mình chết trong tay nàng, lão ánh mắt phẫn nộ, “giận quá hoá ngu” hét giọng: “tất cả xông lên, giết ả cho ta”.

Toàn bộ hắc y cùng với kiếm sáng loáng trong tay, nhất tề xông lên. Nhan Nhược Bình ánh mắt lạnh lại, chỉ tay về mấy thi thể trên mặt đất, thấp giọng đe dọa: “nhìn không thấy hả, cốc chủ của các người ngu ngốc, các người cũng ngu ngốc như lão, cũng muốn chầu Diêm Vương sớm hả, các người có vẻ quên phu quân ta là ai thì phải”

Toàn bộ hắc y hơi khựng tay lại, dáo dác nhìn những thi thể dưới đất lại dáo dác nhìn nhau rồi quay sang nhìn cốc chủ. Cổ Khang Nam mặt đỏ tía tai, tức giận khi nghe Nhan Nhược Bình ***** mình ngu, lão quát lên: “chỉ có một mình ả, các người không ra tay được, hay muốn ta chặt đầu các người, xông lên hết cho ta”

Toàn bộ hắc y nghe xong cả kinh xông lên. Kiếm nhất loạt nhắm thẳng Nhan Nhược Bình, chỉ thấy loé lên một hồi, mấy hắc y nam tử dẫn đầu đều thấy tứ chi đang làm bạn với mặt đất. Nhan Nhược Bình nhìn lại, hai tiểu soái ca đã đến .

“tốt lắm Độc Kiêu, Độc Nhẫn, giết sạch bọn chúng, chừa lại tên đầu xỏ”

“dạ phu nhân”

Toàn bộ thuộc hạ của Sơn cốc này đều tập trung hết ở đây vì vậy chỉ với hai người, Độc Nhẫn và Độc Kiêu cũng hơi chật vật. Nhan Nhược Bình lùi về sau, đứng quan sát sự tình. Phía bên kia Cổ Khang Nam cũng đứng xem xét, lão thần nghĩ: “từ nãy tới giờ không hề thấy Độc Lãnh, hẳn cũng không ở phòng, thật là cơ hội tốt, không chế ả, uy hiếp và giết Độc Lãnh, ta sẽ nổi danh thiên hạ, người người nghe tới ba chữ Cổ Khang Nam sẽ đều quỳ lạy khiếp sợ”.

Nghĩ tới đây Cổ Khang Nam cười lớn, phi thân lên trước.

11. Chương 11

Nhưng hình như toàn bộ thuộc hạ của Sơn cốc này đều tụ tập ở đây thì phải. Độc Nhãn và Độc Kiêu cũng hơi chật vật. Nhan Nhượng Bình đứng lùi về sau quan sát sự tình. Phía bên kia Cổ Khang Nam cũng đứng yên quan sát, hắn nghĩ thầm: “nãy giờ không hề thấy Độc Lân, thật là cơ hội tốt, không chế ả ta, uy hiếp và giết Độc Lân, ta sẽ nổi danh thiên hạ, người người nghe 3 chữ Cổ Khang Nam sẽ quì xuống khiếp sợ”. Nghĩ tới đây, Cổ Khang Nam cười lớn, phi thân lên.

Lão một chưởng đánh tới Nhan Nhượng Bình, Độc Kiêu thấy vậy, nhanh chóng lui lại, chưởng đối chưởng với lão. Chỉ nghe BANG!!! một tiếng, Độc Kiêu bị dội về sau tường.

“người không sao chứ” – Nhan Nhượng Bình giọng đầy lo lắng, đỡ Độc Kiêu lên.

“phu nhân ta không sao, chủ nhân dặn phải bảo vệ thật tốt phu nhân, ta có chết cũng không để hắn đụng tới một sợi tóc của phu nhân” – Độc Kiêu thổ ra một ngụm máu tươi.

Nhan Nhượng Bình nhìn thuộc hạ trong tay mình, nàng cảm động, ngoài Lân Thiên ra, bọn họ thật đối tốt với nàng nga, sự việc này do nàng không nghe lời Lân Thiên mà làm cho bọn họ vì nàng bị thương, nàng oán hận tất cả người của Cổ Tuyệt cốc này. Nàng phải băm phải giết sạch toàn bộ.

“phu nhân, lão ta ra chưởng không nặng, có vẻ như không muốn sát phu nhân”

“được, nga người còn đánh tiếp nổi không?”

“phu nhân, còn”

“tốt”

Nàng buông Độc Kiêu ra, đứng lên, hừ một tiếng, mặt sầm lại, lạnh giọng nói: “Độc Nhãn, trở về ngay”

Độc Nhãn nghe thấy, nhảy nhanh tới bên cạnh Nhan Nhượng Bình. Hắc y thấy cả 3 người thu lại một chỗ, ác khí tăng lên, có phần khinh thường, nhất loạt xông tới.

“khoan đã” – Cổ Khang Nam thấy mọi việc diễn ra bất ngờ, chẳng lẽ bọn họ chịu đầu hàng nhanh vậy, thật tốt, thật tốt, đỡ tốn công sức, lão giương hàng mày thô thiển lên, nhìn Nhan Nhượng Bình mỉa mai châm chọc: “sao, đã tỉnh ra rồi, muốn đầu hàng”

Nhan Nhượng Bình tra kiếm lại, nhìn lão, nhếch miệng cười khê: “um thì đầu hàng”

“tốt” – Cổ Khang Nam khoái chí cười ha hả, bọn thuộc hạ thấy vậy cũng rộ lên cười hòa theo

“chỉ có lũ ngu ngốc chúng bay cần đầu hàng” – Nhan Nhượng Bình sẵn giọng ****, đụng tới người của nàng thì phải trả một cái giá thật đắt, thật đắt. Nhan Nhượng Bình móc từ trong người ngọc tâm tiêu ra, dùng hết nội công trong người, vận khí lên thổi ra đoạn khúc Tán hồn.

(ngọc tâm tiêu đẩy các tềnh iu, đẹp hen)

Khi thấy một cây tiêu được lấy ra từ người Nhan Nhượng Bình, lão cả kinh thốt lên ba chữ: “Viên Tú Huệ”.

Đoạn khúc Tán hồn vang lên cùng với công lực của Nhan Nhượng Bình, tiếng tiêu theo gió ngân rõ, vang xa. Tất cả hắc y nam tử ôm đầu kêu la thảm thiết, phần đông hắc y thất khướt chảy máu tới chết.

Cổ Khang Nam dùng nội lực chống lại, tuy nhiên trên nét mặt vẫn thập phần nhăn nhó. Nhan Nhượng Bình phi thân lên, tiến về phía lão, 1 tay vung ra độc phần, Cổ Khang Nam bị tấn công bất ngờ, không lường trước được, ôm mặt kêu la thảm thiết.

Nhan Nhược Bình buông ngọc tâm tiêu xuống, rút trường kiếm từ trên lưng ra, nhắm hai cánh tay của lão, cắt phẳng, lực đạo nhanh, mạnh, chuẩn xác, làm kẻ bị mất cánh tay hưởng trọn sự đau đớn. Nhan Nhược Bình cười man rợ trước chiến lợi phẩm của mình, lạnh giọng: “giết sạch”.

Độc Kiêu và Độc Nhẫn khoan khoái khi thấy phu nhân ra tay vô cùng độc ác như chủ nhân, tuy nhiên trình độ độc ác hẳn vẫn chưa bằng chủ nhân. Cả hai phi thân xông lên cắt phẳng tứ chi của những kẻ còn sống đang nằm lẫn lộn.

(fox: 2 anh à, đợi mà xem chị ấy thể hiện “cười gian xảo”)

Trở lại mật thất nào các tềnh iu

“người rốt cục là ai?” – một thân người hơi run rẩy lùi về sau vài bước.

Một bàn tay to lớn đưa lên, từ từ tháo chiếc mặt nạ xuống. Khuôn mặt tuần mỹ, kiều mị, quý dị dần hiện ra, khuôn mặt như ác ma, như a tu la đòi mạng.

Thân ảnh lúc này vừa lùi về sau vài bước nay đã nhìn thấy được khuôn mặt sau chiếc mặt nạ của kẻ đối diện thật vô vàn quen thuộc, đã thấy ở đâu rồi, thật là quen thuộc, thấy ở đâu rồi, đôi mắt kia, cánh mũi kia, khuôn miệng kia, thật quen thuộc quá,.....trong chốc lát ánh mắt mở to ra, lòng bàn tay siết thật chặt, hàn quang đột nhiên phát ra: “là con của tiện nhân, là con của tiện nhân, thật giống, thật là giống, hẳn không giết, hẳn không giết, hẳn lừa ta, aaaaaaaaaaaaaa”. Khuôn mặt ngược lên, hình ảnh của quá khứ từng hồi từng hồi hiện ra rõ mồn một trong trí óc.

Lãnh Thiên lạnh giọng gần từng tiếng: “Ngự Tuyết Cơ, trả lại hết cho người”.

Lãnh Thiên phi thân tới trước, rút ra một cây trường kiếm, cây trường kiếm này quả là một thanh kiếm quý, một bên mặt kiếm màu xanh, một bên màu đỏ, được đúc ra từ băng thiết ngàn năm, dùng máu đồng tử tẩm vào nung trong lửa mà tạo thành. Nên được gọi là âm dương kiếm. Đã thất truyền từ lâu, không ngờ bấy lâu nay do Lãnh Thiên sở hữu. Lãnh Thiên hiện tại không khác gì một ác ma hiện thân, đôi mắt đỏ ngầu, lý trí bây giờ chỉ là muốn để kẻ trước mắt ném trả toàn bộ mùi vị thống khổ cùng cực, để y có thể thưởng thức được trọn vẹn mùi vị thơm của máu.

Ánh kiếm loé lên, đôi bàn chân của Ngự Tuyết Cơ văng sang một bên trong chớp mắt, Ngự Tuyết Cơ lập tức ngã xuống. Lãnh Thiên điểm huyết và nâng bàn tay ả lên, chậm rãi cắt đi từng ngón tay từng ngón tay một, vừa cắt vừa thưởng thức mùi hương của máu xông lên và tiếng la hét thống khổ khôn xiết của ả.

Lãnh Thiên dừng tay lại, đứng lên đưa thanh kiếm, liếm một chút máu trên đó, lạnh giọng nói: “vẫn chưa ngon”

Lãnh Thiên nâng cánh tay Ngự Tuyết Cơ lên, dùng kiếm rạch từ từ chậm rãi từ bàn tay lên đến vai, lực rạch đủ để làm cho xương và gân lộ ra từng chút một, từng chút một. Lãnh Thiên lại đưa lưỡi liếm nhẹ máu trên thanh kiếm: “vẫn chưa ngon”.

Lãnh Thiên tiếp tục vén xiêm y của Ngự Tuyết Cơ lên nâng đôi chân của ả, nhắm đùi đâm tới 1 nhát thật mạnh, rồi lại từ từ chậm rãi xoay tròn thanh kiếm, làm cho vết thương thành một vòng tròn. Ngự Tuyết Cơ đau đớn khôn xiết, la hét chói tai: “ả tiện nhân chết tiệt, nghiệt súc” cứ thế rồi ngất đi. Lãnh Thiên lại rút kiếm ra, liếm nhẹ máu trên đó: “vẫn chưa ngon”

Lãnh Thiên cầm một tách trà trên bàn đặt vào mặt Ngự Tuyết Cơ. Ngự Tuyết Cơ từ từ tỉnh lại, nhìn Lãnh Thiên bằng ánh mắt căm phẫn cực độ, nhưng bây giờ ả như cá trên thớt, chẳng thể làm gì. Lãnh Thiên nhìn ả bị giày vò đau đớn, sống không được chết không xong, lòng căm thấy khoan khoái vô cùng, không thể hình dung được.

Lãnh Thiên lại nâng cầm Ngự Tuyết Cơ lên, nhìn thẳng vào ánh mắt căm phẫn của ả, nhẹ giọng nói: “yêu phụ, dù sao người cũng là sư muội của mẫu thân ta, ta sẽ cho người chết thật nhẹ nhàng” .

Hai từ nhẹ nhàng của Lãnh Thiên phát ra làm toàn thân Ngự Tuyết Cơ run lên cầm cập, lòng tràn ngập lo sợ. Lãnh Thiên một tay xé rách toàn bộ y phục của Ngự Tuyết Cơ, cả thân thể của ả phơi bày trọn trước mặt Lãnh Thiên.

(fox: nam mô a di phò phò đậu hũ chua, thí chủ không nên ăn ~ LT: người muốn như ả ~ fox: không “bay như hoa tiền”)

Lãnh Thiên dùng một kiếm rạch nhẹ một đường vào ngực ả ngay vị trí tim, quăng kiếm sang một bên, Lãnh Thiên dùng hai tay chậm rãi xé rách da thịt từ đường rạch trên ngực Ngự Tuyết Cơ, ấn chặt bàn tay vào trong, từ từ moi ra quả tim của ả, dùng lực bóp nát bấy.

Ngự Tuyết Cơ hai mắt tròn tròn, thất thanh dùng hết khí lực hét lớn lên diên cuồng vang vọng khắp mặt thất, khí tàn. Khi chết mắt vẫn mở lớn, trừng trừng nhìn Lãnh Thiên. Lãnh Thiên đưa bàn tay của mình lên liếm nhẹ, cười khoan khoái, cười vui vẻ, hô to: “thật là ngon, thật là ngon”.

12. Chương 12

Độc Kiêu và Độc Nhẫn sau khi giải quyết xong bọn hắc y nam tử thì cùng Nhan Nhược Bình lôi tên Cổ Khang Nam vào thư phòng của lão. Nhan Nhược Bình ra lệnh:

“Độc Nhẫn, phế võ công hắn”

“ạ”

Nhan Nhược Bình tiếp tục ngạo nghễ quát: “mặt người đã bị ta huỷ, tay cũng rời rồi muốn hay không muốn ta cắt nốt hai chân”.

“phu nhân tha mạng, ta có mắt không thấy Thái Sơn, phu nhân tha mạng cho ta” – Cổ Khang Nam lúc này lo sợ, toàn cơ thể run lên bần bật.

“vậy mau mở mặt thất ra cho ta”

“ạ ạ, ngăn thứ ba ở kệ sách, phía tuốt trong cùng có một cái núm, xoay qua bên trái mặt thất sẽ mở ra” – Cổ Khang Nam giọng run run, không dám giấu diếm.

Độc Nhẫn đi tới xoay, quả thật kệ sách dịch chuyển sang trái, một cái mặt thất hiện ra. Nhan Nhược Bình đánh ngất Cổ Khang Nam, giao lão cho Cáo tinh coi giữ, cả 3 người còn lại tiến vào bên trong mặt thất.

Trong mặt thất rất sáng do xung quanh hai bên tường đều có treo đuốc, cả hai men theo con đường dẫn sâu vào bên trong, vừa đi vừa cảnh giác, cẩn thận bấy. Bước sâu vào bên trong là một cánh cửa gỗ, chỉ bước tới đây thôi đã nghe thấy tiếng của Lãnh Thiên hô to: “thật là ngon, thật là ngon”.

Nhan Nhược Bình rửa thầm: “tên Lãnh Thiên chết bầm, trốn trong đây ăn uống, lại còn cao hứng như vậy, làm cả bọn bên ngoài khổ sở, đáng đánh ột trận”.

Nhan Nhược Bình nghĩ tới đây thôi, nộ khí sung thiên, đập tung cánh cửa, bước vào hét to: “Lãnh Thiên tên chết bầm, ăn cái gì ngon mà không rủ ta theo, ta đập.....”.

Nói chưa dứt câu, với cảnh tượng bày ra trước mắt, Nhan Nhược Bình trở mắt nhìn, tuyệt nhiên im bật, không hó hé nửa câu. Lãnh Thiên thấy Nhan Nhược Bình thì giật mình, buông vội quả tim đang bóp nát bấy trong tay (eo, khiếp, muốn ói quá), chạy đến bên Nhan Nhược Bình, muốn dùng tay che mắt nàng lại, không cho nàng nhìn, nhưng tay y toàn là máu, chỉ biết đứng đó nhẹ giọng thúc giục nói:

“nương tử à, phu quân....phu quân....nương tử đừng nhìn nữa, đi ra đi, nương tử”

Nhan Nhược Bình vẫn thủy chung với chữ IM. Mắt vẫn tròn tròn xem cảnh tượng trước mắt. Lãnh Thiên nhìn sang lạnh giọng nói

“mang phu nhân rời ra”

Độc Nhẫn và Độc Kiêu tiến lên kéo phu nhân ra, thì Nhan Nhược Bình quay sang trừng mắt với họ. Cả hai bất giác rụt lại. Lãnh Thiên quả thật đang vô cùng lo lắng, để nàng chứng kiến cảnh này, y sợ nàng kinh hãi y, tránh xa y, bỏ mặc y, không quan tâm y nữa, y rất sợ, không có nàng, y sống cũng như chết, thà chết

còn sững hơn. Độc Nhẫn và Độc Kiêu cũng hiểu rõ được sự lo lắng trên nét mặt của chủ nhân mình, họ liếc nhìn phu nhân, nàng vẫn thủy chung im lặng, mắt trô trố trần trối đứng nhìn.

Khoảng hơn một khắc sau (hơn 15 phút), Nhan Nhượng Bình bật cười khanh khách:

“ô ô, cảnh tra tấn mới coi trong sách báo, nay được chứng kiến tận mắt, ô ô sống động, tuyệt đẹp”

“cái gì” – cả 3 người đàn ông đồng thanh hô lên, những lời vừa nãy là của nàng nói ra sao, cảnh tượng thể này một nữ nhi thấy lại là tuyệt đẹp.

Nhan Nhượng Bình bước tới trước mặt Lãnh Thiên, nhéo vào má y, nở một nụ cười tươi sáng, giọng nói trong trẻo, êm ái thốt lên: “nga, lần sau không được bỏ ta lại, mấy cảnh thể này không coi thật uống, người là số 1, tha thích”

Nàng quay đầu cười ha hả bước ra, không quay lại, chỉ vang lại sau lưng: “còn đứng đó căng con mắt ra nhìn cái gì, muốn đi ra hay muốn ở trong đó chơi tiếp”

Độc Nhẫn và Độc Kiêu quay sang nhìn Lãnh Thiên ca thán: “chủ nhân, nàng là nữ nhi thật hả”

“nhảm nhí” – Lãnh Thiên thật cũng cùng một câu hỏi với bọn họ, nhưng y bất giác vui mừng, quả là người sinh ra để dành ột mình y, nàng mãi là của y

13. Chương 13

“nương tử nàng đi đâu thế?”

“im lặng, ngủ đi, đêm nay người chắc sẽ ngủ thoải mái đó” – Nhan Nhượng Bình nghiêm nghị đáp

“sao nương tử biết?” – Lãnh Thiên như tiểu hài tử, nằm trên giường nhắm lấy vạt áo của nàng sủng nịnh.

“nhìn mặt người thì biết, ta đi ra ngoài ngắm trăng tí, nhắm mắt lại ngủ, đi theo là ta chặt chân, hỏi nữa là ta cắt lưỡi” – Nhan Nhượng Bình dọa nạt.

Lãnh Thiên buông vạt áo nàng ra, nhắm mắt lại ngủ một giấc. Quả thật đêm nay hắn thật ngủ rất ngon, vì cục đá hận thù canh cánh đè nặng trên vai hắn mười mấy năm qua cuối cùng cũng buông xuống được. Nhan Nhượng Bình bước nhẹ ra ngoài, khép cửa lại rồi đi thẳng.

~~ Thư phòng

“phu nhân”

“cáo tỉnh, Độc Nhẫn, Độc Kiêu, cả ba người đi bắt rắn cho ta đi, bắt 100 con, bỏ vào bao rồi để ngoài cửa thư phòng, làm xong thì đi ngủ, ta muốn chơi một tí”

“chơi?????”

“có đi hay là muốn ta đập cho cả ba một trận” – Nhan Nhượng Bình trừng mắt

Cả ba không nói một lời, chạy nhanh ra khỏi thư phòng.

“um...um”

“tĩnh rồi hả lão già thú vị, đúng lúc thật đấy” – Nhan Nhượng Bình mĩa mai châm chọc. Nàng kéo chiếc ghế dựa trong thư phòng ngồi xuống ghế, đối mặt với lão, hừ một tiếng, cười lạnh rồi nói: “ta hỏi, người trả lời thành thật, một câu giả dối thì ta sẽ hảo hảo tiếp đãi người đấy”

Cổ Khang Nam lúc này lo sợ khôn nguôi, mặt mày xanh chành không còn một tia máu, giờ này cho hắn ăn gan hùm hắn cũng chẳng dám đối gạt câu nào

“kẻ trong mật thất là ai?”- Nhan Nhượng Bình lạnh giọng hỏi

“nàng là Ngự Tuyết Cơ, biệt hiệu Quái thủ nhân”

“tại sao lại sống trong mật thất, kể hết ta nghe” – Nhan Nhược Bình lúc này thập phần tò mò, không muốn hỏi Lãnh Thiên, chọn hỏi lão là tốt nhất.

“vâng phu nhân, chuyện 20 năm về trước.....”

~~ 20 năm trước

“tỷ tỷ người xem, đẹp chưa kìa, pháo hoa thật đẹp, mau lại đây xem”

“Tuyết Cơ, đừng kéo ta, á.....”

“cô nương, không sao chứ”

“tỷ tỷ, người không sao chứ?”

“không sao”

“công tử đa tạ đã đỡ tỷ tỷ ta”

“cô nương đừng khách sao, tại hạ Long Thượng Lân, xin hỏi quý danh hai vị cô nương đây?”

“ta là Ngự Tuyết Cơ, đây là tỷ tỷ ta Lan Cẩm Vân” – Ngự Tuyết Cơ ánh mắt rạng ngời, hai má đỏ ửng, miệng cười chúm chúm

“ta không cần người đỡ, CÚT” – Lan Cẩm Vân lạnh giọng nói, sắc mặt cũng băng hàn thập phần

“Vân tử, người đừng như vậy” – Ngự Tuyết Cơ quay sang hờn dỗi, mắng nhẹ tỉ tỉ của mình.

Lan Cẩm Vân hừ nhẹ một tiếng rồi đi một mạch.

“Long công tử, ta thay tỉ tỉ xin lỗi, công tử đừng để bụng” – Ngự Tuyết Cơ cúi đầu, mặt ngày càng đỏ ửng lên, luyến tiếc dời đi.....

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyết thể nhi độc lập.

Nhất cố khuynh nhân thành,

Tái cố khuynh nhân quốc,

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.” – Long Thượng Lân nhìn theo bóng dáng của Lan Cẩm Vân, nhất thời cảm thán vài câu, ánh mắt tràn ngập ý cười thích thú

(Bài thơ này có tên là Giai Nhân Ca (Bài ca người đẹp)

Ở phương Bắc có người con gái đẹp,

Một mình nàng đẹp nhất trần gian.

(Nàng) liếc mắt nhìn lần thứ nhất thì làm nghiêng thành của người ta,

(Nàng) liếc mắt nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước của người ta.

Thà không biết đến nguy cơ nghiêng thành nghiêng nước,

(Bởi vì) giai nhân khó mà được gặp lại.)

“tỉ tỉ, người thực kì cục, sao lại như thế” – Ngự Tuyết Cơ buồn bực trách mắng tỉ tỉ mình. Lan Cẩm Vân bỏ ngoài tai những lời muội muội trách mắng, tiếp tục rảo bước coi lễ hội.

~~ “sau đó thì sao?” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng

“Long Thượng Lân cho người điều tra lam y cô nương, chính là Lan Cẩm Vân, hai tỉ muội họ là sát thủ, Lan Cẩm Vân – Băng thủ nhân, Ngự Tuyết Cơ – Quái thủ nhân, cả hai ngoài thời gian giết người ra họ hay

lui tới Tiêu Thanh quán ăn uống, nên Long Thượng Lãnh sắp đặt nhiều màn tình cờ gặp mặt, sau một thời gian dài Long Thượng Lãnh cũng chinh phục được Lan Cẩm Vân, biết Lan Cẩm Vân là sát thủ, muốn rời tổ chức để lấy phu quân thì phải được sự đồng ý của Ma chủ – người đứng đầu tổ chức sát thủ của Lan Cẩm Vân, Long Thượng Lãnh đã ngấm ngầm sắp đặt, thoả thuận với Ma chủ, vì Lan Cẩm Vân, Long Thượng Lãnh đã tặng Ma cô Chùy Lưu Tinh, thứ mà cả giang hồ lúc bấy giờ đều ao ước. Trên giang hồ lúc đó có 5 binh khí và 1 ám khí lợi hại: “âm dương kiếm, chùy lưu tinh, ngọc tâm tiêu, trường đao, phượng tiễn và huyết châm. Âm dương kiếm và trường đao đã tuyệt tích nhiều năm, Huyết châm do Tuyệt y quái nhân nắm giữ, phượng tiễn thuộc Hàn Bản cung, ngọc tâm tiêu do sát thủ tâm đắc của Ma cô Viên Tú Huệ sở hữu, chỉ còn lại Chùy lưu tinh nằm trong hoàng cung. Ma cô rất hài lòng với bảo vật này. Bỏ một sát thủ đổi lại một thần binh, ai lại nỡ từ chối. Ma cô đã để cho Lan Cẩm Vân rời khỏi tổ chức mà thành thân. Tới ngày đại hôn, Lan Cẩm Vân mới biết được là.....khụ khụ khụ”

“ho cái gì mau kể tiếp coi” – Nhan Nhược Bình sẵn giọng quát tháo, chuyện đang hay, lão lại ho, làm sự tò mò của nàng dâng cao

“vâng phu nhân, Lan Cẩm Vân mới biết Long Thượng Lãnh chính là hoàng thượng của Lãnh Long quốc – Lãnh Thượng Long”

“hahaha Long Thượng Lãnh – Lãnh Thượng Long, hay hay lắm” – Nhan Nhược Bình ôm bụng cười tới sái quai hàm, chợt nhận ra mình hơi thất thố, nên họ nhẹ một tiếng: “kể tiếp đi”

“vâng, Lan Cẩm Vân được sắc phong là Lan quý phi”

“khoan”

“dạ phu nhân”

“yêu đến thế vậy tại sao không phong hoàng hậu???” – Nhan Nhược Bình thắc mắc

“vì hiện lúc bấy giờ Lãnh Long Quốc đã có hoàng hậu do chính Thái Hậu sắc phong, là con gái của thừa tướng đương triều, hoàng hậu đoan trang, hiền thực, thiện lương hoàng thượng không thể phế”

“à à ra thế, kể tiếp”

“dạ, Ngự Tuyết Cơ đành chôn chặt mối tình đơn phương trong lòng, sau khi cưới Lan quý phi thường xuyên được thị tẩm, 1 năm sau đó Lan quý phi hạ sinh long thai, chính là nhị thái tử, đại thái tử là con của hoàng hậu nương nương, suốt một năm sống trong đau khổ, Ngự Tuyết Cơ hay lén vào cung lấy cớ thăm tỉ tỉ mục đích là muốn gặp hoàng thượng. Nhưng sau khi biết tỉ tỉ mình mang thai nàng đã rất đau lòng, nay tỉ tỉ lại sanh hạ long thai, nàng càng đau đớn hơn, nàng đành đi một nước cờ, nàng đã nhờ một bằng hữu thân thiết thuộc Lãnh y vệ hay kẻ cận bên hoàng thượng hạ xuân tình vào trà và để hoàng thượng dùng trước khi sang Lan Ngọc cung của Lan quý phi thị tẩm, xuân tình phát tác Ngự Tuyết Cơ lén vào và trải qua một đêm hoan ái mây mưa với hoàng thượng. Hoàng thượng dùng 10 hòm vàng tặng cho Ma chủ bắt đĩ đánh phong Ngự Tuyết Cơ thành Ngự phi. Vốn Ngự Tuyết Cơ là 1 sát thủ không được xem trọng cho lắm. Võ công cũng không mấy cao như tỉ tỉ của mình, 10 hòm vàng Ma chủ đồng ý. Lan quý phi biết được muội muội mình cũng được phong phi, ngược lại không oán mà rất vui. Nhưng từ ngày hôm đó, hoàng thượng càng thị tẩm đều hai vị nương nương, hoàng thượng không muốn tỉ muội bất hoà. Sau một thời gian dài cuối cùng Ngự phi thụ thai. 3 tháng sau, một bát canh dâng tới cung tỳ nói là do Lan quý phi tẩm bổ cho Ngự phi, Ngự phi uống xong thai hư”

“do Lan Cẩm Vân hạ sao?” – Nhan Nhược Bình suy tư

“hoàng thượng cho người điều tra, không tìm ra được đầy đủ chứng cứ, qua chuyện đó, cũng không làm cho tình yêu của hoàng thượng đối với Lan quý phi giảm. Ngự phi nghĩ rằng hoàng thượng quá thiên vị đã tha cho Lan quý phi, Ngự phi ngậm bồ hòn làm ngọt hoà giải với Lan quý phi, tình tỉ muội giữa hai người tốt đẹp như trước, Ngự phi còn đặc biệt chăm sóc nhị hoàng tử cho tới 3 năm sau, vào một đêm trăng sáng như hôm nay, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.....”

~~ 13 năm trước

“người dám hạ độc ta, người đâu người đâu?”

“toàn bộ người ở đây đều bị ta hạ độc rồi, không ai đến đây hộ giá đâu, Lan Cẩm Vân, người thật may mắn, ta đã biết trước hạ độc người không dễ, 3 năm này ta ngâm đắng nuốt cay tu luyện võ công, hôm nay là ngày giỗ của hài tử ta cũng là ngày chết của người” – Ngự Tuyết Cơ lòng ngập tràn thù hận, cắn chặt môi đến toé máu chĩa thẳng trường kiếm xông tới. Cả hai chiến đấu kịch liệt, cho tới khi Ngự Tuyết Cơ đánh ra một chưởng vào ngực Lan Cẩm Vân, Lan Cẩm Vân phát tay áo phóng ra phần độc, trong lúc Ngự Tuyết Cơ ôm mặt vì đau đớn, Lan Cẩm Vân cũng đánh một chưởng vào ngực Ngự Tuyết Cơ. Cả hai văng xa ra, nằm bệch xuống đất. Chưởng lực của Lan Cẩm Vân vô tình đánh trúng vào yếu huyệt của Ngự Tuyết Cơ làm võ công Ngự Tuyết Cơ bị phế.

“ta biết người đã đến, ra đây ngay” – Ngự Tuyết Cơ hét lên.

Từ trên mái nhà, một thân ảnh che mặt phi ra. Đến bên Ngự Tuyết Cơ vận khí truyền cho nàng.

“mau đỡ ta dậy” – Ngự Tuyết Cơ được thân ảnh dìu lại nơi Lan Cẩm Vân đang nằm

“ta không hề hạ độc trong canh, muối muối tin ta” – Lan Cẩm Vân thều thào nói

“xảo ngôn, tiện tì, CHÁT!!!! CHÁT!!! CHÁT!!!!” – Ngự Tuyết Cơ tát Lan Cẩm Vân tới khi hai má sưng đỏ, khoé miệng máu rỉ ra, sau đó Ngự Tuyết Cơ dùng kiếm rạch nát mặt, đập nát tứ chi của Lan Cẩm Vân.

“cũng thật là ác, sau đó thì sao” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói

“sau đó nhị hoàng tử từ bụi cây chạy tới la hét: “nương....tỉnh lại....nương”. Ngự Tuyết Cơ bảo thân ảnh đó giết chết nhị hoàng tử rồi nàng ngắt xỉu”

“người có giết đứa trẻ không?” – Nhan Nhược Bình khẽ cười

“phu nhân, sao lại hỏi.....” – Cổ Khang Nam giật mình

“người kể một mạch vậy, ta nghĩ người chính là thân ảnh đó, cũng là người hạ xuân dược” – Nhan Nhược Bình lại cười khế

“phu nhân thật thông minh...”

“còn phải nói, ta không thông minh, chẳng lẽ người thông minh, kể tiếp đi, đừng bày đặt nịnh hót” – Nhan Nhược Bình nhếch miệng cười khế

“vâng, sau đó có một lão bà chạy ra cản trước kiếm của ta, quì lạy van xin ta hãy tha cho nhị hoàng tử, có giết thì hãy giết bà ấy. Ta vốn ngay từ đầu đã không muốn lộ mặt, nhưng bị phát hiện, đành phải ra. Thì ra lão bà ấy và nhị hoàng tử đã chứng kiến tất cả, lão bà ngăn không cho nhị hoàng tử ra, nhưng tới phút cuối, nhị hoàng tử vùng ra chạy tới. Ta không giết nhị hoàng tử, ta đem Ngự Tuyết Cơ rời đi. Cổ Tuyết cốc này là của phụ thân ta dựng nên, ta một tay chăm sóc Ngự Tuyết Cơ, nàng dung nhan bị huỷ và vốn cứ nghĩ ta đã giết chết nhị hoàng tử, nên đã sống trong mật thất này, không muốn bước ra, phu nhân chuyện sau đó ta chắc không cần kể” – Cổ Khang Nam đau xót kể lại

“người rất yêu Ngự Tuyết Cơ?”

“đúng thừa phu nhân, ngay từ đêm lễ hội, hoàng thượng và ta gặp 2 tí muối nàng, ta đã yêu nàng”

“vậy tại sao giờ nàng ta chết, người không tự tử chết theo nàng ta” – Nhan Nhược Bình hàm ý đầy châm chọc

“ta.....” – Cổ Khang Nam cứng họng

“ra là vẫn sợ chết” – Nhan Nhược Bình ngẩng mặt lên cười lớn

14. Chương 14

“người rất yêu Ngự Tuyết Cơ?”

“đúng thừa phu nhân”

“vậy tại sao biết nàng ta chết, người không tự tử chết theo nàng ta, người hẳn phải đau lòng lắm” – Nhan Nhược Bình hàm ý đầy châm chọc

“ta rất đau lòng nhưng ta....ta.....” – Cổ Khang Nam cứng họng

“ra là vẫn sợ chết” – Nhan Nhược Bình ngẩng mặt lên cười lớn

“phu nhân....ta.....” – Cổ Khang Nam như muốn giải thích, nhưng lời hắn vừa đưa ra tới miệng đã quay trở lại não của lão ngay, biết giải thích ra sao, thế nào, những lời Nhan Nhược Bình nói đánh trúng ngay vào tim đen của lão. Lão thật rất sợ chết. Một kẻ từng là người trong Lĩnh y vệ, hầu cận bên hoàng thượng Lĩnh Thượng Long, hiện tại lại là cốc chủ Cổ Tuyết cốc nhưng vẫn là một người trần mắt thịt, vẫn sợ cái qui luật vốn đã định ra sinh – lão – bệnh – tử.

“câm họng đi” – Nhan Nhược Bình lúc này không còn cười nữa, nàng ngẩng mặt lại, trầm ngâm suy tư, bao nhiêu lời nói tràn ngập trong đầu nàng: “Lãnh Thiên ra tay với Ngự Tuyết Cơ như vậy, hẳn nào Lãnh Thiên là nhị hoàng tử.....nếu không phải nhị hoàng tử, Lãnh Thiên đâu cần ra tay độc ác như vậy.....tính qua tính lại năm nay hắn 19 tuổi, nếu thật như thế, thì năm đó hắn là một tiểu oa nhi 6 tuổi, 1 đứa trẻ 6 tuổi mà chứng kiến cảnh nương mình bị sát hại, thật thương tâm, cái chết của nương hắn đã in sâu vào tâm trí hắn, khiến 1 đứa trẻ 6 tuổi lại có thể nhớ thật chính xác kẻ thù của mình, nhớ chính xác cực kì chính xác.....khoan.....khoan đã, cho dù có nhớ cũng là điều đương nhiên, vì suốt 3 năm Ngự Tuyết Cơ cùng nương hắn chăm sóc hắn, kẻ cần hắn, hắn nhớ mặt ả là lẽ đương nhiên, nhưng đã qua 13 năm rồi, dung nhan ả đã bị huỷ, sao vẫn có thể nhận ra, Lãnh Thiên tài tới vậy hay sao???????.....còn 1 chuyện thật khó lí giải, nếu quả thật nương hắn hạ độc để huỷ đi bào thai của Ngự Tuyết Cơ, thì tại sao khi ả làm hoà, Lan Cẩm Vân vẫn vui vẻ chấp nhận, vẫn để Ngự Tuyết Cơ bên cạnh hài tử của mình, chẳng lẽ bà ta muốn làm vui đi nỗi đau của Ngự Tuyết Cơ.....nếu như thế vậy trường hợp thứ hai là có kẻ gián tiếp gây ra, nếu thật như thế, kẻ nào được lợi lớn nhất trong chuyện này.....?”

“phu nhân, phu nhân.....” – Cổ Khang Nam thấy biểu hiện biến hoá trên khuôn mặt của Nhan Nhược Bình làm lão vô cùng lo lắng. Lo cho Nhan Nhược Bình. Ô không, lão đang lo sợ phải hay không phải Nhan Nhược Bình đang nghĩ cách giết lão.

Đang trầm mặc với hàng đồng câu hỏi, bị Cổ Khang Nam lôi lại hiện tại khiến nàng không khỏi bực bội, nàng quát lên: “kêu cái quái gì, ta cắt lưỡi người cho chó ăn à”

“phu nhân tha mạng, xin phu nhân tha mạng” – Cổ Khang Nam van nài

“lão già thúì, Lan Cẩm Vân hẳn đẹp lắm đúng không?”

“nàng quả là một mỹ nhân thừa phu nhân”

“so với Ngự Tuyết Cơ?”

“đẹp hơn Tuyết Cơ thừa phu nhân”

“người nghĩ xem, 13 năm sau cái chết của Lan quý phi ngồi trên ngai vàng cho tới bây giờ hẳn hoàng đế Lĩnh Thượng Long đau buồn lắm” – Nhan Nhược Bình tuy hỏi mà không phải hỏi, đây vốn là lời đồng cảm với Lĩnh Thượng Long mà Nhan Nhược Bình buột miệng phát ra

“phu nhân, hoàng đế hiện tại không phải Lĩnh Thượng Long, phu nhân không phải người Lĩnh Long quốc sao?” – Cổ Khang Nam ngạc nhiên

“không phải rồi thì sao, người quản cả việc ta là người nước nào sao?” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng

“không có phu nhân, nếu phu nhân là người nước khác hẳn cũng nghe đại danh nổi tiếng của hoàng đế và vương gia Lĩnh Long quốc chứ” – Cổ Khang Nam càng ngạc nhiên hơn

“nói hết ý tứ đi” – Nhan Nhược Bình hừ một tiếng

“hiện tại là triều đại do hoàng đế Lĩnh Hàn trị vì. Sau khi ẩn cư ở Cổ Tuyết cốc, ta có cho người đi theo dõi tình hình được biết sau cái chết của Lan quý phi, hoàng đế Lĩnh Thượng Long đau khổ khôn nguôi, quá đau lòng, hoàng đế Lĩnh Thượng Long truyền lại ngôi cho đại thái tử Lĩnh Hàn khi ấy 9 tuổi, còn nhị hoàng tử khi ấy 6 tuổi được phong là Lĩnh Vương gia. Hoàng hậu lên ngôi Thái hậu cùng Thái hoàng Thái hậu

buông rèm chấp chính cùng hoàng đế nhỏ tuổi. 6 năm sau đó, khi ấy ngài được 15 tuổi, đã tự mình trị vì đất nước, đưa đất nước ngày một phát triển phồn vinh hưng thịnh như hiện giờ” – Cổ Khang Nam chậm rãi giải thích

“nhị hoàng tử tên là gì?”

“dạ phu nhân nhị hoàng tử tên Lân Thiên” – Cổ Khang Nam thành thật đáp

“hahaha, quả đúng như thế, ta thật thông minh, hahaha” – Nhan Nhược Bình lại cười lớn

“phu nhân, những gì ta biết ta đã thành thật nói, xin phu nhân tha mạng....” – Cổ Khang Nam van nài dập đầu cầu xin.

“ở đây có cái lu nào to không hả Cổ Khang Nam?”

“dạ ở nhà bếp có mấy cái lu đựng nước, không biết phu nhân cần để làm chi” – Cổ Khang Nam vẫn thành thật hỏi

(fox: ta cũng muốn biết, chị ơi ~ NNB: theo ta sẽ biết “cười gian” ~ fox: “hí hửng chạy theo”)

“đứng đó chờ ta” – Nhan Nhược Bình điểm huyệt lão

Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng, bước ra ngoài, đóng cửa lại

Nhà bếp

Nhan Nhược Bình đi qua đi lại, chọn được 1 cái lu ưng ý, nâng đổ hết nước bên trong đi. Dem cái bao để ở trước cửa thư phòng theo, Nhan Nhược Bình mở ra, trút tất cả vào: “con nào bò ra ngoài, ta nướng ăn, nghe rõ không?”

(fox: chị nói chuyện với súc vật cơ à ~ NNB: thế rồi làm sao, BIỂN)

Nhan Nhược Bình trở về thư phòng lôi Cổ Khang Nam đến nhà bếp.

“Cổ cốc chủ, ta sẽ không dùng kiếm hay ngọc tâm tiêu để giết ngươi, không chặt chân, cắt lưỡi ngươi, nhưng ngươi phải ngồi trong lu xám hối tội lỗi của mình, nghe rõ chưa?” – Nhan Nhược Bình vỗ vỗ vai hắn, nghiêm mặt nói

“vâng phu nhân”

“Cổ Khang Nam, nhìn ta có đẹp không?” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng hỏi

“dạ đẹp ạ”

“bước vào lu đi” – Nhan Nhược Bình hừ nhẹ 1 tiếng, sắc giọng ra lệnh

Cổ Khang Nam xoay người, bước vào trong lu vẫn không hay biết sau lưng lão có người miệng bắt đầu nhếch lên nở một nụ cười quỷ dị.

“Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” – Tiếng thét chói tai của Cổ Khang Nam, đau đớn cùng cực, thà một nhát chém chết hắn, nhưng đây lại chết một cách từ từ, dưới chân và thân dưới bị trăm con độc xà tận sức cắn. Nhan Nhược Bình móc trường kiếm đi lại, lại nở một nụ cười, sau đó đưa kiếm lên, ánh quang của kiếm phát ra, chỉ thấy trên mặt đất có thứ gì vừa đáp xuống.

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, ngươi ngươi hứa không giết ta, tiện nhân khốn, tiện nhân khốn, không giữ lời, ngươi vì lẽ gì? tiện nhân” – Cổ Khang Nam **** rủa trong đau đớn.

Nhan Nhược Bình vỗ vỗ nhẹ má lão, cười khanh khách và nói: “ân, thứ nhất ta đâu dùng trường kiếm hay ngọc tâm tiêu giết ngươi, ta không có chặt chân ngươi. Thứ hai bắt quá ta chọc mù mắt ngươi, vì ngươi không biết thưởng thức, phu quân nói ta rất là đẹp, nhưng ngươi lại giảm vẻ đẹp của ta xuống, ngươi chỉ nói ta đẹp, thứ ba người **** ta, nhưng ta nói không cắt lưỡi thì không cắt lưỡi, ta rất giữ lời. Thứ ba, đáng lẽ khi ta hỏi Ngự Tuyết Cơ có đẹp hơn Lan Cẩm Vân hay không, ngươi nên trả lời là đẹp hơn, đối với người mình yêu thì nên khen hiểu chưa?, thứ tư ta chưa từng mở lời vàng ngọc nói ta chết cho ngươi, hahaha và thứ năm để ta nói ngươi biết một chuyện rất vui.....đó là Độc Lân tên thật là Lân Thiên, bây giờ hiểu cái giá mình phải trả rồi chứ, nào hết nữa đi, hết nữa đi, hết lớn lên, nghe thật đã tai, hảo hảo hảo”

(NNB: *cầm trường kiếm quơ quơ* nói, ta đẹp không? ~ fox: chị rất đẹp, cực kì đẹp ~ NNB: thật? ~ fox: *gật đầu lia lịa* ~ NNB: có thể chứ)

Nhan Nhược Bình thích chí, cảm thấy sướng khoái vô cùng.....

(các tềnh ề ừ à, Lan Cẩm Vân – Lan quý phi – nương của Lãnh Thiên ca ca đó, đẹp thế hèn chi sanh hạ một soái ca)

“á, giật mình chết ta, người làm cái gì mà đứng như trời chòng ở cửa thế, trời chưa sáng mà, sao không ngủ tiếp” – Nhan Nhược Bình vừa mở cửa phòng bước vào đã đụng ngay ngực của Lãnh Thiên

“ta đứng đợi nương tử về, nương tử bảo đi ngắm trăng mà sao giờ này mới về?” – Lãnh Thiên xoa xoa trán cho Nhan Nhược Bình, kéo lại giường ngồi, ôn nhu hỏi nàng.

“vương gia, ngài lo lắng cho ta sao, hắc hắc” – Nhan Nhược Bình nhéo nhéo mấy cái vào má Lãnh Thiên

“vương gia.....sao nương tử biết.....” – Lãnh Thiên kinh ngạc

“haizzz ta cũng thật ngốc, người họ Lãnh, đây là Lãnh Long quốc, mấy ai dám lấy họ Lãnh, trừ phi là hoàng thân quốc thích. Ta là.....ta là đi hỏi Cổ Khang Nam mọi chuyện” – Nhan Nhược Bình thở dài mấy tiếng

“sao? Lão, lão biết”

“ân, người chắc không quên kẻ che mặt đưa Ngự Tuyết Cơ rồi đi chứ?”

“không, là lão?”

“ân, chính là lão, ta xử đẹp lão rồi, ta có một vài thắc mắc hỏi người, không đụng tới vết thương của người chứ?” – Nhan Nhược Bình trưng bày vẻ mặt cún con ra

“ta đã giết xong ả yêu phụ đó, ta cảm thấy thoải mái, nương tử cứ hỏi”

“ân, sao người nhận ra Ngự Tuyết Cơ, 13 năm rồi còn gì, bà ta hẳn già đi, mặt vốn bị huỷ nữa?”

“khi ta bước tới mặt thất, cảm giác cảm phần đã trực trào, nếu nương tử đối mặt với kẻ mà nương tử hận thù suốt mười mấy năm qua, nỗi thù hận khắc sâu vào tâm trí thì dù cho kẻ thù có hoá ra bộ dạng gì đi chăng nữa, nương tử vẫn sẽ nhận ra. Và ta càng khẳng định chắc chắn khi trên tay yêu phụ có vết bớt, có hoá thành tro ta cũng nhận ra” – Lãnh Thiên gằn giọng

Nhan Nhược Bình chăm chú lắng nghe, bất giác trong đầu chùn xuống rơi vào trầm mặc: “có nên nói cho hắn nghe về suy nghĩ của ta, kẻ thứ ba gián tiếp gây ra, nên nói không...”

“nương tử, nương tử.....nương tử”

“hả? gì gì” – Lãnh Thiên đã thành công trong việc kéo Nhan Nhược Bình về với hiện tại

“nàng đang trầm tư gì thế? Nói ta biết”

“muốn biết?” – Nhan Nhược Bình nhếch miệng cười khê

“ân” – Lãnh Thiên gật đầu lia lịa

Nhan Nhược Bình kéo vành tai của Lãnh Thiên lại sát khuôn miệng anh đào của nàng, thổi thổi mấy cái làm khuôn mặt Lãnh Thiên đỏ lên, nàng chậm rãi nói: “người là vương gia, ta đang nghĩ hẳn người giàu lắm, tiền của người là của ta tất”

Nói xong Nhan Nhược Bình đẩy Lãnh Thiên ra ôm bụng cười, bỏ lại Lãnh Thiên giờ nguyên khuôn mặt hoá đá ra, ghen hống không thể nói được lời nào.

“sao, biểu tình trên khuôn mặt người có ý tứ gì” – Nhan Nhược Bình ra vẻ uy khuất, húc húc mấy tiếng

“không nương tử, tất cả là của nương tử, bao gồm cả ta” – Lãnh Thiên cười sủng nịnh, cầm bàn tay thon dài của Nhan Nhược Bình đặt lên ngực mình, ngay vị trí của trái tim đang đập liên hồi. Nhan Nhược Bình bất giác đỏ mặt, cúi đầu cười cười

“nương tử, đồ mặt kia, đáng yêu quá, cho ta hôn một cái” – Lãnh Thiên cười sáng lạng, chu môi đưa vào sát mặt Nhan Nhược Bình.

BỊCH!!!

Nhan Nhược Bình co chân một cước đạp Lãnh Thiên bay xuống đất, trợn mắt hét lên: “còn chu môi hôn ta, ta cắt.....của người” dĩ nhiên không quên đưa tay lên diễn tả cho ăn ý với lời nói của mình.

“nương tử, ta không dám, ta không dám” – Lãnh Thiên tỏ vẻ uỷ khuất, đưa hai tay lên ý nói đầu hàng.

“ta muốn tắm”

“ân ta tắm cho nương tử”

“người muốn ta cắt.....”

“không, ta chuẩn bị nước tắm cho nàng, nương tử đợi chút” – Thấy Nhan Nhược Bình lại giơ tay lên biểu thị, Lãnh Thiên chạy nhanh ra khỏi phòng.

Ngâm mình trong bồn nước, Nhan Nhược Bình cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng, chợt nhớ tới mấy hành động của Lãnh Thiên, trên môi không biết lúc nào nở ra nụ cười, trong lòng thầm nghĩ: “thôi thì ta sẽ tìm cơ hội và thời gian thích hợp tự điều tra vậy, cứ để hần an nhàn đi, 13 năm đủ khổ hần rồi, bắt quá toàn bộ tiền bạc của hần cùng với số đậu hũ trên người hần, coi như thưởng cho công sức vàng ngọc của ta, hắc hắc.....”

15. Chương 15

ả đoàn 4 người và 1 con bạch hồ lên đường rời khỏi Cổ Tuyệt cốc từ tờ mờ sáng (khoảng giờ Mão). Suốt một đêm hôm qua, Nhan Nhược Bình chẳng hề chớp mắt tí nào, do bận “vui chơi” với Cổ Khang Nam cả đêm, nên đôi mắt hiện giờ như mắt gấu trúc.

Trên xe ngựa, Nhan Nhược Bình tựa đầu vào ngực Lãnh Thiên chớp mắt được khoảng hơn 1 canh giờ, đường xóc làm Nhan Nhược Bình tỉnh giấc, ngáp ngắn ngáp dài, uể oải vươn vai

“nương tử, nàng tỉnh rồi” –Lãnh Thiên xoa xoa đầu, đỡ nàng dậy

(fox: *vỗ vỗ vai* Lãnh ca, nhớ hôm nào còn xưng ta người mà ~ LT: ta đối xưng hô liên quan gì tới người CÚT!!! ~ fox: *lè lưỡi lêu lêu” ~ LT: GIẾT ~ fox: “chấp tay” nam mô nam mô tha ta đi)

“con gái con lừa gì mà ngáp không che miệng, bất lịch sự quá” – cáo tinh mỉa mai châm chọc

“con gái con lừa?” – Nghe thấy ngôn ngữ lạ, Lãnh Thiên không khỏi nhú mày, nhưng cũng không mấy để tâm, vốn chuyện con cáo tinh đã là lạ rồi, thì mấy từ ngữ lạ có gì đáng quan tâm

“con cáo kia, kệ ta, phu quân ta còn không nói, mắc cái gì tới người, ton hót không” – Nhan Nhược Bình trừng mắt **** sau đó quay sang nhìn Lãnh Thiên bằng đôi mắt ngây thơ vô (số) tội: “ta nói đúng không phu quân?”.

Lãnh Thiên gật đầu lia lịa, không quên khuyến mãi cho nàng mấy nụ cười như hoa hướng dương. Chỉ nghe bên ngoài xe có mấy tiếng cười khúc khích.

“Độc Nhãn, Độc Kiêu, ta bẻ răng cả hai nha hay là cắt lưỡi” – Nhan Nhược Bình gằn giọng.

Lời vừa dứt tiếng cười bên ngoài im bật. Họ đều biết phu nhân họ là một nữ nhi kì quái, đại mà chọc vô thì không được chết yên ổn.

“cây kiếm của người đẹp quá trời, lại lạ nữa, vậy sao người lại bọc trong vải?” – Nhan Nhược Bình bấy lâu này không chú ý tới thanh kiếm của Lãnh Thiên. Ngồi trong xe chán quá, nên nàng tháo ra coi.

“đó là âm dương kiếm” – Lãnh Thiên ôn nhu trả lời

“âm dương kiếm trong giang hồ bị mất tích đó hả” – Nhan Nhựt Bình không khỏi ngạc nhiên

“ừ, sao nàng biết?”

“ta thông minh nên chuyện gì cũng biết, hèn chi người bọc thanh kiếm lại, sao người có nó?”

(fox: chị xạo, nghe kể mà bày đặt ~ NNB: kệ ta)

“nương tử, sau này ta sẽ kể nàng nghe, chuyện dài dòng lắm” – Lãnh Thiên nhéo nhéo mấy cái vào má nàng

“ê Nhan Nhựt Bình, ta hỏi này, sáng sớm nay ta có ghé nhà bếp kiếm chút đồ ăn, sao người bắt Cổ Khang Nam ngủ trong lu vậy?” – Cáo tinh tò mò hỏi

“hahaha, ngủ trong lu, hahaha, giờ này chắc lão đang ở dưới với quỷ sai đại ca rồi” – Nhan Nhựt Bình bật cười khanh khách

“người giết lão à?”

“không, ta hiền lành mà, mấy bé xà độc chơi với lão hộ ta” – Nhan Nhựt Bình đắc ý mỉm cười

“xà hình” – Độc Kiêu và Độc Nhẫn đồng thanh hô lên

“ủa gọi là xà hình hả, vậy có hổ hình, bò cạp hình hay chó sói hình không?” – Nhan Nhựt Bình ngây thơ hỏi.

Mọi người chỉ biết cười khở với vị phu nhân tinh quái này. Từ khi đi rời khỏi Cổ Tuyết cốc thì bây giờ mặt trời cũng đã ở chính ngọ rồi. Trong xe đầy tiếng than đói của cáo tinh cùng với cái bụng đánh trống của Nhan Nhựt Bình. Họ tiến vào một khu rừng thưa cây, thấy một quán nước nhỏ, xe ngựa dừng lại, tất cả bước xuống xe tiến vào quán ăn.

“ngồi đi, các người đứng như trời trồng đó làm gì?”

“thuộc hạ không dám thưa phu nhân, thuộc hạ sẽ ăn sau” – Độc Kiêu và Độc Nhẫn cúi đầu cung kính

“nhắm nhí, ngồi đi, không ngồi ta chặt chân” – Nhan Nhựt Bình đưa tay giả vờ sờ sờ trường kiếm mấy cái. Độc Nhẫn và Độc Kiêu hoảng hồn ngồi xuống ngay, không cần lệnh của chủ nhân, họ đâu có mù, nhìn cũng đủ biết lệnh phu nhân còn hơn cả lệnh chủ nhân, ngay cả chủ nhân còn không dám đắc tội với nàng, họ há dám, cho họ nín nín vàng họ cũng không dám.

Một tên tiểu nhị thấy mấy vị khách có vẻ là người sang trọng, nên đơn dĩa đón tiếp ngay

“mấy vị khách quan dùng gì?”

“cho ấm trà giải khát trước đi, mau mau mang hết đồ ăn ngon trong quán ra, ví dụ như canh hảo cầu, chim cút nướng hoa, chân vịt xào, canh lưỡi gà, dạ dày hươu nấu giang dao,.....” – Nhan Nhựt Bình hai ánh mắt sáng lên, đưa lưỡi quẹt làn môi. Kì trước ăn mấy món này, ngon cực kì, nàng vẫn còn muốn ăn nữa.

“khách quan người thấy đó nơi đây hẻo lánh, làm gì có những món như người nói” – tiểu nhị gãi gãi đầu. Quả thật là như thế, một quán nước nhỏ bé trong khu rừng thưa cây thì lấy đâu ra mấy món ngon này.

“thế thì có cái gì đem hết ra đi, nói nhiều quá” – Nhan Nhựt Bình thất vọng và bực bội

Món ăn được đưa lên, Nhan Nhựt Bình ăn lấy ăn để. Ngồi trên chiếc ghế cáo tinh cũng tận sức ăn như đang đấu trò ăn uống với Nhan Nhựt Bình. Lãnh Thiên từ tốn ăn, vừa ăn vừa nhìn Nhan Nhựt Bình, mỉm cười.

Tại bàn ăn sau lưng họ, có một thanh y nam tử và lam y nam tử

“nghe nói trấn Vân Khê náo nhiệt, nay lại còn náo nhiệt hơn, có rất nhiều giang hồ dị nhân kì sĩ đến đó, cả cao tăng cũng tới” – thanh y nam tử

“sao lại thế, đại hội võ lâm chưa tới mà?”- lam y nam tử

“không phải đại hội võ lâm, ta nghe nói ở đó có chôn một kho báu, nhưng chưa ai tìm được?” – thanh y nam tử

“kho báu hử, là vàng bạc trân châu?”-lam y nam tử

“nghe nói không phải là vàng bạc trân châu” – thanh y nam tử

“vậy chứ là gì, có thật là có kho báu không, hay lại là đồn đại” – lam y nam tử

“ta cũng không biết, nhưng thu hút được người trong giang hồ tới thì kho báu ấy chắc đặc biệt lắm” – thanh y nam tử

Nghe xong câu chuyện, Nhan Nhượng Bình buông đũa xuống, cười khẽ một tiếng, đứng dậy, bước đi.

“hai vị đại ca, hai người kể thật chứ?”

Lam y nam tử và thanh y nam tử thấy một cô nương trẻ trung xinh đẹp hỏi thì quay sang cười sỗ sàng và nói: “cô nương xinh đẹp, cô cũng muốn tới đó tìm kho báu à?”

Nhan Nhượng Bình gật nhẹ đầu. Thanh y và lam y nam tử nghe xong cười lớn

“hahaha, cô nương dòm trẻ thế, miệng còn hôi sữa mà cũng ham kho báu quá, thôi hay theo bọn ta đi, làm phu nhân bọn ta, ăn sung mặc sướng”

Lãnh Thiên nghe xong, mâu quang trong mắt co lại, khuôn mặt vốn băng lãnh nay lại càng băng lãnh cực độ khiến cho xung quanh mọi người bất run, sồn cả gai ốc. Tay y vừa hơi co nhẹ thì lưỡi hai nam tử kia đã văng ra khỏi miệng, đầu thì lặn lông lốc trên mặt đất. Thi thể vẫn ngồi trên ghế, máu từ cổ chảy xối xả xuống.

Mọi người cả kinh nhìn lại thì thấy Nhan Nhượng Bình tay cầm trường kiếm, miệng cười và lạnh giọng ****: “lũ ngu, xuống dưới gửi lời chào lão Diêm Vương giúp ta, kiếp sau đầu thai nên khôn một tí”.

Mắng xong, nàng quay qua xung quanh thấy mọi người đang ngó ngó, chỉ chỗ mình, nàng trợn trừng mắt lên quát: “nhìn cái gì, muốn ta xẻo tứ chi à”.

Mọi người nghe xong mặt mày xanh chành, không một tia máu, cúi xuống ăn, không dám hó hé ngó lên.

Nhan Nhượng Bình lại tiếp tục ngồi xuống ăn, vừa ăn vừa thấy Lãnh Thiên đang nhìn mình cười ôn nhu, cười ảm áp, cười rực rỡ, cười sáng lạng làm Nhan Nhượng Bình bất giác đỏ mặt lên, nàng quơ quơ tay: “nhìn cái gì, cười cái gì, lo ăn đi, ăn xong Vân Khê trấn thẳng tiến”

16. Chương 16

Suốt 2 ngày 2 đêm, dừng chân vài lần ở mấy quán trọ nhỏ, còn bao nhiêu thời gian thì miệt mài đi cuối cùng 4 người và 1 cáo đã đặt chân tới Vân Khê trấn. Trấn Vân Khê quả thật náo nhiệt, phồn vinh, người người qua lại tấp nập. Nơi đây nổi tiếng nhất là Đường Thanh quán và Phụng Kiều lâu. Trước tiên sẽ đến với Đường Thanh quán

“tiểu nhị cho ta phòng” – Nhan Nhượng Bình đập đập bàn

“dạ khách quan, xin mời đi lối này” – 1 tiểu nhị chạy ra

“bổn tiểu thư không cho phép, kẻ nào dám” – 1 âm thanh từ cửa vang lên

“lại là ngươi” – Nhan Nhượng Bình nhíu cặp liễu mày

~~ Trở lại quá khứ chút nào (Nhan Nhượng Bình có một cuộc chạm mặt đầu tiên ở Vân Khê trấn.)

RỘC RỘC RỘC!!! (ngựa phi) HÍ HÍ HÍ HÍ HÍ (ngựa hí)

“khốn kiếp, kẻ cản đường ta, đánh cho ta” – một nữ tử xinh đẹp kiêu diễm nhưng có phần hơi lả lơi ngồi trên lưng bạch mã quát, phía sau là một nhóm người chạy theo, thở hì hục. Nghe lệnh phân phó của nữ tử trên bạch mã, nhóm người tiến lên vây lấy người sắp bị đánh.

“mắt mù hủ, suýt đụng chết đứa nhỏ rồi, lại còn đánh người” – Nhan Nhượng Bình thấy một tiểu hài tử chừng 3 tuổi đứng giữa phố khóc lóc gọi mẹ, thì đằng xa 1 con bạch mã xông thẳng tới. Nhan Nhượng Bình phi thân ra một tay ôm lấy tiểu hài tử, một tay dùng chưởng lực đánh vào bạch mã, khiến bạch mã lồng lên lùi về phía sau. Nay nghe nữ tử trên bạch mã không những không xin lỗi mà còn sai người đánh nàng và đứa trẻ làm cho nàng sôi máu lên.

“khốn kiếp, đánh chết cho ta, không chết ta đem các người cho chó ăn” – nữ tử trên lưng ngựa dùng roi đánh vào lưng một người trong nhóm người đó. Nhóm người nhất tề xông lên.

(Cách đó không xa)

“chủ nhân, để thuộc hạ giết bọn chúng”

“không cần, để nương tử vui chơi một lát” – Lãnh Thiên cảnh Độc Kiêu lại, y muốn để cho Nhan Nhượng Bình vui chơi một lát, 2 ngày nay ngồi trên xe ngựa nàng than chán tới nỗi làm cho y khổ sở, nay cho nàng giải trí một chút, e cũng là thượng sách.

Quay trở lại với nhóm người kia, tất cả nhất tề xông lên. Vung nắm đấm đánh vào Nhan Nhượng Bình và tiểu hài tử. Tiểu hài tử khóc ré lên vì sợ hãi khiến Nhan Nhượng Bình hơi hơi nhúc nhích đầu. Một ánh sáng loé lên, vút vút vút, làm người xung quanh ngỡ ngàng chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Chỉ thấy sau khi mâu quang loé lên kia vừa tắt, trên đất là 1 2 3 4 5 6 7 8 9.....rất nhiều cánh tay lay rơi. Nhóm người nọ đang lẫn lộn kêu la trên mặt đất. Mọi người xung quanh đang huyền não bây giờ thì kinh hãi nín thở không hó hé lấy một lời. Nữ tử ngồi trên bạch mã cả kinh, tròn mắt nhìn Nhan Nhượng Bình. Nhan Nhượng Bình nhìn ả cười lạnh. Nữ tử ngồi trên bạch mã quay đầu ngựa phi đi rất nhanh, trước khi đi còn quăng lại phía sau một câu nói: “thù này bốn tiểu thư nhất định trả”.

Nói về đám người cụt tay kêu rên thảm thiết trên mặt đất khiến Nhan Nhượng Bình vì tiếng khóc của tiểu hài tử đã hơi nhúc nhích đầu, nay lại bị tiếng kêu la kia làm cho đầu kêu ong ong, nàng vung trường kiếm lên một nhát ngay yết hầu, đầu không rơi mà máu vẫn chảy ra. Nhan Nhượng Bình đưa một tay lên xoa xoa thái dương cười cười gật gù nói: “tốt hơn nhiều rồi”

“đa tạ cô nương, xin đa tạ” – 1 thiếu phụ chạy tới đón lấy tiểu hài tử từ trên tay Nhan Nhượng Bình, cúi đầu đa tạ rồi rút

“đừng khách sáo, này cho ta hỏi nơi đây chỗ nào thú vị không?”

“nơi này nổi tiếng với Đường Thanh quán và Phụng Kiều lâu” – Thiếu phụ vui vẻ trả lời

~~ Hiện tại nào

“không cho ả thuê phòng, dám cho ả thuê đừng trách ta niêm phong quán trọ này” – nữ tử túm lấy áo tiểu nhị đe dọa, rồi quay sang hất mặt lên đây khiêu khích nhìn Nhan Nhượng Bình và rời đi cùng đám thuộc hạ.

“khách quan xin thông cảm, mời người đi quán trọ khác” – tiểu nhị cúi đầu xin lỗi

“ả là ai?” – Nhan Nhượng Bình nộ khí sung thiên

“dạ đây là Lâm Phi Phi nhị tiểu thư của Lâm tri phủ ở trấn Vân Khê này, cả trấn không ai dám đụng tới nhị tiểu thư, những người làm phật lòng nhị tiểu thư đều không có kết thúc tốt đẹp” – tiểu nhị ái ngại nhìn Nhan Nhượng Bình, lắc đầu mấy cái rồi bỏ đi

(các tềnh ềnh ừ, mặc dù ta ghét con Lâm Phi Phi nhưng ả là mỹ nữ nên ta đưa hình lên đây)

“tiểu thư, lâm tri phủ, được được” – Nhan Nhượng Bình lăm bằm một mình.

“Chúng ta đi thôi” – Nhan Nhượng Bình ra lệnh

“đi đâu nương tử, quán trọ khác hả” – Lãnh Thiên kinh ngạc. Nương tử y dễ dàng bỏ qua như vậy sao.

“ngu ngốc, Lâm phủ” – Nhan Nhượng Bình lạnh giọng đáp

Tất cả mọi người đều khẽ cười, thì ra Nhan Nhượng Bình vẫn đâu có chịu thua vị tiểu thư kia. Lo sợ là lo sợ cho vị tiểu thư ấy sẽ bị nàng chinh ra như thế nào thôi.

LÂM PHỦ

“điều dân to gan, đứng lại” – mấy tên lính gác ở cửa Lâm phủ chặn không cho Nhan Nhựt Bình bước vào. Nhan Nhựt Bình quay lại liếc Lãnh Thiên một cái. Lãnh Thiên cười cười rồi lấy từ trong người một kim bài, một mặt in nổi hình rồng, mặt còn lại in nổi 1 chữ Thiên. Nhìn thấy bạch y nam tử khuôn mặt lãnh khốc, băng hàn không nói lấy một chữ, đưa ra một kim bài khắc hình rồng, một tên lính thất sắc chạy nhanh vào bên trong.

Chỉ thấy chưa tới một khắc (15 phút) một lão tử thân mặt quan phục, đầu đội mũ ô sa cùng một đám lính chạy ra quì rạp xuống, giọng nói run run: “tham kiến Lãnh Vương gia, hạ quan không biết vương gia giá lâm, không kịp đón tiếp, mong vương gia tha tội”

“đứng lên đi” – Nhan Nhựt Bình lạnh giọng

Lâm tri phủ ngẩng mặt lên thấy người ra lệnh là một nữ tử, ngạc nhiên hỏi: “vị cô nương này là?”

“hỗn lảo, đây là Lãnh Vương phi” – Độc Kiêu cao giọng

“vương phi tha mạng, hạ quan có mắt không thấy thái sơn” – Lâm tri phủ cả kinh, lắp bắp nói

“không biết không có tội, lâm đại nhân đứng lên đi, đừng để ta nhắc lại lần nữa” – Nhan Nhựt Bình nhếch miệng ra lệnh

“dạ vâng, mời Vương gia và Vương phi vào” – Lâm tri phủ cúi đầu cung kính

Trong tiền sảnh Lâm phủ

“Lâm đại nhân, ta nghe nói Lâm tiểu thư công dung ngôn hạnh, cầm kì thi hoạ đều tinh thông lại xinh đẹp, hiền lành, thiện lương, thực đức, ta muốn gặp nàng, nếu quả như lời đồn ta muốn nạp thiếp cho Vương gia” – Nhan Nhựt Bình uống một ngụm trà, nhẹ giọng nhàn nhạt nói.

Tất cả mọi người trong tiền sảnh (Lãnh Thiên, Lâm tri phủ, Độc Kiêu, Độc Nhẫn) vừa uống ngụm trà liền ho sặc sụa tiếng, ngây người, trố mắt nhìn Nhan Nhựt Bình không nói nên lời. Đặc biệt là Lãnh Thiên sa sầm mặt lại, trên khuôn mặt không có lấy một tia biểu cảm. Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Nạp thiếp sao? Trời ơi!!!

17. Chương 17

Lâm tri phủ nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay, lão thầm nghĩ: “nếu Phi nhi có thể trở thành người của Vương gia, họ Lâm sẽ hoá rồng hoá phượng ngay, với nhan sắc của Phi nhi ăn đứt vị vương phi này, Phi nhi sẽ câu dẫn Vương gia, phế Vương phi, Phi nhi tướng tốt thuận thụ thai sinh ra tiểu vương gia” Nghĩ tới đó lòng lão thập phần vui sướng, lão cung kính nói: “tuân mệnh vương phi”

“người đâu, gọi tiểu thư lên cho vương gia gặp mặt”

~~ Trong khuê phòng

Hồng y a hoàn cuống quýt vội vàng chạy vào nói: “tiểu thư, người có mệnh hỉ rồi”

“chuyện gì?”

“tiểu thư, Lãnh vương gia muốn nạp tiểu thư làm thiếp”

“làm thiếp, sao lại không phải làm vương phi” – Lâm Phi Phi nhú mày

“tiểu thư, vương gia ấy có vương phi rồi, đang ở tiền sảnh, nhưng nhan sắc của tiểu thư đẹp hơn gấp vạn lần” – hồng y a hoàn nịnh hót

“mau chuẩn bị cho ta thật đẹp vào, ta sẽ làm vương gia hưu vương phi, lập ta làm vương phi” – Lâm Phi Phi cong khoé miệng lên, khuôn mặt đắc ý, tràn đầy tự tin

(fox: xì, cha nào con này)

~~ Khoảng gần hai khắc (gần 30 phút), một nữ tử xinh đẹp, kiều mị, quyến rũ, thân người bó sát trong chiếc váy hoa màu lam, làn da trắng nõn nà, ánh mắt mê hồn, bờ môi căng mọng, khuôn ngực đầy đặn dưới lớp áo lộ ra một nửa, mười phần phong vận lãng lờ bước vào.

Nhan Nhược Bình lúc này đang cúi mặt hớp một ngụm trà nên Lâm Phi Phi chưa nhận ra, và vốn dĩ ả bước vào chỉ chú ý tìm kiếm vương gia. Đập vào mắt ả là bạch y vân đạm có một khuôn mặt tuấn mỹ, hoàn hảo không một khiếm khuyết, tinh điêu tể mại mà ngũ quan sắc sảo, mày giống như kiếm, ánh mắt lóe ra ánh sáng ngọc.

Lâm Phi Phi mặt đỏ sừng lả lướt e lệ thẹn thùng tới trước mặt Lãnh Thiên, cất lên giọng nói trong trẻo êm ả như nước hồ: “Phi nhi tham kiến Vương gia”

Lãnh Thiên không nói một lời, khuôn mặt băng lãnh tối đen. Lâm Phi Phi lại cất lời: “Phi nhi tham kiến Vương gia”

Nhan Nhược Bình lúc này đặt tách trà xuống, ngẩng mặt lên, khuôn miệng cong lên, cười tựa như không cười: “Lâm tiểu thư đứng dậy đi”

Lâm Phi Phi lúc này mới ngẩng lên nhìn lại nữ tử mới vừa cất giọng nói thì tròn mắt đứng bật dậy chỉ thẳng tay và quát: “con ả khôn kiếp này, ai cho ngươi vào Lâm phủ, người đâu lòi ả ra đánh 100 trượng”

Lâm tri phủ nghe xong sắc mặt trắng bệch như người sắp chết, bước lên tát nữ nhi của mình một cái rồi quì rạp xuống run rẩy nói: “vương phi tha tội, hạ quan không biết dạy con, xin vương phi tha tội, xin vương phi tha tội”

Lâm Phi Phi nhận lấy cái tát, khuôn mặt méo xệch, thanh âm đứt quãng: “phụ thân, ả.....ả.....ả.....là vương phi sao”

“ngu ngốc, còn không mau quì xuống tham kiến vương phi” – Lâm tri phủ hoảng hốt khi kéo nữ nhi mình quì xuống

Lâm Phi Phi trong lòng bực tức nhưng vẫn phải quì xuống: “tham kiến vương phi”

Nhan Nhược Bình cười lạnh rồi nói: “Lâm tri phủ đứng lên đi, Lâm tiểu thư không biết ta là vương phi nên vô ý mạo phạm, bất quá tính tình nàng ta rất thích”

Lâm tri phủ nghe xong, khuôn mặt dòn một chút máu, lập cập đứng dậy vái Nhan Nhược Bình mấy cái: “vương phi đại nhân đại lượng, đa tạ vương phi”

Nhan Nhược Bình quay sang Lâm Phi Phi, nở một nụ cười ôn nhu: “Lâm tiểu thư chuyện trước bỏ qua đi, muốn làm thiếp của vương gia không?”

Lâm Phi Phi thấy Nhan Nhược Bình chủ động bỏ qua chuyện trước đó lại ôn nhu với mình nên nghĩ Nhan Nhược Bình đã lo lắng về dung nhan của mình không bằng ả, hôm nay ả rất đẹp và quyến rũ, không có nam nhân nào không gục trước mặt ả, ả đang đợi tới đợt tuyển tú nữ nhưng bất quá vua 3000 phi tần, làm vương phi vẫn tốt hơn.

Lâm Phi Phi khôi phục sắc thái e lệ ngượng ngùng: “Phi nhi há muốn trèo cao, nhưng ý của vương phi, Phi nhi sao dám từ chối”. Nói xong Lâm Phi Phi quay sang Lãnh Thiên với ánh mắt mê hồn, nở một nụ cười mê hoặc

“tốt lắm, nếu Lâm tiểu thư đã bằng lòng vậy thì hãy chọn đi” – Nhan Nhược Bình đưa tách trà lên uống nhẹ một ngụm rồi nhẹ giọng ra lệnh

Lâm Phi Phi mơ hồ không biết ý tứ của vị vương phi này là gì, ả cúi đầu dụi dụi nói: “ý tứ của vương phi thứ lỗi Phi nhi không hiểu”

Nhan Nhược Bình nhàn nhạt nói: “muốn vào vương phủ cũng phải thể hiện mình có xứng đáng để hầu hạ vương gia không, nên vương gia khi nạp phi hay thiếp đều đưa ra hai đề tài thứ nhất là Lâm tiểu thư hãy kể ra 3 việc tốt đối với dân chúng Vân Khê này, thứ hai là thử thách với sát hạch của Vương gia”

Độc Kiêu và Độc Nhẫn nghe xong liền nở một nụ cười. Vương gia của họ ra đề tài này khi nào sao họ không biết. Đây quả là ý tứ của vương phi, Lâm Phi Phi đã đồng ý làm thiếp, thì bắt buộc phải chọn 1 trong 2. Khuôn mặt của Lãnh Thiên bấy giờ đã giãn ra, y đã hiểu hết ý tứ của vị nương tử tinh ranh của mình.

Còn Lâm Phi Phi nghe xong lại trầm nghĩ đây là ý của vương gia, vương gia chắc chắn là người ra đề tài mà đề tài thứ 1 không thể, không thể để vương gia biết được mình ngang tàn hồng hách cỡ nào, đề tài thứ 2 chắc chắn vượt qua, có lẽ là thử khả năng của mình trên giường, về phần này mình ăn chắc ả vương phi kia, cơ thể mình tuyệt mỹ thể kia.

“thưa vương phi, Phi nhi chọn đề tài 2” – Lâm Phi Phi mặt tràn đầy tự tin nói

“tốt lắm” – Nhan Nhược Bình khẽ cười

“không biết đề tài của vương gia dành cho Phi nhi là gì?” – quay sang Lãnh Thiên Lâm Phi Phi đưa bàn tay thon dài vuốt nhẹ từ trên tóc xuống chạm tới da thịt ở phần ngực lộ ra, dùng ngón tay cái khẽ xoa xoa với dáng điệu thẹn thùng, lả lơi, câu dẫn.

Nhan Nhược Bình thấy vậy hừ nhẹ một tiếng sẵn giọng nói: “Lâm tiểu thư, vương gia trăm công ngàn việc, thay mặt hoàng thượng tới Vân Khê trấn xem xét dân tình, không thể để ngài gánh thêm việc nữa, chuyện nạp thiếp ta sẽ thay vương gia thử thách Lâm tiểu thư”

Lâm Phi Phi nghe xong choáng váng đầu óc, thần mê khí sáng, ngây người ra một hồi mới hiểu mình đã mắc bẫy vương phi.

18. Chương 18

Hai ngày sau bữa tiếp đón Vương gia và vương phi, Nhan Nhược Bình vẫn án binh bất động. Lâm phủ thì gà chó bay tán loạn. Tiểu thư của Lâm gia không biết đập hết bao nhiêu là tách trà, nhiều là bình sứ để hả cơn tức vì bị lừa, biết bao nhiêu a hoàn bước vào chẳng đành khi bước ra 5 đầu ngón tay đỏ ửng trên má. Thân phận a hoàn thì chỉ biết cắn răng chịu đựng chứ đâu dám vùng lên.

“thật tức chết ta, tại sao trước kia chỉ thấy ả mà không thấy vương gia tuần mỹ xuất hiện ở bên, nếu biết ta đã không thất thổ trước mặt vương gia tuần mỹ kia, tức chết ta, ả tiện nhân kia, ta muốn giết chết ả”

Hồng y a hoàn, a hoàn tâm đắc của Lâm Phi Phi an ủi tiểu thư của mình: “tiểu thư, người đừng tức giận, kéo ảnh hưởng tới dung mạo như hoa như ngọc của mình, theo Lục nhi nghĩ có thể vương gia bận rộn xem xét dân tình là thật, nên mới giao việc sát hạch cho ả vương phi kia, Lục nhi quan sát thấy vương gia hướng nhu tình tới tiểu thư đó, tiểu thư ngoài mặt cứ gắng sức vượt qua sát hạch đi, bên trong âm thầm câu dẫn vương gia, chỉ cần tiểu thư trở thành người của vương gia rồi thì vương phi kia còn biết nói gì nữa, dù sao tiểu thư cũng là con nhà danh giá mà. Với lại 2 ngày rồi chẳng có động tĩnh gì, có thể vương phi biết khó nên rút lui chẳng” (danh giá cái khí mốc xì >”<)

Lâm Phi Phi nghe xong sự tình mà hồng y a hoàn trình bày, ánh mặt đăm chiêu, nghĩ ngợi, rồi khẽ gật đầu, biểu tình quả thật a hoàn của ả nói không sai, về việc câu dẫn, Lâm Phi Phi tự nhận mình đứng thứ hai thì không kẻ nào dám tranh thứ nhất. Biết bao công tử các nhà hào phú trong trấn Vân Khê này đều qua tay của ả (fox: má ơi, khiếp). ả tuy vẫn chưa mất tâm thân xử nữ, nhưng đã có hoan ái xác thịt bên ngoài với bọn công tử ấy rất nhiều lần vì ả trước đây một lòng đợi kì tuyển tú nữ nhưng dục vọng mê ái không thể kiềm chế được, đành phải mượn thân xác mấy tên công tử kia để thỏa mãn mê ái.

Lâm Phi Phi đứng bật dậy quát: “bọn bay còn đứng đó làm gì, mau tới hầu hạ trang điểm cho bốn tiểu thư, nếu vương gia không thích đừng trách bốn tiểu thư” – Các a hoàn nghe xong tay chân rụng rời, tất cả đều cầu khẩn ông trời giúp tiểu thư lọt vào mắt vị vương gia tuần mao kia.

~~ “nghe được gì?” – Nhan Nhược Bình một thân thanh y mát dịu ngồi bắt chéo chân trên ghế, nhàn nhã xơi mảy trái hồng

“phu nhân mọi chuyện là.....”

“con ả này, khôn kiếp, dám nghĩ tới việc câu dẫn người của ta, tưởng ta là con mèo bình hả, Độc Nhãn, Độc Kiêu cả 2 người đi loan truyền cho ta, Lâm tiểu thư của Lâm tri phủ chuẩn bị sát hạch để làm thiếp thân của vương gia. Ngày mai ở Đường Thanh quán mời dân chúng đến xem náo nhiệt”.

“dạ”

Thật ra hai ngày nay Lãnh Thiên cũng rất ít có mặt trong phủ. Y được giao nhiệm vụ cao cả và thiêng liêng – sẵn kho báu giúp nàng nên ả Lâm Phi Phi muốn ngầm câu dẫn. Đi mà gặp lão Chu giữa ban ngày đi.

Vừa mới sáng sớm Lâm Phi Phi đang trang điểm thay cẩm phục xong thì một thanh y nam tử bước tới: “Lâm tiểu thư, vương phi ời tiểu thư tới Đường Thanh quán dùng bữa”

“dùng bữa, không dùng trong phủ, đến đó làm gì?”

“Lâm tiểu thư, vương phi nói món ăn ở đó đặc biệt hợp khẩu vị của tiểu thư”

“vương phi thật chu đáo, ta biết rồi, Lục nhi đi” – Lâm Phi Phi không che giấu được biểu tình đắc ý. Chỉ thấy thanh y nam tử nhếch mép cười khoái trá.

Đường Thanh quán hôm nay không phải có lễ hội gì mà sao lại đông nghẹt khách một cách cực kì. Họ dường như đang đợi cái gì đó, miệng tuy ăn nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự chờ đợi.

Khi Lâm Phi Phi bước vào, biết bao ánh tập trung nhìn ả, làm ả chẳng hiểu đang xảy ra chuyện gì. ả nghĩ có lẽ hôm nay mình dung mạo quá mức tuyệt mỹ nên câu dẫn không ít ong bướm tới. Bất quá bọn ong bướm này chỉ là ong què bướm đại bên đường, làm sao so sánh với ong bướm tuần mào tuyệt mỹ vương gia. ả ghéech cao đầu, ngạo ngạo đi, thập phần đắc ý.

Thay vì ngồi bên trong phòng, Nhan Nhược Bình lại chọn một nơi ở bên ngoài, ngay vị trí trung tâm của quán. Cơ hồ muốn để khán giả có thể thấy rõ sân khấu do nàng hảo hảo mở miễn phí không lấy vé. Thấy biểu tình của Lâm Phi Phi, Nhan Nhược Bình chỉ hừ nhẹ một tiếng, khoé miệng cong lên. Lâm Phi Phi tiến tới chỗ Nhan Nhược Bình cũng chẳng bỏ Nhan Nhược Bình vào mắt, nhếch nhẹ thí thí ngồi xuống.(thí thí = cái mông ó)

“tỉ tỉ thật có lòng, mời ta tới dùng bữa nhĩ” – Lâm Phi Phi nghĩ vương phi này thật đang lo lắng cho ngôi vị của mình nên ả cũng chẳng cần khách sao, bất quá vương gia chắc chắn không thoát khỏi lưới tình hoan ái của ả. Lời nói mang thập phần cao ngạo.

Nhan Nhược Bình thật muốn một kiếm chém quách cái cổ kia xuống. Bất quá, còn nhẫn được, chơi vui một chút, khi khác thử vài kiểu chém mới sau.

Nhan Nhược Bình quơ tay, tiểu nhị lập tức mang tới các món bánh điểm tâm ngon nhất của Đường Thanh quán cũng là các món bánh điểm tâm Lâm Phi Phi rất thích ăn

“Lâm tiểu thư, đây là các món bánh ngon nhất ở đây, cũng là các món bánh vương gia cực kì thích ăn”

“thật sao tỉ tỉ, vừa hay ta lại chung sở thích với vương gia”

Lâm Phi Phi vừa dời bàn tay tới gần chiếc bánh thì đã bị kiếm của Độc Nhãn chặn lại.

“cẩu nô tài, không thấy ta dùng bữa sao?” – Lâm Phi Phi sắc giọng ****

Nhan Nhược Bình ánh mắt nảy lửa, cẩu nô tài, đang quát ai thế, quát người của nàng, người của nàng còn quý giá hơn một con ả tiểu thư ngu ngốc. Nhan Nhược Bình kiềm chế, lạnh giọng nói

“chúng ta tới đây để chuẩn bị kì sát hạch, ta sẽ hỏi Lâm tiểu thư một vài câu, đáp đúng sẽ được một món bánh, đáp sai thì” Nhan Nhược Bình chưa dứt lời thì ả đã nhảy vô hòng ngồi rồi

“không cần ta há đời nào lại đi đáp sai” – Lâm Phi Phi tuy có chút bất ngờ nhưng cái tự mãn hơn cái bất ngờ nhiều lắm. Lâm Phi Phi nghĩ có lẽ Nhan Nhược Bình cũng lắm chỉ khẩu hạch về thơ văn, tứ thư ngũ kinh,.....đại loại là thế thôi. Cái đó thì ả dư sức vượt qua. ả là ai? Là hoa khôi trấn Vân Khê, là người tinh thông cầm kì thi hoạ. Ai có thể qua mặt được ả.

“vậy ta bắt đầu hỏi nha, một câu chỉ có một khắc suy nghĩ (15 phút)” – Nhan Nhược Bình thấy thái độ tự mãn của Lâm Phi Phi thì hai tay xoa xoa cho nóng

“mời tỉ tỉ”

Cả Đường Thanh quán hiện tại đang dán mắt chăm chú vào hai thân ảnh một thanh một vàng ngồi trên cao kia.

“câu thứ nhất, 2 con vịt đi trước 2 con vịt, 2 con vịt đi sau 2 con vịt, 2 con vịt đi giữa 2 con vịt. Hỏi có mấy con vịt?”

Lâm Phi Phi nghe xong trở mắt, cái gì, tứ thư ngũ kinh đâu, sao lại là câu đố. Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. Ta là ai? Ta là Lâm Phi Phi thông minh tuyệt sắc. (con này tự ki quá)

Ả nhú mày suy nghĩ, gần 1 khắc, ả trả lời: “12 con vịt”

“CHÁT”

Lực ra tay mạnh cực kì. Vốn chỉ ấy khởi động cho nóng tay rồi mà. Mấy câu đố mẹo của hiện đại, người cổ đại muốn giải hả. Cũng khó à nha. Đặc biệt một nữ tử đầu to óc như trái nho “khô” thì càng nằm mơ đi.

“người, tiện nhân, người sao đánh ta, bắt ả tiện nhân cho taaaaaaaaa” – Lâm Phi Phi trước nay chưa ai dám tát. Lần trước do cha ả sợ vương gia nên mới tát ả, cũng không tới nổi mạnh lắm. Xong mọi chuyện cha ả dễ dàng ả suốt. ả được coi như viên ngọc sáng thanh khiết của Lâm phủ (xiiiiiii).

Lâm Phi Phi hét lớn làm cả Đường Thanh quá giật nảy cả mình, làm họ cũng kinh ngạc không kém, sao Lâm tiểu thư bị tát, câu trả lời đúng mà $4 + 4 + 4 = 12$ thật quá đúng mà

Nhan Nhược Bình nhàn nhạt nói: “Lâm tiểu thư giữa mỗi vế của câu không có từ và, ta hỏi 2 con vịt đi trước 2 con vịt, 2 con vịt đi sau 2 con vịt, 2 con vịt đi giữa 2 con vịt chứ không hỏi 2 con vịt đi trước 2 con vịt và 2 con vịt đi sau 2 con vịt và 2 con vịt đi giữa 2 con vịt. đáp án là 4, chứ không phải 12. Rất tiếc món bánh đầu tiên muội không thể ăn”

Tất cả đồng loạt vỗ tay... hay hay hay. Bọn lính đi theo Lâm Phi Phi nghe tiếng tiểu thư quát thét liền tiến vào thấy vương phi trừng mắt thì kinh hãi lui ra. Nhan Nhược Bình tư thế oai nghiêm, khuôn mặt không cười, chỉ lạnh giọng nói: “Lâm tiểu thư, sai phạt đúng thưởng, đạo lí đơn giản này muội không hiểu sao”

“đúng đúng, sai phạt đúng thưởng” – dân chúng a dua hò theo

Ả còn biết nói gì, ả lúc này là chặn họng, không nghe hết ý tứ câu, còn trách ai. ả đành ngậm ngùi ngồi phịch xuống, hưởng ánh mặt nắng lửa quét hết cả quán, hưởng ánh mặt cảm ghét nhìn Nhan Nhược Bình

“Lâm tiểu thư câu thứ hai Có 1 con ngựa. Đầu nó thì hướng về hướng mặt trời mọc, nó quay trái 2 vòng sau đó quay ngược lại rồi sau đó lại quay phải hai vòng rồi lại quay ngược lại hỏi cái đuôi của nó chỉ hướng nào?”

Lâm Phi Phi nhanh nhẩu trả lời: “câu này dễ, người kinh thường bốn tiểu thư ta quá, hướng về phía đối diện hướng mặt trời mọc chứ gì. Người tên cầu nô tài kia, dứt bánh cho tiểu thư ăn mau”. Trả lời xong Lâm Phi Phi hất mặt chỉ tay vào Độc Nhãn. Độc Nhãn trong mắt ẩn tia cười, giọng nói trào phúng

“ừ thì ăn”

“CHÁT”

“Lâm tiểu thư, ta cho tiểu thư một khắc, nên suy nghĩ kĩ, đáp án là hướng xuống đất, đuôi ngựa lúc nào cũng hướng xuống đất hết, Lâm tiểu thư thích cười ngựa sao lại không biết, thật quá ngu ngốc”

Khắp Đường Thanh quán nghe xong đáp án của Nhan Nhược Bình và nhìn vào hai má của Lâm Phi Phi thì ôm bụng cười ngặt nghẽo reo hò: “đúng là ngốc”

Lâm Phi Phi giãy nảy người hét toáng lên: “câm miệng, tất cả câm miệng, ta cắt lưỡi lũ chúng bay, lũ chó chết, câm miệng”.

Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói: “tiểu thư gia giáo phải hiền lương thực đức, nhu mì, dịu dàng”. Lâm Phi Phi tức nghẹn họng, muốn bóp chết người đối diện, nổ hoả bốc cao tuy nhiên lại không thể phát ra. Khuôn mặt của ả vừa đen vừa đỏ trông thật kì dị.

“Lâm tiểu thư câu thứ ba có một người không cẩn thận té xuống sông, khi được cứu lên quần áo ướt đẫm hết mà không thấy tóc ướt tí nào, tại sao?”

“người sao lại không có tóc, sao tóc lại không ướt” – Lâm Phi Phi đập bàn quát tháo

“câu trả lời của muội?”

“câu hỏi ngu ngốc của người làm gì có đáp án”

“CHẤT”

Bạt tay kì này nhanh, mạnh, lực tay tăng, khiến cho khuôn miệng Lâm Phi Phi ứa ra một dòng chất lỏng màu đỏ.

“hoà thượng, ni cô có tóc không?”

Khắp Đường Thanh quán một lần nữa vỗ tay reo hò, cười tới xéo cả quai hàm, vỗ tay reo hò khen cho vị vương phi thông minh, cười nhạo Lâm tiểu thư ngày thường dương dương tự đắc ức hiếp mọi người, này lại bị tát trước mặt nhiều người. Vả lại mặt ả hiện giờ không khác gì mặt của một con heo, vừa sưng vừa đỏ. Lâm Phi Phi lúc này thật là giận, thẹn, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. ả giận quá hoá điên, nhào tới túm tóc Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình giáng cho ả 3 cái bạt tai

“bạt tai đầu tiên, ta là vương phi người chỉ là một con tiểu thư ngu ngốc như heo mà dám xưng hô ta – người với ta, heo ngu đúng là heo ngu, bạt tai thứ hai thuộc hạ của ta nếu là cậu thì người là thua cả con cậu, **** người là heo thật sỉ nhục nhà dòng họ nhà heo, bạt tai thứ ba ta thay mặt người dân trấn Vân Khê hảo hảo dạy bảo người, CÚT”

Lâm Phi Phi bị giáng ba bạt tay cả người xiêng vẹo ngã rũ ra, chặt vật đứng dậy, hoả nộ sung thiên nhưng muốn đụng tới Nhan Nhược Bình quả là ngu. ả chỉ còn biết ôm mối nhục nhã này rồi đi

“rời đi như heo” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng ra lệnh

Lâm Phi Phi bị Độc Nhãn hất thẳng chân, quỵ xuống, lồm cồm bò 4 chân ra.

“ta nói rời đi như heo”

Lâm Phi Phi trừng mắt, như thế này còn muốn gì nữa

“heo bị câm à”

Cả Đường Thanh quán nghe xong nhịp nhàng vỗ tay: “heo kêu ột ột heo kêu ột ột, ầy kìa con heo câm”

“ột ột ột ột”

“ái chà con gì kêu vậy ta?” – Nhan Nhược Bình quay qua quay lại tỏ vẻ ngạc nhiên

“CON HEO AAAAAAAA” – Cả Đường Thanh quán đồng thanh đáp

“heo tên gì thế?”

“Heo Phi Phi, heo Phi Phi.....”

“Kìa có con heo ngu, heo đang bò dưới sàn.

Ồ chú heo ột ột kêu thật vui tai

Kìa có heo Phi Phi, trông cái mặt sưng vù

Lòng của ta hả dạ cực kì luôn nga

.....

Làm sao đây, bắt heo lên

Ta mần thịt ăn liền

Thiệt ngon ghê, muốn ăn thêm

Chỉ tội nghiệp con heo”

Nhan Nhựt Bình nghêu ngao hát mấy câu chế trong bài hát thiếu nhi ở hiện đại. Mọi người nghe xong cũng bè theo

“Kìa có con heo ngu, heo đang bò dưới sàn.

Ồ chú heo ột ột kêu thật vui tai

Kìa có heo Phi Phi, trông cái mặt sưng vù

Lòng của ta hả dạ cực kì luôn nga

.....

Làm sao đây, bắt heo lên

Ta mần thịt ăn liền

Thiệt ngon ghê, muốn ăn thêm

Chỉ tội nghiệp con heo”

19. Chương 19

“Áaaaaaaaaaaaaaa, Nhan Nhựt Bình ta thề sẽ trả món nợ ngày hôm nay” – Tiếng thét chói tai ấy ngoài con hoa heo ngu gốc Lâm Phi Phi ra thì còn ai ở đây nữa.

“tiểu thơ, bình tĩnh đi” – hồng y a hoàn ra sức trấn tĩnh tiểu thơ của mình

“bình tĩnh,ta mất cả sĩ diện, khắp đường phố cái bài hát chết tiệt ấy đâu đâu cũng vang lên,ta muốn cắt lưỡi bọn chúng aaaaaaaaaaaaaaaaaa, cũng là do con tiện nhân đó,ta muốn moi tìm moi gan ả cho chó ăn” – Lâm Phi Phi gào hú như một con điên, chắc ẻm mới trốn viện ra. Tội nghiệp, nặng quá bác sĩ cũng bó tay

“tiểu thơ, vương gia vương gia đã về” – 1 lam y a hoàn khác hốt hải chạy vào

“vương phi về chưa?” – hồng y a hoàn liền hỏi

“nghe người báo, vương phi đang dạo chơi chưa có về” – lam y a hoàn trả lời

“tiểu thơ, tiểu thơ mau đi trang điểm lại đi, nô tỳ đi chuẩn bị 1 bát cháo nhĩ hãm hột sen non và.....” – hồng y a hoàn thì thầm vàotai tiểu thơ mình. 2 con người của Lâm Phi Phi loé sáng lên đầy vẻ mờ ám

1s 2s 3s..... nhiều s trôi qua. 1 con điên biến thành thiên nga yếu điệu, nhu mì, quyến rũ, lả lơi, dâm đãng.....(con này đứng đường quá tuyệt). Ắ nhanh chân bưng bát cháo nhĩ hãm hột sen đi, trong miệng không ngừng nở nụ cười khoái trá.

“cốc cốc cốc”

“ai?”

“vương gia, là Phi nhi, có chuyện muốn kiếm vương gia”

“vào”

Lâm Phi Phi bưng bát cháo nhĩ hãm hột sen vào, đặt trên bàn lả lơi nói: “vương gia, Phi nhi thấy ngài mệt mỏi vì bá tánh Vân Khê trần nên tụtay hãm bát cháo này, vương gia ăn đi cho nóng”

“CÚT”

“vương gia xin hãy nể tình Phi nhi, ăn một chút thôi, Phi nhi không làm phiền nữa, vương gia” – Lâm Phi Phi nhẹ giọng nỉ non

Lãnh Thiên cảm thấy nhức đầu, muốn tống khứ con ả này ra, không muốn giết chóc vì nương tử nói để ả cho nương tử xử lý nên Lãnh Thiên bắt đắc dĩ húp nhanh cho xong chén cháo để cho ả biến khuất mắt. Chỉ thấy khoé môi Lâm Phi Phi khẽ nhếch lên nhìn yết hầu Lãnh Thiên đang từng ực nuốt. Ắ hắt tay, chiếc áo khoác mỏng rơi ra, tiếp theo là một lớp, một lớp nữa, cuối cùng chỉ còn chiếc yếm hồng. Ánh nến lấp lánh mờ ảo làm Lãnh Thiên cảm thấy có gì đó kì cục trong người. Nóng bức ả, rất nóng. Hoả nhiệt trong người đột ngột bốc cao.

“chết tiệt trong cháo có xuân dược” – Lãnh Thiên găng từng tiếng. Y vốn là cao thủ, nhưng không ngờ món cháo này dùng hạt sen non thơm phức át đi bớt mùi vị của xuân dược, cộng thêm y đang rất nhớ nương tử nên không còn tâm trạng để ý.

Lúc này y quay người ra, cả người Lâm Phi Phi giờ đã loà lổ không mảnh vải che thân, một tay của ả đang tự mơn trớn các đường cong trên cơ thể mình gọi tình, một tay thì mời gọi y tới.

Lãnh Thiên từ từ bước tới, một tay đặt nhẹ lên vai ả. Lâm Phi Phi được thể ngã ngay vào người y, bàn tay xoa xoa ngực y, 1 tay nhắm mắt lưng tuột xuống.

“áaaaaaaaaaaaaaaaaa”

1 thân ảnh loà lổ bay thẳng ra ngoài, mặt và cột tiếp xúc nhau tại một tiếp điểm. Đúng lúc ấy Nhan Nhược Bình vừa về tới, thấy một thân ảnh loà lổ, ôm cột, ngay trước phòng Lãnh Thiên. Máu nóng dâng lên, bước tới giáng cho ả ta gần chục cái tát, ỉm xiu.

Nàng máu não sôi sùng sùng, đập cửa bước vào

“tên hỗn đản kia, máu dê nổi lên hả, ngứa ngứa hả?”

“nương tử, đừng hiểu lầm,ta là trúng xuân dược,ta chưa có làm gì cô ta, nương tử tin ta, hự hự” – Lãnh Thiên cuống quít biện giải, lo sợ nàng hiểu lầm

“hừ, thật?”

“thật nương tử,ta...hự hự.....”

Nó tới đây, Lãnh Thiên vốn là có thể kiềm chế, nhưng trước bờ môi đỏ mọng kia, y không thể nào kiềm chế được nữa. Y chạy tới, 1 tay nâng cằm nàng lên, 1 tay ôm gáy, hôn lên môi nàng, da thịt trên mặt cảm nhận được hơi ấm từ y phả vào, khuôn mặt nàng đỏ lên, chiếc lưỡi y tách nhẹ hàm răng ngọc của nàng ra, lưỡi tiến sâu vào, bá đạo tung hoành trong miệng nàng, ăn trọn mật ngọt của nàng, nàng dùng hai tay đánh vào ngực y nhưng không thể mấy rung chuyển được y. Nàng chỉ còn có thể hoàn toàn đón lấy nụ hôn của y, để mặc lưỡi y nóng bỏng câu cuốn lấy nàng. Một cảm giác dây dưa, cay cay làm tim nàng đập loạn nhịp và chân có chút mềm nhũn đi. Không biết thời gian đã qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hơi thở yếu đi, gần như đứt hơi, Lãnh Thiên mới quỵn tiếc rời khỏi bờ môi của nàng. Nhìn nàng lúc này ánh mắt mê đắm, môi đỏ như cánh hoa hồng, y khàn khàn giọng: “nương tử thật ngọt.”

Lấy lại được chút khoảng cách và hít thở chút không khí, nhanh chóng làm nàng tỉnh lại, Nhan Nhược Bình cố gắng chống đỡ đôi chân mềm nhũn và dùng lực mãnh liệt đẩy y ra, nàng thở phì phò nói: “người, là người dám chiếm tiện nghi của ta, thật muốn đạp chết người, tiện nghi đã hết hàng, dừng lại ở đây, không còn hàng bán cho người đâu.”

Hôn nàng xong không những không làm dục hoá trong người y giảm bớt, ngược lại một cỗ dục hoả cuộn cuộn ập tới, dâng trào mãnh liệt. Ánh mắt y đục ngầu, khuôn mặt có vẻ khan khác, Nhan Nhược Bình có thể cảm nhận được sự khác lạ trong y, nàng tức giận quát lên: “như thế nào hả, hàng đã hết, muốn cướp thêm kho tiện nghi của ta à, người dám ta sẽ bỏ đi, không nhìn tới cái mặt người nữa, ngon thì nhào vô”

Lãnh Thiên nghe xong cười khở, nương tử của y thật khác người quá, bất quá y thích nàng như vậy. Không tuý tiện, bây giờ hôn được nàng là y thập phần vui sướng. Y ôn nhu xoa đầu nàng, rồi bước ra

“đi đâu đó” – Nhan Nhượng Bình hỏi

“ta đi tìm dục hoả, nương tử nàng không muốn, nàng đổi ý à” – Lãnh Thiên Khoái trố cười

“đổi ý cái đầu người, cút đi” – Nhan Nhượng Bình miệng tuy hét nhưng khuôn mặt bất giác đỏ ửng lên

Đợi Lãnh Thiên rời đi, nàng sờ lên ngực mình, thầm thì: “ngà, sao chỗ này đập loạn xạ vậy, mau ngừng lại, chết tiệt, đừng nhảy loạn xạ nữa, chẳng lẽ.....chẳng lẽ ta.....ta.....ta.....ta bị đau tim, chết cha chưa, ở đây không có thuốc trợ tim”

(fox: có ai ngu như chị không trời ~ NNB: ngu gì,ta bị bệnh thôi *lườm lườm* ~ fox: ờ thì bệnh, bệnh ngu *cười cười* ~ NNB:)

Một thân lam y mát lạnh tanh ngời hớp mấy ngụm nước trà, tay gõ gõ vài cái vào bàn. Không gian im bất, mọi người liếc nhìn nhau, không ai dám nói lời nào. Một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

“liếc nhau cái quái gì, dẫn Lâm tiểu thư vào cho ta”

Lâm Phi Phi bị dẫn vào, mắt trừng trừng nhìn Nhan Nhượng Bình, miệng lẩm bẩm **** rửa lí nhí.

“quì xuống” – Độc Kiêu quát

“cầu nô tài, quát cái gì, người ra cái phận gì quát ta” – Lâm Phi Phi tới giờ này, nước này vẫn không bỏ được cái thái độ chanh chua kia. Nhan Nhượng Bình đắm chiêu nhìn ả

“không muốn quì, tốt thôi, không cần quì, ta đây cho người nhảy cóc nhá”

“ta có tội gì, tiện nhân”

Nghe tới 2 chữ tiện nhân, Nhan Nhượng Bình bóp nát tách trà trong tay, âm thanh tràn đầy gai góc từng chữ từng chữ bắn vào lỗ tai ả

“tội, hừ dám dùng 2 chữ tiện nhân để kêu bọn vương phi là đã đại bất kính, đáng giết cả nhà, nhưng bất quá bọn vương phi có thiện tâm, không chấp nhặt nít ranh như người. Còn việc người không vượt qua 1 trong các trận sát hạch của ta, các trận kia khỏi cần bàn tới, dám nửa đêm nửa hôm câu dẫn người của ta, thích câu dẫn người, thích loài lỗ, ừ ta đây giúp người, bất quá người là nữ, ta cũng không muốn quá tuyệt tình với đồng giới, như vậy đi nhảy cóc khắp trấn Vân Khê, bất quá ta cho cứ nửa canh giờ nghỉ ngơi nữa khắc rồi tiếp tục tới khi hết trấn Vân Khê này, tha hồ mà câu dẫn đàn ông khắp trấn, ta toại nguyện cho người hảo hảo tốt đó”

Nghe xong từng câu từng lời của nàng, Lâm tri phủ xủ lên xủ xuống, may được 2 a hoàn đỡ, ngồi xuống ghế thờ hồng học, Lâm Phi Phi trợn trừng mắt chỉ tay vào nàng miệng lắp bắp **** rửa, Độc Nhãn và Độc Kiêu muốn lòi hết cả mắt ra.

“không, vương phi xin tha cho tiểu nữ, tiểu nữ còn băng thanh ngọc khiết, chưa nhiễm bụi đời, hiểu biết nông cạn, nếu làm vậy sẽ hủy đi tấm thân của tiểu nữ, mong vương phi bỏ qua cho” – Lâm tri phủ lạy lục cầu xin thảm thiết cho viên ngọc mà ông yêu thương suốt mười mấy năm qua, bất quá có một điều ông không biết đó là Nhan Nhượng Bình vốn rất ghét bị nhức đầu, lão càng van xin càng làm cho Nhan Nhượng Bình ong ong cả não. Với lại kẻ cần van xin thì không van xin, cứ trừng trừng mắt đó mà lí nhí **** rửa nàng, nàng sinh khí từ Đường Thanh quán, hảo hảo dạo phố cho bớt bức bối, về tới phòng gặp phải cái cảnh câu dẫn loài lỗ làm nàng máu dâng lên đỉnh não, nay lại bị một kẻ cầu xin thảm thiết, một kẻ **** rửa nàng, làm máu não như núi lửa phun hết cả ra, khói bốc lên, nàng quát to: “chỉ nhảy cóc mà cũng hủy được tấm thân, nói thật quá ngà, hảo! vậy ta cho hủy luôn tấm thân. Ta điều tra được biết con gái người hoan ái xác thịt bên ngoài với đám công tử thiếu gia kia, ta hảo hảo cho cô ta mặc quần áo nhảy cóc, thể mà bảo hủy tấm thân thanh băng ngọc khiết, đã vậy 2 người (chỉ tay vào a hoàn đỡ Lâm tri phủ khi nãy) lột áo cô ta, chừa lại cái yếm và quần dài y lệnh ta nhảy cóc hết trấn Vân Khê, vừa nhảy vừa hát bài hát hôm bữa ta hát ở Đường Thanh quán”

Lâm tri phủ nghe xong quay sang cầu cứu vương gia, chỉ thấy Lãnh Thiên bật cười khanh khách nói: “ý tưởng hay, ta thích”

Lão choáng váng trước lời nói của vương gia, liền biết cầu cứu ngài vô ích, lão liền quay trở lại phía Nhan Nhược Bình càng dập đầu mạnh hơn, càng van nài hết mức hơn, làm Nhan Nhược Bình thực sự chịu hết nổi trợn nhức đầu

“Hừ câm miệng ngayyyyyyyyy, ta chờ cho cái yếm là may rồi, nói thêm chữ nào nữa thì lột sạch sẽ cho loài lỗ nhảy cóc, CÚT”

“còn người (chỉ tay vào Lâm Phi Phi), không y lệnh ta, ta cho người loài lỗ, để ngựa kéo khắp trấn, tự mà chọn làm hay để ta giúp”

Lâm tri phủ nghe xong xui cái rằm, được tức tốc mang vào phòng chăm sóc đặc biệt. Lâm Phi Phi bị kéo vào trong lột sạch toàn bộ, à nhầm lột sạch chưa lại cái yếm với cái quần dài. Lâm Phi Phi bị kéo ra bên ngoài phủ, à không muốn loài lỗ bị ngựa kéo, trông thập phần khó coi, à đành phải nhảy cóc ít ra vẫn còn mặc chút y phục trên người. Khi à bắt đầu vừa nhảy cóc vừa hát:

“Kìa có con heo ngu, heo đang bò dưới sàn.

Ồ chú heo ột ột kêu thật vui tai

Kìa có heo Phi Phi, trông cái mặt sưng vù

Lòng của ta hả dạ cực kì luôn nga

.....

Làm sao đây, bắt heo lên

Ta mần thịt ăn liền

Thiệt ngon ghê, muốn ăn thêm

Chỉ tội nghiệp cho heo”

đã thu hút toàn dãy bán hàng, ngay lập tức kẻ dọn người dẹp, một loáng đường phố trống trải hẵn nhưng.....không có trống trải mãi đâu. Kẻ thì chạy đi kẻ kể ọi người tới xem. Từ các sông bài, thanh lâu, quán trọ, tiệm cầm đồ, tiệm trang sức.....mọi người hết thấy vì slogan: “đình chỉ công tác, coi heo diễn trò” bay hết ra ngoài đường, vỗ tay đếm 1 2 1 2 1 2 1 2 theo từng bước nhảy cóc của Lâm Phi Phi. Đàn ông thì chỉ tay vào cái yếm của à khen à da trắng nõn nà, tuyết lê pháp phùng trong làn yếm thật đầy đặn, đàn bà thì chỉ chỗ ***** đáng đời, đi mỗi câu dẫn, hồ ly tinh, đáng đời. Cứ thế, Lâm Phi Phi nuốt biết bao nhiêu là nước mặt nhục nhã, cắn nát môi, máu bật chảy, đôi tay run run nắm chặt đầy cảm phẫn, à ta nhất quyết không nghỉ ngơi, nhảy tới nỗi đôi chân tứa máu, vẫn kiên quyết làm cho xong để giấu cái mặt đi, càng lâu càng bị xỉa xói.

Tối chiều tối, Lâm Phi Phi cũng an phận nằm trên giường dưỡng thương, tuy nhiên hình như à vẫn chưa rút ra được bài học ỉnh, à bắt tất cả a hoàn lần lượt đến trước mặt à để à tát, rất nhiều a hoàn một lần ăn mấy chục bạt tay, ngứa xiu, mặt bị à cào dằm máu. À nghiêng răng nghiêng lợi: “thù này ta không trả được, ta tự cắt cổ ta, đi kêu cha ta tới đây mauuuuuuuuuuuuuu”

20. Chương 20

CẢNH BÁO TOÀN THỂ TÊN HỒ: ai lỡ bước vào hội “chết do mất máu quá nhiều”, cấm bay bay gõ cửa phòng ta gào rú đòi mạng, ta trốn đây (18+)

“nương tử, nàng hôm nay thật cao tay nga” – Lãnh Thiên sủng nịnh ôm nàng vào lòng, miết miết bờ môi căng miệng của nàng, tay còn ôm chặt eo nàng.

“người muốn gì, chiếm tiện nghi a, hồng dâm đâu, mơ đi, hôm qua là người, nay tới lượt ta” – Nhan Nhược Bình chu môi, cười khoái trá

“ân, nương tử thích làm gì ta thì cứ làm” – Lãnh Thiên giang hai tay ra để nàng muốn làm gì thì làm

“nga, ta muốn ăn đậu hũ, hắc hắc” – Nhan Nhược Bình banh nhẹ áo của Lãnh Thiên ra, dụi dụi đầu vào ngực y, liếm một cái, hôn một cái rồi lại dụi dụi, hôn hôn ngực y (eo ôi, dê quá chị à, chị BT thật)

“nương tử, nàng thích ngực ta”

“ân”

“ta cũng thích ngực của nương tử”

“ân.....cái gì, ta cắt tay người à, im lặng ta ăn đậu hũ coi”

Lãnh Thiên đành cười khỏ, giang rộng hai tay ra cho nàng mặc sức chiếm tiện nghi của y. Khoảng một lát sau, Nhan Nhược Bình ngồi lên đùi y, hai chân kẹp vòng qua eo y, kẹp chặt phần lưng (ax ax cái này may là ngồi nga, nằm là hiểu luôn rồi đó). Nàng bá đạo hôn khắp mặt y, tới phần môi, nàng dùng hai tay xoa xoa, miết miết, bất giác đè y xuống (hắc hắc nàng trên y dưới) ăn thịt đôi môi của y, y cũng nhiệt tình đáp trả, hai người hôn nhau dây dưa đến khi hô hấp đứt quãng mới luyến tiếc rời nhau. Y nhìn nàng bằng đôi mắt mê ái cực độ làm nàng chột mụ cả não (tức là hoá ngu đó mừ)

“nương tử, phần dưới ta bị nàng đè lên làm ta thật...thật.....thật khó chịu a”

Nàng ngây thơ lo lắng hỏi lại: “sao, có sao không, khó chịu a, có đau không, ta nặng lắm a, vậy giờ làm sao đây?”

Y cười cười, vỗ vào thí thí nàng một cái: “ừ nương tử thật nặng, nương tử không biết cách đè đó mà, làm ta ê cả chân, ta thì biết, nên nếu ta đè ngực lại nương tử thì ta không còn khó chịu nữa”

“thật a, ân, vậy ta nằm dưới, xin lỗi nga, ta nặng làm người đau” – Nhan Nhược Bình hối lỗi chui xuống bên dưới y nằm, tiếp tục kéo y xuống, để ăn đậu hũ của y.

Lãnh Thiên lại cho nàng một nụ hôn hết sức mãnh liệt làm toàn thân nàng nhũn ra, mắt nhắm nghiền lại, não mụ lại càng mụ thêm, hết biết trời trăng mây nước là gì, Lãnh Thiên một tay giữ chặt hai tay nàng để phía trên đầu, một tay bắt đầu từ từ kéo phăng cái thứ cản trở da thịt hai người qua một bên. Nhan Nhược Bình bỗng cảm thấy mát mát, nên mở dần mắt ra, Lãnh Thiên thấy vậy liền tặng thêm cho nàng một nụ hôn mãnh liệt gấp bội phần: “ngoan, y phục nàng bẩn quá, nên ta cởi thôi, không sao đâu, nhắm mắt lại ngủ đi” (ôi dụ ngủ hổ ca, ca khôn thấy ghê BT quá), nàng lại từ từ híp mắt lại.

Lãnh Thiên khéo léo đưa bàn tay to lớn ấm áp mơn trớn từng chút một, từng chút một theo đường cong quyến rũ mê người từ cơ thể mịn màng, trắng nõn nà của nàng. Đôi bàn tay từ từ từng chút một từng chút một di chuyển tới cặp tuyết lê tròn đầy của nàng, y xoa xoa thật nhẹ thật nhẹ, sau đó từ từ nắn bóp từng chút từng chút một, Nhan Nhược Bình như bất động trước nụ hôn của y, nay đôi tuyết lê được y nắn bóp nhẹ nhàng làm nàng mê muội, đại não như tê liệt, chẳng bắn ra được tí tia cảnh báo nguy hiểm gì hết.

Khuôn miệng của Lãnh Thiên từ từ di chuyển từ môi nàng xuống cằm, xuống vai, từ từ từng chút một và cuối cùng là tới vùng đất hoa lệ của đào. Y nhắm nháp từng chút từng chút cặp nụ đào hồng tươi, khẽ cắn nhẹ, day day, chiếc lưỡi đưa qua lại nụ đào phối hợp nhịp nhàng theo từng nhịp thở của nàng.

Toàn thân Nhan Nhược Bình lúc này nóng lên, mắt vẫn híp, nhưng miệng đã rên rí: “ngô...đừng Thiên, ta....”

Chưa nói hết câu môi y đang vui chơi với nụ đào xuân lại tiến lên đập vào môi nàng mà hôn mà ngấu nghiến mà day dưa mà hưởng thụ tiếp mật ngọt. Phải nói nụ hôn của Lãnh Thiên là siêu cấp vô địch, đại não vừa mới hoạt động được 1 tí là bị tê liệt ngay lập tức. Nhan Nhược Bình lúc này hồn đang phiêu dật nơi nao, chẳng biết gì nữa, chỉ biết thân thể mình đang ngâm trong biển lửa, cần phải được dập tắt ngay, mà thân thể bên trên kia thật dịu mát làm sao í, nàng kê rên lên rồi nâng người về phía y để đón cái dịu mát từ da thịt y truyền xuống. Thân thể y cũng thật lạ, bên trong dục hoả ngập tràn, bốc cao ngùn ngụt, bên ngoài da thịt lại tươi mát. Đúng là số Nhan Nhược Bình tới rồi...hắc hắc.....

Sau khi thấy nàng lại chìm vào mê đắm bởi nụ hôn siêu cấp vô địch của mình, y lại quay về xử sở hoa lệ của đào. Y tiếp tục nhảy nhót, cắn cắn đôi nụ đào đang thuận chiều nâng về phía mình tìm cái mát để làm dịu da thịt đang nóng lên của Nhan Nhược Bình. Hai tay của Nhan Nhược Bình ở trên đỉnh đầu không cần

y giữ nữa, bởi vì hiện tại đại não đã liệt toàn tập do nộ hôn siêu cấp vô địch của y, tay nàng cũng vì thế mà bất động không giãy dựa nữa, chỉ có thân thể nàng giãy dựa tìm cái mát mẻ da thịt kia mà thôi. Miệng rong chơi cùng nộ đào, một tay xoa xoa tuyết lê còn lại, bàn tay kia bỏ tay nàng ra, bắt đầu mơn trớn xoa xoa khắp hết thân thể nàng, để nàng nóng lên mà chủ động nâng người lên hướng về phía y nhiều hơn tìm mát mẻ da thịt. (anh BT quá, khôn quá điiiiiiiiiiiiii)

Bàn tay đó xoa bóp ngày càng xoa xoa xuống tới vùng “miền tiếp khách” của nàng. Hai chân nàng từ khi để y nằm trên thì tuyệt nhiên khép chặt cứng. Có lẽ đây là do đại não bắn ra tia cảnh báo cuối cùng trước khi bị tê liệt toàn tập. Khuôn miệng y vẫn nghịch ngợm nộ đào xuân, đồng thời hai tay buông xuống tách chân nàng ra, nhưng mà thật là chặt cứng, y khẽ nhủ mày, rồi di chuyển môi lên miệng sưng đỏ đang rên rỉ của nàng ngấu nghiến tiếp. Quả thật hữu ích hữu ích thật a, thân thể nàng mềm nhũn ra thêm nữa, mềm tới mức chân cũng mềm dần dần từ từ bàn tay y đã tách được chân nàng ra.

Thật là đầy khổ sở mà, tách được chân nàng ra cũng bỏ hơi tai luôn, vật ẩm nóng kia đã căng cứng từ lâu, làm y khó chịu này giờ, chờ nàng mở cửa cấm ra muốn dứt cả hơi, y nhanh chóng thâm nhập vào thân thể nàng, nhưng mới vào được một nửa thì nàng lại rên rỉ: “ngô, đau, Thiên, đừng...”

Y thở dài trườn người lên ghé vào tai nàng cắn cắn vành tai, thì thầm: “nương tử, không đau đâu, nương tử sẽ cảm thấy rất đã, rất thoải mái, không đau chút nào, tin ta đi” (có ma mới tin a) rồi y lại hôn đôi môi sưng đỏ của nàng để nàng tiếp tục chìm vào mê đắm.

Nàng rên rỉ: “thật không đau” “ừ nương tử không đau đâu” – Y lại tiếp tục hôn nàng, lại hôn, lại hôn, hôn đến khi thấy nàng không rên rỉ bảo y ngừng, mà hiện giờ chỉ rên rỉ vì dục ái trong người nàng đang tràn dâng mà thôi. Y trườn thấp người xuống, y xâm nhập người nàng nhanh gọn lẹ, khớp chặt tuyệt đối không một lỗ hổng vào thân thể nàng, để tránh nàng bùng tỉnh (khiếp BT quá đi máttttttttttt)

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” – Nhan Nhược Bình thở hổn hển, hét to, hai tay đang bất động trên đỉnh đầu liên hoạt động trở lại, bèn giờ trảo công ra bấu chặt vào lưng y tới toé máu. Nàng đổ máu, y dùng hòng máu không đổ giọt nào. Bị cơn đau làm tỉnh lại, nàng hé mắt, thở dốc nói: “láo lếu, rất đau, đau quá...ô ô ô, đau”. Y cười khổ nhìn nàng, y lại phải dỗ chiêu tiếp nữa, y lại mò lên đôi môi nàng, bá đạo hôn nàng, đem nàng đẩy lui trở về tuyết ái mê đắm. Đã bảo là nộ hôn siêu cấp vô địch mà, hôn quá trời như vậy không đẩy nàng ta trở về tuyết ái mê đắm mới lạ á nga...hắc hắc. Nhan Nhược Bình sụi lơ, lại tê liệt đại não nữa rồi. Y cười cười khoái trá vì thành công vượt bậc của y.

Thân người y di chuyển đẩy bài bản lên lên xuống xuống, phần eo cử động mãnh liệt tuyệt đối, hoành hành bá đạo, mạnh mẽ không ngừng trong thân thể nàng, mang dục hỏa của mình truyền tất cho nàng luôn một thể. Nhan Nhược Bình lúc này rên rỉ rên rỉ lại rên rỉ phối hợp, tay từ từ không cầu vào lưng y nữa, buông nhẹ xuống, hoà vào làm một, dây dưa, triền miên, hoan ái mãnh liệt, cao trào cùng y. Cứ thế cứ thế trong phòng giờ đây tràn ngập hương vị ngọt ngào, mê luyến của xuân quang. Kẻ nào ngu ngốc bước vào không chết cũng lếch trong khối xuân quang vô thể kia.

(fox: Lãnh Thiên ca phát hiện ra nhược điểm của Bình tí rồi ~ fox: *khều khều* chị à, đi thay đại não đi, lúc cần thì không hoạt động ~ NNB: im cái miệng người đi ~LT: thay cái gì, đại não hoạt động thế là đúng, ta thích, không cho nàng thay)

21. Chương 21

Mọi vật đều thức dậy, rũ mình thoát khỏi màn đêm, trên lá vẫn còn đọng lại không ít giọt sương lóng lánh. Mặt trời từ từ nhả mình lên. Khắp nơi tiếng chim ra rí hót líu lo, bướm bay chập chờn trên những khóm hoa sắc màu. Ánh nắng ấm áp bắt đầu lách mình trải dài xuống vạn vật. Cảnh sắc tươi tắn, rực rỡ. Một bức tranh thiên nhiên tươi đẹp. Chỉ tiếc là bị phá hỏng bởi giọng hét oanh tạc như bom nguyên tử thời đại cực tối tân vang lên từ gian phòng bên kia.

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, tại saooooooooooooooooo?” – Chủ nhân của giọng hét oanh tạc ấy hất tấm chăn lên, ngồi bật dậy, ngửa mặt ban tặng cho kẻ gây tội ác đêm qua một cú thùng manged nhĩ.

“ừm....ừm....nương....nương tử mới sáng sớm mà sao vậy? – kẻ gây tội ác đêm qua loay ngoáy lỗ tai (kiểm tra manged nhĩ ấy mà), từ từ mở mắt nhìn chủ nhân của giọng hét oanh tạc ấy bằng ánh mắt muôn vàn triu mến, muôn vàn yêu thương, muôn vàn sủng nịnh.

“tên chết bầm kia, ta bị người ăn sạch sành sanh rồi, đã thế còn lừa ta nằm dưới người, láo ta, không đau sao, hại ta đau thấy cả tổ tông 18 đời của ta, tên chết bầm kia, ta ghét người, người đi chết diiiiiiiiiiiiiiiiiiiii” – Nhan Nhượng Bình phùng mang trợn má hét to vào khuôn mặt tuần mã đang cười tới třeo quai hàm bên cạnh.

Lãnh Thiên kéo Nhan Nhượng Bình nằm xuống, ôm ngay vào ngực mình, một tay ôm nạng, một tay chơi đùa với lọn tóc của nạng, phát ra lời nói muôn vàn yêu thương: “nương tử, nạng thật ngọt, ta thích lắm, nương tử là người của ta, suốt đời là như thế, nương tử không thoát khỏi bàn tay của ta đâu”.

Lời nói tuy bá đạo, tuy mang tính chiếm hữu cao, nhưng bất quá Nhan Nhượng Bình lại cực kì thích, một cổ ầm áp kéo ngạt lòng nạng. Nạng hưng hăng nhéo một cái rỗ đau vào má y, cũng bá đạo nói lại không kém: “hừ, phải nói người là người của Nhan Nhượng Bình ta, là người không trốn thoát khỏi bàn tay ta, không phải là ta, hiểu rõ chưa?”

“ừ, nương tử, ta là người của nương tử, là ta không trốn thoát khỏi bàn tay của nương tử” – Lãnh Thiên lại tìm kiếm đôi môi nồng nàn mật ngọt của nạng mà ăn tiếp. Nạng chuẩn bị lại rơi vào tê liệt. Vừa hôn nạng, bàn tay to lớn của y lại luồn vào trong chăn tiếp tục mơn trớn da thịt mịn manged của nạng. Đại não trước khi bị vô hiệu hoá tuyệt đối đã bắn ra được một tiacảnh cáo cuối cùng cho Nhan Nhượng Bình. Nhan Nhượng Bình thu chân lên đạp một cước. Y tiếp đất nhẹ nhàng. Còn nạng cũng rên lên vì đau: “ôi đau, hic hic, đau quá”.

Y ngồi dậy trèo lên giường, vuốt vuốt đôi gò má ửng lên vì đỏ của nạng, ánh mắt hiện rõ một tia cười, ôn nhu nói: “nương tử, đau mà lực chân cũng còn khoẻ ghê ha, chắc tối qua ta hoạt động chưa hết mình, chúng ta thử lại lần nữa nha”

“cái gì, ta đau muốn chết đi được, người, mới sáng sớm đã muốn ăn ta, tối qua ăn chưa đủ sao hả, ô ô ô ô”

“chưa đủ nương tử, bao nhiêu cũng chưa đủ” – y cười hì hì

“người là người hoạt động quá mức chứ chưa hết mình cái con khỉ, ta là đau muốn chết rồi, người làm ơn tha cho ta đi” – nạng mặt nhăn nhó

Lãnh Thiên nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nạng, y nở một nụ cười tươi sáng lạn như hoa hướng dương: “nạng nằm đây, cằm xuống giường, bước chân xuống là ta ăn nạng tiếp”. Nói rồi y mặc lấy y phục và rời đi, khoảng hơn một khắc sau, một thùng nước to đặt giữa phòng, hương thơm của những cánh hoa ngào ngạt toả ra khắp phòng.

“nương tử, tắm thôi nào” – Lãnh Thiên bế thốc Nhan Nhượng Bình đặt vào bồn tắm. Y cũng cởi y phục và bước vào.

“người, ta muốn tắm một mình, sắc lang, đi ra” – Nhan Nhượng Bình giẫy nẩy, leo ra, tính kiểm cái chân quần lại, y phục nạng đêm qua bị Lãnh Thiên cởi ra, tuy không mạnh bạo nhưng cũng làm rách một mảng rồi.

Nói thì nói thế, chứ Nhan Nhượng Bình bước ra được mới lạ á. Chân mềm nhũn, hạ bộ cơn đau truyền tới, lại bị Lãnh Thiên ôm lấy phần eo. Nạng đành ngã ra vào ngực y, nước bắn lên tung toé. Lãnh Thiên ôm nạng vào, thì thâm rĩ rĩ vào tai nạng: “nương tử à, ngâm một tí, sẽ bớt đau, để ta giúp nương tử mà, có sao đâu, đừng có ngượng”.

Hơi thở ầm áp của y phả vào gò má của nạng, làm nạng bất giác mặt lại đỏ như gấc, nạng lại thả lỏng người ra. Làn hơi từ dòng nước ấm bốc lên làm chotoàn thân Nhan Nhượng Bình hồng hào hơn, cũng vì thế mà khiến dục hoá trong lòng Lãnh Thiên tăng cao. Y thở hắt ra, ánh mắt lại ngạt đầy dục vọng, con người trở nên mở nhạt hơn. Thật là cứ ở bên nạng trong tình trạng không một mảnh vải che thân như thế này lại sinh khí nữa rồi.

Nhìn thấy nang đang dựa vào ngực mình, êm ái nhắm mắt, hưởng thụ dòng nước ấm bao quanh, làm cho y sinh khí nay còn sinh khí gấp bội. Đúng là đại sắc lang mà, y không thể nào chịu được sự cám dỗ của nàng (fox: người ta có cám dỗ anh đâu, toàn a tự làm không đó, tội chị ấy, a BT quá thể điiiiiiiiiii). Y cúi người xuống tặng cho nàng một nụ hôn siêu cấp là mãnh liệt, là dây dưa. Thật lâu thật lâu sau, quả không hổ danh nụ hôn siêu cấp vô địch, đại não của nàng đình chỉ công tác tiếp tục, y cười cười, bế nàng nhẹ nhàng ra khỏi bồn tắm và đi nhanh lên giường. Lần này khỏi tốn công tháo bỏ vật cản trở da thịt vì vốn dĩ có đầu mà cần tháo bỏ. (hắc hắc). Chỉ cần trong quá trình nàng có chút phản kháng dù là nhỏ nhoi nhất y cũng sẽ tặng nàng nụ hôn siêu cấp vô địch của mình.

Căn phòng một hồi xuân quang ý động dạt dào cùng âm thanh rên rỉ và tiếng thở dốc mãnh liệt. Hai co thể quần chặt lấy nhau không rời, cả thế giới này giống như chỉ tồn tại hai người này mà thôi.

Từng giọt mồ hôi lấm tấm trên lưng y chảy xuống nhỏ lên cặp tuyết lê bùng ra sữa của nàng. Làm co thể nàng nóng lên, nàng lại tìm kiếm mát mẻ da thịt. Chiếc lưỡi của y vừa chơi đùa với nụ đào xuân của nàng, bên dưới vật ẩm nóng căng lên lại xâm nhập vào co thể nàng đã lâu nhưng sao càng ngày dục hoả càng cao, cùng nàng dập mãi mà cũng không tắt. Càng xâm nhập vào càng làm y không nỡ thoát ly ra. Cứ muốn suốt đời suốt kiếp ở trong nàng, cùng nàng trải qua xuân nồng mãi mãi (á á á siêu BT, siêu ghê gớm quá đi anh à). Một trận triền miên, hoan ái, dây dưa suốt tới hơn trưa, lửa hoan ái trong y mới cam chịu, luyên tiển nàng mà tắt đi. (ta tội cho tĩ quá, bị ăn hoài, bắt quá, ta thix a BT như thế)

Y đứng lên nhẹ nhàng cột dây yếm, mặc áo cho nàng, phân phó người đem thức ăn cho nàng. Nhan Nhược Bình ăn xong, sức lực phục hồi, chuẩn ra ngoài chơi, để lại y với cái nhiệm vụ săn kho báu cho nàng coi như bắt đền vì bị ăn hai lần. Y cười khổ, nương tử mình đúng là quái thật.

Hít thở không khí trong lành của cổ đại thật làm tâm tình con người ta vốn dĩ đang tốt bỗng trở nên tốt tới nỗi có một người đi dạo phố mà miệng cười muốn rách ra luôn. Còn ai vào đây nữa, cái con người bị ăn tới hai lần, chắc chắn. Khép không được cái miệng vào hả trời. Đúng là bị ăn sạch sẽ mà còn cười. Khoái tới nỗi vậy mà còn bày đặt kêu đừng đừng nữa mới ác chứ. Bó tay thật.

Nhan Nhược Bình hết cầm kẹo hồ lô, tới cầm kẹo quế hoa, tung tăng như một đứa trẻ. Theo sau là Độc Nhẫn hần như người giữ trẻ vậy. Độc Kiêu, cáo tính cùng Lãnh Thiên đã đi săn kho báu giúp nàng (vốn con cáo tính cũng khoái mấy cái kho báu gì gì đó nên tình nguyện đi theo, nên dạo này ít xuất hiện), chứ nếu không đã có thể chứng kiến cảnh tượng con nít đầy ngoạn mục này.

Độc Nhẫn cười khổ với vị phu nhân của mình. Vì hần cũng đang cầm đầy kẹo hồ lô và kẹo quế hoa đầy trong tay đây nè. Đừng hiểu lầm là anh ấy ăn nhá. Chỉ là có đứa con nít tung tăng này giờ hết tay cầm kẹo rồi nên bắt anh ấy cầm dùm. Chắc mọi người đang tự hỏi sao cái trấn Vân Khê này không nhận ra được vị vương phi thông minh ở Đường Thanh quán ngày nào. Chả là bữa đó tĩ ấy che mạng sa nên không ai thấy mặt hết á. Bữa nay thì tung tăng ăn kẹo nên làm gì che mạng sa. hắc hắc.

“Nhẫn, qua kia mua cho ta cái bánh trông hấp dẫn kia kìa” – Nhan Nhược Bình hí mắt cười chỉ qua đường kia. Độc Nhẫn tròn tròng con mắt. Cái gì vậy trời. Phu nhân gọi mình là Nhẫn. Thân thiết như vậy, không sợ y bị chủ nhân phanh thây sao. Phu nhân đúng là muốn hại hần mà. Hần cũng chạy đi mua cho nàng một đồng bánh kia.

“Phu nhân à”

“hử?”

“phu nhân gọi thuộc hạ là Độc Nhẫn đi, gọi Nhẫn không để chủ nhân nghe được thuộc hạ chết đó”

“vậy à, vậy ta càng kêu, ngươi chết đâu phải ta ”

“phu nhân” – Độc Nhẫn muốn méo máo rồi

“coi cái mặt ngươi kìa, ừ thì Độc Nhẫn, được chưa, hahaha ” – Nhan Nhược Bình thật thích chọc vào Độc Nhẫn và Độc Kiêu. Số hần khổ a, chịu bị chọc dùm luôn cho phần của Độc Kiêu mà. Tội nghiệp hần thật.

Cả hai một chủ một tớ dạo hết hàng này tới hàng khác một muốn ná thở luôn. Cuối cùng Nhan Nhược Bình cũng ra rừng cây bên hướng tây của Vân Khê trấn ngồi giải quyết số bánh kẹo và dục nước ở con suối trong lành mát mẻ nơi đây. Nhan Nhược Bình thật đúng là biết hưởng thụ thiên nhân mà.

“phu nhân, có sát khí”

“ta biết, cứ giả ngơ đi, ăn đi”

“dạ”

Sát khí ngày càng nồng hơn, càng tiến lại gần hai người hơn. Bất quá Nhan Nhược Bình lại khoái. Đạo này chẳng hoạt động, gân cốt muốn nhừ ra rồi, nếu họ là không muốn động chạm thì nàng cũng kiếm có ghẹo một tí cho vui ể mà. (bó tay)

“ái da, các bằng hữu tới ăn kẹo không, lại đây chơi, núp núp làm gì cho khổ không nè” – Nhan Nhược Bình ha hả cười. Bọn người đang núp bên lùm kia cũng hơi tái mặt, chỉ một cô nương trẻ như thế mà cảm nhận được họ sao. Chắc không, bên kia có một thanh y nam tử, chắc là người đó nói cho cô nương ta biết. Bọn người đó cũng chẳng muốn núp núp nữa, tất cả đều đồng loạt nhảy ra. Khoảng hơn 20 hắc y nhân.

“người là Nhan Nhược Bình?” – 1 tên hắc y nhân chỉ vào nàng

“ừ ừ, huhuhu, Độc Nhãn họ đáng sợ quá à” – Nhan Nhược Bình giả vờ khốc lóc nắm vạt áo núp sau Độc Nhãn. Độc Nhãn vốn biết ý tứ phu nhân mình muốn giỡn. Đi theo phu nhân lâu rồi, chả lẽ không biết điểm quái dị của phu nhân mình.

“phu nhân đừng sợ, thuộc hạ bảo vệ người”

“vậy mà ta tưởng là đôi phu thê ra đây hẹn hò, ai dè chủ tớ, hahaha, hay theo bọn ta đi, bọn ta sẽ cho người hưởng thụ ngọt ngào vị phu nhân trẻ trung xinh đẹp ấy rồi giết sau.” – tên hắc y nhân với những lời nói dâm tục làm Độc Nhãn máu nóng nổi lên. Hắn rút trường kiếm sáng loáng ra, tiến thẳng vào bọn họ. Giết được chưa tới chục hắc y nhân, Độc Nhãn cũng hơi chật vật một tí. Võ công của bọn hắc y này quả thật mạnh nga.

“các người là ai?” – Độc Nhãn lùi ra quát hỏi

“giết hắn ta trước, con nhỏ ngu kia sẽ chơi đùa hoan ái đã rồi giết sau” – tên cầm đầu bọn hắc y nhân ra lệnh

Vốn đang ngồi coi Độc Nhãn tiếp khách. Ai dè nghe tới mình bị bắt hầu hạ xác thịt cái đám hôn dân kia, lại bị ***** ngu, máu nóng truyền thẳng lên đại não. Đại não đối với mấy cái tình huống này hoạt động thật mạnh mẽ hết sức à. Nàng mặt đanh lại, ánh mắt băng lãnh, từ người toả ra nồng đậm sát khí.

“Độc Nhãn, ra phía sau ta”

Nàng rút ra Ngọc tâm tiêu, đoạn khúc Tán hồn theo gió bay vút lên. Vốn lực thổi cũng rất nhẹ vì chỉ có khoảng mười mấy hắc y nhân, không xứng để nàng dùng hết nội lực. Nhưng đoạn khúc Tán hồn mười mấy năm về trước lừng danh một thuở trên giang hồ, quả đầu phải hư danh. Nay được nàng thổi ra cũng thập phần vang dội, bọn hắc y nhân có kẻ đã bắt đầu máu từ thất khiếu chảy ra la hét chết trong đau đớn.

Chết hết còn gì vui, không vận động được gân cốt. Nghĩ là làm, Nhan Nhược Bình cất ngọc tâm tiêu vào. Bắt đầu rút ra trường kiếm tiến thẳng vào bọn hắc y nhân. Nàng không giống như trước, nhanh gọn giết, lần này muốn đối đãi chu đáo với gân cốt của nàng đã lâu ngừng hoạt động. Nàng ra tay từ từ, chém từ từ, để bọn kia máu chảy nhưng vẫn còn sức chém giết với nàng. Đây mới là trò mèo vờn chuột vui chứ.

Nàng từ từ chặt 1 tay 1 tên nè.....từ từ tới 2 tay.....rồi từ từ 1 chân.....từ từ nốt luôn chân kia. Giờ 10 khúc nhân còn la hét do đau đớn quá thể, nằm đó lay lắt từ từ gặp lão Diêm. Hôm nay tâm tình vui nên tiếng la hét không ảnh hưởng tới cơn nhức đầu của nàng. Còn 5 nàng đặc xá điểm huyết không hoá nhân còn bọn chúng. Nàng ngồi xuống, tay chống cằm suy suy nghĩ nghĩ. À há, phải thử lại cái cảnh tuyệt sắc kì trước coi

“Độc Nhãn cởi áo 5 tên này ra hộ ta”

“dạ” – Độc Nhãn chẳng hiểu ra ý tứ gì nhưng thôi phu nhân ra lệnh thì cứ làm, hỏi nhiều không khéo phu nhân đau đầu thì khổ à

Áo của 5 tên hắc y nhân đó đã được cởi xong. Nàng rút trường kiếm ra quét nhẹ vào ngực tên thứ nhất và tên thứ hai. Lần lượt dùng tay tách da thịt chúng ra, máu ào ạt chảy ra, nàng móc ra hai quả tim của

chúng một cách chậm rãi từ từ, cả hai trợn tròn mắt la hét thống khổ tới khi tắt thở. Mặt nàng tuyệt nhiên vẫn băng lãnh, hàn khí toả ra khiến mọi vật xung quanh cũng cảm nhận được, như muốn đóng thành tảng tảng băng, cười cứ như không cười, nhìn giống như một con ác quỷ địa ngục

Độc Nhãn và những kẻ còn lại bật run cả người. Người này thật tàn ác mà, thật là a tu la đòi mạng mà. Nàng nở một nụ cười quỷ dị tàn ác quay qua 2 tên tiếp theo. Khoét một đường ngay bụng, dùng một tay tách hết da thịt khít chặt kia, máu cũng ùng ục chảy ra. Miệng mỉm cười, tay chỉ chỗ

“à há, đây là nội tạng bụng nè, ta giống bác sĩ phẫu thuật quá à, tuyệt tuyệt”

2 tên này chết cũng chẳng sung sướng gì như hai tên kia. Bị hành hạ dã man tới hơi thở cuối cùng. Cảm nhận toàn bộ mùi vị đau đớn trọn vẹn tới giây phút cuối cùng.

Tên cuối cùng cũng là tên cầm đầu khi này thấy vậy đã run lên cực hạn, miệng van xin khôn nguôi: “tha mạng, nữ hiệp xin tha mạng.....”

“hử tha mạng, ai đòi vui vẻ với ta?” – Nàng miệng mỉm cười quỷ dị nhìn hắn

“ta có mặt như mù, đã đụng vào nữ hiệp, xin tha mạng” – hắn miệng van nài

“hử, nói ta nghe xem nào, ngươi là ai?” – nàng vuốt nhẹ má của hắn

“ta là sát thủ do tiểu thư Lâm tri phủ dùng tiền mua mạng của nữ hiệp a, nữ hiệp xin tha mạng” – hắn thật thà khai báo hi vọng được khoan hồng

“Lâm Phi Phi, tốt, ta sẽ không mềm mại với ả như lần trước” – Nhan Nhược Bình nghe tới đây thì hoá khí sung thiên, khuôn mặt không còn băng lãnh nữa, mà giờ là 5 ngọn núi lửa ập tới một lúc phun trào.

Nhan Nhược Bình vốn là người có máu mê bạo lực, tuy sợ ma nhưng lại mê coi mấy cái cảnh kinh dị nên trong đầu không có ý niệm khoan hồng gì gì đó. Nàng dùng trường kiếm khoét rỗng mắt tên hắc y nhân kia, cầm hai con mắt tung lên hứng xuống đã tay rồi mới chém vào cổ hắn, nhưng nàng mới nghĩ ra cách chém cổ mới, chém cái cổ không nên để nó lia hết, mà lia một nửa thôi, cái đầu cứ lắc qua bên phải xích qua bên trái lại trên cái cổ kia, lắc tới đâu máu ào ra tới đó, lắc qua lắc lại thiệt là đã mắt mà.

22. Chương 22

“Độc Nhãn lập tức về kể hết mọi chuyện cho Lãnh Thiên nghe, rồi loan tin ta đã chết, ta lỡ tay giết hết bọn sát thủ, mà dù còn ả vẫn chối bay chối biến, ta muốn bắt tận mắt day tận tay, đêm nay.....” – Nhan Nhược Bình mắt sáng lên, mỉm cười lạnh một tiếng

Ánh hoàng hôn luyến tiếc nhưng rồi cũng phải kéo một mạch về hướng Tây nhường lại nơi ngự trị cho ánh trăng bàn bặt cùng những vì tinh tú sáng soi trên bầu trời cổ đại.

“hahaha, ả tiện nhân rốt cục cũng chết, ta đã báo được món nợ sĩ nhục kia” – Lâm Phi Phi cười như điên như dại trước thành quả mà mình gặt hái được

“phải tiểu thư, hôm nay tiểu thư nghỉ ngơi sớm đi, nô tỳ lui ra đây” – hồng y a hoàn thối tất ánh nến, rồi lui vội ra ngoài.

Lâm Phi Phi đặt người nằm trên chiếc giường, mỉm cười khoái trá khi nghĩ tới Nhan Nhược Bình đã chết, lòng ả khôn xiết vui mừng, ả lại nhớ tới hình ảnh vương gia tuần mã kia, nghĩ tới đây thôi cơ thể ả đã nóng lên rồi, thật là muốn hoan ái sát thịt quá, dục hoả trong ả dâng lên. Đêm nay nên mượn cố an ủi vương gia tuần mã kia rồi triển miên mây mưa thống khoái rồi thành vương phi

(fox: con ngu, kì trước bị mà chưa tổn ~NNB: đúng, bắt quá để đó cho ta ~ fox *gật đầu lia lia*)

Nghĩ tới đây thôi ả đã sướng tê người rồi. Ả bước xuống giường, đốt đèn, chỉnh chang lại y phục trên người, trang điểm xong thì bước ra mở cửa. Cửa vừa mở, một trận gió lạnh thổi tạt vào, ánh nến tắt ngay, một thân ảnh bạch y đầu tóc rũ rượi, bạch y thấm đẫm máu, hai tay giơ lên phía trước

“trả...mạng...lại...cho...ta..... trả...mạnglại..... chota..... mau..... trả.....mạng..... lại.....cho.....ta” (thanh âm kéo dài đó)

“người.....người là ai?” – Lâm Phi Phi run bần bật, lùi về sau, lắp bắp hỏi

“ta..... chết..... oan talên..... dẫn.....người..... tớichỗ..... DiêmVương.....đại.....lãogia”

“không, không, ta không có giết người, là bọn sát thủ kia, ta không có giết” – Lâm Phi Phi ôm đầu khóc lóc đầy lo sợ

“là..... ai.....làai..... sai.....sátthủgiết.....ta.....?”

“là cha ta, phải là cha ta, tất cả là cha ta” – Lâm Phi Phi thanh âm đứt quãng, nấc lên từng tiếng, quì lạy van xin

“quỉ..... sai.....nóikhông.....phải”

“quỉ sai?” – Lâm Phi Phi lo sợ ngó dáo dác

“người..... còn.....sốnglàm.....saothấy.....được người..... không nói..... sự.....thật..... ta.....sẽ lấy..... mạng.....người..... người.....sẽ..... mau thấy..... được..... quỉ..... sai.....đại..... ca.....thôi”

“không, tha cho ta, là ta đã mướn sát thủ giết người, ta sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho người, đốt thật nhiều”

Nói tới đây, ánh nến bỗng vụt cháy trở lại, cả căn phòng sáng choang, thân ảnh trước mặt nở ra một nụ cười mỉa mai, châm chọc. Ố ố la la con ngu mắc bẫy ấy mà

“Lâm Phi Phi ta còn sống nhăn răng, cần chi quì lạy lắm thế, hahaha”

Lời vừa nói dứt, Lãnh Thiên đã tiến tới cùng với lão cha của ả, y gằng từng tiếng, thanh âm lạnh khốc, con người thu lại, khuôn mặt như ác ma, đôi mắt đỏ ngầu đáng sợ khiến căn phòng như đóng băng, người cách xa 3 thước còn run lấy bầy: “hai người dám lập kế hại nương tử ta, thật chán sống rồi”

“bình tĩnh Lãnh Thiên, họ hại ta, ta tự xử, ta đang chán không có việc gì làm đây” – Nhan Nhược Bình cười khẩy, khéo tay Lãnh Thiên ra, để lại hai cha con ả cho Độc Nhãn cùng Độc Kiêu canh chừng

“người tính làm gì họ” – cáo tính tò mò hỏi

“sáng mai biết, ngủ đi” – Nhan Nhược Bình cười khoái trá

Sáng hôm sau

Nhan Nhược Bình phân phó thuộc hạ đi loan tin cho người dân trấn Vân Khê biết hôm nay vương phi có chuyện vui mời mọi người tạm ngưng làm việc, ra hết phố xem kịch. Dĩ nhiên ai nghe tới chuyện vui do vương phi bày ra, kẻ kẻ háo hức, người người náo nức, tập trung đầy đủ ra hết phố phường, tề tụ không thiếu một ai. Già trẻ lớn bé đều có hết. Tiếng đồn về vị vương phi nghịch ngợm này khiến ấy nhân sĩ vô lâm tới đây cũng bật cười thích thú

“HÍ HÍ HÍ HÍ HÍ HÍ” (ngựa hí)

2 con bạch mã được dắt ra. 2 tên lính lực lưỡng của Lâm phủ ngồi trên đó. Độc Nhãn tiến lên nói: “Lâm tri phủ cùng Lâm tiểu thư thủ đoạn hèn hạ, bản thủ lập mưu ám sát vương phi không thành, ức hiếp bá tánh, ngông cuồng, ngạo mạn, này vương gia phán tử, thực thi y lệnh, ngựa kéo khắp Vân Khê trấn tới chết”

Hai cha con ả được thị nhân lôi ra, nghe xong sắc mặt trắng bệch không một chút máu, chân tay run lấy bầy, nước mắt đầm đìa, hai mắt lồi ra ngoài, miệng há hốc không nói nên lời

2 a hoàn sắc mặt tái xanh từ trong phủ chạy ra, nói thì thâm bên tai của Độc Nhãn. Độc Nhãn nghe xong cũng tái xanh mặt luôn Ôi trời ơi, phu nhân thật quá là kinh dị tàn bạo mà. Nghĩ thôi chứ mà dám nói ra

chắc hẳn sẽ chết còn thảm hơn họ. Độc Nhãn tiến lên cắt lưỡi hai cha con ả để tránh cắn lưỡi tự tử rồi cố nén giọng nói: “ừ, 2 người làm luôn tại đây đi”

“ạ”

2 ả hoàn tay chân run run, dạ một tiếng rồi chạy tới chỗ phạm nhân, nhanh nhẹn thoát hết y phục hai phạm nhân ra. 1 già 1 trẻ loà lổ trước bao cặp mắt đang ngó vào hai phạm nhân kia. Hai kẻ loà lổ được cột vào ngựa. Hai tên lính lực lưỡng phi đi khắp Vân Khê trấn, mang hai kẻ loà lổ 1 già 1 trẻ kéo lê lét trên mặt đường.

Mùi vị của máu nướng theo hướng gió thổi lên. Máu chảy từng vệt từng vệt dài do sự cọ xát giữa thân thể hai kẻ loà lổ cùng mặt đường. Mặc y phục còn đau tới chết, huống chi không mặc, ôi nỗi đau gấp bội a. Tiếng la đau đớn xác thịt từng cơn từng cơn vang lên làm mọi người xung quanh phải lạnh cả người, buốt cả óc, tê cả con mắt và lỗ tai. 2 kẻ đau đớn, sống không bằng chết, thống khổ gào thét thảm thiết cho tới hơi thở cuối cùng. Khắp mặt đường toàn những vệt máu dài.

Nhân sĩ võ lâm thấy còn kinh hãi cái kiểu tra tấn man rợ này huống chi dân chúng chân yếu tay mềm kia, một số trẻ nhỏ và người già nhìn thấy mà xỉu rầm rầm. Thật là tra tấn một cách dị kì và đầy đủ độc – ác – tàn – nhẫn.

Trên nóc mái ngói của Đường Thanh quán 1 nam 1 nữ đứng xem toàn bộ quang cảnh. Nam tử ôm nữ tử, vuốt vuốt mái tóc đang tung bay trong gió của nữ tử, nữ tử cười lạnh, từng tiếng nói phát ra như cửa da cửa thịt: “Lần sau có trêu tuyệt đối đừng trêu vào Nhan Nhược Bình này, trêu một ta trả gấp ngàn, cả vốn lẫn lời lẫn lãi, đừng mong thiếu ta, Nhan Nhược Bình ta là vô đối”

“người đang làm gì thế Lãnh Thiên?”

“nương tử a, ta đang viết thư cho hoàng đế để hấn phân phó người mới vào chức tri phủ Vân Khê và cho người đem lên kinh thành, σ.....sao mà nương tử lại giả nam trang nữa”

“kệ ta, thế xong chưa?”

“xong rồi nương tử”

Vừa mới dứt lời thì Lãnh Thiên đã bị Nhan Nhược Bình lôi xông xộc đi vòng vòng tum lum Vân Khê trấn. Cuối cùng cũng tới một nơi. Mà nơi đó vừa đập vào mắt đã làm 4 con mắt của Độc Nhãn cùng Độc Kiêu lồi hết ra ngoài a . Đó là Phụng Kiều lâu – thanh lâu bậc nhất của trấn Vân Khê. Lãnh Thiên nhú nhú hàng mày kiếm, khó chịu nhìn Nhan Nhược Bình

“nhú mày cái gì, đây là thanh lâu, ta đưa người tới đây ta còn không thấy khó chịu, người mắc gì mà khó chịu, nơi đây bọn nhân sĩ võ lâm hay tới, ta đang rảnh, không có gì làm, đi săn kho báu tiếp thôi, hiểu chưa, người có nhiều tiền mà, vào thôi” – Nhan Nhược Bình vỗ vỗ mấy cái vào ngực y, phân trần mọi việc rồi hiện ngang bước vào.

Bốn người vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của bọn kĩ nữ thanh lâu đặc biệt là con mụ béo ú đầy đà son phấn tán như xi măng một chục lớp vậy, nhìn gớm kinh. Nhận ra được đây là khách hạng sang, con mụ tú bà béo ú đơn đã chạy lại cười cười tíu tít nói: “ôi các vị công tử, mời vào mời vào, hôm nay bốn lâu có một buổi đấu giá những cô nương tuyệt sắc, các vị đến thật đúng lúc nha, mời các vị, xin mời”

Quả thật đúng như lời Nhan Nhược Bình nói, không chỉ có bọn công tử, thiếu gia mà ngay cả các nhân sĩ võ lâm cũng tề tựu nơi đây rất đông. Mùi rượu, mùi son phấn, mùi hoan ái nồng nặc nơi đây, thật khó chịu, nhưng bất qua đối với nàng nghe ngóng tin tức kho báu cùng việc xem buổi đấu giá thật là vui tai sướng mắt. Một người mê náo nhiệt như nàng làm sao chịu bỏ qua được chứ.

“BUỔI ĐẤU GIÁ XIN ĐƯỢC PHÉP BẮT ĐẦU”

Lần lượt những con bướm sắc sỡ sắc màu yếu điệu, lả lơi cũng bước ra, bọn nam nhân tranh nhau mua, thật là bọn dê già háo sắc, đại sắc lang. Duy chỉ có 3 người không thèm để ý. Khởi nói cũng biết đó là Lãnh Thiên, Độc Nhãn, Độc Kiêu. Còn nàng Nhan Nhược Bình của chúng ta thì hau háu nhận xét các kĩ nữ thanh lâu nào là ngực tròn, eo thon nhỏ,.....tùm lum hết làm 3 anh ấy ngồi mà nóng cả mặt. Bất quá không ai dám mở miệng, họ chưa có muốn chết mà.

Bữa đầu giá trôi qua được 1 canh giờ thì đến màn hấp dẫn. Đệ nhất ca kĩ Hoà Tâm bước ra. Một vẻ đẹp dịu dàng say động lòng người, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to trong sáng, bờ môi chúm chím như hoa đào, làn da trắng như tuyết. Bọn nam nhân y như mèo thấy mỡ, não động, chen chúc, nhoi nhoi lên còn hơn này giờ nữa. Không khí ở Phụng Kiều lâu náo nhiệt hẳn lên bội phần.

“các vị xin giữ im lặng nghe ta nói” – 1 giọng nói êm như nước cất lên. Phụng Kiều lâu chợt im ắng hẳn

“ta là Hoà Tâm, vốn mọi người đã biết từ khi ta bước chân vào Phụng Kiều lâu là chỉ bán nghệ, không bán thân. Nay ta cũng chỉ bán nghệ, không bán thân cho bất cứ vị khách nào hết, nên vị khách nào mua ta, ta cũng chỉ hầu hạ nghệ” – lời nói êm ái vừa mới dứt thì mấy tên nam nhân dâm tiện đã nhao nhao lên

“đã mua về thì là công cụ ấm giường, ai rảnh mua về nghe nghệ”

“phải”

“phải đó”

“mau hô giá đi”

Tú bà béo mập đơn đả hô giá: “1 vạn lượng”

“không được, nếu các vị khách mua ta chỉ để như thế, ta không bán, xin cáo lui” – nói rồi thân ảnh của âm thanh êm ái đó liền bước trở vào.

Tú bà béo ú cho người giữ lại nữ tử ấy ngay, tú bà béo ú thì thào vào tai nữ tử: “người ở đây bán nghệ, ta đã cố gắng bỏ quá cho 2 năm nay rồi, hôm nay rất nhiều vị khách sang tới, ngay cả những người có võ công cũng tới, đây là thời điểm người cần trả lại vốn cho công sức của ta, không cần biết người bán nghệ hay bán thân, ta đều bán người”

Không ai biết tú bà béo ú nói gì với nữ tử ấy, chỉ biết khi tú bà rời đi thì khuôn mặt nữ tử ấy tái xanh, chân tay run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn loé lên một tia kiên định, miệng tuy vẫn gào lên: “không ta không bán thân, buông ta ra, bà nói láo, bà nói với ta là cho ta ra bán nghệ mà, sao lại đổi thành bán thân, buông ta ra”

Tú bà béo ú hừ 1 tiếng rồi lại cười tíu tít với các vị khách: “nào nào, mời các vị ngã giá, 1 vạn lượng là giá khởi điểm”. Con số 1 vạn lượng cũng không nhỏ đâu nga. Nên không ít người nghe xong cũng thoái lui bỏ về ngồi lại chỗ của mình. Nhưng cũng có những kẻ giàu có muốn có mỹ nhân trong tay, họ cũng bắt đầu ngã giá

“2 vạn lượng”

“5 vạn lượng”

“7 vạn lượng”

“10 vạn lượng” – 1 lão già chắc có lẽ là thương nhân giàu có hô lên, mọi người bắt đầu rủ rủ bàn tán, giá này thật cao, âm thanh ngã giá cũng từ từ yên ắng hơn, không một ai trả giá nữa. Tú bà khoái trá cười mãn nguyện liền đồng thanh nói: “ý trời đã, vị đại gia đây thật có mắt nhìn người, Hoà Tâm hầu hạ người bảo đảm sẽ làm người khó quên cho coi í nha, vậy Hoà Tâm thuộc về.....”

“50 vạn lượng” – 1 thanh âm trong trẻo cất lên ngắt ngang lời của tú bà béo mập, cả Phụng Kiều lâu bao cặp mắt quay lại dán vào lam y nam tử đang cầm trong tay tách trà nhấm nháp. Mọi người đều sững sờ, ngỡ ngàng, bất ngờ trước cái giá mà lam y nam tử đưa ra. 50 vạn lượng, quá thể cao rồi, 1 kĩ nữ thanh lâu đáng giá 50 vạn lượng. Ôi trời, còn ai dám mở miệng ngã giá nữa. Lão gia thương nhân cũng tịt ngòi luôn. Tưởng mình giàu lắm hả, cho xin đi, đại gia thực sự không phải lão đâu, nằm mơ.

“Hoà Tâm thuộc về vị công tử đây” – Tú bà sáng rực cả mắt, cười tới xéo quai hàm, hốt bạc rồi, đúng là ngày làm ăn đại bội thu nga.

P/S: nữ tử thanh lâu nay sẽ đem đến kho báu cho người mua nữ tử ấy đấy, hắc hắc

23. Chương 23

“người, người muốn làm gì, tránh ra” – Hoạ Tâm

“ta không tránh, lại đây cho bốn đại gia thơm một cái nào” – lam y nam tử

“lui ra, ta.....ta không khách sao đâu” – Hoạ Tâm

“không khách sao thì làm gì bốn đại gia này” – lam y nam tử

“ta.....ta.....ta sẽ cho người làm thái giám” – Hoạ Tâm

Lam y nam tử nghe xong liền ôm bụng cười ha hả, thế mà cứ tưởng nàng ta đòi tự tử chứ. Ai dè là như thế. Thật tức cười chết mất thôi. Lam y nam tử cười khoái trá nói

“ta không thể thành thái giám đâu, ta không có sao cô nương cắt, hahaha”

“người là có ý tứ gì” – Hoạ Tâm đàn mặt không hiểu lời nói của lam y nam tử

Lam y nam tử cầm lấy bàn tay thon dài mềm mại của Hoạ Tâm đặt lên ngực mình. Chẳng biết là có cái gì ở ngực của lam y nam tử mà làm cho Hoạ Tâm hai mắt mở thật to, miệng lắp bắp hồi lâu mới nói ra được 2 chữ không phải rồi nhảy cẫng lên ôm chầm lấy lam y nam tử

“được rồi, buông ta ra đi, nghệt thở quá, ngồi xuống đây uống ngụm trà đi”

Hoạ Tâm lúc này mới chịu buông ra, đón lấy tách trà uống. Lam y nam tử đặt thí thí xuống ghế, hai chân bắt chéo chữ thập, tay gõ tành tạch vấp bàn, nhàn nhạt hỏi: “nói ta biết, sao người lại vô thanh lâu”

“lam y tử tử, tử tử đã cứu ta ra khỏi, ta xin kể sự thật cho tử nghe, ta năm nay 17 tuổi, đã vào thanh lâu 2 năm rồi. ta vốn là người của Hàn Phong quốc, ta là con cháu của Hoạ gia, Hoạ gia có một bảo vật mà người trên giang hồ đều thèm khát, chỉ có điều Hoạ giấu rất kín bảo vật này, nên võ lâm không mấy ai biết bảo vật của Hoạ gia là gì. Đại ca của ta nói cho ta biết phụ thân ta vốn rất mê tuyệt học của đất nước bát nhất Lân Long quốc này, nên khi ta vừa mới sinh ra, phụ thân ta đã cầm theo bảo vật của Hoạ gia mà ra đi không thấy quay về. 5 năm trước, ta và đại ca ra ngoài chơi tới mãi tối mới về, khi về tới nơi thì thấy rất nhiều hắc y nhân đứng trước cửa, đại ca ôm ta ghé sát vào bụi cỏ trốn, lúc sau thấy một tên mặt sẹo bước ra nói: “không thấy bảo vật, thật uống công, nữ hiệp, nam giết”, đám hắc y nhân đó bước vào, ta và đại ca trốn bên ngoài vẫn nghe thấy tiếng gào khóc của mọi người trong Hoạ gia, đại ca ôm chặt ta, không cho ta bước ra, đến khi bọn chúng rời đi, ta và đại ca vào thấy toàn gia chết sạch, máu vung *** khắp nơi, tất cả đều ngập tràn trong máu, đại ca dẫn theo ta đi Lân Long quốc tìm kiếm phụ thân dùng bảo vật để tìm kẻ thù, suốt 3 năm ở Lân Long quốc ta và đại ca đi khắp nơi để tìm kiếm phụ thân. Cho tới 2 năm trước ta và đại ca theo chỉ điểm của Hắc Thạch mà tới trấn Vân Khê, chẳng may lại gặp tay một kẻ háo sắc có võ công cao hơn bọn ta, ta và đại ca bị hấn phé hết võ công, hấn muốn đại ca ta làm nô bộc cho hấn, hấn còn đòi cưỡng bức ta, đại ca ta dùng hơi sức cuối cùng để ngăn cản hấn, bảo ta chạy đi tìm phụ thân, ta bỏ chạy, vì đói quá cũng may gặp được tú bà Phụng Kiều lâu, bà ta bảo nếu ta chịu vào Phụng Kiều lâu thì sẽ sống thoải mái hơn, không chết đói, ta thật muốn bảo toàn mạng sống để tìm phụ thân và báo thù, nhưng ta tuyệt đối không bán thân, tú bà cuối cùng đồng ý cho ta bán nghề. Nhưng không ngờ bà ta là muốn nuôi ta để đến thời điểm thích hợp bán ta” – Hoạ Tâm một lời kể hết mọi việc, không kiềm được nước mắt, nhưng trong khoé mắt vẫn giữ được tia kiên định trả thù

“ra mọi chuyện là như thế, ta tên Nhan Nhược Bình, mới chỉ 15 tuổi thôi, thua người 2 tuổi” – Nhan Nhược Bình cũng có chút thương cảm với Hoạ Tâm. Đúng là có cừu báo cừu, không báo được cừu chết quách cho rồi.

“vậy ta gọi Nhược Bình là muội muội nha, từ nay ta sẽ là a hoàn của muội, nhưng xin muội để ta đi tìm phụ thân và trả thù” – Hoạ Tâm buồn khổ nói

“ta sẽ giúp, người chẳng nói phụ thân người ở đây, sao lại biết, ông ta mất tích 17 năm rồi còn gì? – Nhan Nhược Bình không khỏi thắc mắc

“không giấy gì muội, Hắc thạch là viên đá có thể cảm nhận ra được bảo vật của Hoạ gia trong một phạm vi nhất định, 2 năm trước ta và đại ca đi đến gần Vân Khê trấn thì may mắn Hắc thạch lại phát sáng” – Hoạ

Tâm đưa ra một viên đá màu đen đang sáng lấp lánh

“bảo vật của Hoạ gia là gì, không ngại nói chứ” – Nhan Nhượng Bình bản tính vốn tò mò cấp à, chứ cũng chẳng có ý xấu gì đâu

“ơ...cái này.....” – Hoạ Tâm hơi khựng người một chút, suy nghĩ trầm ngâm không biết có nên nói ra hay không

“không nói thì thôi, ta cũng chẳng ép” – Nhan Nhượng Bình vờ đổi hờn

“muội đừng giận, đó là trường đao” – Hoạ Tâm giựt giựt tay áo Nhan Nhượng Bình

Nhan Nhượng Bình nghe xong trầm nghĩ: “ra là trường đao, vậy không lẽ kho báu ở trấn Vân Khê chính là trường đao, chà đúng là càng lúc càng thú vị, nữ tử này có lẽ cũng không dối gạt ta, bất quá dám gạt ta, đừng trách ta ác độc”. Nhan Nhượng Bình tuy có chút kinh ngạc nhưng không biểu hiện ra bên ngoài. Tại sao? Nhan Nhượng Bình là chúa giả nai, có thể biểu lộ khuôn mặt bình thản trước mọi việc, đây cũng là một điểm mạnh của nàng, điểm mạnh này khiến cho người khác ít biết nàng đang nghĩ cái gì.

(fox: còn nhớ trường đao không, 1 trong 5 binh khí mà giang hồ thêm khát đó, tênh ề ừ nào không nhớ, mò lại chương trước mà đọc, chương 13 í)

Cảnh báo: chương này do con Pucca bạn ta khoái ta viết tặng nó thêm một chương 18+ nên ta viết thêm (đừng quá lo ngại, không nóng lắm là mấy)

“người đã thành a hoàn của ta, gọi ta 1 tiếng phu nhân” – Nhan Nhượng Bình lạnh giọng nói. Dù cái thân thể này 15 tuổi nhưng cái hồn nàng đã 19 tuổi. Cơ hồ gọi người nhỏ hơn mình 2 tuổi là tử tử à, đối với Nhan Nhượng Bình tuyệt không bao giờ.

“ưm, phu nhân” – Hoạ Tâm cũng chẳng để ý, vui vẻ gạt đầu ngay

“người nghỉ ngơi đi, ta về ngủ, thật buồn ngủ quá a” – nói rồi Nhan Nhượng Bình ngáp một hơi dài. quay lưng bỏ đi, để lại Hoạ Tâm đang ngồi phân ưu nhìn chằm chằm Hắc thạch đang sáng lấp lánh trong tay

Nhan Nhượng Bình bước vào đã thấy một bồn tắm to đặt giữa phòng, Lãnh Thiên đang ngồi nhắm nháp cốc nhục trà đợi nàng, vừa thấy nàng, y như một đứa trẻ lâu ngày không thấy mẹ, y chạy tới vùi đầu vào ngực nàng, sủng nịnh nói: “nương tử, tắm tắm”

“tắm cái đầu người” – tuy miệng nói nhưng nàng vẫn bước vào trong bồn tắm. Lãnh Thiên tiếp ngay sau đó. Cả hai thân ảnh hoà mình vào trong làn hơi thơm mát hương hoa.

“người, giúp bồn cô nương chà lưng nào” – Nhan Nhượng Bình bẹo má của y, cười khoan khoái. Lãnh Thiên nhẹ nhàng chà tắm lưng thon cánh ong trắng phau mịn màng của nàng, một tay chà, tay còn lại vuốt nhẹ đường eo tinh tế của nàng, rồi lần mò ra phía trước xoa xoa cặp tuyết lê búng sữa của nàng. Nhan Nhượng Bình nắm chặt lấy tay y, đưa lên miệng cắn mạnh một cái

“á, đau nương tử”

“ai biểu người hư, đồ háo sắc”

Lãnh Thiên biểu tình khoan khoái thích thú. Nhan Nhượng Bình quay người lại, ôm chặt lấy eo của y, đầu dựa vào ngực y, miệng lí nhí: “chà lưng cho ta tiếp đi”. Lãnh Thiên cười khổ với nàng.

Dục hoả trong người y bắt đầu dâng lên từng cơn từng cơn. Cái người cứ liên tiếp thấp lên ngọn lửa ấy chính là nàng. Nghĩ sao mà đi dần nguyên cái thân người vào ngực y. Mà cái thân người hiện giờ lại không có một mảnh vải che lại, toàn bộ làn da mềm mại, ngọt mật áp sát vào làn da săn chắc của y. Vậy thì y còn tâm trí đâu mà chà lưng.

Y khuôn mặt cười xấu xa, ánh mắt đầy dục hoả, con ngươi nhạt màu, giọng khàn khàn thì thầm bên tai nàng: “nương tử, chúng ta lại chơi vài điểm kích thích nha”. Nhan Nhượng Bình từ khi vùi vào ngực y đã khoan khoái ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng, hết biết trăng sao gì cả. Lãnh Thiên chỉ có thể biết nàng im lặng tức là đồng ý.

Y cả thân thể trần như nhộng, bước ra khỏi bồn tắm mang theo thân ảnh mềm mại, non tơ của nàng lên chiếc giường bên kia.

Y rất thèm mật ngọt trong miệng nàng, nghĩ là làm, y bắt đầu đặt đôi môi bạc mỏng của mình lên bờ môi căng mọng của nàng, vừa hôn vừa để đầu lưỡi xâm nhập miệng nàng, quét hết tất cả mật ngọt trong miệng nàng. Nàng vốn đang rất thoải mái mà ngủ thiếp đi, nay lại nhận phải nụ hôn siêu cấp vô địch của y, vốn nàng đang ngủ, lại đón nhận cái nụ hôn siêu cấp vô địch làm trong giấc mơ của nàng lại biến thành đuôi heo đang bay, nàng trong mơ đuổi theo tức giận miệng hét lên: “đuôi heo đứng lại”.

Lãnh Thiên nhìn nàng nhú nhú mày, nàng đang nói cái gì thế a, cái gì mà đuôi heo trời ơi.

Nhan Nhược Bình trong mơ đang né rất nhiều chương ngại vật để đuổi theo đuôi heo yêu quý, nàng quơ thiết mạnh tay để chương ngại vật ấy văng ra cho nàng đuổi theo đuôi heo, bên trong mơ là thế, bên ngoài mơ tức Lãnh Thiên thì đã tiếp đất.

Nàng trong mơ đã đuổi kịp đuôi heo, nàng ngoài mơ ôm lấy ngực mình như đang ôm chặt đuôi heo trong tay, quay người lại nằm sấp theo kiểu vồ được đuôi heo rồi đó mà. Lãnh Thiên cười khở, lắc đầu, hoá ra nàng đang nằm mơ, y trấn hiển lộ thần tích, thoáng trút khỏi mày, mẩn ẫn tình dục, trèo lại lên giường, lật người nàng lại nhưng không được, y mang giọng nói khàn khàn thanh âm, thì thầm vào tai nàng: “phải từ phía sau bắt đầu, ngoan nường tử lật người lại ta cho đuôi heo”

“um...” – Nghe man mác có giọng người bên tai, nàng thả lỏng người ra. Y thấy nàng buông lỏng người, nên vận lực lật nàng lại. Y lại hôn lên đôi môi sưng đỏ của nàng, tìm kiếm mật ngọt trong miệng nàng, bất quá nụ hôn này thiết có tác dụng, trong mơ Nhan Nhược Bình lại thấy một cái đuôi heo bay về phía mình, nàng thích thú giang tay chụp lấy. Bên ngoài mơ, tay nàng đã là đang ôm chặt lưng y, xoa xoa lưng y.

Ôi trời, dục hoả của y đang dâng cao không thể dập được, khó chịu gần chết, nàng lại lấy dầu chữa lửa, có phải là muốn y dục hoả thiêu chết không. Bàn tay y mang theo dòng điện luyến ái, mơn trớn từng ngóc ngách trên cơ thể nàng, khiến cơ thể nàng từng đợt run rẩy, da thịt nàng sinh nhiệt hoả, như thiêu như đốt, phải nâng người lên tìm kiếm mát mẻ da thịt kia.

“nường tử, nghe lời, đừng như vậy, buông ra chút, tách ra nào.....tách ra ta cho đuôi heo” – miệng thì thầm dụ dỗ với thanh âm đầy ma lực, tay thì lả lướt nhẹ nhẹ trên chân nàng. Trong mơ Nhan Nhược Bình lại thấy thêm một cái đuôi heo bay lại, tay cầm đuôi heo hết rồi, đành dùng chân giữ đuôi heo. Bên ngoài mơ chính là chân vòng qua eo y, kẹp chặt phần lưng của y. Đúng với ý của y quá rồi còn gì.

Y bắt đầu chậm rãi đi thẳng vào người nàng, toàn thân nàng run rẩy, mắt hơi mơ mơ màng màng hé nhẹ ra, miệng bắt tri hô lên: “a...đau...đau...” Y chậm động tác mà kết hợp rướn lên hôn nàng mãnh liệt, khi thấy nàng đã bắt đầu tê liệt trở lại, y đã nhẹ nhàng bài bản hạ hạ thượng thượng chuyển di chuyển dịch thân bộ.

Từ miệng nàng phát ra thanh âm rên rỉ, càng kích thích y hơn, giống như cả thế giới chỉ còn hai người, vạn vật đều ly sở ly khai hết, mồ hôi từ trán đã nhỏ vào cặp tuyết lê búng sữa của nàng, y trầm thờ dốc ra. Xuân quang đã không sớm không muộn giăng đầy phòng, che khắp lối, vô thể nhuộm thật là luyến ái hảo mê ly.

24. Chương 24

“mặt ngươi sao tái nhợt vậy Hoạ Tâm” – Nhan Nhược Bình nhẹ giọng quan tâm

“cô ta sau khi biết cáo tinh là tiểu tiên nên vậy đó” – không kịp để Hoạ Tâm trả lời. Độc Kiêu chỉ vào cáo tinh trình bày cho phu nhân mình biết.

Nghe xong Nhan Nhược Bình cũng không còn lo lắng nữa. Trước kia ngoài Lãnh Thiên vẫn bình tĩnh ra thì Độc Nhẫn và Độc Kiêu khi mới biết cũng xanh lè cái mặt à.

“nương tử, ăn chậm thôi, nghẹn bây giờ” – Lãnh Thiên một tay vỗ vỗ lưng, một tay cầm khăn lụa lau phần thức ăn dính xung quanh mặt nàng.

“ngươi hôm qua ăn sạch sẽ ta, làm ta đau, mệt và mỗi gần chết, không ăn lấy sức sao được” – Nhan Nhược Bình nói mang theo tia ai oán kể đã làm hạ bộ nàng tới giờ vẫn âm ỉ đau. Ba kẻ ngồi xung quanh Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm thì mặt đỏ như gấc sau khi nghe những lời này của phu nhân họ. Phu nhân họ thật là cái gì cũng nói quịch toẹt ra hết. Hoạ Tâm buông đũa xuống, ngược nhìn Nhan Nhược Bình lễ phép nói

“phu nhân, hôm nay ta muốn đi tìm phụ thân, mong phu nhân cho phép”

“ừ, cả bọn cùng đi, võ công ngươi bị phế, đi một mình nguy hiểm, kiếm thời gian rảnh mà tu luyện lại võ công đi” – Nhan Nhược Bình vốn đang muốn sẵn kho báu mà, nàng đoán chừng kho báu ấy chính là trường đao, cũng muốn tận mắt thấy thanh đao ấy ra cỡ nào mà xưng là 1 trong 5 binh khí lợi hại.

Hoạ Tâm vui vẻ gật đầu, sau khi đại ca chết, đây là người đầu tiên lo tới an nguy sinh mệnh của mình. Hoạ Tâm thầm nghĩ sau này dù có bán mạng vì phu nhân nhất quyết cũng không từ.

Sau khi ăn xong, cả đoàn 5 người, 1 cáo chuẩn bị đi tìm phụ thân cho Hoạ Tâm. Mà nói trắng ra là Nhan Nhược Bình muốn tìm kho báu. Theo hướng phát sáng của Hắc thạch thì bảo vật của Hoạ gia đang ở hướng Tây trấn Vân Khê, tức là khu rừng mà ngày trước nàng giã gân cốt với bọn hắc y nhân.

“phu nhân, theo Hắc thạch phát sáng là ngọn núi kia” – Hoạ Tâm chỉ tay vào ngọn núi cao thật cao tuốt đằng xa khu rừng.

“vậy chờ ta một chút, Độc Nhãn đi tí nào” – Nhan Nhược Bình lời thuộc hả quay lại. Ai cũng ngơ mắt nhìn, chẳng biết lại có chuyện gì nữa.

2 khắc sau (30 phút) Nhan Nhược Bình cùng Độc Nhãn tay xách nách mang một đồng đồ, không biết là gì đây. Thấy nương tử chột vật, Lãnh Thiên chạy lại đỡ ngay

“gì vậy nương tử?”

“ngươi không thấy ngọn núi kia xa tí tấp sao, khu rừng này trông có vẻ lớn lắm, phải chuẩn bị lương thực nước uống chứ, không đi ngựa được, đành đi bộ, đi thôi” – Nhan Nhược Bình cặn kẽ giải thích và hăng say tiến bước. Bỏ lại sao lưng 4 cái đầu đang lắc lắc cười khổ vì nàng/

Tiến sâu vào rừng được được hơn 1 canh giờ (2 tiếng), khu rừng bên trong càng rậm rạp cây cối hơn bên ngoài, đường đi lòng vòng, gập gềnh hơn.

“Có sát khí” – Độc Nhãn lên tiếng

Từ đâu xuất hiện 7 người. Lúc này chỉ thấy Hoạ Tâm 2 tay nắm chặt, run run đầy tức giận, miệng thét lên: “tên cẩu kia, là người giết đại ca ta, ta liều mạng với ngươi”. Nói đoạn Hoạ Tâm vọt chạy lên. Nhan Nhược Bình nhanh chóng nắm áo nàng kéo về, lạnh giọng ****: “ngu ngốc, không còn võ công mà tiến lên làm gì, đứng đó đi”

“các người là ai?” – Nhan Nhược Bình khinh rẻ hỏi

1 hán tử to lớn nhếch mép đầy châm chọc: “bọn ta là thất bang lão quái, các người cũng đến đây săn kho báu à, tấp nập quá nhỉ, 2 tiểu mỹ nhân đây thật xinh đẹp, hầu hạ bọn ta, bọn ta sẽ cho 2 tiểu mỹ nhân sống sung sướng mà hưởng khoái lạc cả đời, còn những kẻ còn lại muốn tranh kho báu với bọn ta thì chỉ có một con đường là chết, không muốn chết thì quỳ lạy van xin rồi rút khỏi đây”

Độc Nhãn thấy ánh mắt của chủ nhân đã se lại, mâu quang lãnh lẽo cực kì thì đủ biết bọn chúng cần phải chết vì dám đụng chạm tới phu nhân. Địa vị của thất bang lão quái trên giang hồ cũng không phải là tầm thường, võ công của bọn chúng rất cao cường. Độc Nhãn nhảy lên, đánh giọng nói: “xin được thỉnh giáo võ công của thất bang lão quái”

1 tên hán tử ồm ồm, đen thui đen thui đen thui lùi nhẩy vọt ra, châm chọc nói: “bọn ta không phải kẻ ỷ đông hiếp yếu, ta sẽ tiếp chiêu với kẻ ngu ngốc nhà ngươi”

Độc Nhãn hừ nhẹ 1 tiếng, cổ tay lắc nhanh, mũi kiếm lập tức phóng tới nhắm đúng huyệt hiểm yếu ở ngực của hán tử gầy ồm đen thui. Hán tử gầy ồm đen thui đó không hề né tránh, đợi kiếm đến thì dùng một

đạo Phong hồi chuyển nghịch (tuyệt chiêu của thất bang lão quái) vừa hộ thể lại vừa uẩn đạo chiêu thức của đối phương bật ngược trở lại. Độc Nhãn đang tiến thẳng tới, bị cuốn vào vòng Phong hồi chuyển nghịch, tay bị chấn động mạnh, kiếm rung bần bật, chiêu kiếm tự nhiên cũng khựng lại, càng ngày càng bị cuốn sâu vào, tiến không được, thoái cũng chẳng xong. Phong hồi chuyển nghịch đã tới sát yết hầu. Nguy hiểm cận kề gang tấc.....

Độc Nhãn hừ nhẹ 1 tiếng, cổ tay lắc nhanh, mũi kiếm lập tức phóng tới nhắm đúng huyệt hiểm ở ngực của hán tử gầy ốm đó. Hán tử áo đen không hề né tránh, đợi kiếm đến thì dùng một đạo Phong hồi chuyển nghịch (tuyệt chiêu của thất bang lão quái) vừa hộ thể lại vừa uẩn đạo chiêu thức của đối phương bật ngược trở lại.

Độc Nhãn đang tiến thẳng tới, bị cuốn vào vòng Phong hồi chuyển nghịch, tay bị chấn động mạnh, kiếm rung bần bật, chiêu kiếm tự nhiên cũng khựng lại, càng ngày càng bị cuốn sâu vào, tiến không được, thoái cũng chẳng xong. Phong hồi chuyển nghịch đã tới sát yết hầu. Nguy hiểm cận kề gang tấc..... Một đường máu từ từ chảy ra từ cổ Độc Nhãn.

“aaaaaaaaaaaa, hự”

Máu tuôn xối xả, đầu bật vào gốc cây, ôm ngực rên rỉ. Kẻ đó chính là tên gầy ốm đen thui. Hắn nhận phải một chưởng lực, không kịp trở tay, phong hồi chuyển nghịch bị xé ra làm hai, toàn bộ nội lực tích tụ ở khe võng đằng của Phong hồi chuyển nghịch vốn là phải dương âm dương âm hoặc âm dương âm dương liền xoay trở theo chiều âm âm dương dương bật cả vào ngực hán tử gầy ốm đen thui. Sáu người còn lại nhìn thất kinh bạt vía, nhìn chăm chăm vào người vừa mới ra tay mà bật hãi hơi run. Tên hán tử to cao lực lưỡng lúc này găng từng tiếng: “người là ai?”

Thanh âm lạnh lẽo mang đầy dư vị chết chóc vang lên ngắn gọn hai chữ: “Độc Lãnh”.

Sáu tên đứng và một tên nằm chổng ngọng thất sát cả kinh, mặt mày xanh chành, thân người run bần bật, 1 tên hán tử hô lên: “mau chạy thôi, ai nhìn thấy mặt thật của Độc Lãnh đều phải chết.....”.

Lôi kẻ đang nằm chổng ngọng, cả bảy người đều bỏ chạy, vừa lúc đó thanh kiếm trên tay Độc Nhãn đã bị Lãnh Thiên đánh bật cắm ngay ngắn trên thân cây, nghe rảng rắc mấy tiếng thân cây gãy đổ chắn ngang đường của bọn chúng.

Độc Lãnh nhảy lên vung tay chỉ thấy lốc cốc mấy cái đầu rơi rớt xuống, máu tung toé vương *** lên cây cối, tứ chi nát bấy, thân bị phân thành 8 mảnh, mỗi nơi rơi một mảnh, dòm mà cả kinh. Một giọng nói lạnh lẽo khác lại vang lên: “chừa lại cho ta cái tên giết cha của Hoạ Tâm”.

Tên cuối cùng được Độc Lãnh tha ngay. Khỏi phải nói người có khả năng hạ lệnh cho Độc Lãnh chỉ có một mình nàng – Nhan Nhược Bình.

“nàng muốn làm gì thế?” – một khuôn mặt muôn vàn ôn nhu cùng nụ cười ấm áp vang lên. Mọi người trợn trắng mắt té xỉu rầm rầm. Mới giây trước nhìn như ác quỷ a tu la từ địa ngục lạc lên đây, bây giờ lại là gương mặt thiên thần từ trên trời rớt xuống. Tốc độ thay đổi khuôn mặt thật siêu cấp vô địch.

“thử độc mới chế” – Ngắn gọn 4 chữ. Một khuôn mặt khoan khoái chạy lại chỗ tên hán tử đang run cầm cập, mắt dầy vẻ sợ hãi, miệng van xin không ngừng. Chẳng nói chẳng rằng, Nhan Nhược Bình cầm một lọ nhỏ đổ vào họng hắn.

Một khắc sau, các mảng da trên người hắn từng miếng từng miếng tróc xuống. Đầu tiên là da chân, tới da tay, tiếp theo là da thân sau đó lan dần lên da mặt rồi tới da đầu, cuối cùng còn sót lại một bộ xương cốt trắng phau, bộ xương nhanh chóng hoá đen rồi cuối cùng nát vụn thành cát. Khỏi phải nói cái quá trình da tróc xuống từng miếng chẳng khác nào lãng tri mà bị lóc từng mảnh thịt. Độ đau đớn ai muốn kiểm chứng thì cứ kiếm Nhan Nhược Bình xin một viên. Bảo đảm “hưởng trọn niềm đau đớn, thống khoái gấp Diêm vương”. Nhan Nhược Bình chăm chú quan sát rồi vỗ tay tanh tách: “ha ha ha, thành công”.

Độc Nhãn và Độc Kiêu vốn quá quen với sự tàn độc của Nhan Nhược Bình khi chứng kiến lại vẫn cảm thấy ớn cả óc. Còn Hoạ Tâm lần đầu thấy nên bất tri bất giác ô a một tiếng rồi xụi lơ xỉu cái rầm.

“từ đâu nàng có vậy nương tử?” – Lãnh Thiên xoa xoa đầu nàng

“ta bào chế theo bí tịch độc dược của mẫu thân” – Nhan Nhựt Bình cười híp mí

Nhan Nhựt Bình đang cho Hoà Tâm dùng tí nước còn mọi người thì ngồi xuống nghỉ ngơi rồi chuẩn bị lên đường tiếp thì một đạo hương từ đâu ập tới, mịt mù không thấy gì cả. Chỉ lát sau, hương tan theo gió Nhan Nhựt Bình đã biến mất như bọt bong bóng, không để lại bất kì dấu vết gì.

25. Chương 25

Những tia nắng ấm áp đầu tiên của ngày mới đã len lỏi qua tán lá rừng, gió thổi nhẹ nhẹ, những giọt sương tí tách rũ mình, chim chóc cất tiếng hót ra rí ríu lo, cả khu rừng hé mắt đón chào ngày mới thật khoan khoái sau một giấc ngủ dài. Chỉ có 4 thân ảnh lớn và 1 thân ảnh nhỏ nhắn không quản mệt mỏi lặn lội suốt từ trưa qua tới bây giờ, khan cả tiếng, khản cả giọng, mồ hôi lấm tấm, khuôn mặt đầy lo âu, tâm trạng bồn chồn, bất an

“nương tử.....”

“phu nhân....”

“Nhan Nhựt Bình”

4 người 1 cáo chặt vật, không hề chợp mắt tìm kiếm từ hôm qua tới bây giờ vẫn không tìm ra bóng dáng của Nhan Nhựt Bình. Tất cả mọi người đều nhớ tới nàng, miệng cứ như chú chim nhỏ, nói suốt cả ngày, chợp cười mọi người mặc dù lâu lâu cũng làm người ta kinh hãi vì sự tàn bạo của nàng. Nhưng mà thiếu vắng nàng có cảm giác khó chịu sao sao ấy.

~ “um....um đau đầu quá, khụ khụ khụ” – Nhan Nhựt Bình từ từ mở nhẹ đôi mắt, lắc lắc cái đầu, dáo dác nhìn xung quanh đánh giá tình hình cảnh sắc: “nga đây là một hang động lớn, đá ở đây rêu bám xanh rờn, có cái gì sáng sáng kia, aaaaaa là chuột là chuột a, ta đâu có sợ chuột hắc hắc, ta là ta chỉ sợ gián a mà ở đây làm gì có gián, hắc hắc, cái gì vậy trời ta đang bị xích, trời ơi, mọi người đâu hết ráo rồi”

“tĩnh rồi à” – 1 giọng nói ma mị vang lên

“ngươi là ai? Đây là đâu? Sao trói ta?” – Nhan Nhựt Bình dùng ánh mắt hình viên đạn tia tia tới tập vào hai thân ảnh đang đi tới

“bọn ta là Hương Hồn và Phong Hoa, giang hồ gọi chúng ta là Song Sát tử muội, danh tiếng của bọn ta trên giang hồ người người đều biết” – một giọng nói cao ngạo dâng lên lập tức hoá đá bởi câu nói tiếp theo của Nhan Nhựt Bình: “ủa mà sao ta không có biết”

“hừ, ngươi là nương tử của Độc Lãnh?”

“đúng vậy”

CHÁT!!!

Một bông hoa được ban phát lên má Nhan Nhựt Bình. Khoé miệng nàng tuôn ra một chất lỏng đỏ tươi, nàng không khỏi tức giận quát tháo: “ả khốn kiếp làm cái quái gì tát ta, thứ vô duyên mất lịch sự”

“tất cả là do Độc Lãnh ban cho ta, ta sẽ trả cho y gấp bội” – Phong Hoa tháo mạng sa ra, để lộ một vết sẹo dài dọc khuôn mặt làm Nhan Nhựt Bình giật mình, nếu không có vết sẹo đó thì ả ta cũng thật là một mỹ nhân tuyệt sắc, không nói một cách chính xác là khuynh thành khuynh quốc cũng không ngoa. Trí tò mò của Nhan Nhựt Bình lại trỗi dậy: “cái mặt ngươi liên quan gì tới phụ quân ta?”

Một cái tát lại giáng xuống vào má của nàng, lực đạo rất mạnh. Hương Hồn ngăn muội muội của mình lại, lạnh giọng giải đáp mọi thắc mắc của Nhan Nhựt Bình

“muội muội ta xinh đẹp tuyệt sắc, vốn rất xứng đôi với Độc Lãnh, mặc cho y giết phụ mẫu của bọn ta, Phong Hoa vẫn một lòng một dạ hướng về Độc Lãnh, nào ngờ chỉ được đền đáp bằng một vết sẹo dài như thế, nay hẳn lại cưới một kẻ có nhan sắc tầm thường như mi, tiểu tiện nhân”

Phong Hoa hất tay tỉ mỉ mình ra, đưa nàng một chiếc roi tẩm muối, danh giọng lại: “tỉ đánh ả tiện nhân này uội, muội đi ra ngoài sắp xếp để chào đón tên Độc Lãnh độc ác không tim ấy”.

Khoảng 2 nam nhân lớp ngóp về, tíu tíu báo cáo: “chủ nhân, bọn thuộc hạ đặt xong bẫy rồi”. Phong Hoa cười giao hoạt, lạnh giọng nói: “các người làm tốt lắm, khi hấn chết ta sẽ cho con ả tiện nhân kia mặc các người hưởng khoái lạc, hưởng tới khi ả chết thì thôi”. Bọn nam nhân nghe thấy liền cười thô bị, dâm tục, nghe mà chói cả tai.

Phong Hoa ánh mắt nộ lên một tia nham hiểm, bước lên tảng đá cao, vận nội lực nương theo gió phát ra thanh âm: “Độc Lãnh nếu muốn cứu thê tử của người, hãy đi về phía Nam của khu rừng men theo mũi tên chỉ dẫn, trước giờ thân nếu không đến kịp thì hãy chờ mà nhận xác của ả”

Nói rồi ả cùng đám thuộc hạ đi vào bên trong động, ả đón lấy chiếc roi của Hương Hồn tiếp tục đánh Nhan Nhược Bình. Y phục trên người nàng rách tả tơi, thấm đẫm máu, da thịt trắng nõn chỉ chít dấu roi, lại bị chà xát muối nên nổi đau tăng lên vạn phần. Nhan Nhược Bình đau thì có đau nhưng im hay không im bọn chúng cũng đánh, làm con gái thời hiện đại đau thể chịu nhục nhã, nó đánh ta ****, được tí công bằng nào cũng còn hơn không có: “cái con ả rắm thối, ả mặt sẹo, ả xấu xí, ả chó chết, ả.....
##\$&*^*(\$\$%%&^*%#\$\$%” (đại loại là tỉ ấy **** có bài bản của thời hiện đại ấy mà)

~~ Tại một góc của khu rừng, khi nghe thấy tiếng vang theo gió của lời nói, Lãnh Thiên tím tái cả mặt, lo sợ nương tử gặp chuyện chẳng lành nên mau chóng lên đường đến chỗ của bọn bắt cóc nàng.

“coi chừng” – Độc Kiêu hét lên

VÚT VÚT VÚT!!!

Đông Tây Nam Bắc gì cũng là hàng loạt những cây tre vọt nhọn đầu bay tới tấp lên, lực bay do được ma sát bởi các sợi chun giãn mà tăng phần nào.

Độc Nhãn ôm Hoạ Tâm và cáo tinh, Lãnh Thiên và Độc Kiêu xé nát vong vây để vượt qua. Trận địa đầu tiên coi như an toàn vượt qua.

Họ tiếp tục theo hướng mũi tên chỉ đi được một đoạn lại là một trận mưa ám khí đặc nghệt bay tới như vũ bão. Lãnh Thiên đành rút ra âm dương thần kiếm tạo thành cánh quạt xoay tròn mang tất cả ám khí đánh bật lại. Hoạ Tâm ánh mắt chợt loé lên, hơi nghiêng người trên tay Độc Nhãn. Trận địa thứ hai xong xuôi.

Họ tiếp tục đi thêm một quãng khá xa thì cáo tinh hét lên: “ê ê, con bé sao cái môi người đen thui vậy?”

Mọi người nhìn lại đã thấy Hoạ Tâm bước đi liêu xiêu, trán đầy mồ hôi, chân tay run rẩy, nhưng vẫn cố gắng bước đi, không kêu than một tiếng vì sợ chậm trễ thời gian. Hoá ra lúc này có một ám khí đánh trúng Độc Nhãn, do y đang chở che cho cô và cáo tinh nên không thấy, vì vậy cô giúp y hưởng trọn. Không còn cách nào khác Lãnh Thiên đành hạ lệnh cho Độc Nhãn ở lại vận công đẩy chất độc ra, cáo tinh ở lại để tránh thêm một người bị thương, còn y và Độc Kiêu tiếp tục lên đường.

Men tới một con nước chảy xiết, có một chiếc bè gỗ, cả hai không cần biết bè gỗ có an toàn không, đành mặc kệ không thể lo xa, hai người bước lên bè gỗ. Độc Kiêu ra sức chèo với tốc độ nhanh nhất. Chèo tới nửa đoạn, bè gỗ vỡ tung ra. Hai thân ảnh rơi bồm xuống nước, cả hai cố hết sức, vật lộn với dòng nước chảy xiết mới bơi được lên. Vừa lên tới bờ đã có hàng trăm con độc xà nghoe nguẩy từ trên thân rơi xuống dưới mặt đất đồng loạt bò tới rồi dừng lại, đầu ngóc lên cùng đồng thanh khè khè ra.

Men tới một con nước chảy xiết, có một chiếc bè gỗ, cả hai không cần biết bè gỗ có an toàn không, đành mặc kệ không thể lo xa, hai người bước lên bè gỗ. Độc Kiêu ra sức chèo với tốc độ nhanh nhất. Chèo tới nửa đoạn, bè gỗ vỡ tung ra. Hai thân ảnh rơi bồm xuống nước, cả hai cố hết sức, vật lộn với dòng nước chảy xiết mới bơi được lên. Vừa lên tới bờ đã có hàng trăm con độc xà nghoe nguẩy từ trên thân rơi xuống dưới mặt đất đồng loạt bò tới rồi dừng lại, đầu ngóc lên cùng đồng thanh khè khè ra.

Lũ rắn này màu sắc thật đẹp, làn da bóng nhoáng, quả thật là loại rắn cực độc, độc trong độc. Thật không còn nhiều thời gian nữa, cả hai người đều liều mạng xông lên, trường kiếm sáng choang rút ra chém tới tấp vào độc xà. Cứ tưởng chỉ mấy trăm độc xà, ai có ngờ tới hết đám độc xà này chết tới một đám khác uồn uồn bò ra. Không biết bao nhiêu cho nói. Cứ đà thế này, chém chết hết tụi độc xà mà không bị cắn trúng mới lạ, không biết còn mạng để tới cứu Nhan Nhược Bình hay không còn chưa kể tới việc trễ thời gian nữa chứ.

“chủ nhân, cẩn thận”

~~ “muội muội, muội nghĩ Độc Lãnh có thể đến được đây trước giờ thân không?” – Hương Hồn khẽ hỏi

“đồ heo chó tụi bay, phu quân ta sẽ tới cứu ta, chém chết chúng bay, đồ mặt sẹo xấu xí” – Nhan Nhược Bình dù bị đánh tới tẩn thân liễu phể nhưng vẫn còn chút khí lực để **** rửa

CHÁT!!!!

“câm miệng đi tiện nhân, các độc xà bảo bối của ta sẽ hảo hảo tiếp đãi hần, hahaha” – một nụ cười lạnh người vang lên.

~

Nói thật không có sai mà, một con độc xà màu tinh huyết nhắm hai chiếc răng nanh nhọn hoắt phóng thẳng vào vai của Lãnh Thiên, sự nguy hiểm kề cận, đúng là ngàn cân treo sợi tóc mà. Không.....không kịp nữa rồi, thật là không kịp không kịp nữa rồi.....Lãnh Thiên phải chết, phải chết vì độc xà sao. Độc Lãnh lừng danh thiên hạ, ai nghe thấy tên cũng thất sắc cả kinh, hồn bay tán vía vậy mà lại chết bởi độc xà sao.

VỤT VỤT PHỤT PHỤT.....

“hai người không sao chứ, nhảy cả qua đây, lũ độc xà đó để ta lo, cho các người mở mắt thấy sự lợi hại của ta” – 1 thân ảnh nhỏ nhắn phun ra một tràng lửa xuyên thẳng vào tinh huyết độc xà, làm cho 4 con mắt trở lên muốn lòi cả ra ngoài. Độc Kiêu lấp bắp nói:

“người.....ngườicáo tinh.....người biết phun lửa sao?”

“xì, nhắm nhí, lui ra đi” – cáo tinh hướng chiếc mõm cáo lên hít một hơi, hai má phồng ra, một trận lửa thổi bùng bùng khắp nơi, kèm theo gió đang vi vu thổi trong rừng nữa chứ. Đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà mà, gió mang lửa cháy bùng bùng bùng bùng, đem cả lũ độc xà làm thành món thịt xà nướng hảo thơm nga. Chẳng mấy chốc bọn độc xà đã ngao du trong đám lửa mà biến thành xà nướng cả rồi. Nhưng đây là rừng, cây cối um tùm, gỗ thì bắt lửa, cháy bùng bùng vậy, có mà xông vào chó thành thịt người nướng. Lãnh Thiên cau có nhìn cáo tinh, làm cáo tinh ai oán: “người liếc gì ta, làm ơn mắc oán nga, cứu người mà người không có thêm cảm ơn lấy một câu”. Nói rồi cáo tinh lại hít lấy một hơi thật dài, bụng phình trương ra

ÀO ÀO ÀO ÀO ÀO!!!!!!!

Nước phun ra xối xả dập tắt đám cháy kia. Ba thân ảnh lại tiến vào rừng tiếp tục. Thêm một trận địa an toàn vượt qua. Vừa đi Độc Kiêu cũng không quên mang thắc mắc trong lòng mà trút ra:

“cáo tinh đệ đệ, sao đệ biết chúng ta gặp nạn?”

“ta là loài hồ yêu, hồ yêu và xà yêu vốn rất nhạy cảm lẫn nhau, chính xác là ta rất ghét lũ xà, hể bọn chúng gần đây là ta cảm nhận mùi được ngay”

“ra thế, ta không biết là đệ biết phun lửa và nước nga”

“ta là sủng vật của thái thượng lão quân, nhưng có đi theo thần lửa và thần nước học chút đạo thuật”

“trước giờ không thấy đệ sử dụng”

“đây là nhân giới, ta là người cõi thiên, không thể tùy tiện lộ thân phận cũng như phép thuật, trừ những trường hợp cứu người nguy cấp thật sự mà thôi”

Cả hai một người một cáo đang trò chuyện say sưa, trong khi một kẻ thì im lặng tuyệt đối, trong lòng y đang lo lắng ột hình bóng nào đó, còn tâm trạng đâu mà nghĩ tới mấy cái việc này.

VÚT VÚT!!!!!!!

“hừ, lại tiếp tục nữa rồi” – cáo tinh hừ mạnh, nhảy lên dùng 4 chân bấu chặt cánh tay trái của Độc Kiêu. Lãnh Thiên và Độc Kiêu lại rút trường kiếm ra đối phó với tiền độc. Tiến được bọn hắc y nhân bắn ra bay còn nhanh hơn đám tre nhọn khi nãy, lại mang thêm độc nên chỉ cần bị xước nhẹ cũng tàn hơi ngay. Thật là cần thận phần cần thận. Thời gian thật còn lại không nhiều, nếu để qua giờ thân thì nguy khôn.

Có cái gì đó rất là lạ trên khuôn mặt của Lãnh Thiên. Không phải, phải nói là vô cùng khác lạ, từ Lãnh Thiên phát ra một cảm giác của máu, mùi vị của chết chóc, mùi vị của thối rữa vậy. Đôi mắt đen láy của y biến huyết quang mở rộng, con ngươi thâm lại, co rút thành một đường, làn môi bạc mỏng giờ đây xám đen lại, là trúng độc sao, dĩ không, không phải trúng độc, mà là khuôn mặt ác quỷ thật sự, quỷ Độc Lãnh đã xuất hiện rồi, đây chính là lúc phần ác tính trong người Độc Lãnh chiếm trọn phần hồn, thanh kiếm âm dương trong tay hai màu xanh đỏ sáng lên, một mặt nóng hừng hực, một mặt lạnh lẽo âm hư, một bàn tay thu lại xoay tròn theo ngũ âm dương ngũ hành bát quái càn khôn chi đạo.

Một luồng lực mạnh mẽ giải phóng ra hai khí thần âm dương một xanh một đỏ theo khối phong thương gió lốc đan lồng vào với nhau cuốn phăng tất cả trên quỹ đạo xích âm dương mà chúng đi qua. Đó chính là âm dương thần công danh trấn võ lâm, một khi phát ra toàn thể đều là máu, thịt nát bấy nhào nhừ, xương cốt như tro tàn thổi tung toé, thật chi là tuyệt đại nhất sát thương hảo hảo trọn phần mà.

Chỉ trong chốc lát khắp xung quanh tất cả đều trở về im ắng. Dưới đất không còn màu nâu già vốn có của lớp đất rừng nữa. Mà hiện giờ chính là ngập đầy chất lỏng màu đỏ đang chảy theo rãnh đất, hoàn toàn không thấy thịt da, xương cốt mà chỉ toàn là máu và đám y phục màu đen lả tả mà thôi. Âm dương thần công một khi phát ra còn chi là da thịt xương cốt. Chỉ còn lại là máu, một màu tinh huyết mà thôi. Thật quá thể rừng rợn, Độc Lãnh chính là một con quỷ một con quỷ tàn bạo, khát máu, một con quỷ đáng sợ, một con quỷ thú tính man rợ.

Độc Lãnh giống như con người thứ hai nằm sâu trong Lãnh Thiên, khi Lãnh Thiên biến mất, thì Độc Lãnh xuất hiện, nhưng Độc Lãnh lại không chịu biến mất để trả về Lãnh Thiên. Độc Lãnh ác quỷ quay lưng về phía Độc Kiêu và cáo tinh. Hoàn toàn như không còn nhận thức ra họ là ai. Trong trí óc của Độc Lãnh hiện giờ chỉ có máu và máu. Tất cả đều phải dâng huyết dịch cho y, chỉ có máu thống trị nơi đây, và y là kẻ bá chủ. Một kiếm vung lên.....Thế là.....

26. Chương 26

“gần tới giờ thân rồi, ta e tiểu tiện nhân nhà người chuẩn bị tâm lý đi” – Phong Hoa tay cầm con dao nhỏ gõ nhẹ vào má của Nhan Nhượng Bình.

“người muốn làm gì?”

“nếu hần không tới kịp tức có lẽ hần đã vong mạng, ta sẽ dùng lăng trì hảo hảo đối đãi người, còn nếu hần tới kịp thì sau khi hần chết, ta sẽ cho người ngày ngày đau đớn, sống không được, chết không xong, âm dương chia cắt” – Phong Hoa lộ một tràng cười độc địa, rừng rợn. Nhan Nhượng Bình không nói gì chỉ khuyến mãi cho ả một tràng amilaza đáp thẳng ngay mặt.

~~

“người không phải Độc Lãnh, người là Lãnh Thiên, nhớ lại đi, mau nhớ lại đi” – cáo tinh thổi bùng một ngọn lửa nhỏ để cản trở hướng kiếm của Độc Lãnh

“không có tác dụng đâu cáo đệ, ngoài Mai lão tiên bối, không ai đẩy được Độc Lãnh ra khỏi Lãnh Thiên, Mai lão tiên bối đã hạ thổ lâu rồi, vô ích thôi” – Độc Kiêu vốn chẳng xem nặng sinh tử, y sống là vì chủ nhân, nay cái mạng của y là do chủ nhân muốn lấy y không còn gì luyến tiếc

“cầm cái miệng bậy bạ của người đi, ta còn muốn sống” – cáo tinh đương cơn bực bội, vừa tung lửa, vừa chặt vật né

Độc Lãnh vẫn lao vào như điên, một kiếm vung lên, chuẩn bị tước đi 2 cái đầu

“NHAN NHƯỢNG BÌNH, người còn nhớ không hả” – cáo tinh thét dài ra từng chữ thật to thật rõ thật lớn

Có tác dụng không, sao sao, có tác dụng chứ. Ôi thật là có tác dụng kìa, động tác của Độc Lãnh đã chậm lại rồi. Cáo tinh mừng như điên, tiếp tục lập thành một tràng khúc với 3 chữ Nhan Nhượng Bình.

“sao, người quên Nhan Nhược Bình rồi sao? Nhan Nhược Bình rất yêu quý những người thân bên cạnh, người giết bọn ta, người sẽ có lỗi với Nhan Nhược Bình, Nhan Nhược Bình sẽ hận người, không tha thứ cho người, người thật quên rồi sao? – cáo tinh phân trần tất cả, hi vọng Độc Lãnh à không Lãnh Thiên sẽ nhớ lại, sẽ lấy lại linh hồn, sẽ đuổi đi tên Độc Lãnh ma quỷ. Nếu vẫn không thể cáo tinh đành thiêu chết Độc Lãnh. Vốn nó là tiểu tiên mà.

Những lời cáo tinh nói quả không sai, trong tâm Độc Nhẫn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm đều biết nàng bề ngoài tuy độc ác, tuy tàn bạo nhưng trong lòng rất quý họ, tuyệt nhiên không một ai được đụng vào người của nàng. Đó chính là bản chất thật sự của nàng. Ác với kẻ thù, thiện với người thân. Đây chính là châm ngôn sống của nàng.

“đau quá, đầu ta đau quá” – Độc Lãnh ôm chặt đầu, gãi mạnh mái tóc của mình, như có cái gì cần phải nhớ ra

“nhớ lại đi, người có một người nương tử đang gặp nguy hiểm, cần phải cứu ngay, đó là Nhan Nhược Bình” – cáo tinh dồn dập thúc đẩy vào đầu y cái trí nhớ bị thiếu trong giây lát

“nư...ơ.....n...g...nư.....ơ.....gnương.....tử” – Giọng nói của Độc Lãnh có đôi chút thay đổi, làn môi bạc mỏng đã dần dần chuyển từ xám đen sang đỏ, con người đã đồng qui hình tròn, huyết quang đã lu mờ hẳn.

“chủ nhân” – Độc Kiêu vô cùng sung sướng vui mừng

“Độc Kiêu, cáo tinh, là hai người à” – Lãnh Thiên giờ đã trở lại, cuối cùng cũng đẩy được Độc Lãnh ra, thật đáng mừng. Bất quá nếu bây giờ họ không nhanh lên thì sẽ chờ mà hốt xác Nhan Nhược Bình.

“không phải bọn ta chớ là ai, hỏi lạ, gần tới giờ thân rồi, mau đi ngay” – cáo tinh hối hả thúc giục. Thời gian đã kề cận rồi. Không mau thì sẽ không kịp mất.

Họ băng hết qua cánh rừng um tùm phía Nam một rừng thưa với những đoá hoa sữa thơm dịu nhẹ. Phong cảnh nơi đây thật tĩnh lặng, nhẹ lòng. Bất quả không ai có tâm trạng mà để ý tới phong cảnh mát nhẹ, mọi người lướt nhanh qua, một hàng động rừng sừng sững hiện ra. Phía trước có một đám hắc y nhân, trên tảng đá rộng to có 3 người đang đứng đợi sẵn. 2 thân ảnh đầy sát khí và một thân ảnh bệ bệ máu, khuôn mặt tái nhợt, nhưng ánh nhìn vẫn thập phần kiên định.

“hảo phu quân, cuối cùng người cũng đến để đón ta, giết sạch lũ chúng nó cho ta” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói

CHÁT!!!!

“im miệng đi” – Phong Hoa quát

Nhìn thấy Nhan Nhược Bình quần áo rách tả tơi, lộ ra trên làn da tuyết trắng chằng chịt dấu roi, vết thương sưng tấy, khuôn miệng bầm tím, đôi má bị tát tới sưng đỏ, lòng của Lãnh Thiên như đau nỗi đau chung với nàng, hàng ngàn vết dao cứa vào tim y, nàng đau một, y đau hàng trăm, hàng ngàn lần. Kẻ đối xử tàn bạo với nàng, kẻ đó phải chết trong thống khổ gấp vạn lần.

“Độc Lãnh, người còn nhớ ta chứ” – Phong Hoa đau lòng nhìn lại người mà ả đã trao trọn trái tim, bất nghĩ tới thù phụ mẫu. Nhưng cuối cùng cái mà ả nhận được chỉ là vết sẹo dài và giờ đây cái mà ả nghe được lại là câu nói vô tâm của Lãnh Thiên

“không”

“hahahahahahahahahahahahaha, cho tới cuối cùng ta vẫn là thất bại” – Phong Hoa cười trong bi ai, trong dai khổ, tình yêu không được đáp trả, tình yêu ấy thật là cay đắng làm sao.

“Độc Lãnh, ta có gì không bằng con tiện nhân này, tại sao người lại không chọn ta, tại sao, rốt cục là tại sao” – Phong Hoa hét thốc lên trong nước mắt.

“chủ nhân, cách đây 3 năm.....” – Độc Kiêu vừa nhìn đã rất đối ngạc nhiên, chủ nhân hẳn vô tâm chứ hẳn thì nhớ rất rõ

“ra là người, ừ giờ thì nhớ, đúng là chai lì, dù có hay không có nường tử ta vẫn chẳng đặt người vào mắt, ngoài Nhan Nhược Bình tuyệt không ai có tư cách là nường tử của ta, ta là người của nàng, tuyệt mãi mãi như thế, người mau thả nường tử ta ra” – Lãnh Thiên cười khẩy nhìn Phong Hoa

“nếu người đã tuyệt tình đừng trách ta ác độc, dùng tim của người đổi lấy ả, không thì ta xẻo thịt ả từng miếng từng miếng một” – Phong Hoa lau cạn nước mắt, trút hết nỗi bi ai cuối cùng, phần uất đánh giọng ra lệnh. Lãnh Thiên khuôn mặt trầm lãnh, bằng hân ngập trời. sát khí nồng đượm, một cỗ nguy hiểm đan xen, nhưng y không cách nào ra tay, nường tử y đang nằm trong tay ả. Lãnh Thiên lấy thanh trường kiếm trên lưng của Độc Kiêu (NNB: *đá một cước* hey sao hân không lấy kiếm hân ~ fox: ngu ngốc, moi ra cho giang hồ biết hân ~ NNB: ừ *đá thêm một cước* XEO ĐI ~ fox: tức giận) Vì nàng – Nhan Nhược Bình, kêu y chết y cũng không hối tiếc, chỉ cần nàng sống, y nguyện dâng trọn kiếp sống cho nàng, đâm thẳng vào tim. Lãnh Thiên cầm chặt trường kiếm vung lên không hề do dự, ra tay dứt khoát nhắm hướng tim đâm xuống.

27. Chương 27

Độc Nhẫn sau khi ép chất độc cho Hoạ Tâm xong thì dìu Hoạ Tâm theo hướng mũi tên tới đây, từ đằng xa thấy hai thân ảnh ảo não ngồi cạnh bờ suối, không nói không cười, thần thái tựa đau buồn, biểu cảm lãnh đạm

“chủ nhân đâu, sao các người lại ngồi cả đây” – Độc Nhẫn lên tiếng

“là hai người à” – Độc Kiêu trả lời bằng giọng thập phần chán nản, đau khổ

“huynh bị sao vậy, có chuyện gì à?” – Hoạ Tâm thanh âm vẫn còn thiếu sức do vừa mới tống hết chất độc trên cơ thể ra. Độc Kiêu ánh nhìn xa xăm, đau lòng trả lời: “chủ nhân bị uy hiếp bắt phải moi tim, phu nhân vì cứu chủ nhân nên phần liễu cần lưỡi tàn hơi, chủ nhân hoá trụ đá, ôm chặt xác phu nhân ở gốc cây sữa, không chịu rời đi, đã hơn một ngày một đêm rồi”

Cả 3 người và 1 cáo lại chìm trong trầm tư, thanh mặc, không nói lời nào, nhìn về khoảng trời xa xăm, nhớ lại khuôn mặt cười nói vui vẻ, nhớ cái dáng vẻ ăn uống không thực nữ nét na, nhớ cái cách xử sự với chủ nhân, với họ, nhớ những cách tàn nhẫn giết những ác bá, những kỉ niệm trước kia cùng Nhan Nhược Bình ào ạt tuôn về, bọn họ bất tri bất giác tự thốt lên lời

“ta còn nhớ ở Cổ tuyệt cốc, phu nhân đỡ lấy ta khi ta bị thương, hỏi han quan tâm ta, phu nhân tuy tàn bạo nhưng rất tốt bụng, cứu giúp đứa trẻ gặp nguy hiểm, lại bố thí bạc cho ăn mày” – Độc Kiêu trầm mặc nghĩ lại

“còn nhớ dáng vẻ như con nít thích ăn kẹo của phu nhân hay ở Đường Thanh quán, ta chỉ bị Lâm Phi Phi **** là cầu nô tài, phu nhân liền sau đó trả thù giúp ta, phu nhân luôn xem chúng ta như người thân, không để chúng ta chịu uỷ khuất gì” – Độc Nhẫn kiềm không được nước mắt

“phu nhân cứu ta từ Phụng Kiều lâu, lại giúp ta trả thù cho đại ca, giúp ta đi tìm phụ thân, nếu phu nhân không giúp ta thì đâu có bỏ mạng, tất cả là tại ta” – Hoạ Tâm nước mắt như mưa tuôn

“Nhan Nhược Bình tàn nhẫn thì thật tàn nhẫn mà đối với chúng ta lại có dễ tâm, đầu não cũng tại ta đem qua đây, lại chết lẳng nhách” – Cáo tinh thở dài.

Mọi người đang trong tâm trạng buồn nên không ai còn tâm mà để ý tới câu nói của cáo tinh. Chẳng phải nếu Nhan Nhược Bình không xuyên qua thì không có chuyện bỏ mạng lẳng xẹt như vậy. Tất cả ngay từ đầu đã là sai hay sao. Xoay chuyển không gian, thay đổi thời gian, hoán xác thể hồn để rồi có kết cục bi ai như vậy sao.

Đột nhiên Độc Kiêu đứng phắt dậy, nắm hai bả vai nhỏ bé của cáo tinh, thanh âm run rẩy thốt lên: “đệ là thần tiên mà, cứu phu nhân đi, đệ có phép thuật mà, đệ nhất định có cách cứu phu nhân”

“cáo tinh cứu được, vậy mau cứu đi, cứu sống phu nhân dậy, cáo tinh mau cứu đi, kêu bọn ta làm gì cũng được, chết cũng được, chỉ cần phu nhân sống dậy” .

Độc Nhãn cùng Hoạ Tâm nghe thấy vậy khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, cáo tinh sẽ cứu được phu nhân họ, phu nhân họ không chết, phu nhân họ sẽ từ quỷ môn quan trở về, nhưng ngay lập tức cả ba người bị hoá đá toàn tập bởi câu trả lời phũ phàng của cáo tinh

“ta chỉ là một tiểu tiên bé nhỏ, làm gì có thuật cải tử hoàn sinh, ngay cả xuống âm phủ cũng không có khả năng, với lại tất cả đều có số kiếp, các đại tiên cũng không dám truy hồn sinh mạng cho ai nữa huống chi một tiểu tiên nhỏ nhặt như ta, ta không phải không giúp, mà là ta tài hèn sức mọn không thể làm gì được, thành thật xin lỗi” – cáo tinh lắc đầu buồn bã trả lời

Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm lại ngồi phịch xuống đất. Cuối cùng phu nhân cũng ra đi, bỏ lại họ, bỏ lại chủ nhân, chủ nhân họ phải làm sao đây, chủ nhân họ tuyệt đối không bao giờ sống mà thiếu phu nhân. Tựa hồ mọi việc rơi vào bế tắc, thật không còn cách nào khác sao, tất cả đều đã hết thật rồi sao.

XOẠT!!!!

“cái gì đây?” – Hoạ Tâm đụng trúng một cái gì đó trên mặt đất

“à, chủ nhân ôm xác phu nhân đi, hai mảnh da dê ấy rớt ra từ người phu nhân, ta gom lại đó, đồ của phu nhân mà” – Độc Kiêu buồn thảm trả lời

“sao, sao lại, các người xem nè” – Hoạ Tâm hoảng hốt thốt lên.

“xem gì?” – cáo tinh chẳng buồn ghéch đầu lên

“da dê này ghi cách chết giả đây này, chưa biết chừng phu nhân giả chết đó” – Hoạ Tâm trong mắt hội một tia vui mừng

“Bên trong tấm da dê có ghi hai phương pháp để đưa con người ta vào cõi chết giả:

__ Cách thứ nhất là nuốt Đoạn Hồn đơn sẽ tức khí mà rơi vào tình trạng chết, muốn sống lại thì uống Kích Hồn đơn, cách này kéo dài 5 ngày 5 đêm.

__ Cách thứ hai đòi hỏi phải có nội lực tâm pháp của Tán hồn. Dùng toàn bộ nội lực Tán hồn công hướng về một phía trụ đẩy phong bế toàn bộ kì kinh bát mạch thì sẽ rơi vào tình trạng chết.

Muốn sống lại hội phải vận khí lực bên ngoài bắt kể khí của nội công nào vào các mạch Cự Khuyết, huyết ở chỗ lõm (khuyết) rất sâu (cự) của chân thủy, từ rốn thẳng lên 6 thốn, nơi Huyết Mộ của Tâm. Nơi khí của Tâm hợp với mạch Nhâm, kích thích mạch Cự Khuyết để điều hoà khí âm dương trong cơ thể, nhưng vẫn gây khó thở nên cần tiếp tục vận nội lực để khai toả mạch Cưu Vĩ, huyết lạc này nối với mạch Đốc, huyết ở sát đầu mũi ức, sau thành bụng là thùy gan trái có tác dụng định thần, làm giãn lỏng ngực để đẩy mạnh khí âm dương vận chuyển lên phía trên thông ra ngoài.

Cuối cùng phải khai thông mạch Thiên Đột. Đây là huyết hội giữa mạch Nhâm và Âm Duy, mạch Thiên Đột nằm giữa chỗ lõm bờ trên xương ức để phát thông khí quản ở trong góc tạo nên bởi bờ trong của cơ ức-đòn-chũm, bờ trong của 2 cơ ức-đòn-móng và bờ trong của cơ ức-giáp trạng giúp cho khí âm dương đẩy từ mạch Cưu Vĩ có thể thuận lợi thoát ra ngoài, hô hấp dần hồi phục, người chết giả sống dậy.

Tuy nhiên cách phong bế kì kinh bát mạch này chỉ kéo dài 2 ngày 2 đêm. Quá liều sẽ tàn hơi ngưng khí, tiêu hồn thật sự” – Hoạ Tâm đọc một mạch, thanh âm có phần phấn khởi hơn

“thì ra là vậy, phu nhân muốn ngăn cản chủ nhân chết nên đã dùng cách giả chết, nhất định là thế, phu nhân thông minh thế mà, chắc chắn không phải cắn lưỡi tự vẫn” – Độc Kiêu không khỏi vui mừng

“cắn lưỡi là để tạo ra tình huống giả, Ngọc Tâm Tiêu dùng nội lực Tán hồn để thổi Đoạn khúc Tán hồn mà” – Cáo tinh bồi thêm

“mau đi tìm phu nhân khai thông tam huyết mau” – Hoạ Tâm hối thúc

“phải, các người nói phu nhân chết 1 ngày 1 đêm rồi, mau kéo không kịp” – Độc Nhãn cũng bồn chồn lo lắng

Độc Kiêu dẫn họ đến gốc cây sữa để báo với chủ nhân họ tin mừng, phu nhân giả chết, khai thông tam huyết, giả chết sống lại. Thật là chuyện mừng, mọi việc vẫn còn lối thoát.

Nhưng tới đây thì không thấy một ai cả. Độc Kiêu hô thật lớn, tiếng nói theo thanh vọng núi rừng vang lên trùng trùng: “chủ nhân, có cách cứu sống phu nhân, ngài ở đâu chủ nhân, mau ra đi, kéo không kịp”.

Nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng tĩnh mịch. Rốt cục Lãnh Thiên ôm xác Nhan Nhược Bình biến đâu mất. Rạng sáng mai nếu không khai thông tam huyết hội Nhan Nhược Bình hạ liễu thật sự. Thời gian quả thật không còn nhiều, không còn nhiều nữa rồi.

28. Chương 28

“chết tiệt thật, cái tên Lãnh Thiên biến đi đâu trong cái giờ phút quan trọng này, mau chia nhau ra đi mà tìm hẩn ngay, rạng sáng mai là khỏi cứu Nhan Nhược Bình” – cáo tỉnh bực bội quát.

~~

“nương tử, nàng thấy không, ánh hoàng hôn rất đẹp, nàng cũng rất đẹp nương tử, rất thơm

Khi xa nhau mới thấy tình yêu cho ta bao nỗi nhớ mong

Nhớ những ngày mình tay nắm tay đã ko còn

Nương tử, ta muốn được gần bên nàng như trăng với sao

Trong trái tim ta luôn nhớ nàng ko bao giờ quên.

Kỉ niệm xưa nói với nàng rằng ta mãi yêu nàng

Dù mùa thu ko có lá rơi

Động lại bao nỗi nhớ 1 thời

Ta đã bên nhau 1 tình yêu với bao khát khao.

Người yêu ơi có nhớ những gì

Ta đã trao nhau

Mà giờ đây nhớ mãi ko quên.

Kỉ niệm xưa nói với nàng rằng ta mãi yêu nàng

Dù mùa thu ko có lá rơi

Động lại bao nỗi nhớ 1 thời

Ta đã bên nhau 1 tình yêu với bao khát khao.

Người yêu ơi có nhớ những gì

Ta đã trao nhau

Mà giờ đây nhớ mãi ko quên”

“nương tử, ta hát có hay không, nương tử, không sao đâu đừng sợ, ta không để nàng lại một mình đâu, ta sẽ mau tới với nàng thôi, ta sẽ không để bất kì ai ức hiếp nàng nữa, sẽ không đâu, nương tử, đợi ta.....” – Nói đoạn Lãnh Thiên trong ánh người máu và nước mắt đã hoà làm một thật thê lương, y rút ra âm dương kiếm đâm mạnh vào ngực mình

“chủ nhân, phu nhân giả chết” – Độc Nhẫn hét toáng lên.

Cả bốn người đi tìm từ sáng tới đêm tối cũng không thấy bóng dáng Lãnh Thiên đầu cả, tưởng chừng như tuyệt vọng vì thời gian đã sắp cạn, nhưng thật sự màn đêm đã giúp họ, thật sự đã giúp họ, không gian đêm tối tĩnh mịch, không một tiếng động, bất giác từ phía xa vang lên một giọng hát bi ai, thống khổ. Họ quanh quẩn kiếm đâu đây lại không ra khỏi rừng hoa sữa mà kiếm. Hoá ra Lãnh Thiên đã ôm xác Nhan Nhược Bình ra dòng nước lớn, nơi mà bọn họ bị xà độc tấn công để ngấm hoàng hôn. Vừa mới tới đã thấy thanh kiếm xanh đỏ vung lên nhắm thẳng tìm Lãnh Thiên đâm tới. Thanh âm hoảng loạn của Độc Nhẫn vang lên đã khiến cho thanh kiếm xanh đỏ còn vương chút huyết quang dừng lại.

“um.....người...người nói cái gì? nhắc lại” – Lãnh Thiên nắm chặt Độc Lân khiến hắn có chút đau đớn vùng bả vai.

“chủ nhân, phu nhân là giả chết, chỉ cần giả thông tam huyết Cự Khuyết, Cừu Vĩ và Thiên Đột thì phu nhân hội tỉnh lại” – Độc Nhẫn thanh âm phấn khởi nói

“chủ nhân, người bị thương rồi, để thuộc hạ giúp phu nhân” – Độc Kiêu đỡ lấy Nhan Nhược Bình từ trong tay Lãnh Thiên thì bị y gạt phắt ra: “không cần, tự ta”.

Bất chấp vết thương ở ngực đang chảy máu ướt đầm bạch y, Lãnh Thiên vận nội lực truyền vào các mạch vị Cự Khuyết thì thấy mạch tượng Nhan Nhược Bình có chút khởi sắc, tuy yếu nhưng hội đã đập từ từ, tiếp theo là Cừu Vĩ dấu hiệu tức ngực, hơi thở trệ trệ làm khuôn ngực Nhan Nhược Bình phập phùng nhẹ trong lớp thanh y đầm huyết đã khô, cuối cùng là Thiên Đột, từ cánh mũi thon nhỏ đã có làn hơi nhẹ thoát ra bên ngoài.

Độc Nhẫn, Độc Kiêu vui sướng ghì tay vào nhau, Hoạ Tâm cùng cáo tinh ôm chầm nhau mừng tới nỗi khóc ra nước mắt luôn.

Lãnh Thiên cả người run lên, từng giọt nước mắt rơi nóng hổi trên khuôn mặt Nhan Nhược Bình, đây là giọt lệ của niềm vui, của hạnh phúc, của tương phùng, y ôm chặt Nhan Nhược Bình vào để mặt nàng áp vào ngực mình, cảm nhận được con tim y đập cùng với con tim của nàng, nàng sống y sống, nàng chết y tuyệt không để nàng ra đi trong cô đơn.

“T..h...i...ê...n... t....a ...ng..h...ệ...t.... t....h...ở... m...ấ...t” – Nhan Nhược Bình thanh âm khàn đục yếu ớt nói từng chữ

“nương tử, nàng tỉnh lại rồi, nương tử, là lỗi của ta, ta đã để nàng chịu uỷ khuất” – Lãnh Thiên cầm chặt lấy bàn tay thon nhỏ của Nhan Nhược Bình hôn thật sâu vào bàn tay ấy. Đoạn Lãnh Thiên dùng nội lực ép vào ngực Nhan Nhược Bình giúp nàng nguyên khí hồi phục 3 phần. Cũng vì thế vết thương ở ngực y lại tiếp tục chảy thật nhiều máu. Nhan Nhược Bình vốn thông minh, nhìn là biết y muốn cùng mình trùng phùng, nàng dùng tay đặt vào vết thương của e, vuốt nhẹ, những giọt nước mắt bất giác rơi lã chã:

“người ngu ngốc”

“phải nương tử, ta ngu ngốc, ta đúng là ngu ngốc, nàng mau khoẻ lại rồi đánh rồi **** ta cũng được”

“ừm, ta đói quá” – Nhan Nhược thật là kẻ biết phá hoại không khí mà.

“chúng ta trở về hang động để phu nhân nghỉ ngơi lại sức” – Độc Nhẫn nhẹ giọng nói

“Độc Kiêu người trở lại Vân Khê trấn mua y phục cho phu nhân” – Lãnh Thiên lạnh giọng ra lệnh

“ạ”

Lãnh Thiên ôm Nhan Nhược Bình trong lòng, trở lại hang động. Nhan Nhược Bình đón lấy lương thực mà nàng chuẩn bị từ trước cho chuyến đi ăn ngẫu nhiên, tuy có lạt miệng và lưỡi có hơi đau nhưng gần 2 ngày chưa ăn gì vào bụng, đói tới nỗi hoa cả mắt, chóng cả mặt. Nửa canh giờ sau, Nhan Nhược Bình xoa xoa cái bụng mình, ợ mấy tiếng khoan khoái rồi bước tới chỗ Lãnh Thiên, ôn nhu nói: “người đừng giận sao ta không chăm sóc vết thương cho người, tại ta đói, chân tay mềm nhũn, có thực mới vực được đạo, ta khoẻ mới bằng bó giúp người được cũng vốn là ta khám vết thương của người hội không nặng”

“nương tử, ta không giận gì nàng, nương tử bảo gì ta nghe đó, sai gì ta làm đó” – Lãnh Thiên sủng nịnh nhìn nàng, thanh âm âu yếm, tay nhẹ xoa hai má của nàng

Độc Kiêu y lệnh rời đi nhanh. Nhan Nhược Bình lấy trong hành lý mấy chai thuốc chuẩn bị sẵn nhẹ nhàng băng bó cho y. Lãnh Thiên cầm lấy tay nàng ôn nhu nói: “nương tử, nàng trước đi”

“ngươi trước đi, vết thương của ta không trở ngại, lát ta làm mát (tắm) rồi thoa thuốc” – Cứ thế Nhan Nhược Bình băng bó khéo léo vết thương cho Lãnh Thiên. Thật không uống nàng ở hiện đại theo học khoá sơ cấp cứu. Bây giờ có thể dùng tới. Lãnh Thiên cúi nhẹ mặt hưởng thụ mùi thơm nhàn nhạt từ người nàng tỏa ra, làm y không hề có chút cảm giác đau đớn. Băng bó xong vết thương cho Lãnh Thiên, nàng ra sau động có một cái hồ nhỏ, nhẹ nhàng tháo bỏ lớp thanh huyết y rách lỗ tã, ngâm mình xuống làn nước trong. Nước ở đây thật là lạ nha, nước rất ấm, đây có thể là mạch suối nước nóng, ngâm mình trong suối nước nóng khiến vết thương của nàng dễ chịu hơn, tắm tã xong, chưa kịp lên thì có một bàn tay khoẻ khoắn ẵm nàng ra khỏi hồ

“ngươi làm gì vậy, ta vẫn chưa mặc y phục” – Nhan Nhược Bình mặt đỏ ửng, nhẹ giọng nói

“nương tử ngượng hử, nàng có gì ta thấy hết rồi, đừng ngượng ta thoa thuốc giúp nàng” – Lãnh Thiên cười khỏ với nàng, cả hai người trải qua hoan ái thể mà nàng giờ vẫn còn ngượng, y cầm lấy bình thuốc, nhẹ nhàng thoa lên làn da tuyết mềm mại của nàng, xoa đều nhẹ khắp thân thể, dục hoả trong người y lại dâng lên, nhưng hội y phải tự dập tắt tuy khó chịu nhưng không thể khác được, khắp người Nhan Nhược Bình giờ là vết thương, y đành phải trò chuyện với nàng để quên đi dục hoả

“nương tử thấy thế nào rồi?”

“khoẻ lên nhiều rồi, bụng no, được tắm mát, thật là sướng nga”

“nương tử sao nàng lại đại đột giả chết? lại còn cắn lưỡi nữa chứ”

“ngươi ngu ngốc tự moi tìm mình, ta không làm vậy chắc ngươi châu Diêm Vương rồi, cắn lưỡi tạo ra cảnh giả thôi. Với lại ta cũng là đánh cược với lão thiên gia”

“cược?”

“phải, bí quyết giả chết nhờ nội lực Tấn hồn do mẫu thân ta để lại, nếu các ngươi không biết để dẫn thông tam mạch thì ta chết thật rồi, lần này ta cược lão thiên gia một vốn bất quá ta thắng, Nhan Nhược Bình là vô đối mà, hahaha” – Nhan Nhược Bình cao ngạo, chỉ tay lên trời đắc ý, cả lão thiên gia cũng không thể cướp được mạng của nàng đi

“phải, nàng là vô đối” – Lãnh Thiên xoa xoa đầu nàng, mặc vào yếm đỏ và bộ y phục mới cho nàng.

(fox: cuối cùng cũng sống lại rồi mau mà đi tìm kho báu cho ta, không ta chém cả hai hết ~ NNB+LT: *ánh nhìn kinh bỉ* thách đấy ~ fox: lúc nào cũng bắt nạt ta, ta ghét ta cho tở chết thật)

29. Chương 29

(Đây là ảnh của Hoa Tâm – các tênh êu của fox thấy có dịu dàng và hiền thực không nè)

Thật tội nghiệp Độc Kiêu và Độc Nhẫn, sức ăn của Nhan Nhược Bình hôm qua khiếp quá, nên lương thực muốn hết sạch hai người họ lại phải dùng khinh công phi thân trở lại Vân Khê trấn bổ sung lương thực và thuốc men theo lời dặn dò của Nhan Nhược Bình. Tới chính Ngọ cả hai đều trở về. Tất cả lại cùng lên đường hướng về phía ngọn núi cao ngắt đàng xa

Nhan Nhược Bình một tay cầm kẹo hồ lô, vừa ăn vừa hát nghe rất vui tai:

“Trẻ em cho rằng kẹo Hồ Lô có vị ngọt, trong vị ngọt lại có vị chua

Trẻ em nói rằng kẹo Hồ Lô có vị chua, trong vị chua lại có vị ngọt

Trẻ em xuyến những viên kẹo Hồ Lô xinh xắn qua thanh tre, biểu tượng cho hạnh phúc và sum vầy

Gắn kết hạnh phúc và sum vầy thành râu chuỗi, không có những xấu xa và không có nhọc nhằn

Dù đứng ở vị trí cao bạn nên xem là xa vời, hãy đương đầu với những lời thách thức

Không khí xung quanh đó tấm lòng rộng mở, bạn sẽ trẻ ra đến 20 tuổi

Trẻ em xuyên những viên kẹo Hồ Lô xinh xắn qua thanh tre, biểu tượng cho hạnh phúc và sum vầy

Gắn kết hạnh phúc và sum vầy thành râu chuối, không có những xấu xa và không có nhọc nhằn

Trẻ em nói rằng kẹo Hồ Lô có vị chua, trong vị chua lại có vị ngọt

Trẻ em cho rằng kẹo Hồ Lô có vị ngọt, trong vị ngọt lại có vị chua

Những dãy núi màu đỏ sẽ chảy ra và kết nối lại thành những vòng tròn kẹo Hồ Lô

Ăn vào rồi mọi bệnh tật sẽ được chữa trị và bạn lại muốn ăn, bạn sẽ trẻ lại 20 tuổi

Trẻ em cho rằng kẹo Hồ Lô có vị ngọt, trong vị ngọt lại có vị chua

Trẻ em nói rằng kẹo Hồ Lô có vị chua, trong vị chua lại có vị ngọt...”

“nương tử nàng hát thật hay” – Lãnh Thiên vô tay lớp bốp khen Nhan Nhược Bình làm lỗ mũi nàng to lên đỏ chót như kẹo hồ lô. Mọi người cũng đồng thanh vỗ tai, giọng hát của nàng thật ngọt ngào, thanh âm trong trẻo, lời bài hát tinh nghịch làm không khí trở nên vui tươi hơn

“có sát khí” – Nhan Nhược Bình đang hát vui vẻ bỗng trầm mặc lại, nàng hiện tại vô cùng phòng bị và cẩn thận bị một lần phải nhớ chứ

“sát khí không tiến lại gần chúng ta, nương tử quá nhạy bén rồi” – Lãnh Thiên nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói

“các người nghĩ bọn nhân sĩ võ lâm có kéo cả hết vào đây săn kho báu không?” – Nhan Nhược Bình thắc mắc quét ánh mắt khắp mọi người

“không đâu phu nhân, sáng nay bọn thuộc hạ mua đồ, thấy vẫn còn khá nhiều ở ngoài rừng, có lẽ chỉ có một số đánh hơi mà vào” – Độc Nhãn đem sự tình ngoài rừng kể tắt cho nàng nghe

“kho báu?” – Hoạ Tâm không khỏi tò mò

“haizz za ta cũng không muốn giấu gì người, có lẽ bảo vật của Hoạ gia các người là kho báu làm bọn giang hồ thuật sĩ tới Vãn Khê trấn để săn đấy, ta vốn chẳng ham trường đao ta cũng rất tò mò muốn xem cây đao ấy thôi, bản thân ta và Thiên cũng sở hữu hai thần khí rồi, người không trách ta chứ” – Nhan Nhược Bình thở dài nhìn Hoạ Tâm.

Vừa nhắc tới hai chữ trường đao đã làm Lãnh Thiên, Độc Nhãn và Độc Kiêu hơi kinh ngạc nhìn, hoá ra nàng đã đoán biết kho báu là gì. Công tình bọn họ y lệnh nàng đi săn mà công cốc

“khoe khoang nữa” – cáo tính cười khẩy nhìn Nhan Nhược Bình

“kệ ta, hơi đâu tới người, lo ăn kẹo hồ lô của người đi, nhiều chuyện” – Nhan Nhược Bình trừng mắt nhìn cáo tính rồi lại quay ánh mắt tội lỗi nhìn Hoạ Tâm

“không phu nhân, có gì đâu, ta giờ là người của phu nhân mà, phu nhân đừng nói chuyện khách khí, chẳng hay Hoạ Tâm có thể tò mò về hai bảo vật của phu nhân không?” – Hoạ Tâm mỉm cười nhìn Nhan Nhược Bình nhẹ giọng hỏi

“ân, đây là Ngọc tâm tiêu, còn cây kiếm bọc vai trên lưng Thiên là âm dương kiếm” – Nhan Nhược Bình một tay lấy ra Ngọc tâm tiêu, một tay lấy chỉ vào âm dương kiếm

Nhắc tới âm dương kiếm, Độc Kiêu và cáo tính không khỏi có ánh mắt sợ sệt nhìn Lãnh Thiên, cái cảnh hôm nào thật là đáng kinh hãi mà. Lãnh Thiên cũng đáp trả bằng mâu quang lạnh lẽo như muốn bắn ra 4 chữ NHÌN GÌ MÀ NHÌN.

Hoạ Tâm cả kinh thốt lên: “Ngọc tâm tiêu nổi tiếng giang hồ cùng với âm dương kiếm của Mai tiền bối danh trấn võ lâm sao, ôi thật là mở rộng tầm mắt” – Hoạ Tâm vui sướng ngắm nghía Ngọc Tâm tiêu

“Mai tiền bối?” – Nhan Nhược Bình bắn cho Lãnh Thiên ánh nhìn tò mò

“là người làm ra âm dương kiếm, ta sẽ kể nàng nghe sau, ăn tiếp đi” – Lãnh Thiên xoa đầu nàng, đưa cho nàng mấy cây kẹo hồ lô.

Sáu người đi chừng khoảng 2 ngày thì tới ngọn núi cao sừng sững ấy. Ngọn núi tuy cao nhưng không phải đứng thẳng dốc hẹp mà thoải thoải hai bên triền núi. Nhưng họ gặp phải một chướng ngại vật nho nhỏ, đó là khoảng hơn 30 cao thủ võ lâm tụ tập bên dưới núi, Nhan Nhược Bình đeo mang sa và nhàn nhai nói:

“Thiên, đeo mặt nạ vào đi, lấy thân phận Độc Lãnh, 3 người che mặt đi, tránh chúng nhận ra các người về sau”

Ý tứ của nàng họ đều hiểu, Nhan Nhượng Bình vốn là muốn tha cho bọn họ một mạng, nên tránh sau này thấy mặt lại nhận ra người của Độc Lân cùng mặt thật của y. Chỉ cần bọn chúng chưa thấy mặt thật của Độc Lân thì vẫn còn có thể sống. Nói đoạn cả 6 người nhảy ra. Nàng cao giọng quát: “bọn người kia, khôn hồn biến khỏi đây”

“các người là ai” – 1 lão già béo ú nghếch mắt lên hỏi

“bon ta là, Độc Lãnh người trả lời đi” – Nhan Nhược Bình chỉ vào Lãnh Thiên lạnh giọng nói

Hơn 30 cao thủ võ lâm đồng thanh hô to: “ĐỘC LÃNH”

Lão già béo ú vẫn cao giọng chế giễu: “đừng tưởng mượn danh hắc thì bọn ta sợ, hắc tuyệt không gần nữ nhi, các người muốn dụ sao, tưởng bọn ta là oa nhi à, cút đi”

Giọng vừa buông từ tim hiện hiện một lỗ tròn, máu chảy ra xối xả, đầu lảo đảo, tứ chi rời rạc, bỏ nhau xuống đất. Đây chính là chiêu thức của Độc Lãnh mà người trên giang hồ đúc kết lại từ những cái xác. Khi Độc Lãnh ra tay, kình lực tập trung ở đỉnh giữa hai ngón trỏ và giữa, vận dụng phong thương truyền sát lực thẳng tim, quét qua tứ chi và cuối cùng là cổ. Kết quả, đầu và tứ chi rời rạc, từ tim xuất hiện một lỗ tròn. Sát khí nồng đượm đến choáng ngợp thế kia. Đây quả thật chính là Độc Lãnh. Còn ai dám nghi ngờ. Tất cả cao thủ võ lâm mặt mày đại biến, mặt cắt không còn một chút máu, tay chân run lẩy bẩy, không dám thở mạnh, tất cả quì phịch xuống, dập đầu lay, van nài: “Độc Lãnh xin tha mạng”

1 chữ CÚT từ miệng Lãnh Thiên vang lên, bọn cao thủ võ lâm vất giở lên cổ chạy thực mạng để lại tràng cười vỡ bụng, chảy cả nước mắt của Nhan Nhược Bình

“hahaha, giống đám cầu chạy loạn quá nga, ôi chết cười mất, hahaha”

Độc Kiêu, Độc Nhẫn và Hoà Tâm lắc đầu cười khỏ vì nàng. Cả sáu người tiếp tục đi thẳng lên núi theo hương phát sáng của Hắc thạch mà không gặp bất kì trở ngại nào. Đi hơn 1 ngày đường là tới đỉnh núi. Phong cảnh thân núi rất đẹp, cây cối um tùm, trái cây lủng lẳng, nhưng tới đỉnh núi nơi đây heo hút, có chút mờ ảo lạnh lẽo, vì núi rất cao, những làn mây vây chằng lầy nơi đây.

Ánh sáng của Hắc thạch chỉ thẳng vào hang động phía Bắc. Cả bọn lữ rữ kéo nhau vào. Theo quan sát của họ, hang động này cao và khá ẩm ướt, rêu mọc đầy, xung quang chẳng có gì hết, họ dắt nhau vào sâu bên trong, Nhan Nhược Bình thì nép sát Lãnh Thiên, vốn nàng sợ ma, hang lại tối quá, chỉ có một đốm lửa nhỏ do cáo tinh tạo ra. Khỏi phải nói lúc cáo tinh tạo ra lửa Độc Nhãn và Hoạ Tâm muốn chết giắc luôn. Nhan Nhược Bình tuy cũn ngạc nhiên nhưng không tới nỗi kinh hãi như hai người kia, còn Lãnh Thiên và Độc Kiêu thì chứng kiến hơn thế nữa rồi, lấy đầu ra mà kinh với chả ngạc.

[illegible]

Nhan Nhược Bình bất giác hiểu ra, ảo não thở dài nhẹ giọng: “Thật không ngờ suốt 5 năm tìm kiếm, cuối cùng đổi lại là một bộ xương khô, bởi thế ở đời khi còn sống nên trân trọng những gì trước mắt, để rồi sau này không phải hối hận. Cũng như phu thân của Hoạ Tâm vì mãi theo đuổi tuyệt học võ công, mà bây giờ bỏ mạng nơi này, đến chết chỉ có thể nắm chặt trong tay tín vật của thê tử, cuộc đời vốn không chẳng bằng phẳng gì, tất cả đều thiên biến vạn hoá, khó mà lường trước được, mọi thứ đều xoay tròn trong trò đùa của lão Thiên mà”. Nói đoạn tới đây, Nhan Nhược Bình tiến nhẹ lại ôm Hoạ Tâm vào lòng vỗ về: “đừng khóc, tất cả là ý thiên, chẳng phải bọn ta là người thân của người sao, ngoan, đừng khóc”

“phu nhânnnnnnnnnnnnnnnn” – Hoà Tâm vùi mặt vào lòng Nhan Nhược Bình nức nở suốt 1 canh giờ mệt quá ngủ thiếp đi. Nhan Nhược Bình hai cánh tay tê rần vẫn một mực ôm chặt Hoà Tâm để nàng cảm thấy hơi ấm của tình thâm.

(đây là ảnh âm dương kiếm hai mặt xanh đỏ, kiếm mãi mới được phù phù)

“cảm ơn mọi người đã an táng phụ thân ta, đời này ta gặp được mọi người thật không uống kiếp sống này” – Hoà Tâm nức nở quì xuống cúi đầu lạy mọi người. Nhan Nhược Bình đỡ nàng dậy, nhẹ giọng nói

“ngươi thật là, ta không muốn tổn thọ đâu, cái này ngươi tính sao?”

“phụ thân chết nhưng mối thù gia tộc vẫn còn, ta sẽ tu luyện lại nội công cùng Trường lạc tâm pháp của trường đao”

“vậy ngươi cũng nên bọc vải cây trường đao này luôn đi”

“dạ phu nhân, Hoà Tâm biết rồi, phu nhân thật nhìn xa trông rộng”

“trở về Vân Khê trấn đi, chuẩn bị xuất phát đi Kinh thành” – Lãnh Thiên lạnh giọng nói. Nhan Nhược Bình nghe thấy kinh thành thì háo hức ngay, vốn nơi đó là nơi sầm uất bậc nhất Lãnh Long quốc mà, với một người ham náo nhiệt thì đúng là nhất nhất rồi còn gì.

Sáng hôm sau cỗ xe ngựa cẩm đã xuất phát rời khỏi Vân Khê trấn theo hướng Đông về Kinh thành. Trên đường đi họ phải băng qua huyện Nam Châu.

RỘC RỘC RỘC!!!! Hai bạch mã kéo cỗ cẩm khoảng hai ngày hai đêm cuối cùng đã tới Nam Châu. Nam Châu non nước thanh bình, cảnh vật thanh trong, người dân nơi đây trầm lặng, phổ xá không tấp nập như Vân Khê trấn, nhưng được cái thiên nhiên ưu đãi nên số người nghèo ở đây thực ít hơn các nơi khác. Sáu người họ dừng chân tại một quán trọ, nghỉ ngơi cho lại sức.

“nương tử à, ăn chậm thôi, nào uống canh đi” – Lãnh Thiên lại tiếp tục làm công việc thường nhật là đút canh cho nàng uống.

“phu nhân người thật hạnh phúc nha” – Hoà Tâm cười nói

“ta thấy là ngươi cũng chọn đi, Độc Nhãn hay Độc Kiêu ta làm mai cho” – Nhan Nhược Bình trêu chọc.

“phu nhân” – Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoà Tâm hầm hộc nhìn nàng, có sao phu nhân cứ đem họ ra chọc ghẹo mãi thế.

Ăn no nê nàng xoa xoa cái bụng, một tay kéo lấy túi tiền trong người Lãnh Thiên, một tay kéo Hoà Tâm một cái vèo chạy đi dạo phố, hết hàng bánh này tới hàng kẹo khác. Vừa ăn no nê thế mà bao tử vẫn còn chỗ chứa. Kinh thật, ăn thế mà không tròn quay cũng đáng nể thật nga

PHẬT!!!!

“bà nội nó, dám giật tiền của nãi nãi, đứng lại đó cho ta, ta lột da ngươi, chơi trên đầu trên cổ nãi nãi ngươi hả” – Nhan Nhược Bình phùng mang trợn má ****, đuổi theo tên trộm một bờ hơi tai, mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc, chạy 1 hồi mới giật mình tự **** mình: “thiên ơi, sao con ngu quá, con có kìn công mà” (fox: tội chị giờ mới biết mình ngu ~ NNB: ta cắt tử chi ngươi à, cầm họng ~ fox: *bịt miệng*)

Nàng vận kinh công hai bước là tới trước mặt tên trộm. Nàng nắm cổ áo hắn, tát cho 2 bạt tai, sáng giọng quát: “chạy gì dữ vậy, còn dám cướp túi tiền của nãi nãi nữa, đứng là chán sống rồi”

“cô nương tha cho ta, ta không đủ tiền chữa bệnh ấu thân ta, ta cũng đâu đi cướp như thế này, ta làm việc cực lực cũng không đủ, mẫu thân ta bệnh rất nặng” – tên cướp quì xuống khóc lóc. Nhan Nhược Bình nhìn hắn hồi lâu thì đưa hết túi tiền cho hắn. Tên cướp cảm tạ rồi rít rồi chạy ù đi.

Nhan Nhược Bình cũng đâu phải tin người toàn bộ, ý của nàng là theo dõi nếu thật như hắn nói thì nàng bỏ qua, còn giả dối thì giết hắn nếu còn đồng bọn thì tiễn đi luôn. Nàng bí mật theo dõi hắn, đến một căn rách nát, quả thật có một người phụ nữ gầy ốm, nét mặt xanh xao, ho sặc sụa.

“mẫu thân, có tiền rồi, mẫu thân sẽ không chết đâu” – tên trộm ôm chặt người phụ nữ ấy

Nàng bắt giắc rơi một giọt lệ thầm nghĩ còn mẹ thật tuyệt, không giống như nàng mẹ đã ly khai, cha thì bỏ mặc. Nàng phóng thêm một túi tiền đầy vào căn nhà rách nát rồi tự mỉm cười cất gót dời lưng đi.

Quay trở lại hàng bánh lúc này vẫn thấy Hoa Tâm đứng đó đợi nàng. Nhìn thấy nàng, Hoa Tâm mừng rỡ nói: “phu nhân, người lần sau đừng bỏ đi như thế, ta lo”. Nhan Nhược Bình ngất mũi nàng, nhẹ giọng nói: “ừ biết rồi”. Đi dạo được nửa canh giờ, Hoa Tâm nảy ra đề nghị:

“phu nhân, ở ngoại thành Nam Châu có một bờ núi cao, rất mát mẻ, ngắm phong cảnh hùng vĩ rất là thoải mái, thư thái”

“nga, người nói đúng, đi thôi”

Cả hai người họ mượn lấy hai con ngựa, phi ra ngoại ô Nam Châu hít thở không khí an lành nơi đây

“cảm giắc đứng nơi đây giống như nắm trọn mọi thứ” – Nhan Nhược Bình đứng trên bờ núi cao, giang tay đón lấy từng luồng gió mát của thiên nhiên sáng khoái hết lên

XOẸT!!!

“Á” – Nhan Nhược Bình rướm tay ra sau nhưng không chồm tới, từ lưng một dòng máu tươi đỏ thẫm chảy ra thấm đẫm hồng y, khuôn mặt trắng bệch, môi trở nên thâm đen, móng tay bắt đầu chuyển sang màu đen, nàng quay người lại, sức lực không còn, thanh âm đứt khúc vang lên: “Hoa Tâm.....ơ...sao lại.....”

Lời chưa dứt nàng ăn tiếp một chưởng nhắm thẳng hướng vực thẳm bằng lực rơi cực hạn, nàng bay thẳng xuống dưới mất hút, chỉ còn nghe văng vẳng một tràng cười man dại.

~~ “giờ tí một khắc rồi sao phu nhân và Hoa Tâm đi chơi vẫn chưa về” – Độc Kiêu bồn chồn không yên.

“đi tìm” – Lãnh Thiên lạnh giọng ra lệnh rồi bước nhanh ra ngoài. Cả ba thân ảnh lùnh sục trong đêm tối vẫn tìm kiếm suốt một canh giờ vẫn không thấy người, các tửu lâu đã đóng cửa rồi, lòng họ đều bồn chồn, lo lắng, cứ phập phồng như có chuyện gì xảy ra, nhưng không lý giải được là chuyện gì thì thấy một con cầu ngậm một chiếc hài thêu hoa từ đâu chạy ra, Lãnh Thiên nhanh gọn lấy ngay chiếc hài từ miệng nó. Độc Nhẫn sưng sốt nói: “đây là hài của Hoa Tâm mà”.

Cả ba tiến bước tới vào một con hẻm đầy rác thì thấy một thân người đang nằm đó. Độc Nhẫn tiến lại, đỡ thân người ấy lên, sờ nhẹ lên động mạch vẫn còn thở, cũng may chỉ là bị điểm huyết, y lấy tay giải huyết, thân ảnh ấy từ từ tỉnh dậy, nhìn thấy cả ba người thì vui mừng, nhưng ngó lại thì sầm mặt hỏi: “phu nhân đâu? Phu nhân không sao chứ?”. Nghe tới đây, Lãnh Thiên nắm mạnh lấy bả vai của Hoa Tâm, lạnh giọng hỏi: “sao người ở đây?”.

Hoa Tâm hốt hoảng trả lời: “ta bị dụ lại đây, người đó điểm huyết ta và đánh ngất”

“là ai?” – Lãnh Thiên mâu quang co lại, có chút sát khí toả ra

“không biết, chỉ thấy ả có một vết sẹo trên mặt”

Độc Kiêu sưng sốt, bàng hoàng nhìn chủ nhân nói: “chẳng lẽ là Phong Hoa, không lẽ phu nhân gặp chuyện”

Lãnh Thiên gắng lên từng tiếng, giọng nói trong đêm như tiếng ác quỷ ngất lên, nghe mà sởn gai ốc: “tìm phu nhân, giết ả ta”

Độc Nhẫn đón lấy lệnh bài của Lãnh Thiên đi tìm tri huyện huyện Nam Châu phối hợp tìm kiếm. Cảm giắc đau đớn thống khổ mới hôm nào nay lại tái ập tới, lòng Lãnh Thiên trùng trùng lo âu, sợ hãi, sợ sẽ một lần nữa mất nàng, tim y thắt lại từng cơn, khuôn mặt thoáng hiện sự bi ai. Y tự dằn vặt, tự trách mình tại sao lại rời nàng, đáng lẽ nửa bước cũng không nên xa nàng, phải luôn ở bên nàng. Nạn vừa qua lại tiếp nạn, tất cả là tại y, y thật đáng chết mà. Người của y y cũng không bao vệ được, lại để nàng liên tiếp mà gặp nạn. Trong đêm tối, nhìn dáng lưng ấy thật thê lương và cô độc.

Suốt một ngày một đêm, cuộc tìm kiếm vẫn không ngừng diễn ra nhưng vẫn không tìm thấy Nhan Nhược Bình cũng như con ả Phong Hoa

~~ “um...khụ khụ.....ngô...đau quá”

“tỉnh rồi hả, coi vậy mà dai mạng thật” – 1 giọng nói vang lên (nghe giọng mà không thấy người ở đâu) ngữ điệu châm chọc, giọng nói lạnh lùng

“ngô...um đau, đây là đâu, khu khu...”

“đây là nơi ở của ta, ngươi là cái kẻ vô duyên từ đâu bay xuống, cũng may ông trời thương ngươi, cho rớt ngay ao cá của ta, không thì ngươi đi chầu diêm vương rồi”

“là người cứu ta, hihi, cảm ơn, ta là Nhan Nhược Bình, người ở đâu vậy ra đi” – Nhan Nhược Bình nhẹ giọng nói bất chợt hét toáng lên: “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

“điếc tai quá, câm họng đi” – giọng nói có phần tức giận

”y phục của ta, tại sao lại, ta.....ngươi.....AAAAAAAAAAAAA” – Nhan Nhược Bình thất kinh hét lên. Y phục nàng mặc là hồng y, nhưng tại sao lại đổi thành y phục nam nhân.

“ngươi rớt ngay ao cá, ướt sũng, vết thương sau lưng lại sâu, bị độc, ta thay y phục của ta cho ngươi, ngươi không cần hốt hoảng, có nhiều ta đều thấy” – giọng nói có phần đều đặn. Giọng nói vừa buông, một nam tử tay cầm chén thuốc từ từ đi vào, bước tới sát giường. Nhan Nhược Bình mặt mày đang đỏ lên vì tức giận, chợt há hốc mồm, hai mắt mở to, tay vươn lên sờ nhẹ, bất tri bất giác nói: “hảo mềm nha, hảo soái ca”

Hắc y nam tử sững sờ trước lời nói của nàng, miệng nhếch nhẹ cười khẩy nói: “ngươi thật háo sắc”. Nhan Nhược Bình nghe xong rút tay lại tự **** mình: “nga, có phu quân rồi mà sao mình con mê trai vậy trời, mình thật hết thuốc chữa mà” Đang tự **** mình nàng mới chợt nhớ ra cái vụ y phục, nàng trợn mắt quát: “ngươi mới là cái kẻ biến thái, dám tự tiện thay y phục cho ta”. Do nàng động thân hơi mạnh làm vết thương rướm máu, đau đớn ập tới, nàng nhăn mặt, khẽ rên.

Hắc y nam tử cười khẩy, rồi lật nàng lại, bế nàng lên bước ra khỏi phòng, đi một mạch tới ao cá, y nâng tay lên cởi nhẹ nút thắt trên áo nàng, Nhan Nhược Bình thắc mắc hỏi: “muốn làm gì?”. Hắc y nam tử cười khẩy trả lời: “chửi ta biến thái, thì ta cho ngươi xem thử ta biến thái cỡ nào, ta cho ngươi loà lổ tắm với cá, thả rắn độc xuống rửa chết ngươi”. Nhan Nhược Bình tái mặt, bóp mạnh bàn tay y đang cởi nút thắt trên áo nàng, hung hăng đẩy ra. Hắc y nam tử liền nâng thân thể nàng lên, không cần biết loà lổ hay không quăng thẳng xuống nước. Nhan Nhược Bình nhanh tay lẹ mắt ôm chặt lấy cổ y, mặt vùi vào cổ y cắn mạnh một cái rồi rầm rức khóc: “ô ô ngươi bắt nạt ta ô ô, đồ biến thái”. Biểu hiện của nàng ngoài sức tưởng tượng của y, đã khóc mà vẫn còn rống cắn y, **** y thêm nữa chứ.

Y thở dài bế nàng trở lại giường, cầm lấy chén thuốc chìa tận mặt Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói: “uống đi”. Nhan Nhược Bình vùi đầu vào chăn khóc thật to, miệng gào lên: “biến thái mau xin lỗi ta”. Y thực sự hết biết với nàng, quả là một cô nương rắc rối, y lật chăn ra, bế nàng lại ghế, đặt nàng lên đùi mình, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng nói: “nín đi, uống thuốc đi, ngươi muốn bị độc phát chết à”. Nghe tới chết, Nhan Nhược Bình trợn mắt nhìn hấn rồi giựt lấy bát thuốc uống một hơi. Uống xong, do khóc một trận kèm theo vết thương trên lưng và chén thuốc có vị an thần, nàng ngã vào ngực y. Hơi thở đều đều tiến vào giấc ngủ. Tay Nhan Nhược Bình bất giác nắm chặt lấy vạt áo của y, làm y không cách nào đặt nàng lại giường nên đành phải ngồi đó ôm nàng để nàng ngủ. Trong mơ Nhan Nhược Bình mơ thấy đang ôm chặt Lãnh Thiên phi ngựa hưởng thụ gió mát. Ngoài mơ nàng nở nhẹ một nụ cười. Thật không ngờ nụ cười ấy làm cho hắc y nam tử có cảm giác khác lạ, từ người nàng thoát ra một mùi thơm nhẹ làm y cảm thấy dễ chịu khoan khoái.

30. Chương 30

chủ nhân đã tìm ra phu nhân” – Độc Nhãn mừng rỡ chạy về báo cáo. Lãnh Thiên lập tức chạy tới nhìn thấy Nhan Nhược Bình, Nhan Nhược Bình lập tức bị một đôi tay ôm nhanh vào ngực, siết thật chặt làm nàng hít thở không thông, nàng ngẩng đầu lên, lập tức môi bị chiếm lấy, cuồng phong bạo vụ, điên cuồng như muốn ăn nàng nuốt ngay vào bụng mình nhưng sâu trong tim vẫn có cái gì đó kì kì, nhưng y nhanh chóng cho qua. Hồi lâu sau, y mới luyến tiếc rời nàng, lấy tay kiểm tra xem nàng có bị thương ở đâu hay không.

Nhan Nhược Bình cười nhẹ, nhào tới ôm chặt lấy y, nói khẽ: “phu quân thiếp yêu chàng”. Lãnh Thiên sủng nịnh nhìn nàng: “nàng đói chưa, chúng ta ăn chút gì nào”.

Thật khác với thường ngày, hôm nay Nhan Nhược Bình ăn uống từ tốn, e lệ dịu dàng, làm mọi người kinh ngạc, hôm nay phu nhân họ thật khác lạ, từ lời nói tới cách ăn uống và bây giờ tới dáng vẻ, cứ y như một người khác vậy. Ăn uống xong nàng kéo Lãnh Thiên về phòng, sai người mua cho nàng một cổ cầm, đàn cho y nghe. Lãnh Thiên nhíu mày hỏi: “tiêu của nàng đâu?”.

Nhan Nhược Bình cười nhẹ rồi móc từ trong người ra, đây này, nhưng bây giờ thiếp thích đàn. Vốn có chút nghi ngờ, nhưng vừa thấy ngọc tâm tiêu, những nghi ngờ đó dần bị xoá tan, tâm y hiện tại đang ngập trong tiếng đàn thánh thót mị hoặc của nàng. Tiếng đàn vừa dứt, Nhan Nhược Bình đã kéo tay y lên giường, nhẹ giọng mê hoặc nói: “chúng ta nghỉ ngơi sớm thôi phu quân”.

Lãnh Thiên cười khoan khoái nhìn nàng, trút nhẹ y phục của cả hai người ra, áp thân mình vào thân thể nàng, nhưng thật kì lạ tại sao nửa chút dục hỏa cũng không có, Nhan Nhược Bình thấy biểu hiện của y thì không mấy hai lòng, nàng cầm nhẹ tay y đặt lên cặp tuyết lê của mình vuốt nhẹ xoa xoa, nàng trườn thân người lên, dùng nụ đào cợt nhẹ vào ngực y, Lãnh Thiên cảm thấy có chút khó chịu, nên đẩy nhẹ Nhan Nhược Bình ra, vận lại y phục nhẹ giọng nói: “ta không được khoẻ, nàng nghỉ ngơi trước đi” rồi quay lưng rời khỏi phòng để lại một sự khó chịu thoáng qua trên gương mặt Nhan Nhược Bình.

“chủ nhân, tha lỗi thuộc hạ nói thẳng, thuộc hạ thấy phu nhân có chút kì lạ”- Độc Nhãn rụt rè

“kể ta nghe làm sao tìm được nàng” – Lãnh Thiên lạnh giọng

“tìm được ở bờ rừng, bị trói chặt ở gốc cây, đại phu khám cho phu nhân thì vết thương nhẹ, chỉ trầy xước ngoài gia thôi” – Độc Nhãn kể lại

“tính cách nàng hơi khác chút thôi, ta cũng có chút nghi ngờ, nhưng nàng có Ngọc Tâm tiêu, có lẽ chúng ta đa nghi”- Lãnh Thiên lạnh giọng nói

“chủ nhân hay chúng ta ở một thời gian rồi hãy lên đường tiếp” – Độc Nhãn vẫn có chút nghi kị với Nhan Nhược Bình

“um”

“oa....oa....” – Nhan Nhược Bình sau 2 ngày tịnh dưỡng cũng đã hồi phục chút ít, thương thể cũng đã đỡ đau, độc hội đã trừ khử 4 5 phần, nàng uể oải thức dậy ngập thật to

“nữ nhi gì mà ngáp không che miệng gì hết vậy” – hắc y nam tử bước vào, tay cầm theo chén thuốc, thổi cho thuốc nguội rồi đưa Nhan Nhược Bình

Thành thật mà nói Nhan Nhược Bình không thể không tán thưởng tên biến thái đã cứu nàng được. Hắc tuấn mã, có chút lãng tử, tình điều tế mại, ngũ quan tinh xảo, mày giống như kiếm, ánh mắt loé ra như dạ minh châu sáng trong đêm, có đôi chút lạnh lùng, quái dị. Bất quá tại sao hắc sống một mình nơi thâm sơn cùng cốc này. Nhan Nhược Bình đón lấy chén thuốc đã nguội uống một hơi, uống xong thì lẽ lười than đắng.

“này người tên gì vậy, không lẽ bắt ta gọi người là kẻ biến thái”

“ta họ Hiên Viên tên một chữ Tuyết”

“nga tên người là Tuyết trong chữ Tuyết với đó hả” – Nhan Nhược bình khúc khích cười

“Tuyết tình” – Hiên Viên Tuyết cãi lại

“nga, vậy khi nào ta mới rời khỏi đây được, ta muốn lên trên”

“đợi thời tiết khô một chút, vách đá không còn ẩm thì mới trụ theo nó mà lên được” – Hiên Viên Tuyết mấy ngày ở chung với Nhan Nhược Bình cũng dần cởi bỏ sự lạnh lùng của y, y càng tỏ ra lạnh lùng càng bị nàng phá cho tức hộc máu. Nhan Nhược Bình đứng phắt dậy kéo tay Hiên Viên Tuyết đi nhanh khỏi phòng. Vừa đi vừa khoan khoái nói: “nga, dẫn ta đi tham quan nơi đây coi, nơi đây gọi là gì”

“U Minh cốc, rất nhiều độc vật và thú dữ” – Hiên Viên Tuyết bắt tri bắt giác đi theo nàng, cũng là không gạt tay nàng ra. Y cũng lấy làm khó hiểu. Y rất ghét tiếp xúc với nữ nhân, vì theo ý nghĩ của Hiên Viên Tuyết, nữ nhân hội phiền phức, hội dâm tục, chỉ có thể sống để làm công cụ ẩm giường mà thôi. Nhưng nữ nhân này thì có điểm khác lạ so với ý nghĩ của y. Với lại nữ nhân này lại có nội lực thâm hậu, nhưng bề ngoài lại chẳng hề cảm thấy có sát khí, ngay cả khi bị y hù dọa ném xuống nước cũng không có toả ra sát khí hung bạo. Mặc khác nữ nhân này cũng có chút hiểu biết về độc

“nè Hiên Viên Tuyết, người am hiểu về độc lắm hả?”

“cũng tạm”

“bày đặt xạo nữa, dạy ta đi, dạy ta đi mà, năn nỉ người đó” – Nhan Nhược Bình giật giật tay áo của y, nhìn y bằng bộ mặt cún con khiến y phải mỉm lòng.

Trong vòng gần hai tuần lễ Nhan Nhược Bình trong khi chờ đợi thời tiết hanh khô thì theo Hiên Viên Tuyết học độc được cùng y được, nàng thông minh, học rất mau, tuy không phải thông hiểu toàn phần nhưng ít ra cũng được gần 3 phần của Hiên Viên Tuyết vì vốn nàng cũng đã nghiên cứu rất nhiều độc được do bí tịch của Viên Tú Huệ để lại. Ngoài thời gian học độc y nàng còn kéo Hiên Viên Tuyết ngao du khắp U Minh cốc, thậm chí có lúc nàng trêu chọc y làm y dở khóc dở cười. Cuộc sống ở U Minh cốc làm Nhan Nhược Bình như biến thành một người khác. Bản tính tàn bạo của nàng cũng chưa có dịp bộc lộ ra nên Hiên Viên Tuyết vẫn chưa lĩnh giáo được. Cuối cùng sau gần ấy thời gian tiêu dao tự tại ở U Minh cốc, thời tiết U Minh cốc cũng dần hanh khô hơn.

“mai người có thể trở lên trên rồi” – Hiên Viên Tuyết trong giọng nói có chút luyến tiếc, y đối với nữ nhân này không phải gọi là yêu nhưng có thể nói hiển hiện chút cảm mến, cưng chiều

“này chúng ta kết nghĩa huynh muội đi, người thấy thế nào” – Nhan Nhược Bình cũng cảm giác thấy ở bên Hiên Viên Tuyết rất thoải mái, có một thứ thâm tình khó nói

“được”.

Cả hai cùng quì xuống cúi lạy trời đất cất máu ăn thề. Hiên Viên Tuyết là đại ca. Nhan Nhược Bình là tiểu muội. Hiên Viên Tuyết không biết rằng sau thời khắc kết tình thân với Nhan Nhược Bình cuộc đời của y sau này sẽ mở ra một chương mới. Trò chơi số phận của lão thiên bắt đầu mở ra cho y.

Sáng hôm sau Hiên Viên Tuyết vận nội kinh kết hợp tán hồn công của Nhan Nhược Bình cả hai người đã rời khỏi U Minh cốc trở lên. Đưa Nhan Nhược Bình lên thì y nhét vào tay Nhan Nhược Bình một vật và nói: “đây là Hoả long chuỷ thủ, gặp máu sẽ làm máu sôi lên, gặp nội tạng sẽ gây bỏng rất đau đớn khôn nguôi” rồi y vòng lưng theo dây leo trở xuống làm Nhan Nhược Bình không kịp trở tay. Nhan Nhược Bình quỳn luyến cúi mặt xuống hét to: “Hiên đại ca, người phải tới kinh thành thăm tiểu muội nha, nhớ phải tới đó”.

(HOẢ LONG CHUYỂN THỦ)

Nhan Nhược Bình hai mắt ngẩn lẹ, nhìn về toàn cảnh U Minh rồi quay lưng trở về nội ô Nam Châu. Nàng tìm tới nhà trọ hôm trước thì tiểu nhị nói họ đã dời đi lâu rồi. Nàng thăm rửa Lãnh Thiên bỏ đi đâu mất dạng, sao không biết mà đi tìm nàng. Nàng rong ruổi trên phố gần nửa canh giờ, nghĩ tới việc Lãnh Thiên có lẽ 1 mình trở về kinh thành thì lòng có chút hoảng, khuôn mặt có chút không vui. Hay lên kinh thành kiểm y, chẳng lẽ y thấy nàng mất tích không đi tìm nàng, lại bỏ nàng một mình ở đây. Đang thần thờ trầm mặc trong suy nghĩ bước đi trên cây cầu thì ánh mắt nàng phóng ra hướng đối diện.

Ở mái đình bên kia hồ, 6 thân ảnh, trong đó chú ý nhất là hai thân ảnh đang dán lại với nhau, 1 thân ảnh đối lưng vào mặt nàng đang vui trong ngực thân ảnh cao lớn kia. Mà thân ảnh cao lớn ấy lại thập phần quen. Nhan Nhược Bình nộ khí sung thiên, hai tay nắm chặt vào nhau, hai mắt trừng to, răng nghiến kèn kẹt, khuôn mặt đỏ au, đầu bốc hoả, giận tới tím tái mặt mày. Nàng vận khinh công phi thân qua đáp ngay trên hòn núi giả ở hồ, quát to: “Tên Lãnh Thiên chết dịch chết bầm, khôn kiếp, ta vừa rời đi thì người đã tìm kiếm hoa khác, ta xé xác người raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Mọi người cả kinh khi nghe thấy giọng nói ấy, kẻ nào to gan dám đòi xé xác chủ nhân họ, nhưng tiếng hét này có phần quen thuộc, tất cả ngừng đầu lên đều trợn trừng mắt mà nhìn. Thân ảnh đang vui đùa trong

ngực Lãnh Thiên cũng quay đầu lại. Nhan Nhược Bình trợn trừng mắt dòm rồi quát: “khốn kiếp, sao mà giống ta dữ vậy”

Hoạ Tâm sững sốt nói: “sao sao lại có hai phu nhân, ai mới là phu nhân”

“là ta” – cả hai Nhan Nhược Bình cùng đồng thanh quát

Nhan Nhược Bình thanh y có chút giật mình nhưng nhanh chóng bình tĩnh nhếch nhẹ miệng nói: “người lấy gì chứng minh?”

Nhan Nhược Bình hồng y quát: “ta có Ngọc Tâm tiêu, đây.....ủa đâu?”

“Tiêu này là của ta, ở đâu mà người có” – Nhan Nhược Bình thanh y cười khẩy móc trong người ra Ngọc tâm tiêu hàng thật giá thật. Ngọc tâm tiêu là loại tiêu có cấu trúc trong suốt được làm từ loại cây hiếm ở Tây Vực, khảm những đường nét bằng vàng bên ngoài, độc nhất vô nhị. Nhan Nhược Bình thanh y vui đầu vào ngực Lãnh Thiên nức nở: “à ta giả mạo thiếp, còn đòi xé xác chàng, mau trừng trị ả ta, hức hức”

Nhan Nhược Bình hồng y đầu phải mèu bịnh, muốn chứng minh mình là Nhan Nhược Bình thật thì có vô số cách, con Nhan Nhược Bình giả kia ngu ngốc tưởng rằng chỉ với một cây Ngọc tâm tiêu thì thắng được nàng à. Những chuyện của nàng khảo xem ả biết được bao nhiêu. Chỉ cần một câu thôi ngán thôi là sẽ có được một kẻ chắc chắn tin nàng ngay.

“hey Lãnh Thiên I love you not because of who you are, but because of who I am when I am with you” – miệng nói một tràng, mắt lại nhìn cáo tinh

Mọi người đều không hiểu nàng nói gì, chỉ có cáo tinh nhàn nhạt gật đầu nói: “câu đó có nghĩa là ta yêu người không phải vì người là ai, mà là vì ta sẽ là người thế nào khi ở bên người, hahaha, kẻ mặc hồng y chính là Nhan Nhược Bình”

“tốt, cáo tinh người cũng không tới nỗi ngu anh văn”

“hừ ta mà” – cáo tinh đắc ý nhìn nàng

Tiếp theo là tên ngu ngốc dám ôm nữ nhân khác làm nàng sinh hỏa, chỉ cần một câu thôi là tên ngu ngốc ấy sẽ tin ngay. Nhan Nhược Bình hồng y cười khẩy nhìn Nhan Nhược Bình thanh y lạnh giọng hỏi

“người mây mưa với hắn (chỉ Lãnh Thiên) mấy lần rồi?”

Mọi người há hốc mồm, trời giờ này còn quan tâm tới chuyện này sao, thật ngượng mà

Nhan Nhược Bình thanh y vốn đầu thế nói dối, có Lãnh Thiên ở bên làm sao dám gạt, nhưng ả vẫn cố vất cổ chày ra nước: “tại sao ta phải nói”

“ha hã, không nói hay không biết?”

“phu quân, ả ta bắt nạt thiếp kia, chàng mau giết ả đi huhu” – Nhan Nhược Bình thanh y vui đầu vào ngực Lãnh Thiên nũng nịu

Nhan Nhược Bình hồng y tức tới xịt khói, phùng mang trợn má quát: “3 lần con ả dâm tiện kia, ta không có đời nào xưng hô chàng chàng thiếp thiếp nghe mà nổi da gà, Nhan Nhược Bình ta đời nào khóc lóc rầm rức, nũng nịu mè nheo như thứ khốn kiếp nhà người, Lãnh Thiên (chỉ tay vào y) nếu người không rời khỏi ả ngay thì khỏi cần nhìn tới cái mặt ta, ta hừ người, cút theo ả luôn đi, ta ghéttttttttttt.....um um....”

Lời chưa dứt, đã thấy Lãnh Thiên đáp trước mặt nàng ôm chầm lấy nàng, đặt một nụ hôn bá đạo lên môi nàng, đầu lưỡi tách hàm răng ngọc bạch của nàng, tiến sâu vào, dây dưa quét sạch mặt ngọt, tới khi hô hấp dồn dập có mạch đứt loạn mới luyến tiếc rời ra

CHÁT!!!!

“nương tử sao nàng đánh ta” – Lãnh Thiên ưỡn khuất nhìn nàng

“cái người người toàn mùi cầu, đừng đụng vào ta, CÚT” – Nhan Nhược Bình đẩy y ra, phi thân đáp xuống trước mặt tên giả mạo, chỉ tay thẳng mặt: “con tiện tì, dám giả mạo cô nãi nãi người, người chán sống rồi, còn các người (chỉ về Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm) dám không tin ta, CÚT hết cho ta”

Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm quì xuống cúi đầu: “phu nhân, bọn ta không cố ý, chỉ là.....”.

Thật ra mà nói ngay từ khi nhìn thấy Nhan Nhược Bình đáp xuống hòn giả sơn thì Lãnh Thiên và họ đã tin nàng chính là Nhan Nhược Bình thật rồi, cũng giáng điệu hung hăng và lời nói dữ dằn ấy, ngoài nàng ra còn có ai khác và ngay từ khi gặp tên giả mạo kia đã cảm thấy sao Nhan Nhược Bình có cái gì đó khác ngày thường quá. Nhưng khi họ liếc Lãnh Thiên lại thấy y bất động liếc họ, không biết ý tứ của y là gì, nên họ đành đứng yên. Còn Lãnh Thiên thì muốn xem nường tử mình có cách nào lột mặt nạ tên giả mạo. Không để ý rằng Nhan Nhược Bình một khi ghen lên lại kinh khủng như vậy, y có vẻ làm mọi việc hơi quá lên rồi.

“là cái quái gì?” – Nhan Nhược Bình quát lớn

“nường tử, là ta muốn xem nàng lột mặt nạ ả ta...” – Lãnh Thiên sủng nịnh nhìn nàng

CHÁT!!!!

Một bông hoa đỏ nằm ngay trên má Lãnh Thiên

“muốn xem kịch hả, đáng chết, đừng chạm vào ta, CÚT” – Nhan Nhược Bình một khi điên lên thì ôi trời đất nghiêng ngả. Nàng đẩy Lãnh Thiên ra, trường kiếm trước kia khi đi dạo phố với Hoạ Tâm nàng không có đem theo, giờ chẳng biết nó nơi đâu.

Nàng vận kình lực, một chưởng đánh tới tên giả mạo. Không ngờ tên giả mạo võ công cũng thật cao cường, nhưng Nhan Nhược Bình đâu phải mèo bệnh, nàng là sư tử đấy, một con sư tử đang ngủ say, lại bị chọc cho điên tiết, bây giờ bộ dạng dữ tợn, tàn khốc của nàng cũng khiến người khác sợ hãi. Nàng hất tay một tràng phấn vung ra, tên giả mạo quơ tay áo chống trả, lợi dụng tình thế, nàng dùng nội lực Tán hồn dung hoà Ngọc tâm tiêu, tạo cho nội lực thành một câu vuốt vô hình, móc lấy Ngọc tâm tiêu trở lại. Nàng cắt ngay vào người, hạ tiếp chưởng lực vào tên giả mạo, vốn đã trúng một ít phần độc, nay Nhan Nhược Bình lại xông lên như vũ bạo, tên giả mạo có phần nao núng, tiếp được 3 chưởng, tới chưởng thứ 4 để lộ sơ hở.....

RẦM!!!!

Hai kình lực va vào nhau, nhưng không phải là kình lực của Nhan Nhược Bình và tên giả mạo mà là với một nữ tử che mặt từ đâu bay ra cứu tên giả mạo. Nhan Nhược Bình có chút bất ngờ, tên nữ tử che mặt thấy ra trận được khói rồi đỡ tên giả mạo phi thân rồi đi.

Nhan Nhược Bình hừ nhẹ: “muốn rời đi hả, mơ đi ôn con”. Nàng rút vội Ngọc tâm tiêu thổi lên đoạn khúc Tán hồn. Khi làn khói tản ra thì đã thấy hai ả kia đang dùng nội công chống đỡ, Nhan Nhược Bình nhanh như cắt phóng ra nội lực điểm huyết hai ả.

“lôi bọn chúng về, giam lại, ta khảo xét” – nói rồi Nhan Nhược Bình đi một mạch, bỏ lại sau lưng thêm một câu: “cáo tinh các người đang ở đâu dẫn ta về, ta đòi”

Về tới hậu viện sau của tri huyện huyện Nam Châu, được Độc Kiêu giới thiệu đây là vương phi, lão quì lạy hành lễ, Nhan Nhược Bình lạnh giọng hô CÚT, lão sợ mất vía vọt thẳng, không dám nửa chữ rề rà. Đặt ngay thí thí vào bàn ăn, nàng an như diên như đại, chẳng chừa được một chút ý tứ thực nữ gì hết.

“nường tử ghen đó, ăn canh nào, há miệng ra ngoan ngoan”

BA!!!!

Chén canh bị Nhan Nhược Bình hất văng, nàng ăn lấy ăn để phần thức ăn của mình, xong xuôi xoa xoa cái bụng, đứng dậy chỉ thẳng mặt Lãnh Thiên: “đừng có lải nhải, dẫn ta đi tới địa lao”

Lãnh Thiên khuôn mặt ủ khuất nhìn nàng, lặng lẽ dẫn nàng tới địa lao, không dám hó hé một câu, y biết nường tử hội đang giận dữ tới đỉnh điểm, để nàng nguôi bớt rồi tính tiếp đường năn nỉ. Bọn Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và cáo tinh nhẹ chân đi theo sau.

ĐỊA LAO

“trói lên cột đi” – Nhan Nhược Bình hạ lệnh. Hai ả bị trói lên cột. Nhan Nhược Bình tiến tới sờ sờ mò mò khuôn mặt của tên giả mạo một hồi lâu, cuối cùng cũng lột được mấy mảnh da trên mặt ả, đây là thuật dịch dung cấp cao có ghi ở bí tịch của Viên Tú Huệ.

Thuật dịch dung có hai loại:

1). Sơ cấp: đối với những cao thủ thì có khả năng phát hiện ra được kẻ sử dụng

2). Đối với thuật dịch dung cao cấp: thì muốn phát hiện ra rất khó, muốn lột được lớp da giả ra cần dùng nội lực mới lột được. Kẻ sử dụng thuật dịch dung cấp cao cần bôi một lớp bột của cây Huyết tứ cổ thụ có gốc chĩa ra làm bốn và loại cây có rễ màu đỏ nên gọi là Huyết tứ cổ thụ, rất hiếm.

“ra là hai người, Hương Hồn và Phong Hoa, con tiện tì Phong Hoa dám giả mạo Hoạ Tâm chém ta hạ độc ta, chắc bị người đánh văng xuống núi mới rút lại ngọc tâm tiêu cho bàn tay bẩn thỉu của người giữ nó, nãi nãi người có ơn báo ơn, có oán báo gấp bội, lời lải lẩy hết, ” – Nhan Nhượng Bình thét vào mặt chúng. Nhan Nhượng Bình cho người lột sạch quần áo của Hương Hồn và Phong Hoa. Cả hai giờ lơ thể trước mặt nàng

Cầm lấy Hoả long chuỷ thủ đâm một nhát vào Phong Hoa, chỉ thấy chỗ vết thương phát ra tiếng xèo xèo, máu sùng sục chảy ra, chảy tới đâu da thịt bèo nhèo co rút lại rồi từng lớp từng lớp bong ra hoà cùng tiếng
**** rửa của Phong Hoa

“đây chẳng phải là Hoả long chuỷ thủ sao, được tạo ra cùng với phượng tiên. Phượng tiên tạo ra bằng khí gây lạnh, hoả long tạo ra hoả khí gây nóng, tuy nhiên do sức tấn công không cao nên chỉ có Phượng tiên là được liệt vào thần binh mà thôi” – Hoạ Tâm phân trần. Kể ra Hoạ Tâm cũng am tường nhiều việc thật.

“nương tử, sao nàng có” – Lãnh Thiên tìm cơ nói chuyện với Nhan Nhượng Bình

“ta kêu đừng lải nhải, điếc hũ, im miệng đi” – Nhan Nhượng Bình hừ nhẹ rồi tiếp tục công cuộc tra tấn

Nhan Nhượng Bình một hơi đâm 5 thanh sắt nung nóng vào da thịt Phong Hoa khiến ả đau đến đến ngất xỉu. Dội nước vào làm Phong Hoa tỉnh lại, Nhan Nhượng Bình dùng Hoả long chuỷ thủ đâm vào hai mắt của Phong Hoa, rồi từ yết hầu rạch mạnh một đường thẳng đứng xuống tới hạ thân của Phong Hoa. Da thịt từng miếng từng miếng rớt ra. Nỗi đau khổ thống thiết, Phong Hoa vận toàn lực hét thật lớn, giấy giụa la hét tới chết, cho tới khi lớp da cuối cùng long xuống, bao nhiêu nội tạng hoà máu rớt cả ra lênh láng đầy sàn.

Tiếp theo là tới Hương Hồn. Nhan Nhượng Bình cho người dè ả ngồi xuống đất, đổ đầy rượu vào chân ả, rồi đốt lửa thiêu tới khi đôi chân trắng nõn nả của ả xám xịt lại bốc mùi hôi tanh của thứ thịt thối rửa. Nàng dùng trường kiếm tuốt lấy một mảnh da rồi cho Độc Kiêu, Độc Nhãn nắm lấy từ từ kéo tách ra hai bên, lột ra nguyên bộ da. Nguyên mô hình xương và lục phủ ngũ tạng đều rơi hết ra ngoài cùng máu. Hai bộ xương ảm đạm kề bên nhau. Hương hồn kêu la thảm thiết cho tới chết, nghe tiếng la đã làm con người ta nổi hết da gà, chứng kiến cảnh này người nào yếu tim chắc chắn bất tỉnh nhân sự, kẻ nào tim khoẻ cũng ớn lạnh, mất ăn mất ngủ mấy hôm. Thật là TÀN- BẠO- ĐỘC- ÁC CỰC KÌ.

Nhan Nhượng Bình bỏ lại hai chữ TUYỆT VỚI rồi quay lưng bước ra ngoài.

(fox: do ta vừa coi phim mà thấy cảnh này ghê sợ mà hay hay nên ta copy vào chương này, các tên êu đừng trách ta copy nha, có ai đủ mạnh mẽ tự tin tưởng tượng ra cảnh này rồi hô 2 chữ Tuyệt Vời không? *ón lạnh*)

31. Chương 31

“nương tử kêu mọi người ra tiền sảnh chi vậy?” – Lãnh Thiên sùng nịnh nhìn Nhan Nhượng Bình nhẹ giọng hỏi.

Nhan Nhượng Bình đặt thí thí lên ghế, bắt chéo chân, tay cầm một tách trà, đảo đôi con người hắc bạch phân minh khắp một lượt những người đối diện, môi anh đào nhếch lên

“Lãnh Thiên người cố ý xem ta lột mặt nạ ả Phong Hoa là đúng hay sai?”

“nương tử, là ta sai” – Lãnh Thiên uỷ khuất nhìn nàng

“còn các người?”

“thuộc hạ sai”

Nhan Nhựt Bình chỉ cần nghe có thể thôi, đã dụ họ vào được cái bẫy nhỏ nhỏ của mình

“hảo, hảo, ta đã từng nói sai phạt đúng thưởng, các người nay đã tự mình nhận sai chứ ta không hề ép, như vậy đi Hoạ Tâm nể tình ta và người đồng giới ta phạt thật nhẹ, thực dầu 100 cái, còn 3 người các người nam tử hán phạt nhẹ e sẽ làm các người mất mặt, nhưng phạt quá nặng ta e là không đành lòng, thôi thì thế này đi, các người hãy giả nữ nhân 3 ngày, quyết định vậy”

Nói rồi Nhan Nhựt Bình dời thí thí, quay lưng bước đi để lại 4 khuôn mặt méo xệch, chộc giận ai không chộc giận lại đi chộc giận Nhan Nhựt Bình, đúng là ngu mà. Độc Nhẫn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm bắn ánh mắt ai oán về Lãnh Thiên. Lãnh Thiên chỉ đáp trả bằng ánh mắt lạnh lùng như quăng cho họ 4 chữ NHÌN GÌ MÀ NHÌN

Sáng hôm sau, tại bàn ăn

“sao các nương tử đối với phu quân ta như thế nào cho phải đạo” – Nhan Nhựt Bình ăn mấy miếng điểm tâm, nhàn nhạt nói

“phu quân, ăn nè” – 1 giọng nói the thé eo eo’ vang lên. Không ai khác chính là giọng nói của Lãnh Thiên. Lờn vừa dứt bao nhiêu đồ ăn trong miệng Nhan Nhựt Bình cùng Độc Nhẫn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm bay hết ra ngoài. Mắt tròn tròn, miệng há hốc. Ôi má ơi, giọng còn nổi da gà hơn mấy lão thái giám nữa

“còn hai nương tử”

“nương.....nương tử.....ăn.....nè”

“hahaha, hahaha” – Nhan Nhựt Bình cùng Hoạ Tâm té ghế cười lăn lộn.

Sau đó Nhan Nhựt Bình đều dẫn ba vị nam tử giả gái ngao du khắp Nam Châu, còn mình thì cải nam trang, đi tới tất cả các tửu lâu ăn uống, ghét các tư trang, các gian hàng trên phố, trong vòng hai ngày đầu tiên khắp huyện Nam Châu đều kháo nhau rằng có một vị công tử họ Nhan cùng một thê hai thiếp vui chơi ăn uống ở Nam Châu, vị công tử họ Nhan rất cưng chiều ba người nương tử xinh đẹp của mình, đúng là một phu quân tốt, vì vậy tới ngày thứ ba vừa mới thấy bốn người họ 1 nam 3 nữ mọi người đã cười vui đón chào

“Nhan công tử, hoan nghênh công tử ghé thăm tửu lâu của ta, xin mời”

Quả thật ba vị nương tử của Nhan công tử có một nét đẹp rất lạ, vóc người của nương tử lại to cao hơn vị phu quân của mình, nhìn thật buồn cười, nhưng thấy họ rất vui vẻ với nhau, đúng là hạnh phúc mà. Và rồi có mấy tên có chút rượu trong người, tiến đến bàn của Nhan công tử

“này tiểu tử, biết bổn đại gia là ai không?”

Nhan công tử chẳng buồn nhếch miệng, cứ nhâm nhi chén trà trong tay, làm tên kia điên tiết

“khốn kiếp, ta là Hùng lão đại trại chủ của sơn trại trên núi Nam Châu, ai ai ở Nam Châu lại không biết ta, ngay cả tri huyện còn nể ta 3 phần”

Lúc này Nhan công tử mới nhếch miệng, ngữ âm lạnh băng: “thì sao?”

“hừ, bổn đại gia ta chấm ba vị nương tử của ngươi, chi bằng ngươi nhường nương tử cho ta, ta sẽ bảo kê ngươi, thế nào?”

Nói rồi bàn tay bần thủ của hắn lướt nhẹ qua đôi má đỏ hồng vì phấn của tam vị nương tử.

“chà các nương tử à, các nàng thật là, ta mới dẫn các nàng dạo chơi thôi cứ nhiên có người thích các nàng ngay, hahaha” – Nhan Nhựt Bình cười ha hả, sau đó cười khẩy nói tiếp

“vị Hùng lão đại này, ngươi chắc là muốn ba nương tử của ta?”

“đúng”

“các nương tử, lên phòng hảo hảo tiếp đón hần, đừng có để quá mây mưa mà chết hần đấy” – Nhan Nhược Bình mắt léo lên mâu quang giảo hoạt giơ hai ngón tay sờ vào mũi mình, còn một ngón tay khác lại chỉ vào miệng mình, má hơi phồng lên

Ba nữ nhân ánh mắt quần bách, mâu quang chết chóc, nộ khí hàn băng cùng Hùng lão đại bước lên phòng thượng hạng. Chưa đầy 1 khắc 1 tiếng hét chói tai vang lên, mọi người kinh hồn chạy ủa lên xem chỉ duy Nhan công tử thí thí vẫn thuỳ chung với cái ghế.

Cảnh tượng trong phòng thật biến thái hết sức. 2 vị nương tử đè hần dưới sàn lấy màn trối lại, 1 vị nương tử tay cầm cây kéo với dòng máu lưu lại trên đó, kế bên có một cây xúc xích (fox: đừng có hỏi xúc xích gì ở đây nha, các tềnh êu thông minh hiểu mà, hắc hắc). Thật là quá biến thái mà. Hùng lão bản từ nay không còn công cụ nổi dỗi nữa. Đã vậy công cụ còn bị cắt nhỏ làm 3 khúc và 3 khúc ấy bị nhét đầy miệng hần. Thật biến thái quá đi mất.

Mọi việc xong xuôi, ba vị nương tử đi ngay ra ngoài trước bao cặp mắt kinh hãi của mọi người, sau đó cùng Nhan công tử rời khỏi. Khỏi phải nói, khi trở về phủ tri huyện, một trận cười trạo cả quai hàm của Nhan Nhược Bình cất vang khắp nơi. Cáo tinh và Hoạ Tâm nghe xong mặt mày xám ngắt, miệng há hốc, mắt mở to, cách trả đũa của Nhan Nhược Bình thật quá sức quái dị, biến thái nha.

Sau khi rời khỏi Nam Châu, cỗ xe ngựa lại vùn vụt lao về hướng Kinh thành. Đi được khoảng 3 ngày 3 đêm. Kinh thành Lãn Long quốc được gọi là Long Tụ thành. Có nghĩa là rồng hội tụ lại ở nơi đây, để chỉ nơi bậc nhất, sầm uất nhất, náo nhiệt và giàu có nhất của Đại cường quốc Lãn Long.

Cỗ xe ngựa vừa tiến vào Long Tụ thành, Nhan Nhược Bình vén màn cửa, một bên dãy phố rất nhiều tiệm trang sức, tiệm đồ cổ, tửu lâu, thanh lâu, hàng quán ngập trời, người người náo nhiệt, quả đúng là một nơi có thể quây banh đây, hắc hắc. Trong Lãn Long quốc này nổi tiếng nhất chính là nhị vương gia, độ nổi tiếng còn hơn cả đương kim hoàng thượng, tuy nhiên rất hiếm ai thấy được mặt của vị vương gia nổi tiếng này. Chỉ biết vị vương gia này vô cùng tuấn mỹ nhưng lại rất lãnh khốc, vô tình, tàn bạo đã nắm trọn trong tay Lãn y vệ của hoàng cung đại nội, mặc khác còn nghe đồn là có hần 1 tổ chức ám vệ với võ công cao cường, khả năng sinh tồn dã ngoại, làm việc đạt tới sức ngoại thiên, ngang ngửa hoặc thậm chí nhỉnh hơn cả tổ chức sát thủ trứ danh của Ma chủ, nhưng đây vốn chỉ là lời đồn đại, chưa ai chứng minh được thực hư. Chưa kể tới Thông Thiên sơn trang theo mọi lời đồn chính là cơ quan ẩn nấp của cục tình báo cao cấp dưới trướng của nhị vương gia.....Về độ giàu có thì nhị vương gia đứng nhì không ai dám tranh thứ nhất, có thể nói quốc khố hoàng cung cũng không so được. Chính vì thế mà ngôi vị vương phi – nữ nhân chính thức của vương gia là biết bao nữ nhân trong thiên hạ thèm thuồng. Nhưng tới giờ vương gia vẫn không ngó mắt tới cái ghế vương phi còn bỏ trống của mình, điều đó càng tạo nên vô số mộng ước của nữ nhân thiên hạ. Mặc khác thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu đều đốc thúc vương gia lập vương phi tuyệt nhiên 2 năm vẫn không đả động được ý của vương gia nên đành hạ chỉ ban cho vương gia vô số nữ nhân để làm thiếp và thị thiếp, chứ tuyệt nhiên không dám hạ chỉ sắc lập bất cứ ai làm vương phi khi chưa được sự đồng ý của nhị vương gia, chính vì thế trong vương phủ có hần một nơi dành cho thiếp và thị thiếp mang tên Mĩ Nhân các. Tuy nhiên chưa có ai đủ khả năng và bản lĩnh để lên được giường của nhị vương gia cả.

Tổng quản Trần Lâm cùng chúng nô bộc nghe tin vương gia trở về đều đứng ở cửa vương phủ đợi chờ sẵn từ sáng sớm. Mọi người thần sắc khẩn trương, cùng sợ hãi, không ai dám hó hé hay thở mạnh. Vương gia tàn bạo, lãnh khốc, tuyệt tình đó giờ ai mà chẳng biết. Từ đằng xa, một cỗ cỗ cùng tiếng hí dài của hai bạch mã đang tiến lại và dừng ngay trước vương phủ.

32. Chương 32

Tổng quản Trần Lâm cùng chúng nô bộc nghe tin vương gia trở về đều đứng ở cửa vương phủ đợi chờ sẵn từ sáng sớm. Mọi người thần sắc khẩn trương, cùng sợ hãi, không ai dám hó hé hay thở mạnh. Vương gia tàn bạo, lãnh khốc, tuyệt tình đó giờ ai mà chẳng biết. Từ đằng xa, một cỗ cỗ cùng tiếng hí dài của hai bạch mã đang tiến lại và dừng ngay trước vương phủ. Độc Nhãn và Độc Kiêu vén tấm rèm, 1 bạch y nam

tử tuần mi vạn phần bước ra, đó là chính là vương gia của bọn họ. Vừa thấy vương gia, tất cả đồng loạt quì xuống

“tham kiến vương gia”

Tiếp theo sau đó là một thanh y nữ tử bước ra, dung nhan dịu dàng say động lòng người, khuôn mặt trái xoan đôi mắt to trong sáng, bờ môi chúm chím như anh đào, làn da trắng như tuyết. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, trên xe có một vị nữ tử, lại ngồi cùng vương gia, chẳng lẽ là một thị thiếp mới chuẩn bị bổ sung vào Mi Nhân các, có thể ở cạnh vương gia, chẳng lẽ đây là người có khả năng sẽ lên giường với vương gia trong tương lai. Nghĩ tới đây, Trần Lâm tổng quan, mắt loé sáng, nhanh miệng đáp: “Trần Lâm tham kiến phu nhân”

“lão già này gọi ai là phu nhân vậy?” – một giọng nói lạnh vang lên từ trong cổ kiệu.

Thanh y nữ tử nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Trần Lâm đang quì dưới đất, cười dịu dàng nói: “ta không phải là phu nhân, ta là a hoàn, người làm rồi”

Trần Lâm nghe xong mặt đỏ lên vì ngượng khi nghe có mấy tiếng cười khúc khích. Lão thật bị quê mà, đi vắn an một a hoàn.

Hoạ Tâm dứt lời một hồng y nữ tử bước ra với gương mặt trắng hồng xinh đẹp, như một đóa hoa còn chớm nụ hàm tiếu, bao nhiêu nét tươi trẻ thanh xuân dường như ẩn hiện trong góc mắt đuôi mày. Đôi mắt to trong suốt như dòng suối lạnh, lông đen đen tuyền óng ánh đầy tinh nghịch, hàng mày phượng phi, miệng anh đào chúm chím ướm át căng mọng.

“nương tử à, mệ không ta dìu nàng xuống nào” – Lãnh Thiên sủng nịnh nhìn nàng.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều miệng há hốc, mắt như muốn lòi hết ra ngoài, có vài người còn hí hoáy lỗ tai xem có phải nghe lầm không. Một số khác thì hướng lên trời, xem có phải mặt trời hôm nay mọc nhầm hướng. Thấy một nữ nhân à không hai nữ nhân bên cạnh vương gia đã là điều ngạc nhiên lớn rồi, cư nhiên vương gia lại dùng biểu hết sức cảm ơn nhu cùng sủng nịnh với vị hồng y nữ tử thì quả là chuyện kinh thiên địa chấn Trần Lâm tổng quan bất giác buột miệng hỏi: “vương gia ngài có phải vương gia không vậy”

“nhảm nhí” – Lãnh Thiên lạnh giọng quát

Đúng chính là khuôn mặt băng lãnh, ngữ điệu lạnh lùng, tàn bạo, đây mới thực là vương gia của họ. Thật đúng là vương gia. Độc Nhãn thấy biểu tình trên khuôn mặt Trần Lâm không khác gì họ ngày trước, đành cười khổ nói: “Trần Lâm tổng quản, đây là vương phi”

RẦM!!! BỊCH!!!!!!

10 người à không 20 người, đúng, có hết thấy 20 người đồng loạt dắt tay nhau vào cõi hôn mê khi nghe xong lời của Độc Nhãn. Nhan Nhược Bình thấy khanh khách cười: “haha, người của vương phủ tức cười thật, thật vui nga, đem nước dội cho họ tỉnh đi, ta đổi”

Nói rồi nàng tiến thẳng vào bên trong. Một bàn ăn thịnh soạn được bày ra với các món ăn nóng hổi hấp dẫn.

“Đây chẳng phải là chim cút nướng hoa, chân vịt xào, canh lưỡi gà, dạ dày hươu nấu giang dao, gân bò luộc uyên ương, cúc hoa thổ ty, đùi heo nướng, chân giò nấu gừng chua, canh hảo cầu....mấy món cực ngon ở Cổ Tuyệt cốc sao” – Nhan Nhược Bình ngạc nhiên nhìn Lãnh Thiên

“ân, ta biết nương tử thích ăn, ăn đi” – Lãnh Thiên ôn nhu xoa đầu nàng.

Nhan Nhược Bình đặt ngay thí thí xuống ghế, vục đầu vào ăn ngấu nghiến, khỏi cần mời, món ăn ngon như vậy, nàng tuyệt không bỏ qua, bên cạnh Lãnh Thiên dứt canh giúp nàng không nghẹn. Nếu như không chứng kiến ôn nhu khi nãy có lẽ Trần Lâm đứng tim chết mất rồi, nhưng bất quá hiện giờ thấy tình cảnh này, lão chỉ choáng váng mà thôi. Ăn xong, Nhan Nhược Bình ngâm người trong bồn tắm, thư thái thả nhẹ hồn, cảm nhận sự sảng khoái dễ chịu của hương hoa theo hơi nước toả lên. Trong lúc này Lãnh Thiên đã vào cung để chuẩn bị ghi tên nàng vào danh sách hoàng tộc cũng như thông báo với Thái Hoàng thái hậu việc lập vương phi.

Thay một bộ xiêm y vàng nhạt, đầu vấn một lợn tóc cài lên một chiếc trâm, một bên tóc buông nhẹ trên vai, trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc thanh tao, trang nhã, mộc mạc, người toát lên hơi thở tươi mát xuất trần như hương sen, nhìn nàng như một tiên nữ không vương bụi trần gian.

Nàng cùng Hoạ Tâm đi dạo khắp vương phủ. Phong cảnh vương phủ thật xa hoa tráng lệ, đẹp đến không thể diễn tả, hoa nở khắp nơi, ở giữa còn có một hồ sen thơm mát, nước trong xanh. Hai người đi tới mái đình thì gặp một nữ tử mặc một bộ áo đính phỉ thúy lấp lánh, áo xẻ ngay ngực làm cho đôi tuyết lê hây hây loã lồ một nửa ra bên ngoài cùng với xương quai xanh gợi cảm mê người, hoa nhan tóc mây kim bước diêu, trông vào thật phong tình vạn chủng mê người, kiều mị, hấp dẫn quyến rũ. Vừa thấy Nhan Nhược Bình ả ta đã héch giọng quát: “nô tỳ ở đâu dám đến thượng uyển này dạo chơi, cư nhiên to gan”

CHÁT!!!!

Không thấy Nhan Nhược Bình thi lễ, lại dùng đôi mâu quang lãnh lẽo nhìn thẳng tấp vào ả, làm ả tức điên lên, cư nhiên một nô tỳ nhỏ nhỏ dám đại bất kính với ả. ả giáng cho Nhan Nhược Bình một bạt tai. Hoạ Tâm phần nộ lên tiếng: “này làm gì thế, đây là.....”.

CHÁT!!!

“câm họng, ngay cả người nô tỳ lớn mật gặp phu nhân cũng không thi lễ” – 1 hồng y nô tỳ đứng sát ả tiến lên tát Hoạ Tâm một bạt tai, lớn tiếng ****. Đúng là chó cạy chủ sửa bậy mà

Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng, không hề cuối người, chỉ lạt giọng nói: “nô tỳ tham kiến phu nhân”.

Lời vừa dứt một thanh y nô tỳ từ đâu hốt hải chạy tới báo: “Liễu phu nhân vương gia hồi phủ rồi, phu nhân mau chuẩn bị điểm tâm dâng lên vương gia đi”

Nghe tới đây ả ta quát Nhan Nhược Bình một tiếng: “hồi sau nô tỳ ngu ngốc các người tới Mĩ Nhân Các thỉnh tội ta, ta sẽ giáo huấn để các người biết phận nô tỳ phải như thế nào”, khuôn miệng lộ ra nét cười lả lơi rồi quay lưng đi.

Hoạ Tâm thắc mắc hỏi: “phu nhân hôm nay thật khác”

Nhan Nhược Bình hừ lạnh: “hừ, nhận 1 trả gấp bội, thời gian càng lâu lời lãi càng tăng”

Hoạ Tâm nghe xong khê cười, ra là ý tứ của nàng không phải mèu bịnh buông tha cho người vừa tát nàng, chỉ là để sinh lời lãi rồi một lần lấy hết. Thật đúng là lãnh khốc phu nhân.

~~ Tại thư phòng của Lãnh Thiên

“nương tử, sao má nàng đỏ vậy” – Lãnh Thiên giật mình khi thấy một dấu tay hơi đỏ trên má bầu bĩnh trắng muốt của Nhan Nhược Bình

“bị tát”

Nghe tới đây khuôn mặt Lãnh Thiên co lại, mâu quang lãnh liệt, hàn khí toát ra bất giác làm cả căn phòng như ngập trong băng, Độc Nhãn cùng Độc Kiêu toát hết mồ hôi, mắt đầy lửa giận. Kẻ nào cư nhiên tát vương phi của họ, đúng là chán sống thật rồi

“để ta thổi cho nương tử hết đau nha, mà ai tát nàng?” – Lãnh Thiên vuốt vuốt hai má nàng, đôi mắt ngấn lệ, chu môi thổi nhẹ nhẹ lên má nàng.

Nhan Nhược Bình nhếch miệng, chỉ tay vào Trần Lâm đang đứng kinh ngạc há hốc mồm, lạnh giọng hỏi: “trả lời ta cái người được gọi là Liễu phu nhân là ai?”

Trần Lâm cúi gập đầu, cung kính trả lời: “dạ bẩm vương phi, Liễu phu nhân tên gọi Liễu Thanh Tuyết là một trong tứ thiếp của vương gia, khuê nữ của Tể Tướng đương triều Liễu Mặc Khê”

“hắn ta (chỉ tay vào Lãnh Thiên) có bao nhiêu lão bà hết thấy”

“dạ thưa phu nhân 4 vị thiếp chính và rất nhiều vị tiểu thiếp”

“người lên giường với bao nhiêu người rồi” – Nhan Nhược Bình hoả khí ngun ngút. Khỏi phải nói nương tử của y là đang vác nguyên thùng giấm chua rồi.

Thấy biểu hiện tức giận, nộ khí sung thiên của Nhan Nhượng Bình, Lãnh Thiên cười sáng lạng, sủng nịnh nhìn nàng nói: “nương tử, đừng giận, chưa ai hết, ta sẽ phá bỏ Mĩ Nhân các, đuổi hết bọn họ”

“thật?”

“thật”

BA!!!!

Nhan Nhượng Bình tặng cho Lãnh Thiên một cước, miệng cười ha hả, tuy nhiên trong lời nói có chút hàn: “phá cái đầu người, bọn chúng đi sạch còn đâu để cho nãi nãi giãn gân cốt, tập thể dục nữa, giữ lại hết, ta muốn xem bọn chúng câu dẫn người ra sao rồi sẽ hảo hảo chơi đùa và đối xử vô cùng “nhẹ nhàng” với từng đứa từng đứa một, ha ha ha”

Nụ cười của Nhan Nhượng Bình vang lên khắp phòng, nghe mà lạnh có sống lưng, buốt cả óc, tê cả gáy. Bọn nữ nhân ấy chuẩn bị làm mồi cho sư tử rồi. Mà con sư tử này lại ác độc, tàn nhẫn, lãnh khốc và có chút quái dị nữa.

“người lại đây.....?” – Nhan Nhượng Bình quát Độc Nhãn lại rồi lăm bầm lăm bầm nói nhỏ trong tai y.

“chuẩn bị mấy thứ ta dặn xong xuôi, rồi thẳng tiến Mĩ Nhân các” – Nhan Nhượng Bình trong đầu nghĩ tới chuẩn bị có một loạt những trò chơi vui thì bật cười sáng khoái để lại bao ánh mắt tò mò đang dán thẳng vào thân người nàng. Không biết nàng muốn quây tung Mĩ Nhân các như thế nào đây nữa.

33. Chương 33

“nghe rõ đây, ta gọi Tiểu Bình, a hoàn chứ không phải phu nhân, hiểu chưa” – Nhan Nhượng Bình tay mân mê lọn tóc, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên. Tất cả mọi người trong thư phòng đều chỉ biết gật đầu nghe lời, ngay cả vương gia cao cao ngạo ngạo mà còn nghe lời, bọn họ chỉ là tối tở, kẻ nào dám không nghe kẻ đó thật không có não.

“dạ....dạ thưa vương gia, Liễu phu nhân mời vương gia dùng thiện ạ” – 1 giọng nói có phần run sợ yếu ớt cất lên bên ngoài cửa thư phòng. Nhan Nhượng Bình nhẹ nhẹ gật đầu ám chỉ cho Lãnh Thiên biết.

“được, cứ”

“dạ vương gia” – thanh âm run sợ thoáng chốc mất không lưu vết.

~~

Thượng uyển – vương phủ

Liễu Thanh Tuyết phủ lên người một bộ trường y đỏ chói, mỏng lét ôm sát vào cơ thể trắng phau, để lộ ra những đường con tuyết mịn của cơ thể, đặc biệt là đôi tuyết lê như muốn bật trào khỏi cơ thể, vừa thấy Lãnh Thiên, Liễu Thanh Tuyết đã bày ra bộ mặt lê hoa đài vũ, nũng nịu nói:

“vương gia, ngài đi lâu như thế, người ta nhớ vương gia lắm luôn đó”

“ủa cái con nô tỳ này ta gặp ở đâu rồi” – Liễu Thanh Tuyết chỉ tay về Hoạ Tâm đang đứng giữa Độc Kiêu và Độc Nhãn

“chắc phu nhân nhớ nhầm rồi đấy” – Hoạ Tâm cúi nhẹ đầu. Vốn Liễu Thanh Tuyết lại đặc biệt chỉ cần tượng với một người mà thôi. Nghe Hoạ Tâm nói xong ả cũng chẳng muốn nhớ làm gì, mục tiêu hiện tại là vương gia tuần mi

Lãnh Thiên ngồi xuống, đôi con ngươi lãnh lẽo quét qua Liễu Thanh Tuyết, y muốn một tay bẻ nát Liễu Thanh Tuyết ra vì dám tát nương tử của y. Nhưng bất quá Nhan Nhượng Bình dặn y phải lo dùng thiện kéo dài thời gian để kịp làm vật báu. Liễu Thanh Tuyết khép cơ thể mềm mại của mình vào người Lãnh Thiên, tay dút từng miếng điểm tâm do đích thân ả chuẩn bị. Gần nửa canh giờ sau Nhan Nhượng Bình, dáng vẻ

khép nép đi tới, vừa thấy Lãnh Thiên và Liễu Thanh Tuyết, nàng nhún một cái nhưng không hề cúi đầu, ánh mắt gian tà, giọng nói êm trong như suối vang lên:

“Tiểu Bình tham kiến vương gia, Liễu phu nhân”

“hừ, là nô tỳ xác xược nhà ngươi” – Liễu Thanh Tuyết đánh giọng quát, bàn tay ả tính giáng cho Nhan Nhược Bình một bạt tay, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh băng của vương gia đang nhìn chăm chăm mình, Liễu Thanh Tuyết khôi phục dáng vẻ lê hoa đài vũ ngay lập tức, làm sao lại để thất thổ mà bày ra cái bản chất thật của ả, ả vẫn đang ngắm nghía cái ghế vương phi, nay nghe nói vương gia hồi phủ cùng một nữ nhân được bọn nô tỳ kháo nhau là vương phi. Nhưng trong một vương phủ rộng lớn hình như chỉ có mấy chục người thấy được khuôn mặt của vương phi, mà những người này là nô bộc dưới sự quản lý của Trần Lâm tổng quản, ai mà dám hó hé, mặc khác còn chưa biết cao danh của vương phi là gì, ả đang cho người điều tra để dễ bề xử trí. Liễu Thanh Tuyết chất giọng nũng nịu: “vương gia, làm chủ cho thiếp, con nô tỳ xác xược này cả gan mạo phạm thiếp”

Nhan Nhược Bình tỏ vẻ sợ sệt, giọng nói run run: “nô tỳ vô ý mạo phạm Liễu phu nhân, mong Liễu phu nhân tha tội. Liễu phu nhân, hay người trách phạt nô tỳ sau để nô tỳ dâng lên người trước món quà mà vương gia sai người chuẩn bị cho phu nhân”

Liễu Thanh Tuyết nghe tới quà do vương gia chuẩn bị, hai mắt sáng ngời, đôi má ửng hồng, miệng cười chúm chím: “vương gia, thật không ngờ ngài là tốt với thần thiếp như vậy”

Nhan Nhược Bình đi nhẹ tới, rút từ trong tay một hộp bằng bạc, thủ công tinh xảo, mở nhẹ chiếc hộp ra một cách cẩn thận, nhẹ giọng nói: “phu nhân, đây là phần mìn cao cấp, công phẩm của triều đình, vương gia đặc biệt mang từ hoàng cung ra, chỉ có một hộp, phu nhân có muốn thoa thử một chút”

Liễu Thanh Tuyết dùng đôi tay thon dài xoa xoa khuôn ngực rắn rỏi của Lãnh Thiên, ôm chăm lấy, hơi thở có phần gấp gáp, giọng nói mỉa mai: “vương gia, không ngờ ngài đối với thiếp là có tình sâu ý thương”. Liễu Thanh Tuyết lúc này chỉ mãi lo phóng hân vận tia tình ái vào khuôn mặt lạnh băng không biểu cảm của Lãnh Thiên mà không chú ý tới đôi mắt to ngập tràn lửa giận của Nhan Nhược Bình. Những biểu cảm trên nét mặt của Nhan Nhược Bình sao lại thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Lãnh Thiên, nhưng y là đang phối hợp với nàng, nhưng bất quá y lại không thể phối hợp thật sự được, nên y đành chọn biểu tình ngồi im mặt lạnh là tốt nhất

“thoa giúp ta”

“không được thưa phu nhân, đây là phần thưởng hạng, nô tỳ sao dám để bàn tay của mình vào, vả lại sao lại dám mạo phạm diêm lệ dung nhan của phu nhân” – Nhan Nhược Bình khéo léo từ chối

“vương gia, giúp thiếp nha” – Liễu Thanh Tuyết cho là lời Nhan Nhược Bình nói rất phải, Liễu Thanh Tuyết vốn nghĩ mình là phượng hoàng rực rất rực kiêu ngạo và đầy tự cao.

“tự làm” – Lãnh Thiên lạnh giọng nói, y tai đâu phải điếc, mắt đâu phải mù, thấy nương tử của y rất cẩn thận với hộp phấn, và không đụng tay vào thì biết ngay có vấn đề gì rồi, y mà phá hỏng đại sự của nương tử thì khỏi có mặt ngọt mà ăn. Đói cơm không thành vấn đề chứ đói tình thì là một vấn đề lớn nga.

Liễu Thanh Tuyết nghe thấy liền bật run, ai chả biết vương gia là người cao cao ngạo ngạo, há lại động tay vào việc này, ả là vốn quá hấp tấp rồi, ả xoa xoa khuôn ngực của Lãnh Thiên, nhẹ giọng nói:

“là thiếp không ý tứ, vương gia đừng trách thiếp nha”

Nói rồi ả dùng hai ngón tay thon dài chấm vào làn phần mìn thoa nhẹ nhàng lên đôi má trắng mịn của mình. Nhan Nhược Bình vô ý vô tứ đổ hơn một nửa hộp phấn lên phần phía trên đùi của Liễu Thanh Tuyết, tay kia lại vô ý vô tứ làm lật tách trà làm lớp bột phấn ướt nhào thấm qua làn xiêm y mỏng tiếp xúc với da. Miệng cuống quýt xin tha, nhưng ý cười ngập tràn trong mắt. Ngay lập tức Nhan Nhược Bình lùi bước ra xa Liễu Thanh Tuyết, đánh một cái nháy mắt, Lãnh Thiên đứng dậy tiến lại phía Nhan Nhược Bình. Liễu Thanh Tuyết độn mặt ra không hiểu ý tứ gì, nhưng ngay lập tức một trận ngựa khủng khiếp từ hai má truyền tới, ả lấy tay gãi lấy gãi để, chưa cảm thấy thoải mái thì một trận ngựa khủng khiếp gấp bội từ hạ thân truyền lên.

Ả không thể thất thố trước mặt vương gia, cũng như bọn người hầu hạ xung quanh, nên chỉ dám gãi lấy hai má, chẳng mấy chốc hai má ả đầy vết cào xước của móng tay, máu theo rãnh chảy dài ra, sưng chù vù như mông khỉ. Nhưng mà thật đáng tiếc Nhan Nhược Bình vốn là “vô tình” đổ hơn nửa hộp phấn vào hạ thân của ả, đôi má thoa chút phấn đã như thế, nay hạ thân húng trợn hơn nửa hộp công thêm nước pha loãng thấm nhanh, ả thật không tài nào chịu đựng được thế là ả phải.....(fox: cái này các tềnh êu đầu óc trong sáng như đêm 30 không trăng không sao không ánh đèn hiểu hết mà hen). Chẳng mấy chốc máu từ hạ thân chảy ướt đầm xiêm y, đôi chân nhũn xuống, ngã xuống nền đất đau đớn lẫn lộn thống khổ, miệng kêu gào, tay không ngừng gãi, quần áo tả tơi, hạ thân lấp ló ra bên ngoài khiến ọi người xung quanh tái xanh mặt mày, đổ hết cả con mắt. Cuối cùng Liễu Thanh Tuyết hôn mê trên bãi chiến trường máu và xiêm y do ả tạo nên. Lãnh Thiên phát nhẹ tay áo, hai nô tỳ diu thân xác rũ rượi của Liễu Thanh Tuyết về Mĩ Nhân các, một số khác đều lui ra hết, chỉ còn lại Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và Trần Lâm mở hội huyệt tuần như mưa xối, nuốt mấy ngụm nước bọt, khuôn miệng vừa há đã nghe một tràng cười lạnh xương sống của Nhan Nhược Bình, tiếp đó là thanh âm tê cả óc:

“dám tát ta, ôn con ngu ngốc, đụng vào Nhan Nhược Bình này chỉ có chết, hừ các ngươi có phải thấy ta quá nương tay”

“cái gì cơ” – Mọi người đồng thanh đáp, trừ Lãnh Thiên đứng im miệng tím tím cười

“cái gì mà cái gì, cái con ngu ngốc đó hẳn là đang thèm thuồng lên giường với bảo bối của ta (Nhan Nhược Bình quay sang véo mấy cái vào má Lãnh Thiên), dám có cái ý nghĩ đó, ta một tay chặt ngay, hạ thân rách tơi tả vậy xem lên giường cách nào, cho khỏi để con gì hết”

Nhan Nhược Bình nhàn nhạt nói xong lại nhìn vào hộp phấn trên tay mình, bắt tri bắt giác nói chuyện một mình nhưng cũng đủ cho những kẻ xung quanh nghe xong hai mắt trợn trừng, miệng há hốc, khuôn mặt ngơ ngác, thiệt là muốn té xỉu luôn

“Nhan Nhược Bình ơi sao mày ra tay nhẹ vậy, sao này mày hiền vậy nga, đúng là mày hôm nay tốt bụng đột xuất rồi”

Nói xong Nhan Nhược Bình rời đi để lại mấy cái xác cứng đờ sau lưng.

“mau....đi tìm con nô tỳ chết tiết Tiểu Bình cho ta” – Liễu Thanh Tuyết thanh âm run rẩy, thân liễu tàn tạ rũ rượi nằm trên giường

2 nô tỳ run sợ dạn ran một tiếng rồi kéo nhau đi thực thi cái nhiệm vụ kia, bọn họ ai ai cũng biết Liễu phu nhân rất thích đánh đập hạ nhân, hiện giờ không tìm ra nô tỳ kia thì kẻ chết chính là bọn họ.

“ê Thiên hình như bên kia 2 con nô tỳ đấy giống người của con ả Liễu Thanh Tuyết quá, bọn chúng có vẻ muốn gặp ta hay gì đấy, bọn chúng nhìn ta mãi, Trần Lâm ông qua truyền họ lại theo ý vương gia” – Nhan Nhược Bình nhàn nhạt nói

“nô tỳ tham kiến vương gia” – 2 nô tỳ lập cập quì gối cúi đầu hành lễ, trong mắt không giấu nổi tia sợ hãi

“nói” – Lãnh Thiên lạnh giọng hỏi

“dạ...dạ bẩm vương gia, nô tỳ phụng lệnh Liễu phu nhân tìm Tiểu Bình ạ”

“bẩm vương gia, Tiểu Bình xin một mình đến gặp, hồi vương gia đồng ý” – Nhan Nhược Bình nhún người một cái, nháy mắt với Lãnh Thiên, nhấn mạnh hai chữ một mình, cũng đủ để một người thông minh như Lãnh Thiên hiểu. Toàn bộ biểu tình nãy giờ chỉ thu vào mắt Lãnh Thiên và Trần Lâm, 2 nô tỳ kia quì rạp không dám ngẩng đầu làm sao thấy được cái vẻ mờ ám bên trong.

Trần Lâm cười khỏ, bây giờ thì lão đã biết vương phi thật nhiều trò quá, mặc khác lão cũng rút ra được hai việc vô cùng quan trọng, thứ nhất tuyệt đối đừng đại mà chọc ghẹo vào vương phi, thứ hai chính là vương gia hoàn toàn bị áp đảo trước vương phi.

“được” – Lãnh Thiên giọng nói mang chút hàn nhưng ánh mắt ôn nhu lại không thể che giấu được. Nhan Nhược Bình nhếch miệng cười khê một cái rồi theo bọn nô tỳ rời đi.

~ Nói về Mĩ Nhân các rất rộng lớn, nơi này được chia làm 5 khu. 4 khu dành cho 4 vị thiếp chính của vương gia, bọn họ đều là hoàng hoa khuê nữ của các vị quan lớn đương triều, 1 khu giành cho các thị thiếp.

Liễu Thanh Tuyết chính là người đứng đầu trong đám thiếp chính của vương gia, khu ả ở chính là khu cao cấp nhất của Mĩ Nhân các, địa vị của ả còn là cháu gái của Hoàng Thái Hậu.

Nói về Liễu Thanh Tuyết là đại tiểu thư của tể tướng Liễu Mặc Khê, năm nay 18 tuổi, vốn lúc đầu được Hoàng Thái Hậu có ý tứ phong làm hoàng hậu nhưng có hai việc ngoài dự liệu xảy ra. Việc thứ nhất chính là có lẽ hoàng đế và nhị vương gia cũng chảy chung huyết mạch nên cả hai có một phần tính cách khá giống nhau đó chính là lãnh khốc nhưng về độ tình cảm thì hoàng đế phải cam bái trước nhị vương gia (fox: về hoàng đế fox nói sau nhá), một điểm giống nữa chính là ngôi vị chính thất đều không muốn động tới, vì vậy ý đồ muốn để Liễu Thanh Tuyết làm hoàng hậu coi như vỡ tan. Việc thứ hai Liễu Thanh Tuyết lại đổ ngã trước vẻ đẹp tuấn mạo tuyệt mĩ của nhị vương gia và điều này đã dẫn tới một cái kết chính là trở thành thiếp chính của vương gia.

Hoàng thái hậu đã chuyển sang phương án hai, muội muội của Liễu Thanh Tuyết đã thay thế tỉ tỉ tiến cung làm phi tử, mặc khác lại rót vào tai nhị vương gia những ý tứ đẹp về Liễu Thanh Tuyết mong đưa cháu gái của mình không thành hoàng hậu cũng toại vương phi. Có điều người tính không bằng trời tính mà.

Sự việc ở Thượng Uyển ít nhiều cũng lan ra toàn Mĩ Nhân các, vô số kẻ (chính là lũ thiếp và thị thiếp) muốn đến Liễu tiểu các – nơi ở của Liễu Thanh Tuyết để thăm dò thực hư nhưng hết thấy đều bị thuộc hạ của Liễu Thanh Tuyết chặn lại. Ngay từ khi bước vào vương phủ, với vị thế thiếp chính đứng đầu cộng với việc là cháu gái của Hoàng thái hậu đã làm mất mũi của ả cao hơn cũng như quyền thế trong Mĩ Nhân các cũng vị tất mà trấn áp mọi người, gây ra không biết bao nhiêu chuyện chướng tai gai mắt.

Nói về mặt Liễu Thanh Tuyết hiện giờ đang nằm rũ rượi trên giường, việc mất mặt này ả đã nhanh chóng thông báo cho cô cô của ả Hoàng thái hậu nên có rất nhiều ngự y trong cung đã đến để chữa trị cho ả, vết thương hạ thân đã không còn nguy hiểm, cũng may chỉ là loại độc gây ngứa, không có độc tố chết người (fox: chị à em thấy chị đúng là vẫn hiền ~ NNB: *hất mặt* thì lúc đó ta bảo ta đột xuất hiện mà bọn Hoạ Tâm không tin ~ fox: *vỗ tay* em tin chị). Hạ thân của ả đã được chữa trị nên không ảnh hưởng đến việc phụ nữ. Mặc khác ả thu được một tin chính là hoàn toàn không có công phẩm phần mìn gì gì đó mà chỉ có một hộp, vậy mọi chuyện rốt cục là một cái bẫy, nhưng tại sao vương gia lại *** hại ả, điều này ả không thể trực tiếp hỏi vương gia, đành trút lên con nô tỳ lão xước hôm đó.

Một thân ảnh màu vàng đi giữa hai thân ảnh màu xanh tiến vào Liễu tiểu các, bước tới khuê phòng của Liễu Thanh Tuyết. 1 nô tỳ đỡ ả ngồi trên một chiếc ghế cao, vừa nhìn thấy Liễu Thanh Tuyết, Nhan Nhược Bình ý cười ngập tràn, vốn sự việc ngự y hoàng cung được vào vương phủ đều phải thông qua sự đồng ý của Lãnh Thiên nên tất yếu Nhan Nhược Bình đều biết khá nhiều về Liễu Thanh Tuyết kể cả việc ả là cháu gái Hoàng Thái hậu. Nhan Nhược Bình đã dự liệu hết thấy rồi. Nàng không hề cúi đầu cũng chẳng nhún người, khuôn miệng chum chim mở ra từng chữ rất điềm nhiên

“chào Liễu phu nhân”

Liễu Thanh Tuyết tức giận tới mức hạ thân chuyển đau, khuôn mặt bị quần vải chỉ chứa lại hai con mắt, cánh mũi để thở và khuôn miệng anh đào mà thôi, ả phóng ánh mắt căm tức ngoan độc tới Nhan Nhược Bình như muốn xé xác nàng ra, nhưng phải làm rõ mọi sự tình trước rồi hạ thủ sau cũng không muộn, dù sao cũng chỉ là một con tiểu nô tỳ, chết một đứa vương gia chắc không mấy để ý, cũng vốn ả đã đánh đập tới chết khá nhiều nô tỳ ở Liễu tiểu các rồi mà vương gia hoàn toàn không đã động tới thì còn gì phải lo (fox: con này ngu hay gì á, đã nghĩ việc dính lú tới vương gia thì giết người, vương gia có tính chuyện với ả không nhỉ, ngu quá)

“con ả tiện tì kia, không biết phép tắc gì cả, nói tại sao vương gia lại sai người hại ta?”

Nhan Nhược Bình nghe xong cười lớn một tràng làm mọi người xung quanh kinh ngạc, trước mặt Liễu phu nhân mà còn dám không quí lại cư nhiên cười lớn vậy, đúng là muốn chết thật rồi. Ai ở Mĩ Nhân các không biết sự hồng hách, độc ác của Liễu phu nhân

“hahaha, Liễu phu nhân à nhớ lại coi, hôm ở Thượng uyển vương gia có mở miệng hay gật đầu bảo là có tặng quà cho người không hả”

“ý tứ của người?” – Liễu Thanh Tuyết trợn mắt ngạc nhiên hỏi lại

“không ngại nói người biết, ta làm tất cả đó”

Liễu Thanh Tuyết nghe xong nộ khí sung thiên, đôi mắt toàn lửa hận: “người dám qua mặt cả vương gia, thật không biết sống chết, nay ta thay vương gia giáo huấn ngươi, người đâu, tát ả cho ta, không có mệnh không được dừng”

Tứ nô tỳ hùng hổ xông tới, chuẩn bị thực thi cái nhiệm vụ do Liễu Thanh Tuyết giao cho thì khựng lại bởi tràng cười thứ hai của Nhan Nhược Bình

“hahaha, người ngu ngốc hay mù mắt, lúc đó không thấy vương gia để mặc ta à”

“ngươi....ngươi là ai?” – Liễu Thanh Tuyết nghe xong cơ hồ nhớ lại được biểu tình ngày hôm ấy của vương gia, ả tức giận quát

“Liễu phu nhân ngu ngốc à, nghe cho rõ ta là.....ta là nô tỳ thân cận đặc biệt của vương gia, ai biểu tát ta, ta trả lại tát cho ngươi, hahaha” – Nhan Nhược Bình tới giờ vẫn còn muốn đùa với ả, chưa chịu tiết lộ thân phận, đang vui mà, nói ra hết còn gì vui, từ từ đến khi nào cao trào lúc đấy nói ra mới thập phần tuyệt.

“tát chết cho taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” – Liễu Thanh Tuyết có chút lầm tưởng Nhan Nhược Bình là vương phi, nhưng khi nghe câu trả lời của nàng, Liễu Thanh Tuyết máu nóng dâng khỏi đầu, một nô tỳ mà cả gan đắc tội với ả, chỉ có một con đường chết, hôm nay không giết chết nàng, ả thật không xứng với tính cách thường ngày của ả. Đây là những suy nghĩ trong đầu Liễu Thanh Tuyết

Tứ nô tỳ nghe tiếng thúc giục đầy lửa giận, trong lòng run cầm cập, tính khí của chủ nhân họ họ ai mà chẳng biết, họ đang thăm nghĩ nô tỳ này nên tự cầu phúc ình vậy. 4 bàn tay giơ lên nhắm thẳng mặt Nhan Nhược Bình đánh tới

CHÁT!!!!!!!!!!

4 thân ảnh với dấu tay trên mặt nằm sải lai trên mặt đất. Nhan Nhược Bình hừ nhẹ, lạnh giọng nói: “lũ ngu”.

Nhan Nhược Bình vốn đứng thẳng lưng, không hề tránh né, chỉ để bọn chúng tiến tới gần thì giơ tay tát một cái hết một lượt, đúng là nhanh gọn lẹ mà.

“người đâu giết nóoooooooooooooooo” – Liễu Thanh Tuyết thấy sự tình tức giận ngàn ngút, thật muốn bay lên bẻ nát con nô tỳ trước mắt nhưng ả đang thương tích không tiện đành ra lệnh thuộc hạ hành việc giúp ả tiết hận

Khoảng hơn 10 nam tử canh giữ bên ngoài tiến hết vào, rút đao ra. Nhan Nhược Bình lại lộ một tràng cười lớn lần thứ ba, tặc lưỡi, nói: “chắc chắc một mình ta mà tới hơn chục người đón tiếp, hảo hảo, ta thích”

“giết” – Liễu Thanh Tuyết hai tay nắm chặt, cả cơ thể run lên vì giận, thét chói tai

Hơn 10 nam tử tiến lên với lưỡi đao sáng loáng trên tay lao nhanh tới Nhan Nhược Bình, lúc này Nhan Nhược Bình đâu đem trường kiếm theo, vốn muốn dùng Ngọc tâm tiêu nhưng mà không muốn lũ nô tỳ yếu đuối xung quanh vạ lây, vì bọn họ cũng chỉ nghe lệnh thôi, nàng cũng không phải ác độc cực độ, một tia sáng loé lên trong đầu.

BỊCH!!!!!!

Từ ngay cổ tay hơn 5 bàn tay phải rớt xuống mặt sàn, mang theo những giọt máu đang sôi lên, da thịt ở cổ tay bèo nhèo co rúm lại, một vài mảnh da theo thể bong ra. Khỏi cần nói cũng biết vũ khí Nhan Nhược Bình sử dụng chính là Hoả Long chuỷ thủ. Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói: “nếu không muốn da thịt rớt tiếp thì nên đi làm mát máu đi, CÚT”

Hơn 10 nam tử tay trái giữ lấy tay phải, tránh chạm vào vết thương để tránh bị phỏng, toàn bộ chạy tán loạn ra ngoài, những lời Nhan Nhược Bình nói chúng không thể không nghe, nhìn thấy máu đang sôi lên cũng đủ biết

Nhan Nhược tiến tới, một tay nắm lấy tóc Liễu Thanh Tuyết giật nhẹ ra sau mang khuôn mặt ả ngược lên, một tay giữ chặt hai tay ả, từ khuôn miệng anh đào căng mọng phóng ra từng chữ từng chữ một:

“nhìn cho rõ, đừng tới ta kết cục không tốt đẹp gì đâu, là cháu Hoàng thái hậu, ta khinh, một khi bước chân vào vương phủ thì chỉ là thiếp mà thôi, đừng ra oai, ở đây ngươi chỉ là mèo bệnh thôi, N G U N G Ổ C”

Nói xong Nhan Nhượng Bình nở một tràng cười mỉa mai, xoay người, điềm nhiên thư thái nhẹ bước đi ra bỏ lại sau lưng một lũ người đang run lên vì sợ hãi.

34. Chương 34

trèo lên ghế cao, vác loa giờ khắp nơi Toàn thể tềnh ề nghe đây nghe đây, lâu quá không viết cảnh ... nên Fox sợ các tềnh ề dư dả máu quá, dư quá hại sức khoẻ ề nay Fox xin rút bớt máu của các tềnh ề (18+)

Sự việc ở Liễu tiểu các đã theo cơn gió bay khắp chốn Mĩ Nhân các cũng không ngoại lệ ra cả khắp vương phủ, danh tiếng của Liễu Bình – nô tỳ thân cận đặc biệt của vương gia càng được khẳng định vị thế trong vương phủ. Tất nhiên trừ những kẻ biết rõ sự tình thì ắt hẳn ngậm chặt cái miệng, phá hỏng đại sự chơi bời của vương phi thì chắc chắn đi gặp tổ tông 18 đời. Tuy thật hư không nắm rõ 100% nhưng ít nhất cũng biết rõ Liễu phu nhân là bị nô tỳ Liễu Bình chuần và vương gia cư nhiên không hề trách phạt Liễu Bình. Để tránh cho cuộc vui bị phá hỏng Nhan Nhượng Bình đã sớm dọn ra một căn phòng giản dị hơn gần phòng của Lãnh Thiên, tối thì cả hai vẫn chung phòng, chuyện này đã được Trần Lâm bảo mật tin tức một cách khéo léo

Mới sáng sớm sau một ngày đại náo Liễu tiểu các, Nhan Nhượng Bình lại bắt đầu bận rộn. Một nô tỳ bước tới trước cửa phòng của phòng của Nhan Nhượng Bình

CỐC CỐC CỐC!!!!

“ai?”

“Tiểu Bình ta là Tiểu Mạn, các vị phu nhân mời người qua dùng trà”

“ân” – Nhan Nhượng Bình rời thí thí khỏi ghế, y phục thanh đạm bước ra theo chân Tiểu Mạn tới Mĩ Nhân các. Nơi mà Nhan Nhượng Bình đặt chân tới gọi là Quách tiểu các. Ở Quách tiểu các có một đình uyển nhỏ, Nhan Nhượng Bình vừa tới đã thấy ba thân ảnh lộng lẫy.

Người ngồi ở giữa một thân ngọc bích yêu kiều, thân váy điểm những bông hoa mẫu đơn, cả người toát lên mỹ vị cao quý, yêu kiều, đây chính là chủ nhân Quách tiểu các – Quách Tử Nguyệt tiểu thư của Lại bộ thượng thư.

Thân ảnh ngồi bên trái khoác lên người bộ xiêm y màu hồng thơm mát, thân váy điểm những chú bướm, từ trên người phảng phất tư vị thanh khiết, người này là Lý Thiên Sương tiểu thư của Lễ bộ thượng thư.

Thân ảnh còn lại ngồi bên phải một thân tím nhạt, trên váy điểm một ngọn cỏ kéo dài vươn lên, từ người toát lên vẻ ngây thơ, hồn nhiên. Đây chính là Đồng Uyển Uyển tiểu thư của Hình bộ thượng thư.

“Tiểu Bình tham kiến tam vị phu nhân” – Nhan Nhượng Bình thanh phong thản nhiên, nhún người không cúi đầu

“ngồi đi Tiểu Bình” – Quách Tử Nguyệt nhẹ giọng nói. Nhan Nhượng Bình không hề khách khí liền đặt thí thí xuống qua một lần nghe giới thiệu đều biết tên cùng danh môn của ba vị phu nhân. Nàng cặn kẽ đánh giá một lượt rồi thăm rủa: “chết tiệt thật chứ, ba người này đây là muốn lấy lòng Nhan Nhượng Bình, sao bọn họ lại không giờ nanh múa vuốt như tiện nhân họ Liễu để ta còn giần gân cốt, cứ đà này chắc ngáp dài, sớm gặp lão Chu quá, ôi chán”

Ba người trò chuyện rất thân thiết với Tiểu Bình, tới khi trời về trưa, Nhan Nhượng Bình khéo léo xin phép cáo lui thì Đồng Uyển Uyển buông lời:

“Tiểu Bình muội muội, mong muội nói giúp bọn ta mấy mĩ từ trước mặt vương gia, hi vọng có được một tiểu hài tử giúp vương gia nối dõi”

Nhan Nhượng Bình nghe xong trong mắt loé ra một tia, rồi cười nhạt, quay lưng cáo lui. Trên đường trở về, Nhan Nhượng Bình chìm trong suy nghĩ, khoé miệng bất giác cong lên: “haha, ra là cùng một duột với Liễu

Thanh Tuyết, chỉ có điều thấy được Liễu Thanh Tuyết nên học khôn lấy lòng ta, đúng là bên ngoài có cao quý, có thanh khiết, có ngây thơ hồn nhiên nhưng bên trong đúng là....chắc chắc muốn sinh tiểu hài tử hử, bất quá lại nhờ sai người, lão bà của Thiên chỉ có một mình ta, nương của con hắc cũng chỉ có ta, nhưng hiện giờ ta chưa muốn có cục nợ hài tử, ta vẫn muốn vui chơi cho đã đời, chuyện hài tử sẽ có nhưng tính sau, tự nhận Nhan Nhược Bình là bá đạo, ta ở hiện tại đều theo chủ nghĩa duy ngã độc tôn, kiếm bạn trai chưa mảnh tình vắt vai là ý niệm lâu nay, nay có được tướng công tuy nhiều lão bà nhưng thân vẫn sạch, thời đại phong kiến ta nhắm mắt xá cho chuyện này, nếu họ dám mò lên giường hắc ta tuyệt không tha, nếu hắc dám để họ mò lên giường, phản bội ta ta ột dao tuyệt tử tuyệt tôn ngay không cần bàn cãi (fox: ý là THIÊN SẮC ảnh đấy, hắc hắc)

BỊCH!!!!

“ái da ai mắt mù đi cấn lồi ta vậy” – Nhan Nhược Bình xoa xoa cái trán, chu môi quát. Nhan Nhược Bình mở mắt ra thấy dung mạo trước mặt xoe tròn hai mắt. Khuôn mặt trước mặt nàng ước chừng 22,23 tuổi, tuấn mỹ vô song, làn da trắng nhưng không làm hắc trông như công tử bột, sống mũi cao, đôi mắt rất có thần, từ người toát lên cỗ khí uy nghiêm lẫm liệt

“người là ai” – 1 thanh âm lạnh lẽo vang lên

“nô tỳ” – Nhan Nhược Bình buột miệng trả lời

“nhìn đủ chưa?” – thanh âm lạnh lẽo vang lên mang thêm vài phần giễu cợt

“haha, sợ người không có đủ cho ta nhìn thôi, thấy người xấu nên ta ráng nhìn để rặn ra cái vẻ đẹp tiềm ẩn trên mặt người, ai dè mắc ói” – Nghe thấy giọng nói lạnh lẽo lại thấy biểu tình trên khuôn mặt có phần khinh thường, Nhan Nhược Bình bất giác nhớ ra nàng vừa nói với hắc nàng là nô tỳ, hèn chi không tránh khỏi ánh mắt giễu cợt của hắc. Cái hạng người ta đây tỏ vẻ như hắc làm nàng hơi điên người, nên nàng mĩa lại hắc ngay lập tức mới hả lòng hả dạ.

“người” – thanh âm lạnh lẽo mang vài phần tức giận

“người người cái gì kẻ xấu xí” – Nhan Nhược Bình mở tròn mắt, một tay kéo một bên mắt xuống, lè lưỡi chọc què hắc

“hỗn xược” – thanh âm lãnh lẽo vừa phát lên kèm với hành động giơ tay tát Nhan Nhược Bình liền bị nàng chụp tay lại hất văng ra.

“cái đầu người á, tính tát ta hử, không có cửa đâu cưng à, người đi đụng ta không biết xin lỗi lại làm càn hử kẻ xấu xí” – Nhan Nhược Bình hất mặt, nhấn mạnh ba chữ kẻ xấu xí để chọc tức y

“con nô tỳ này, người lo nghĩ cái gì không nhìn đường đụng trúng ta lại còn....”

Thanh âm chưa hết đã bị Nhan Nhược Bình nhảy vô họng ngòi: “còn cái đầu người, thấy ta nghĩ cái gì thì sao không biết tự giác tránh qua một bên, đứng đó làm chi cho bị đụng, đáng đời kẻ xấu xí” – Nhan Nhược Bình không muốn nhận mình sai, ra sức cãi chày cãi cối làm người trước mặt hoả khí bốc cao.

Nhan Nhược Bình thấy y đỏ mặt vì giận liền đi đến trước mặt y, đưa tay sờ nhẹ gò má, hô lên: “hảo mềm nha” rồi véo một cái lại hô tiếp: “ái chà, ngứa thiệt đã nga, thôi đứng đây mà giận tiếp đi ha, càng giận da mặt càng nhăn lại càng xấu xí hơn đấy, ta đi nha kẻ xấu xí”. Nói là làm, nàng đụng vào vai hắc lướt qua, không quên để lại một tràng cười đắc ý.

Nam tử ấy sững sờ trước hành động của nàng, khi bình thường lại đã thấy nàng biến mất, y nhếch miệng cười: “nô tỳ trong phủ vương gia sao, rõ là lý thú, kì sau sẽ đến truy, đợi đấy”. Nói rồi y cũng rào bước rời đi.

~~

Nói về Nhan Nhược Bình cũng không mấy để tâm về việc lúc này, việc trước mắt chính là bao tử vạn tuế, nàng nhanh chóng đi tìm Lãnh Thiên. Bên trong phòng đã thấy Lãnh Thiên ngồi ngay bàn, xung quanh Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và Trần Lâm đang đứng

“nương tử, đi đâu từ sáng tới giờ vậy? đói chưa mau lại đây”

Nhìn thấy rất nhiều món ăn ngon trên bàn Nhan Nhựt Bình chạy ào tới, cười tươi, hai mắt nheo lại:

“ba lão bà thất sủng của người kiếm ta hàn huyền tâm sự chuyện lên giường với người”

“nương tử, bọn họ không có được ta sủng thì lấy gì mà thất sủng” – Lãnh Thiên xoa xoa hai má của nàng, sủng nịnh nói

Nhan Nhựt Bình vực mặt vào ăn, đang ăn ngon trớn thì bỗng dưng xuống, khuôn mặt buồn bã chán chường

“sao thế nương tử, thức ăn không ngon sao?”

“ngon”

“vậy nương tử sao thế?”

“lão bà của người, huhu, tại sao không bắt chức Liễu Thanh Tuyết, cứ nhiên bọn họ lại nịnh nọt ta, làm ta chẳng có cơ để giãn gân cốt, chán quá nga, các người mau nghĩ cách để họ bắt nạt ta để ta tập thể dục vận động coi, kéo xương khớp ta không còn chắc khỏe nữa”

RẦM!!!!!!!!!!!!

Nhan Nhựt Bình quay lại đã thấy ngoại trừ Lãnh Thiên, các người còn lại té sải lai trên đất, khuôn mặt cười khổ, miệng méo xệch nói:

“phu nhân, người buồn về việc đấy sao, ôi trời”

“trời đất đâu đây, chuyện không đáng buồn sao, (quay mặt về phía Lãnh Thiên) Thiên chuyện đáng buồn không? – Nhan Nhựt Bình chu chu cái môi anh đào căng mọng ra, bày ra bộ đáng nể nộ

“ừ đáng buồn, nương tử ăn nhanh đi” – Lãnh Thiên thúc giục

“ăn no rồi” – Nhan Nhựt Bình xoa xoa cái bụng, bàn tay bị Lãnh Thiên nắm ngay lập tức kéo đi

“sao thế nga? – Nhan Nhựt Bình chẳng hiểu y hết, bị y kéo một mạch tới phòng

“nương tử, ta đói”

Nhìn thấy đôi con người mờ nhạt, chất giọng phả ra tập dục, Nhan Nhựt Bình đã hiểu hết ý tứ của Lãnh Thiên, bọn họ vốn chugn phòng nhưng ngoại trừ ba lần trước ân ái với y, ngoài ra chỉ là ôm nhau ngủ, cứ nhiên lần này y lại đòi ăn, Nhan Nhựt Bình nghĩ thầm: “lần trước do không kịp phòng bị nên bị hấn ăn sạch sẽ, lần nay tuyệt đối không, phải phòng bị, nếu không sẽ đau chết ta, mặc dù mấy lần sau đó hội không phải lần đầu thế mà cũng e ẩm đủ biết hấn quá mãnh liệt rồi, phải chặn”

Nhan Nhựt Bình thủ thế nhưng đã không còn kịp, nàng bị Lãnh Thiên ẵm ngay vào giường, Nhan Nhựt Bình lắp bắp nói:

“Thiên à, ăn no vận động không tốt cho sức khỏe”

“mặc kệ”

“người...” – Nhan Nhựt Bình vừa thốt ra được một chữ đã thấy quần áo bị Lãnh Thiên xé rách tung toé nằm dưới mặt đất, còn y thì nhanh chóng gỡ bỏ lớp áo vương vện quăng nốt xuống đất luôn

“không biết xấu hổ mà” – Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Nhựt Bình ửng hồng, vừa nói vừa mắng, đôi tay che trước ngực và che phần thân dưới, sắc giọng quát:

“Cái đồ đại sắc lang chết tiệt.....tại sao nam nhi cần che có một chỗ, nữ nhi lại tới hai chỗ, thật khó mà che hết, chết tiệt thật mà”

“nương tử, bỏ tay ra, không được che, ta muốn ăn” – Lãnh Thiên một tay giữ chặt nàng, một tay kéo hai tay nàng ra khoá trụ trên đỉnh đầu, đôi môi bạc mỏng kiếm ngay đôi môi căng mọng của nàng chuẩn bị ăn mật ngọt, ai ngờ khi cúi sát tới thì chuyển hướng sang gò má, đôi môi nóng bỏng liếm cắn tạo ra một vết đỏ dài, sau đó y ghé sát vào tai nàng cười đắc ý, thầm thì:

“nương tử ta biết nộ hôn của ta có thể làm nàng tê liệt, nhưng ta thích hôm nay nàng tỉnh táo mà chống cự cơ”

“ngươi, đồ sắc lang” – Nhan Nhược Bình giãy nảy chống cự nhưng sức cô hiện giờ so với sức của đại lang thì thật là.....không ăn thua

Lãnh Thiên phả từng đợt hơi thở vào chiếc cổ trắng nõn yêu kiều cùng xương quai xanh của Nhan Nhược Bình, lưỡi ướt ma sát qua lại nơi bờ vai mịn màng của nàng rồi từ từ di chuyển xuống đôi tuyết lê mềm mại bung ra sữa của nàng. Đôi nụ đào theo sự nóng lên của cơ thể đã căng tràn, hướng thẳng lên mời gọi đầy mê hoặc. Y đưa nhẹ lưỡi khiêu khích trên đỉnh nụ đào. Sau đó cảm thấy nường tử của mình giãy giữa ngày một hăng hơn thì khẽ cười và nói

“nường tử à, kháng cự cũng vô ích, thân thể nường tử hảo thơm nga, nó rất thành thật với phu quân”

Lời vừa dứt, y đã há to miệng áp sát mặt, ngậm ngay nụ đào thơm ngọt tham lam nhắm nháp mút lấy và cắn một cái lõi kéo nụ đào

“a” – Nhan Nhược Bình bất chợt bị đau nên thét một tiếng, dưới thân dâng lên một cổ khí nóng kì lạ xâm chiếm trọn cơ thể làm nàng không tự chủ mà rùng mình

Bàn tay y lướt trên những đường cong tuyết mịn cùng nàng, di chuyển tới đâu nơi đó như bị biển lửa đốt cháy, tới vùng cấm địa, tay chỉ vào chỗ mật đang bị hai chiếc đùi thon ngọc trắng nõn kẹp chặt, Lãnh Thiên lại nhìn Nhan Nhược Bình phả ra giọng nói đầy hoả dục:

“nường tử à, nơi đây mới là nơi chứa mật ngon nhất, ngoan nào, ngoan nường tử mau tách chân ra, ta thật chịu hết nổi rồi, khó chịu lắm nga”

Nhan Nhược Bình miệng hô không, ra sức lắc đầu, hai chân kẹp mạnh hơn. Lãnh Thiên cười khổ, đành mượn sức ép buộc, tự lực tách mạnh hai chân nàng ra, một tuyết mịn địa phô bày toàn bộ trước mặt y, đây tuy không phải lần đầu, nhưng đối với y mà nói, càng nhìn lại càng làm dục hoả lên cao, lần sau lại càng nhiệt hơn lần trước, cứ thế làm y thật không chịu nổi nữa rồi.

“Thiên, dừng....dừng lại, nhắm mắt lại, dừng lại mau” – Nhan Nhược Bình từ nãy giờ đem hết sức ra mà cố trụ nhưng khắp cơ thể nhiệt khí cứ ngày một tăng, cả thân người đã bắt đầu mềm nhũn ra, lúc này chỉ biết kinh hô mà thôi

“quá muộn rồi nường tử, ta phải ăn mật ngọt, ta đói sắp chết rồi” – Lãnh Thiên giọng nói khàn khàn phát ra

Lãnh Thiên luồn một tay xuống đỡ chặt lấy cặp mông mềm mại, vật ẩm nóng sưng lên cương cứng như sắt nháy mắt đâm vào nơi đây mật ngọt nhất.

“aaaaaaaaaaaaa đau, của ngươi lớn, dừng aaaaaaaaa” – mặc dù không phải lần đầu nhưng vẫn cảm thấy chính mình như bị xé rách tới cực điểm, thân thể cảm thấy một cơn đau như bẻ nát xương

“sẽ hết thôi, không dừng được” – Lãnh Thiên rút tay khỏi hai tay của nàng, để mặc cho hai tay nàng tự do, tay y xoa nắn cặp tuyết lê để mang hoả khí giúp nàng hạ cơn đau. Nhan Nhược Bình biết không thể nào bắt y rút ra nữa, đành bất lực ôm chặt lưng y, đau đớn khiến mười đầu ngón tay bấm chặt lấy. Hạ thân chợt phát ra cảm giác ngứa ngáy không nguôi làm khuôn miệng anh đào của nàng bất tri bất giác lúc nào không biết phát ra thanh âm rên rỉ làm y càng thêm sung mãn, luật động ngày một mãnh liệt, mồ hôi ướt đầm nhiều xuống cặp tuyết lê của nàng, một lúc sau y mới chịu rút trở ra. Nhan Nhược Bình thở hổn hển, hai mắt nhắm nghiền, thanh âm đứt quãng phát ra:

“mệt.....mệt quá...đủ rồi, tới đây....thôi”

Dục hoả vừa được y truyền hết vào người Nhan Nhược Bình, nhưng khi rút ra bất giác nhìn lại tuyết mịn địa, một lần nữa vật ấy lại ẩm nóng và căng cứng hơn, cổ hoả khí tiếp tục bốc cao ngùn ngụt, một lần nữa làm y khó chịu không thôi, đợt khó chịu này hơn cả đợt trước, giọng khàn khàn Lãnh Thiên đáp lại:

“nường tử mật ngọt ta chưa no, ta phải ăn tiếp”

“không” – Nhan Nhược Bình trợn mắt vùng hai tay đẩy ngực y ra nhưng lại một lần nữa muộn màng

Lời vừa dứt, bất chấp ngăn cản của nàng, lại lần nữa tăng tốc độ nhanh hơn, mãnh liệt hơn chẳng khác nào mãnh thú đói khát, không ngừng đem chính mình xâm nhập vào đến nơi sâu nhất của nàng, hưởng thụ

hương vị tuyệt vời, mật ngọt tuyệt hảo thêm một lần lại một lần nữa.

35. Chương 35

cái tên chết dịch chết bầm, hại ta hôm qua đau nhức rả rời, hôm nay phải trốn hẩn đi chơi mới được” – Nhan Nhược Bình vừa đi vừa cảm râm

BỊCH!!!!!!

“chu choa kẻ nào mù mắt vậy, cái trán bảo bối của ta” – Nhan Nhược Bình một tay ôm trán xoa xoa, khuôn miệng anh đào chu chu **** bối. Đến khi hai mắt mở tròn xoe, hai miệng há hốc

“khép miệng lại đi” – một thanh âm lạnh lẽo nhưng mang mấy phần ôn nhu

“hả kẻ xấu xí”

“nô tỳ hỗn xược, thật là ta không có xấu xí, chắc chắc”

“sao...sao lại là người nữa, lần nào đi gặp người cũng hại ta u hết trán, người thật xui xẻo mà, đồ sao chổi” – Nhan Nhược Bình tức giận

“tại nô tỳ người không nhìn đường nên đụng trúng ta, ta chưa bắt lỗi người, người lại kiếm chuyện rồi”

“sao người không biết đường né qua cho ta đi, hứ” – Nhan Nhược Bình hất mặt lướt qua người hẩn thì một bàn tay nắm lấy bả vai nàng giữ lại, Nhan Nhược Bình quay lại lạnh giọng hỏi: “gì nữa đây, muốn gây sự à”

“được rồi, nàng đi đâu thế” – thanh âm tăng thêm độ ôn nhu kèm một nụ cười mỉm

“dạo phố, buông ra” – Nhan Nhược Bình quát to lên, hất tay y ra rồi đi

“hảo, đi chung đi” – thanh âm bước theo Nhan Nhược Bình, không chú ý tới gần đó có một ánh mắt nhìn theo hai người

~~ ĐƯỜNG PHỐ LONG TỰ THÀNH

Nhan Nhược Bình hết chạy tới gian bánh quế hoa, lại chạy tới quầy kẹo hồ lô, miệng nhai ngồm ngoàm, hai mắt long lanh, lại kèm theo nụ cười sáng như ánh mặt trời, làm một kẻ đứng ngay đó nhìn không chớp mắt, ngây người ra, buột miệng thốt lên một chữ MỈ

“cho người” – Nhan Nhược Bình lúc này mới chú ý lại là có một người bên mình, nàng đưa y một cây kẹo hồ lô

“ta...”

“cầm mau”

“ta chưa ăn bao giờ”

“cái gì” – Nhan Nhược Bình trố mắt nửa ngày trời rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo

“có gì đáng cười sao”

“à haha không haha người rót ở đâu ra vậy, kẹo hồ lô cũng không biết ăn, ăn thử đi ngon lắm, vị của nó vừa ngọt vừa chua” – Nhan Nhược Bình cố kìm nén nụ cười

Đón lấy cây kẹo hồ lô, y từ từ nếm thử, gật gù cái đầu thốt lên một chữ NGON. Nhan Nhược Bình thấy y khen ngon thì nở nụ cười tươi, rồi vui vẻ vừa dạo phố vừa trò chuyện với y

~~

“Hoạ Tâm, nương tử ta đâu?” – Lãnh Thiên lạnh giọng hỏi, từ sáng giờ y mắc giải quyết chút việc, chẳng biết Nhan Nhược Bình lại chạy đi đâu, kiếm khắp phủ không thấy

“ta không biết” – Hoạ Tâm thật thà trả lời. Vừa dứt câu Trần Lâm tổng quản đi vào áp ứng nói:

“vương gia....lão thấy phu nhân, à....”

“nói mau” – Lãnh Thiên vốn rất ghét lấp lửng, đang tìm Nhan Nhược Bình mà lão cứ rề rà

“lúc chính Ngọ (12h trưa) khi này, lão thấy phu nhân trò chuyện với một nam tử và hai người họ hình như đi dạo phố thì phải” – Trần Lâm run rẩy nói lại. Lời vừa dứt đã không thấy bóng dáng Lãnh Thiên ở đâu

~ ĐƯỜNG PHỐ LONG TỰ THÀNH

“người sao lại ở vương phủ?” – Nhan Nhược Bình tò mò

“tối chơi” – y đáp ngắn gọn

“người quen Thiên, à vương gia sao?” – Nhan Nhược Bình thấy hồ nên đã kịp đổi lời xưng hô. Y nhú nhú mày rồi mỉm cười trả lời:

“ta là bằng hữu của vương gia, nàng tên gì vậy?”

“Tiểu Bình” – Nhan Nhược Bình không muốn tiết lộ thân phận vì chưa rõ kẻ dạo phố cùng mình là bạn hay thù, có mưu đồ gì, nàng vốn từ khi chết đi sống lại đã rất đa nghi

“Tiểu Bình nô tỳ đang nổi tiếng của vương phủ sao” – y sững sốt chút ít

“sao người biết?” – Nhan Nhược Bình nhú cặp mày liễu, hẳn là bằng hữu của Lãnh Thiên thôi sao lại biết nhỉ. Nhan Nhược Bình trầm nghĩ

“à ta...ta nghe mấy nô tỳ trong phủ kháo nhau thôi” – y lảng qua chuyện khác

Nhan Nhược Bình gật gù cho là phải, dạo này quả thật nàng rất nổi tiếng trong vương phủ với chức vị nô tỳ thân cận đặc biệt của vương gia, nàng cười tươi hỏi:

“người tên gì?”

“Hàn Long”

Nhan Nhược Bình hai mắt loé lên, giật giật tay y: “Hàn Long người nhìn kia, bánh bột chiên, ngon lắm nga, mau mau”

Hàn Long bị Nhan Nhược Bình kéo lại gần bánh bột chiên, Nhan Nhược Bình đứng ăn ngồm ngoàm, khuôn mặt biểu hiện tư vị thích thú, đôi môi anh đào căng mọng ướm ất. Một bàn tay bất giác đưa lên khoé miệng của nàng làm nàng sững sờ, hai mắt tròn xoe nhìn y khiến y giật mình, rời tay ra, miệng lắp bắp:

“bánh dính”

Nhan Nhược Bình lấy tay xoa xoa đôi môi anh đào căng mọng, dùng lưỡi liếm dọc bờ môi của mình ý tứ phủi bánh, nhưng hành động này lại làm người đối diện cảm thấy không ổn trong cơ thể. Y lắc lắc cái đầu, không kìm được đưa tay vòng ra sau gáy của Nhan Nhược Bình, một tay nâng cằm Nhan Nhược Bình ép lại sát người mình, đặt một nụ hôn nóng bỏng trên đôi môi căng mọng ướm ất ấy. Nhan Nhược Bình trở mắt quá bất ngờ trước hành động này, cơ thể đơ như cây cơ, chiếc bánh bột chiên rơi xuống, đôi môi khép chặt khiến cho Hàn Thiên nhú cặp mày kiếm, tăng lực đạo nơi bàn tay đặt ở cằm Nhan Nhược Bình, di chuyển lên trên bóp mạnh khiến môi nàng hé ra, y dùng lưỡi tiến nhanh vào tách hàm răng ngà ngọc của nàng. Nhan Nhược Bình bừng tỉnh vừa định phản ứng đẩy y ra thì nghe có một thanh âm lạnh lẽo thấp phần quen thuộc vang lên

BUÔNG RA!!!!

Nhan Nhược Bình hoảng hốt đẩy thật mạnh y ra, quay mặt lại đã chạm vào đôi mắt đầy lửa giận của một người

“Thiên ta....hắn.....Thiên ngươi đừng hiểu lầm, ta.....Thiên đợi ta” – Nhan Nhựt Bình lấp bắp, quả đúng như là tình cảnh bất gian tại trận mà, nàng chưa kịp nói đã thấy thân ảnh Lãnh Thiên rời đi, Nhan Nhựt Bình lập tức đuổi theo về tới vương phủ, trong phòng Lãnh Thiên, cả hai to tiếng cãi nhau

“ta...ngươi làm cái gì thế, không hiểu đầu đuôi gì đã tức giận” – Nhan Nhựt Bình chu môi lên giải thích khi bắt gặp khuôn mặt nộ khí sung thiên của Lãnh Thiên

“không hiểu đầu đuôi, sao lại không đẩy hắn ra mà đứng im đó” – Lãnh Thiên quát to

“ta bắt ngờ nên.....tin ta đi ta và hắn trong sạch, tuyệt không có gì, uống trà thanh tâm nguôi giận nào” – Nhan Nhựt Bình vội lấy tay xoa xoa ngực y vuốt giận, một tay bưng chén trà đưa trước mặt y

“trong sạch, rành rành như thế, hôn nhau giữa phố xá, ngươi có phu quân vẫn còn đi thông dâm sao” – Lãnh Thiên lạnh giọng quát, thanh âm nhấn mạnh hai chữ THÔNG DÂM, dùng lực hết sức tay nàng ra, chén trà rơi xuống đất vỡ nát, Nhan Nhựt Bình không kịp phản ứng nên theo đà ngã xuống, tay chạm vào mảnh vỡ tại nên một vết xước sâu trên tay, máu chảy ra. Lãnh Thiên thấy thế, vừa khom người tính đỡ nàng lên thì cái cảnh hôn nhau ấy lại hiện lên trong đầu y, khiến y nộ khí phát ra lần nữa, y đứng thẳng dậy, dùng ánh mắt lạnh lẽo chưa từng thấy nhìn Nhan Nhựt Bình, khiến Nhan Nhựt Bình rung mình bất giác cảm thấy hàn khí đầy phòng. Bàn tay chắp máu lại nghe thấy hai chữ THÔNG DÂM, nay lại thêm cặp mắt lạnh lẽo của Lãnh Thiên nhìn nàng cứ như nàng đã làm chuyện ghê tởm gì đấy không bằng. Nhan Nhựt Bình đứng bật dậy, hai mắt tròn to quát lên

“ừ đi thông dâm đấy, ngươi nói hoàn toàn đúng, hài lòng rồi chứ”

Lãnh Thiên nộ khí xung thiên lại nghe từ miệng Nhan Nhựt Bình khẳng định một lần nữa khiến lửa giận trong người Lãnh Thiên tăng tới cực độ, y dùng bàn tay như thép nguội của y bóp mạnh bả vai trái Nhan Nhựt Bình, miếng cay nghiệt: “ngươiiiiiiiii.....”

RẮC RẮC RẮC!!!!!!

Người ta nói giận hoá mất khôn mà. Thật là đúng, cơn tức giận như núi lửa phun trào của Lãnh Thiên khiến y không tự chủ lực đạo phát ra quá mạnh làm xương vai trái của Nhan Nhựt Bình gãy nát. Nhan Nhựt Bình khuôn mặt chuyển trắng bệch, hơi thở dồn dập, mồ hôi chảy lấm tấm trên trán, cơ thể run lên, dùng hết sức còn lại dồn vào tay phải hết sức tay y ra, ôm lấy bả vai thương tích không phải nhẹ của mình, phun ra ba chữ TA GHÉT NGƯỜI rồi phi thân đi mất tăm trong ánh hoàng hôn buông xuống.

Lãnh Thiên nhìn lại bàn tay của mình, bàn tay vừa mới gây ra thương tích cho Nhan Nhựt Bình, lòng trĩu nặng, trái tim nhói đau. Y đứng lặng thinh như pho tượng trong phòng. Mọi người đứng ngoài nghe hết toàn bộ trận to tiếng của cả hai, khi Nhan Nhựt Bình rời đi, Hoạ Tâm vội vàng cản lại nhưng bị nàng đẩy ngã, Độc Nhãn, Độc Kiêu vội vàng đuổi theo.

Nhan Nhựt Bình hai dòng lệ tuôn rơi, lao mình chạy đi như bay. Trên bầu trời từng cơn sét giạt vạng trong màn đêm u tối, từng giọt nước ngày một nặng rơi, một trận mưa lớn lạnh buốt trút xuống xối xả. Nhan Nhựt Bình bắt chập vết thương nặng trên vai, Nhan Nhựt Bình như con thiêu thân trong đêm, cứ chạy chạy mãi, nước mắt hoà vào mưa, đầu óc nặng trĩu, tâm trạng rối bời, từ trước tới nay nàng hoàn toàn biết Lãnh Thiên nói cách khác chính là Độc Nhãn tàn bạo, lãnh khốc, vô tình, giết người không chớp mắt, nhưng đối với nàng tuyệt ôn nhu, sủng nịnh, yêu thương nhưng không ngờ nay y lại nói nàng thông dâm, không tin nàng, lại dùng ánh mắt kinh tởm nhìn nàng còn bẽ nát bả vai nàng. lực đạo cực mạnh, ra tay tuyệt tình. Nhan Nhựt Bình hai mắt cay xè, nhắm tịt mà vùi đầu vào chạy, không biết bao lâu thì: “aaaaaaaaaaaaaaaa”

Một sườn đất dốc, trời mưa to khiến đất mềm nhão ra, Nhan Nhựt Bình lại nhắm hai mắt mà chạy nên không cẩn thận sẩy chân lăn thật mạnh xuống, lực ma sát lớn khiến máu toé ra trên người, y phục rách rưới, một tảng đá to đã giữ lại nàng, nhưng giữ lại đầu nàng khiến từ đầu phát ra một tiếng động trong màn đêm u ám, một dòng máu chảy ra. Nàng đập đầu khá mạnh vào tảng đá. Vết thân từ đầu cộng thêm bả vai truyền đến, trong làn mưa, cơ thể lạnh buốt, hơi thở dồn dập từ từ yếu ớt. Nhan Nhựt Bình bất tỉnh.

Không biết bao lâu, Nhan Nhựt Bình sắc mặt trắng bệch, hơi thở khó khăn kéo ra, cơ thể mềm nhũn, từ từ hé mắt đã thấy quang cảnh sáng, chim chóc ríu rít hót, nhưng một lần nữa cơn đau nhói tựa ngàn kim

đâm vào lực phủ ngũ tạng khiến Nhan Nhượng Bình rũ người, nhắm nghiền mắt, hơi thở ngày một yếu ớt hơn, tựa hồ như một xác chết.

~~

“hộc hộc....không tìm thấy” – Độc Kiêu cùng Độc Nhẫn phì phò thở, khuôn mặt ảm đạm báo cáo tình hình. Lãnh Thiên khuôn mặt lạnh lẽo, tâm trạng đau đớn khôn xiết, gần từng tiếng:

“đọc toàn lực tìm, CÚT”

Nói về phần Nhan Nhượng Bình, nàng cơ thể bất động, hai mắt từ từ hé mở, đôi môi khô khốc, rên rỉ từng tiếng một cách khó khăn: “n.....ư.....ó.....c”

Một bàn tay ấm áp nâng nhẹ đầu nàng lên, một dòng nước mát từ từ chậm rãi kéo vào miệng nàng, khiến nàng tỉnh được chút ít, tuy nhiên hơi thở vẫn còn yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, hơi tựa người một loạt đau nhói đã ập tới khiến nước mắt nàng rơi lã chã.

“nằm yên đi, muội bị thương không nhẹ đâu, muội hôn mê suốt 3 ngày 3 đêm rồi, cẩn thận động vết thương sẽ tàn phế cánh tay đấy” – 1 thanh âm ấm áp đầy quan tâm

“tàn...phế...khụ khụ.....ta bịkhụ khụ ... sao.....người là ai.....” – Nhan Nhượng Bình ho tới đâu đau đớn tới đấy khiến mồ hôi lã chã, nước mắt giàn giụa, rặn ra từng tiếng

“muội sao thế, không gặp ta mà quên rồi sao, ta là Hiên Viên Tuyết” – Hiên Viên Tuyết ôn nhu nhìn Nhan Nhượng Bình

(fox: các tênh êu còn nhớ Hiên Viên Tuyết chứ, người cứu Nhan Nhượng Bình khi nàng bị Phong Hoa hại rơi xuống U Minh cốc đó, tênh êu nào quên thì xem lại chương 29 (tt) và chương 30 nha)

“đau đầu quá, khụ khụ....người biết ta.....ta là ai?” – Nhan Nhượng Bình ho khan rặn tiếp từng tiếng. Vừa dứt lời Hiên Viên Tuyết đã kinh hãi nhìn nàng. Y xem xét vết thương ở đầu của Nhan Nhượng Bình một lần nữa, ảo não thở dài, nhẹ giọng nói:

“vết thương ở đầu quá nặng khiến trí nhớ của muội bị mất đi rồi”

“ta muốn nghỉ ngơi, người đi nơi khác đi” – Nhan Nhượng Bình nhất thời tiếp nhận không nổi cú sốc này, chỉ muốn có một không gian yên tĩnh. Hiên Viên Tuyết gật đầu, kéo lại chiếc chăn đắp cho nàng, lặng lẽ rời đi. Nằm trên giường Nhan Nhượng Bình cố gắng nhớ lại, nàng thầm nghĩ: “ta là ai vậy, sao ta có cảm giác dường như mình không phải ở đây, có cái gì khác khác, sao sao ấy, đau đầu quá, ta rốt cục là ai, khụ khụ” – Nhan Nhượng Bình miên man suy nghĩ tới khi kéo một tràng ho khan thì rơi vào hội đau đớn quá mà kéo hôn mê tiếp.

Trong một căn phòng xa hoa

“mau tìm Tiểu Bình”

“thuộc hạ tuân mệnh”

~

Mấy ngày trôi qua, mọi người trong vương phủ ráo riết nhau đi tìm nhưng tuyệt không hề thấy tung tích của Nhan Nhượng Bình, mọi người nơm nớp lo sợ, rất cố gắng hạn chế tới thư phòng của vương gia để tránh chuyện hối tiếc xảy ra. Tuy nhiên cũng có một người ngu ngốc mò mặt tới. Một thân ảnh mị động uyển chuyển vấy áo thướt tha nhẹ cửa bước vào

“Vương gia, thiếp mang tổ yến cho ngài dùng, vương gia à, ăn chút gì đi”

“CÚT” – một giọng nói như băng tuyết ngàn năm

“vương gia, chỉ vì một nô tỳ thôi, ngài hà tất huy động lực lượng vương phủ, ngài trông tiêu tụy hơn trước đây, vương gia, để thiếp giúp ngài thoải mái” _ 1 giọng nói đầy mê hoặc vang lên

BA!!!! BỊCH

Thân ảnh mị động quyền rũ ấy được Lãnh Thiên tiến thẳng ra cửa không chút lưu tình, đầu đập vào góc cột, một dòng máu chảy ra, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ

“Đồng phu nhân, phu nhân không sao chứ, mau gọi thái y, người đâu, phu nhân tỉnh lại”

Thì ra người vừa dụ dỗ không thành chính là Đồng Uyển Uyển, một trong tứ thiếp chính của Lãnh Thiên. Tình cảnh xảy ra đã khiến cho bọn người ở Mi Nhân các run sợ, chẳng ai còn đủ can đảm bước vào thư phòng của vương gia. Mặc khác, mọi người đều biết nô tỳ Tiểu Bình thật được vương gia yêu mến. Người thì mong nhanh chóng tìm được Tiểu Bình để sóng gió của vương phủ sớm qua đi, nếu không không biết khi nào tới phiên họ làm bao cát cho vương gia trút giận, thậm chí chết bất cứ lúc nào, tính tình vương gia thay đổi chóng mặt, không nhưng lạnh hơn trước mà lãnh khốc hơn trước gấp ngàn lần, nhưng cũng có một số kẻ lại mong cho Tiểu Bình vong mạng. Tình cảnh vương phủ rối ren thập phần, đâu đâu cũng ngận tràn mùi vị nơm nớp lo sợ.

Lãnh Thiên đang ngồi trầm lặng trong thư phòng, một tay cầm chặt trường kiếm của Nhan Nhược Bình trong tay, tự độc thoại nội tâm: “tại sao lại là hần, sao hần lại biết nường tử, nường tử, nường ở đâu, ta sai rồi, nường quay về đi, nường muốn sao cũng được, muốn giết ta cũng được, ta sai hoàn toàn rồi, nường tử mau trở về đi, quay về đi nường tử.....”. Ai nói nam nhi không thể rơi lệ, Lãnh Thiên cũng là Độc Nhãn tàn bạo nhất vô lâm nay lại tuân lệ vì nữ nhân mà y yêu thương bằng cả con tim và mạng sống của mình. Trong căn phòng lạnh lẽo, một bóng lưng run lên, khuôn mặt hốc hác tiêu tụy, đôi má vương hai dòng lệ, những giọt lệ nam nhi. Lãnh Thiên nếu biết có ngày hôm nay hà tất trước đây bằng bột nhất thời để rồi giờ đây đau lòng thống khổ. Thật là đáng thương mà.

~

Tại một nơi khác

(các tềnh ều à, đây là Hiên Viên Tuyết)

Một thân ảnh nhỏ nhắn, khuôn mặt xanh xao khoác lên người bộ y phục nam nhân ngồi trên chiếc xe lăn do một thân ảnh cao lớn đẩy đi

“đây là U Minh cốc à, ta nhớ mấy hôm trước ngươi có nhắc tới”

“không U Minh cốc ở Nam Châu huyện, đây là Long Tụ thành, nơi đây là một nơi ở khác của ta, được gọi là Đào hoa viên”

“thật là nhiều đào, rất đẹp”

“Bình muội tiếc là muội không nhớ được ai gây ra vết thương nặng uội” – Hiên Viên Tuyết ảo não

“có lẽ là kẻ thù muốn truy sát ta, ở đây liệu.....” – Nhan Nhược Bình mang tâm trạng lo âu

“muội an tâm, nơi ở của ta hiếm có kẻ nào có thể biết được, vả lại có ta, ta thề sẽ bảo vệ muội” – Hiên Viên Tuyết đưa ba ngón tay lên thề thốt thốt

“cảm ơn, ngươi thật tốt với ta quá, phải rồi ngươi và ta có quan hệ gì, có thể nói ta biết chuyện về ta được không?” – Nhan Nhược Bình giọng nói khàn khàn, níu tay áo Hiên Viên Tuyết có lẽ do mấy hôm nay ho khan dữ dội

“được, muội cẩn thận đừng gây động vết thương cánh tay, mọi chuyện là như thế này, trước đây muội rơi xuống U Minh cốc, ta cứu muội, sau đó hai chúng ta kết nghĩa huynh muội, ta chỉ biết muội tên là Nhan Nhược Bình” – Hiên Viên Tuyết thật thà kể lại mọi chuyện mà mình biết cho Nhan Nhược Bình nghe

“Nhan Nhược Bình là tên ta sao, ta thật mơ mơ hồ hồ, không nhớ gì hết, cái đầu chết tiệt này” – Nhan Nhược Bình dùng tay phải đánh mạnh vào trán của mình hi vọng nhớ được chút gì đó, nhưng tất cả đều là khoảng trống hư vô mù mịt

Hiên Viên Tuyết nhẹ kéo tay Nhan Nhược Bình ra, ôn nhu xoa xoa mấy cái vào trán của nàng, nhẹ giọng nói: “Bình muội, đừng vậy, từ từ sẽ nhớ, ta đưa muội vào trong châm cứu giúp máu bơm trong đầu muội tan ra, tan ra sẽ nhớ”

“thật sẽ nhớ” – Nhan Nhược Bình quay đầu lại, hai mắt long lanh nhìn Hiên Viên Tuyết. Y gật đầu nhẹ một cái, Nhan Nhược Bình quay đầu về nên không thể phát hiện ra đôi mắt sâu lắng, kì lạ của Hiên Viên Tuyết, y thật nhẹ thở dài ra một tiếng

Trong phòng

Hiên Viên Tuyết lấy ra một bộ kim châm màu đỏ, dài ngắn có, kiểu dáng có đôi chút lạ, kim châm giống như một cây trâm thu nhỏ, đầu trâm hình tròn có khắc một chữ Huyết.

“châm lạ thật?” – Nhan Nhược Bình tuy mắt trí nhớ nhưng bản tính tò mò vẫn không hề thay đổi

“đây là Huyết sát thần châm, có thể cứu người, cũng có thể đoạt mạng người, muội nên cẩn thận” – Hiên Viên Tuyết ôn nhu giải thích

Sau đó y đưa ra trước mặt Nhan Nhược Bình hai món đồ. Nhan Nhược Bình nhíu mày khó hiểu

“đây là?”

“cái này là ta tặng muội lúc ở đỉnh U Minh, nó được gọi là Hoả Long chủ thủ, nó có thể làm máu nóng sôi lên, hủy hoại da thịt, lục phủ ngũ tạng, còn đây chắc là của muội, lúc trước ta không thấy muội có nó, nhưng hiện muội không nhớ về quá khứ nên...” – Hiên Viên Tuyết bắt giắc thở dài một tiếng

“đẹp thật nga, trong suốt, rất lạ, thổi được không?” – Nhan Nhược Bình nhẹ giọng hỏi

“nó gọi là Ngọc tâm tiêu, đây là loại tiêu có cấu trúc trong suốt được làm từ loại cây hiếm ở Tây Vực, khảm những đường nét bằng vàng bên ngoài, độc nhất vô nhị. Dĩ nhiên là thổi được rồi, nhưng chỉ có nữ thổi được, nam không thể, muốn thổi được nó, phải có nội công Tán Hồn, thổi lên Đoạn khúc Tán hồn, theo gió mang sức sát thương rất lớn, không biết sao lại có trên người muội, nó là một trong 6 thần binh mà giang hồ muốn chiếm lấy”

“6 thần binh là gì?” – đã tò mò thì tò mò tới cùng. Nhan Nhược Bình tiếp tục hỏi

“6 thần binh thực gồm 5 binh khí và 1 ám khí. 5 binh khí gồm âm dương kiếm, chuỳ lưu tinh, ngọc tâm tiêu, trường đao và phượng tiễn, ám khí chính là Huyết sát thần châm” – Hiên Viên Tuyết tiếp tục đáp ứng trí tò mò của Nhan Nhược Bình

(fox: các tên êu à, còn nhớ Huyết sát thần châm chứ, nếu còn nhớ cư nhiên các tên êu sẽ biết Hiên Viên Tuyết là ai, nếu không nhớ thì coi lại chương tuốt đằng trước đi nha, chương 13 đấy, mò lại đi nào ^^)

“Bình muội, muội sao thế, đau ở đâu?” – Hiên Viên Tuyết cầm lấy bàn tay thon dài mềm mại của Nhan Nhược Bình, thanh âm đầy lo lắng. Nhan Nhược sau khi nghe xong về 6 thần binh, đôi mày liễu nhíu cực hạn, đầu phát ra tiếng kêu ong ong, một tia sáng loé lên rất nhanh vụt tắt, miệng lẩm bẩm: “âm dương kiếm, quen quá, đau đầu quá, a” Trán Nhan Nhược Bình lấm tấm mồ hôi, tay vỗ mạnh vào đầu nhưng cũng chỉ thấy ong ong hết não chứ tuyệt nhiên không có dấu hiệu nhớ rõ ra. Hiên Viên Tuyết ôm nhẹ Nhan Nhược Bình, để đầu nàng tựa vào lòng y (nàng đang ngồi xe lăn), nhẹ vỗ về nàng:

“Bình muội, đừng nôn nóng, từ từ, đừng làm đau bản thân, ta châm cứu uội, muội sẽ mau hết bệnh thôi, ngoan”

Thấy Nhan Nhược Bình ổn định tinh thần, Hiên Viên Tuyết tập trung cao độ, vận nội lực vào đầu châm bắt đầu châm cứu cho nàng. Trải qua suốt hai canh giờ, Nhan Nhược Bình đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hiên Viên Tuyết khẽ mỉm cười, nhẹ bế nàng lên giường, đặt một nệm hôn âu yếm lên trán nàng, kéo chăn rồi rời đi.

.....

“ừm...ừm...hừmmmmmmmm”

“Đậy rồi sao, đây là y phục nữ nhân, ta vừa mua về, muội xem mặc hợp không? – Hiên Viên Tuyết trên tay cầm một xấp xiêm y đưa cho Nhan Nhược Bình, dĩ nhiên là không thể thiếu nệm cười ầm áp rồi

“ân, màu sắc thanh nhã, ta thích, đại ca cảm ơn huynh, ngô...ô đau” – Nhan Nhược Bình đang vui vẻ thì khuôn mặt méo xệch lại

“ta dạn muối phải cẩn thận, khoảng 1 tháng là sẽ tháo thuốc ra được, muối đừng làm vết thương nặng đi” – Hiên Viên Tuyết xem xét vết thương, khuôn mặt tràn đầy lo lắng

.....

Thấm thoát Nhan Nhược Bình đã ở Đào hoa viên được trọn hai tháng, vết thương ở cánh tay đã tháo thuốc và lành lặn trở lại, Nhan Nhược Bình vẫn chưa nhớ ra một chút gì, nhưng bản tính vốn lạc quan, nàng đã sớm quen với cái cảnh quá khứ mù mịt, Nhan Nhược Bình nghĩ rằng có lẽ quá khứ kia không mấy tốt đẹp nên nàng mới quên lãng, cũng có thể lão thiên gia cho nàng một cuộc đời mới, nên nàng không sầu thương, không buồn chán nữa, ngày ngày Đào hoa viên luôn tràn ngập tiếng cười của Nhan Nhược Bình, không khí ở nơi đây cũng nhộn nhịp hơn hẳn.

“Bình muối, dạo này muối tốt lên rồi, cũng khiến ta nhẹ nhàng, hai lần gặp muối toàn là bị chém, bị trúng độc, bị gãy tay....thật là xui xẻo cho ta mà” – Hiên Viên Tuyết đang ngồi đọc y thư bất giác thấy tiếng cười trong trẻo của Nhan Nhược Bình nên đành tiếng chọc ghẹo. Vốn dĩ lúc ở U Minh cốc, nàng rất hoạt bát, hiện tại nàng không những hoạt bát mà còn nghịch ngợm không thôi, cư nhiên y lại thích thú trước hành động của nàng

“đại ca ca, dám chọc ghẹo muối, Bình nhi cho ca ca chết này” – Nhan Nhược Bình chạy ồa tới cù lét Hiên Viên Tuyết. Không biết tự bao giờ Nhan Nhược Bình không còn xưng hô ta ta ngươi ngươi hay ta ta huynh huynh với Hiên Viên Tuyết nữa. Bây giờ nàng gọi y là đại ca ca hay ca ca và xưng là Bình nhi.

“tha cho ta, ta biết lỗi rồi tha cho ta” – Hiên Viên Tuyết giơ hai tay ra đầu hàng. Cả hai cùng cười lớn trông thập phần vui vẻ hạnh phúc. Nhan Nhược Bình từ sau lưng y, ngực dán vào lưng y, hai tay vòng qua cổ y, đôi môi anh đào căng mọng phả từng luồng hơi dịu nhẹ vào tai y từng tiếng từng tiếng một:

“đại ca ca à, huynh gặp Bình nhi toàn lúc Bình nhi bị thương, vậy nếu Bình nhi không rời xa huynh, huynh sẽ bảo vệ Bình nhi tránh cho Bình nhi bị thương chứ”

Hiên Viên Tuyết giơ nhẹ tay lên, véo mấy cái vào gò má hồng của Nhan Nhược Bình, ôn nhu nói:

“ai dám đụng tới tiểu muối xinh đẹp của ca ca, ca ca sẽ giết chết kẻ đó”

“nga, ca ca thật tốt” – Nhan Nhược Bình cười khanh khách rồi chọt một cái vào má của Hiên Viên Tuyết.

“vậy muối biểu hiện lòng tốt trước một người ca ca tốt xem nào?” – Hiên Viên Tuyết xoa xoa đầu nàng

“Bình nhi hát cho đại ca ca nghe hen, được không?” – Nhan Nhược Bình không hiểu tại sao lại muốn hát. Vốn ở hiện đại Nhan Nhược Bình rất mê hát karaoke và thích nghệ thuật nên đi học rất nhiều nhạc cụ

“hảo, muối biết đàn cổ tranh chứ” – Hiên Viên Tuyết hỏi

“biết” – Nhan Nhược Bình trả lời một cách nhanh chóng

Câu trả lời vừa dứt Hiên Viên Tuyết đã trở mắt nhìn nàng, y cảm bả vai Nhan Nhược Bình, ánh mắt lộ ra một tia vui sướng: “muội nhớ gì rồi hử?”

Nhan Nhược Bình lúc này cũng giật mình, nàng có cảm giác mình thật sự biết đàn thậm chí cảm nhận là mình đàn cổ tranh rất giỏi nên bất thành linh nghe hỏi nên trả lời được ngay, cảm thấy sự vui mừng trong mắt Hiên Viên Tuyết làm Nhan Nhược Bình có chút ái ngại trả lời:

“xin lỗi đại ca ca, Bình nhi không nhớ ra được một chút gì hết, chỉ là không biết sao lại cảm giác là Bình nhi thực biết đàn cổ tranh”

Hiên Viên Tuyết thấy Nhan Nhược Bình lộ vẻ tội lỗi nên vuốt tóc nàng, ôn nhu nói:

“không sao, không sao, muối chờ ta một chút”. Nói rồi Hiên Viên Tuyết rời đi. Khoảng 1 khắc sau quay lại với một cây đàn cổ tranh tinh xảo trên tay. Nhan Nhược Bình hai mắt tròn xoe, sáng rỡ:

“nga, đẹp thật”

“thật sao?”

“ân, đại ca ca mua ở đâu mà đẹp thế”

“ca ca không có mua”- Hiên Viên Tuyết mỉm cười trước biểu tình của nàng

“vậy làm sao à có.....không lẽ ca ca tự làm” – Nhan Nhược Bình nghĩ ngợi sau đó mới thốt lên, kèm theo ánh mắt mở căng tròn hơn khi thấy Hiên Viên Tuyết gật đầu, nàng vỗ tay lớp lớp

“đại ca ca giỏi nga, làm đàn đẹp thật nga, đại ca ca là nhất mà”

Hiên Viên Tuyết nở một nụ cười ấm áp trước lời tán dương của Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình bắt đầu ngồi vào gậy lên một khúc nhạc:

“Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua.

Và em sẽ chờ....và em sẽ đợi.

Dù cho gió mưa giăng kín khiến em không tìm được thấy đường anh.

Và để em lạc trong đêm tối tăm.

Này người yêu ơi, có biết em buồn em lẻ loi.

Đường đi quá nhiều rồi...mà sao vẫn mịt mờ.

Mà sao vẫn không tìm thấy lối ra con đường hạnh phúc đời em.

Giờ em đã biết con đường đó chính là anh.

ĐK :

Người yêu ơi, xin anh đừng đi quá vội.

Chờ em nhé anh...rồi ta sẽ cùng sánh đôi.

Người yêu dấu hỡi, anh mãi là mặt trời.

Gạt đi bóng tối, sáng soi trong cuộc đời em.

Người yêu dấu hỡi...dẫu uôn ngàn sau, em mãi đợi.

Vì em biết rằng, con đường hạnh phúc, là anh”

Nhan Nhược Bình vừa hát vừa nhìn Hiên Viên Tuyết, tựa như con đường hạnh phúc mà nàng tìm được chính là y, nhưng trong tim Nhan Nhược Bình có cái gì đó rất khác lạ, tuy nhiên nhìn thấy nụ cười ấm áp của Hiên Viên Tuyết dành cho nàng, Nhan Nhược Bình đã để cái kỉ lạ nơi con tim gạt sang bên một cách nhanh chóng.

36. Chương 36

“đã hơn ba tháng rồi còn gì, haizzzz za, vương phủ này y u ám quá, phu nhân khi nào mới trở về” – Hoạ Tâm ngồi thở than. Ngày ngày nàng đều cùng Độc Nhãn, Độc Kiêu và binh lính bữa vậy đi tìm Nhan Nhược Bình. Nhưng y như rằng Nhan Nhược Bình bốc hơi khỏi thế gian này vậy, hoàn toàn không thấy tung tích. Độc Nhãn suy đoán kể từ khi phu nhân vừa bỏ đi, mang vết thương trên vai nên không thể ra cổng thành ngày, vì vậy hắn đã sớm phác hoạ khuôn mặt phu nhân ở cổng thành để bọn lính nhận dạng, có tin tức lập tức báo ngay, nhưng tuyệt nhiên hai tháng nay đề im hơi lặng tiếng càng làm cho họ khẳng định Nhan Nhược Bình hoàn toàn chưa rời khỏi Long Tự thành. Nhưng tại sao lại không tài nào tìm ra. Mặt khác Độc Nhãn cũng theo dấu dò dẫm hình truy tìm người với tiền thưởng rất lớn. Mọi người ở Long Tự thành đổ xô đi tìm mong lãnh được tiền thưởng mà đổi đời giàu có nhưng hơn ba tháng đã làm họ từ từ bỏ cuộc. Ngay cả người dân cũng không thể tìm ra. Thật là kì lạ (hắc hắc, chỗ ở của Tuyết ca để tìm mới lạ á nha ^^)

“phải đó, chủ nhân ngày càng hốc hác thấy rõ, cứ thế này, ngài ấy chắc sẽ khó lòng chịu nổi, ngày nào ta cũng lấy cố có sức mới tìm được phu nhân, nên chủ nhân mới ăn được chút, ba ngày ăn có một bữa, hai tháng nay ngủ ít ăn ít, ngày càng tiêu tụy, ta lo quá” – Độc Kiêu ảo não kể lại.

“các người làm cái gì ở đây, mau đi tìm nương tử của ta, khụ khụ khụ” – 1 thân ảnh tuy cao lớn nhưng lại gầy xơ xác, khuôn mặt hốc hác, tiêu tụy, đôi mắt ảo não trông thấy rõ, ôm ngực bụng một tràn ho khan. Không sai, thân ảnh đó không ai khác chính là cái kẻ hối hận và đau khổ suốt hai tháng nay – LÃNH THIÊN.

“chủ nhân, người nên nghỉ ngơi đi, bọn thuộc hạ sẽ đi tìm phu nhân ngay”

“không cần, cùng đi, mau” – Lãnh Thiên mệt mỏi nhưng vẫn ráng sức thúc giục mọi người. Nhìn dáng lưng hắt hiu của y, mọi người không thể không khỏi buồn lòng. Vì vương gia lãnh khốc, tàn bạo ngày nào bây giờ lại trở nên như thế này.

Đào hoa viên

Một thân ảnh váy áo thướt tha, ngồi trên xích đu làm bằng dây leo với rất nhiều bông hoa đào hồng thắm quần quanh càng tôn thêm cho thân ảnh vẻ đẹp rực rỡ dưới tia nắng óng ả của mặt trời. Miệng kêu ngao mấy câu hát, trông thập phần vui tươi

LỚP BỐP LỚP BỐP (tiếng vỗ tay)

“Đại ca ca” – Nhan Nhược Bình vừa thấy Hiên Viên Tuyệt thì vui vẻ hơn hẳn

“Bình nhi của ca ca hát rất hay” – Hiên Viên Tuyệt vỗ tay tán dương

“nga, thật sao, hìhì” – Nhan Nhược Bình lỗ mũi phồng to, hai má ửng hồng khi nghe được lời tán thưởng của Hiên Viên Tuyệt

“Bình nhi, muội ở đây học y thuật và độc thuật đã tiến bộ nhiều, muội thật có thiên khiếu, hôm nay chúng ta dạo phố không, phố xá Long Tụ thành rất náo nhiệt, ra ngoài hít thở không khí tưng tưng” – Hiên Viên Tuyệt ôn nhu hỏi nàng. Nhan Nhược Bình hai mắt tròn xoe, sáng rỡ, cái đầu nhỏ gật lia lịa, chạy ủa tới ôm Hiên Viên Tuyệt, cười thích thú và nói:

“ân, đại ca ca tuyệt vời, Bình nhi là thích đại ca ca nhất nha”

Câu nói của Nhan Nhược Bình bất giác khiến Hiên Viên Tuyệt tim đập mạnh, trong người có một cổ cảm xúc kì lạ, tuyệt nhiên từ U Min cốc cho tới nay y chăm sóc Nhan Nhược Bình, yêu thương Nhan Nhược Bình như một người anh trai quan tâm tới đứa em gái của mình, đây vốn dĩ là tồn tại của hội tình cảm gia đình người thân, nhưng hôm nay từ tim phát ra cảm xúc rất kì lạ khó lý giải. Hiên Viên Tuyệt đứng im nhìn Nhan Nhược Bình

“ca ca, ca ca, ca ca không sao chứ, đại ca caaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” – thấy Hiên Viên Tuyệt bất động nhìn mình tới ngây ngốc, Nhan Nhược Bình quơ quơ bàn tay trước mặt y cũng không thấy y trả lời, nàng cảm thấy khó hiểu nên thét lớn. Nhan Nhược Bình đã thành công khi kéo Hiên Viên Tuyệt trở về thực tại

“sao, Bình nhi gọi ca ca” – Hiên Viên Tuyệt giật mình hỏi. Nhan Nhược Bình đặt bàn tay mềm mại của mình lên trán y, rồi đặt trở lại trán mình, nhẹ giọng hỏi:

“đại ca ca vẫn bình thường nga, không nóng, ca ca sao thế”

Hiên Viên Tuyệt cười ảm áp trước hành động của Nhan Nhược Bình, y cầm bàn tay mềm mại trắng tinh của Nhan Nhược Bình, ôn nhu nói: “ừ, ca ca không sao, đi thôi Bình nhi, đi dạo phố nào”.

Đường phố Long Tụ thành

“là lá la, la la lá lá, lá là la la” – Nhan Nhược Bình ngêu ngao hát, nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt làm tâm trạng Nhan Nhược Bình vốn đã tốt, nay còn tốt hơn rất nhiều, Nhan Nhược Bình y như tiểu oa nhi lần đầu tiếp xúc với thế giới muôn màu muôn vẻ vậy, nàng hết kéo Hiên Viên Tuyệt tới chỗ này, lại kéo tới chỗ kia, tay cầm rất nhiều kẹo hồ lô. Nhan Nhược Bình giờ bất giác cảm thấy mình là vốn thích ăn kẹo hồ lô hay sao ấy. Hiên Viên Tuyệt cũng không ngại thân nam nhi cầm kẹo cho nữ nhi, trên tay y cầm nào là kẹo nào là bánh, chỉ biết cười khổ vì tính nghịch ngợm, vui tươi của tiểu oa nhi lớn xác Nhan Nhược Bình này thôi.

“đại ca ca, xem kia, có diễn trò kia, chúng ta lại xem thử đi” – Nhan Nhược Bình thấy một đoàn mãi nghệ gần đấy liền kéo Hiên Viên Tuyệt đến xem.

HAY QUÁ, HAY QUÁ, LỚP BỐP LỚP BỐP

Nhan Nhựt Bình hoà cùng tiếng reo hò cùng mọi người trước những màn đặc sắc của đoàn tạp kĩ: nước kiểm, phun lửa, thả bát, đập đá trên bụng...v.v..Nhan Nhựt Bình sẵn khoái quảng bạc vụn cho họ, miệng không ngừng khen ngợi làm mọi người xung quanh cũng thấy vui vẻ mà lòi hầu bao của mình ra. Cái bụng của Nhan Nhựt Bình réo gọi vì đói, Nhan Nhựt Bình kéo Hiên Viên Tuyết đi ra, vừa quay lưng rời khỏi chốn mãi nghệ náo nhiệt kia thì bên phía đối diện.....

“sao, cái bóng dáng ấy giống phu nhân thế nhỉ” – Hoà Tâm hoảng hốt thốt lên

“đâu?” – Độc Nhẫn nhanh miệng hỏi. Hoà Tâm đưa bàn tay thon dài chỉ về phía bên kia của đoàn mãi nghệ thì đã không còn thấy bóng dáng nàng vừa thoáng trông thấy

“nơi nào?” – Lãnh Thiên hốt hải nhìn nhưng không phát hiện ra nương tử của y, mọi người cũng hướng ánh mắt về phía ngón tay Hoà Tâm chỉ nhưng chẳng thấy gì cả. Hoà Tâm ảo não thở dài nói: “chẳng lẽ ta là hoa mắt”

“tiếp tục tìm” – Lãnh Thiên buồn bã buông lạnh tiếng

Nói về phần Nhan Nhựt Bình và Hiên Viên Tuyết, cả hai người bước vào quán trọ lớn, vì muốn cho Nhan Nhựt Bình ăn uống thoải mái, Hiên Viên Tuyết đã mướn một phòng ăn thượng hạng, y cùng Nhan Nhựt Bình ăn uống no say, thoải mái đùa giỡn trông rất hạnh phúc vui vẻ, không để ý tới mọi chuyện khác lạ bên ngoài.

“Tiểu Điền, mau đi lấy”

“ông chủ, đây” – Người có tên là Tiểu Điền chính là tiểu nhị khi nãy dẫn Nhan Nhựt Bình cùng Hiên Viên Tuyết vào phòng ăn thượng hạng đưa ra trước mặt chủ quán trọ một cuộn giấy

“giống qua, cố gắng giữ chân họ, ta đi vương phủ, kì này giàu to” – chủ quán trọ vui mừng ba chân bốn chẳng chạy về một cái.

Wương phủ

“lính đại ca, ta là chủ quán Hồng Tề quán, ta phát hiện có người giống trong tranh này vào dùng bữa ở quán ta, ta liền chạy tới báo cáo ngay ạ” – tên chủ quán trọ đưa ra bức tranh thì tên lính canh hai mắt sáng rỡ chạy ào vào trong, chưa tới một khắc sau đã cùng Trần Lâm tổng quản chạy ra, Trần Lâm nói: “người mau về giữ chân người trong tranh lại, vương gia không có trong phủ, ta tìm ngài, mau phải giữ chân được” sau đó Trần Lâm cùng tên lính canh hốt hải đi tìm vương gia của họ, còn tên chủ quán biết là mình đã tìm được đúng người nên chạy về giữ chân họ, họ chính là thần tài gia gia, thần tài tự động vào cửa thì không thể bỏ qua cơ hội làm giàu được.

Nửa canh giờ sau, Lãnh Thiên cùng mọi người nhất loạt chạy tới Hồng Tề quán đã thấy chủ quán buồn bã ngồi, Lãnh Thiên lạnh giọng quát:

“nàng đâu?”

Chủ quán lạnh cả sống lưng, run run trả lời: “thảo dân tham kiến vương gia, bẩm vương gia, họ đi cả rồi, thảo dân cố gắng giữ nhưng vị nam khách đánh thảo dân rồi rời quán, vương gia tha mạng”

“họ, nam nhân sao, không thể là hần, hần cũng đang tìm nàng mà, vẫn còn một nam nhân khác sao, Nhan Nhựt Bình nàng bỏ ta đi vui vẻ bên nam nhân khác sao” – Lãnh Thiên gằn từng tiếng, thanh âm có thể ngưng kết không khí thành băng, ánh mắt toé lửa, nhưng ngay lập tức ảo não trở lại, giọng nói vẫn lạnh băng nhưng mà mang mấy phần buồn bã:

“sẽ không, nương tử là yêu ta nhất, nương tử chỉ muốn chọc tức ta thôi, sẽ không, là ta sai, nương tử chọc tức ta cũng đúng, sẽ không, chỉ cần nương tử quay về, tội lỗi tất cả do ta gây ra, nương tử chỉ có đúng không có sai”

Nói rồi y thở dài một tiếng rồi rời đi, để lại sau lưng bọn thuộc hạ nhìn y bằng ánh mắt bi thương, vương gia của họ thật là tội nghiệp, rất là tội nghiệp, họ đều tự nhủ sẽ cố gắng tìm cho được phu nhân, một ngày không có nàng, thì sớm muộn không khéo vương gia của họ cũng trở nên điên điên dại dại mất.

Ở một nơi khác

“làm cái gì mà mấy kẻ đó như bị điên vậy, như vẻ muốn giữ chúng ta vậy” – Nhan Nhược Bình thanh âm có vẻ bức tức

“Bình nhi, đừng giận, mặc kệ họ, Bình nhi mệt chưa?” – Hiên Viên Tuyết xoa đầu nàng

“mệt rồi ca ca” – Nhan Nhược Bình vươn vai, không chút ý tứ ngáp mấy cái, khiến mấy kẻ bên đường chỉ chỉ chỗ chỗ, một vị cô nương mà ngáp to giữa đường giữa xá, thật không có ý tứ gì hết. Hiên Viên Tuyết hai mắt lạnh lẽo quét khắp một lượt khiến tất cả bất giác lạnh run, tản hết ra, không dám chỉ chỗ chỗ nữa. Nhìn thấy Nhan Nhược Bình hai mắt muốn kéo sụp xuống, y xoa nhẹ gò má trắng hồng của nàng, ôn nhu nói:

“Bình nhi, buồn ngủ lắm rồi phải không?”

“ân”

“chúng ta về Đào hoa viên nha”

“ân” – Nhan Nhược Bình thanh âm mệt mỏi buông ra

“lại đây, ca ca công muối, muối ngủ đi”

“không được đại ca ca, ca ca sẽ mệt” – Nhan Nhược Bình vừa nghe xong câu nói của Hiên Viên Tuyết thì lắc đầu lia lịa, giơ tay phản đối. Hiên Viên Tuyết khụy xuống, nhẹ giọng thúc giục:

“Bình nhi cãi lời ca ca sao, cãi lời ca ca là làm ca ca mệt, lên đây đi”

Thấy không thể nào từ chối thiết ý của Hiên Viên Tuyết, Nhan Nhược Bình đành chạy tới ôm cổ và lưng y, nàng hôn một cái đầy sủng nịnh vào má của Hiên Viên Tuyết. Hiên Viên Tuyết nở một nụ cười sáng lạnh, nhu tình trong mắt đã phát ra, y nhẹ nhàng công Nhan Nhược Bình, chậm rãi bước đi. Nhan Nhược Bình từ từ nhắm nhẹ mi mắt cong vút, thiếp đi trên khuôn lưng ấm áp, bờ vai rộng rắn chắc của Hiên Viên Tuyết, hai thân ảnh quện vào nhau giữa chiều tà trở về Đào Hoa viên.

Một tuần sau

Ở vương phủ, mọi người sau khi biết thật là có người thấy Nhan Nhược Bình xuất hiện, thì tăng cường đi tìm nàng, nhưng ba ngày lại như cũ, biệt tích, không một dấu vết. Họ lại thất vọng một lần nữa. Trong khi đó ở Đào hoa viên

“ca ca, chúng ta dạo phố tiếp đi, Bình nhi muốn ăn kẹo hồ lô”

“được”

Nhan Nhược Bình lại cùng Hiên Viên Tuyết lại một lần nữa rời khỏi chốn bình yên của họ. Vẫn như cũ Nhan Nhược Bình hết ăn kẹo hồ lô, lại tới bánh quế hoa, tinh nghịch chạy khắp nơi như một tiểu oa nhi vậy, khiến cho Hiên Viên Tuyết chỉ biết lắc đầu, nhìn nàng vui vẻ nở nụ cười. Đang mải mê ngắm hộp phấn thơm, Chợt Nhan Nhược Bình hai mắt mọng nước, quay lại hét to:

“ca ca, tên đó giật hầu bao của Bình nhi, ca ca đuổi theo lấy lại cho Bình nhi đi nga”

“bỏ đi, ca ca còn nhiều đây”

“không, huhu” – Nhan Nhược Bình ứa lệ

Hiên Viên Tuyết ôn nhu nói: “Bình nhi đừng khóc, ca ca lấy lại hầu bao uội, muối không được đi đâu, đợi ca ca quay về”. Nói xong Hiên Viên Tuyết thì triển khinh công chạy theo tên trộm vặt để lại một mình Nhan Nhược Bình ở đó. Nhan Nhược Bình lau nhẹ nước mắt, ngắm tiếp vật trang sức ở gian hàng, đợi chờ đại ca ca của mình mang hầu bao về. Khoảng hơn 1 khắc sau, từ đằng xa có bốn thân ảnh tiến thật nhanh tới, một thân ảnh bạch y nắm chặt lấy bàn tay của Nhan Nhược Bình, kéo thân thể của Nhan Nhược Bình vào ngực mình, siết thật chặt hận không thể nuốt nàng vào bụng, thanh âm vui sướng tột cùng, ôn nhu tột đại nói:

“nương tử, may là bọn lính sáng mắt, cuối cùng cũng tìm được nương tử”. Vừa dứt câu thân bạch y đó không ai khác chính là Lãnh Thiên, y 1 tay nâng cằm nàng lên, 1 tay ôm gáy, hôn lên đôi môi anh đào nàng, da thịt trên mặt cảm nhận được hơi ấm từ y phủ vào, khuôn mặt nàng bất giác tự đỏ lên, chiếc lưỡi y tách nhẹ hàm răng ngọc của nàng ra, lưỡi tiến sâu vào, bá đạo tung hoành trong miệng nàng, ăn trọn mật ngọt của nàng, nàng dùng hai tay đánh vào ngực y nhưng không thể mảy rung chuyển được y. Nàng chỉ còn có thể hoàn toàn đón lấy nụ hôn của y, để mặc lưỡi y nóng bỏng câu cuốn lấy nàng. Một cảm giác dây dưa, cay cay làm tim nàng đập loạn nhịp và chân có chút mềm nhũn đi. Không biết thời gian đã qua bao lâu, nàng chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hơi thở yếu đi, gần như đứt hơi, Lãnh Thiên mới quyến tiếc rời khỏi bờ môi của nàng. Nhìn nàng môi sưng đỏ như cánh hoa hồng, y khàn khàn giọng: “nương tử thật ngọt, nương tử đã quay về, nương tử.....”. Lời chưa dứt một thanh âm vang lên làm Độc Nhãn, Độc Kiêu cùng Hoạ Tâm đứng xung quanh há hốc mồm.

CHÁT!!!!

Một dấu tay phang lên ngay má của Lãnh Thiên, in hằn 5 ngón đủ chứng tỏ lực ra tay rất mạnh. Nhan Nhược Bình nộ khí sung thiên, hai mắt trợn trừng, lấy tay chà chà lau lau thật mạnh bờ môi đang sưng đỏ của mình, nàng lau tới xước môi, máu rỉ ra. Lãnh Thiên kinh hãi nắm tay Nhan Nhược Bình để nàng đừng làm ôi chảy máu nữa thì thanh âm ban nãy vang lên lần 2

CHÁT!!!!

Nàng hoả khí bốc cao khắp người, tặng thêm cho y một cái tát mạnh hơn khi nãy rất nhiều, kèm theo dấu móng tay do nàng cố ý đè mạnh cào vào má y, vết cào gây ra một dòng máu chảy lan trên mặt Lãnh Thiên, Nhan Nhược Bình mở miệng quát to, **** rửa: “hạ tiện, vô liêm sỉ, ta và người quen biết nhau sau, khi không hôn ta, ti tiện, cút đi”.

Lãnh Thiên sau khi nghe thấy lời nói của Nhan Nhược Bình thì say sẩm mặt mày, ánh mắt đầy uỷ khuất, cơ thể run lên, nắm chặt bờ vai Nhan Nhược Bình, thanh âm như muốn khóc phát ra: “vẫn hận ta làm gãy tay nàng sao”

CHÁT!!!!!!!!!!!!

Một bạt tai thứ ba, lần này khỏi nói cũng biết là mạnh cỡ nào rồi, từ khoe miệng bạc mỏng tứa ra một dòng máu, Nhan Nhược Bình cũng kinh hãi, không hiểu sau mình mạnh đến vậy, không ngờ nàng khoẻ như thế, nhưng nàng không nghĩ nhiều, miệng tiếp tục **** rửa: “đồ cầu nhà người, hoá ra người bẻ tay ta, còn không mau cút đi, nếu không ta bảo đại ca của ta giết người”

Nghe 5 chữ đại ca của ta, đặt biệt là hai chữ của ta khiến cho Lãnh Thiên ánh mắt trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt thập phần đáng sợ, tiến tới Nhan Nhược Bình, hai tay nắm chặt hai vai nàng, tuy nhiên y không hề phát ra lực vì y vẫn còn hận chính mình đã gây tổn hại cho nàng, vì vậy hiện tại tuy tức giận, nhưng y tuyệt nhiên không phát nội lực ra, đủ biết y vô cùng hối lỗi và yêu Nhan Nhược Bình biết dường nào, thanh âm không giấu nổi lạnh lẽo vang lên:

“nương tử, nương tử là của ta, không phải của hắn”

“nương tử, ta.....ta là....nương....nương tử của người.....” – Nhan Nhược Bình ngạc nhiên vô cùng, lắp bắp hỏi lại lần nữa

“ân” – Lãnh Thiên nhú cặp mày kiếm, một chữ dứt khoát thốt ra

“buông tay” – Nhan Nhược Bình nhất thời khó nuốt trôi

“không” – Lãnh Thiên nắm càng chặt hơn, y tự nhủ tuyệt đối không buông tay nàng ra, không để nàng chạy mất nữa, nàng mãi mãi là của y, nàng sinh ra là dành cho y.

PHỊCH!!!!!! BA!!!!!!!!!!

Nhan Nhược Bình hiện giờ nhất thờ không thể nuốt trôi lời y nói, não đã ong ong đau và khó chịu, muốn thoát khỏi y, như càng bị y nắm chặt, nàng bực tức dồn sức đánh tới ngực y thì cảm thấy có một luồng khí cuộn cuộn tập trung vào tay, sau đó thấy Lãnh Thiên văng ra, thổ huyết, Nhan Nhược Bình cả kinh nhìn lại bàn tay mình, miệng lắp bắp nửa ngày trời mới thốt xong câu nói:

“chuyện gì.....ta sao có thể mạnh thế, ta sao có thể, một chưởng đánh tới, một chưởng..... chưởng..... đây là chưởng..... chưởng.....ta... là.... ta... ta có nội..... công sao.... sao có thể, đây là nội công sao?”

Nhìn biểu tình kinh hãi trên mặt Nhan Nhượng Bình, lại nghe thấy nàng nói, không chỉ có y mà cả Độc Nhãn, Độc Kiêu cùng Hoạ Tâm đều giật mình kinh ngạc không nguôi nhìn nàng, Lãnh Thiên tay ôm ngực, ho khan một tiếng, ôn nhu trả lời nàng:

“nương tử võ công hảo cao”

“đau đầu quá, aaaaaaaaaaaaaa” – Nhan Nhượng Bình hai tay ôm chặt đầu, miệng thống khổ hét lên rồi khụy xuống, hôn mê bất tỉnh. Thân ảnh vừa đổ sập xuống đã thấy một thân ảnh cao lớn nhảy tới đỡ nàng, thanh âm lo lắng phát ra:

“Bình nhi, tỉnh lại, Bình nhi”

“BUÔNG NÀNG RA” – Lãnh Thiên lạnh giọng, toát ra sát khí, đứng dậy nói.

“Bình nhi cần chữa trị” – Hiên Viên Tuyết ánh mắt hàn khí quét qua Lãnh Thiên

“ta sẽ tìm đại phu, buông nàng” – sát khí phát ra thập phần, khiến Hiên Viên Tuyết khó chịu trong người, y thầm nghĩ người này nội lực quá hùng hậu, tuy nhiên y vẫn trả lại bằng giọng nói lạnh băng:

“bạn đại phu đó là phế vật”

“người là ai?” – Lãnh Thiên nộ khí sung thiên

“Hiên Viên Tuyết”

“cái gì, Tuyết y quái nhân sao” – Hoạ Tâm chứng kiến tất cả, vừa nghe thấy ba chữ Hiên Viên Tuyết thì cả kinh thốt lên làm mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc. Ai ai không biết Tuyết y quái nhân, chỉ không biết danh thật của y, Tuyết y quái nhân nắm giữ ám khí đệ nhất thiên hạ Huyết sát thần châm, y thuật tốt độ cao, độc thuật càng khỏi phải bàn tới, độc mà y không giải được thì sẽ không có ai giải được, độc do y bào chế thiên hạ không người giải, tuy nhiên y như thần long thấy đầu không thấy đuôi, là một người tính tình quái dị, thích thì cứu, không thì thôi, không ai có thể ép buộc được y, nơi ở không thể xác định được, chỉ có người hữu duyên mới có thể gặp được y.

Hiên Viên Tuyết nghe xong không buồn trả lời, quay lưng thì nghe thấy thanh âm lạnh thấu xương của Lãnh Thiên phát tới

“nàng bị gì?”

“mất trí nhớ” – Hiên Viên Tuyết bỏ lại ba chữ rồi phi thân một loáng biến mất để lại thân ảnh bạch y sụp sập như rơi vào hố đen vũ trụ không lối ra, miệng vô thức gào lớn: “không thể.... không thể.... không thể nàoooooooooooooooooooo”

37. Chương 37

“hèn chi không tìm được phu nhân, hoá ra phu nhân là ở cùng Tuyết y quái nhân, chúng ta làm sao tìm đây?” – Hoạ Tâm ảo não thở dài, phụ hoạ theo là tiếng thở dài của Độc Nhãn, Độc Kiêu. Từ khi Lãnh Thiên gặp được Nhan Nhượng Bình, ai ngờ nàng lại mất đi trí nhớ, hoàn toàn không nhớ ra y, Lãnh Thiên trở nên điên loạn hơn, y tự giam mình trong phòng, bất cứ kẻ nào tiến vào đều bay trở ra với thân thể cùng cái đầu cách xa nhau lăn lông lốc trên nền đất. Mọi người trong phủ đều sợ hãi cực độ, không ai dám tiến gần phòng của y lấy nửa bước. Ngay cả Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm cũng chẳng dám bén mảng tới.

Lại nói về Nhan Nhượng Bình, Đào hoa viên giờ Thìn ba khắc. Thân ảnh nhỏ nhắn nằm rũ bất động trên giường, trên đầu cắm hàng chục cây châm màu đỏ – huyết sát thần châm đấy. Hiên Viên Tuyết nhẹ nhàng phát tay, toàn bộ huyết châm trở về, Nhan Nhượng Bình chậm rãi mở đôi mắt to tròn ra, đập vào nàng là hình ảnh thập phần quen thuộc, nàng ho khan mấy tiếng, nhẹ nhàng nói:

“đại ca ca”

Hiên Viên Tuyết đỡ nhẹ Nhan Nhược Bình dậy, bưng một bát thuốc nhẹ nhàng dứt từng muỗng cho nàng uống, miệng ôn nhu nói:

“ngoan Bình nhi, thuốc đắng mau hết bệnh, ngoan uống hết nào”

Nhan Nhược Bình không muốn đại ca ca của mình lo lắng nên mặt nhăn nhó nhưng vẫn ừng ực nuốt từng muỗng thuốc xuống. Cuối cùng bát thuốc cũng cạn, Nhan Nhược Bình nỉ non:

“đại ca ca, Bình nhi là có nội lực, Bình nhi đánh kẻ kia thổ huyết, hẳn có chết không”. Nhan Nhược Bình không hiểu tại sao khi đánh Lãnh Thiên tới thổ huyết trong tim có chút nhói đau.

“hắn không chết, muội thật có nội công rất mạnh, ở U Minh cốc ta bắt mạch có phát hiện, nhưng chưa thấy muội dùng nên không để tâm lắm, xin lỗi muội Bình nhi” – Hiên Viên Tuyết ôn nhu trả lời, nhưng thanh âm không giấu chút lạnh lùng được.

“ân, khụ khụ.....Bình nhi muốn nghỉ ngơi tiếp, đại ca ca ra ngoài nha” – Nhan Nhược Bình đầu óc rối như tơ vò, muốn an an tĩnh tĩnh

“muội nghỉ ngơi đi” – Hiên Viên nhẹ nhàng đắp chăn cho Nhan Nhược Bình, xoa xoa mấy cái vào đầu nàng rồi rời đi

Nhan Nhược Bình trầm mặc trong đồng suy nghĩ rối như tơ vò, trong lòng cứ mơ mơ hồ hồ, hình ảnh của kẻ mà nàng đánh tới thổ huyết cứ lờn vờn trong đầu nàng, nàng rất khó chịu, thà cứ như trước kia, không nhớ gì vẫn không nhớ gì thật khỏe, cứ nhiên như bây giờ, càng không muốn nhớ mà có cái gì cứ tuôn về, nàng duy không biết là gì, nhưng cứ ong ong não, bức rức thập phần. Nàng mãi mê suy nghĩ, vắt kiệt sức ra mà nghĩ, bối tung não ra tới khi mặt trời kéo cả về nhường lại cho ánh trăng sáng vàng vạc, Nhan Nhược Bình không tài nào chịu nổi cái khó chịu trong lòng, cùng chút nhói đau trong tim, nàng cầm viết quẹt vài chữ rồi phi thân đi để giải tỏa nghi vấn trong lòng.

Giờ Dậu ba khắc, Hiên Viên Tuyết cầm một mâm thức ăn bước vào, giọng nói ôn nhu vui vẻ:

“Bình nhi, xem ta chuẩn bị uội rất nhiều món ăn ngon nè”

BA!!!!!!

Toàn bộ mâm thức ăn rất sạch xuống đất, khuôn mặt vui vẻ của Hiên Viên Tuyết giờ đây chỉ còn lại một màu đen ảm đạm. Vốn Hiên Viên Tuyết vui vẻ nhưng sau khi bước vào không thấy thân ảnh Nhan Nhược Bình đâu, y đã lo lắng này lại thấy một mảnh giấy nhỏ với dòng chữ: “đại ca ca, Bình nhi đi giải quyết nghi vấn trong lòng, Bình nhi sẽ trở về” thì sự việc cuối cùng mà y lo lắng đã xảy ra. Toàn bộ diễn biến sự việc trên phố từ nọ hôn tới hai tiếng nường tử mà Lãnh Thiên dành cho Nhan Nhược Bình đã thu tất cả vào đáy mắt y. Y thật sự muốn Nhan Nhược Bình mau hồi phục nên đã tận tâm cứu chữa cho nàng, máu bầm trong não nàng đã tan hết cũng chỉ vì nàng như không muốn nhớ ra nên trí nhớ chưa thể khôi phục nhưng lại lo sợ bây giờ nàng đi giải tỏa nghi vấn thì trí nhớ khác sẽ trở về, nàng nhớ lại có bỏ y mà đi hay không. Không biết tự bao giờ y đã yêu Nhan Nhược Bình, rất yêu, đây không phải là thứ tình cảm thâm tình thân mà là tình cảm nam nữ. Y chưa từng động tâm trước nữ nhân nào, duy lần đầu tiên là nàng. Ông trời mang nàng đến cho y, liệu có bắt nàng rời xa y. Sự việc mà y lo sợ đã cuối cùng thật xảy ra, Nhan Nhược Bình thật đã đi tìm câu trả lời cho nghi vấn trong lòng. Y biết dù mình có đi theo kết quả vẫn không cản được Nhan Nhược Bình. Y đành chỉ biết ở Đào hoa viên chờ đợi, chờ đợi nàng sẽ trở về như lời hứa.

~

Nói về Nhan Nhược Bình, nàng rời khỏi đào hoa viên, hỏi thăm mấy người trong tú lâu mới biết được đường tới vương phủ. Nàng phi thân lên nóc thì nghe văng vẳng tiếng hát buồn nào nê:

“Một mùa thu tàn úa lá vàng rơi khắp sân, mình anh nơi đây cô đơn lặng lẽ.

Từ khi em ra đi từng hàng cây trước sân, dường như cũng đã xác xơ đi nhiều.

Rồi mùa thu đi qua khi mùa đông đã về, chờ mong tin em nhưng sao chẳng thấy.

Người yêu ơi em có còn yêu anh nữa không ??..

Mà sao không thấy một lời cho nhau ??.

Người yêu ơi có biết anh nhớ em nhiều lắm.

Những đêm trong giấc mơ tay nắm tay ngen ngào.

Lòng hạnh phúc biết bao ngỡ rằng em còn đây, nụ hôn trao ngát ngây ôi tình yêu tuyệt vời.

Người yêu ơi có biết anh nhớ em nhiều lắm.

Đã bao năm tháng qua anh vẫn mong vẫn chờ, giờ em đang ở đâu hãy về đây bên anh.

Tình yêu ta thấp lên ủa xuân xanh ngời.”

Nàng phi thân theo tiếng hát đầy tâm trạng, dừng lại trên một tán cây nhỏ, che giấu hơi thở, quan sát. Bên dưới mái đình một thân ảnh cao lớn tiều sái trong đêm. Nàng kinh ngạc thân ảnh đó chính là kẻ mà nàng đánh thổ huyết. Khuôn mặt y đau đớn bị thương, bây giờ nhìn rõ mới thấy hằn gầy ốm, khuôn mặt tiều tụy, khoẻ môi rũ xuống. Càng nhìn càng làm cho Nhan Nhược Bình nhói đau ở ngực. Lời ca buồn bã trong đêm tối, càng tôn lên vẻ thống khổ của kẻ đang hát, lời ca từ từ nhỏ dần và vụt tắt. Nhan Nhược Bình cảm thấy có điều gì khác lạ, một cỗ sát khí cuộn cuộn toả ra, nàng vén tán lá ngó xuống một lần nữa, thân ảnh bên dưới đôi mắt huyết quang đỏ rực, khuôn mặt trông như ác quỷ, nhìn vào khuôn mặt ấy không tìm ra nửa điểm người sống mà y như một thân ma, từ tay y rút ra một thanh kiếm xanh đỏ đang phát sáng. Nhan Nhược Bình nghĩ thầm:

“thanh kiếm ấy, màu sắc lạ, rất giống diễn tả của đại ca về âm dương kiếm, phải rồi trên đời này ngoài âm dương kiếm có màu sắc xanh đỏ thì còn thanh kiếm nào như thế nữa, đó cư nhiên là âm dương kiếm..... âm dương kiếm.... là của hần sao...”

Tới đây Nhan Nhược Bình lại cảm thấy ong ong cái đầu, nàng tựa nhẹ vào cây, nhắm mắt lại cho nhẹ não. Hơn một khắc sau (hơn 15 phút) từ bên dưới nhưng phía đằng xa có tiếng khóc than, Nhan Nhược Bình trông xuống mái đình đã không còn thân ảnh khi nãy nữa, bất giác cảm thấy một cỗ sát khí thật nồng đậm tản ra từ hướng thanh âm khóc than kia. Nhan Nhược Bình phi thân đến, càng đến gần mùi máu tanh càng xông hồng hộc vào thẳng mũi. Nàng đáp xuống nóc nhà, nép người xuống, quan sát. Bên dưới thân ảnh bị nàng đánh thổ huyết tay cầm âm dương kiếm chém vào rất nhiều nô tỳ nô tài.

“chủ nhân, mau tỉnh lại đi, chủ nhân quên phu nhân rồi sao, phu nhân tên là Nhan Nhược Bình, là Nhan Nhược Bình” – Độc Kiêu nhớ lại cảnh trước kia ở khu rừng Vân Khê trấn nên cực kì sợ hãi, nhớ lại tên của phu nhân có thể giúp chủ nhân thanh tỉnh. Nhưng người ta có câu người tính không bằng trời tính mà. Ba chữ Nhan Nhược Bình vừa thốt lên đã làm ột thanh âm đầy sát khí, lạnh tới độ làm không khí ngưng đọng thành khối băng tuyết ngàn năm, cộng mấy phần ghê rợn và đáng sợ phát ra cùng tràng cười quỷ dị, mỉa mai:

“Nhan Nhược Bình, nương tử không nhớ ra ta, nương tử bỏ Lãnh Thiên này, bỏ ta mà đi, Nhan Nhược Bình bỏ ta, ta muốn máu, máu thật thơm, hahahahaha”

Vốn là Lãnh Thiên đang cất tiếng hát đầy đau khổ, đầy bi ai, khúc hát dừng, y cho người gọi tất cả gia nô, nô tì trong phủ tập trung ở sân. Bấy giờ Độc Kiêu đi tới mới phát hiện khuôn mặt ác ma atula thì biết là Độc Lãnh ác ma đã trở về, nhưng khi nghe xong câu nói của Lãnh Thiên, Độc Kiêu hiểu ra rằng Lãnh Thiên và Độc Lãnh ác ma đã dung hoà làm một.

Tâm trạng của Lãnh Thiên bị kích động thập phần, sát khí càng ngày càng choáng ngợp, Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm thân thủ nhanh nhẹn nên tẩu về sau. Trầm Lâm thì trốn vào một góc, còn lại bọn nô tài, nô tì chạy tán loạn, không tài nào thoát khỏi lưới kiếm sát phạt kia, Độc Kiêu hiểu rằng khi bọn nô tài, nô tì kia thì sớm muộn cũng tới bọn họ, không ai có thể thoát được lưới kiếm sắc mùi máu tanh kia. Chỉ có tất cả chết hết chủ nhân y mới trở lại.

Nhan Nhược Bình chứng kiến tất cả, hai chữ Lãnh Thiên rành mạch lọt ngay vào tai, đầu như muốn nổ tung ra, đau đớn bủa vây, cả người toát mồ hôi, từng đợt từng đợt kí ức cùng một lúc tràn về, toàn bộ, tất cả đều hiển hiện

ĐÂY LÀ DÒNG KÍ ỨC TRẦN VỀ

“ta tên Nhan Nhượng Bình, người muốn chơi hủ cáo tinh, ta có trò này vui nè, hay ta và người về cổ đại chơi đi, sao thấy thế nào?”

“mẫu thân của công chúa tên Viên Tú Huệ, là 1 sát thủ người Lãnh Long quốc”

“đó là bí tịch võ công và vài cuốn độc dược của mẫu thân cô, mảnh giấy da dê là đoạn khúc Tán Hồn, còn đó là Ngọc tâm tiêu, dùng ngọc tâm tiêu thổi lên đoạn khúc tán hồn chính là tuyệt chiêu sát mạng của mẫu thân cô lúc trẻ

“chào huynh dài đây, huynh muốn tới 3 phòng hơi dư thì phải, huynh nhường lại cho ta một phòng được không, thuộc hạ của huynh có thể ngủ chung phòng mà”

“ngủ chung phòng với ta, nương tử”

“nương tử à, thứ nhất ta tên Lãnh Thiên, thứ hai trên giang hồ cây tiêu có thể sát thương đối phương chỉ có một đó là ngọc tâm tiêu của nữ sát thủ Viên Tú Huệ, thứ ba đúng là ngoài nữ ra nam không thể thổi ngọc tâm tiêu được, thứ 4 người là nương tử của ta do người hảo thươg ta thích, thứ 5 nàng là nương tử ta tất dùng chung phòng với ta, cần gì nhường hay không nhường”

“trả lời ta biết, Độc Lãnh là ai?” — “là phu quân của nàng”

..... (fox: lược bớt một vài kí ức nha, tiếp theo là kí ức gây ra mất trí nhớ cho NNB nè)

“Thiên ta...hắn....Thiên người đừng hiểu lầm, ta....Thiên đợi ta”

“ta...người làm cái gì thế, không hiểu đầu đuôi gì đã tức giận”

“không hiểu đầu đuôi, sao lại không đẩy hắn ra mà đứng im đó”

“ta bất ngờ nên.....tin ta đi ta và hắn trong sạch, tuyệt không có gì, uống trà thanh tâm nguôi giận nào”

“trong sạch, rành rành như thế, hôn nhau giữa phố xá, người có phu quân vẫn còn đi thông dâm sao”

“ừ đi thông dâm đấy, người nói hoàn toàn đúng, hài lòng rồi chứ”

~

Từ khoe mắt nàng, hai dòng lệ không biết tự khi nào đã ào ạt tuôn rơi, hơi thở cực dốc (do bị sốc đó mà) miệng lắp bắp: “ta.... nhớ ra..... rồi, nhớ ra rồi”.

Tiếng than khóc, mùi máu tanh bên dưới làm không khí nồng tới nghẹt thở đã gây được sự chú ý tới Nhan Nhượng Bình. Nhan Nhượng Bình đứng bật dậy, trong màn đêm u tối, một thân ảnh vấy áo tung bay trong gió, hai tay siết thật chặt, khuôn mặt không một biểu cảm, đôi mắt hội không cảm xúc, thanh âm lãnh lẽo vang lên:

“Lãnh Thiên, ta giết chết người tên phu quân chết tiệt”

Lời nói vừa phát ra đã tập trung toàn bộ sự chú ý bên dưới. Tiếp sau đó, Nhan Nhượng Bình vận nội lực, khí lực Tán Hồn cuộn cuộn dâng lên tập trung vào chũm điểm lòng bàn tay, tiểu sái phi thân xuống, tiểu sái bay đến tiến thẳng Lãnh Thiên. Tất cả mọi người đều bất ngờ tới kinh ngạc rồi chuyển sang kinh hãi cuối cùng tất cả đều sợ tới nín thở.

Lãnh Thiên sát khí cuộn cuộn dâng trào bỗng vỡ tan, âm dương kiếm sáng choang cùng sắc máu nay đã trở lại một thanh kiếm bình thường, khuôn mặt bình thản, đôi con ngươi huyết quang đã trở lại bình thường, ánh mắt kiên định ngập tràn bình thản, khoe miệng cong lên cười tựa như không cười.

ẦM!!!!!!!!!!!!

Tóc dài đen nhánh phần phật trong gió, quét qua dòng máu đang tuôn ra từ miệng, từng giọt máu thổ ra, một nụ cười hạnh phúc nở rộ, thanh âm tràn đầy yêu thương lẫn ôn nhu vang lên:

“nương tử, nương tử đã hết giận chưa, nương tử đã nhớ ra”

Nhan Nhược Bình không ngờ Lãnh Thiên lại không hề né tránh, sự bất ngờ này đã làm nàng không kịp hạ nội lực, Lãnh Thiên đã lãnh trọn một chiêu cực mạnh vào ngực. Lãnh Thiên nói xong thì gục ngã. Nhan Nhược Bình lạnh giọng quát:

“còn không dịu hẳn vào trong trị thương”

Mọi người nghe xong rầm rập tuân lệnh. Lãnh Thiên được dịu vào bên trong. Nhan Nhược Bình đi theo Hiên Viên Tuyết được 3 tháng, học được không ít y lý cũng như độc lý. Kèm theo khi xưa ở U Minh cốc cũng tích lũy khá. Nàng đích thân chữa trị cho y. Nàng rửa trong phòng: “tên chết tiệt, hại ta phải hao tổn nguyên khí truyền cho người, ngu thật, không biết né sao”. Rửa thì rửa Nhan Nhược Bình vẫn xếp bằng tay đầu tay, vận nội lực truyền qua cho y.

Từ khi Nhan Nhược Bình trở về vương phủ, nàng rất ít nói, toàn dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người, ai ai cũng run sợ, sao mà nô tỳ Tiểu Bình giống vương gia quá đi mất.

Lãnh Thiên hô mê trên giường cũng được hơn 7 ngày, cuối cùng đã tỉnh lại. (fox: khiếp hôn mê dữ vậy anh ~ LT: suýt, vậy mới cười chăm sóc *cười mãn nguyện* ~ fox: em kể tỉ ấy nghe ~ LT: người còn lười để kể sao *rút âm dương kiếm* ~ fox:)

“khụ.... khụ....khụ”

“chủ nhân tỉnh rồi” – Bọn người Độc Nhãn không giấu nổi vui mừng

“tỉnh rồi sao, sao không nằm lì trên giường luôn” – Nhan Nhược Bình bắn ra thanh âm trào phúng

“nương tử, quả thật nương tử nhớ ra rồi” – Lãnh Thiên không khỏi sung sướng

“đưa tay đây?” – thanh âm vẫn lạnh băng. Nhan Nhược Bình cầm lấy tay y, bắt mạch, gật gù cái đầu rồi thản nhiên nhìn y, giọng nói có chút tuyệt tình:

“Lãnh Thiên nghe cho rõ từng câu từng chữ của ta, ta đã trả hết tình nghĩa phu thê cho ngươi, nay ta tuyên bố hựu ngươi, từ này đường ai người nấy đi, đừng phát điên rồi giết chóc người vô tội, Lãnh Thiên bảo trọng, hi vọng ngươi có thể tìm được hạnh phúc ỉnh”

Lời vừa dứt, Nhan Nhược Bình thu lấy trường kiếm của mình rồi rời đi trong ánh mắt bàng hoàng, sững sờ, hụt hẫng của mọi người. Lãnh Thiên bật dậy tiến tới giữ Nhan Nhược Bình, nhưng vốn y đang mang trọng thương, vừa hôn mê tỉnh lại nên khí lực cạn kiệt, từng lời nói của Nhan Nhược Bình không khác nào từng nhát dao bổ nát tim y, y ngã bật dưới nền sàn, ôm ngực thổ ra một ngụm máu tươi. Độc Nhãn, Độc Kiêu vội đỡ y lên, Hoạ Tâm chạy tới níu chặt Nhan Nhược Bình nỉ non:

“phu nhân, vương gia thật bệnh trạng nặng, phu nhân người cũng thấy, vương gia hẳn là vô cùng yêu phu nhân, đừng rời đi”.

Ánh mắt Nhan Nhược Bình lúc này cũng tuyệt không hội lấy một tia cảm xúc. Tựa hồ như mọi chuyện là vốn dĩ của nó rồi, không thể thay đổi, Nhan Nhược Bình hít một ngụm khí lạnh thanh âm bình thản đến lạ thường phát ra nhẹ nhàng:

“(hướng về phía Hoạ Tâm) buông tay, (quay sang nhìn Lãnh Thiên) nguyên khí hẳn đã gần hồi phục, khí uất bật chợt nên thổ huyết, chẳng có gì đáng lo cả”

Lời vừa dứt, khoé môi cong lên, cười tựa hồ như không, quay lưng rời đi một cách vô tình, bỏ lại nhưng thanh âm nấn nỉ ỉ ôi sau lưng, bỏ lại thân ảnh đau khổ nhìn nàng không ngừng thổ huyết nhưng Nhan Nhược Bình vẫn là một tay buông xuống, không chút lưu luyến.

Đào hoa viên

“Tuyệt ca ca, ta đã trở về, huynh không ra đón ta sao” – Nhan Nhược Bình giọng nói vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt mang mấy phần vui vẻ nhìn Hiên Viên Tuyết đang ngồi trầm ngâm ở mái đình kia. Nhìn thấy Nhan Nhược Bình, Hiên Viên Tuyết há hốc miệng, ngây ngốc đứng lên, chân tay rú lại không thể bước được. Nhan Nhược Bình thấy biểu tình của y thì bật cười khanh khách nhẹ nhàng bước lại, khoanh tay thẳng lưng trước mặt y, đáy mắt không giấu được chọc ghẹo y

“là sao, bộ dạng kì dị thế, không hoan nghênh ta à, ta vừa hưu phu, không nhà không cửa, Tuyệt y quái nhân khinh thường ta à”

“không, không có...Bình nhi ngoan cuối cùng cũng trở về” – Hiên Viên Tuyệt sung sướng vô cùng ôm chầm lấy nàng. Nhan Nhược Bình đẩy nhẹ y ra, tiếp tục chọc ghẹo:

“muốn ăn đậu hủ của ta à, mơ đi”

Hiên Viên Tuyệt cười khở nhìn nàng, ôn nhu hỏi:

“sao muội biết ta là Tuyệt y quái nhân?”

“Nhan Nhược Bình mất trí kia không nhớ nhưng Nhan Nhược Bình hiện giờ đã nhớ, chỉ có Tuyệt y quái nhân mới sở hữu Huyết sát thần châm, không phải sao” – Nhan Nhược Bình khẽ cười

“muội đã hồi phục trí nhớ” – thanh âm của Hiên Viên Tuyệt có phần run rẩy

“ân, hồi phục rồi”

“muội trở về bên ta” – thanh âm Hiên Viên Tuyệt đã không giấu được hạnh phúc

“còn tùy huynh có chứa ta không, đại ca ca” – Nhan Nhược Bình vẫn chọc ghẹo tới cùng. Nàng biết rằng Hiên Viên Tuyệt đối với nàng như em gái, sẽ chăm sóc cho nàng mà (fox: haizzz za tỉ ấy vẫn chưa biết cà)

“muội dám bỏ đi ta sẽ đánh vào thí thí” – Hiên Viên Tuyệt tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời

“sẽ không”

“đã tìm được chưa?”

“chưa?”

“còn các người?”

“chưa luôn”

“tìm suốt 2 tháng nay sao không có tung tích”

Mọi người trong vương phủ bủa vây đi tìm, ngay cả lính của lãnh y vệ trong hoàng cung cũng đều được Lãnh Thiên huy động tới mức tối đa. Cổng thành đều được kiểm soát chặt chẽ, tránh không cho Nhan Nhược Bình trở ra. Y là phát điên rồi, hiện giờ y như một kẻ vô hồn, miệng chỉ biết lẩm bẩm: “nương tử ở đâu, tìm nương tử”.

“cái quái quỷ gì xảy ra vậy hả?” – 1 thân ảnh bốn chân bò vào sáng giọng hỏi

“cáo tinh, đệ biến đâu hôm rày vậy” – Độc Kiêu xóc tới kể

“uầy, ta đi du ngoạn khắp nơi, đã lắm, chơi vui lắm, ta vừa gặp tên Lãnh Thiên, sao trông hần giống bị tâm thần thế?”

“tâm thần là gì?”

“là bị khủng đố, mà Nhan Nhược Bình đâu, chạy đi dạo phố rồi hả?” – cáo tinh nhảy phốc lên ghé

“chuyện lớn lắm, dạo này vương phủ u ám cực kì, để ta kể cho nghe, mọi chuyện là.....” – Độc Kiêu kể liền một mạch. Cáo tinh hết trố mắt, tới há hốc mồm, cái quái gì thế này, sao lại có chuyện đó, mới đi có mấy tháng mà sao tan nát vụn vỡ hết vậy trời.

“ta lo quá, chủ nhân ngày càng phát bệnh rồi, ta e là...” – Độc Nhãn ảo não thở dài.

~~

Đào hoa viên

Nhan Nhược Bình từ khi trở về bên cạnh Hiên Viên Tuyệt suốt ngày đều trưng ra khuôn mặt lạnh, cười cũng đếm trên đầu ngón tay. Hiên Viên Tuyệt nhìn đến mà đau lòng, hai tháng nay Nhan Nhược Bình như

biến thành một pho tượng sống vậy. Chẳng còn tiếng vui vẻ như ngày nào. Không khí ở Đào hoa viên trở nên trầm mặc hẳn. Hiên Viên Tuyết đã bày tỏ tâm ý của mình với nàng, nhưng đáp lại chỉ là một câu nói phũ phàng:

“đại ca ca, ta rất thương đại ca ca, ta xem huynh như là người thân của ta vậy”

Hiên Viên Tuyết vốn nghĩ nàng trở về bên cạnh y là có tình cảm với y. Nhưng xem ra y đã hoàn toàn sai lầm, nữ nhân này ngay từ đầu đã vô cùng khác với tất cả nữ nhân mà y từng gặp. Mặc dù y làm rất nhiều trò vui nhưng cũng chẳng đổi lấy bao nhiêu nụ cười của Nhan Nhượng Bình.

“Bình nhi, ta có chuyện muốn nói với muội?”

“ân, chuyện gì?” – Nhan Nhượng Bình nhẹ giọng hỏi

“muội coi ta là đại ca ca?”

“ân”

“được rồi, nếu đã coi ta như người thân của muội, vậy hãy nói thật cho ta biết muội vẫn còn yêu tên Lãnh Thiên đó?”

“còn”

Hiên Viên Tuyết nghe xong chỉ có thể cười nhạt nhẽo, cười chính mình quá tự tin, tin rằng mình sẽ giữ được trái tim Nhan Nhượng Bình, y là thất bại một cách tuyệt đối.

“vậy tại sao lại lừa hử” – Hiên Viên Tuyết tiếp tục dò hỏi

“hử để lại cho ta nỗi đau lớn, ta cứ nhiên nghĩ hử sẽ không bao giờ tổn thương ta, ta luôn nghĩ ta là đặc biệt duy nhất đối với hử, ta sủng hử tuyệt đối, nhưng hử thì không sủng ta tuyệt phần, có lẽ rời xa nhau sẽ là tốt hơn cho cả hai, có thể bây giờ hử đau nhưng rồi hử nhất định sẽ tìm được người mà hử chỉ có sủng chứ không có ngược, kẻ đó cứ nhiên mới là mảnh ghép còn thiếu của hử” – Nhan Nhượng Bình thở dài một tiếng rồi nhẹ giọng trả lời

“vậy còn muội, muội có đau khổ không, có tìm được mảnh ghép còn lại không?”

“ta đã nói ta sủng hử tuyệt đối, thì còn tìm làm gì nữa, hử chính là mảnh ghép còn lại của ta, không giấu gì huynh, ta có một bí mật lớn, ta hoàn toàn là người thuộc thế giới khác, có lẽ ở thế giới này ta tìm được mảnh ghép của mình, nhưng mảnh ghép đó lại thuộc về một nữ nhân nào đó trong thời đại này, có lẽ là có duyên không phận”

Lời vừa dứt, Nhan Nhượng Bình đã đứng nhẹ dẩy rời đi. Hiên Viên Tuyết vẫn thấy động trên khoé mắt nàng giọt nước đau thương. Ý nhìn theo dáng lưng nhỏ bé của nàng, trông nàng thật sự rất cô độc, nàng là không thể mở rộng trái tim mình cho y, vì người nàng yêu nhất chính là Lãnh Thiên, dù y có gây ra vết thương lòng cho nàng, nàng vẫn là không thể không yêu y. Đây chính là tình yêu, đây mới chính là tình yêu. Hiên Viên Tuyết ánh mắt đau khổ, hai tay siết chặt, cơ thể run run lên. Bóng lưng Nhan Nhượng Bình vừa khuất, thân ảnh y đã biến mất trong đêm.

Vương phủ

VỀ! PHẶC!!!!!!

“giờ tí đêm nay gặp ta ở rừng Tuyết Sơn. Hiên Viên Tuyết” – 1 ám khí bay vèo vèo cắm ngay đầu giường của Lãnh Thiên, bên trong mang một bức thư với hàng chữ ngắn gọn.

Giờ tí, rừng Tuyết Sơn

Lãnh Thiên sau khi nhận được ám thư liền phi thân nhanh tới rừng Tuyết Sơn, vừa tới đã thấy một thân thanh y tiểu sái, khuôn mặt ẩm ướt ướt, lạnh giọng nói:

“người có yêu Bình muội?”

“ta rất yêu”

“vậy tại sao lại đã thương muội ấy?”

Lãnh Thiên nghe xong câu hỏi thì im bật, ánh mắt tràn đầy đau thương, từ khoé mắt một dòng lệ chảy ra khiến cho Hiên Viên Tuyết cực kì ngạc nhiên. Một nam nhân như hấn lại vì một nữ nhân mà rơi lệ, đối lại là hấn hấn chưa chắc làm được. Hấn có thể chết vì người mình yêu như không thể rơi lệ như nữ nhân được. Hiên Viên Tuyết cười khẩy:

“ngươi khóc sao, thật mất mặt nam nhi”

Lãnh Thiên không đáp trả hai mắt ứa lệ, miệng chỉ lẩm bẩm nhưng cũng đủ cho thính lực của Hiên Viên Tuyết nghe thấy

“nương tử, ta sai, nương tử quay về đi”

Hiên Viên Tuyết bây giờ đã hiểu Lãnh Thiên là thập phần thập ý yêu Nhan Nhược Bình, không ai có thể thay thế nàng trong tim hấn. Hiên Viên Tuyết hít một ngụm khí lạnh, hai tay siết chặt, khó khăn gồng từng tiếng

“ta có cách giúp Nhan Nhược Bình trở lại với ngươi”

38. Chương 38

Hiên Viên Tuyết bây giờ đã hiểu Lãnh Thiên là thập phần thập ý yêu Nhan Nhược Bình, không ai có thể thay thế nàng trong tim hấn. Hiên Viên Tuyết hít một ngụm khí lạnh, hai tay siết chặt, khó khăn gồng từng tiếng

“ta có cách giúp Nhan Nhược Bình trở lại với ngươi”

Ba ngày sau, đào hoa viên, giờ Thìn tam khắc

“muội ăn đi, dạo này muội ăn ít quá” – Hiên Viên Tuyết ôn nhu thúc giục

“muội no rồi đại ca ca” – Nhan Nhược Bình nhẹ giọng trả lời. Từ ngày Nhan Nhược Bình trở về đào hoa viên, nàng y như một con người khác, nàng thay đổi hoàn toàn, ăn uống dè chừng, nhẹ nhàng chứ không còn thoải mái như trước, nàng cũng ít cười ít nói hơn hấn.

Hiên Viên Tuyết hai mắt xiu xuống, thở hắt ra một hơi rồi ảo não nói:

“cứ thế này muội sẽ bệnh mất thôi, chúng ta ra khỏi đào hoa viên hít thở một ít không khí nha?”

Nhan Nhược Bình không nói không rằng, để mặc Hiên Viên Tuyết kéo nàng ra khỏi đào hoa viên.

Long Tụ thành

“cô nương mời mua kẹo hồ lô” – 1 lão già mời mọc Nhan Nhược Bình vài cây kẹo. Nhan Nhược Bình bất động như một pho tượng, ngó cũng chẳng buồn ngó tới chứ nói gì tới ăn. Như lúc trước nàng đã vui vẻ, miệng cười toe toét, hai mắt long lanh ngòm ngòm lấy kẹo hồ lô, còn bây giờ thì nàng hai mắt nặng trĩu, khuôn miệng khép chặt, khuôn mặt đầy những biểu cảm điều hiu. Hiên Viên Tuyết đón lấy mấy cây kẹo hồ lô, đưa cho Nhan Nhược Bình, ôn nhu nói:

“Bình nhi, muội thích ăn kẹo hồ lô nhất mà, ngoan nào, ăn đi”

“đạ tạ” – Với Hiên Viên Tuyết, Nhan Nhược Bình cũng cố gắng mở miệng phun ra vài chữ rồi tuyệt nhiên nín bật trở lại. Nhưng lời nói đã không còn thoải mái và bất cần như trước. Điều này đã vô tình khứa vào lòng y, khiến y đau nhói khôn nguôi. Y cầm bàn tay thon dài có đôi chút gầy gò của Nhan Nhược Bình dắt nàng đi dạo phố và điểm dừng chân của họ là một quán trọ. Hai người ngồi xuống, nam uống rượu, nữ thì ảo não ăn chút thức ăn do bị nam nhân ép buộc. Cách đó không xa có một đôi nam tử trò chuyện với nhau.

“lâu quá không gặp, người chắc khỏe chứ A Các” – A Ngưu

“khỏe gì mà khỏe” – A Các nói

“cái mặt của người như đèn đã tắt vậy? người làm nô bộc trong vương phủ thì sướng quá trời” – A Ngưu nói

“vương gia nổi tiếng lãnh khốc vô tình, ta làm thân trâu chó phải cẩn thận kẻo mất đầu như chơi, dạo trước vương gia tuy có lãnh khốc nhưng có biểu hiện tốt lên một chút, khiến ai cũng khác hẳn không thôi, chẳng hiểu là tại sao, rồi bây giờ ta đang lo là không biết sẽ ra sao” – A Các thở dài nói

“ra sao là ra sao?, ta không hiểu ý tứ của người” – A Ngưu nói

“vương gia mấy ngày nay lâm bạo bệnh, thái y trong cung cũng lác đầu, không biết vương gia có qua khỏi không, người nghĩ nếu chẳng may vương gia có mệnh hệ gì, bọn trâu chó như ta biết đi về đâu” – A Các nói.

A Các vừa dứt lời thì bàn gần cạnh có một nữ tử tay bóp mạnh tách trà đang cầm trên tay thành bụi, khuôn mặt sa sầm lại, đôi con ngươi co thắt, máu quang u tối, hai tay nắm chặt, bờ vai run run. Nữ tử ấy không ai khác chính là Nhan Nhược Bình. Mất gần một khắc, Nhan Nhược Bình mới đứng dậy phun ra 3 chữ ngắn gọn rồi quay lưng rời đi:

“cứu hẩn đi”

Hiên Viên Tuyết ảo não lắc đầu, thở dài nhìn theo dáng lưng Nhan Nhược Bình, lời nói chua xót: “hồi thế gian tình là gì? Haizzz Bình nhi ơi Bình nhi, muội cứ như thế này thì chính muội tự gây ra tổn thương ỉn mà thôi, sao muội lại khờ dại như thế”

Đào hoa viên

Nhan Nhược Bình ngồi trên xích đu, khuôn mặt buồn bã, khóe mắt buồn bã, lòng nặng trĩu, nàng nhìn vào màn đêm tối xa xăm, bất tri bất giác thở hắt ra, đôi mắt to tròn nhắm chặt lại, khuôn mặt của người hiện hữu trong trái tim nàng mòn một hiện về.

Không biết bao lâu, khi nàng mở mắt ra đã thấy Hiên Viên Tuyết đứng trước mặt nàng. Nàng giật mình, hai mắt trợn trừng. Nàng một thân nội công tuyệt đỉnh, đối với Hiên Viên Tuyết chỉ có bằng không có kém thế mà y đứng trước mặt nàng, nàng cũng chẳng hay chẳng biết, đủ để thấy sức cảnh giác và độ nhạy bén của nàng đã giảm tới mức có thể nguy hiểm tới tính mạng bất cứ khi nào. Nhan Nhược Bình nhẹ giọng hỏi, bên trong lời nói mang đầy sự lo lắng:

“cứu được?”

Hiên Viên Tuyết nhìn thẳng vào đôi mắt của Nhan Nhược Bình, không nói không rằng chỉ nhẹ lắc đầu. Nhan Nhược Bình hai mắt mở to, miệng lắp bắp:

“sao có thể”

Hiên Viên Tuyết quay lưng, hai mắt khép lại, nuốt một ngụm khí lạnh rồi nói:

“hẩn vong rồi”

Nhan Nhược Bình đứng phắc lại, hai tay siết chặt, đầu ngơ ngẩn lắc liên tục, miệng lắp bắp: “KHÔNG THỂ NÀO, KHÔNG THỂ NÀO”. Trong màn đêm u tối, một thân ảnh phóng như điên như dại, dòng lệ tuôn rơi, hơi thở đứt quãng. Chẳng mấy chốc đã đáp tới sảnh một căn phòng sáng choang, bên trong vọng ra mấy tiếng:

“mau chuẩn bị lễ an táng cho vương gia, người vào cung thông báo mệnh buồn”

Nhan Nhược Bình mở tung cửa trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người. Họa Tâm lắp bắp:

“phu nhân, người đã trở về, vương gia tự hủy mệnh của mình, bọn ta cứu ngài mấy lần nhưng vẫn không qua khỏi....”

Lời vừa dứt Nhan Nhược Bình đã xông tới thi thể đang nhắm chặt mắt nằm trên giường. Nhan Nhược Bình dùng hai tay lay mạnh thi thể, đôi mắt nhòe đi vì lệ, gục đầu vào ngực thi thể, miệng không ngừng gào thét:

“đồ chết bầm nhà ngươi, đừng giả bộ nữa, người mau sống dậy cho ta, mau mở mắt ra, người mau tỉnh dậy đi, mau sống dậy đi, mở mắt ra, đồ chết tiệt, ai dứt canh cho ta ăn, ai xoa đầu ta, ai hát cho ta nghe, ai vui

đùa cùng ta, ta chưa có lệnh mà ngươi dám đi gặp lão Diêm trước ta là sao, Lãnh Thiên ngươi mở mắt ra cho ta, ta không bỏ ngươi nữa, chúng ta sẽ ở mãi bên nhau mà, Lãnh Thiên chết tiệt, tỉnh dậy đi”

“thật sao?” – 1 giọng nói nhỏ nhẹ vang lên

“thật” – Nhan Nhược Bình bất tri bất giác buột miệng trả lời.

“nương tử”

Nghe xong hai chữ nương tử, Nhan Nhược Bình mở to mắt đầy kinh ngạc, ngẩng mặt lên, miệng há hốc, miệng lắp bắp:

“ngươi.....là ngươi....chưa.....chưa chết”

“ân”

Nhan Nhược Bình giơ tay giáng cho Lãnh Thiên một bạt tai rõ đau. Rồi lại thêm một bạt tai nữa, đếm qua đếm lại ước chừng 5 6 bạt tai, Lãnh Thiên vẫn nằm yên đó, đôi mắt ôn nhu nhìn nàng, để mặc cho nàng tát y tới tót máu. Tát xong Nhan Nhược Bình gằn từng tiếng rồi quay lưng rời đi:

“Lãnh Thiên, ngươi dám gạt ta”

Lãnh Thiên lúc này bật dậy nắm chặt tay nàng, hai dòng lệ trong mắt chảy ra, run run nói:

“nương tử đã hứa không rời ta, đừng đi nương tử, ta xin nương tử, nương tử...”

Lãnh Thiên run run năn nỉ Nhan Nhược Bình. Sau gần nửa canh giờ, Nhan Nhược Bình quay lưng lại nhìn thẳng vào đôi mắt của Lãnh Thiên lạnh giọng nói:

“được, lần này ta tạm tha cho ngươi, lần sau dám làm phật lòng ta thì đừng trách ta, cũng đừng tưởng bỏ, ta sẽ theo dõi sát sao mọi cử chỉ của ngươi, tái phạm ta đích thân giết ngươi, nghe rõ chưa?”

“ân, rõ nương tử” – Lãnh Thiên miệng vui vẻ nói, hai mắt sáng lạng, nhảy chồm vào ôm Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình một cước tổng hấn lên giường, quay lưng rời đi bỏ lại mấy chữ: “ta đi tạm biệt đại ca ca”

“ân, nương tử thông thả đi” – Lãnh Thiên nói vọng to

Đào hoa viên

Nhan Nhược Bình trong lòng ngập tràn vui sướng, phi thân trở về đào hoa viên, khi tới nàng thay đổi sắc mặt thành hờn dỗi, chu miệng trách cứ Hiên Viên Tuyệt:

“đại ca ca, vì sao lừa ta?”

“Bình nhi, ta chỉ giúp muội sống thật với lòng mình mà thôi” – Hiên Viên Tuyệt cười tựa như không cười.

“đại ca ca, ta xin lỗi, đại ca ca đối xử với ta thật tốt, ta lại...” – Nhan Nhược Bình ghen ngào dâng trào cảm xúc.

“ta hiểu được, Bình nhi chỉ cần muội hạnh phúc ta cũng hạnh phúc, ta chỉ hi vọng muội không bao giờ quên đại ca ca này” – Hiên Viên Tuyệt ôm Nhan Nhược Bình thở nhẹ. Cuối cùng Nhan Nhược Bình cũng không thuộc về y, thay vì níu kéo không có hạnh phúc, bất hạnh đau khổ sẽ đến cho cả ba. Thà y tự rút lui thì kẻ đau khổ chỉ có một mình y, nỗi đau là của riêng y. Y là cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi việc vì nàng Nhan Nhược Bình.

“ta không quên đại ca ca đâu” – Nhan Nhược Bình đôi mắt đỏ hoe

“muội đi đi” – Hiên Viên Tuyệt đẩy Nhan Nhược Bình ra, quay lưng, đôi tay nắm chặt, hai mắt khép lại, dứt khoát nói. Nhan Nhược Bình đâu phải là kẻ ngu ngốc, nàng hiện giờ rất hiểu được tâm trạng của Hiên Viên Tuyệt. Nàng thấp giọng nói:

“đại ca ca, ca ca vẫn là người tốt với Nhan Nhược Bình nhất, ta sẽ mãi nhớ tới đại ca ca”

Lời vừa dứt, Nhan Nhược Bình ảo não rồi bước trở về vương phủ trong tâm trạng triền miên.

Vương phủ

“nương tử, nàng đã về” – Lãnh Thiên vui sướng níu tay Nhan Nhược Bình

“ta đói” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng trả lời

Không đầy 1 khắc một cỗ thức ăn linh đình được bày ra. Nhan Nhược Bình vực mặt vào ăn lấy ăn để, một phần là quá đói, một phần là muốn vui đi nỗi buồn. Bất giác nàng ngược mặt lên nhìn Lãnh Thiên, hai mắt đầy lửa hận, găng từng tiếng:

“tên bằng hữu của người Hàn Long, kẻ ấy ta muốn giết”

Lãnh Thiên xoa đầu Nhan Nhược Bình, ôn nhu nói:

“không giết được, hắn không phải là bằng hữu của ta mà là đại ca ta”

Nhan Nhược Bình trợn trừng hai mắt, găng từng tiếng, cay nghiệt rằng thốt ra:

“cái gì, là đại ca sao, khoan đã, đại ca ngươi không phải là hoàng đế sao, Lãnh Hàn, Hàn là tên, Long là rồng tức cửu ngũ chí tôn, hóa ra tên đáng giết ấy là vua sao

“nương tử, nàng bình tĩnh đi” – Lãnh Thiên vuốt lưng Nhan Nhược Bình, mời nàng uống một chén canh hạ lửa

“bình tĩnh cái khỉ mốc” – Nhan Nhược Bình hất văng chén canh, nghiêng rằng kèn kẹt

“à sắp tới trong cung có hội, chúng ta sẽ tiến cung, ta sẽ nhân dịp đó dnah chính ngôn thuận công bố nàng là vương phi” – Lãnh Thiên không vì chén canh vỡ mà tức giận, ngược lại y càng nhẹ giọng, nũng nịu

“hảo, vào cung, Lãnh Hàn, ta sẽ phá tan nát hoàng cung của ngươi để trả mối hận này, dù ngươi là vua, chọc vào Nhan Nhược Bình ta cũng đừng mong sống yên ổn” – Nhan Nhược Bình bóp nát bát cơm, nộ khí sung thiên, phun ra từng chữ.

39. Chương 39

Ba ngày sau, tại vương phủ, một đạo khẩu dụ do Quế công công truyền kim khẩu cho vương gia với nội dung như sau:

“mệnh vương gia, hoàng thượng có khẩu dụ một tháng sau thiên thời sắc thắm, tết xuân long phụng sum vầy, muôn hoa rực rỡ, truyền chỉ tôn nhị vương gia Lãnh Thiên tiến cung hội tụ, tuyên cáo truyền Tiểu Bình hầu theo nhập toạ”

Dĩ nhiên người vui thích nhất chính là cô nàng Nhan Nhược Bình nhà ta. Tuy nhiên sau khi tiến cung để đề phòng những sự việc ngoài ý muốn 20 ngày sau có một ngày đại cát đại lợi, hỉ tước thăng thiên, vương phủ có một hôn lễ linh đình được đích thân thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu làm chủ hôn. Và một điều bất ngờ chính là thân phận của vị vương phi tương lai chính là công chúa của Nhan Lâm quốc, một đạo thư hỉ đã được thiên lí mã phóng ngày phi đêm sau 7 ngày 7 đêm đã đưa tới tận tay Nhan Lâm Kha – hoàng đế Nhan Lâm quốc khiến lão hoàng đế vô cùng bàng hoàng, lão mới chợt nhớ đến Huệ phi nương nương và phụng thai mười mấy năm về trước. Đây cũng là một chuyện tốt đối với Nhan quốc, bất thành linh được kết thông gia với một siêu cường quốc bậc nhất Lãnh Long quốc. Sính lễ đã được chuyển từ Nhan Lâm quốc tới Lãnh Long quốc do chính Thái tử Nhan Lâm quốc Nhan Lâm Kiệt và trưởng công chúa Nhan Mỹ Kiều dẫn đầu thay mặt vua cha dự lễ công chúa. Mọi việc đều theo sự sắp đặt của Nhan Nhược Bình. Với địa vị công chúa nàng hoàn toàn có tư cách sánh vai cùng hoàng tộc, qua đó nàng mong muốn thế lực của Lãnh Thiên càng trải rộng hơn, Nhan Lâm quốc chính là mục tiêu dễ thôn tóm nhất về mọi mặt. Mọi người trong vương phủ đều tắt mắt tới chuẩn bị gấp rút cho hôn lễ. Chỉ một số ít người biết mặt thật của tân vương phi còn ngoài ra tuyệt nhiên mọi thông tin khác đều được bảo mật.

Cuối cùng ngày đại hôn của vương gia cũng đến. Nhan Nhược Bình vận hỉ phục đỏ cảm rực rỡ, đầu đội một loan phượng, tay cầm một thanh ngọc như ý là bảo vật mà xưa kia Hoàng đế Lãnh Thượng Long tặng ấu

thân Lãnh Thiên. Nhan Nhược Bình quả thật là một tân nương tử xinh đẹp mỹ miều. Nhan Nhược Bình dùng bột phấn được tinh luyện từ cây Huyết tứ cổ thụ lấy từ người của Phong Hoa khi xưa tán lên mặt Hoa Tâm và dịch dung Hoa Tâm ra bộ dáng khuôn đúc của nàng với vai trò Tiểu Bình. Vốn được Lãnh Thiên cho biết Lãnh Hàn võ công cũng thuộc hạng rất cao thâm nên sự dụng thuật dịch dung bình thường (loại dịch dung sơ cấp) sẽ dễ bị phát hiện nên phải sự dụng thuật dịch dung cấp cao để tránh lộ tẩy.

Tiểu Bình dìu Nhan Nhược Bình che mặt bằng một khăn loan trùm đầu bước ra trong ánh mắt tò mò của tất cả mọi người. Lễ bái đường đã nhanh chóng kết thúc trong sự chung vui của tất cả mọi người nhưng cũng không ít kẻ ganh tị với sự hạnh phúc của tân nương tử bí mật này.

Phòng Tân Hôn

“nương tử, chúng ta chơi trò kích thích lúc trước nga” – Lãnh Thiên chậm rãi trút bỏ toàn bộ hỉ phục trên người mình

Thấy vậy Nhan Nhược Bình đỏ bừng cả mặt, cả cơ thể như có một luồng điện giật, nàng lắp bắp nói: “đau lắm, ta không chơi, người tự chơi một mình đi” rồi lúi bước ra cửa phòng toan bỏ chạy. Lãnh Thiên người trần như nhộng bước vội lại bế ngay Nhan Nhược Bình lên giường, một tay quàng tất cả trang sức trên đầu Nhan Nhược Bình, tay còn lại thô bạo xé toạc hỉ phục trên người Nhan Nhược Bình. Toàn bộ cơ thể quyến rũ của nàng đều phô bày trước đôi con người mờ nhạt của Lãnh Thiên

“người, buông...” – Nhan Nhược Bình vừa tách đôi miệng ngọc ra đã bị một vật dài trơn ướt thâm nhập sâu vào bên trong, Lãnh Thiên như kẻ sắp chết đói ngẫu nhiên hút mật ngọt trong miệng nàng, một cảm giác cay cay tê tê tràn ngập khiến Nhan Nhược Bình mềm nhũn, đại não nàng rơi vào trạng thái tê liệt toàn tập.

Lãnh Thiên hoàn toàn hài lòng với kiệt tác gây mê của mình nhưng đối với y như thể không vui chút nào, y liếm nhẹ gò xương quai xanh của nàng rồi từ từ di chuyển xuống đôi tuyết lê vừa đầy đặn búng sữa vừa mềm mại ngọt ngào mà mát mà nhào nặn rồi bắt giác cắn một cái khiến cơn đau đớn kéo Nhan Nhược Bình bừng tỉnh. Nàng khẽ rên nhẹ bằng chất giọng ngọt ngào pha chút khàn khàn: “a”. Răng cắn lấy bờ môi anh đào căng mọng sưng tấy, bàn tay thon dài đặt ở ngực y, cố gắng đẩy y ra nhưng tất cả những động tác ấy càng gợi tình khiến dục hỏa vốn đã ngun ngút của Lãnh Thiên càng thêm bốc cao dữ dội. Đôi tay to lớn của Lãnh Thiên luyến tiếc dời bỏ tuyết lê đầy đặn di chuyển xuống vùng hoa rực rỡ sắc hương. Nhan Nhược Bình thở hắt ra, theo phản xạ cô kẹp chặt hai chân, trong đầu tự nhủ thầm: “không được, phải cố gắng, nếu không sẽ đau”. Như đọc thấu ý nghĩ của Nhan Nhược Bình, Lãnh Thiên nhẹ giọng trêu chọc:

“nếu nàng không tách chân ra, ta sẽ cắn tiếp đấy, hợp tác đi” – Lời vừa dứt Lãnh Thiên đã cắn nụ hồng mềm mại khiến Nhan Nhược Bình nhăn nhó vì tê dại và đau đớn nhẹ mà buông lỏng phòng bị, Lãnh Thiên dùng sức tách mạnh hai chân Nhan Nhược Bình ra. Toàn bộ khí huyết nóng bỏng cộng dục hỏa sôi sùng sục đều tập trung hết tại vật ấm nóng cương cứng. Không thể chịu đựng kích thích được nữa, Lãnh Thiên đem toàn bộ dục vọng tiến sâu vào vùng hoa rực rỡ mềm mượt của cô, đẩy thật mạnh, phần hông lập tức chuyển động nhanh, càng lúc càng dững mãnh, càng lúc càng mãnh liệt hơn khiến Nhan Nhược Bình không ngừng thở dốc và rên rỉ vì đau đớn. Cảnh sắc xuân quang phút chốc ngập tràn trong hỉ phòng của đôi phu thê trẻ.

Thượng uyển vương phủ - một thân ảnh cao lớn đang nắm chặt tay một thân ảnh bé nhỏ

“Tiểu Bình, nàng chắc sẽ ngạc nhiên khi biết trẫm là hoàng đế”

“ân”

“nàng quả là người con gái đặc biệt nhất mà trẫm từng gặp, đại lễ cung đình, khi nàng tiến cung, trẫm sẽ đưa nàng lên ngôi vị hoàng hậu, đợi chờ trẫm”

Tiểu Bình khuôn miệng cười tươi, ánh mắt chứa đầy tin tưởng nhìn về đối phương, Lãnh Hàn vui vẻ quay lưng rồi đi, bóng lưng vừa khuất, nụ cười tươi đã biến đổi thành nụ cười nửa miệng, nhẹ giọng châm biếm:

“phu nhân liệu sự như thần, tên hoàng đế này thật ngu ngốc”

~

Sau ngày kết hôn ngoài một số ít người, còn lại không ai biết mặt của vương phi. Lãnh Thiên cáo bệnh giúp vương phi, chờ đại lễ cung đình vương phi sẽ dâng chung trà con dâu. Thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu đều không chấp nhận về việc chậm trễ này vì vốn dĩ vương gia chịu thành thân đã là chuyện lạ lắm rồi, cầu còn không được huống chi.

9 ngày sau

“Thiên, Hoạ Tâm các người nghe cho kĩ.....” – Nhan Nhược Bình rủ rỉ vào tai hai người họ. Chuẩn bị xong xuôi mọi chuyện. Đại lễ cung đình cuối cùng cũng đã đến trong sự mong chờ của Nhan Nhược Bình.....

“phu nhân, như thế có thể gây mất mặt không?” – Hoạ Tâm hỏi

“đúng là mất mặt, bất quá mất hấn mất mặt ta đâu có mất, thầy kệ, Thiên người nghĩ sao giữa hấn và ta người chọn ai?” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng hỏi

“dĩ nhiên là nương tử, nương tử thích là được” – Lãnh Thiên ôn nhu trả lời

“tốt” – Nhan Nhược Bình nở một tròng cười khoái trá.

Ngày Thìn, Đại lễ hoàng tộc cuối cùng cũng đã tới, Nhan Nhược Bình khoác lên người một bộ cẩm phục màu cam với những bông hoa trắng nhỏ li ti in nổi dọc thân áo, bờ váy nhún thướt tha trải dài trên nền đất, tóc vấn cao điểm xuyến một bông hoa mẫu đơn, một bên lộn tóc thả hờ qua vai. Từ người thoát ra một cỗ khí kiêu sa, cao quý khó có thể chạm vào. Hai cỗ xe ngựa sang trọng tiến vào hoàng cung theo hai hướng Đông Tây khác nhau vào buổi quá trưa

Long Hiền Các, ngự thư phòng, giờ Thân một khắc

Tiếng vang the thé của một tiểu thái giám cất lên: “Tiểu Bình cô nương tấn kiến”

“Tiểu Bình khấu kiến hoàng thượng” – Tiểu Bình ánh mắt e lệ, quì gối cúi đầu

“Bình nhi không cần đa lễ” – Lãnh Hàn ôn nhu nói

“bẩm hoàng thượng, vương gia đã qua Phụng Thanh cung thỉnh an Thái Hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu trước ạ” – Tiểu Bình vẫn giữ

Cuộc trò chuyện giữa hai người rộn vang khắp phòng, từ điệu bộ đến cách ăn nói của Tiểu Bình đều được dạy rất cẩn thận nên không gây ra sự nghi ngờ cho Lãnh Hàn

Phụng Thanh cung, giờ Thân một khắc

“Bình nhi khấu kiến Thái Hoàng Thái Hậu, khấu kiến Thái Hoàng Thái Hậu” – Nhan Nhược Bình nhún chân thi lễ, dáng điệu uyển chuyển thướt tha

“cháu yêu, cứ gọi ta là Hoàng tổ mẫu” – Thái Hoàng Thái Hậu nhẹ giọng nói

“con cứ gọi ta là mẫu hậu, con đã là vương phi, không cần quá câu nệ ngôn từ, con thật có bản lĩnh có thể nắm trọn được trái tim Thiên nhi” – Hoàng Thái Hậu dịu dàng cười nói

Nhìn bao quát Nhan Nhược Bình cảm nhận được Thái Hoàng Thái Hậu là một bà lão hiền từ phúc hậu còn Hoàng Thái Hậu thì dịu dàng, chân thật nhưng không mất đi vẻ cao quý của bậc mẫu nghi thiên hạ. Cuộc trò chuyện vô cùng vui vẻ và thân mật. Sau gần một canh giờ, Lãnh Thiên cùng Nhan Nhược Bình rời khỏi Phụng Thanh cung, sau khi chia tay Lãnh Thiên tiến tới ngự thư phòng thăm hỏi vị đại ca của mình, khi y tới thì Tiểu Bình đã rời đi, còn Nhan Nhược Bình một mình sải chân đi dạo đến một hòn sơn giả, Nhan Nhược Bình ngồi ngay vào chiếc xích đu. Một giọng nói chanh chua vang lên:

“to gan, dám ngồi vào nơi vàng nơi ngọc của Thục phi nương nương”

Nhan Nhược Bình hướng ánh mắt về phía lời nói vừa thốt ra, hoá ra là một thanh y cung nữ, phía trên ả là một thân ảnh đồ rực , đầu cài toàn trâm vàng, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp kiêu mị cao giọng quát: “tất cho ta”

Thanh y cung nữ tiến lên xướng cho Nhan Nhược Bình một bạt tay liền được Nhan Nhược Bình nhanh nhẹn tránh né và giáng lại cho thanh y nô tỳ hai bạt tay, thân ảnh vàng rực rỡ trợn trừng mắt quát: “người đâu, giết chết tên điều dân to gan này lại”.

Một đoàn Lãn y vệ nhanh như chớp chạy tới, chĩa thẳng kiếm vào Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình âm thầm vận nội công và nghĩ: “con bà nó, lớn chuyện đây, chưa chi kinh động tên hoàng đế chết tiệt thì hồng đại sự của ta, nhưng để bọn nó đụng vào Nhan Nhược Bình này thì nằm mơ đi”

“dừng tay” – 1 thanh âm trầm vang lên

Một thân ảnh cao to lực lưỡng, làn da rám nắng, khuôn mặt tuấn tú bất phàm đầy nét cương nghị chính trực bước tới. Bọn lính Lãn y vệ cúi rạp người hô to:

“tham kiến tam vương gia”

“cút” – thanh âm trầm lại vang lên lần nữa

Thân ảnh vàng rực thấy ánh mắt nảy lửa đang chiếu thẳng vào mình thì bất giác e rè, nhanh bước rời đi nhưng cũng không quên bắn cho Nhan Nhược Bình một tia liếc xéo.

“vị nương nương đây, hoàng cung đâu đó, phải biết thân phận, đừng ra đây ngồi để gây chú ý, hoàng đế 3000 giai lệ, làm vợ vua thì phải biết cam chịu” – thanh âm trầm lại vang lên mang theo mấy tia kinh nhục. Nhan Nhược Bình thấy ánh mắt có phần khinh bỉ của y nhìn thẳng mình nàng nộ khí phát ra, trợn to hai mắt rọi thẳng vào ánh mắt ấy, miệng cong lên, cười tựa như không cười, tay chỉ chỉ vào ngực y, lạnh giọng nói:

“ta mượn tam vương gia cứu sao, ăn không kĩ đi lo chuyện bao đồng, tưởng bà đây sợ bọn chúng sao, nam nhân ngu ngốc”

Lời vừa dứt nàng cười khẩy một cái rồi quay lưng bước đi để lại thân ảnh ngơ ngác trợn trừng hai mắt không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, khẽ cười, miệng lẩm bẩm: “ở hoàng cung cũng có một phi tử kì lạ như vậy sao, thật hiếm có”.

Giờ Dậu ngự hoa viên

Phía bên trên hoàng đế ngồi giữa hai bên là Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu.

Phía bên dưới bên trái là nơi an tọa của các vị vương gia cùng vương phi (các vị thiếp chính thì ngồi sau lưng) và các vị đại thần, quan viên các cấp đều tề tựu yên vị tại chỗ ngồi của mình.

Phía bên phải là chỗ ngồi của các phi tần. Bọn họ như những chú bướm sắc sỡ sắc màu ăn vận rực rỡ, tóc vấn trâm nhiều vô kể, có người toát ra khí chất cao quý, sang trọng, có người thì ngây thơ thanh khiết, có kẻ thì quyến rũ, kiều mị, có kẻ thì lòe loẹt, chói mắt. Trên mặt tán đầy phấn, đôi môi đỏ mọng kiêu dụ. Hôm nay là thời điểm tốt nhất để câu dẫn hoàng thượng, ngôi vị hoàng hậu là mơ ước của biết bao phi tần chốn hậu cung đấu đá này. Trong đám sắc màu ấy thì nổi bật nhất là bốn người, chính là tứ phi đứng đầu trong các phi tần chỉ xếp sau hoàng hậu.

Thân ảnh khoác lên người bộ cẩm bào vàng rực rỡ, trên thân vấy thướt tha dính những hạt đá lấp lánh, hoa nhan tóc mây kim bước diêu, từ người toát ra cổ khí cao quý nhưng tràn đầy kiêu căng. hồng hách – đây là Hoàng quý phi Liễu Thanh Ngọc đứng đầu trong tứ phi. Liễu Thanh Ngọc chính là nhị tiểu thư của thừa tướng đương triều, muội muội của Liễu Thanh Tuyết, cháu gái của Hoàng Thái Hậu (fox: Liễu Thanh Tuyết là người đứng đầu trong tứ thiếp chính của Lãn Thiên, kẻ bị Nhan Nhược Bình trừng trị ở mi nhân các, các tên em nào quên Liễu Thanh Tuyết thì xem lại chương 32, 33)

Thân ảnh khoác lên người bộ cánh hở vai ngọc bích khoác trên lưng một dải lụa vàng với những đường nét nhấn kim xuyên bắt mắt rực rỡ, giữa hồng tâm điểm một bông hoa, mái tóc vấn cao với những đoá hoa bằng vàng thả rủ 2 lọn tóc trên bờ vai trắng nõn, từ người toát ra khí chất quyến rũ phong tình vạn chủng – đây là Mai phi Quách Nhã Lâm, tam tiểu thư của Lại bộ thượng thư, muội muội của Quách Tử Nguyệt (fox: Quách Tử Nguyệt là một trong bốn thiếp chính của Lãn Thiên)

Thân ảnh khoác lên người bộ váy đỏ rực pha sắc vàng, trên đầu vấn đầy trâm vàng hoa ngọc trong thất chói mắt, thật lòe loẹt, từ người toát ra thanh vị kiêu sa, ngạo mạn – đây là Thục Phi Đoan Mộc Trang Đài, tiểu

thơ của Công bộ thượng thư. Luôn ganh tị với Liễu quý phi, mơ ước sẽ thành hoàng hậu, xưng bá hậu cung. Thân ảnh khoác lên người bộ y phục tím sa pha sắc hồng, mái tóc đen buông xoã tung bay trong gió, từ người toát ra cỗ khí ngậy thơ trong sáng – đây là Hiền Phi Diêu Kim Linh, tiểu thư của Ngự sử đại nhân.

Nói về phần Nhan Nhược Bình sau khi rời khỏi hòn sơn giả do được tin tức báo cáo của Độc Nhãn thì trà trộn vào khuê phòng do chính Lãnh Hàn ban cho Tiểu Bình, Tiểu Bình cởi bỏ lớp dịch dung cao cấp khôi phục lại khuôn mặt thật của mình, trở lại là Hoạ Tâm và rời đi. Nhan Nhược Bình không cần trang điểm cho đẹp để dự lễ vì vốn nàng đã trang điểm và ăn mặc đẹp rồi. Một tên thái giám dẫn theo một đám cung nữ bước đều, ai ai cũng đều ngây ngất trước vẻ đẹp của Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình được dẫn tới ngự hoa viên nơi diễn ra đại lễ long trọng.....

40. Chương 40

“khấu kiến hoàng thượng, khấu kiến Thái hoàng thái hậu, khấu kiến Hoàng thái hậu” – tất cả đồng loạt hô lên.

“bình thân” – Lãnh Hàn lạnh giọng nói

Tất cả mọi người đều an vị tại vị trí của mình. Lãnh Hàn từ người toát ra cỗ khí uy nghi, lẫm liệt, trầm giọng nói:

“hôm nay nhân đại lễ cung đình, trước mặt hoàng tổ mẫu, mẫu hậu cùng các vị vương gia và chúng đại thần, trẫm xin tuyên bố sắc lập ngôi vị hoàng hậu”

Lời vừa dứt đã gây ra chấn động cực lớn cho tất cả mọi người. Sau tin tức dữ dội vương gia lập vương phi, nay tới hoàng thượng lập hậu. Các vị phi tần lập tức dấn ánh mắt ghen ghét vào Hoàng quý phi Liễu Thanh Ngọc, chẳng lẽ là ả, ả là cháu Hoàng Thái hậu, là người có khả năng lớn nhất. Liễu Thanh Ngọc thì túm tím cười nhìn cô cô của mình rồi quay sang đánh mắt một vòng các vị phi tần như muốn nói: “NGÔI VỊ HOÀNG HẬU DĨ NHIÊN THUỘC VỀ TA”

Không để niềm vui sướng của Liễu Thanh Ngọc kéo dài, Lãnh Hàn nhìn ả nhếch miệng cười rồi trầm giọng tuyên bố:

“đưa mỹ nhân của trẫm vào”

Lập tức bốn chữ mỹ nhân của trẫm như tiếng sét đánh ngang tai, tất cả ánh nhìn đều đổ dồn vào thân ảnh thướt tha, uyển chuyển đang từ từ tiến vào. Một nữ tử khoác lên người trường bào cam với những bông hoa trắng nhỏ li ti in nổi dọc thân áo, bờ váy nhún thướt tha trải dài trên nền đất, uyển chuyển qua lại theo từng bước đi của thân chủ, tóc vấn cao điểm xuyên một bông hoa mẫu đơn, một bên lộn tóc thả hờ qua vai. Từ người thoát ra một cỗ khí kiêu sa, cao quý khó có thể chạm vào. Với gương mặt trắng hồng xinh đẹp, nhìn kỹ sẽ thấy nàng không hề trang điểm tán phấn mà đây là làn da thật của nàng, nàng như một đóa hoa còn chớm nụ hàm tiếu, bao nhiêu nét tươi trẻ thanh xuân dường như ẩn hiện trong góc mắt đuôi mày. Đôi mắt to trong suốt như dòng suối lạnh, lông đen đen tuyền óng ánh đầy tinh nghịch, bình thần, hàng mày phượng phi, miệng anh đào chúm chím ướm át căng mọng. Quả thật là mỹ nhân, tuy không thuộc hàng khuynh nước khuynh thành nhưng có một khí chất khiến vạn người mê đắm.

Khi nữ tử bước vào khiến hai người say sẩm mặt mày bất động không nói nên lời, đó chính là Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu. Các vị phi tần thì hướng ánh mắt dao găm hận không thể giết chết nữ tử này.

Lãnh Hàn nhìn nàng bằng ánh mắt chứa chan nhu tình, trầm giọng nói:

“trẫm muốn sắc phong mỹ nhân Tiểu Bình làm hoàng hậu”

Lời vừa dứt Nhan Nhược Bình khoé miệng nhếch lên, cười tựa như không cười, thân người nhún xuống, ngữ khí điềm nhiên, bình thần nói:

“Bình nhi tham kiến hoàng thượng, tham kiến Hoàng tổ mẫu, tham kiến mẫu hậu”

“điều dân to gan” – một giọng nói kiêu căng hách dịch vang lên. Mọi ánh mắt lại đổ dồn về chủ nhân của giọng nói ấy. Chính là Thục phi Đoan Mộc Trang Đài loè loẹt

“ý tứ của Thục Phi xin nói rõ ta to gan ở đâu” – Nhan Nhượng Bình lạnh giọng hỏi

“ngươi chỉ là một dân nữ lại dám cuồng ngôn xưng hoàng tử mẫu với Thái hoàng thái hậu và mẫu hậu để gọi Hoàng thái hậu, thật đáng tội chết” – Đoan Mộc Trang Đài ghen ghét nói

Lập tức đông đảo phi tần đều hòa theo nói phải phải, đáng chết đáng chết. Lãnh Hàn thấy vậy lạnh giọng quát:

“câm họng”

Tất cả nín thin, không dám hó hé một lời, ai ai cũng biết Lãnh Hàn là một vị hoàng đế lãnh khốc, lạnh lùng, vô tình chỉ xếp sau nhị vương gia Lãnh Thiên. Chọc vua giận thì chẳng khác nào muốn đến gặp tổ tông sớm.

“trẫm cho phép”

Nhan Nhượng Bình ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ, nhưng trong mắt đã thoát ẩn thoát hiện vài tia chế giễu về phía Lãnh Hàn, nhìn thấy Nhan Nhượng Bình có vài phần chế giễu mình, Lãnh Hàn không hề tức giận nhưng lấy làm khó hiểu tại sao nàng lại nhìn y bằng ánh mắt ấy.

Nhan Nhượng Bình nhẹ giọng nói: “đa tạ hoàng thượng cho phép, nhưng ta gọi thế là lẽ phải phép, hoàn toàn không cần sự cho phép của hoàng thượng đâu”

Lời vừa dứt mọi người đã tím tái mặt mày, trừ Lãnh Thiên với đầy ý cười trên góc mắt. Mọi người đều đang nghĩ cùng một ý nghĩ, nữ tử này chết chắc rồi, dám nói chuyện như thế với hoàng thượng, đúng là chán sống thật mà. Dựa vào một chút ít nhan sắc đã cuồng ngạo như thế. Tất nhiên đám phi tần đều đổ ánh mắt về Lãnh Hàn như muốn nói: “giết ả đi bệ hạ, ả thật khẩu xuất cuồng ngôn”

Lãnh Hàn sau khi nghe xong khuôn mặt trở nên băng lãnh, hàn khí toát ra khiến cho cả ngự hoa viên tràn ngập trong không khí lạnh lẽo, ngột ngạt, tuy nhiên khi nhìn về Nhan Nhượng Bình y đã chuyển biến ôn nhu, nhẹ giọng hỏi:

“ý tứ của mi nhân là sao, sao lại không cần sự cho phép của trẫm”

Nhan Nhượng Bình cười khẩy một cái, ánh mắt chế giễu, lạnh giọng hỏi:

“bẩm hoàng thượng, nếu được sự đồng ý của Thái Hoàng thái hậu cùng Hoàng thái hậu thì một đứa cháu dâu, một đứa con dâu gọi người là hoàng tử mẫu và mẫu hậu thì đâu có gì cần tới sự cho phép hay không cho phép của hoàng thượng”

“nàng, nàng nói mê sảng cái gì thế” – Lãnh Hàn mâu quang co lại, khó hiểu nhìn Nhan Nhượng Bình

“biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe, ngu ngốc” – Nhan Nhượng quay sang quăng cho Đoan Mộc Trang Đài một câu khiến ả sượng cứng mặt, lắp bắp nói: “ngươi.....ngươi”

Nhan Nhượng cười khẩy ả một cái rồi khôi phục dáng điệu bình thản hiên ngang, ngữ khí điềm nhiên đứng trước mặt tất cả mọi người lạnh giọng nói:

“bẩm hoàng thượng, ngài là huynh trưởng của nhị vương gia sao lại cướp thê của đệ đệ mình, một cửu ngũ chí tôn lại có hành vi bại hoại như thế sao?”

Hai từ bại hoại làm cho tất cả mọi người trợn trừng mắt, miệng há hốc, tim muốn rút ra ngoài, một nữ tử đứng trước mặt bá quan văn võ lại dám chỉ trích hoàng đế là một kẻ có hành vi bại hoại.

Không để Lãnh Hàn mở miệng, Nhan Nhượng Bình lạnh giọng nói tiếp:

“ta Nhan Nhượng Bình vương phi của nhị vương gia”

Lãnh Thiên lúc bấy giờ mới nhẹ giọng nói nhưng bên trong đầy âm khí lạnh lẽo:

“hoàng huynh có ý vị gì lại lập vương phi của ta làm hoàng hậu?, huynh muốn cướp nương tử của Lãnh Thiên này sao”

“nàng là Tiểu Bình không phải Nhan Nhược Bình, giờ Thân một khắc hôm nay nàng đã gạt đầu đồng ý làm hoàng hậu của ta tại ngự thư phòng” – Lãnh Hàn phân trần

“hoàng huynh đang nói mê sảng gì thế, nàng là Nhan Nhược Bình, giờ Thân một khắc ta và nàng đang hầu chuyện hoàng tổ mẫu và mẫu hậu ở Phụng Thanh cung” – Lãnh Thiên lạnh giọng đáp trả

Lãnh Hàn quay sang nhìn Thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu, cả hai người sắc mặt say sẩm gạt nhẹ đầu khiến Lãnh Hàn lắp bắp nói: “hoàn....hoàn toàn không thể có chuyện đó”

“ý huynh là hoàng tổ mẫu, mẫu hậu và ta điều ngôn”

Lời vừa dứt từ người Lãnh Thiên một cỗ nộ khí sung thiên bốc cao bao trùm toàn bộ ngự hoa viên, khiến cho tất cả đều sợ hãi cực độ, ai ai không biết so với hoàng đế thì nhị vương gia độc ác, lãnh khốc, vô tình hơn hẳn, ngay cả thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu cũng không dám trêu vào ý hướng chi bây giờ hoàng đế lại đòi lập nường tử của y làm hoàng hậu. Như thế thật đúng là đại bại hoại, gây ra một vết nhơ cho sử sách Lãnh Long quốc.

Tất cả mọi người đều xì xào, bàn tán không để ý tới khuôn mặt từ đen chuyển sang đỏ rồi chuyển sang tím tái mặt mày. Lãnh Hàn hai tay nắm chặt, bờ vai run run vì tức giận, trước mặt tất cả mọi người y bị nàng Nhan Nhược Bình đem ra làm trò đùa, y như một con rối bị mọi người cười nhạo. Y khó khăn gằng từng tiếng:

“Tiểu Bình, nàng là hoàng hậu của ta.....”

CHÁT!!!!!!

“ngịch tử, ngươi lại muốn làm cái chuyện bại hoại cướp thê của đệ đệ mình sao, ngươi chưa đủ mất mặt sao, câm miệng đi” – Thái hoàng thái hậu không thể nén giận được nữa, bước coi phụng gối, tiến tới giáng cho Lãnh Hàn một bạt tay, chỉ tay thẳng vào mặt y quát tháo

Nhan Nhược Bình bấy giờ mới có đôi chút hài lòng, toàn bộ mặt mũi và tự trọng của vị hoàng đế đứng đầu đại cường quốc Lãnh Long quốc đã cuốn trôi sạch sẽ, nay lại ăn thêm một cái tát trước mắt bá quan văn võ cùng chúng phi tần thì quả thật nhục mặt lắm rồi. Nàng thần nhiên nói, ngữ điệu duy ngã độc tôn:

“không khí thật ngột ngạt a, hoàng huynh chắc hẳn là đã biết sai mong hoàng tổ mẫu niệm tình tha thứ, hoàng thượng, Nhan Nhược Bình hiểu rõ tấm chân tình của hoàng thượng, nhưng ta là đệ muội của ngài, phu quân của ta duy nhất chỉ có một đó là Lãnh Thiên. Ngoài chàng ra, ta không làm nường tử bất kì kẻ nào, kể cả cữu ngũ chí tôn hoàng đế, ngôi vị hoàng hậu ta há thèm”

Điểm vài giây, Nhan Nhược Bình nói tiếp: “hôm nay là đại lễ của hoàng tộc, không nên vì những ý niệm sai lầm nhất thời của hoàng huynh mà ảnh hưởng đến, nay trước mặt hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, đại hoàng huynh cùng tất cả mọi người, Bình nhi xin tấu một khúc để làm dịu không khí”

I ONLY CAN LOVE YOU

“Khi anh nắm chặt lấy bàn tay em,

Em quyết định sẽ ra đi cùng anh.

Dù có phải trải qua nhiều nỗi khó khăn trắc trở hơn nữa.

Em cũng tuyệt đối không hề lùi bước.

Khi tất cả các con sông đều chảy ngược dòng

Vẫn còn có em ở bên cạnh anh.

Mãi mãi bầu bạn cùng anh cho đến tận cùng thế giới.

Cho dù có 1 ngày nào đó trời và đất đều phải phân ly

Em cũng sẽ vĩnh viễn không rời bỏ phải mãi ở bên cạnh anh.

Vì anh em có thể, bởi vì yêu anh, em chỉ có thể yêu anh mà thôi.

Khi gột rửa kí ức của 1 sinh mệnh để bước vào vòng luân hồi mới
Anh chính là kí ức duy nhất không thể nào lãng quên được.
Chỉ có yêu thật sự mới được xem như đã được sống thật sự.
Yêu anh, từ nay tuyệt đối em sẽ không bao giờ buông tay.
Lời hứa chưa từng nhạt phai còn bền lâu hơn cả sự vĩnh cửu.
Đã từng đau khổ, đã từng rơi lệ, cũng đã từng hận.
Nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ từ bỏ.
Xin đừng hỏi lí do vì sao,
Tình yêu chính là tất cả của em.
Dù là đời này hay là kiếp sau
Anh vẫn là sự đợi chờ không hề thay đổi.
Cho dù tất cả thế gian đều trở thành kẻ địch của anh
Thì vẫn còn có em đến để ôm chặt anh vào lòng.
Tuyệt đối không để rơi cho dù là 1 giọt lệ.
Vì anh em có thể, bởi vì yêu anh, em chỉ có thể yêu anh mà thôi.
Chỉ cần là vì anh em nguyện ý hy sinh tất cả
Mà chẳng cảm thấy nuối tiếc chút gì.
Chỉ có yêu thật sự mới được xem như đã được sống thật sự.
Được yêu anh, từ nay em chẳng còn điều gì khác đáng để cầu mong hơn nữa.
Lời hứa chưa từng nhạt phai còn bền lâu hơn cả sự vĩnh cửu.
Đã từng đau khổ, đã từng rơi lệ, cũng đã từng hận
Nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ từ bỏ.
Xin đừng hỏi lí do vì sao, tình yêu chính là tất cả của em.
Dù là đời này hay là kiếp sau
Anh vẫn là sự đợi chờ không hề thay đổi.
Cho dù tất cả thế gian đều trở thành kẻ địch của anh
Thì vẫn còn có em đến để ôm chặt anh vào lòng.
Tuyệt đối không để rơi cho dù là 1 giọt lệ.
Vì anh em có thể, bởi vì yêu anh, em chỉ có thể yêu anh mà thôi.
Chỉ cần là vì anh em nguyện ý hy sinh tất cả
Mà chẳng cảm thấy nuối tiếc chút gì.
Chỉ có yêu thật sự mới được xem như đã được sống thật sự.
Được yêu anh, từ nay em chẳng còn điều gì khác đáng để cầu mong hơn nữa”

Thanh âm ngọt ngào, dịu nhẹ, sâu lắng vang lên, lời ca đầy cảm động nói lên hết nỗi niềm của nàng dành cho Lãnh Thiên khiến tất cả mọi người đều chìm đắm vào tiếng hát của nàng. Nàng không những xinh đẹp mà đàn ca cũng tuyệt hay, khó có ai sánh bằng. Những phi tần nhân cơ hội này cũng bày vẽ ra năng lực của mình nhưng đều bị Nhan Nhược Bình cho xếp xó hết. Nhan Nhược Bình quả là vô đối mà. Không khí

của đại lễ miễn cưỡng khôi phục lại nhưng đầy vẻ sượng sạo. Bởi mới nói đã đụng vào Nhan Nhược Bình thì chẳng cần biết nể mặt nể mũi bất cứ ai, chẳng cần biết là tiệc tùng long trọng như thế nào, nàng đều phá tất tần tật. Cũng may cho Lãnh Hàn đây là tiệc riêng của hoàng tộc chứ có đại sứ nước khác thì y đã thúi mặt, chắc chỉ còn biết đào lỗ mà chui vào trốn thôi.

Khuya hôm đó, ngự thư phòng chìm trong nộ khí bức trời, tất cả thái giám và cung nữ đều thập phần lo lắng.

~~

Giờ tí tam khắc, một thân lam y nhẹ nhàng phi thân vào ngự thư phòng, đặt thí thí vào ghế, miệng cười khẩy, tay cầm tách trà bóp mạnh. Một thân hoàng lụa nhẹ trên long sán bồng tỉnh giấc, bật dậy mở trướng mắt trước thân ảnh lam y đang toạ vị trên ghế.

“chào kẻ ngu ngốc” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng chế giễu

“ngươi muốn chết” – Lãnh Hàn gằn giọng

“sao, muốn kêu đám Lãnh y vệ vào à, không có kết quả đâu, ta đã cho họ ngủ cả, à ta quên mất ngươi cũng một thân võ công cao thâm, bất quá ta không phải là mèo bệnh” – Nhan Nhược Bình cười khẩy

“tại sao ngươi lại đem trẫm ra làm trò đùa” – Lãnh Hàn dùng ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Nhan Nhược Bình, trẫm giọng hỏi

“không cần biết người vô tình hay cố tình nhưng ngươi là kẻ gây ra sóng gió cho ta, ta chỉ là đáp trả”

“là một tay người sắp xếp?” – Lãnh Hàn hỏi

“đúng, không giấu gì người, ta biết ngươi là cao thủ nên với thuật dịch dung sơ cấp bình thường đâu thể nào qua mắt ngươi, ta cho người cải trang bằng thuật dịch dung cao cấp, cuối cùng cũng đẩy ngươi vào bẫy, Tiểu Bình là ta, Nhan Nhược Bình cũng là ta” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng phân trần

“người mà trẫm hôn là ngươi” – Lãnh Hàn bước tới, cúi đầu nhìn vào bờ môi căng mọng của nàng

“sao ngươi muốn hôn ta nữa, hừ nụ hôn của ngươi khiến miệng ta dơ bẩn thêm, ngươi là một kẻ phong lưu, ta là chúa ghét những kẻ như ngươi, nên ngươi bị như thế là đáng kiếp, với lại ngươi bao năm nay cho người giám sát phu quân ta là có ý tứ gì, hay ngươi nghĩ phu quân ta ngu ngốc không biết, haha, cả những đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình ngươi cũng đành tâm *** hại giết chết, bất cứ ai có ảnh hưởng dù nhẹ tới ngai vàng của ngươi ngươi cũng không tiếc ra tay sát hại, ngươi nghĩ phu quân ta không biết điều đó”

“chẳng lẽ...” – Lãnh Hàn nhú mày đầy nghi hoặc

Nhan Nhược Bình vừa nghe đã hiểu ý mà Lãnh Hàn muốn nói, biết mình đã hơi thất xuất nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rất bình thản (đây là sở trường của nàng mà), nàng lạnh giọng đáp: “mua thông tin là được chứ gì”

Lời vừa dứt Nhan Nhược Bình đã ghét vào sát tai y, hừ một tiếng, lạnh giọng nói: “hừ, là phu quân ta chẳng thềm cái ngòi vị này, đối với y chỉ có ta là bảo bối, ngai vàng của ngươi có cho y cũng chẳng thềm”

Lãnh Hàn trợn trừng hai mắt, nộ khí sung thiên, gầm từng tiếng: “Nhan Nhược Bình, trẫm sẽ khiến cho các ngươi chết không chỗ chôn thân”

“ta thách ngươi đó, là hoàng đế thì sao, ngươi nghĩ ngươi có đủ khả năng giết Thiên và ta sao, ngươi hiểu rõ điều đó mà” – Nhan Nhược Bình nói xong liền rộ một tràng cười rồi phi thân dõng dạc bỏ lại một thân ảnh đầy lửa hận. Y cay nghiệt rằng nói:

“Lãnh Thiên, Nhan Nhược Bình trẫm sẽ tận tay đẩy hai ngươi xuống địa ngục, trẫm không có được ngươi, hẳn đừng hòng mà có, hãy đợi đấy”

Nói rồi y bước vào một mật thất trong ngự thư phòng, một thân ảnh nhảy ra hành lễ. Lãnh Hàn lạnh giọng nói: “ám vệ, Lãnh y vệ và Thông thiên sơn trang trong lời đồn là của Lãnh Thiên, thực hư ra sao điều tra cho trẫm”

“dạ”

Một trận sóng gió mới lại được bùng thổi lên. Bánh xe thử thách lại đi lệch quỹ đạo một lần nữa. Trò chơi của lão thiên gia lại một lần nữa bắt đầu.....

41. Chương 41

Nhan Nhượng Bình sau khi trở về vương phủ thì bỏ lẩn bỏ càng ra mà cười, nhớ tới cái mặt của Lãnh Hàn là nàng đã không thể nào nín cười nổi rồi, thật là đáng đời hắn quá đi mất. Mọi người sau khi nghe kể lại đều dựng hết tóc gáy. Trời ạ, nghĩ sao mà vua cũng dám ghẹo đến. Vương phi đúng là có một không hai mà.

“Độc Nhãn, Độc Kiêu, hai người mau đem tin tức hoàng đế ngu ngốc ấy đòi lập đệ muội làm hoàng hậu, công bố lan truyền khắp thiên hạ cho ta” – Nhan Nhượng Bình một khi đã quậy thì quậy tới cùng, không cần biết hậu quả ra sao

“nhưng mà...” – Độc Nhãn do dự

“nhưng nhị cái quái gì, ta nói làm thì làm đi, người còn muốn nuôi lưỡi của mình chứ” – Nhan Nhượng Bình quơ quơ hoả long chuỷ thủ, đánh con mắt ác tà vào Độc Nhãn khiến y cùng Độc Kiêu toát hết mồ hôi, chạy một mạch đi làm việc mà Nhan Nhượng Bình giao phó

“Hoạ Tâm, Trần Lâm, cả hai người đi làm một việc cho ta” – Nhan Nhượng Bình hớp nhẹ chén trà trên tay, nhàn nhạt nói

“thưa vương phi, việc gì?” – Trần Lâm cúi đầu hỏi

“đem đến mũ nhân các, phát ổi người hai tờ giấy một đỏ một trắng, kẻ nào muốn rời khỏi vương phủ thì viết tên vào tờ giấy trắng và nêu rõ lý do không được giấu diếm, kẻ nào muốn ở lại thì viết vào tờ giấy đỏ cũng nêu rõ lý do, thực thi đi” – Nhan Nhượng Bình lạnh giọng nói. Hoạ Tâm cùng Trần Lâm ngay lập tức bước ra y lệnh hành sự. Trong phòng chỉ còn lại Lãnh Thiên và Nhan Nhượng Bình

“nương tử, đêm qua nàng đi đâu thế?” – Lãnh Thiên ngồi gọt trái cây dứt tạt miếng Nhan Nhượng Bình (fox: *há to miệng* chu choa chu choa, dứt cho ta với ~ NNB: vèo vèo ~ fox: dép đầy họng, mắt trợn trừng ~ NNB: *cười khẩy* ừ để ta dứt cho ăn dép ~fox: *giận dỗi bỏ đi*)

“đi gặp tên vua ngu ngốc” – Nhan Nhượng Bình nói xong thì há to miệng ngồm ngoàm miếng trái cây ngon

“nương tử, vạn nhất nên cẩn thận, hắn võ công rất cao thâm” – Lãnh Thiên vừa nói dứt tiếp miếng trái cây nữa. Nhan Nhượng Bình gật lia lịa cái đầu. Trái cây vừa được Nhan Nhượng Bình nuốt sạch thì bất giác đập bàn và nói:

“phải rồi, đêm qua ta thất thố, nhưng có chữa lại sai sót, không biết hắn có nghi hay không?”

“ý tứ nàng?”

“mọi việc là thế này.....(fox: NNB tường thuật chuyện tối qua với Lãnh Hàn đó mà ^^), ta sợ hắn nghi ngờ Thông Thiên sơn trang là của người, rồi không khéo điều tra ra ám vệ và Lãnh y vệ mất” – Nhan Nhượng Bình gãi gãi đầu nói

“không lo, ta sẽ xử lý” – Lãnh Thiên ôn nhu xoa đầu nàng

“nga, tốt lắm, bảo bối của ta thật khéo nha” – Nhan Nhượng Bình ngoạm thêm miếng trái cây trên tay Lãnh Thiên, hai mắt cười tít khuy.

Ngày hôm sau

“Bình nhi tham khiến Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu” – Nhan Nhượng Bình nhún người nói

Sáng sớm Nhan Nhượng Bình đã y lệnh vào Phượng Thanh cung, một mặt Thái hoàng thái hậu rất thích trò chuyện với đứa cháu dâu sáng khoái, dễ mến này, mặt khác bà cũng muốn xin lỗi Nhan Nhượng Bình về việc của thằng cháu trai hoàng đế. Nhan Nhượng Bình cũng vui vẻ tiếp trận, xem như chẳng có chuyện gì cả.

Sau gần hai canh giờ dùng trà và trò chuyện, Nhan Nhượng Bình rời khỏi Phượng Thanh cung, nàng vẫn là muốn đi dạo hoàng cung một lát trước khi trở về vương phủ. Đang dạo ngự hoa viên thì sau một hòn sơn giả vọng lại một âm thanh, vốn Nhan Nhượng Bình võ công đầy mình, nội công thâm hậu, chút âm thanh này, dư sức lọt vào tai nàng và vốn ngự hoa viên cũng đâu có đông đảo là mấy.

“cái con gì gì đó sao có tên giống tên con chị mình quá, hoàng đế handsome mà mê con bé ấy sao, ta còn đẹp hơn gấp ngàn lần, tức chết ta mất” – thanh âm đầy tức giận vang lên

“handsome” – Nhan Nhượng Bình lẩm bẩm, rồi nghiêng đầu, rón rén nhìn xem thân chủ của thanh âm đó là ai, nàng nhíu mày suy nghĩ thì thấy thấp thoáng bóng một cung nữ đang đi tới, nàng liền rời bước đi.

Đêm hôm đó, nàng suy nghĩ: “kẻ mà cô ta nói là mình chứ là ai, chẳng lẽ.....” – nàng ngồi bật dậy, không tra ra rõ thật khó mà chớp mắt yên ổn mà, nghĩ sao là làm thế, Nhan Nhượng Bình hất tay Lãnh Thiên ra và nói: “Thiên, ngủ đi, ta đi gặp một ả phi tần có chút chuyện, cấm theo”

“ân, ta biết, nương tử, cẩn thận” – Lãnh Thiên xoa xoa hai má nàng, y biết chuyện mà nàng muốn làm không ai cản được, đành để nàng đi vậy, y cũng chẳng dám theo, để nàng biết không khéo nàng tức giận hừ y lần nữa thì có nước y chết mất.

Nhan Nhượng Bình cải nam trang, mặt che mạng sa, phi thân chớp nhoáng vào một căn phòng rộng lớn, bước tới gần giường, một thân ảnh liễu nguyệt đang say giấc mộng. Nàng điểm huyết động của thân ảnh liễu nguyệt, rồi tát vào mặt ả một cái. Thân ảnh liễu nguyệt mở trừng mắt, toan hét lên thì bị Nhan Nhượng Bình bóp mạnh vào cổ đến nã thở. Nhan Nhượng Bình ngồi xuống bên giường và nhàn nhạt nói:

“im miệng, muốn chết thì hét lên”

Nói rồi Nhan Nhượng Bình bỏ tay ra khỏi cổ ả, ánh mắt sáng hoắc nhìn ả, khiến ả bất giác run lên, sắc mặt xanh chành. Điểm thêm vài giây, ả nói:

“người là ai, muốn gì?”

Nhan Nhượng Bình rút ra Hoả long chuỷ thủ, để nhẹ lên đôi má trắng phau của ả, cười khẩy và lạnh giọng nói:

“ta hỏi nên khai ra sự thật, giả dối ta sẽ hoạ mấy nét trên khuôn mặt người, để xem người còn có thể câu dẫn ai”

Ả nuốt nước bọt ừng ực, hai mắt mở to đầy kinh sợ (fox: con này đúng dạng yếu tim)

“người xuyên không tới đây?” – Nhan Nhượng Bình ghét lòng vòng, nàng chọn cách đi thẳng vào vấn đề

Ả run rẩy nói: “sao.....sao người biết?, không lẽ người cũng xuyên”

CHÁT!!!!

Nhan Nhượng Bình giáng cho ả một bạt tai, lạnh giọng nói: “ta là người ra câu hỏi, không phải người, nữ nhân ngu ngốc, kể rõ ta nghe, nếu không.....” – Điểm vài giây, Nhan Nhượng Bình cười thanh âm vang lên có đôi chút gian tà, Nhan Nhượng Bình lạnh giọng nói tiếp: “ta là nam nhân, sẽ như thế nào nếu đêm nay chúng ta vui vẻ, sẽ như thế nào nếu việc này lọt tới tai hoàng đế”

Ả mặt không còn một giọt máu, mồ hôi bịn rịn ướt đầm trán, miệng run rẩy lắp bắp: “ta....ta kể”

“tốt, kể mau”

“Ta tên thật là Nhan Nhã Lâm, cha ta ở hiện tại là một doanh nhân đỉnh đỉnh đại danh, trong ngày hôn lễ của ta với thiếu gia của hắc bang, trên chuyến máy bay mà anh ta chuẩn bị để rước ta, máy bay gặp sự cố, ta tưởng mình đã chết, thật không ngờ khi mở mắt ra, ta thấy mình đang ở thời đại khác, thời đại cổ trang, nhưng khuôn mặt của ta lại khác trước chỉ có điều thân xác này tên là Quách Nhã Lâm còn ta là Nhan Nhã Lâm, thân xác này là tam tiểu thư của Lại bộ thượng thư, 10 ngày sau, thân xác này lên kiệu hoa tiến cung và được sắc phong là Mai phi”

“tỉ tỉ của thân xác này là Quách Tử Nguyệt?” – Nhan Nhượng Bình lạnh giọng hỏi tiếp

“ân” – ả run rẩy trả lời

Lời vừa dứt Nhan Nhượng Bình đã đánh ngất ả rồi phi thân rời đi, nàng rơi vào khối suy nghĩ: “không ngờ, không chỉ có ta xuyên không, mà con bé cùng cha khác mẹ với ta cũng xuyên qua, Nhan Nhã Lâm, để khi nào ta vui chơi chán rồi sẽ tới kìm người, Nhan Nhượng Bình này thế sẽ khiến người sống không bằng chết vì món nợ ở hiện tại, nợ của mẹ người và người, ta sẽ để cho người trả gấp bội”.

Ba ngày sau, tại Thiên Bình các (nơi ở của Lãnh Thiên và Nhan Nhượng Bình), tất cả thê thiếp của Lãnh Thiên đều tập trung ở đây, phải nói là đông lắm nên Nhan Nhượng Bình đành cho họ ra sân tập hợp. Nhan Nhượng Bình đặt thí thí lên ghế, tay cầm chén trà, nhàn nhạt uống. Ai cũng tò mò muốn biết mặt của vị vương phi này, phía trước nàng Độc Nhãn cùng Độc Kiêu cầm một mạng sa lớn che

“bỏ mạng sa ra đi, vương phi sao lại che giấu mặt mũi thế” – Một vài thanh âm nối tiếp vang lên, ai ai cũng đều muốn biết mặt mũi thật sự của vị vương phi này như thế nào mà có thể cướp được vương gia của bọn họ.

Nhan Nhượng Bình nhẹ gật đầu, Độc Nhãn cùng Độc Kiêu cầm mạng sa tránh qua một bên. Mạng sa vừa rời đi, bao con mắt tròn trĩnh hoảng hốt, miệng há hốc kinh ngạc như không tin vào mắt của mình nữa.

“Tiểu Bình chết tiệt sao lại là người” – một thanh âm vang lên đầy thống giận. Kẻ đó chính là Liễu Thanh Tuyết, kẻ bị Nhan Nhượng Bình ột trận tơi bời ở Mĩ Nhân các

BA!!!!!!

Một thanh âm vang lên, mọi người sợ hãi nhìn lại, Liễu Thanh Tuyết lời vừa dứt đã nhận ngay một tách trà vào mặt, một dòng máu đỏ từ trán chảy dài xuống mặt. Ầ ầm xui. Nhan Nhượng Bình hừ nhẹ một tiếng, đành giọng nói:

“ta là vương phi, kẻ nào xàm khôn, ngu ngốc như nó (chỉ tay vào Liễu Thanh Tuyết) thì sẽ chịu những cực hình đau đớn gấp bội, nghe rõ chưa?”

Tất cả đều mặt trắng bệch, đồng thanh đáp RỒ. Nhan Nhượng Bình ánh mắt lạnh lùng, thanh âm đầy vô tình vang lên: “có hết thấy 10 người muốn rời khỏi đây với lí do đã có ý trung nhân, ta toại nguyện cho, những kẻ không muốn rời đi, ta cũng sẽ toại nguyện cho ở lại”

Nói tới đây, Nhan Nhượng Bình đứng dậy, nở một tràng cười lạnh cả sống lưng rồi nói: “bất quá ta lại theo chế độ một vợ một chồng, ta đã cho cơ hội mà không biết nắm giữ thì kẻ ở lại suốt đời sống một mình trong mĩ nhân các cho đến liễu tàn kiệt hơi” – Lời vừa dứt Nhan Nhượng Bình lại rộ thêm một tràng cười chế giễu và rời đi trong tiếng than khóc của những mĩ nhân ngu ngốc.

~

Long Tụ Thành

“cô nương, mời mua kẹo hồ lô”

“cho ta 10 cây” – Nhan Nhượng Bình ngòm ngòm ăn kẹo hồ lô. Đã lâu rồi không dạo phố, đúng là cần phải hít thở không khí trong lành của cổ đại để nhuận trường nhan sắc và khoẻ khoắn thân thể mới được. Đường phố Long Tụ Thành vẫn là vô cùng tấp nập, nhưng dạo gần đây tin tức hoàng đế đòi lập vương phi của nhị vương gia làm hoàng hậu đã gây chấn động khiến cho hoàng đế ăn không ngon ngủ không yên, đành cầm lạng đời miệng đời thế gian tự động lắng xuống. Nhan Nhượng Bình vừa đi vừa khoái trá cười. Chợt!!!!

“cứu ta với.....” – một thanh âm yếu ớt phát ra từ một con hẻm sâu. Bản tính tò mò của Nhan Nhượng Bình lại trỗi dậy, nàng nhanh chân bước vào theo thanh âm của tiếng kêu vừa phát ra. Cảnh tượng bên trong, một thiếu nữ nằm lăn xui trên đất, còn một thiếu nữ mặt trắng bệch, váy áo bị xé rách đôi chút, có hai nam nhân, ánh mắt dâm ô, lời nói đầy dâm tục bao quanh lấy thiếu nữ yếu ớt đấy. Thiếu nữ khuôn mặt đầm lã, van nài năn nỉ, hai nam nhân hành vi càng ngày càng thiếu đứng đắn, đụng chạm sờ soạng lung tung.

PHỐC!!!!!!!

Một cây kẹo hồ lô đã bị ăn sạch gim thẳng vào tay tên nam nhân đầu tiên. Nhan Nhượng Bình lạnh giọng nói:

“nam nhân bản thiêu”

Tên nam nhân diên máu, quay người lại, xướng tới tính đánh Nhan Nhượng Bình thì há hốc mồm, cười đều vả, giọng cợt nhả nói:

“cô nương xinh đẹp, càng chanh chua đánh đá càng làm tăng hứng thú biết bao, lại đây nào, cùng bọn ta vui vẻ nào”

Nhan Nhượng Bình mâu quang co lại, hừ nhẹ một tiếng rồi ban tặng cho hai tên bốn cây kẹo hô lô ghim thẳng vào mắt, rút trường kiếm ra chém thẳng hai nhát từ đỉnh đầu xuống tới hạ thân, hai nam nhân thân xác tách rời làm hai, nội tạng vung ***, máu văng tung toé khiến thiếu nữ kinh hãi ngất xỉu. Nhan Nhượng Bình cười khẩy rồi quay lưng rời đi.

Vương phủ

“Thiên ơi, ta đói quá a”

“chào nhị vương phi” – 1 thanh âm trầm vang lên

Nhan Nhượng Bình mở to hai mắt nhìn gương mặt trước mắt nàng, nàng nói: “tam vương gia, là người sao? Sao lại đến đây?”

Lãnh Thiên xoa đầu nàng, kéo nàng ngồi vào bàn ăn, ôn nhu nói: “nương tử, đây là huynh đệ tốt của ta, Lãnh Cẩn, hai người quen biết nhau rồi sao?”

“có gặp một lần” – Nhan Nhượng Bình nhàn nhạt nói rồi gấp thức ăn lấy ăn để. Lãnh Cẩn trở mắt nhìn rồi cười khỏ nhìn Lãnh Thiên. Lãnh Thiên thì nở một nụ cười sáng lạng như muốn nói ĐÂY LÀ CHUYỆN BÌNH THƯỜNG

“ta lúc trước mạo phạm không biết nàng là vương phi, lại cứ nhiên cho rằng nàng là phi tử thất sủng, vạn phần lỗi tại ta, mong nhị vương phi bỏ quá cho” – Lãnh Cẩn cúi đầu nhẹ giọng nói

“ừ” – Nhan Nhượng Bình trả lời ngắn gọn. Y là huynh đệ tốt của phu quân nàng, nên nàng không chấp nhặt làm gì, chứ như kẻ khác nàng đã ấy bặt tay vào mặt là nhẹ nhàng lắm rồi

“nương tử, mai cùng ta đến Tướng quân phủ” – Lãnh Thiên vừa nói vừa dứt canh cho Nhan Nhượng Bình trước con mắt kinh ngạc của Lãnh Cẩn

“ân”

~

Ngày hôm sau, giờ Tỵ một khắc, tướng quân phủ

“thần Thượng Quan Nghị khấu kiến nhị vương gia, nhị vương phi” – 1 ông lão tóc bạc lấm thắm bạc, nét mặt hiền lành nhưng không kém phần cương trực, lời nói hùng hồn

“tướng quân bá bá không cần thi lễ” – Lãnh Thiên khuôn mặt tuy hàn băng nhưng lời nói có phần nhẹ hẫ

“không ngờ tiểu hoàng tử ngày nào giờ đã lớn khôn, lại cưới được một nương tử xinh đẹp như vậy” – Thượng Quan Nghị nói

Nhan Nhượng Bình nghe thấy lão khen mình thì tíu mắt cười, nàng nhẹ giọng hỏi: “có vẻ hai người thân thiết lắm thì phải”

“tướng quân bá bá chăm sóc ta từ nhỏ, đối với ta có ơn nuôi dưỡng, ơn dạy dỗ, ta há nào quên công ơn của bá bá” – Lãnh Thiên ôn nhu nói

“ra là thế” – Nhan Nhượng Bình nhẹ giọng đáp. Người nào tốt với phu quân nàng thì nàng sẽ luôn coi trọng người đó.

Thượng Quan Nghị mời Lãnh Thiên và Nhan Nhượng Bình ở lại dùng bữa trưa.

“không biết Phong đệ và Hiền muội ở đâu” – Lãnh Thiên trầm giọng hỏi

“Phong nhi dân du tứ hải, tới giờ vẫn chưa chịu trở về, còn Hiền nhi đang ở khuê phòng” – Thượng Quan Nghị đáp xong liền quay ra nói với một a hoàn: “gọi Bảo Hiền ra đây”

“dạ”

1 khắc sau

“Thượng Quan Bảo Hiền bái kiến nhị vương gia, nhị vương phi”

“là người / là cô nương” – 2 thanh âm nữ tử cùng vang lên

Thượng Quan Nghị nhíu cặp mày lại, nhẹ giọng mắng: “Hiền nhi không được vô lễ”

“Bảo Hiền vô lễ mong vương phi thứ tội” – Thượng Quan Bảo Hiền thi lễ nhẹ giọng nói

“miễn đi, vô lễ gì” – Nhan Nhược Bình cười hê hà

“nương tử và Hiền muội biết nhau sao?” – Lãnh Thiên cũng kinh ngạc nói

“bẩm vương gia, bẩm phụ thân, vương phi là người đã cứu Bảo Hiền khi bị hai tên nam nhân cưỡng đoạt hôm trước” – Thượng Quan Bảo Hiền tuy có hơi sợ hãi vì cảnh tượng hôm đó, nhưng suy cho cùng cũng là Nhan Nhược Bình có ơn với nàng

Thượng Quan Nghị nghe xong cúi rạp người, thanh âm biết ơn: “nhị vương phi, thần cảm tạ ơn cứu của nhị vương phi với Hiền nhi”

Nhan Nhược Bình đỡ Thượng Quan Nghị đứng dậy, ôn nhu nói: “có gì đâu, không khiến tướng quân khách khí như thế”

Cả bốn người trò chuyện vô cùng vui vẻ tại bàn ăn. Sau giờ Ngọ, Nhan Nhược Bình đến khuê phòng Thượng Quan Bảo Hiền chơi. Theo như đánh giá của Nhan Nhược Bình, Thượng Quan Bảo Hiền là một cô nương hiền thực, dịu dàng, khuôn mặt thanh tú, diễm lệ, lời nói cử chỉ thanh thoát, nhẹ nhàng, từ tốn. So với Hoa Tâm thì hẳn dịu dàng hơn nhiều. Người xứng với tên.

[ngocvusontrang.files.wordpress /2012/02/1314265143270688851_574_574.jpg?w=300&h=224](http://ngocvusontrang.files.wordpress.com/2012/02/1314265143270688851_574_574.jpg?w=300&h=224)

(THƯỢNG QUAN BẢO HIỀN)

Quay qua quay lại, Nhan Nhược Bình tò mò thấy một cái gì đó trắng trắng lòi ra một chút dưới gối, nàng nhanh nhẹn bước tới kéo ra coi khiến Thượng Quan Bảo Hiền không kịp cản lại. Nhan Nhược Bình tròn mắt, điểm vài giây, cất tiếng trêu đùa:

“Bảo Hiền, người là giấu phụ thân người, ngắm hình nam nhân nha, thật là thất xuất nha.....”

Thượng Quan Bảo Hiền thẹn thùng, mặt ửng đỏ, cúi rạp người xuống, nỉ non không nên lời: “vương phi tha tội, Bảo Hiền.....”

Nhan Nhược Bình vừa nhìn đã biết, tiếp tục trêu chọc: “đây chẳng phải tam vương gia Lãnh Cẩm sao, người và hắn là một đôi à, phụ thân người há phải biết”

Lời vừa dứt Thượng Quan Bảo Hiền hai mắt xù xuống đượm chút buồn, nhẹ giọng nói: “nào dám trêu cao, chỉ là Bảo Hiền đơn phương mà thôi”

“nga, là đơn phương sao, ý tứ kể rõ ta nghe” – Nhan Nhược Bình khá kinh ngạc, đỡ Thượng Quan Bảo Hiền đứng dậy, kéo lại ngồi trên ghế, tò mò hỏi

“không giấu gì vương phi, Thiên ca ca, Cẩm ca ca, Phong ca ca cùng Bảo Hiền chơi thân với nhau từ thuở nhỏ, Bảo Hiền là thương thầm Cẩm ca ca nhưng.....” – Thượng Quan Bảo Hiền mỉm cười vừa nói vừa nhó lại quá khứ

“nhưng người có hay không chưa thổ lộ” – Nhan Nhược Bình cướp lời

“không có, làm nữ nhi há lại dám thổ lộ tình cảm”

“hừ, ngu ngốc, tình yêu là phải biết nắm lấy, thế tên Lãnh Cẩm có hay không có cho người hi vọng” – Nhan Nhược Bình hừ nhẹ, nói

“không, lúc nhỏ Cẩn ca ca từng nói xem ta như tiểu muội muội, ta.....” – lời chưa dứt, Thượng Quan Bảo Hiền rưng rưng nước mắt

Nhan Nhược Bình đập bàn một cái, lạnh giọng nói: “khóc cái quái gì, nín đi, lúc nhỏ khác, bây giờ khác, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra, ta Nhan Nhược Bình lo chắc vụ này rồi”

Lời vừa dứt, Thượng Quan Bảo Hiền xiết chặt hai tay Nhan Nhược Bình, ánh mắt đầy sự biết ơn, cứ như là trên đời này mới gặp được một người tốt như Nhan Nhược Bình không bằng. Nhan Nhược Bình lại sắp sửa trở thành bà mối rồi.....

42. Chương 42

Nhan Nhược Bình rời khỏi Tướng quân phủ với nụ cười ám muội hiện hữu trên khuôn mặt nàng. Trên đường trở về vương phủ, nàng không khỏi suy nghĩ vụ vợ chột nàng nhìn chằm chằm Lãnh Thiên, vỗ nhẹ vào vai y mấy cái rồi nói:

“Thiên ngươi trở về vương phủ một mình đi, ta muốn đến vương phủ của tam vương gia Lãnh Cẩn”

Lãnh Thiên nhú mày nhìn nàng đầy nghi hoặc. Nhan Nhược Bình thấy ý tứ trên khuôn mặt y, đôi mâu quang co lại, đành giọng nói:

“sao, thái độ của ngươi là ý gì, ngươi lại là đang ghen hả?”

Lãnh Thiên lắc mạnh đầu. Chuyện lần trước y há quên, sóng gió lần trước cũng đủ làm y điều đứng, tê tâm liệt phế rồi. Y nào dám đi ghen một cách vô lý nữa. Y tuyệt nhiên hiểu rõ được người mà Nhan Nhược Bình yêu thương chỉ duy nhất có y mà thôi, ngay cả Hiên Viên Tuyết mà theo y đánh giá một cách khách quan là rất tốt, nếu được cũng miễn cưỡng trở thành hảo bằng hữu của y mà nương tử y còn không yêu thương, huống chi là người khác. Đối với y nương tử là bảo bối vô giá, là viên ngọc có một không hai, là thượng đế mà y không dám trái lời. Nàng muốn đi đông y chẳng dám đi tây, nàng muốn y chết, y chẳng dám nhiều lời, vì nàng đi chấp nhận lên núi đao vào chảo dầu xuống địa ngục y cũng quyết không từ nan.

“nương tử, nàng đi đâu cũng được hết, miễn không nguy hiểm là được” – Lãnh Thiên sững nịnh nhìn nàng “đưa đây?”

“đưa cái gì nương tử?” – Lãnh Thiên mở tròn mắt không hiểu ý nàng

“lệnh bài đó, ngọc tử”

“à, đây nương tử”

“tốt” – Nhan Nhược Bình nhếch khẽ miệng, hất mặt rồi nhảy xuống cỗ xe ngựa đi một mạch.

~ Vương phủ của tam vương gia Lãnh Cẩn, giờ Mùi tam khắc

“điều dân to gan, dám tự tiện xông vào vương phủ” – 2 tên lính bước tới dùng đao chắn ngang khi thấy một nữ tử hùng hổ xông vào. Nhan Nhược Bình trở mắt ra nhìn hai tên lính vài giây rồi rút từ trong người một kim bài một mặt in nổi hình rồng, mặt còn lại với một chữ Thiên ở giữa quơ quơ trước mặt hai tên lính nói vu vu:

“ái cha cha, cái này là cái gì đây nhỉ, là cái gì đây ta, có một con rồng nè, một chữ Thiên nè”

Hai tên lính thất kinh, trợn trừng mắt, đồng thanh hét lớn: “LỆNH BÀI CỦA NHỊ VƯƠNG GIA”

Nhan Nhược Bình cười khẩy một cái, vỗ nhẹ mấy cái vào mặt tên lính rồi lạnh giọng nói: “mắt vẫn còn sáng, vào bẩm với tam vương gia các ngươi có Nhan Nhược Bình tới thăm mà bị chặn ở cửa”

Hai tên lính lên mắt nhìn nhau rồi một tên nhắm cửa giống thẳng như bay vào. Nhan Nhược Bình đặt ngay thỉ thỉ xuống bậc thềm, ngồi thong dong thổi thổi móng tay.

Chưa đầy một khắc một thân ảnh cao to lực lưỡng với làn da rám nắng đặc trưng bước vội ra, trầm giọng nói: “quý hoá quá được nhị tẩu tẩu ghé thăm tậ xá”

Nhan Nhược Bình vẫn ngồi điềm nhiên, ngữ khí lạnh lẽo pha chút giận dữ: “quí hoá cái con khỉ, trời thì nắng chang chang, một vương phi như ta đến thăm tiểu thúc mà không được vào lại phải ngồi ở thềm cửa, còn chỉ là mặt mũi hả (fox: tiểu thúc hay còn gọi là phu đệ tức là chỉ em trai của chồng)”

Lãnh Cẩm cười khở, cúi đầu lễ phép xin tội: “Lãnh Cẩm tắc trách, mong nhị tẩu tẩu bỏ quá cho, đừng tức giận Lãnh Cẩm”

“nào dám tức giận gì tiểu thúc chỉ có điều phải có cái gì bù đắp chứ” – Nhan Nhược Bình cười khẩy một cái, nhàn nhạt nói

“bù đắp? ý tứ của nhị tẩu tẩu?” – Lãnh Cẩm nhú hàng mày kiếm

“ta tính hôm nào đó đi du hồ thưởng trà, không biết có ai phụng bồi không nữa” – Nhan Nhược Bình thờ dãi nói

Lãnh Cẩm mở to hai mắt, một lúc sau mới lắc đầu cười khở. Nhan Nhược Bình bữu môi nhìn y khiến y có chút bối rối. Sau vài giây trấn tĩnh, y nhẹ giọng đáp: “Lãnh Cẩm xin phụng bồi nhị tẩu tẩu”

“hảo, hahaha” – Nhan Nhược Bình cười sảng khoái rồi một mạch đi vào vương phủ không cần biết đã được sự cho phép của Lãnh Cẩm hay chưa. Lãnh Cẩm lẩm bẩm: “nhị tẩu tẩu đúng thật thú vị mà”

Lãnh Cẩm cho người mang trà Long tỉnh thượng hạng cùng món điểm tâm ngon ngọt mời Nhan Nhược Bình, hội dĩ Nhan Nhược Bình đâu phải hạng người ưa khách sáo, nàng ngồm ngoàm ăn trước ánh mắt có phần chế giễu, khinh bỉ của đám nô tỳ. Lãnh Cẩm thì đã từng chứng kiến nên không mấy kinh ngạc. Nhan Nhược Bình hớp một ngụm trà Long tỉnh, nhàn nhạt nói:

“có vẻ nô tỳ của tiểu thúc chê mắt không tốt, muốn ta móc sạch ra thì phải”

Lãnh Cẩm hiểu được ý tứ của nàng, ra lệnh đem đám nô tỳ kia ra đánh 20 trượng. Nhan Nhược Bình giễu cợt: “ra là bệnh vực người trong phủ”.

“50 trượng” – Lãnh Cẩm trầm giọng nói. Nhan Nhược Bình đáp lại bằng tiếng tặc lưỡi.

“100 trượng” – Lãnh Cẩm dứt khoát nói.

Nhan Nhược Bình cười to hô “sảng khoái đúng là thiết diện vô tư mà, hahaha”

“xin nhị vương phi và tam vương gia tha mạng” – đám nô tỳ sợ tới nôn cả mặt xanh luôn, đồng loạt quì xuống xin tha. Nhan Nhược Bình nhìn bọn chúng cười khẩy, rồi lạnh giọng nói: “ai không muốn đánh thì đứng ra”. Đám nô tỳ hết thấy đứng ra nhìn Lãnh Cẩm bằng ánh mắt cầu xin. Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng rồi nói:

“vậy thì không đánh”

“đa tạ nhị vương phi, tam vương gia” – đám nô tỳ thần thái giãn bớt, miệng lộ nét tươi cười, hàm ý đúng là đánh chó phải nể mặt chủ chứ. Nhan Nhược Bình thu hết biểu cảm của bọn họ vào đáy mắt, nàng nâng chén trà Long tỉnh hớp một ngụm, ngữ khí thản nhiên thốt ra:

“móc sạch mắt của bọn chúng”

Lời vừa dứt, đám nô tỳ cả kinh, một số không trụ vững lăn đùng ra đất bất tỉnh nhân sự, số còn lại quì xuống nỉ non khẩn thiết xin tha. Lãnh Cẩm bấy giờ nhìn thấy ngữ khí của Nhan Nhược Bình thì đã vài phần hiểu rõ, y lạnh lùng ra lệnh: “thực thi y hành”

Một đám gia nhân bước vào kéo đám nô tỳ ra sau hậu viên, từng chiếc lưỡi được cắt xuống trong tiếng la hét thất thanh.

“hảo, tiểu thúc đúng là sảng khoái”

“ta là không dám nhận lời khen của nhị tẩu tẩu” – Lãnh Cẩm vài giây trước còn lạnh lùng vài giây sau nói chuyện với Nhan Nhược Bình đã thay đổi thái độ một cách chóng mặt

“tiểu thúc thấy là ta ác độc, đừng ngại nói thẳng” – Nhan Nhượng Bình nhàn nhạt nói

“ân”

Nhan Nhượng Bình rộ một tràng cười lạnh sống lưng, khoé môi cong lên, điềm nhiên nói: “tiểu thúc nhận xét chưa đúng lắm, ta là cực kì độc ác, lãnh khốc, tàn nhẫn, bấy nhiêu đó có thấm gì, tiểu thúc muốn thử đôi chút không” (fox: *khều khều* chỉ tự sướng kinh ~ NNB: *bĩu môi*)

Lãnh Cẩm há hốc mồm lắc mạnh đầu. Nhan Nhượng Bình cười cười rồi nói: “thôi là ta đùa tiểu thúc đó, mạo muội cho ta mạn phép hỏi một việc?”

“nhị tẩu tẩu cứ hỏi”

“năm nay tiểu thúc cũng đã tới tuổi lập thê, chẳng hay tiểu thúc chấm được tiểu thư nhà nào chưa?” – Nhan Nhượng Bình dùng ánh mắt dò xét nhìn y.

“ta chưa muốn lập thê hay thiếp gì cả, cũng chưa có ý trung nhân”

Câu trả lời của Lãnh Cẩm có đôi chút khiến Nhan Nhượng Bình không mấy hài lòng. Nghĩ ngợi một vài điều, Nhan Nhượng Bình đứng phắc dậy, lạnh giọng nói: “ba ngày sau giờ Tý một khắc ở Long Nguyệt giang, ta đợi tiểu thúc phụng bồi trà, cáo từ”. Lời vừa dứt Nhan Nhượng Bình quay lưng dời gót ngọc ngay.

~

Ba ngày sau, giờ Tý một khắc tại Kim Long thuyền

“chà chà, hôm nay người thật đẹp nha Bảo Hiền” – Nhan Nhượng Bình buông lời trêu chọc

“vương phi, đừng ghẹo ta nữa” – Thượng Quan Bảo Hiền khoác lên người một bộ y phục lụa hồng, thân váy thướt tha điểm vài vệt cổ kéo dài, tóc búi cao điểm vài cánh hoa nhỏ, buông thả hai lọn tóc mượt trên bờ vai nhỏ nhắn, trông nàng thật thanh khiết nhưng không kém phần mỹ lệ.

“thưa vương phi, tam vương gia tới” – 1 nô tỳ bước vào nhẹ giọng bẩm báo

“ta run quá đi mất.....” – Thượng Quan Bảo Hiền thanh âm run rẩy, hồi hộp, lo lắng

“có ta, khỏi lo” – Nhan Nhượng Bình nói xong liền dẫn Thượng Quan Bảo Hiền ra.

“Cẩn ca ca” – Thượng Quan Bảo Hiền thấy y lập tức mặt ửng đỏ, then thùng lấp bắp

“vương phi, nhị vương gia tìm người có việc gấp” – 1 thanh y nô tỳ từ đâu chạy tới bẩm báo. Nhan Nhượng Bình sầm mặt lại, quát: “tên phu quân này, rõ lắm chuyện”

Nhan Nhượng Bình quay sang ái ngại nhìn Lãnh Cẩm cùng Thượng Quan Bảo Hiền, nàng nhẹ giọng nói: “thật xin lỗi hai vị, ta là có việc phải đi rồi, không biết tiểu thúc có thể thay ta phụng bồi Thượng Quan tiểu thư hay không”

“ân” – Lãnh Cẩm khách khí đáp

“hảo” – nói rồi Nhan Nhượng Bình quay lưng đi. Rồi khỏi Kim Long thuyền, Nhan Nhượng Bình nở một tràng cười ám muội, khoái trá.

Kim Long thuyền

“Hiền muội, lâu rồi không gặp muội, muội khỏe không?”

“Bảo Hiền khỏe, đa tạ Cẩn ca ca hỏi han”

“Bảo Hiền giờ đây đã trưởng thành, đã danh xưng tài nữ khắp Long Tụ thành rồi” – Lãnh Cẩm ôn nhu nói khiến Thượng Quan Bảo Hiền e then không thôi. Điểm vài giây, Lãnh Cẩm nói tiếp: “không biết muội có nhã hứng ngâm một vài câu thơ”

Thượng Quan Bảo Hiền ánh mắt tràn ngập xúc cảm, đôi gò má ửng hồng nhìn Lãnh Cẩm, nhẹ gật đầu. Nàng bước lại sát mép thuyền theo sau là Lãnh Cẩm, nàng nhìn bầu trời, nhìn sông nước, lòng dạt dào tình ý, nhẹ giọng ngâm:

“Phong diệp thiên chi phục vạn chi,
Giang kiều yểm ánh mộ phàm trì.
Ức quân tâm tự Tây giang thủy,
Nhật dạ đông lưu vô yết thì”

(fox: đây là bài thơ Giang Lăng Sầu Vọng Hữu Ký nguyên tác Ngư Huyền Cơ. Dịch thơ Nguyễn Thị Bích Hải

Nghìn cảnh phong lại vạn cảnh phong,
Cánh buồm thấp thoáng bóng chiều buông.
Nhớ chàng, lòng tựa Tây giang ấy,
Chảy mãi về đông chẳng cạn dòng)

“Cẩn ca ca, Bảo Hiền yêu Cẩn ca ca” – Ngâm xong bài thơ, nhớ tới lời Nhan Nhược Bình nói: “Bảo Hiền, nếu người không tự nắm lấy tình yêu thì người sẽ hối hận suốt đời”. Thượng Quan Bảo Hiền lấy hết tất cả dũng khí dồn nén bao năm nay một lời thổ lộ.

Lãnh Cẩn ngạc nhiên bội phần trước lời nói của Thượng Quan Bảo Hiền, y lặng thinh.

“Cẩn ca ca, ca ca có yêu Bảo Hiền không?” – Thượng Quan Bảo Hiền lòng ngập tràn hi vọng chờ đợi câu trả lời của y.

Lãnh Cẩn thấp giọng nói: “Bảo Hiền muội như là tiểu muội như là bằng hữu tốt của ta”

Câu trả lời lấp lửng của Lãnh Cẩn cũng đủ khiến Thượng Quan Bảo Hiền hiểu rõ ý tứ, nàng hai mắt đờ đờ buồn, nỉ non: “Cẩn ca ca có ý trung nhân”

Lãnh Cẩn hai tay siết chặt, ánh mắt thu lại cực độ, thở dài một tiếng rồi nhắm chặt mắt lại. Thượng Quan Bảo Hiền thanh âm run rẩy, lắp bắp: “sao lại có thể, không phải sự thật”.

Quá đau khổ, toàn bộ hi vọng mà nàng nuôi trong đáy lòng đã hoàn toàn vỡ tan. Thượng Quan Bảo Hiền vực bỏ chạy với khuôn mặt ướt đầm lệ sầu.....Lãnh Cẩn nhìn theo bóng lưng của nàng, trầm mặc tự nhủ: “xin lỗi”

Vương phủ

“nô tỳ tham kiến vương phi” – 2 nô tỳ ảo não quì xuống hành lễ Nhan Nhược Bình

“các người chẳng phải theo hầu Thượng Quan tiểu thư, sao lại tới đây?” – Nhan Nhược Bình nhíu cặp mày liễu hỏi

“bẩm vương phi, không biết có chuyện gì xảy ra mà khi rời khỏi Kim Long thuyền, tiểu thư hai mắt sưng mọng, về Tướng quân phủ chẳng nói chẳng rằng cũng không ăn uống gì, chúng nô tỳ quá lo lắng, tiểu thư khoá cửa, cả lão gia cũng không thể bước vào khuê phòng của tiểu thư, chúng nô tỳ là mạo muội tới thỉnh vương phi giúp đỡ” – hai nô tỳ đem sự tình thuật lại. Nhan Nhược Bình nghe xong trợn to hai mắt, lập tức hất tay Lãnh Thiên đang dứt điểm tâm nhĩ ăn, nàng vội đứng dậy rời đi.

Tướng quân phủ, giờ Tuất một khắc

Nhan Nhược Bình theo chân hai nô tỳ tới khuê phòng của Thượng Quan Bảo Hiền, Nhan Nhược Bình một cước đạp nát cánh cửa, nàng bước vào chẳng thấy Thượng Quan Bảo Hiền đâu.

“a Tú, tiểu thư ở đình viên” – 1 hồng y a hoàn chạy vào nói với một trong hai nô tỳ đến tìm Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình nghe xong ra lệnh: “cầm theo”. Nói rồi nàng đi nhanh về phía đình viên. Thân ảnh chưa tới đã nghe tiếng hát sâu thẳm bi ai chưa xót cất cao:

TẠI EM YÊU ĐÓN PHƯƠNG

“Khi em bên anh em thật lòng không muốn rời.

Nhưng anh có hay, anh nào có biết.
Tại anh luôn vô tâm, nên em đành câm nín.
Nên giờ người chẳng buồn khi vắng em.
Khi anh bên ai vui cười, còn em chết lặng.
Tim em nhói đau, môi thì mặn đắng.
Tại em yêu anh đơn phương nên giờ đành chôn tiếng yêu.
Dẫu biết rất khó nhưng đành mang.
Thà rằng đừng nói xa em, sẽ mãi mãi luôn có anh trong đời.
Thà rằng không nói để trái tim em không buồn đau.
Em sợ 1 đời tiếc nuối, em sợ 1 mình buốt giá.
Vì tình yêu đó, em biết sẽ không thuộc về em.
Dù rằng đã biết trong trái tim anh chỉ xem em như bạn.
Dù rằng anh đang vui với ai trong niềm hạnh phúc.
Thôi thì 1 mình nuôi đắng.
Thôi thì 1 mình giấu kín.
Trọn đời em sẽ giữ mãi tiếng yêu riêng mình em”

43. Chương 43

Nhan Nhược Bình đứng lặng thình nhìn Thượng Quan Bảo Hiền trân trân. Đối với nàng khi người khác đang giải toả nỗi đau thì tuyệt đối không được làm phiền họ. Tiếng hát chưa xốt của Thượng Quan Bảo Hiền sau một hồi lâu cuối cùng cũng dừng lại cùng với những giọt nước mắt đang tí tách rơi trên phím đàn, Thượng Quan Bảo Hiền hít một ngụm khí lạnh để tâm trạng bớt hơn, ngược mặt nhìn lên, đập vào mắt nàng là thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc Nhan Nhược Bình. Nàng nhẹ tiếng cất lên:

“vương phi”

Nhan Nhược Bình bước lại kéo Thượng Quan Bảo Hiền ôm vào lòng, hơi ấm từ thân người Nhan Nhược Bình truyền sang khiến Thượng Quan Bảo Hiền cảm nhận được một khối thâm tình cực hạn bao quanh lấy cơ thể giật lên từng hồi sau những tiếng nấc vang cùng những giọt lệ sầu. Thượng Quan Bảo Hiền thanh âm đứt đoạn, khó khăn lắm mới thốt lên được:

“Cẩn....Cẩn...ca...a...không....thương....”

“không cần phải nói nữa” – Nhan Nhược Bình chắn ngang thanh âm của Thượng Quan Bảo Hiền ôn nhu nói. Điều này cũng không khiến Thượng Quan Bảo Hiền dừng lại, nàng tiếp tục khó khăn gằng ra từng tiếng:

“không.....không thương....nggg Bảo Hiền, Cẩn....ca....có....ó....ý... tru.....n.... g....tru..... ng.... nhâ.....ân.....rời”

Lời vừa dứt Thượng Quan Bảo Hiền đã siết chặt eo của Nhan Nhược Bình mà khóc rống lên. Biểu cảm ấy khiến cho Nhan Nhược Bình không khỏi xót xa, nàng tự trách mình lo chuyện bao đồng khiến cho Thượng Quan Bảo Hiền ra nông nỗi này. Không biết bao nhiêu lâu, Thượng Quan Bảo Hiền tiếng khóc ngày một nhỏ dần cho tới khi mệt lả vì khóc quá nhiều, nàng ngủ khi nào chẳng hay. Nhan Nhược Bình dìu nàng về khuê phòng, viết một bài thuốc an tâm dưỡng khí cho Thượng Quan Bảo Hiền rồi rời đi. Trên đường trở về vương phủ Nhan Nhược Bình rơi vào khối suy nghĩ mông lung:

“chết tiệt, cũng tại ta hại Thượng Quan tiểu thư ra như vậy, khóc đến sưng húp cả mắt, ta thật nhiều chuyện nga, mà cũng không đúng ta là không có sai, thù đau một lần rồi thôi, còn hơn hằng ngày nuôi hi vọng càng lớn đến sớm muộn Lãnh Cẩn là con cháu hoàng tộc rồi cũng phải thành thân, lúc đó hi vọng càng nhiều thất vọng càng nhiều, đau đớn gấp bội.....”

Chìm trong khối suy nghĩ mông lung ấy, Nhan Nhược Bình trải tâm trạng buồn bực trên con phố vắng lạnh bỗng mâu quang trong mắt nàng loé lên, nàng đứng sững lại, đầu ngược lên, hai mắt mở thật to, miệng thốt lên bốn chữ: “ánh mắt” rồi nàng vỗ mạnh mấy cái vào đầu mình, hai mắt hoắc lên, tay bóp chặt và tiếp tục nói: “nga, sao lại không nghĩ ra, rõ ràng là thế kia, không thể làm được nhưng sao lại thành ra thế này được, chết tiệt mà”.

Sáng hôm sau, giờ Thìn tam khắc, tam vương phủ

Nhan Nhược Bình mắt đầy lửa giận, hùng hổ bước vào khiến bọn lính canh lẫn nô tỳ trong vương phủ run lên vì sợ. Chuyện đám nô tỳ bị nhị vương phi óc sạch mắt cũng đủ khiến họ toát mồ hôi rồi, kẻ nào thấy nàng liền né ra lập tức, thân tòi tứ vẫn là mạng hèn cần giữ lấy. Nhan Nhược Bình bước vào đại sảnh, đập sạch mấy bình hoa cổ tinh xảo rồi há miệng hét to:

“Lãnh Cẩn bỏ ra đây mau cho taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Lãnh Cẩn đang ngồi ở thư phòng xem sách thì mí mắt giật liên hồi, tâm trạng bất an, chợt một nô tỳ chạy nhanh vào, khuôn mặt sợ sệt, thanh âm run rẩy nói:

“tam vương gia, nhị.....nhị vương phi tới”

Thấy sắc mặt trắng bệch không còn chút máu của nô tỳ liền biết có chuyện phát sinh, y nuốt một ngụm khí lạnh, rồi đi nhanh ra đại sảnh, thân ảnh chưa tới đã nghe vọng lại tiếng hét: ““Lãnh Cẩn bỏ ra đây mau cho taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Lãnh Cẩn vừa bước tới gần cửa thì bên trong bay nhanh ra một tách trà nhắm thẳng vào mặt mình. Lãnh Cẩn tinh mắt lẹ tay đón lấy rồi bước vào bằng nụ cười vô tội vạ. Thấy y, Nhan Nhược Bình lập tức lửa hận bốc lên càng cao, nàng chỉ tay thẳng mặt y, quát lớn:

“tên chết bầm, ngươi làm Thượng Quan tiểu thư khóc tới chết đi sống lại, Nhan Nhược Bình ta hận nhất kẻ nào khiến phụ nữ đau khổ, ta bóp chết ngươi”

Lời vừa dứt đã thấy thân ảnh nhỏ nhắn của Nhan Nhược Bình kề sát Lãnh Cẩn. Tay nàng đang bao trọn yết hầu của y. Cũng vì đứng gần nên Nhan Nhược Bình thu trọn nét biểu tình trong khoé mắt của y nhưng rất nhanh y đã phục hồi lại ánh mắt bình thản, y cười hề hà nói:

“nhị tẩu tẩu, ta không yêu Hiền muội, ta đã có ý trung nhân nên từ chối là phải đạo rồi”

Nhan Nhược Bình tăng mạnh lực tay bóp cổ y khiến Lãnh Cẩn hơi nhắm mắt, nàng nghiêng răng nói:

“là ai?”

“ta không có nghĩa vụ phải báo cáo cho nhị tẩu tẩu biết” – Lãnh Cẩn nhìn thẳng vào ánh mắt đầy lửa hận của Nhan Nhược Bình, thể hiện thái độ thật nghiêm túc mà nói.

CHÁT!!!!!!!!!!!!!!

Nhan Nhược Bình ban tặng cho y một cái tát tai đầy lực và sắc giọng ****: “nam nhân ngu ngốc” rồi nàng bỏ đi trước sự chứng kiến của bao ánh mắt tròn trừng, miệng há hốc, thân thể run lẩy bẩy. Lãnh Cẩn đứng chết trân ở đó, sờ lên mặt mình, khoé miệng cười lạnh, bất tri bất giác nói: “ta ngu ngốc sao”.

Nhan Nhược Bình lòng bực bội đành phải mượn thức ăn giải toả tâm trạng. Nàng bước vào một tủ lâu kêu không biết bao nhiêu là món, nàng vục đầu ăn lấy ăn để, nàng bưng một bát rượu lên uống liền quay sang nhổ ra. Có ai ngờ đầu không nhổ xuống đất mà nhổ trúng vào một thân ảnh đang bước qua. Nhan Nhược Bình trợn to hai mắt nhìn kẻ xấu số ấy rồi thản nhiên nói:

“tại người ngu ngốc bước qua đúng lúc ta nhổ rượu dở, không thể trách ta, chỉ là nên trách người vận xui bám lấy thôi”

“con bé này, là người sai mà còn dám phỉ báng thiếu gia nhà ta” – 1 tên gia đình sau lưng nam tử xấu số hung hăng bước lên bắt mẫn nói

“người có biết thiếu gia ta là ai không hả?” – tên gia đình bắt mẫn hỏi

“mắc mớ chi ta phải biết” – Nhan Nhược Bình bĩu môi châm chọc

“con bé có mắt không trông này, đây là thiếu gia Khương Tử Trường, công tử của Khương đại học sĩ đại nhân nghe rõ chưa” – tên gia đình hét lớn

Nhan Nhược Bình lấy ngón tay ngoáy ngoáy mấy cái vào lỗ tai mình rồi gấp đồ ăn thản nhiên ăn tiếp. Tên nam nhân xấu số bấy giờ mới lên tiếng nói:

“a Lập, lui ra”

Tên gia đình nghe thấy Khương Tử Trường nói liền lập tức lui ra sau. Khương Tử Trường nhẹ giọng khách khí nói:

“mong cô nương bỏ xá cho, gia đình của ta thất lễ, lỗi là ở ta”

Nói rồi Khương Tử Trường nhẹ cúi đầu rồi rời đi. Nhan Nhược Bình nhếch miệng cười tựa như không cười, ánh mắt điêu tà, thì thầm:

“tên công tử này sức trời gà không chặt nhưn hấn bộ dáng ôn nhu, khiêm nhường, chỉ tiếc là người có vận xui đụng trúng ta, đành mượn người làm tể phẩm vậy, Khương Tử Trường, bắt quá Nhan Nhược Bình ta cũng phải chịu một tí uỷ khuất đây”

~ Nhị vương phủ

“Độc Nhẫn, Độc Kiêu điều tra cho ta công tử của các quan trong triều, chú ý tới tên Khương Tử Trường công tử của Khương Đại học sĩ”

“ạ”

“nương tử, có chuyện gì sao” – Lãnh Thiên ôn nhu hỏi. Bấy lâu nay tuy y không xen vào việc làm của Nhan Nhược Bình, nhưng những việc nàng làm y đều biết cả.

“mọi chuyện là..... và ta sẽ.....như thế có thể.....”

Lãnh Thiên nghe xong liền xoa đầu nàng, ghé vào mũi nàng, cười sáng lạng, sủng nịnh nói:

“nương tử thật hư nha, nàng sẽ chịu uỷ khuất đấy”

“thầy kệ, người giúp” – Nhan Nhược Bình hất mặt vênh váo nhìn y

“ta giúp”

“ngoan, bảo bối của ta hảo đáng yêu” – Nhan Nhược Bình hôn thật sâu Lãnh Thiên một cái

3 ngày sau, Độc Nhẫn cùng Độc Kiêu đưa cho Nhan Nhược Bình một xấp giấy, Nhan Nhược Bình sau một hồi lâu cuối cùng cũng gặt gù cái đầu rồi thốt lên ba chữ Khương Tử Trường.

Tướng quân phủ

“Thượng Quan Nghị tham kiến nhị vương phi” – Thượng Quan Nghị cúi đầu hành lễ

“tướng quân đại nhân, không cần đa lễ”

“chẳng hay nhị vương phi tới hàn phủ có việc gì?”

“Thượng Quan tiểu thư trước kia thân thiết với phu quân ta, phu quân ta xem nàng như tiểu muội, ta đây cũng rất yêu thích nàng, nay nàng cũng đã tới tuổi cập kê, ta là muốn tìm phu quân giúp nàng, không biết ý của tướng quốc đại nhân thế nào?”

“việc này có hơi đột ngột chăng?”

“không hề đột ngột, dĩ lễ Thượng Quan muội thấy những giai nhân trạc tuổi mình đều đã có trượng phu, nàng lại không nên đâm hờn tủi mà bị lụy mấy bữa nay” – Nhan Nhượng Bình thản nhiên nói dối

“sao cơ” – Thượng Quan Nghị mở to mắt đầy kinh ngạc

“trăng sao gì nữa, ta sẽ hỏi ý muội ấy, nếu muội ấy gật đầu thì ngài hãy để ta toàn quyền lo toan việc này”

“tuân mệnh nhị vương phi” – Thượng Quan Nghị vui sướng khôn xiết trước sự ân cần quan tâm của Nhan Nhượng Bình. Giúp con gái có trượng phu dĩ hội lâu lại không muốn sao. Nhan Nhượng Bình nghe được câu trả lời của lão tướng quân xong thì khoan khoái chạy ngay vào khuê phòng của Thượng Quan Bảo Hiền mà không kịp chào hỏi gì, Thượng Quan Nghị chỉ biết gật gù neho mắt cười.

Khuê phòng

Nhan Nhượng Bình bước vào đã thấy Thượng Quan Bảo Hiền bất động như một pho tượng gỗ, khuôn mặt buồn thảm, cơ thể gầy gò xanh xao, không còn sức sống. Nàng bước lại đặt thí thí xuống, tay cầm bôi trà, hớp một ngụm rồi nhàn nhạt nói:

“Hiền muội, ta có ý giúp người tìm phu quân để người sớm ngày yên bề gia thất, quên đi nỗi buồn, ý người thế nào”

“ta...” – Thượng Quan Bảo Hiền thanh âm yếu ớt

“người cũng nên nghĩ tới phụ thân người, không lẽ người muốn làm đứa con bất hiếu khiến phụ thân người lo lắng cho người sao, phụ thân người đã lo lắng cho người suốt một đời rồi, người đã lớn rồi nên làm một chi nữ có hiếu chứ” – Nhan Nhượng Bình sổ ra một tràng

Thượng Quan Bảo Hiền nghe xong rơm rớm nước mắt, thấy mình đúng thật là đại bất hiếu, vì mình mà phụ thân lo lắng tới nỗi người gầy rộc, nàng ảo não gật đầu. Không có được tình yêu của Lãnh Cẩm thì lấy ai mà không được. Tình duyên đành phó mặc theo số phận vậy.

Nhan Nhượng Bình nghe xong thì vui vẻ gật đầu, nhàn nhạt nói:

“tốt, vậy ta sẽ giúp người”

~~ Phụng Thanh cung

“Bình nhi tham kiến Hoàng Tổ mẫu và mẫu hậu” – Nhan Nhượng Bình lo liệu xong mọi việc ở Tướng quân phủ thì “bay” ngay vào Phụng Thanh cung vấn an

“Bình nhi, lại đây dùng thử vị trà mới” – Thái hoàng thái hậu nhẹ giọng nói

Nhan Nhượng Bình ngồi xuống bên cạnh Thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu cùng dùng trà và trò chuyện, nhưng nàng biểu lộ ra bên ngoài vẻ mặt đang lo lắng về một việc gì đó. Biểu cảm trên khuôn mặt nàng nào thoát khỏi cặp mắt tinh tường của hoàng thái hậu, bà nhẹ giọng hỏi:

“Bình nhi, con có chuyện gì lo nghĩ sao?”

Thật quá đúng ý của Nhan Nhượng Bình, Nhan Nhượng Bình đã diễn thì phải diễn cho thật giống, nàng đành thở dài nói:

“không có chuyện gì hết, Bình nhi đa tạ mẫu hậu đã quan tâm”

“chúng ta là người một nhà, Bình nhi con cứ nói đi”

Nhan Nhượng Bình tiếp tục thở dài và nói:

“chả là con và nhị tiểu thư của Thượng Quan gia chuyện trò thân thiết với nhau, con đã có phu quân nhưng muội ấy vốn đã đến tuổi cập kê nhưng vẫn phòng đờn lẻ bóng, muội ấy là con võ tướng nên nay con cũng muốn tìm uội ấy một trượng phu ôn nhu, tốt tính, văn thông tinh tế, thấu tình đạt lý”

“thế con đã có được đối tượng muốn tìm chưa?” – hoàng thái hậu tươi cười nhẹ giọng hỏi

“bản hoàng tổ mẫu, bản mẫu hậu đã có”

“là ai có thể lọt được vào mắt cháu dâu ta” – bấy giờ Thái hoàng thái hậu mới lên tiếng, bà trong lòng đã thầm khen Nhan Nhượng Bình quả là một đứa cháu dâu tốt, biết lo nghĩ cho kẻ khác

“là công tử của Khương đại học sĩ, Khương Tử Trường, nhưng mà.....con chỉ là một vương phi sao có thể.....” – Nhan Nhượng Bình cố ý gãi đầu tỏ ra khó xử.

“cháu ngoan, ta sẽ giúp cháu nói với Hàn nhi ban hôn cho họ”

“nga, thật tốt quá, Bình nhi thay mặt Bảo Hiền đa tạ hoàng tổ mẫu và mẫu hậu”

Cuộc trò chuyện vui vẻ giữa ba người khoảng hơn 1 canh giờ cuối cùng cũng kết thúc. Nhan Nhượng Bình rời khỏi hoàng cung trở về vương phủ, trên đường đi nàng ngửa mặt lên trời hét lớn:

“ván cờ này nếu Lão thiên gia gia không mở to mắt mà giúp thì ta sẽ thua sạch, Lão thiên gia hãy giúp Nhan Nhượng Bình ta, ta sẽ nhường lại hai từ vô đối cho lão, lão có nghe thấy không haaaaaa”

“nhìn cái quái gì, chỉ chỗ cái giống gì, ta móc mắt hết à, cút hết coi” – Nhan Nhượng Bình sau khi hét to xong thì cúi mặt xuống sảng giọng **** mấy kẻ đang chỉ chỉ chỗ chỗ mình khiến bọn họ sợ hãi lảng đi nơi khác ngay.

44. Chương 44

Thái hoàng thái hậu cùng Hoàng thái hậu đem sự việc hôn sự của Thượng Quan Bảo Hiền nói với Lãnh Hàn. Dĩ nhiên khi biết đây là ý tốt của Nhan Nhượng Bình, y tuyệt nhiên kiên quyết lắc đầu, lấy đủ mọi lý do nào là:

“Hoàng tổ mẫu, Thượng Quan tướng quân sẽ không đồng ý” – Lãnh Hàn nói

“hắn đồng ý” – Thái Hoàng thái hậu nói

“nhưng Khương đại học sĩ thì sao?” – Lãnh Hàn nói

“được kết thông gia với rường cột quốc gia, nguyên lão đại tướng quân thử hỏi có ai không mong ước” – Thái Hoàng thái hậu nói

“nhưng Thượng Quan tiểu thư có lẽ sẽ không gật đầu, còn Khương công tử nữa” – Lãnh Hàn nói

“Lãnh Hàn, ngươi là muốn ta tức chết phải không, ôi tiền đề ơi, ngài bỏ ta đi, để lại thằng cháu đại bất hiếu này, mấy phen làm ta tức chết, ta không thiết sống nữa, ta không thiết sống nữa” – Thái hoàng thái hậu ầm ức khóc.

“Hàn nhi, ngươi để hoàng tổ mẫu ngươi như thế sao hả?” – Hoàng Thái hậu tức giận quát to

Quả là sức nặng của nước mắt không thể đỡ nổi mà cộng thêm ánh mắt đầy lửa giận, đầy uy nghiêm của một người mẹ khiến hoàng đế Lãnh Hàn cuối cùng cũng phải khuất phục. Y cúi đầu, thấp giọng nói:

“Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, Hàn nhi bất hiếu”

“Tiểu Quế tử mang thánh chỉ đến đây” – sau đó y quay sang ra lệnh ột tiểu thái giám.

“cháu như thế mới ngoan chứ” – nói đoạn Thái hoàng thái hậu cười tí mắt còn hoàng thái hậu thì gật đầu, sau đó rời đi.

~

Hai ngày sau cả tướng quân phủ cùng đại học sĩ phủ đều nhận được thánh chỉ ban hôn. Thượng Quan Nghị thì sớm biết điều đó vì Thái hoàng thái hậu đã nói cho Nhan Nhượng Bình, Nhan Nhượng Bình thì đem chuyện này tức tốc thông báo cho Thượng Quan Nghị (fox: thông báo chuyện, Bình tỉ mém có “ít” chuyện lắm rồi *nói xong co giò bỏ chạy như điên). Phủ đại học sĩ cũng vui mừng không kém. Kẻ vui mừng nhất lại chẳng phải là tân lang mà lại là phụ thân của tân lang Khương đại học sĩ Khương Tử Lâm. Không vui sao được, không mừng sao được, con dâu là tài nữ công dung ngôn hạnh, cầm kì thi họa đều thông thạo đều

tài giỏi được xếp vào bậc chi nữ kì tài của Long Tụ thành, mặc khác lại được kết thông gia với tướng quân đại nhân. Thật đúng là quý hoá là vinh hạnh biết bao. Nhà nhà mơ ước, người người mơ ước. Cả hai bên đều nhanh tay nhanh chân chuẩn bị tổ chức một hôn lễ thật linh đình.

~

Long Tụ thành

“chà nơi đây đẹp thật”

“dạ phải”

“người coi thức ăn cũng thật ngon nga”

“dạ phải”

“người coi trâm cài tóc này cũng thật đẹp”

“dạ phải”

“hộp phấn này thật thơm nha, bôi vào mịn da lắm”

“dạ phải”

“đưa ta gương soi nào”

“dạ đây”

“sao tên bán hàng ấy lại nhìn ta với ánh mắt kì lạ thế”

“em không biết nữa”

“người đứng đây, gói lại cho ta, ta qua kia mua vật kia đẹp ghê”

“dạ”

Hai thân ảnh lướt đi, tò mò ghé vào tất cả các hàng quán ở Long Tụ thành. Chợt từ đằng xa một cỗ xe chở hàng hoá được đẩy tiến về phía trước, ai ngờ bánh xe trật khỏi trụ quay khiến cỗ xe hàng hoá bổ nhào về phía trước.

“á á á á á á á á”

Thân ảnh đó nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị đón nhận đau đớn xác thịt, nhưng đợi một hồi lại chỉ nhận thấy một cảm giác ấm áp truyền tới. Thân ảnh đó nhẹ nhẹ mở mắt ra thì há hốc mồm, mặt tròn to tròn, miệng lắp bắp không nói nên lời.

“này tiểu đệ lần sau cẩn thận hơn đây” – người cứu thân ảnh cất tiếng nói rồi quay lưng rời đi. Bỏ lại thân ảnh đang đứng sững, bất động như một pho tượng. Thân ảnh từ quẫy trang sức lật đật chạy đến lay thân ảnh đang đứng sững sờ

“công tử, công tử, người không sao chứ, làm A Xảo lo quá, công tử, người bị sao thế” – thân ảnh lật đật chạy tới có tên là A Xảo lay lay, nói mãi thân ảnh sững sờ bất động kia mới được kéo về hiện tại.

“ba hồn chín vía (1) của ta bay theo chàng mất rồi, ôi chàng thật anh tuấn biết bao” – thân ảnh sững sờ ấy ánh mắt long lanh, hai má ửng hồng nói

(fox: đàn ông ba hồn bảy vía, đàn bà ba hồn chín vía, fox sẽ cho chú thích ở dưới sau nha ^^)

“công tử xin theo bọn thuộc hạ về” – 1 đám người từ đâu xông tới kéo hai thân ảnh ấy rời đi trong sự vùng vẫy dữ dội

“thả ta ra ta không về, thả ta raaaaaaaaaaaaa”

~

Bảy ngày sau, hoàng cung, buổi triều chính

“khởi bẩm hoàng thượng, công chúa Hàn Phong quốc (2) tấn kiến” – 1 tiểu thái giám the thé giọng bẩm báo

“cho vào”

Công chúa Hàn Phong quốc đi giữa hai hàng quan viên, từ từ bước vào, nàng nhẹ giọng nói:

“Tư Đồ Chiêu Dương khấu kiến hoàng thượng”

“Công chúa bình thân”

“tạ ơn hoàng thượng”

Tư Đồ Chiêu Dương là công chúa Hàn Phong quốc, xinh đẹp, đáng yêu nhưng tính tình ngang ngược, được nuông chiều từ nhỏ nên bướng bỉnh, bất trị.

Tư Đồ Chiêu Dương đứng dậy, ngửa mặt lên thì bắt gặp một thân ảnh quen thuộc, chính là người đã cứu nàng hôm nào đây mà. Tư Đồ Chiêu Dương vui mừng, hớn hỏ nói:

“hoàng thượng, Chiêu Dương đến Lãnh Long quốc là theo ý của hoàng huynh tìm trượng phu giúp hai nước Lãnh Long cùng Hàn Phong kết mối thông gia, nay Chiêu Dương đã tìm được, dù có làm thê thiếp cũng sẽ lấy y”

Trong đầu Tư Đồ Chiêu Dương nghĩ thầm: “hừ với sắc đẹp và tài trí của ta nếu có làm thê thiếp thì không bao lâu ta cũng phá cho chính thê của huynh ấy sợ hãi mà biến đi, ta không thờ chung chồng đâu, Tư Đồ Chiêu Dương ta đường đường là công chúa bảo bối của Hàn Phong quốc, ai dám nghịch ta, ta sẽ bảo hoàng huynh giết chết kẻ đó, hahaha”

“thật là có chuyện đó, vậy người đó là ai?” – Lãnh Hàn lạnh giọng hỏi

“là y” – Tư Đồ Chiêu Dương chỉ tay

CHÚ THÍCH:

(1) Người Việt xưa cho rằng con người gồm phần thể xác và phần linh hồn. Phần linh hồn gồm “hồn” và “vía”. Vía được hình dung như phần trung gian giữa thể xác và hồn.

_ Người Việt thường có câu nói nam có “ba hồn bảy vía” còn nữ có “ba hồn chín vía”. Ba hồn gồm: Tinh (sự tinh anh trong nhận thức), Khí (năng lượng làm cho cơ thể hoạt động) và Thần (thần thái của sự sống).

_ Bảy vía ở đàn ông cai quản hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

_ Chín vía ở đàn bà cai quản hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng cộng thêm hai vía nữa. Hai vía này một là cai quản bầu ngực có vai trò quan trọng trong nuôi con, còn vía thứ hai là cai quản bộ phận sinh dục.

_ Hồn và vía dùng thể xác làm nơi trú ngụ, trường hợp hôn mê ở các mức độ khác nhau được giả thích là vía và hồn rời bỏ thể xác ở các mức độ khác nhau. Nếu phần thần của hồn mà rời khỏi thể xác thì người đó chết. Khi người chết, hồn nhẹ hơn sẽ bay sang kiếp khác còn vía nặng hơn sẽ bay là là mặt đất rồi tiêu tan. Thế nên mới có những câu ngạn ngữ như: “hồn xiêu phách lạc” (phách tức là vía; ở đây muốn nói trạng thái run sợ, mất chủ động), “sợ đến mức hồn vía lên mây” ...

(2) Hàn Phong quốc là quê hương của Hoạ Tâm đẩy các tềnh êu. Còn nhớ không nào.

(TƯ ĐỒ CHIÊU DƯƠNG đây các tềnh êu à)

“là ta sao?”- thân ảnh bị điểm trúng mặt tự chỉ tay vào mình. Văn võ bá quan cũng ngạc nhiên không thôi.

“đúng là huynh, huynh không nhớ ta sao, bảy hôm trước huynh đã cứu ta đó”

Thân ảnh bị điểm trúng mặt ngờ ngợ nhớ lại rồi nói: “ra tiểu đệ đó là công chúa”

Tư Đồ Chiêu Dương nhìn Lãnh Hàn cung kính nói: “hoàng thượng, xin hỏi ngài có đồng ý không?”

“công chúa đây là tam hoàng đệ của ta Lãnh Cẩn, y chưa có thê thiếp, nhưng mà...” – Lãnh Hàn nhú mày có chút tính toán không đồng ý

“chưa có thê thiếp vậy bổn công chúa sẽ làm vương phi, thật tốt nga, có gì mà nhưng với chả mà, hoàng thượng nếu ngài đồng ý ta đảm bảo Hàn Phong quốc ta sẽ là hảo bằng hữu gắn kết ngàn đời với Lãnh Long quốc, Tư Đồ Chiêu Dương ta sẽ vô cùng biết ơn hoàng thượng, hoàng thượng ngài hiểu ý Chiêu Dương chứ”

– Tư Đồ Chiêu Dương sảng khoái nói một mạch khiến Lãnh Hàn hai mắt sáng hoắc lên, nhướng nhướng cặp mày, lạnh giọng nói:

“được trăm ban hôn cho tam vương gia Lãnh Cẩn cùng công chúa Hàn Phong quốc Tư Đồ Chiêu Dương, 1 tháng sau đại hôn cử hành ở tam vương phủ”

“tức là ta không được về Hàn Phong quốc nữa hả?”

“đúng vậy, phải sống ở tam vương phủ” – Lãnh Hàn kiên quyết nói. Khỏi phải nói cũng biết ý của hắn muốn không chế con cờ ngay bên mình

“ờ thì....” – Tư Đồ Chiêu Dương hơi đắn đo

“haizzzz nếu công chúa không đồng ý thì.....” – Lãnh Hàn giả vờ thở dài nói

“ta đồng ý // ta không đồng ý” – Tư Đồ Chiêu Dương cướp lời ngay hớn hỏ nói, song hành cùng một lời nói khác cũng vang lên

Lãnh Hàn nhìn Lãnh Cẩn, lạnh giọng nói:

“ở đây tới phiên tam hoàng đệ lên tiếng phản đối sao, ngoại trừ nhị hoàng đệ được mẫu hậu ơn xá cho tự chọn vương phi, nay trăm khai kim khẩu, tam hoàng đệ muốn kháng chỉ sao hả”

Tư Đồ Chiêu Dương nghe thấy người mà nàng điểm mặt tỏ thái độ bất mãn từ chối làm nàng đôi chút cau có bực bội, nàng nói:

“hoàng thượng, ta là muốn nhanh chóng bồi đúc tình cảm đôi bên, 1 tháng sau thì quá lâu, ta không thể chờ, 15 ngày sau vậy, cầu xin hoàng thượng” – Tư Đồ Chiêu Dương thấp giọng năn nỉ

Lãnh Hàn cũng không muốn dây dưa mất thời gian, tốn công sức, y gật đầu đồng ý. Buổi triều chính cũng kết thúc trong tiếng the the của lão công công: “bãi triều”

~

Tin tức tướng quân phủ cùng đại học sĩ phủ kết thông gia chưa được bao lâu thì lại thêm một tin chấn động Tam vương gia Lãnh Cẩn 15 ngày sau thành thân với công chúa Hàn Phong quốc Tư Đồ Chiêu Dương.

Nhị vương phủ, hai ngày sau

BA!!!!!!!!!!

Lãnh Thiên ôm đầu, nét mặt đầy uỷ khuất sau khi ăn một cú trời giáng của Nhan Nhược Bình ban cho, y nhẹ giọng nói:

“nương tử, đau quá, nàng làm sao vậy?”

“ta kêu người giúp ta khuyên can Lãnh Cẩn phá hôn sự thế mà sao lại thành ra thế này hả” – Nhan Nhược Bình quát tháo

“nương tử, là nàng bày ra mà, còn chuyện tam đệ thành thân là do đại ca quyết định, ta không thể xen vào mà” – Lãnh Thiên uỷ khuất nói

BA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“cái gì mà tại ta hả?” – Nhan Nhược Bình nghe thấy Lãnh Thiên nói lỗi là do nàng gây ra, nàng ban cho y thêm một cú trời giáng nổ đom đóm luôn. Lãnh Thiên rưng rức khóc.

“nín ngay, nghe ta hỏi” – Nhan Nhược Bình sừng sồ quát

“ân” – Lãnh Thiên nín bật, ngồi ngoan ngoãn đợi Nhan Nhược Bình hỏi

“tên Lãnh Cẩn ngu ngốc đó có phản đối không?”

“có nương tử”

“kết quả?”

“không phản đối được”

“tại sao?”

“do đại ca ta nói.....”

“tên Lãnh Hàn chết tiệt, chắc chắn hẳn vì lợi ích bản thân mà không tiếc bán rẻ huynh đệ mình” – Nhan Nhược Bình cay nghiệt nói

“nương tử nói chí phải” – Lãnh Thiên ton hót nịnh theo

“vậy người đã hỏi ra được tại sao hẳn lại yêu Bảo Hiền mà không dám thừa nhận không?”

“ân đã hỏi ra nương tử”

“còn không mau nói” – Nhan Nhược Bình tiếp tục hét

“ân, ân là do.....” – Lãnh Thiên kể lại (fox: cái lí do đó sẽ được fox nói vào một ngày đẹp trời nha, hắc hắc)

“ngu, ngu như heo, chết tiệt, một cái lí do ngu ngốc, ta muốn chém chết Lãnh Cẩn” – Nhan Nhược Bình sau khi phùng mang trợn má hét lớn thì bỏ mặc Lãnh Thiên, nàng quay lưng rời đi nhanh chóng.

“nương tử, nương tử.....” – Lãnh Thiên gọi với theo

“chủ nhân có cần thuộc hạ đi cản phu nhân” – Độc Kiêu cúi đầu lễ phép hỏi. Lãnh Thiên khuôn mặt lạnh băng, giọng nói không mang được lấy 1 tia ấm áp:

“không cần, để nương tử quây cho thoả thích đi, miễn nàng vui là được, nàng là người biết suy nghĩ mà”

“dạ”

Tam vương phủ

RẦM!!!! RẦM!!!!!!! RẦM!!!!!!!!!

Nhan Nhược Bình toàn thân đầy nộ khí, hung hăng bước vào tam vương phủ, tiến vào đại sảnh, toàn bộ bình hoa cổ cộng với bàn ghế cổ mộc hương đều nát bấy trước chưởng lực của nàng, nàng hai mắt trợn to, túm lấy áo một nô tỳ đang run lên như cây sậy, quát to:

“người kêu Lãnh Cẩn ra ngay cho taaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Nô tỳ bị tiếng quát ấy làm nôn tới mặt xanh, bò lổm ngổm đi thông báo, không đầy một khắc sau, Lãnh Cẩn đã có mặt ở đại sảnh. Y vừa mới tới đã nhận ngay một cú đấm ngay vào mắt phải, y chưa kịp hoàn hồn đã ăn thêm một cú đấm vào luân con mắt trái. Y ngã bật xuống đất, Nhan Nhược Bình thuận thế cho y ăn luôn cả chục cước đá vào người, Lãnh Cẩn sau một hồi chịu đựng liền nắm chặt chân của Nhan Nhược Bình lại, lạnh giọng nói:

“đủ rồi”

Rồi y đứng bật dậy, Nhan Nhược Bình điếm vài giây, đợi Lãnh Cẩn buông chân mình ra, đứng dậy xong liền bất thành linh đá một cú vào bụng y, giáng hai bạt tai vào khuôn má y, khiến y lại nổi đom đóm một lần nữa. Y điên tiết lên, nhắm ngay mặt nàng tung nắm đấm, nhưng cách mặt nàng năm phân liền dừng lại, mặt nàng đúng là nguy trong chốc lát, nếu Lãnh Cẩn không dừng lại, mặt nàng đã nát bấy rồi. Nhan Nhược Bình trợn trừng mắt, quát:

“cái gì, dám đánh ta sao”

Lãnh Cẩn thu tay lại, nhẹ giọng nói: “nhị tẩu tẩu, ta không có”

CHÁT!!!!!!!!!!!!

Nhan Nhược Bình ban ngay cho y thêm một cái tát nữa làm y không khỏi tức giận, đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà lại ăn đánh nãy giờ, thật mất mặt với đám nô tỳ, nô bộc đang xanh lét cái mặt, thân thể run cầm cập, miệng há hốc khi chứng kiến tình cảnh nãy giờ. Y gắng từng tiếng, thanh âm có phần tức giận:

“nhị tẩu, ta nể mặt tẩu là tẩu tẩu của ta, không vì thế mà tẩu đánh ta mãi, nếu tẩu còn đánh nữa đừng trách ta”

“Lãnh Cẩn, ta là đánh chưa có đã, ta còn muốn một nhát chém chết tên ngu si dần độn, thần kinh suy nhược, não chậm phát triển, tứ chi trì độn nhà người” – Nhan Nhược Bình há coi nặng lời đe dọa của y, nàng dùng hết khí lực hét thật to đến nỗi phải thở hồng hộc, ho sù sụ khiến Lãnh Cẩn giật nảy mình, y đành nhẹ giọng:

“nhị tẩu tẩu, có gì từ từ nói, bình tĩnh đi”

“người....khụ khụ khụ.....rõ ràng người yêu Thượng Quan Bảo Hiên, cố sao khi xưa lại từ chối tình cảm của nàng ấy, cái lí do của người thật là ngu như heo, bây giờ lại đi lấy cái con công chúa Hàn Phong quốc gì gì đó, ta phỉ” – Nhan Nhược Bình quát tháo

Lãnh Cẩn nghe xong không khỏi cảm phần nói:

“là nhị tẩu tẩu gây ra chuyện sao lại trách cứ ta”

“ta gây ra chuyện, ta cố ý để Khương Tử Trường thành thân với Bảo Hiên là hi vọng dụ người ra ngăn cản, nào ngờ người chỉ là con rùa rụt cổ, nam nhân như người ta nhỏ” – Nhan Nhược Bình khuôn mặt đỏ trạch vì tức giận quát

“ta làm vậy cũng vì nàng” – Lãnh Cẩn lắp bắp nói

“người có biết khi yêu phải chủ động nắm lấy, Bảo Hiên dùng hết can đảm thổ lộ với người, người thì sao, nhần tâm đập đổ tất cả, người nói là làm vậy vì nàng, nực cười, nếu bây giờ không vì ta thì sau này nàng cũng phải thành thân, người tưởng yêu là dễ lắm sao, tu ngàn kiếp mới nên mối lương duyên, người lại như còn rùa rụt cổ, sợ những điều ngu ngốc, rồi bây giờ người cưới con công chúa kia thì tốt sao, người có yêu con ả đó không, không yêu chứ gì, không yêu thì chẳng phải người lại làm một người sống cùng người không hạnh phúc, suy cho cùng vì người mà có đến hai người đều phải chịu đau khổ, vậy ta đánh người là sai sao hử, là sai saooooooooooooooooo”- Nhan Nhược Bình điên tiết sổ nguyên một tràng. Sau đó nàng vì quá tức giận, không thể kìm chế được, liền giáng cho y một chưởng mạnh vào ngực khiến y thổ huyết rồi nàng phát tay áo bỏ đi. Sau khi rời khỏi, nàng quyết định đi vào hoàng cung tìm hoàng đế Lãnh Hàn. About these ads

45. Chương 45

Hoàng cung

“khởi bẩm hoàng thượng, nhị vương phi cầu kiến” – tiếng the thé của tiểu công công vang lên

“không gặp” – Lãnh Hàn lạnh giọng nói. Lãnh Hàn nhìn tới Nhan Nhược Bình sẽ khiến y nhớ tới mối nhục trong buổi đại lễ hoàng gia, lại khiến y không thể quên được nỗi nhục nhã mà dân chúng kháo nhau đạo hổm rày.

“bẩm nhị vương phi, hoàng thượng long thể bất an, người không thể gặp” – tiểu thái giám cúi đầu hạ giọng báo lại. Nhan Nhược Bình trừng mắt nhìn hấn rồi phát tay áo bỏ đi.

~~

Tướng quân phủ, khuê phòng Thượng Quan Bảo Hiên

Nhan Nhược Bình không biết đi đâu đành tìm đến tướng quân phủ thăm hỏi sức khỏe Thượng Quan Bảo Hiên, nàng lo sợ khi Thượng Quan Bảo Hiên biết tin này sẽ suy sụp mất. Cảnh tượng trước mắt Nhan Nhược Bình là một thanh y thiếu nữ khuôn mặt thần nhiên, đang ngồi cắt tỉa một chậu hoa. Vừa thấy Nhan Nhược Bình, Thượng Quan Bảo Hiên liền nở nhẹ một nụ cười có đôi phần yếu ớt và nói:

“vương phi”

“Bảo Hiền, người thật khác nha” – Nhan Nhược Bình nhú mày nói

Thượng Quan Bảo Hiền buông cây kéo xuống, rút một tách trà mời Nhan Nhược Bình, thở nhẹ một cái, cười nhạt rồi nói:

“vương phi nghĩ là Bảo Hiền sẽ bị lụy đau khổ nữa sao, sớm là đã biết không yêu thì há có gì lại nín kéo, kết quả đôi bên đều không hạnh phúc”

Nhan Nhược Bình mở to mắt, sáng giọng nói: “tên Lãnh Cẩn yêu người đó, ai dè hấn lại như rùa rút cổ”

“vậy sao” – Thượng Quan Bảo Hiền nghĩ rằng Nhan Nhược Bình cố ý an ủi mình nên chỉ cười nhạt nói

“là thật đó, ta cố ý sắp xếp cho người thành thân, hi vọng hấn đứng ra phá hoại nhưng ai dè hấn lại.....”
– Nhan Nhược Bình đang nói hăng say thì từ từ lí nhí rồi im bặt

“lại không làm, Cẩn ca ca cười Chiêu Dương công chúa” – Thượng Quan Bảo Hiền lại tiếp tục cười nhạt mà nói

“người....không sao thiệt chứ, xin lỗi là do ta” – Nhan Nhược Bình nhún nhún mày nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Bảo Hiền

“đã biết như vậy, Bảo Hiền há tất chi có chấp, dù không có vương phi, ngày sau Bảo Hiền cũng là phải thành thân mà thôi, Bảo Hiền đâu thể để phụ thân vì Bảo Hiền mà ngày đêm lo lắng, vậy có gì mà Bảo Hiền lại trách vương phi, đã là người vương phi chọn chắc chắn là tốt, Bảo Hiền là cam tâm tình nguyện” – Thượng Quan Bảo Hiền nhẹ giọng phân trần an ủi

Thật là chuyện trở trêu mà, kẻ đi an ủi lại biến thành kẻ bị an ủi còn kẻ bị an ủi là hoá thành kẻ đi an ủi. Nhan Nhược Bình sững sờ trước biểu hiện của Thượng Quan Bảo Hiền, nàng đành lắc đầu, thở dài, buông nhẹ một câu rồi rời đi:

“vậy người nghỉ ngơi đi, cáo từ”

Trên đường trở về vương phủ, Nhan Nhược Bình lại có một cuộc đụng độ

“a kẹo hồ lô, phải ăn cho hả cơn giận” – Nhan Nhược Bình mắt sáng lên khi thấy ông lão bán kẹo hồ lô thường ngày mình vẫn hay mua. Theo đánh giá của Nhan Nhược Bình, kẹo hồ lô của ông lão ấy bán là ngon nhất Long Tụ thành.

“bán tất cho ta” – 2 thanh âm cùng vang lên

Nhan Nhược Bình phóng ánh mắt nãy lửa nhìn vào thân ảnh đang giành với mình. Thân ảnh kia cũng đáp trả bằng ánh mắt dao găm sắc bén không kém. Nhan Nhược Bình sáng giọng quát:

“cút mau”

“người mới cần phải cút” – thân ảnh kia hung hăng đáp lại

Ông lão thấy sự việc đang chuyển biến theo chiều hướng xấu thì thấp giọng khuyên can: “nhị vị cô nương, nơi đây không chỉ có lão bán kẹo hồ lô, bên kia còn rất nhiều”

“ta chỉ thích ăn kẹo của ông” – 2 thanh âm lại cùng vang lên

Ông lão đành tìm cách giảng hoà: “lão chỉ còn 10 cây, hay hai vị cô nương mỗi người 5 cây”

“không” – 2 thanh âm đồng cất cao, mặt áp sát vào nhau, mặt trợn trừng như đang bắn ra đầy tia lửa điện

Thân ảnh kia vênh mặt lên tiếng: “người có biết ta là ai không?”

“hừ, mắc mớ gì ta phải biết” – Nhan Nhược Bình hừ một tiếng, lạnh giọng đáp lại

“người....ta là Tư Đồ Chiêu Dương, công chúa Hàn Phong quốc, tam vương phi tương lai, biết chưa hả?” – thân ảnh ấy hung hăng vênh váo khoe ra thân thế của mình

“bà nội người ta còn chẳng sợ hưởng chi oắt con nhà người, kẻ cướp phu quân người khác” – Nhan Nhược Bình bĩu môi khinh bỉ

“cái gì cướp phu quân, ăn nói hàm hồ, xông lên đánh cho taaaaaaa” – Tư Đồ Chiêu Dương tức giận quát to lên. Lập tức một đám y nhân khoảng 7 người từ đâu xuất hiện bao quanh lấy Nhan Nhược Bình. Tư Đồ Chiêu Dương lại cao giọng quát lên:

“một tên lên”

“lên hết đi, sợ hã con điên kia” – Nhan Nhược Bình lè lưỡi chọc tức ả. Tư Đồ Chiêu Dương tức giận quát:

“xông cả lên, nhưng đừng giết ả ta, chỉ là đánh để trừng trị cho ả ta chút giáo huấn mà thôi, né cái mặt ả ra”

“dạ” – Lời vừa dứt đám y nhân đó đã xông lên đánh Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình tặc lưỡi mấy cái rồi tay vung ra chân giơ lên, không đầy một khắc đám y nhân đó bò lổm ngổm trên mặt đất, kẻ thì mắt bầm tím, má sưng to, tay què chân gãy, nằm rên rỉ. Nhan Nhược Bình tiến lại tát cho Tư Đồ Chiêu Dương một cái, quăng cho ả hai chữ: “ngu ngốc”, rồi cầm lấy 10 cây kẹo hồ lô phi thân bỏ đi trước cặp mắt sững sờ của ả cùng mọi người.

~

Nhị vương phủ, giờ Dậu một khắc. Nhan Nhược Bình bận rộn suốt gần một ngày, cuối cùng cũng được thư giãn bên bàn ăn.

“nương tử, ăn từ từ thôi” – Lãnh Thiên ôn nhu dứt canh cho nàng

KHỤ!!! KHỤ!!!!. Nhan Nhược Bình vì quá tức giận, bực bội đành mượn đồ ăn mà trút hết cục tức trong người. Nào ngờ ăn gấp gấp quá thành ra bị sặc

“nương tử, ta đã bảo nàng ăn từ từ mà” – Lãnh Thiên xoa xoa lưng nàng, ánh mắt đầy lo lắng nói.

RẦM!!!!

Nhan Nhược Bình đập mạnh bàn, bực dọc nói:

“Thiên ngươi nghĩ xem có tức không, tên Lãnh Cẩn ấy thật là đại ngu ngốc, đại đại đại ngu ngốc mà, đúng không?”

“đúng nương tử”

“ta chỉ lo cho Bảo Hiền, nàng ta vì quá đau buồn lại không bộc phát ra mà chọn cách nuốt lệ vào trong, hỏi như thế không hại sức khoẻ mới lạ, đúng không?”

“đúng nương tử”

“đã vậy hôm nay ta lại gặp con bé Tư Đồ Chiêu Dương, ả dám giành ăn kẹo hồ lô với ta, cho ngươi xông lên đánh ta, hỏi có tức không?”

PHỤT!!!!!!!!!!

Lời Nhan Nhược Bình vừa dứt đã khiến mọi người không thể nén cười. Vương phi của họ vì mấy cây kẹo hồ lô mà cũng tức giận được sao. Nhan Nhược Bình trừng mắt quét tất cả mọi người làm họ nuốt một ngụm nước bọt, mặt nhần lại. Sau đó Nhan Nhược Bình lấy tay chỉ chỉ thật mạnh vào mặt bàn, vui sướng nói:

“cho ngươi chết nè, cho ngươi chết”

“nương tử nàng giết ả ta” – Lãnh Thiên cũng tức cười trước hành động của nàng, ôn nhu hỏi

“không”

CÁI GÌ? Độc Nhẫn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm cùng Trần Lâm kinh ngạc thốt lên. Nhan Nhược Bình tức giận tới như vậy sao lại không giết Tư Đồ Chiêu Dương được

“làm gì hét to vậy, mấy cái người này”

“xin lỗi phu nhân, sao hôm nay phu nhân nhân từ thế?” – Độc Nhẫn nhẹ giọng cung kính hỏi

“bộ trước giờ ta ác lắm sao?”

“ách, cái này...” – Mọi người lấp bắp không nói nên lời

“ngu ngốc, ta không có ác, mà là cực kì ác, hahaha” – Nhan Nhược Bình hắng giọng cười to.

“sao nương tử không giết chết ả?” – Lãnh Thiên cũng tò mò không kém

“là vì ả chỉ bảo một tên lên đánh ta, ta chọc tức ả, ả cho cả bọn cùng lên nhưng rồi ả lại bảo đám thuộc hạ không được giết ta, chỉ đánh nhẹ để trừng trị và né khuôn mặt ra, coi như ả cũng còn chút gì đó có thể khiến Nhan Nhược Bình ta tha cho” – Nhan Nhược Bình nhàn nhạt nói. Không khí đang dần bình thường trở lại thì lại nghe một tiếng RẮC. Chén canh đã được Lãnh Thiên thổi nguội trên tay Nhan Nhược Bình bị bóp nát, từ người Nhan Nhược Bình bất chợt nộ khí dâng lên, nàng nghiêng răng nói:

“đáng hận nhất là tên cầu hoàng đế, ta hạ mình vàng đến gặp mà hắn dám viện cớ không tiếp, chết tiệt, tức chết mất”

Lãnh Thiên lấy khăn lau lau bàn tay bị ướt nước canh của Nhan Nhược Bình, ôn nhu nói:

“không phải nàng là vua đột nhập sao?”

Nhan Nhược Bình hai mắt sáng lên: “ờ há” – nói đoạn nàng vụt đầu ăn nốt bữa cơm rồi nhanh chân rời đi

“chủ nhân, người không lo phu nhân gặp nguy hiểm?” – Hoạ Tâm nhẹ giọng hỏi

“ta không muốn nương tử ôm cục tức mà đi ngủ, ta muốn tinh thần nàng thập phần thoải mái, nàng dư sức đột nhập ngự thư phòng, bất quá kẻ nào dám gây nguy hiểm cho nàng dù là đại hoàng huynh ta cũng giết” – Lãnh Thiên mỗi lời nói đều phả ra hàn khí khiến mọi người bất giác run lên vì lạnh

~~

Hoàng cung, đêm hôm đó

Nhan Nhược Bình phi thân vào ngự thư phòng, đặt ngay thối xuống ghế, giương mắt nhìn thân ảnh đang phê duyệt tấu chương. Nàng lạnh giọng nói:

“đại hoàng huynh, long thể bất an sao không đi nghỉ ngơi sớm”

“ngươi” – Lãnh Hàn trừng mắt nhìn nàng

“không ai vào đây được đâu, xem ra ngươi cần tăng cường canh phòng chứ” – Nhan Nhược Bình giấu cợt nói

Vốn là đêm đã khuya, với võ công của Lãnh Hàn cũng thuộc hàng cao thủ võ lâm nên y không cho canh phòng nghiêm ngặt là bao

“có chuyện gì?” – Lãnh Hàn lạnh giọng hỏi lại

“mau mắn lắm, ta cũng không muốn vong vo, ai cho phép ngươi ép hôn tiểu thúc hả?” – Nhan Nhược Bình trừng mắt quát

“ép hôn, nực cười, trẫm là hoàng đế một nước, ban hôn cho đệ đệ mình có gì không phải, trẫm vì Lãnh Long quốc, kết mối giao hảo với Hàn Phong quốc có gì không đúng?”

“ngươi vì đất nước hay vì bản thân ngươi, giữ Tư Đồ Chiêu Dương ở lại há chẳng phải muốn không chế đại cục, đừng nói với ta là ngươi thương nhớ không nỡ xa huynh đệ mình, ta khinh, theo như ta biết là ngươi đề ra chủ ý kết thông gia với Hàn Phong quốc, theo thông lệ ngươi đề ra nên tân lang phải về Hàn Phong quốc, ngươi là muốn Tư Đồ Chiêu Dương lấy công tử của Liễu đại học sĩ (1), nào ngờ sự việc bất thành Tư Đồ Chiêu Dương lại đòi cưới tiểu thúc” – Nhan Nhược Bình sổ một tràng

Lãnh Hàn nhíu mày nhìn nàng, sau một hồi mới lên tiếng: “tại sao ngươi biết?”

“ta biết là chuyện của ta, mắc gì tới ngươi, ngươi mau bãi hôn ngay cho ta”

“nực cười, trẫm không bãi hôn” – Lãnh Hàn trừng mắt nhìn Nhan Nhược Bình

“ngươi có sao không bãi hôn, ngươi là muốn nàng ta lấy Liễu Ninh Vũ sao, ngươi là muốn gì đây?”

Lãnh Hàn im lặng chăm chăm nhìn Nhan Nhược Bình. Nhan Nhược Bình sau khi hỏi xong không nghe y trả lời lại thấy y nhìn mình nên nàng hung hăng trợn mắt nhìn lại, sau gần một khắc nàng hai mắt loé lên, há miệng nghiêng răng nói:

“ta biết rồi, ngươi không muốn gây thù với Hàn Phong Quốc, dù sao Hàn Phong quốc cũng là một cường quốc vô cùng mạnh sánh ngang Lãnh Long quốc, tuy không muốn nhưng ngươi đành phải gật đầu, chắc ngươi lại muốn kết thông gia bằng một hôn sự khác”

Lãnh Hàn mâu quang co lại, cột nhả nói: “trẫm thật muốn nghe theo ý ngươi nghĩ ngợi, ngươi bồi trẫm nha”

“bần tiện, miễn đi” – Nhan Nhược Bình không đạt được mục đích còn bị ý giễu nên tức giận phi thân rời đi. Sau khi nàng rời đi, Lãnh Hàn vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc ghế nàng ngồi, mâu quang thu lại, gắng từng tiếng:

“thật là một nữ nhi thông minh, trẫm không có được nàng, đừng mong kẻ khác có được nàng, bất quá nếu không thành trẫm sẽ giết nàng Nhan Nhược Bình mỹ nhân của trẫm”

CHÚ THÍCH:

(1) Tứ trụ Đại học sĩ gồm: Cần chánh điện Đại học sĩ: Chức này giống như Bộ trưởng Lao động ngày nay. Văn minh điện Đại học sĩ: Chức này giống như Bộ trưởng Văn hóa ngày nay. Võ hiến điện Đại học sĩ: Chức này giống như Bộ trưởng Quốc phòng ngày nay. Đông các điện Đại học sĩ: Chức này chuyên dạy con vua và cố vấn cho vua trong lĩnh vực giáo dục.

__ Khương đại học sĩ Khương Tử Lâm là Văn Minh điện đại học sĩ. Khương Tử Trường là con trai Khương Tử Lâm.

__ Còn Liễu đại học sĩ Liễu Mặc Nhiên là Võ hiến điện đại học sĩ.

__ Sơ lược về Liễu Mặc Nhiên: Liễu Mặc Nhiên là đệ đệ của Hoàng thái hậu Liễu Thanh Phụng và thừa tướng Liễu Mặc Khê. Liễu Ninh Vũ là con trai của Liễu Mặc Nhiên

46. Chương 46

cho người điều tra ra sao?” – Tư Đồ Chiêu Dương hất mặt nhìn chăm chăm nô tỳ cận thân của mình, đánh giọng hỏi.

“bẩm công chúa A Xảo ngày đêm lao tâm lao lực, cực khổ muôn vàn, hư tổn thần óc...”

“bớt xàm ngôn đi” – Tư Đồ Chiêu Dương bực bội quá

“ách....dạ dạ A Xảo cho người điều tra mãi mới được một chút ít thông tin”

“nói mau”

“dạ bẩm công chúa, tam vương gia lúc nhỏ thân thiết với một tiểu muội muội, hiện tại nàng chính là tiểu thư của tướng quân phủ Thượng Quan Bảo Hiến, theo điều tra được biết Thượng Quan tiểu thư hình như rất yêu mến tam vương gia nhưng hình như bị tam vương gia coi là tiểu muội, sau đó không lâu lại được hoàng đế ban hôn cùng công tử của Văn Minh điện đại học sĩ Khương Tử Trường, cũng theo điều tra được biết sự tình chuyển biến kì lạ của mọi chuyện là do nhị vương phi Nhan Nhược Bình nhúng tay vào” – A Xảo kể một mạch

“cùng ta đến tam vương phủ” – Tư Đồ Chiêu Dương nghe xong nhú cặp mày liễu rồi đứng dậy ra lệnh

“dạ công chúa”

~~

Tướng Quân phủ

“Khương Tử Lâm tham bái Thượng Quan tướng quân” – Khương Tử Lâm cung kính cúi đầu

“Tử Trường tham kiến Thượng Quan tướng quân” – Khương Tử Trường cũng y lễ cúi đầu cung kính

“Khương đại học sĩ, hiền tế không cần quá đa lễ, Thượng Quan Nghị không dám nhận” – lão tướng quân ôn hoà nâng Khương Tử Lâm và Khương Tử Lâm lên. Đoạn Thượng Quan Nghị hỏi tiếp: “thật quý hoá Khương đại học sĩ nghe thăm tậ phủ, không biết có việc chi chỉ dạy?”

“Thượng Quan tướng quân quá khách khí, Khương mỗ vốn nghĩ hoàng đế ban hôn, con trẻ chưa một lần gặp mặt, tình cảm khó có thể vun đắp được nên Khương mỗ mạo muội tới đây là muốn Tử Trường cùng ái nữ mượn cuộc vui sơn tham thú thủy sắc để tình cảm tiến triển tốt hơn, không biết ý tứ của Thượng Quan tướng quân như thế nào?” – Khương Tử Lâm ôn nhu nói

“hahaha, bậc phụ mẫu nào lại không yêu thương con cái mình, đây là hảo ý tốt đẹp, ta cầu còn không được, ta dĩ nhiên đồng ý, hiền tế lại có tướng mạo nho nhã, ôn nhu, khiêm nhường đúng là một hiền tế xuất chúng” – Thượng Quan Nghị ôn hoà nói

“Tử Trường đa tạ Thượng Quan tướng quân khen ngợi, Tử Trường thật không dám nhận” – Khương Tử Trường cúi đầu khiêm nhường

“còn gọi ta là Thượng Quan tướng quân sao?” – Thượng Quan Nghị ra vẻ nghiêm mặt nói. Thật ra lão đã cho người điều tra vị hiền tế tương lai của chi nữ, được biết Khương Tử Trường là một nho tử văn chương tinh thông, thơ nghệ thuộc hàng anh tài xuất thiếu niên, đang chờ khoa cử để ứng danh trạng nguyên, khiến lão cũng thầm gật đầu khen

“vâng nhạc phụ đại nhân”

“hảo, hahaha” – Thượng Quan Nghị cười lớn rồi cho nô tỳ mời Thượng Quan Bảo Hiền ra.

Chùa Thiên Long là ngôi chùa lớn nhất Lãnh Long quốc, toạ lạc tại ngoại ô Long Tụ thành. Từ con đường dẫn vào chùa, sẽ có dịp chiêm bái nhiều pho tượng lớn nhỏ được trăm chỗ điêu khắc tinh xảo, chùa Thiên Long với những đường nét cổ kính, phủ đầy rêu phong.

Thượng Quan Bảo Hiền cùng Khương Tử Trường sau khi bái phật tại chùa Thiên Long thì nàng cảm thấy có chút thấm mệt, do nàng sức khoẻ dạo này thoát nhìn thì mạnh như bên trong tất suy nhược trùng trùng. Thấy vậy Khương Tử Trường nói:

“Thượng Quan tiểu thư, nàng cố gắng một chút, chúng ta đến trúc đình viện nghỉ ngơi”

“ân”

Đến Long Tụ Thành ngoài Chùa Thiên Long còn phải kể tới một nơi đó là Long Phụng hồ. Long Phụng hồ cách Chùa Thiên Long không xa là mấy. Nơi đây cảnh sắc thiên nhiên hài hòa đẹp tựa trong tranh. Mùa xuân, những giọt nắng cuối cùng lặn lẽ rớt xuống mặt hồ, phản chiếu lấp lánh. Gió thổi nhẹ, lùa qua mặt nước, lay động cả nhành liễu rủ và đám hoa đủ màu sắc khiến bao người phải ngẩn ngơ. Ngồi bên trúc đình viện thích thú ngắm đàn cá vàng nhảy múa tung tăng trên mặt nước. Đứng ven bờ hồ, nhìn ra phía trước là cả một khung trời thơ mộng với những nhành hoa khoe sắc thắm. Sắc hồng của hoa quỳen với màu xanh lục của lá liễu nghiêng mình rũ xuống mặt hồ chìm trong làn sương khói mong manh trong nắng sớm như tạo nên không gian kỳ ảo nửa thực nửa mơ. Mùa xuân, muôn hoa nở rộ bên cạnh lá liễu buông tơ mảnh thướt tha trong gió càng làm cho cảnh đẹp Long Phụng Hồ trở nên sống động, rực rỡ sắc hương bội phần.

“Thượng Quan tiểu thư, ta dìu nàng vào trúc đình viện nghỉ ngơi”

“đa tạ Khương công tử”

Đúng là ông trời trêu chọc lòng người mà. Khương Tử Trường dìu Thượng Quan Bảo Hiền vào trúc đình viện thì một cuộc gặp gỡ tình cờ không nên có đã có. Bên trong trúc đình viện là Lãnh Cẩn cùng Tư Đồ Chiêu Dương. Thượng Quan Bảo Hiền thấp giọng bất giác thốt lên:

“Cẩn ca ca”

“tham khiến tam vương gia” – Khương Tử Trường thấy thần sắc của Thượng Quan Bảo Hiền đối với Lãnh Cẩm có chút khác lạ nhưng cũng hướng Lãnh Cẩm cúi đầu

“không cần đa lễ” – Lãnh Cẩm lạnh giọng nói

Tư Đồ Chiêu Dương thấy sắc mặt có vẻ khác lạ của Lãnh Cẩm khi thấy vị thanh y thiếu nữ kia, nàng nhũn mày, lạnh giọng hỏi:

“xin hỏi cao danh quý tánh vị cô nương đây”

Thượng Quan Bảo Hiền thấy ánh mắt dao găm của thân tím chu sa đối diện thì bất giác nuốt một ngụm khí lạnh, cười nhạt và nói:

“ách, ta tên Thượng Quan Bảo Hiền”

“ra là tài nữ của tướng quân phủ, nếu vậy ta mạn phép đoán vị công tử nho nhã đạo mạo đây là Khương công tử của Văn Minh điện đại học sĩ, hiền tế tương lai của tướng quân phủ” – Tư Đồ Chiêu Dương đánh giọng hỏi

“tại hạ Khương Tử Trường” – Khương Tử Trường nho nhã đáp

Tư Đồ Chiêu Dương dùng ánh mắt đưa tình liếc Lãnh Cẩm một cái, rồi lại nhìn Thượng Quan Bảo Hiền như khiêu khích, nàng nắm tay Lãnh Cẩm, dựa đầu vào ngực y tình nồng ý đậm nói:

“ta là Tư Đồ Chiêu Dương, tân nương tử tương lai của tam vương gia”

Thượng Quan Bảo Hiền trên trán lấm tấm mồ hôi, nhưng hết thấy đau khổ, chua xót nàng cố nén chặt vào đáy lòng nay bị cái nhìn khiêu khích cùng tình cảnh trước mắt khiến, vốn Lãnh Cẩm cũng không có đẩy Tư Đồ Chiêu Dương ra, nàng vốn thân thể khá suy nhược do tâm bệnh đã gắng gượng hết sức cũng không tài nào chịu đựng nổi, nàng đầu óc ong ong, mặt nhợt nhạt, loạng choạng ngã.

Thượng Quan Bảo Hiền bất giác cảm thấy một vòng tay ấm áp đỡ lấy mình, nàng mở nhẹ mắt, trong lòng liền truyền đến một cảm giác vui sướng. Bàn tay ấy là của người mà nàng đặt trọn tâm tư vào, là bàn tay vững chãi của tam vương gia Lãnh Cẩm. Tuy nhiên niềm vui của nàng không kéo dài bao lâu, liền một tiếng vỡ vụn tan nát.

“Khương công tử, phiền công tử dìu Thượng Quan tiểu thư về phủ”

Thượng Quan Bảo Hiền được Khương Tử Trường đỡ lấy dìu đi, khi đi Thượng Quan Bảo Hiền không quên để lại cho Lãnh Cẩm một cái nhìn đầy đau đớn, chua xót cùng thống khổ.

Tướng Quân phủ, khuê phòng Thượng Quan Bảo Hiền

“xin lỗi Thượng Quan tiểu thư, đã mạo phạm khuê phòng nàng” – Khương Tử Trường nho nhã nói

“không sao, cũng là nhờ công tử dìu ta về, đa tạ” – Thượng Quan Bảo Hiền ôn hoà đáp lại

“vậy Thượng Quan tiểu thư nghỉ ngơi đi, tại hạ cáo từ”

“người ta yêu là Cẩm ca ca, chính là tam vương gia” – Thượng Quan Bảo Hiền nhìn ra điểm khác lạ của Khương Tử Trường, không muốn giấu diếm y, tốt nhất là trước khi thành hôn nên nói rõ tất cả sẽ tốt hơn cho cả hai (fox: *cười ha hả* vậy mà không sáng mắt nhìn ra LC làm bộ ~ NNB: ngu ngốc, người không nghe kể trong cuộc luôn mù mắt sao ~ fox: *gãi đầu* ờ hen ~ NNB: *tặc lưỡi chế giễu*)

Điểm vài giây, nàng nói tiếp: “nhưng cũng là do ta đơn phương, Khương công tử, thành thật xin lỗi”

Khương Tử Trường nhìn chăm chăm Thượng Quan Bảo Hiền. Không khí trong phòng có phần ngưng ngạo, sau gần một khắc, y mới lên tiếng phá tan bầu không khí ảm đạm này: “không sao, Thượng Quan tiểu thư đã thành thật với ta, ta không để ý, ta tin là khi hai ta thành thân, tình cảm của hai ta sẽ từ từ bồi đắp, Thượng Quan tiểu thư, nàng là nên nghỉ ngơi đi”

Khương Tử Trường nhẹ giọng nói xong liền rời đi trong một khoảng trầm mặc trong lòng. Trên đường về Khương phủ, y không khỏi suy nghĩ: “Thượng Quan tiểu thư quả là một tài nữ nhưng lại có mệnh khổ trong

tình duyên, nàng lại rất thành thật với ta, sau này ta nhất định sẽ yêu thương nàng, không để nàng đau khổ nữa”

~

Lão thiên gia nhàn rồi sinh tội lỗi, lão lại gây ra một cảnh trở trêu. Lễ thành hôn của Khương Tử Trường cùng Thượng Quan Bảo Hiền lại đúng vào ngay ngày đại hôn của Lãnh Cẩm cùng Tư Đồ Chiêu Dương.

Nhan Nhược Bình gằm thét trong vương phủ khiến mọi người thất kinh bạt vía.

“aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, lão thiên gia ngươi tại sao lại tàn nhẫn như thế, nguyệt lão gia gia ngươi, tại sao lại ác độc như thế, vấn bài của ta thế là thua sạch rồi sao, ta không cam lòng, ta không cam lòng, ta không cam lòng, aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

“nương tử, nàng không tính là phá hôn lễ chứ?” – Lãnh Thiên cười khổ, ôn nhu hỏi

“phá hôn lễ rồi tên ngu ngốc đệ đệ của ngươi có chịu cưới Bảo Hiền sao, phá hôn lễ để rồi hại Bảo Hiền ế tới già sao, ta tức quá đi mất” – Nhan Nhược Bình phùng mang trợn má thét lớn.

“nương tử, bình tĩnh đi, nàng hẳn có cách” – Lãnh Thiên ôn nhu nói

“ta sớm nghĩ ra định đánh tráo nương tử, đổi kiệu hoa, dù sao ngày mai cũng là song hỉ mà, ta đã bàn bạc với Thượng Quan Bảo Hiền kêu nàng ta khôn lanh một chút nào ngờ nàng ta từ chối, nàng ta nói thà lấy người mình thương còn hơn lấy người không thương mình và nàng ta còn sợ ảnh hưởng tới chi ban giao hảo hai nước, haizzzzzzz za nên toàn bộ kế hoạch của ta trôi sông trôi biển ráo rồi” – Nhan Nhược Bình tức tối nói

“nương tử của ta thật là vì người khác, nàng thật đáng yêu mà” – Lãnh Thiên ôm nàng vào lòng, xoa xoa cơn tức giúp nàng

“chỉ có người là tốt nhất thôi, Thiên yêu dấu của ta” – Nhan Nhược Bình quay lại nựng Lãnh Thiên mấy cái

“phu nhân tới khi nào phu nhân mới gọi chủ nhân là chàng vậy, phu nhân cứ xưng ta ngươi hoài” – Hoạ Tâm nhú mày nói

“ta không thích gọi chàng chàng thiếp thiếp nghe nổi da gà lắm” – Nhan Nhược Bình rùng mình, xoa xoa cánh tay

“ta cũng thích nương tử gọi ta ngươi hơn” – Lãnh Thiên sủng nịnh xướng theo

“ôi hảo phu quân của taaaaaaaa ô ô” – Nhan Nhược Bình cười tít mắt xoa xoa hai má Lãnh Thiên

Cuối cùng đại lễ thành hôn của Khương Tử Trường cùng Thượng Quan Bảo Hiền và Lãnh Cẩm cùng Tư Đồ Chiêu Dương cũng đến. Không khí náo nhiệt của Long Tụ thành vì thế mà dâng lên gấp bội. Bề ngoài thì thập phần linh đình vui vẻ trong tiếng chúc tụng nhưng đâu ai biết được bên trong lại không như vậy.

Thừa tướng phủ khuê phòng Thượng Quan Bảo Hiền

“vương phi, cảm ơn người đã giúp Bảo Hiền trang điểm”

“đây cũng là việc ta có thể làm tốt nhất giúp người mà thôi” – Nhan Nhược Bình thở dài nói

“không vương phi còn làm được một việc tốt là giúp Bảo Hiền tìm được một trạng phu thông tình đạt lý mà, Bảo Hiền vô vàn cảm tạ ơn nghĩa mà vương phi đã dành cho Bảo Hiền” – Thượng Quan Bảo Hiền cười nhạt nói

Tân nương tử, giờ lành đã đến, kiệu hoa cũng đã ở trước cửa phủ. Thượng Quan Bảo Hiền được Nhan Nhược Bình cùng bà mối dìu lên kiệu hoa.

“khởi kiệu” – âm thanh của bà mối vang lên.

Kiệu hoa được tám kiệu phu khiêng đi tới giữa đại phố Long Tụ thành chiếc kiệu hoa của Tư Đồ Chiêu Dương cùng Thượng Quan Bảo Hiền giáp mặt nhau. Nhan Nhược Bình liếc xéo một cái rồi lạnh giọng quát:

“đi thôi”

Hai kiệu né nhau theo hai đường thẳng song song lướt qua nhau. Cuối cùng chiếc kiệu hoa cũng dừng lại ở trước phủ Văn minh điện đại học sĩ. Do cùng một ngày mà tới hai hôn lễ nên Thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu vì yêu thích đứa cháu dâu Nhan Nhược Bình nên đã làm chủ hôn cho bên tướng quân phủ và đại học sĩ phủ. Dĩ nhiên hôn lễ còn lại do hoàng đế Lân Hàn làm chủ hôn. Nếu so về mặt quy mô dĩ nhiên hôn sự của Chiêu Dương công chúa long trọng hơn hẳn, hoàng đế Hàn Phong quốc chuyển không biết bao nhiêu là lính lễ, đủ để thấy Tư Đồ Chiêu Dương thật là một công chúa bảo bối của Hàn Phong quốc.

Trở về phủ đại học sĩ, Khương Tử Trường đá cửa kiệu, nắm tay Thượng Quan Bảo Hiền dìu nàng vào phủ trong tiếng chúc hỉ của bà mối: “Thuyền hoa đến trước cửa/ Phúc Thọ đều song toàn/ Ngôi sao may mắn chiếu/ Vinh hoa vạn vạn năm/ Người mới rời thuyền đến/ Kèn trống sắp hai bên/ Hai người cùng bước tới/ Thêm hỉ lại thêm tài/ Người mới bước về trước/ Mỗi bước, hoa dưới chân/ Một bước/ Lập xuân cùng vũ thủy/ Xuân về, đón hoa xuân /Hai bước/ Kinh chấp và xuân phân/ Đầy rừng hoa đào nở/ Ba bước/ Thanh minh cùng cốc vũ/ Đào nở lòng người vui/ Bốn bước/ Lập hạ và tiểu mãn/ Gió thổi, hoa quỳnh nở/ Năm bước/ Mang chủng, hạ chí tới/ Thạch lựu đỏ như lửa/ Sáu bước/ Tiểu thử và đại thử/ Ánh mặt trời soi rọi/ Bảy bước/ Lập thu và dĩ khứ/ Phù dung nở như ý/ Tám bước/ Bạch lộ cùng thu phân/ Quế, lan tràn trước cửa/ Chín bước/ Hàn lộ cùng sương giáng/ Hoa cúc nở đầy vườn/ Mười bước/ Lập đông cùng tiểu tuyết/ Mai hồng đều nở bung/ Mười một bước/ Đại tuyết cùng đông chí/ Vừng vàng từng trúc mai/ Mười hai bước/ Tiểu hàn và đại hàn/ Động phòng đẹp mối duyên/ Người mới bước về trước/ Hương án bày trước mặt/ Lư hương, hoa trái bày/ Chờ người mới bái thiên”. (1)

47. Chương 47

Hôm nay ngày thìn, theo quan niệm dân gian THÂN TÍ THÌN TAM HẠP. Nên hôn lễ bắt đầu vào giờ Thân. Khương Tử Trường dìu Thượng Quan Bảo Hiền vào đại sảnh, trước mặt Thái hoàng thái hậu và Hoàng thái hậu để làm lễ. Trong chiếc khăn hỉ đội đầu, Thượng Quan Bảo Hiền bắt tri bất giác một dòng lệ tuôn rơi, miệng thì thầm: “Cẩn ca ca, tạm biệt”. Bà mối bắt đầu hô to:

“nhất bái thiên địa”

bái bái bái

“nhị bái quân chủ”

bái bái bái

“phu thê giao bái”

“nương tử, tam bái” – thấy Thượng Quan Bảo Hiền do dự chần chờ không quỳ xuống lễ tam bái, Khương Tử Trường nhắc nhẹ lần thứ 1

“nương tử, tam bái” – thấy Thượng Quan Bảo Hiền do dự chần chờ không quỳ xuống lễ tam bái, Khương Tử Trường nhắc nhẹ lần thứ 2

“nương tử, tam bái” – thấy Thượng Quan Bảo Hiền do dự chần chờ không quỳ xuống lễ tam bái, Khương Tử Trường nhắc nhẹ lần thứ 3

Cuối cùng Thượng Quan Bảo Hiền cũng chịu quỳ xuống, lệ nhạt nhòa trên khuôn mặt nàng nhưng bất quá chẳng ai thấy được điều tối kị đó trong ngày hỉ. Bà mối lại một lần nữa cao giọng hô to:

“phu thê giao bái”

Thượng Quan Bảo Hiền vừa hạ thấp đầu chuẩn bị bái thì một âm thanh trầm vang lên khiến tất cả mọi người đều trở mắt nhìn về một hướng

“không được bái”

“phút cuối” – Nhan Nhược Bình vừa bất ngờ vừa thích thú kêu thầm

Thượng Quan Bảo Hiền nghe xong thì giật bắn người, mặt tròn tròn, nàng vội vội vàng vàng kéo khăn hỉ khỏi đầu, khi vừa nhìn thấy rõ thân ảnh đang dần tiến vào, hai bờ vai run rẩy, miệng nàng lắp bắp:

“sao....sa....o lại có....có....thể”

Nàng chưa kịp định thần lại đã bị thân ảnh ấy kéo đi. Mọi người chưa kịp hoàn hồn để hiểu chuyện gì đang xảy ra đã thấy hai thân ảnh ấy rời đi.

“có kẻ cướp tân nương, chặn họ lại” – một âm thanh vang lên đầy tức giận, thanh âm nay phát ra từ miệng Khương đại học sĩ Khương Tử Lâm

Với những diễn biến đầy bất ngờ như thế, ai mà kịp trở tay, chỉ có gần một chục đám gia đình lật đật đuổi theo, Nhan Nhượng Bình lui về phía sau, tay đẩy một nguồn nội lực trụ ở giữa ngón trỏ và ngón giữa phóng tới chân bọn gia đình. Họ bất ngờ bỏ nhau cả đám.

Nhan Nhượng Bình thấy sắc mặt không ổn của Thái hoàng thái hậu, hoàng thái hậu, Thượng Quan Nghi, nàng sau khi đánh mắt với Độc Nhãn xong liền bước lên nhanh miệng nói:

“hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, chắc mọi chuyện có ẩn tình, để Bình nhi dẫn người đi tìm họ về”

Đoàn người được chia làm bốn tốp. Một do Nhan Nhượng Bình, một do Độc Kiêu, một do Hoạ Tâm dẫn đầu theo các hướng toả ra tìm kiếm.

Một lúc sau Độc Nhãn tiến tới gần sát Nhan Nhượng Bình miệng nói lớn: “thuộc hạ không tìm được, nhưng phía dưới một tay đã chìa ra một mảnh giấy nhỏ với nội dung: “TRÚC ĐÌNH VIỆN”. Những kẻ sau lưng tuyệt nhiên không thấy được điều mờ ám này.

Trúc đình viện nằm ở Long Phụng hồ ngoại ô Long Tụ thành(fox: ta đã từng đề cập và miêu tả nơi này ở chương 46 rồi đấy các tênh êu)

Nhan Nhượng Bình liếc Độc Nhãn thêm một lần nữa, y hiểu ngay lập tức, y thông báo ngay với Độc Kiêu và Hoạ Tâm để né ngoại ô thành ra.

Ngoại ô thành, Trúc Đình viện

“Cẩn ca ca” – Thượng Quan Bảo Hiền nhẹ giọng gọi

“Hiền muội, là lỗi tại ta đã làm muội đau khổ” – Lãnh Cẩn ôm ngay Thượng Quan Bảo Hiền vào lòng, hai thân thể áp sát nhau, hơi ấm qua lại truyền cho nhau trong không gian thanh vắng tĩnh mịch nơi Trúc đình viện này.

“Cẩn ca ca là thích Bảo Hiền”

“không phải là thích”

“vậy tại sao lại.....”

“là yêu, ta xin lỗi muội, là ta khiến muội khổ sở như thế này” – Không để Thượng Quan Bảo Hiền nói hết câu, Lãnh Cẩn lập tức nói ngay.

“trước kia vì lí do gì mà lại nói không yêu Bảo Hiền, lại nói có ý trung nhân” – Thượng Quan Bảo Hiền đưa nhẹ bàn tay thon dài vuốt mấy sợi tóc của Lãnh Cẩn, nỉ non hỏi

“không ngại nói rõ với muội, trong số các hoàng huynh hoàng đệ người thân thiết với ta nhất là nhị hoàng huynh Lãnh Thiên, y khẳng khái, chính trực, tuy có lãnh khốc vô tình nhưng từ nhỏ y luôn là người tốt với ta, kẻ tâm cơ hiểm độc nhất chính là đại hoàng huynh”

“hoàng đế sao?”

“đúng vậy, bất kể những ai hay bất kể việc gì ảnh hưởng nhỏ đến ngai vàng của đại hoàng huynh, không cần biết là thủ túc tình thâm huynh ấy đều đại khai sát giới, việc ta lấy muội có thể sẽ khiến huynh ấy nghĩ ta muốn cấu kết với Tướng quân phủ” – Lãnh Cẩn nói

Thượng Quan Bảo Hiền nhìn Lãnh Cẩn đắm đuối rồi bất ngờ buông lời trên gheo: “hèn chi nhị vương phi lúc trước có nói Cẩn ca ca vì một lí do ngu ngốc nào đó nên không yêu muội được”

“nhị tẩu từng nói với muội”

“ân, nhưng lại không kịp nói rõ vì muội bảo không tin, vương phi khi đó có đôi chút tức giận nên rời khỏi, nếu muội chịu ngồi lắng nghe thì hay biết mấy”

“nhị tẩu thật có lòng” – Lãnh Cẩm thốt lên

“nhị vương phi còn cố ý sắp xếp hôn sự này // nhị tẩu còn cố ý sắp xếp hôn sự này” – hai thanh âm cấp đồng thanh vang lên. Rồi cả hai cùng nhau cười.

“đến cuối cùng Cẩm ca ca cũng đến cướp tân nương đấy thôi” – Thượng Quan Bảo Hiền buông lời trêu ghẹo.

“phải, cũng may muội chưa tam bái, nếu không ta là hối hận cả đời”

“tại sao tới phút cuối huynh mới tới tìm muội” – Thượng Quan Bảo Hiền chờ đợi câu trả lời của Lãnh Cẩm. Nàng thật sự muốn biết vô cùng.

“trước khi kiện hoa của công chúa Hàn phong quốc tới, nhị hoàng huynh đã nói với ta mấy lời....”

~~

Quay lại quá khứ chút xíu nào

LỘP BỘP!!!!

Lãnh Thiên vỗ mấy cái vào vai Lãnh Cẩm, lạnh giọng nói:

“người rõ là yêu Hiền muội nhưng lại không có dũng khí thừa nhận, người nghĩ Hiền muội và Khương Tử Trường sẽ hạnh phúc sao, còn Tư Đồ Chiêu Dương, người không yêu ả ta, vậy người sẽ đem lại hạnh phúc gì cho ả ta, còn riêng người sẽ tự hạnh phúc được sao, một mình người trực tiếp và gián tiếp gây thương tổn cho cả bốn người, điều đó không phải gọi là đúng hay sai mà phải gọi là ngu ngốc hay thông minh. Người nghĩ mình sẽ ngu ngốc hay thông minh. Một ngày nào đó người sẽ hối hận vì quyết định này, nương tử ta từng nói ranh giới của được và mất là rất mong manh, khi người từ bỏ hạnh phúc của mình thì nó sẽ vĩnh viễn ra đi. Chắc người hiểu những gì ta muốn nói, Lãnh Thiên ta tuyệt nhiên không chấp nhận có một huynh đệ ngu ngốc”

~

Trở về hiện tại nào

“Thiên ca ca nói thật hay, theo Bảo Hiền nghĩ hiện tại là Cẩm ca ca rất thông minh” – Lời của Thượng Quan Bảo Hiền vừa dứt thì từ đằng xa một thân ảnh hướng Trúc Đình viện phi thân tới

“tham kiến tam vương gia” – Thân ảnh vừa tới cung kính cúi đầu chào

“các hạ đây là?” – Lãnh Cẩm lạnh giọng hỏi, ánh mắt đề phòng kẻ vừa tới

“ta là Độc Nhãn do nhị vương phi phái tới muốn chuyển mấy lời cùng cái này tới cho hai vị” – Độc Nhãn đưa ra kim bài với một mặt trạm nổi hình rồng, một mặt in nổi chữ Thiên

“Kim bài của nhị hoàng huynh” – Lãnh Cẩm nhíu mày nói

“bẩm tam vương gia, vương phi nhờ ta chuyển bao hành lí cùng xấp chỉ phiếu này, mong các vị hãy rời đi thật xa” – Độc Nhãn đưa ra hai bao hành lí cùng một xấp rất nhiều chỉ phiếu.

Lãnh Cẩm cùng Thượng Quan Bảo Hiền nhìn nhau cười, cả hai cùng xướng:

“chúng ta sẽ cùng trở về, xin tội trước Thái hoàng thái hậu, hoàng thái hậu và hoàng thượng, ơn nghĩa của người chúng ta vô cùng cảm động và khắc ghi, quyết không liên lụy đến người” (fox: người ở đây là ám chỉ Nhan Nhược Bình; những chữ in đậm là lời nói của Thượng Quan Bảo Hiền, những chữ bình thường còn lại là của Lãnh Cẩm; ở đây tức là hai người cùng tiếp lời nói cho nhau)

Lãnh Cẩm nhìn Thượng Quan Bảo Hiền nhẹ giọng nói:

“có chết sẽ cùng chết”

“chúng ta không thể làm đôi uyên ương ở kiếp này, xin hẹn cùng nhau làm đôi phu thê dưới suối vàng, nguyện kết mối duyên ngàn năm ở vạn kiếp sau” – Thượng Quan Bảo Hiền cũng trao lại Lãnh Cẩm ánh mắt thăm thiết, đầy nồng ý nỉ non nói.

Độc Nhãn biết không thể xoay chuyển được đôi uyên ương trước mắt đành thu lại hành lí cùng xấp chi phiếu rồi phi thân rời đi.

Tại một gốc cây đại thụ lớn khoảng ba bốn người ôm mới phủ hết thân cây.

ỢC ỢC ỢC

“lão thiên, ta làm gì nên tội nên tình mà lão khiến ặt mũi ta đều mất sạch, lão thiên ông không có mắt hay sao hãaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, mạng ta thật khổ quá” – 1 thanh âm đầy tức giận hét lên. Rõ ràng mà nói đây là thanh âm của nữ.

ỢC ỢC ỢC

“khổ, hahaha, làm sao khổ bằng ta, ta mới thật là khổ, mặt mũi ta mới là mất sạch” – 1 thanh âm khác nghe xong liền bắt bẻ quát to. Nghe rõ một chút đó là thanh âm của nam.

“ai đang nói thế?” – thanh âm nữ vang lên

“ta đang nói” – thanh âm nam vang lên

Thân ảnh mang thanh âm nữ ngó ngó ngược ngược lên cây cổ thụ rồi sảng giọng quát:

“cây cổ thụ chết tiệt, ngươi có gì mà khổ, bày đặt láo”

“ta là người, nào phải cây cổ thụ” – thanh âm nam lại vang lên

“người sao, ở đâu?” – thanh âm nữ vang lên

“ở đây” – thanh âm nam nói to

Thân ảnh mang thanh âm nữ ngược ngược ngó ngó mãi không thấy, bực tức hét to:

“rốt cục là ở đâu, sao lại không thấy”

“ở gốc cây cổ thụ” – thanh âm nam nói

“gốc cây” – thanh âm nữ lẩm bầm, rồi liêu xiêu đứng dậy mò mò dò dò từng bước. Cuối cùng thân ảnh mang thanh âm nữ cũng tìm thấy chủ nhân của giọng nói kia. Hoá ra cả hai ngồi hai bên thân cây đại cổ thụ. Cả hai cùng ngồi sát bên nhau, dựa vào gốc cây cười cười nói nói:

“ngươi vì sao lại khổ sở a”

“hôm nay là ngày thành hôn của ta, nhưng tân nương tử ta lại bỏ đi theo một người khác” – thanh âm nam chua xót nói

“sao ngươi không cản lại” – thanh âm nữ nói

“cản, kẻ đó mới là người mà tân nương tử yêu, ta cản thì được kết quả gì, thôi bỏ đi, nói chuyện khổ sở của cô nương xem nào” – thanh âm nam nói

“hahaha, ta hôm nay làm tân nương tử xinh đẹp” – thanh âm nữ nói giọng đầy tự hào

“phải rất đẹp” – thanh âm nam cũng xướng theo

“nhưng ta vừa bước chân vào đại sảnh để chuẩn bị tam bái thì hắn đã bỏ đi, hahaha” – thanh âm nữ cười chua xót

“đồng bệnh tương lân” – thanh âm nam nói

“đúng chúng ta là hai kẻ đồng bệnh tương lân” – thanh âm nữ nói

“đúng hahaha, nào uống cạn hết để quên đi nỗi sầu này” – thanh âm nam nâng vò rượu trong tay lên nói

“phải không say không quên sầu, dzô” – thanh âm nữ cũng nâng bầu rượu cùng với vò rượu rồi cả hai bắt đầu uống. Quá ra này giờ là hai kẻ say nói chuyện với nhau.

“ta tên Tư Đồ Chiêu Dương” – thanh âm nữ sau khi uống một hơi rượu thì nói

“ta tên Khương Tử Trường” – thanh âm nam cũng thế

“hahaha, vậy nương tử hệt của người là Thượng Quan Bảo Hiền mà, người thật ngu ngốc” – Tư Đồ Chiêu Dương nói

“cô nương cũng thật ngu ngốc phu quân hệt của cô nương kéo nương tử hệt của ta đi” – Khương Tử Trường nói

“người dám **** ta ngu ngốc, ta đường đường là công chúa lá ngọc cành vàng, không hề ngu ngốc” – Tư Đồ Chiêu Dương rống lên cãi

“hahaha, công chúa thì cũng là ngu ngốc mà thôi” – Khương Tử Trường hiện tại say khướt còn biết trời trăng gì nữa đâu

“á á á á á á á” – Khương Tử Trường hét toáng lên

“sao người không né” – Tư Đồ Chiêu Dương nghe y **** mình ngu ngốc nên cầm cánh tay y cắn mạnh vào, sau khi đã ngứa răng thì bật vụt góc đầu lên, mặt ghé sát mặt Khương Tử Trường, mắt mở to, khuôn miệng anh đào mở ra hỏi

“tại sao phải né” – Khương Tử Trường hỏi ngược lại. Khuôn mặt của hai người áp thật sát nhau, mũi cũng sắp đụng nhau, hơi thở nồng mùi rượu hoà quyện cùng nhau. Chợt Tư Đồ Chiêu Dương nhẹ giọng nói:

“nhìn kĩ người cũng anh tuấn nga”

“cô nương cũng rất đẹp”

Thế là trong cái đêm trăng ấy, dưới gốc cây cổ thụ hai thân ảnh say mềm trao nhau nụ hôn và ôm nhau ngủ thật ngon lành.

48. Chương 48

“bắt tất cả lại” – 1 thanh âm vang lên

“không cần, bọn ta sẽ theo các người về gặp hoàng thượng” – Lãnh Cẩm lạnh giọng nói

Đám người do Nhan Nhược Bình dẫn đi bắt Lãnh Cẩm và Thượng Quan Bảo Hiền là gia đình của Văn minh điện đại học sĩ cùng binh lính của Tướng quân phủ, còn bọn lính áo vàng này khỏi phải nói cũng biết đó chính là Lãnh y vệ của hoàng cung.

~~

Hoàng cung

“Lãnh Cẩm tham kiến đại hoàng huynh”

“nhi nữ Thượng Quan Bảo Hiền tham kiến hoàng thượng”

RẦM!!!!

“đại hoàng huynh, người còn biết gọi ta là đại hoàng huynh sao, trong mắt người còn có đại hoàng huynh này sao hả” – Lãnh Hàn đập mạnh bàn, thanh âm đầy tức giận

“Lãnh Cẩm và Bảo Hiền yêu nhau, có gì là sai?” – Lãnh Cẩm vừa quì vừa nói

“sai ở chỗ yêu không đúng thời điểm, người có biết người trong ngày đại hôn với công chúa Hàn Phong quốc lại bỏ tân nương, khiến cho trầm mất mặt với ban giao Hàn Phong quốc, người là muốn hai nước nổ ra chiến tranh, người là muốn bá tánh lầm than, người là muốn máu chảy thành sông RẦM!!!!” – Lãnh Hàn tức giận quát, kèm theo 1 tiếng đập bàn thật mạnh

“đại hoàng huynh, ta nguyện chết cũng ở bên cạnh Hiền muội, bọn ta lấy cái chết để ăn nói với Hàn Phong quốc” – Lãnh Cẩm thanh ân dứt khoát

“được, người đâu đem bọn chúng nhốt vào địa lao, mười ngày sau chém đầu thị chúng. Không để bất cứ ai đến thăm phạm nhân” – Lãnh Hàn chẳng mảy may do dự hay thương tiếc

“tuân lệnh”

“khương công tử, chuyện tối qua giữa ta và người, coi như chưa có gì xảy ra” – Tư Đồ Chiêu Dương ấp úng nói

“tại hạ thật đáng chết” – Khương Tử Trường ái ngại nói

“ta rất sòng phẳng, là ta và người cùng say, chúng ta bắt quá chỉ là nằm ngủ cạnh nhau thôi, không có gì đáng nói, chỉ hi vọng người không nên nói ra, hiểu rõ chưa”

“tại hạ hiểu rõ”

~~

Trưa hôm đó

Nhan Nhược Bình sau khi biết chuyện Lãnh Cẩm cùng Thượng Quan Bảo Hiền ba ngày sau bị trầm liên lo lắng không yên, cùng Lãnh Thiên vào cung diện thánh. Vốn Nhan Nhược Bình muốn bọn họ làm đôi uyên ương bỏ trốn. Ai dè họ lại đâm đầu về hoàng cung chịu tội chứ. Thật là ngoài dự đoán mà.

Long Hiền Các, ngự thư phòng

“Lãnh Thiên tham kiến đại hoàng huynh”

“bình thân”

“đại hoàng huynh, ta đến đây.....” – Lời Lãnh Thiên chưa hết đã bị Lãnh Hàn dùng tay ngăn lại không để y nói

“nhị hoàng đệ, trầm biết người đến để cầu xin cho tam hoàng đệ nhưng hấn phạm tội khi quân, trầm đường đường là thiên tử của Lãnh Long quốc không thể hỉ lòng với Hàn Phong quốc để thiên hạ chê cười được, thiên tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, huống hồ hấn đường đường là tam vương gia, biết pháp phạm pháp” – Lãnh Hàn tuyện tình nói

“thiên tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, vậy đại hoàng huynh có chắc mình là minh bạch một đời” – Lãnh Thiên lạnh giọng giễu cợt

“Lãnh Thiên, người là muốn ám chỉ điều gì?”

Lãnh Thiên hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ nói: “đệ muốn ám chỉ việc gì không lẽ đại hoàng huynh thật không biết”

“người, hỗn xược” – Lãnh Hàn nghiêng răng nói. Cả hai nhìn nhau bằng ánh mắt toé lửa Không khí đang chìm trong im lặng, một sự đáng sợ tràn ngập ngự thư phòng khiến hết thấy bọn thái giám và cung tỳ xung quanh đều sợ hãi quá độ. Lãnh Thiên ngửa mặt lên rộ ra một tràng cười rét tới thấu xương, thanh âm phát ra có thể ngưng đọng cả khối không khí lớn với áp suất cao:

“hahaha, hoàng thượng, người bắt nhân đừng trách có một ngày ta bắt nghĩa” – Lãnh Thiên không còn xưng hô huynh đệ mà đổi thành ta và người đủ chứng tỏ y là coi như chẳng cần có người huynh trưởng khát máu này. Lời vừa dứt, y xoay lưng bước đi.

Nhan Nhược Bình cũng chẳng khâm khá là mấy. Nàng đi tới Phượng Thanh cung để nhận lỗi và trình bày rõ mọi chuyện, Thái hoàng thái hậu cùng hoàng thái hậu tuy không trách cứ nàng nặng, chỉ là phạt nàng

chép kinh xám hối tội lỗi. Tuy Lãnh Cẩn là đứa cháu mà Thái Hoàng thái hậu yêu thương, nhưng bà đành gạt nước mắt chứ chẳng thể giúp được, vì trước khi Nhan Nhược Bình đến bà đã bãi giá Long Hiên các, nhưng nghe đứa cháu trưởng nói về luận chữ tín và mối bất hoà ảnh hưởng đến dân chúng nên bà đành gạt nước mắt trở về Phượng Thanh cung. (fox: ôi giờ hình phạt cũ rích ~ NNB: là ai hại ta chép phạt hả, là người biết không, phụ chép với ta mau ~ fox: *cười đều* ai em sợ ri, ta không biết viết loại chữ cổ herher tự xử đi cưng à). Nhắc đến loại chữ cổ, vốn Nhan Nhược Bình nhà ta cũng chẳng biết viết, nhưng khi được cáo tỉnh đem lên thiên giới, cáo tỉnh đã tặng cho nàng một món quà coi như cảm ơn những món ăn mà nó ăn trộm ở nhà nàng. Chẳng qua món quà đó là giúp nàng thông hiểu được ngôn ngữ cổ đại, bất quá nàng cũng không cần mang danh mù chữ.

~~

Nhị vương phủ

“hắn ta tuyệt tình” – Lãnh Thiên lạnh giọng nói

“tên ôn dịch đó, thật bệnh hoạn, thật ác độc mà, đã chém đầu mà còn không cho ai vào thăm nữa” – Nhan Nhược Bình siết tay đầy tức giận nói

Không khí bây giờ thật đáng sợ đến nỗi không ai thở nổi. Vì sao? Vì trong thư phòng hiện giờ tất cả đều chìm trong sự tức giận của đôi phu thê Lãnh Thiên – Nhan Nhược Bình. Không chỉ có họ mà Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và Trần Lâm đều nghĩ cách. Và phương pháp cuối cùng chính là cướp ngục.

“quyết định vậy đi” – Nhan Nhược Bình lạnh giọng nói

Đêm hôm đó, Lãnh Thiên và Nhan Nhược Bình hai thân ảnh hắc y xông vào địa lao, với thủ pháp nhanh nhẹn, một thân võ công thâm hậu, chẳng mấy chốc đã vào được địa lao

“các người là ai?” – Lãnh Cẩn lạnh giọng hỏi

Hai thân ảnh hắc y tháo khăn che mặt ra.

“nhị hoàng huynh, nhị tẩu” – Lãnh Cẩn giật bắn cả người

“Thiên ca ca, vương phi, sao cả hai lại ăn mặc như thế này?” – Thượng Quan Bảo Hiên ngạc nhiên chỉ chỉ hỏi

“dĩ nhiên là cướp ngục nga, cứu hai người đi đó mà” – Nhan Nhược Bình nói

“nhị hoàng huynh, không lẽ cả huynh cũng...” – Lãnh Cẩn cười cười chọc ghẹo Lãnh Thiên

“tam đệ” – Lãnh Thiên trừng mắt khiến Lãnh Cẩn nín thinh. Thượng Quan Bảo Hiên nhẹ giọng nói:

“Thiên ca ca, vương phi, cảm ơn tấm lòng của hai người, Bảo Hiên xin ghi lòng tạc dạ, kiếp sau xin làm thân trâu ngựa để báo đáp, nhưng.....”

Lãnh Cẩn tiếp lời

“nhưng nếu bọn ta rời đi sẽ liên lụy tất cả người ở Tướng quân phủ và tam vương phủ, thà chết cùng nhau”

“hai người hãy về đi” – Thượng Quan Bảo Hiên nói

Lãnh Thiên dẫn Nhan Nhược Bình đang buồn bực rời đi. Trên đường cả hai cùng trò chuyện.

“Thiên à, có thấy chúng ta vào quá dễ dàng không?”

“nương tử à hoàng đế hẳn biết chúng ta sẽ đến, và biết bọn họ sẽ không rời đi” – Lãnh Thiên ôn nhu giải thích

“tên này thật đáng ghét mà, nếu hắn biết sao lại không cho người bắt chúng ta”

“hắn thừa biết hắn không có bản lĩnh bắt nương tử đáng yêu của ta sao” – Lãnh Thiên nhéo má cái vào mũi nàng, ôn nhu nói

“khoan khoan đã, người biết vậy sau còn đi cướp ngục với ta” – Nhan Nhược Bình nhún mày

“nếu không đi, nương tử đêm nay có thể ngủ sao” – Lãnh Thiên cười cười

“ngươi thật hiểu ta, haizzzz za chúng ta phải nghĩ cách khác thôi Thiên ơi” – Nhan Nhược Bình vừa bị ghẹo nên vui vẻ lên một chút nay lại xiu mặt xuống, nàng là đang vô cùng lo lắng cho hai kẻ tử tù, cái hoạ này cũng một phần do nàng gây ra, nàng thật không ngờ đến phút cuối cả hai lại chọn cách thú tội, họ có phải muốn nàng tức tới chết không, hại nàng ăn không biết ngon, trách họ một nàng lại tự trách mình mười, họ đúng là uyên ương khổ mạng mà.

~

Hoàng cung đêm đó

“hoàng thượng đúng là liệu việc như thần, bọn họ quả thật đến cướp ngục nhưng tay không trở về, thuộc hạ có hai điều thắc mắc?”

“nói”

“bẩm hoàng thượng sao ngài lại không bắt bọn họ và tại sao chém đầu tam vương gia sớm, lại phải đợi tới 10 ngày sau?”

“bắt họ thì sẽ mất vui, trẫm muốn chơi trò mèo vờn chuột, từ từ nhăm nháp mới khơi lên hứng thú mỹ mãn, trẫm muốn xem nàng ta còn trò gì hay để cứu bọn họ, trẫm muốn nàng ta biết đắc tội với trẫm đều không có kết cục tốt đẹp, nếu trước kia nàng ta ngoan ngoãn một chút, trẫm đã tha cho bọn họ rồi, hahaha, sớm muộn gì bọn chúng cũng nằm gọn trong tay trẫm, Lãnh Thiên trẫm sẽ lắng trì xử tử ngươi, còn nàng trẫm sẽ cho nàng sống không bằng chết” – Lãnh Hàn lộ một tràng cười khoan khoái trước những việc mình làm

“ý hoàng thượng nói nàng ta là nhị vương phi”

CHÁT!!!!!!

Lãnh Hàn ban tặng cho thân ảnh kia một cái tát tai thật mạnh, lạnh giọng nói: “nàng ta là của trẫm, không phải nhị vương phi, nàng suốt đời chỉ là của trẫm, trẫm không có được, đừng mong ai có được”

“thuộc hạ biết tội, mong long thể ngài giận” – thân ảnh quì xuống

Những ngày tiếp sau đó Thượng Quan Nghị tới cầu xin ơn đặc xá của hoàng thượng nhưng đều ảo não, buồn bã trở về, ngay cả muốn gặp mặt nữ nhi của mình cũng không được, tướng quân phủ điều hiu trống rỗng.

Năm ngày cũng đã trôi qua, Nhan Nhược Bình trong lòng lo lắng khôn nguôi, tâm trạng không thoải mái chút nào, nàng đành đi dạo phố, hi vọng không khí trong lành của cổ đại giúp nàng đã thông suy nghĩ, có thể tìm ra biện pháp nhất cử lưỡng tiện.

RẦM!!!! (tiếng đụng nhau)

“con tiện nhân mất người mù hử”

“cái gì, tên chết tiệt kia, đụng ta không xin lỗi còn dám mắng ta là tiện nhân” – Nhan Nhược Bình tức giận quát

“tránh ra” – tên đụng vào Nhan Nhược Bình quát

“đụng bà đây, còn quát bà, bảo bà tránh ra”

BINH BỐP BỤP BỐP BINH

Nhan Nhược Bình lời vừa dứt liền giáng cho tên đó mấy quả đấm vào mặt khiến hắn nằm xụi lơ trên đất, mặt mày bầm tím, hai lỗ mũi sưng to chảy máu.

“hôm nay tâm tình bà không vui, không hứng thú giết người, tha cho ôn tử ngươi một mạng”

HỘC HỘC HỘC (tiếng thở) RẦM (tiếng đụng nhau)

“sao xui xẻo quá vậy trời, cái tên chết tiệt nào lại đụng trúng ta nữa vậy.....ách Khương Tử Trường “ – Nhan Nhược Bình đang đi liền bị một kẻ từ đâu chạy hối hả ra, đụng vào người nàng, làm cả hai cùng ngã sòng xoài trên đất, nàng đang buông miệng chuẩn bị mắng thì ngạc nhiên trước người vừa đụng nàng.

“thành thật xin lỗi, cô nương biết ta?” – Khương Tử Trường ngạc nhiên khi nữ tử mình vừa đụng phải biết tên mình. Thật ra hôm đoàn kiệu hoa đến tướng quân phủ đón tân nương, nàng chẳng quan trọng hoá vấn đề mình là vương phi, nàng ăn mặc thanh tao, không cầu kì lại còn đi theo đoàn kiệu hoa đến phủ đại học sĩ nên không ai chú ý đến nàng cho lắm và vốn dĩ ít người biết mặt thật của nhị vương phi. Vào lúc tân nương bị Lãnh Cẩn cướp đi, nàng đã bước ra để thỉnh chỉ ý của thái hoàng thái hậu đi bắt hai kẻ đào hôn kia lại trùng hợp lúc ấy Khương Tử Trường vì quá mất mặt nên đã quay lưng đi vào trong nên nói cho cùng không biết nàng là ai hết.

Nhan Nhược Bình vốn biết rõ y căn bản không biết mình là ai, nên điềm nhiên nói: “ta là người nhỏ rượu vào người ở từ lâu”

Khương Tử Trường có chút nhớ nhớ về vị nữ tử nhỏ rượu vào mình, không sợ mình dù biết mình là công tử nhà quan, y gật đầu nói: “ra là cô nương, hôm nay lại đắc tội với cô nương, mong cô nương lượng thứ”

“thôi thôi bỏ qua đi, coi như người biết khôn xin lỗi ta rồi, làm gì chạy như ma đuổi vậy”

“tại hạ bị cướp, nhưng không đuổi kịp rồi” – Khương tử Trường thở dài nói

“người công tử nhà quan, mất chút xíu tiền làm gì thở dài dữ vậy trời” – Nhan Nhược Bình bĩu môi nói

“à không trong túi giấu không phải tiền mà là một miếng ngọc bội, rất quan trọng với ta” – Khương Tử Trường trình bày

“túi giấu, có phải màu lam”

“sao cô nương biết?”

“còn tên trộm người cao to, trọc tóc, quần một miếng vải trên đầu, mặc một bộ thanh y hơi rách rưới”

“đúng vậy, cô nương sao lại biết” – Khương Tử Trường nhú mày thắc mắc tiếp

“đi theo ta”

Nhan Nhược Bình dẫn Khương Tử Trường tới chỗ kẻ xấu số bị nàng đâm vô mặt cho hủ cơi giận đang nằm vất vưởng trên mặt đất lúc này, thật không ngờ kẻ nào trừng trị lại thật là tên trộm đồ của Khương Tử Trường. Y đa tạ Nhan Nhược Bình rồi rút rời cả hai cũng đường ai nấy đi. Nhan Nhược Bình dạo hết hàng quán này đến hàng quán khác cũng không thấy vui lên được chút nào cả, tâm trạng vẫn là bức bối, không tài nào nghĩ ra cách giúp hai kẻ trong ngục. Chợt nàng nhìn thấy ông lão bán kẹo hồ lô hôm trước, nàng tự nhủ hôm nay phải ăn hết số kẹo hồ lô kia cho hủ cơi tức giận trong lòng.

“bán cho ta hết số kẹo hồ lô // bán hết cho ta” – 2 thanh âm cùng vang lên

“lại là người // lại là người” – 2 thanh âm lại cùng vang lên

“ta mua trước // ta mua trước” – cả hai thanh âm lại đồng thanh xướng lên một lần nữa

“hôm nay ta quyết không thua người”

“hừ, để rồi coi mèo nào cắn mỉu nào” – Nhan Nhược Bình ánh mắt phóng tia lửa điện vào đối phương, đánh giọng quát

“zaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

49. Chương 49

Nhan Nhược Bình dạo hết hàng quán này đến hàng quán khác cũng không thấy vui lên được chút nào cả, tâm trạng vẫn là bức bối, không tài nào nghĩ ra cách giúp hai kẻ trong ngục. Chợt nàng nhìn thấy ông lão bán kẹo hồ lô hôm trước, nàng tự nhủ hôm nay phải ăn hết số kẹo hồ lô kia cho hủ cơi tức giận trong lòng.

“bán cho ta hết số kẹo hồ lô // bán hết cho ta” – 2 thanh âm cùng vang lên

“lại là người // lại là người” – 2 thanh âm lại cùng vang lên

“ta mua trước // ta mua trước” – cả hai thanh âm lại đồng thanh xướng lên một lần nữa

“hôm nay ta quyết không thua người”

“hừ, để rồi coi mèo nào cắn mỉu nào” – Nhan Nhượng Bình ánh mắt phóng tia lửa điện vào đối phương, đánh giộng quát

“zaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

RẦM!!!! RẦM!!!! BINH BINH BỐP BỐP ĐỪNG ĐỪNG

Nhan Nhượng Bình vốn võ công cao hơn Tư Đồ Chiêu Dương rất nhiều, nhưng lúc này nàng đang muốn vui đùa cùng Tư Đồ Chiêu Dương để giảm bớt cái bức bối trong lòng, cho nên Nhan Nhượng Bình hoàn toàn không sử dụng nội lực mà chỉ là thi triển chiêu thức võ công mà thôi.

Tư Đồ Chiêu Dương hai má đỏ gay, hổn hển thở, trán lấm tấm mồ hôi, một tay giơ lên, thanh âm đứt quãng: “dừng....dừng lại, ta mệt quá rồi....chúng ta nghỉ một chút đi, nghỉ....”

Nhan Nhượng Bình cũng mệt bỏ hơi tai, đánh đấm này giờ thiệt là mất sức, nhưng bù lại bức bối trong lòng được giải tỏa đôi chút. Nhan Nhượng Bình chớp lấy thời cơ Tư Đồ Chiêu Dương không chú ý, nàng nhanh tay lẹ mắt hốt sạch kẹo hồ lô chạy đi, đặc ý trêu chọc:

“nữ nhi háo thắng kia, đuổi theo nãi nãi của người mà lấy lại kẹo hồ lô nè, không đuổi kịp người là con heo ngu ngốc”

Tư Đồ Chiêu Dương bị Nhan Nhượng Bình đá đểu, tức tối rượt theo nàng ra tới ngoại ô Long Tự thành thì cả hai người chân tay bủn rủn, mệt mỏi rã rời. Nhan Nhượng Bình vốn là không hề dụng nội công để phi thân mà chỉ chạy thông thường nên dĩ nhiên làm sao tươi tỉnh được, cả hai ngồi khụy xuống, nghỉ ngơi lấy sức, chưa bao lâu cả hai lại chu mỏ vào gậy lộn, thế là cả hai lại tiếp tục đánh nhau. Tư Đồ Chiêu Dương lấy chân kẹp cổ Nhan Nhượng Bình, một tay chỉ vào mặt nàng thét lên: “chịu thua chưa?”

“aaaaaaaa ây ây ây” – Nhan Nhượng Bình nâng đầu cắn huyệt vào tay Tư Đồ Chiêu Dương, đợi Tư Đồ Chiêu Dương không phòng bị, nàng dùng chân kẹp lấy cổ Tư Đồ Chiêu Dương, cả hai ngã lăn ra đất, chân kẹp ở cổ đối phương, lăn liên hồi mấy vòng

“ây ây ây....” – Nhan Nhượng Bình bị Tư Đồ Chiêu Dương siết mạnh chân vào cổ

“người đang đánh cái kiểu gì đây?, không nói tới chút đạo lý” – Tư Đồ Chiêu Dương bị kẹp cổ tới nhấn mặt

“tình cảnh này mà nói đạo lý hử, đánh lộn mà cũng bày đặt nói đạo lý là người bị người ta đánh chết rồiiiiiiiiiiiiiiiii” – Nhan Nhượng Bình cố lấy hơi mĩa mai

“người còn không mau buông ra” – Tư Đồ Chiêu Dương dùng tay nhưng không thể đẩy được chân của Nhan Nhượng Bình ra

“thì người buông tay trước đi, ta mới buông” – Nhan Nhượng Bình thở hổn hển nói

HAZZZZ ƠI, PHÙ PHÙ ỒI PHÙ PHÙ (VỪA THỞ VỪA RÊN)

Cả hai ngồi dậy, thở hồng hộc, đối lưng vào nhau, đầu dựa với nhau, cười ha hả

“hihihi, ta cảm thấy chơi chung với người thật sướng khoái” – Tư Đồ Chiêu Dương cười khoan khoái nói

“hừ chơi với ta có gì không tốt, ta còn có nhiều trò vui, bữa nào ta dẫn người đi chơi, dẫn người đi ăn” – Nhan Nhượng Bình cũng hả hê cười nói

“cả hai chúng ta đều thích ăn kẹo hồ lô, hahaha”

“đúng đúng đúng”

“thật sự ta rất vui” – Tư Đồ Chiêu Dương híp hai mắt cười tươi

“người lúc nào cũng ở trên cao nên có đôi lúc không thấy thú vị đúng không?” – Nhan Nhượng Bình nói

“hí còn nói nữa, chỉ có đánh lộn với người ta mới thấy đã ghiền nhất đó” – Tư Đồ Chiêu Dương nói xong liền gơ nắm đấm móc thẳng mặt Nhan Nhượng Bình, Nhan Nhượng Bình liền đáp trả. Cả hai lại tiếp tục vật lộn, đẩy nhau qua lại, miệng nói cười hả hê, chẳng mấy chốc lại nằm phục ra đất, thở đứt hơi. Cả hai người nhìn bầu trời, cùng nhau trò chuyện. Tư Đồ Chiêu Dương mở miệng hỏi trước: “người tên gì vậy?”

“Nhan Nhượng Bình”

“Nhan Nhượng Bình, nghe sao quen quá ta, aaaaaaaaaa người là nhị vương phi mà” – Tư Đồ Chiêu Dương hét toáng lên

Nhan Nhượng Bình ừ hử lấy lệ, nghĩ nghĩ ngời ngời, Nhan Nhượng Bình đành giọng nói:

“Tư Đồ Chiêu Dương, ta thấy người cũng thẳng tính, nói chuyện thoải mái, tính cách cũng không tệ, người có thể mở rộng lòng giúp đỡ ta một việc không”

Tư Đồ Chiêu Dương lỗ mũi phồng lên, biểu cảm vui vẻ thích thú trước lời khen của Nhan Nhượng Bình, nàng đáp: “hiếm khi thấy người khen ngợi nhà, người khen thiệt đúng, nói xem”

“về chuyện Lãnh Cẩn và Thượng Quan Bảo Hiền.....”

Thanh âm chưa dứt, Tư Đồ Chiêu Dương đã cướp lời: “không cần nói nữa, ta biết người muốn nói gì rồi”

“người biết?”

“ân”

“vậy.....” – Nhan Nhượng Bình xoay người nhìn Tư Đồ Chiêu Dương

“ta đã tìm được chân mệnh thiên tử của lòng ta, Lãnh Cẩn phụ ta, ta không cần y nữa, haiiizzzzzz (thở dài) thật lòng mà nói, ta vốn đã nhận ra y có tình ý với Thượng Quan tiểu thư, nhưng ta nghĩ ta có gì không bằng nàng ta, những gì ta muốn không khi nào lại không có, cuối cùng ta đã tính sai, trời lại trêu chọc ta mà, nhưng ta cũng không ác độc tới nỗi đem hạnh phúc kẻ khác đập nát, ta đã cho người cởi thiên lí mã cùng bồ câu truyền tin về cho hoàng huynh rằng ta đã có ý trung nhân khác, mọi chuyện không liên quan tới họ, hi vọng hồi âm trở về kịp, hoàng huynh rất thương ta, sẽ đáp ứng ta, họ sẽ là không sao” – Tư Đồ Chiêu Dương nói một mạch. Nhan Nhượng Bình nghe xong, cục đá nặng đè trong lòng cuối cùng cũng vút xuống, thật là thập phần thoải mái

“tốt qua nga, đêm nay ta đột nhập địa lao, báo tin cho họ biết”

Tư Đồ Chiêu Dương nhíu cặp mày liễu, tỏ vẻ khó chịu, lắc đầu: “không được”

Nhan Nhượng Bình khó hiểu, tại sao lại không cho nàng báo với nó, báo cho họ biết có gì khiến nàng ta khó chịu “tại sao?”

“mặt mũi ta đã bị hai người họ làm ất sạch, ta muốn trừng phạt họ một chút”

“ta cũng có một phần lỗi”

“dĩ nhiên, nên ta trừng phạt người bằng cách phải vui chơi với ta”

“ân “ – Nhan Nhượng Bình đồng ý lập tức. Kể ra cô công chúa này không phải khẩu thị tâm phi mà phải đảo lại khẩu phi tâm thị (fox: chị chế nữa chị ~ NNB: ta chế nhưng mà đúng ~ fox: *gật đầu lia lịa* vâng vâng chị là nhất)

Đúng là không đánh không thành bằng hữu. Nhan Nhượng Bình cũng là không ngờ đến, có một ngày mình lại có thể kết giao với một người mang tính cách thú vị như vậy. Bánh xe số phận của Nhan Nhượng Bình vẫn còn nhiều điều mới lạ đang đợi nàng ở phía trước. Thêm bằng hữu hay thêm kẻ thù thì còn phải trông vào tạo hoá của nàng vậy.

~

Ngày tử hình chém đầu thị chúng là cái án mà Lãnh Hàn ban cho đệ đệ của mình chỉ còn một ngày nữa. Đêm trước giờ tử, lính canh ngục đem tới một bữa tiệc thịnh soạn cho cả hai người. (Thượng Quan Bảo Hiền và Lãnh Cẩn nhốt ở hai nhà lao sát nhau). Quả thật là trông rất ngon mắt, đúng là bữa ăn cuối cùng

mà. Thượng Quan Bảo Hiền ngồi nhắm mắt nhớ lại phụ thân cùng ca ca của mình, nàng là chưa báo hiếu cho phụ thân, nàng thật bất hiếu, nàng tự trách nàng, nàng dấn vật tâm can. Lãnh Cẩm lễ nào không hiểu điều đó, Thượng Quan Bảo Hiền đã hi sinh thật nhiều cho y, y trước nay không biết trân trọng, y là phụ nàng, bây giờ y chỉ có thể đối đãi tốt với nàng ở nơi suối vàng, kiếp sau dù có uống bát canh măng bà, quên sạch đi quá khứ nhưng y và nàng sợi tơ duyên vô hình vẫn gắn kết cả hai lại với nhau, đời đời kiếp kiếp, chỉ có nàng Thượng Quan Bảo Hiền mới là nương tử của y. Lãnh Cẩm tự mỉm cười với ý nghĩ của mình, luồn tay vào y phục, rút từ trong thắt lưng ra một cây sáo đen tuyền sáng bóng. Đây là cây sáo quý mà ngày trước hoàng đế Lãnh Thượng Long – phụ thân y tặng cho nương của y. Cây sáo ấy gọi là Lưu Huyền sáo. Nương y ngày trước tuy không được sung hạnh như nương của Lãnh Thiên, nhưng bà cũng là được Lãnh Thượng Long thương yêu. Nương của y tên Lưu Ngọc Thi, là một tài nữ đất Tô Nguyệt, cầm kì thi hoạ tinh thông, văn thơ siêu việt lại có tài thổi sáo mê hoặc lòng người. Cũng vì tài năng này mà nương y đã thành Lưu phi, một bước lên mây, biết bao nữ tử Tô Nguyệt ngưỡng mộ vị tài nữ tài ba này. Lãnh Cẩm luôn cất giữ rất kĩ di vật của nương, y đặt nhẹ đầu sáo lên môi mình, Thượng Quan Bảo Hiền thấy vậy liền ngăn lại:

“Cẩn ca ca khoan đã”

Nói xong nàng bước tới song chắn, nhẹ giọng hỏi:

“sai đại ca, ngày mai bọn ta bị chém đầu, phiền người giúp ta đem một cây đàn tranh tới”

Lính canh thấy hai người họ một đôi uyên ương khổ mạng, nên cũng đành từ chối, không bao lâu sau, đem tới một cây đàn tranh. Trong địa lao u tối, một khúc nhạc thanh thanh trầm trầm xao xuyến tâm tư vang lên, một đàn một sáo hoà quyện vào nhau.

Hôm sau, dân chúng tụ tập rất đông, câu chuyện tình của tam vương gia ngày đại hôn đào hôn cướp nương tử đã lan ra khắp Long Tự thành, mọi người đều cảm thấy xót thương cho đôi tình nhân khổ mạng này. Ngồi trên xe ngựa, Lãnh Cẩm nắm chặt tay Thượng Quan Bảo Hiền, tâm bình thần, mọi chuyện họ đều đón nhận hết thảy, có cái chết nặng tựa thái sơn, nhưng cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng. Sống vốn dĩ là khó, chết có gì đáng sợ, chết không phải là hết, chết là bắt đầu một kiếp sống mới, một sự giải thoát đoạn tuyệt kiếp này, luân hồi kiếp khác, được chết cùng người mình yêu là một cái chết thật hạnh phúc. Chết là phương thức thành toàn hoàn hảo cho những đôi uyên ương có duyên không phận. Cùng dắt tay nhau xuống chín suối thật chẳng cô đơn chút nào, lại có chút ấm áp mãi ngàn nguyên.

Lãnh Cẩm cùng Thượng Quan Bảo Hiền tay chân xiềng xích, nhưng vẫn nắm chặt tay nhau, song bước nhẹ nhàng bước lên đoạn đầu đài. Hai người ngửa mặt nhìn trời xanh, cùng quì gối, dập đầu lạy rồi lại hướng về phía lão tướng quân Thượng Quan Nghị khuôn mặt tiêu tụy, đang bị lính canh cản lại, dù hai người họ sắp bị xử trảm Lãnh Hàn cũng không cho bất cứ ai tiếp xúc, Lãnh Cẩm cùng Thượng Quan Bảo Hiền lại lạy một lạy, Thượng Quan Bảo Hiền hai hàng lệ tuôn rơi, nhẹ giọng nỉ non: “phụ thân, Hiền nhi bất hiếu, kiếp sau vẫn mong làm nữ nhi của phụ thân để báo hiếu phụ thân”

Hai người họ lại xoay người đối mặt nhau, cùng nở nụ cười đầy tình ý, hai tay siết chặt, tình cảm từ trong lồng thốt ra rồi cùng bãi nhau một lạy:

“Chàng làm bàn thạch (Lãnh Cẩm nói)

Thiếp làm bồ di (Thượng Quan Bảo Hiền nói)

Bồ di dai như tơ (Thượng Quan Bảo Hiền nói)

Bàn thạch không chuyển dời (Lãnh Cẩm nói)”

“họ thật tội nghiệp nha” – “phải đó” – “tội nghiệp thật” – “họ đâu phạm tội gì lớn đâu” – “phải đó”- “tha cho họ đi” – “tha đi”- Tiếng dân chúng xáo động trước bài thơ đầy cảm xúc cùng tình yêu của họ. Nhan Nhược Bình cùng Tư Đồ Chiêu Dương lặng lẽ đứng một góc xa quan sát. Nhan Nhược Bình thấp thỏm lo lắng:

“Tư Đồ Chiêu Dương, họ sắp bị trảm rồi, làm sao đây, ta lo quá”

“ta cũng lo nè, sao lạ vậy, đáng lẽ phải tới rồi chứ”

GIỜ NGỌ ĐÃ TỐI, AI NHIỀU LOẠN, ĐÁNH 200 TRƯỞNG

Tiếng quan giám trăm vang lên trong tiếng phản đối của dân chúng làm mọi người sợ hãi đồng loạt im lặng, gã tay cầm lệnh thủ với một chữ tử thật to trong vòng tròn màu đỏ, miệng hô lên một chữ Trảm, tay quăng lệnh thủ (fox: lệnh thủ = thẻ bài) xuống đất, đao phủ thân người to béo, khuôn mặt xấu xí, đầu chít khăn đỏ, người mặc áo bó sát người (cũng màu đỏ), để hở tay đến vai và hở phần bụng và ngực (thường bụng và ngực những người này có nhiều lông), mặc quần đỏ và tay cầm đại đao rút hai lệnh thủ ở lưng Lãnh Cẩn và Thượng Quan Bảo Hiền, xấu xí nam nhân hóp một ngum rượu phun lên thanh đao, giơ cao trăm đao lên cao, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào làm đao sáng loáng, một đao chuẩn bị chém xuống

“chết rồi, không kịp rồi” – Tư Đồ Chiêu Dương khuôn mặt xanh xao, thanh âm giật bắn. Nhan Nhược Bình đồng tử co lại, từ người tản ra mùi vị nguy hiểm, giọng nói băng lãnh: “người ở đây, đừng làm vướng tay chân, ta cướp pháp trường”. Nói rồi nàng thân ảnh chớp nhoáng phi thẳng tới, một chân đạp vào ngực tên đao phủ, khiến hắn ngã chúi nhủi ra xa. Binh lính lập tức được huy động bao vây Nhan Nhược Bình, nàng rút trường kiếm ra, sát khí toả ra tràn ngập, giọng nói đầy chết chóc vang lên: “kẻ nào cản lối, đừng trách ta”

Tên quan giám trăm ra hiệu cho binh lính, họ lập tức giãn ra, bước nhanh tới chỗ Thượng Quan Nghị, mũi giáo chìa thẳng, tên quan giám trăm cúi đầu, cung kính nói:

“nhị vương phi, hoàng thượng có lệnh, kẻ nào cướp pháp trường, bắt kể ai, lập tức tru di cửu tộc Tướng quân phủ”

“khốn khiếp” – Nhan Nhược Bình nghiêng răng mắng. Thượng Quan Bảo Hiền say sẩm mặt, dập đầu, thấp giọng khuyên can: “vương phi, tình nghĩa của vương phi Bảo Hiền xin nguyện kiếp sau làm thân tôi tớ báo đáp, mong vương phi rời đi, mong vương phi rời đi, mong vương phi rời đi”

“nhị hoàng tẩu, kiếp sau Lãnh Cẩn cùng mong làm thân trâu ngựa báo đáp ân tình của nhị hoàng tẩu, mọi chuyện đều có mệnh số, nhị hoàng tẩu nên rời đi” – Lãnh Cẩn cũng cúi đầu van nài. Nhan Nhược Bình đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, khó xử trùng trùng, không biết phải làm sao, đi thì cũng có người chết, mà không đi cũng có người chết. Chợt từ đằng xa một thân ảnh tiểu sai phi thân tới, ôn nhu nói:

“nương tử bảo bối, bình tĩnh nào”

Nhan Nhược Bình mở to hai mắt, thân ảnh này quá đối quen thuộc, đây không phải lão công của nàng thì là ai, đến thật đúng lúc nga, lúc nào nàng lâm vào thế bí cũng là có y giúp nàng đi ra, nàng là yêu lão công nhất.

“Thiên, thật đúng lúc, ta phải làm sao đây?”

Lãnh Thiên xoa đầu nàng mấy cái, ôn nhu hôn lên trán nàng, rồi từ trong tay rút ra một đạo kim bài hai mặt đều in nổi hình rồng, đây là kim bài do hoàng đế Lãnh Long quốc sở hữu

“Đình đại nhân, còn không mau tiếp chỉ” – Lãnh Thiên lạnh giọng quát khiến gã bỏ nhào từ trên ghế xuống, bò lổm ngổm, run run nói: “Đình Thừa tiếp chỉ”

“khẩu dụ của hoàng thượng, Lãnh Cẩn và Thượng Quan Bảo Hiền được ân xá tội chết, lập tức phóng thích”

50. Chương 50

Cảnh báo: 1 đoạn nhỏ 18+

Hoàng cung, giờ Tý một khắc, Ngự thư phòng

“thần Liễu Mặc Khê tham kiến hoàng thượng” – 1 lão già với đôi mắt xéch, từ người toả ra mùi vị gian xảo mờ mờ

“quốc cữu, bình thân” – Lãnh Hàn âm thanh mang chút tức giận

Liễu Mặc Khê hiểu rõ sự tình, bước tới gần Lãnh Hàn, cung kính nói:

“hoàng thượng, nếu đã không giết được Lãnh Hãn và hôn sự với Hàn Phong quốc tính toán đã có bước sai do con ả công chúa ngu ngốc kia, ta nên nhân cơ hội này kết giao với Thượng Quan Nghị”

“ý tứ của quốc cữu?” – Lãnh Hãn nhíu mày nói

MAI PHI NƯƠNG NƯƠNG TÓIIIIIIIIII – thanh âm của tên thái giám the thé vang lên cắt ngang cuộc đối thoại tà đạo kia

“Nhã Lâm tham kiến bệ hạ, tham kiến thừa tướng đại nhân, bệ hạ đêm khuya bàn quốc sự, thiếp có chưng một bát tổ yến hầm hạt sen, bồi bổ cho bệ hạ, bệ hạ dùng cho nóng” – thanh âm nũng nịu vang lên

“để đó, lui ra” – Lãnh Hãn lạnh giọng dứt khoát đuổi đi cái mỹ nhân yêu kiều trước mắt đi. Từ ngày bị Nhan Nhược Bình hại cho y mất mặt tại đại lễ cung đình, y càng ngày càng ít thị tẩm các phi tử, khiến các nàng đều tranh nhau bày diễn nhiều trò mong y chú ý tới mình, sung hạnh mình. Quách Nhã Lâm nổi tiếng nhiều trò, cuối cùng cũng thất bại. Ái đành ảo não lui ra

“quốc cữu, tiếp tục đi”

“vâng, bẩm hoàng thượng, nếu không thể thành toàn hôn sự của Liễu gia chúng ta với Hàn Phong quốc, chi bằng không chế viên ngọc trân bảo của Thượng Quan Nghị, ban hôn cho Thượng Quan Bảo Hiên cùng Ninh Vũ” – Liễu Mặc Khê hiến kế (fox: cái tên Liễu Ninh Vũ ta từng nói qua, ta e các tênh êu quên, ta nhắc lại đôi chút Lãnh Hãn muốn mượn hôn sự của Liễu Ninh Vũ cùng Tư Đồ Chiêu Dương để kết ban giao với Hàn Phong quốc nào ngờ thất bại, Liễu Ninh Vũ là con trai của Liễu Mặc Nhiên, Liễu Mặc Nhiên là đệ đệ của Hoàng thái hậu Liễu Thanh Phụng và thừa tướng Liễu Mặc Khê. Tất nhiên Hoàng Thái hậu là mẹ ruột Lãnh Hãn, nên bọn họ có quan hệ họ hàng ruột thịt với nhau ^^, thừa tướng Liễu Mặc Khê cũng có con trai nhưng lão ta không tiến cử con trai lão vì hắn đã đi làm rể ở một đất nước khác rồi ^^)

“quốc cữu thật thông minh, giúp trẫm đưa ra sách lược hay, hahaha” – Lãnh Hãn cười sảng khoái. Chợt ánh mắt Lãnh Hãn sáng quắc lên, đôi con ngươi co lại, ý cười trong mắt thu vào, y lạnh giọng nói:

“thừa tướng lui đi”

Liễu Mặc Khê tuy không hiểu, nhưng biết rõ là có chuyện gì xảy ra mới khiến hoàng thượng cho y rời về nhanh chóng, lão cũng không chần chừ, cúi lạy hành lễ rồi nhanh chóng bước ra. Đợi Liễu Mặc Khê đi khỏi, Lãnh Hãn nhân nhạ nói: “còn không mau xuống đây”

Tên Lãnh Hãn này nội công thật thâm hậu hết sức, ngay cả nàng một thân nội công đầy người mà y cũng phát hiện được. Bất quá bị điểm trúng tên thì xuống thôi, ai sợ ai nào. Nàng phi thân xuống bên bàn, đặt thỉ thỉ xuống ghế, hình mũi lên hít hít mấy cái:

“nga thơm ghê”

Nàng mở nắp ra, bên trong bát là thức ăn vừa bắt mắt, mùi lại hảo thơm, nàng lập tức nhìn Lãnh Hãn bằng cặp mắt to tròn mở hết cỡ:

“không ngại chứ?”

“ngươi thật thích ghé thăm ta vào ban đêm?”

Nhan Nhược Bình lại một lần nữa chỉ tay vào bát chè: “phải, không ngại chứ”

“ngươi không sợ trong chè có độc sao Nhan Nhược Bình”

“không lẽ phi tử của ngươi muốn độc chết ngươi, bất quá ta là có xem qua, không độc”

Lãnh Hãn nhếch miệng cười: “tự nhiên”

Nhan Nhược Bình chẳng khách sao gì, cứ thế ngồi tì tì xới sạch bát chè bỏ, nàng ăn xong quẹt lưỡi rồi bắt đầu cuộc trò chuyện với Lãnh Hãn

“ngươi thật sự lại thua nữa rồi, lại còn cố ý kéo dài thời gian, thật ti tiện đốn mạt mà”

~~

Trở lại quá khứ nha

Nhan Nhược Bình vốn là đem mọi chuyện kể hết cho phu quân nàng nghe, nên Lãnh Thiên đã đợi sẵn ở cửa hoàng cung, đợi khi có biến mà cứu vãn, quả thật như y liệu toàn, người của Hàn Phong quốc mang một đạo phong thư tới dâng lên hoàng đế Lãnh Long quốc, nội dung đại khái là tha chết cho Lãnh Cẩn cùng Thượng Quan Bảo Hiên, mặc khác Tư Đồ Chiêu Dương cũng đã kiếm được ý trung nhân mới nên mọi chuyện dĩ hoà vi quý, coi như không có gì xảy ra. Lãnh Hàn đọc xong phong thư, mâu quang trong mắt co lại, đại hoạ dần dần bốc lên, y lấy chiếu chỉ ra hạ một văn phong nhưng thái độ chần chờ, bút pháp do dự, đoán nhận không kịp đạo thánh chỉ này, giờ Ngọ đã sắp tới, chỉ cần lỡ mất thời gian, mọi chuyện hết hồi cứu vãn. Nhưng mà y tính đầu bằng trời tính, trời tính đầu bằng Lãnh Thiên tính (hắc hắc). Ngay lập tức Lãnh Thiên xông vào, nhìn thẳng y, ánh mắt phóng ra hàn băng ngàn năm, âm lãnh nói:

“không cần rườm rà”

Nói đoạn y phóng nội lực lên thu từ trên người Lãnh Hàn kim bài hai mặt nổi hình rồng, kim bài này chỉ truyền cho cửu ngũ chí tôn, Lãnh Thiên lạnh giọng nói:

“có được nó, ta thay mặt đại hoàng huynh truyền khẩu dụ”

Nói rồi y rời đi trước sự tức tối không chỗ phát tiết của Lãnh Hàn. Hắn là thua toàn tập rồi

~

Trở lại hiện tại nào

“sao ta nói đúng quá chứ gì, lại còn ở đây cùng tên Liễu Mặc Khê bày trò hạ tiện” – Nhan Nhược Bình giễu cợt. Nàng trốn trên mái nhà đã nghe toàn bộ lời nói của Liễu Mặc Khê

“vậy người làm cách nào thay đổi thánh chỉ của trẫm” – Lãnh Hàn giương giương tự đắc

Nhan Nhược Bình định mở lời đôi co với hắn chợt thấy thân thể có đôi chút bất ổn, không hiểu là loại sự tình gì đang xảy ra bên trong nàng, nàng đứng dậy, vỗ mấy cái vào ngực mình, mồ hôi đổ lấm tấm, đánh gióng quất:

“khi khác tiếp chuyện người” – Nói rồi nàng phi thân rời đi. Lãnh Hàn thấy lạ bèn đi đến nơi nàng vừa ngồi, xem xét một lát, chợt mắt ý lại sáng lên, y cầm nhẹ bát chè, ngửi một tí, liền híp mắt, thanh âm gian tà: “xuân được, ta nên lưu nàng lại”

Nói về Nhan Nhược Bình sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, lập tức được Lãnh Thiên đón vào lòng, nàng tay chân rã rời, thanh âm có chút khác lạ nói:

“Thiên, ta ăn xong bát chè của Quách Nhã Lâm nấu cho Lãnh Hàn, liền một hồi hoả khí bốc lên trong cơ thể, nóng quá, ta kiểm tra qua, không độc, khó chịu quá”

Lãnh Thiên mở to mắt nhìn nàng, trong đầu hắn gầm lên: “là xuân được, cũng may nàng nhanh nhẹn rời đi, không thôi đã bị tên kia làm nhục rồi”

“Thiên ta nóng quá, ta bị gì vậy” – Nhan Nhược Bình hai tay xoa xoa ngực, tựa hồ như lọt vào biển lửa rất khó chịu

“nương tử trúng xuân dược” – Lãnh Thiên chậm rãi phun ra từng chữ. Nhan Nhược Bình biểu tình kinh hãi, quả thật lúc này nàng không sớm rời đi là làm mối cho sắc lang rồi. Lãnh Thiên ngay lập tức bồng nàng trở về. Lãnh Thiên chuẩn bị bước ra đi lấy nước tắm cho nàng, thì ngay lập tức

“Thiên...” – Nhan Nhược Bình hai má đỏ ửng, ánh mắt quyến rũ, kiều mị, mê đắm nhìn Lãnh Thiên. Y chưa hết bàng hoàng đã bị nàng chủ động đặt bờ môi anh đào căng mọng của mình lên môi y, nàng hôn y, nụ hôn rất vụng về, y lập tức khôi phục lại, nhiệt tình đáp trả, hướng dẫn nàng, khẽ tách môi nàng ra, dùng lưỡi len lỏi vào sâu bên trong, càn quét hết thấy mật ngọt, nồng nhiệt day dưa, mê mẩn khiến hắn không thể tự chủ mà càng ngày càng mãnh liệt hơn. Bàn tay thon dài của nàng sờ soạn khắp người y, cả thân người đổ sát về phía y, cọ cọ khiến y hạ thân truyền lên rung động mãnh liệt, dục hoả của y đã bị nàng châm cho tới không thể dập tắt được nữa rồi. Y đưa bàn tay to lớn của mình lần mò len lỏi trong từng lớp áo của nàng, kích thích da thịt nàng, khiến nàng nóng lại càng nóng, đôi nụ anh đào phút chốc căng cứng. Y một tay xé toạc toàn bộ xiêm y của nàng. Cả bầu ngực trắng như tuyết, căng tròn đầy đặn cùng cơ thể hoàn

mĩ của nàng đều phơi bày trọn vẹn trước mắt y. Cơ thể này sinh ra là dành cho y, nàng là của y. Y phải ra từng đợt khí nóng bằng chất giọng khàn khàn bên tai nàng:

“nương tử, nàng là của ta, mãi là của ta”

Đôi môi hần khe di chuyển từ cổ xuống xương quai xanh rồi lần lần tiến tới cặp tuyết lê hây hây của nàng. Y khẽ cắn cắn mút mút nụ hoa đào của nàng rồi lại ngậm nhẹ nhấm nháp nụ hoa đào căng cứng ấy day day, khoái cảm truyền đến khiến Nhan Nhược Bình không tự chủ được mà phát ra thanh âm rên rỉ kích tình: “Aaaa...ư... ư... ư”

Lãnh Thiên thích thú trước biểu tình của nàng, y thở gấp, khẽ hỏi: “thích không?”

“thích” – Nhan Nhược Bình đáp trả, hai tay ôm chặt, xoa xoa lưng y, khiến y càng thêm bị kích thích, đôi tay y từ từ di chuyển tới vùng bụng nhỏ của nàng, đưa tay lần mò nơi sâu kín của nàng, khẽ tách chân nàng ra, dĩ nhiên do trúng xuân dược, Nhan Nhược Bình nhanh chóng bị y kéo rời hai chân, y lướt nhẹ tay một cách nóng bỏng vào nơi sâu kín ẩm ướt của nàng, y cùng nàng khẽ run bật lên vì sung sướng, vật kia đã bị nàng kích thích mà cương cứng nóng hổi lên, y đặt vật nóng hổi ấy trước nơi sâu kín của nàng, từ từ tiến sâu vào, thân người bắt đầu di chuyển. Nhan Nhược Bình kinh hô một tiếng rồi tiếp tục rên rỉ trong khoái cảm khiến cho Lãnh Thiên mỗi lúc một mãnh liệt, hứng thú khoái cảm dâng trào càng lúc càng nhanh, đem toàn bộ tinh lực tàn phá trong cơ thể nàng, căn phòng giờ đây ngập tràn trong hoan ái.

Sáng hôm sau, Nhan Nhược Bình khẽ động thân người, hàng mi khẽ động, từ từ mở mắt ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt vô cùng tuấn mĩ của Lãnh Thiên, khiến nàng không tự chủ mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ cặp mày kiếm của y. Lãnh Thiên hai tay siết chặt eo nhỏ của nàng, từ từ mở mắt, ôn nhu nhìn nàng, buông lời trêu chọc: “đêm qua nương tử thật là hư nha”

“gì chứ ta trúng xuân dược thôi” – Nhan Nhược Bình hai má đỏ ửng, nóng bừng khi nhớ lại đêm kích tình tối qua

“nàng lần sau không ăn bậy nữa đấy”

“ta biết rồi, không ngờ Quách Nhã Lâm lại hạ xuân dược Lãnh Hàn, may mà ta rời đi kịp, đó giờ ta có biết xuân dược đâu, nên ta cứ thế cho nó vào bụng, hix”

Lãnh Thiên siết chặt Nhan Nhược Bình vào lòng mình, thì thầm bên tai nàng: “nương tử à, chúng ta nhiệt tình như vậy, sẽ mau có hài tử đấy”

“phải, thật mau sẽ có”

“ta không thích”

“cái gì” – Nhan Nhược Bình trừng mắt nhìn y. Y đang nói cái gì thế, y không muốn có hài tử, đồng nghĩa với việc y không muốn nàng làm nương của hài tử y, ý tứ của y là như thế nào, y nói mà không sợ nàng đau lòng sao

Lãnh Thiên vuốt nhẹ má Nhan Nhược Bình, lời nói đầy bá đạo thốt ra: “ta không muốn hài tử suốt ngày ôm nàng, nhất là nam hài tử, nàng là của ta cơ mà”

“ách.....hahahaha” – Nhan Nhược Bình một lần nữa trợn tròn mắt rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Trời ạ, tới hài tử của mình mà y cũng còn ghen được, thật là bó tay toàn tập với y luôn, ở đâu có cái đạo lí phụ thân đi ghen với hài tử của mình không vậy. Chắc duy nhất có phụ quân siêu biến thái này của nàng quá.

“nương tử, đừng cười nữa” – Lãnh Thiên nhú nhú mày

“ân, ta cũng chưa muốn có hài tử sớm như vậy, ta còn muốn chơi cho đã, nhưng sau này ta sẽ sinh hài tử cho người, người không muốn” – Nhan Nhược Bình dùng ánh mắt soi xét nhìn hắn

“không, ta muốn mà, vậy sau này nương tử sẽ là nương của con ta” – Lãnh Thiên hôn nàng

RỘT!!! RỘT!!!! RỘT!!!! (ÂM THANH TỪ BỤNG LÃNH THIÊN PHÁT RA)

Nhan Nhược Bình xoa xoa cái bụng đang đánh trống của y, cười cười nói: “nga, bụng người thật biết chọn lúc mà kêu, haha”

Lãnh Thiên sượng mặt bé nàng ngồi dậy, phân phó người chuẩn bị nước tắm. Y và nàng cùng nhau thanh tẩy da thịt trong làn nước mát ngát hương hoa. Nhan Nhượng Bình khoác lên người một bạch y trang nhã, viền áo nhấn kim sa màu xanh trải dài xuống thân váy thướt tha điểm nổi những bông hoa nhỏ li ti, tóc vấn cao lệch một bên cổ định một cây trâm ngọc, một lọn tóc buông thả một bên vai, từ người nàng toả ra cổ khí thanh tao, tinh khiết, không rực rỡ nhưng cũng đủ khiến mọi người phải ngoái nhìn. Nàng đứng dậy, vuốt lên xiêm y, âm thầm hít một hơi tươi cười nói khiến y ngây ra như phỗng:

“Thiên, hôm nay ta sẽ nấu cho người ăn, ra tiền sắm đồ ta”

Nhan Nhượng Bình vốn rất thích nghệ thuật nên ở hiện tại nàng đã đi học rất nhiều loại nhạc cụ, nhưng há ai biết Nhan Nhượng Bình cũng vô cùng đam mê nấu nướng, nàng coi nó như thú tiêu khiển. Nàng cũng học qua mấy khoá nấu nướng, bàn tay nàng vốn là thiên phú trong ẩm thực, nên đừng kể nào bảo nàng chỉ biết ăn thôi nhá. Nàng độc chiếm nhà bếp, đuổi tất cả ra, một mình nàng tung hoành với dao. Vừa canh giờ sau, nàng phân phó người đem các món lên. Không những cho Lãnh Thiên thưởng thức, mà với thuộc hạ Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và Trần Lâm, nàng cũng cho bọn họ mở – rộng – tâm – mắt. Nhan Nhượng Bình phân phó người đem lên tám món. Mọi người trở mắt nhìn, nuốt nước miếng ừng ực. Món ăn không những bắt mắt, hương vị lại vô cùng hấp dẫn và đậm đà. Nhan Nhượng Bình ngẩng cao đầu đắc ý nhìn mọi người vực đầu thưởng thức món ăn của mình. Món ăn như có chết gây nghiện, khiến người dùng không thể buông xuống. Miệng vừa ăn vừa khen rối rít:

“ngon quá nướng tử”

“phu nhân nấu thật ngon”

“ngon không thể tả”

“quá ngon luôn”

51. Chương 51

Mọi người đều hết thấy khâm phục tài nấu nướng của Nhan Nhượng Bình. Khỏi phải nói Nhan Nhượng Bình phổng mũi tới cỡ nào. Tiệc ăn uống kết thúc, Nhan Nhượng Bình lôi mọi người vào phòng để nghỉ cách.

“nướng tử, có chuyện gì vậy” – Lãnh Thiên hỏi

Nhan Nhượng Bình đem sự tình đem qua ở hoàng cung kể hết ọi người nghe. Nội trong hôm nay thánh chỉ ấy chắc chắn sẽ đem tới tướng quân phủ. Lãnh Cẩm và Thượng Quan Bảo Hiền sống sót, không thể nào để họ yên ương lại chia lìa, nếu Thượng Quan Bảo Hiền biết mình sẽ gả cho Liễu Ninh Vũ thì chắc chắn sẽ đào hôn cùng Lãnh Cẩm, mà hai người bọn họ lại rất sợ liên lụy người thân, tuyệt không bỏ trốn, như thế chẳng khác nào dâng đầu lên đoạn đầu đài một lần nữa. Mà lần này kháng chỉ thì chỉ có nước chết. Lãnh Thiên trầm ngâm một lát, rồi đưa ra một diệu kế:

“nướng tử, chỉ cần thánh chỉ được tuyên thì mọi chuyện sẽ coi như đầu vào đấy”

“Thiên, ta chưa ý tứ của ngươi” – Nhan Nhượng Bình cùng mọi người nhíu mày, hoàn toàn không hiểu chi cả. Lãnh Thiên điểm vài giây rồi nói tiếp:

“chúng ta đương nhiên không thể sửa thánh chỉ, Lãnh Hàn hẳn tuyệt đối không sửa, nhưng có một người có thể sửa được, nướng tử nàng thử suy nghĩ kĩ lại coi” – Lãnh Thiên tà tà cười. Nhan Nhượng Bình hai ngón tay vuốt vuốt cằm, neho mắt, suy nghĩ, chợt tinh quang loé lên trong đầu, nàng vỗ tay lộp bộp, miệng tươi cười khanh khách:

“haha, Thiên thật thông minh, phu quân ta là nhất”

Độc Kiêu, Độc Nhãn, Hoạ Tâm cùng Trần Lâm tò mò hỏi: “phu nhân, là sao vậy?”

Nhan Nhượng Bình cười cười rồi đứng dậy, đằng hắng mấy cái, ngược mặt lên, hô to:

“Cáo tỉnh, người ở đâu, mau ra đây đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nhan Nhựt Bình cứ thế mà kêu ba lần, một luồng sáng bỗng chốc loé rực lên, hai điểm màu đỏ xuất hiện trước tiên, khi luồng sáng kết thúc, một thân trắng muốt hiện ra. Nhan Nhựt Bình chạy tới ôm chầm cái tinh, cọ cọ má vào lớp lông mềm mại của nó, sùng nịnh nói: “ta nhớ người quá nga, cái tình yêu dấu”. Lãnh Thiên con người thu lại, bước tới tách cả hai người ra, giận dữ nói: “nương tử, đứng ở đây đi”

“hahaha, trình độ ăn dấm chua của người càng ngày càng tăng đó Lãnh Thiên à, còn người Nhan Nhược Bình ta đang đi chơi mà cũng không yên với người nữa” – Cáo tinh ôm bụng cười ngặt nghẽo, chợt thấy từ sóng lưng có một luồng khí lạnh chạy dọc sườn cả óc, nhìn lại thì ra Lãnh Thiên đang bắn cho cáo tinh hàn khí, cáo tinh im bặt

“nương tử, vào vấn đề chính đi” – Lãnh Thiên nhú mày khiến Nhan Nhược Bình cũng không dám giỡn nữa.
Nàng nói:

“cáo tinh, người là thần tiên, chắc muốn tích chút công đức chứ”

“dĩ nhiên, người lại muốn nhờ vả cái gì, khi không người gọi ta ra cũng chẳng tốt lành gì, lại còn ôm.....” – cáo tỉnh nhân nhật nói, vừa nói tới chữ ôm đã bị Lãnh Thiên bắt tới tấp ánh mắt hình viên đạn vào người, khiến cáo tỉnh ghen hong lập tức

“ta muốn người dùng phép thuật của mình sửa lại thánh chỉ” – Nhan Nhược Bình nghiêm túc nói. Cáo tính lập tức lắc đầu, phản ứng quyết liệt

“tuyệt đối không được, thánh chỉ của thiên tử trần gian, ta không can thiệp vào”

“hắn muốn hại người khác, muốn lấy mạng người khác, một thiên tử không tốt, người sao lại không giúp người tốt, đi giúp hắn”

“ta không giúp hần, chỉ là không thể can thiệp chuyện trần gian” – cáo tình một mực cãi lại . Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng, diên tiết nói:

“không can thiệp chuyện trần gian, vậy Nhan Nhượng Bình ta lẽ nào không phải người trần gian” - Nhan Nhượng Bình cố ý chỉ tay vào mình, dĩ nhiên cáo tính nghe là hiểu ngay

“người...” – cáo tình đui lí. Lãnh Thiên tiếp lời

“cáo tinh người thấy chết không cứu, há chẳng còn tu đạo tiên gia làm chi, trở về làm yêu tinh là tốt nhất”

“người tên Lãnh Thiên này, nói cái gì thế?” – cáo tinh cãi lại

Nhan Nhượng Bình cùng Lãnh Thiên đứng bên bờ chiến tuyến, một cái miệng làm sao làm lại hai cái miệng. Sau đó những người còn lại trong phòng cũng hết lời năn nỉ cáo tỉnh

Độc Kiêu nói: “cáo đê, đê là người tốt, không lẽ thấy chết không cứu”

Độc Nhãn phụ hoạ: “cáo đê, đê là thần tiên, thần tiên mà lại không giúp người tốt, thấy kẻ xấu không trừ, vậy đâu xứng làm thần tiên”

Hoa Tâm xen vào: “Cứu một mạng người hơn xây bảy Tháp Phù Đồ (1)”

Trần Lâm: “Ở đời sống nên tốt một chút, chuyên mình làm được lai từ chối, há là kẻ hèn nhất”

ĐỦ RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – cáo tinh thét lên làm mọi người giật nảy người. Cáo tinh bực bội nói: “các người một đám cùng chỉ trích ta, ta giúp được chưa, kể ta nghe”

“tốt lắm, tam vương gia Lãnh Cẩn và Thượng Quan Bảo Hiền tiểu thư tướng quân phủ yêu nhau, đến chết cũng nguyện ở bên nhau, nào ngờ tên hoàng đế chia rẽ uyên ương, ban hôn cho Thượng Quan Bảo Hiền và Liễu Ninh Vũ” – Nhan Nhược Bình tóm tắt sơ lược. Lãnh Thiên lanh giọng hỏi: “người tính giúp làm sao?”

“thánh chỉ đã tuyên chưa?” – cáo tỉnh nhàn nhát hỏi khiến Nhan Nhược Bình giật nảy người, gõ đầu nói:

“chết rồi, người mau đi nhanh kẻo không kịp, đêm qua Lãnh Hàn nói với Liễu Mặc Khê là cuối buổi triều sẽ tuyên, có lẽ buổi triều gần kết thúc rồi, mau đi, người sửa thánh chỉ đại khái là tên Liễu Ninh Vũ công tử của Võ hiền diên đại học sĩ thành tam vương gia Lãnh Cẩm, người thông minh mà, nói thế hiểu ý ta mà, đi

nhANH lÊN” – Nhan Nhựt Bình thút giục. ĐúNG là không nhANH là hư bột hư đường hết. Mọi chuyện lần này trông cả vào cáo tinh mà thôi.

Lời Nhan Nhựt Bình vừa dứt cáo tinh đã biến mất. Vốn sáng nay Nhan Nhựt Bình dậy tắm rửa và nấu nướng từ rất sớm, tiệc ăn cũng không kéo dài là bao, thời gian tranh cãi cũng vừa vãn buổi triều chưa kết thúc, hi vọng là kịp. (fox: đôi dòng ngoài lề. Giờ thượng triều của Lãn Long quốc nói trắng ra cho dễ hiểu là kéo dài từ 8h tới 10h sáng, trong khoảng đó, có thể kết thúc sớm hơn hoặc dài hơn, chứ không giống giờ giấc các nước khác).

“phải ha, sao ít thấy người nhập triều vậy Thiên, thậm chí không thấy luôn” – Nhan Nhựt Bình tò mò hỏi. Lãn Thiên ôn nhu đáp: “hoàng thái hậu có mệnh ta không cần nhập triều”. Nhan Nhựt Bình nghĩ thầm: “sao kì thế nhỉ, chẳng lẽ...”

“đang suy nghĩ gì thế nương tử?” – Lãn Thiên gõ nhẹ vào mũi Nhan Nhựt Bình một cái. Nhan Nhựt Bình bị lời về hiện tại, lắc đầu bảo không. Lãn Thiên biết nàng có chuyện cần chắc chắn sẽ nói ra, nên y cũng là không bắt ép nàng.

~~

Hoàng cung, buổi thượng triều

Cáo tinh bay một hơi tới, hoá thành một con bọ nhỏ xíu, đậu ở trên tay áo của tiểu công công, dĩ nhiên ai mà tinh mắt thấy được con bọ này chứ, tất cả văn võ bá quan đều đang quì rạp người chờ nghe thánh chỉ. Con bọ bò ngang qua mấy chữ trên thánh chỉ vừa mở ra, tiểu công công một tay phẩy nhanh con bọ xuống, cất cao thanh âm the thé:

“phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết tam vương gia Lãn Cẩn tãi mạo song toàn cùng Thượng Quan Bảo Hiền hiền lương thực đức, xứng danh tãi nữ Long tỵ thành, , cả hai tình yêu bền chặt không thể chia lìa khiến trẫm vô cùng cảm động, nay trẫm tứ hôn cho tam vương gia Lãn Cẩn cùng tãi nữ Thượng Quan Bảo Hiền, bảy ngày sau đại lễ long trọng, khâm thử”

“hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế” – văn võ bá quan đồng thanh hô. Dĩ nhiên có hai kẻ kinh ngạc không thôi. Hai kẻ đó khỏi nói cũng biết là Lãn Hàn và Liễu Mặc Khê. Lão nhìn chăm chăm Lãn Hàn như có ý muốn hỏi hắn chuyện gì đang xảy ra. Lãn Hàn đành mặt nhìn tiểu công công bằng ánh mắt đầy lửa giận. Nhưng hắn không thể đòi coi lại thánh chỉ được, vua hí ngôn thì thật là chẳng xứng là cử ngũ chí tôn. Đạo thánh chỉ được chuyển cho Thượng Quan Nghị, lão vui mừng khôn xiết trong sự chúc tụng của mọi người. Lãn Hàn bực dọc, phất tay áo đứng dậy.

BÃI TRIỀU – thanh âm the thé của lão công công vang lên

Ngự thư phòng

Lãn Hàn nộ khí sung thiên khiến cả ngự thư phòng như lò lửa thiêu.

“hoàng thượng, trên thánh chỉ là viết như thế, nô tài không dám sửa”

RẦM!!!!!!!!!!!!

Lãn Hàn một chưởng đánh nát não tiểu công công tuyên chỉ khi đó khiến hết thảy mọi người run sợ, xanh mặt. Đạo này hoàng thượng đúng là hỉ nộ vô thường mà. Mạng sống của họ không biết bao giờ tận. Trong khi đó, ở một nơi khác, không khí lại ngược hẳn

Nhị vương phủ

Cáo tinh vừa bay trở về đã ngay lập tức rơi vào vòng truy hỏi của mọi người. Chỉ riêng Lãn Thiên bình thản ngồi yên dùng trà, hết thảy những điều y muốn biết sẽ sớm được nương tử hỏi, y không cần nhọc sức

“cáo tinh, thế nào rồi”

“ờ thì...” – cáo tinh ngập ngừng khiến mọi người lo sốt vó, đặc biệt là Nhan Nhựt Bình, cứ cầm vai cáo tinh lắc liên hồi khiến nó ong ong cả đầu

“được rồi bà cô nãi nãi, mọi chuyện xong xuôi ổn thoả rồi, đừng lắc nữa, chóng mặt quá”

Nhan Nhượng Bình nghe xong hất văng cáo tình, không khác nào đứa trẻ nhào tới ôm chầm Lãnh Thiên khiến tách trà trong tay y chút xíu nữa là tạt trúng Nhan Nhượng Bình, cũng may Lãnh Thiên nhanh tay.

“Thiên, Thiên thành công rồi kìa, thành công rồi”

Ngày hôm sau, Lãnh Thiên cùng Nhan Nhượng Bình tới tướng quân phủ

“thần Thượng Quan Nghị khấu kiến nhị vương gia, nhị vương phi” – Thượng Quan Nghị cung kính hành lễ

“tướng quân bá bá không cần thi lễ” – Lãnh Thiên khuôn mặt tuy hàn băng nhưng lời nói có phần nhẹ hẫng

Nhan Nhượng Bình ái ngại, thấp giọng nói: “ta trước hết là xin lỗi vì những rắc rối mà ta gây ra”

Thượng Quan Nghị cung kính nói: “vương phi, mọi chuyện lão đã biết, vương phi là có ý tốt, trách là trách lão, thân là gia phụ lại không biết mọi chuyện của tiểu nữ, lão mới là đáng trách

“lão tướng quân, đừng quá đa lễ, ta muốn vào trò chuyện với Bảo Hiền”

“vương phi, cứ tự nhiên”

Nhan Nhượng Bình nhẹ bước tới khuê phòng Thượng Quan Bảo Hiền, ra hiệu cho hai a hoàn im lặng, nàng thánh thót: “Nhan Nhượng Bình khấu kiến tam vương phi”

“nhị vương phi, là người” – Thượng Quan Bảo Hiền giật mình nghe xong, quay đầu lại, khuôn mặt đỏ như gấc

“coi cái mặt người kìa, ta là nữ nhân mà người cũng đỏ mặt hử, người thích ta” – Nhan Nhượng Bình trêu ghẹo

Thượng Quan Bảo Hiền bị trêu ghẹo tới mặt càng ngày càng đỏ, bỗng từ đâu một thân ảnh nhào vào phòng khiến mọi người trở mắt.

“Tư Đồ Chiêu Dương” – Nhan Nhượng Bình bất ngờ thốt lên

Tư Đồ Chiêu Dương nheo mắt: “không hoan nghênh hử, ta có ý tới thăm Thượng Quan Bảo Hiền”

Ba người ngồi xuống trò chuyện với nhau, Nhan Nhượng Bình cùng Tư Đồ Chiêu Dương đem mọi chuyện minh họa lại cho Thượng Quan Bảo Hiền nghe. Thật ngẫu nhiên, cả ba người nói chuyện rất ăn ý. Tư Đồ Chiêu Dương bèn nảy ra một ý, nàng nói:

“chúng ta thật hợp nhau nga, hay là kết tình tỷ muội đi”

Nhan Nhượng Bình khoát khoát vỗ tay: “hảo, ý kiến hay”

“phải ý rất là hay”

Tư Đồ Chiêu Dương tiếp tục ý kiến hay ho của mình: “chúng ta dựa theo tuổi nha, ta 15 tuổi”

“ta 17 tuổi” – Thượng Quan Bảo Hiền đáp

“không được, ta 16 tuổi, nhưng võ công ta trội hơn các người, lẽ nào ta là muội mà phải đi bảo vệ tỷ, há có đạo lý thế” – Nhan Nhượng Bình kêu ca. Nhan Nhượng Bình vốn linh hồn 19 tuổi, so với cả hai người đều lớn hơn, chỉ là thân xác này 16 tuổi thôi, nhưng nàng đâu thể mang cái lý do này ra mà nói, đành biện bạch võ công. Thượng Quan Bảo Hiền cũng luôn xem Nhan Nhượng Bình là tỉ tỉ của mình, nàng nhẹ giọng nói

“ta thấy vương phi nói đúng”

“hảo, còn người Chiêu Dương”

Tư Đồ Chiêu Dương cũng đã thấy Nhan Nhượng Bình phi thân thần tốc lên pháp trường, quả thật võ công Nhan Nhượng Bình thật cao, trước nay đánh với nàng toàn là nhường, bất quá Nhan Nhượng Bình so với nàng cũng lớn hơn 1 tuổi nên nàng cũng gật đầu ưng thuận. Ba người lập tức quì xuống, ngược mặt nhìn lên bầu trời (thông qua cửa), lạy ba cái rồi giơ hai ngón tay trở và giữa lên thề thốt thốt thốt:

“ta Nhan Nhượng Bình, ta Thượng Quan Bảo Hiền, ta Tư Đồ Chiêu Dương // chúng ta ba người hôm nay xin thề dưới trời đất, kết nghĩa làm tỷ muội, (Nhan Nhượng Bình nói) / từ nay huyết mạch liền kề, có phúc

cùng hưởng có hoạ cùng chia, vui sướng có nhau, sống chết không bỏ (Thượng Quan Bảo Hiền nói) / nếu trái lời thề nguyền mà phan thất, thiên tru địa diệt (Tư Đồ Chiêu Dương nói)”

“hảo vậy ta là đại tử (Nhan Nhược Bình nói) / ta là nhị muội (Thượng Quan Bảo Hiền nói) / còn ta là tam muội (Tư Đồ Chiêu Dương nói)” – cả 3 cùng cười sảng khoái

Tư Đồ Chiêu Dương nói: “chúng ta cùng chuẩn bị lễ thành thân cho nhị tử”

Nhan Nhược Bình hú hoạ theo: “nói gì thì nói còn muội thì sao Chiêu Dương”

“muội hả?”

“đúng, là ai” – Thượng Quan Bảo Hiền cùng Nhan Nhược Bình đồng thanh gật đầu

“là Tử Trường ca” – Tư Đồ Chiêu Dương thẹn thùng nói

Nhan Nhược Bình đầy kinh ngạc: “Khương Tử Trường”

“mọi chuyện là.....” (NNB: cái con fox này, ta tò mò biết không, mau kể ra đi ~ fox: chương sau ta kể, chương này dài rồi ~ NNB: ta chém người ~ fox: *chạy như điên*)

CHÚ THÍCH:

(1) Tháp Phù Đồ: là công trình kiến trúc được xây dựng làm nơi cất giữ xá lỵ (tro hài cốt sau khi hoả táng) của Đức Phật hay các bậc cao tăng trong đạo Phật. Ở Ấn Độ, Phù Đồ thường là một mô đất đá được xếp cao lên, bên dưới chôn cất xá lỵ Phật. Cũng có những tháp được dựng lên (không có xá lỵ) để kỷ niệm một sự tích quan trọng nào đó của đạo Phật.

— Ví dụ như: một bảo tháp lớn được vua Axôka dựng lên để kỷ niệm sự thành đạo của Đức Phật tại Bồ đề đạo tràng (Bodhimanda). Ở Việt Nam, tháp ở các chùa được xây bằng gạch hoặc đá, có nhiều tầng, thường là mộ của các cao tăng đã từng trụ trì tại chùa. Một số tháp nổi tiếng ở Việt Nam như: tháp Báo Nghiêm (Tháp Bút) ở chùa Bút Tháp (Bắc Ninh), tháp Phổ Minh ở Chùa Tháp (Nam Định), tháp Phước Duyên ở chùa Thiên Mụ (Huế), v.v....

— Phù Đồ còn có nghĩa là tịch giác, là nơi bậc thánh giác ngộ. Người xưa gọi tín đồ đạo Phật là Phù Đồ tử, gọi đạo Phật là đạo Phù Đồ.

— Trong giáo lý nhà Phật, tháp Phù Đồ như biểu tượng của công đức. Thế nhưng cũng với giáo lý nhà Phật thì cứu giúp một mạng người còn quý hơn, cao hơn nhiều lần ngọn tháp Phù Đồ.

52. Chương 52

Nhan Nhược Bình cùng Thượng Quan Bảo Hiền hết kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, sao ý trung nhân của Tư Đồ Chiêu Dương lại là Khương Tử Trường, cả hai gặp nhau, yêu nhau cũng thật tức cười nga. Tư Đồ Chiêu Dương đại khái tóm tắt lại mọi việc như sau:

“muội cùng Tử Trường ca ca trong một đêm trăng sáng, cả hai say khướt, cùng nhau tâm sự, cùng ôm nhau ngủ dưới gốc đại thụ, sau đó muội trốn bọn lính đạo chơi thì gặp hai tên lưu manh gây sự, muội bị bọn chúng ức hiếp, Tử Trường ca ca tuy không biết võ công, nhưng vẫn lao vào cứu muội, kết quả huynh ấy bị đánh rất thê thảm, ấy thế mà huynh ấy còn hỏi muội có sao không, muội rất cảm động, huynh ấy nho nhã, lịch thiệp, ôn nhu, khăng khải, tốt bụng nữa, cả hai rất hợp nhau, muội đã đem ngọc bội do mẫu hậu tặng trong ngày sinh thần tặng cho huynh ấy coi như vật đính ước”

Nghe tới đây Nhan Nhược Bình không khỏi thầm mỉm cười, hoá ra Khương Tử Trường hôm trước chạy bán sống bán chết theo tên cướp để lấy lại ngọc bội, hoá ra ngọc bội đó là vật đính ước, đúng là chạy đông tránh tây cuối cùng kết cục là viên mãn, Thượng Quan Bảo Hiền cùng Lãnh Cẩm, Tư Đồ Chiêu Dương cùng

Khương Tử Trường. Dây tơ hồng chồng chéo đan nhau, cuối cùng cũng ai về với người đấy, đúng là đi một vòng thật lớn mà.

“thế khi nào tam muội và Tử Trường công tử thành thân?” – Thượng Quan Bảo Hiền nhẹ giọng hỏi

Nhan Nhược Bình đưa ra chủ ý: “hay song hỉ đi, thế nào?”

Tư Đồ Chiêu Dương từ chối: “không được đại tử à, nếu song hỉ vậy tổ chức ở đâu, với lại muội muốn tham dự hôn lễ của nhị tỷ, mặc khác bảy ngày nữa nhị tử thành thân mà bát tự của Tử Trường ca và muội không thích hợp vào ngày đó, phải kéo thêm ba ngày nữa”

Nhan Nhược Bình gật gù cái đầu, nói: “thế thì bảy ngày sau ta và tam muội tham dự đại hôn của nhị muội, vừa khéo ba ngày tiếp thì ta cùng nhị muội chung vui với tam muội, đúng là niềm vui kéo dài, hảo thích thú nga”

“ân” – Thượng Quan Bảo Hiền cùng Tư Đồ Chiêu Dương gật đầu đồng ý. Nhan Nhược Bình giúp cả hai lựa chọn hỉ phục và vật trang sức để có thể trở thành tân nương tử thật xinh đẹp. Thấm thoát sáu ngày đã trôi qua. Đại hôn đầu tiên của Lãnh Cẩm và Thượng Quan Bảo Hiền cuối cùng đã đến. Nhan Nhược Bình và Tư Đồ Chiêu Dương giúp Thượng Quan Bảo Hiền khai thác hết vẻ đẹp tiềm ẩn của bản thân mình khiến Thượng Quan Bảo Hiền nhìn vào gương đồng mà tự thốt lên: “là ta đây sao?”

“ân là tỷ đó, hắc hắc, vào tay đại tử và muội vịt xấu xí cũng hoá công hoá phượng ngay thôi, mà nhị tỷ vốn dĩ đã đẹp sẵn rồi” – Tư Đồ Chiêu Dương đặc ý khen tay nghề siêu việt của Nhan Nhược Bình và mình.

Thượng Quan Bảo Hiền vui sướng đến rơi nước mắt. Trải qua biết bao nhiêu sóng gió, tưởng chừng như tìm nàng không còn niềm vui nào, không còn hạnh phúc nào, cũng đã một lần cận kề cái chết, thế mà mọi việc lại đảo lộn một cách ngoạn mục, một cách lạ kì. Nàng là nằm mơ hay đang chu du trong giấc mộng. Nếu thật là mơ nàng ước gì mình mãi không tỉnh lại, giấc mơ này thật ngọt ngào, thật ấm áp. Nàng không muốn thoát ra khỏi mộng đẹp này chút nào.

“muội muội ngốc, ngày vui sao lại khóc” – Nhan Nhược Bình rút ra một chiếc khăn lụa, nhẹ lau mấy giọt nước mắt trên má Thượng Quan Bảo Hiền.

“phải nga, làm bột phấn lem hết rồi” – Tư Đồ Chiêu Dương giúp nàng đánh lại lớp phấn bị nhoè vì lệ.

Thượng Quan Bảo Hiền nhất thời thay đổi nét mặt, thanh âm nghẹn ngào thốt lên: “đại tử muội đang mơ phải không?, tam muội, hôm nay thật sự là ngày thành hôn của ta và Cẩm ca ca sao?”

Nhan Nhược Bình cùng Tư Đồ Chiêu Dương bốn mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Bảo Hiền, sau đó lại bốn mắt nhìn nhau, che miệng cười khúc khích. Trời ạ, tới giờ này rồi mà Thượng Quan Bảo Hiền nàng ta còn hỏi như vậy, thật là tức cười mà. Nàng ta đúng là hạnh phúc quá hoá điên rồi. Nhan Nhược Bình cười nói:

“ngốc muội, hôm nay muội là tân nương tử, vài giờ sau muội sẽ trở thành tam vương phi”

Tư Đồ Chiêu Dương gật mạnh đầu tỏ ý đúng đúng, tam vương phi, phụ hoạ cho lời nói của Nhan Nhược Bình. Bỗng cửa phòng mở ra, một bà mối béo ú bước vào cung kính đáp: “dạ bẩm, kiệu hoa đã tới, nếu tân nương tử không ra sẽ trễ mất giờ lành bái đường”.

Nhan Nhược Bình cùng Tư Đồ Chiêu Dương hộ tống tân nương tử bước lên kiệu hoa. Nhan Nhược Bình rút kinh nghiệm, lần trước đi bộ theo kiệu hoa thật chán và mỗi chân nên nàng quyết định đi ngựa. Dĩ nhiên nàng chuẩn bị từ trước một bạch mã hắc mã. Nàng cười hắc mã còn Tư Đồ Chiêu Dương cười bạch mã đi phía trước đoàn kiệu hoa tiến đến tam vương phủ. Lúc này Lãnh Thiên cùng Khương Tử Trường đứng cạnh Lãnh Cẩm một thân hỉ phục đỏ thắm, nôn nao đứng trước cửa phủ, ánh mắt tập trung cao độ về phía đằng xa, chỉ tới khi bóng dáng của kiệu hoa dần hiện ra, y mới là thần hồn thư thái, vẻ mặt hạnh phúc thập phần. Cô kiệu hoa cuối cùng cũng dừng trước mặt Lãnh Cẩm. Lãnh Thiên và Khương Tử Trường lập tức tiến tới đỡ Nhan Nhược Bình và Tư Đồ Chiêu Dương xuống ngựa. Lãnh Thiên rút một chiếc khăn ra lau mồ hôi giúp cho Nhan Nhược Bình khiến Tư Đồ Chiêu Dương chu môi làm nũng:

“oa oa ta cũng đổ mồ hôi nè”

Khương Tử Trường nghe xong lập tức lấy vạt áo thấm mồ hôi cho Tư Đồ Chiêu Dương khiến nàng ta sung sướng đến đỏ mặt. Còn riêng Lãnh Cẩm thì cứ đứng ngây ra như phỗng, y vẫn chưa tin đây là sự thật khiến Nhan Nhượng Bình nhủ mảy, thấp giọng nhắc nhở:

“tiểu thúc, người còn không mau đá cửa kiệu, muốn trễ giờ lành hử, tân nương tử sốt ruột rồi người biết không hử”

Nghe Nhan Nhượng Bình nhắc nhở, y mới sực tỉnh, cười gượng gạo, gãi gãi đầu rồi giơ chân đá vào kiệu ba cái. Kiệu hạ, bà mối vén màn kiệu ra, Lãnh Cẩm vui sướng giơ tay đón lấy bàn tay mềm mại của Thượng Quan Bảo Hiên, dìu nàng xuống kiệu bước vào lễ đường trong lời chúc hỉ của bà mối béo ú. Bài ca hỉ này đã từng được xướng lên trong ngày thành thân của Thượng Quan Bảo Hiên, nhưng tân lang khi ấy lại không phải là người nàng yêu, ngày thành thân hôm nào bề ngoài vui vẻ nhưng bên trong u buồn chẳng chẳng, còn bây giờ, niềm hạnh phúc thực sự, niềm vui thật sự, viên mãn vẹn toàn.

“Thuyền hoa đến trước cửa/ Phúc Thọ đều song toàn/ Ngôi sao may mắn chiếu/ Vinh hoa vạn vạn năm/ Người mới rời thuyền đến/ Kèn trống sắp hai bên/ Hai người cùng bước tới/ Thêm hỉ lại thêm tài/ Người mới bước về trước/ Mỗi bước, hoa dưới chân/ Một bước/ Lập xuân cùng vũ thủy/ Xuân về, đón hoa xuân/ Hai bước/ Kinh chấp và xuân phân/ Đầy rừng hoa đào nở/ Ba bước/ Thanh minh cùng cốc vũ/ Đào nở lòng người vui/ Bốn bước/ Lập hạ và tiểu mãn/ Gió thổi, hoa quỳnh nở/ Năm bước/ Mang chủng, hạ chí tới/ Thạch lựu đỏ như lửa/ Sáu bước/ Tiểu thử và đại thử/ Ánh mặt trời soi rọi/ Bảy bước/ Lập thu và dĩ khứ/ Phù dung nở như ý/ Tám bước/ Bạch lộ cùng thu phân/ Quế, lan tràn trước cửa/ Chín bước/ Hàn lộ cùng sương giáng/ Hoa cúc nở đầy vườn/ Mười bước/ Lập đông cùng tiểu tuyết/ Mai hồng đều nở bung/ Mười một bước/ Đại tuyết cùng đông chí/ Vững vàng từng trúc mai/ Mười hai bước/ Tiểu hàn và đại hàn/ Động phòng đẹp mối duyên/ Người mới bước về trước/ Hương án bày trước mặt/ Lư hương, hoa trái bày/ Chờ người mới bái thiên”. (1)

Tất cả mọi người đều tập trung vào đại sảnh. Với người chủ hôn là Thái hoàng thái hậu và Thượng Quan Nghị. Thật là kì lạ, Lãnh Hàn không có mặt thì không nói gì rồi, nhưng ngay cả Hoàng Thái hậu cũng không có mặt thì đúng là lạ mà. Đây là những nhận xét trong đầu Nhan Nhượng Bình. Quả thật chuyện này có điều gì đó mập mờ không rõ ràng. Từ vụ việc nàng biết Hoàng thái hậu đặc ân cho Lãnh Thiên không cần hầu triều cho tới việc ngày hôm nay thì đúng là nên ngầm nghĩ lại một chút. Bất quá không phải là lúc này. Nàng còn phải chung vui chứ, hơi đâu thừa sức lo việc vãn vơ. Bà mối bắt đầu hô to:

“nhất bái thiên địa”

bái bái bái

“nhị bái cao đường”

bái bái bái

“phu thê giao bái”

bái bái bái

Lãnh Cẩm một tay lên vén khăn voan trên đầu Thượng Quan Bảo Hiên ra, đúng là nàng, y mãn nguyện nở một nụ cười đầy ấm áp, hạnh phúc và sung sướng. Lễ bái đường kết thúc, bà mối dìu Thượng Quan Bảo Hiên vào hỉ phòng, còn mọi người ở lại cùng chúc rượu tân lang trong niềm vui hân hoan. Mãi tới khi Lãnh Cẩm khẩn thiết xin tha mới được mọi người chiếu cố. Trước khi đi, Lãnh Cẩm hết lời van nài Nhan Nhượng Bình, xin đừng oán hỉ phòng. Nhan Nhượng Bình gật đầu đồng ý.

Hỉ phòng

Thượng Quan Bảo Hiên ngồi ngay ngắn trên giường, lòng mỉm cười vui sướng khôn xiết thầm nghĩ:

“khó khăn lắm tôi mới được bước lên kiệu hoa, mang theo bình yên, như ý và hạnh phúc trên người, đi tới một đoạn đường khác của đời tôi, tôi biết rõ Lãnh Cẩm, huynh ấy giờ đây sẽ đưa tôi tới cái thế giới hoàn toàn thuộc về của huynh ấy, từ giờ phút này tôi và huynh ấy từ lúc tương ngộ tới tương hứa (fox: tương ngộ tương hứa = gặp nhau và hứa hẹn), những gì xảy ra đều thoáng qua trước mắt, thật sự không dám tin, cuối cùng tôi cũng có được cái ngày hôm nay rồi”

Lãnh Cẩn đẩy cửa bước vào, từ từ tiến gần tới tân nương tử của mình, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Thượng Quan Bảo Hiền (đang che khăn voan), y thầm nghĩ:

“Bảo Hiền ơi Bảo Hiền, cuối cùng huynh đã cưới được muội rồi, con đường đó tuy rằng chúng ta đi một cách rất là gian khổ, nhưng dù sao cũng đã khổ tận cam lai, huynh đã thề từ nay về sau trong cuộc sống của chúng ta chỉ có hạnh phúc, hạnh phúc, chỉ có hạnh phúc mà thôi”

Lãnh Cẩn ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Bảo Hiền, hồi hộp, vén khăn voan ra. Cả hai bốn mắt nhìn nhau, tình nồng ý đậm.

“Cẩn ca ca, kiếp này, muội là tân nương của huynh rồi”

“phải, muội cuối cùng cũng trở thành tân nương của huynh, thật là không phải dễ, mong tới mong lui, đợi trước đợi sau, chuyện này chuyện nọ, cuối cùng cũng có được cái ngày đại hỉ rồi, Bảo Hiền, muốn cưới được muội thật sự không phải là dễ, nhưng mà giờ đây muội mãi mãi sẽ là của huynh”

“muội bây giờ đã hiểu rõ, hôn nhân không phải là kết thúc của một câu chuyện mà là sự bắt đầu của một câu chuyện khác”

Cả hai dứt lời cùng trao nhau nụ hôn nồng nàn, say đắm, cháy bỏng, đầy khát khao. Bỗng

A HA HA, LỘP BỘP LỘP BỘP (TIẾNG LA HẾT VUI VẺ CÙNG TIẾNG VỖ TAY PHẤN KHÍCH)

“hôn rồi, hôn rồi kìa” – Tư Đồ Chiêu Dương thích thú hò reo. Nhan Nhượng Bình chỉ giả vờ đồng ý không náo tân phòng, nhưng thực chất là lén trốn bên ngoài coi màn hay, họ chen lấn nhau tới ngã cả vào bên trong phòng.

“các người.....” – Lãnh Cẩn giật mình sửng sốt

Nhan Nhượng Bình nhìn lên bàn, cười cười nói: “chưa gì đã lo hôn, sao không uống rượu giao bôi”

Lãnh Cẩn và Thượng Quan Bảo Hiền ngượng ngùng nhìn nhau, rồi bước tới tay vòng tay, trước sự chứng kiến của mọi người cạn hết chung rượu giao bôi. Lãnh Cẩn quay đầu nhìn Nhan Nhượng Bình, nhú mày phàn nàn:

“nhị hoàng tẩu à”

“hảo, ta biết rồi, ta xin chúc tân lang tân nương bền duyên giai ngẫu, sắc cầm hảo hợp, trăm năm hạnh phúc, vững kết đồng tâm, sớm sanh quý tử nga” – Nhan Nhượng Bình vui mừng chúc tụng. Tư Đồ Chiêu Dương cũng phụ họa thêm:

“mừng huynh tỷ trọn đời vững bước bên nhau”

Mọi người đồng thanh đáp: “trọn đời vững bước bên nhau”

Hôn lễ của họ là thế, còn hôn lễ của Tư Đồ Chiêu Dương không khác là mấy chỉ có điều là kinh tâm động phách hơn nhiều. Quốc cụ của Tư Đồ Chiêu Dương thay mặt hoàng đế Hàn Phong quốc mang sính lễ tới Lãnh Long quốc và làm chủ hôn cho nàng. Sau khi được sắp xếp rời đi, tân nương tử lại quây phá ra trò, không đợi tới vào hỉ phòng, tân nương tử Tư Đồ Chiêu Dương tự mình vén khăn voan ra, cùng tân lang Khương Tử Trường và mọi người nhập tiệc rượu, sáng khoái chung vui mãi tới khi bị thúc giục mới an phận trở về hỉ phòng của mình.

Câu chuyện của bốn người Lãnh Cẩn, Khương Tử Trường, Thượng Quan Bảo Hiền và Tư Đồ Chiêu Dương, trải qua sóng gió, khó khăn, trải qua eo' le, ngang trái, trải qua biệt ly, sống chết, trải qua những điều kì lạ cuối cùng cũng có được một kết thúc có hậu, một kết thúc hạnh phúc, tốt đẹp, viên mãn, trọn vẹn. Chuyện của bốn người họ kết thúc tại đây. Nhan Nhượng Bình cũng đã thêm vào danh sách cuộc đời mình bốn bằng hữu tốt trong đó có được hai hảo tỷ muội. Nhan Nhượng Bình sẽ còn bước tiếp những bước đi kì lạ, lí thú nhưng đầy gian khổ và sóng gió trong thế giới cổ đại này ra sao???. Đón xem các chương tiếp theo.

53. Chương 53

Đại hội võ lâm còn khoảng hơn năm sáu tháng nữa sẽ được tổ chức ở Cường Thành. Nhan Nhượng Bình cảm thấy ở Long Tụ thành không còn hứng thú vui chơi. Đại hội võ lâm trước nay chỉ theo dõi trên các bộ phim truyền hình với những kỉ xảo giả tạo, nên nàng muốn tận mắt chứng kiến. Được xem các đại cao thủ thi đấu còn sướng mắt hơn là ngồi lên cái vị trí võ lâm minh chủ. Nàng hết thấy là hoàn toàn không hứng thú gì với cái ghế ấy. Nhan Nhượng Bình sau khi bàn bạc với phu quân của mình. Cuối cùng đưa ra một kế hoạch hoàn hảo. Đó là vừa ngao du vừa tiện đường tới Cường Thành xem náo nhiệt.

Sau ba ngày chuẩn bị, một cỗ xe ngựa lớn được kéo bởi hắc mã cùng bạch mã, là hai thiên lí mã – ngựa quý cống phẩm của Hàn Phong quốc, do công chúa Tư Đồ Chiêu Dương tặng cho Nhan Nhượng Bình, chở một đoàn gồm sáu người xuất phát vào giờ Thìn chuẩn bị chuyển vui chơi du sơn ngoạn thủy trên còn đường đến với thánh địa của tuyệt học võ công – Cường Thành. Độc Kiêu và Độc Nhẫn vẫn trong vai trò là kéo xe ngựa. Bên trong xe là Lãnh Thiên, Nhan Nhượng Bình, Hoạ Tâm và một tiểu nam hài ước chừng 8, 9 tuổi. Tiểu nam hài này tuy vóc dáng nhỏ bé, nhưng nét mặt không thể tìm được một chút ngây thơ, trong sáng đáng lẽ có của một oa nhi. Tiểu nam hài với đôi mắt tinh ranh còn được gọi với cái tên là cáo tinh. Cáo tinh sau chuyển vui chơi một mình đã nhàm chán, nay nó là muốn tham gia vào đoàn Nhan Nhượng Bình để tìm thú vui chơi mới. Nó là biết chỉ cần có Nhan Nhượng Bình không sợ không có chuyện để coi. Bất quá cái hình hài thú bốn chân khiến nó không thể tự do trong ăn uống, vui chơi nên nó quyết định đổi hình hài mới. Với hình hài đứa trẻ, theo cách mà Nhan Nhượng Bình nói nó lấy làm “vinh hạnh” trở thành tiểu đệ của Nhan Nhượng với cái danh xưng Tiểu Hồ.

Cỗ xe ngựa đi suốt mấy ngày mấy đêm, cũng tuyệt nhiên không nhìn thấy có bất cứ điểm nào để có thể gọi là mái ngói dừng chân, ngay đến cái miếu hoang cũng còn không có. Nơi đây không biết là cái địa phận gì mà lại hoang vắng đến thế. Vốn dĩ đây là con đường mà Nhan Nhượng Bình đã lựa chọn. Trở lại một chút quá khứ. Trên đường hướng từ Long Tụ thành tới Cường Thành phải đi theo hướng Đông Nam, trấn Tiêu Dao là một nơi phải băng qua. Có ba con đường để có thể đến với nơi đây. Thứ nhất đường sông. Con đường này được loại ngay lập tức ra khỏi danh sách. Vì sao ư? Điều này hiển nhiên họ là đi xe ngựa mà. Sao lại phải phí phạm thời giờ chán ngắt trên thuyền. Bước qua con đường thứ hai đường núi. Gồ ghề, khúc khuỷu, lại đầy rẫy sơn tặc. Nhưng gặp Nhan Nhượng Bình không biết là lũ sơn tặc nên khóc hay nên cười nữa. Con đường này có khả thi không? Câu trả lời của Nhan Nhượng Bình là KHÔNG. Đường lổm chổm toàn là đá, đi xe ngựa hả? đau thối thối mất. Nhan Nhượng Bình không muốn chưa tới trấn Tiêu Dao đã không còn bàn tọa để ngồi. Nên chỉ còn con đường thứ ba cũng là con đường cuối cùng – đường rừng.

Thật sự mà nói khu rừng thưa này có cái gì đó ớn ớn lạnh làm sao đấy. Lại còn âm u, hoang vắng nữa chứ. Khắp đường đi không thấy lấy một bóng người nữa. Nhưng bất quá trên đường đi lâu lâu lại phát giác được vài bộ xương trắng, nằm bầu bạn bên nhau càng khiến cho nơi đây thêm quỷ dị lạ thường. Cuối cùng họ cũng tìm được một dòng suối. Đánh xuống ngựa, nghỉ chân ở đây. Nhan Nhượng Bình tắm táp một chút cho sáng khoái thân thể. Còn Hoạ Tâm đã xong từ trước nên lên chuẩn bị lương thực bày biện ra sẵn chờ đợi mọi người lên ăn chung. Ở cách đó không xa là đám nam nhân cũng đang gột rửa mình, chột cáo tinh quát to:

“nguy hiểm, lên bờ ngay”

Bốn tên nam nhân trần như nhộng phi thân ngay lên bờ. Lãnh Thiên lấy áo choàng phi thân xuống trèo lên Nhan Nhượng Bình rồi mang nàng trực tiếp nhảy lên bờ. Hoạ Tâm thấy cảnh tượng ấy thẹn quá kêu á lên ,mấy tiếng rồi quay mặt đi. Đôi mắt phượng phi của Nhan Nhượng Bình được Lãnh Thiên khéo léo che lại tầm nhìn không một chút kê hở. Độc Nhẫn cùng Độc Kiêu chỉnh裳 y phục xong liền giúp chủ nhân họ tắm tắt bạch y. Sau đó tất cả quay mặt đi để Lãnh Thiên giúp Nhan Nhượng Bình phủ lên người một bộ y phục màu lam.

“xảy ra chuyện gì?” – Lãnh Thiên cau mày

Cáo tinh hướng Lãnh Thiên y tứ ngắn gọn, rõ ràng từ miệng phun ra một câu: “thủy xà rất độc, người không quen ta rất mất cảm”

Lãnh Thiên lẽ nào lại quên điều đó. Y tuyệt không hoài nghi những điều cáo tinh nói. Nơi đây quả thật vô cùng nguy hiểm. Y cũng chưa biết rõ rốt cục đây là chốn nào. Nhưng là cảm giác được nơi đây quả thật có

thể đưa con người ta đến chỗ chết một cách âm thầm.

Mọi người hiểu được cái ý tứ mà cáo tinh nói cùng cái nhíu mày của Lãnh Thiên, nên tất cả ngay từ đây bắt đầu cảnh giác cao độ. Màn đêm dần dần buông xuống, càng làm cho không khí nơi đây tĩnh mịch đến rợn người. Mọi người quây quần bên đồng lửa to, vừa ăn vừa sưởi ấm. Xung quanh bắt đầu vang lên những âm thanh của dã thú, đại loại như sói tru, hổ gầm..... khiến mọi người thần kinh căng thẳng không ít. Theo phân phó của Lãnh Thiên, Nhan Nhược Bình cùng Hoạ Tâm đêm nay ngủ ở trong xe ngựa, còn nam nhân tất cả thay phiên nhau canh gác, dĩ nhiên cáo tinh không ngoại lệ. Lãnh Thiên không tự mình là chủ nhân mà có thể ngủ tới sáng được. Tới phiên y canh thì thân ảnh lam y từ cỗ xe ngựa bước xuống. Y giọng nói nhỏ nhẹ hỏi:

“nương tử, sao không ngủ đi?”

“mắc” – Nhan Nhược Bình thanh âm cũng nhẹ không kém

“mắc gì?” – Lãnh Thiên trầm mặc nhìn nàng. Y là không hiểu nàng đang có vấn đề gì

“ngốc tử, ta muốn đi vệ sinh” – Nhan Nhược Bình không khỏi méo xệch miệng

“vệ sinh?” – Lãnh Thiên tiếp tục ngây ngô

Nhan Nhược Bình gõ vào trán một cái: “à à, ý là ta muốn đi tiểu tiện đó”

Lãnh Thiên cười khở với nàng, thì ra là nàng mắc là mắc cái đó. Điểm thêm vài giây, Lãnh Thiên nói:

“ta dẫn nàng đi”

“không không, người ở đây canh đi, ta tự biết lo thân mà, ta đâu phải mèo bệnh, ta chịu không nổi rồi” – Nhan Nhược Bình đẩy y ra, rồi tiến nhanh về phía rậm cây xa xa. Sau khi giải quyết “bầu tâm sự xong” Nhan Nhược Bình chợt phát hiện có một kẻ âm thanh như tiếng phát ra do binh khí va chạm. Bản tính tò mò không thể chứa, nàng thân thủ nhẹ như chim, vốn màn đêm yên tĩnh, nhưng mượn tiếng tru của dã thú, Nhan Nhược Bình lướt nhanh qua các tán cây, di ảnh về phía kẻ âm thanh vừa phát ra.

“hahaha, Diệu Nhất, đao pháp của huynh thật cao siêu hơn, thật là khâm phục, đệ không đánh lại”

“Minh Kiệt, đệ đánh cái chiêu đó thật là dốt hết toàn lực, hơn nữa lại ra đòn hiểm hướng về ta, đệ thật là”

Cuộc trò chuyện giữa hai người, một người tên Lâm Diệu Nhất, người còn lại xưng Sở Minh Kiệt

“đệ không dốt hết khả năng sao biết đao pháp của huynh cao siêu như vậy, à đúng rồi, sư phụ sắp xuất quan rồi, chúng ta nên làm gì đó để chúc mừng sư phụ” – Sở Minh Kiệt nói

“đúng, phải làm thật tốt cho sư phụ vui” – Lâm Diệu Nhất hoàn toàn đồng ý

“còn huynh nữa, một trong tứ tiểu trang chủ sau này, phải chiếu cố tiểu đệ này đây” – Sở Minh Kiệt cười cười nói

“đệ đang nói cái gì thế?” – Lâm Diệu Nhất nhíu mày

“chúng ta là huynh đệ chí cốt, huynh sao còn giả vờ nữa chứ, sư phụ từng nói sẽ truyền lại chức tiểu trang chủ cho ai trở thành con rể của sư phụ, huynh và Nhược Vân trời sinh một đôi, ai mà không biết Nhược Vân đối với huynh là mối tình thâm sâu chứ” – Sở Minh Kiệt nhàn nhạt nói

“cho dù ta trở thành con rể của sư phụ nhưng còn sư bá, sư thúc, chưa kể các huynh đệ khác, không tới lượt ta đâu, đệ đừng ăn nói xằng bậy” – Lâm Diệu Nhất bác bỏ ngay lời nói của Sở Minh Kiệt

“sư bá tính tình cổ quái, sư thúc và phụ thân đệ thì lại không thích bó buộc, họ bây giờ cũng có cái hư danh trang chủ rồi, khỏi phải nói tới bọn đệ, tất cả đều ủng hộ cho huynh” – Sở Minh Kiệt lập luận

Lâm Diệu Nhất thở dài: “haizzzz cái chức tiểu trang chủ trách nhiệm lớn lao, ta không có khả năng đảm nhiệm đâu, thôi mình khoan bàn cái việc này, nên trở về sơn trang đi”

“được, tuân lệnh tiểu trang chủ tương lai, a hahaha” – Sở Minh Kiệt cười lớn rồi bước về phía trước, bỗng hấn khụy gối, mặt nhăn nhó, một tay ôm bụng khiến Lâm Diệu Nhất lo lắng, y bước nhanh tới, gấp gáp hỏi:

“Minh Kiệt đệ làm sao vậy.....” – Lâm Diệu Nhất chưa nói hết câu, chợt thấy nội công nhộn nhạo, suy giảm tức thì. Y kinh ngạc hỏi: “Minh Kiệt, đệ làm gì vậy, đừng giỡn nữa”

“ai giỡn với ngươi, Sở Minh Kiệt ta đường đường là đệ tử chân truyền của sư phụ, ngươi chỉ là một kẻ mồ côi được sư phụ cứu mang, lấy tư cách gì để mà xưng huynh đệ với ta” – Sở Minh Kiệt mới chớp mắt đã trở thành một người hoàn toàn khác, hằn nhễ một ngụm nước bọt, phỉ báng Lâm Diệu Nhất. Lâm Diệu Nhất trừng mắt nhìn y, nghẹn họng không nói ra lời: “ngươi....ngươi.....”

“ta với Nhược Vân thanh mai trúc mã, nếu ngươi không xuất hiện, ngươi không chen chân vào, Nhược Vân sẽ không đến bên ngươi mà bỏ rơi ta, chưa kể ta hoàn toàn xứng đáng làm tiểu trang chủ, làm sao đến phiên ngươi” – Sở Minh Kiệt mắng

“Nhược Vân ta không thể nhường, còn ngươi muốn chức trang chủ, ta sẽ nhường lại cho ngươi” – Lâm Diệu Nhất nói

“hahaha, không cần, ngoại trừ ngươi ra, chức trang chủ chắc chắn thuộc về ta, người không vì mình trời tru đất diệt, có trách phải trách ngươi gặp Sở Minh Kiệt ta, ngươi ngu ngốc không biết đề cao cảnh giác hahaha” – Sở Minh Kiệt rộ một tràng cười khinh bỉ rồi rút ra một thanh kiếm đâm chết Lâm Diệu Nhất và vứt lại kẻ bên xác của y.

Nhan Nhược Bình từ đầu chí cuối thu hết tất cả vào mắt. Bỗng từ trên cây nơi nàng đứng có một con xà ngoe nguẩy trườn tới, Nhan Nhược Bình đưa tay chưởng bay con độc xà khiến cành cây rung động làm cho Sở Minh Kiệt phát giác có người.

Nhan Nhược Bình vội phi thân rời đi, quay về phía đoàn người của mình, nhưng rất tiếc, nàng là dễ bị lạc đường khi ở trong rừng. Còn nhớ khi ở hiện đại, nàng đi du lịch rừng sinh thái, chỉ vì lơ là một chút, đã lạc đường đến dở khóc dở cười. Cùng vì như vậy, Sở Minh Kiệt đã đuổi kịp

“đêm khuya sao lại có một vị mỹ nhân ở nơi đây”

Nhan Nhược Bình sáng giọng mắng: “ngươi là đồ cầm thú”

“mỹ nhân thật chanh chua, đã phát giác được việc của ta, thì đừng hòng sống” – Sở Minh Kiệt gắng từng tiếng rồi rút đao xông lên. Nhan Nhược Bình trước nay chưa thấy qua lối đánh kì lạ như vậy, đao như thoát ẩn thoát hiện, có khi lại xoay vòng, có lúc lại trượt dài trượt ngắn, biến hoá không thôi. Nhan Nhược Bình đầu mãi lo suy nghĩ đến sự kì lạ trong lối đánh trước mắt nên chật vật né tránh cho đến khi nàng ngược mặt lên đã thấy đao của Sở Minh Kiệt cận kề phía trên mình.

CHOANG!!!!!!!!!!!!!!

Âm thanh của một vật đánh vào binh khí gây nên. Nhan Nhược Bình quay đầu lại, vui mừng thốt lên:

“Thiên”

Hoá ra người cứu nàng không ai khác chính là Lãnh Thiên. Y phóng một cục đá nhỏ cản trở đao của Sở Minh Kiệt. Thấy được tình hình có vẻ không ổn, Sở Minh Kiệt vội phi thân thoát ẩn thoát hiện rồi đi nhanh chóng. Lãnh Thiên dìu Nhan Nhược Bình trở về, lúc đó trời cũng đã là bắt đầu sáng. Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và cáo tinh cũng đã thức giấc. Nhan Nhược Bình đem mọi chuyện thuật lại cho tất cả mọi người nghe.

“Thiên, ngươi có biết loại đao pháp đó không?” – Nhan Nhược Bình hỏi

Lãnh Thiên gật đầu, đem mọi việc mình biết nói rõ ra cho nương tử: “đó hẳn là Đoạt mạng đao pháp, nếu như Đoạt mạng đao pháp xuất hiện ở tại chỗ này, vậy nơi này có lẽ chính là phạm vi của Đoạt Mạng sơn trang”

“Đoạt mạng đao pháp?” – Nhan Nhược Bình rõ ràng là hoàn toàn mù tịt. Lãnh Thiên xoa đầu nàng, ôn nhu giải thích tiếp

“Đoạt mạng đao pháp thiên biến vạn hoá. Đoạt mạng đao pháp có thể đem so sánh với Trường lạc tâm pháp của Trường đao. Đoạt Mạng trang chủ tên là Sở Thiên Đao, Sở Thiên Đao lập nên Đoạt Mạng sơn

trang và thoái lui khỏi giang hồ, trở về qui ẩn và cấm không cho bất cứ người ngoài bước vào, còn vì sao Sở Thiên Dao thoái lui thì không một ai biết rõ ngọn ngành mọi việc”

“nếu vậy chúng ta nên quay lại, rời khỏi đây, để tránh việc thi phi không cần thiết” – Nhan Nhược Bình hăm hở nói khiến ọi người đều ngạc nhiên hướng vào nàng mà há hốc mồm. Cáo tinh đá đều nàng một phát:

“ô ô có phải đây là Nhan Nhược Bình không vậy ta?”

“không phải ta chứ là ai” – Nhan Nhược Bình trừng mắt

“ngươi như thế nào mà lại chịu trở ra, không tò mò sao” – cáo tinh tiếp tục chọc ghẹo

“biết rồi sao, có gì vui để chơi, tò mò làm gì, cũng đã biết được nơi này là nơi nào rồi, chẳng có gì thú vị hết” – Nhan Nhược Bình bĩu môi đáp lại. Lãnh Thiên nhân nhạ xem vào

“không, chúng ta không thể rời đi”

Lời y vừa dứt ngay lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, ánh mắt họ đều như muốn phát ra ba chữ TẠI SAO VẬY?

“chúng ta phải tới Đoạt mạng trang, đề phòng có kẻ bóp méo sự thật, ngấm máu phun người”

Tất cả mọi người giờ đã hiểu ý của Lãnh Thiên. Đoạt Mạng sơn trang chính là điểm đến đầu tiên của họ.

Đoạt Mạng sơn trang, giờ Thìn, từ đại sảnh vang lên tiếng khóc nức nở:

“Diệu Nhất, như thế nào chàng lại bỏ ta mà đi, mau tỉnh lại đi, huhuhu”

“phụ thân, bọn người kia thật độc ác, họ đã giẫm vào khu rừng của Đoạt mạng trang, sư huynh và con lựa lời đuổi khéo bọn người kia, nào ngờ họ lại hạ độc thủ với bọn con, sư huynh đẩy con đi, hững tron nhất kiếm, bọn họ võ công cao cường, con thật hổ thẹn, xin phụ thân và sư thúc báo mối thù này cho sư huynh” – Sở Minh Kiệt uỷ khuất cùng tức tối nói

“thật là hiệp người quá đáng mà, không coi Đoạt Mạng sơn trang của chúng ta ra gì, phải giết chết bọn chúng” – Sở Thiên Tiệp tức giận nói. Lời y vừa dứt, một tên gia nô chạy vào bẩm báo:

“kính bẩm các vị phó trang chủ, có một nhóm người xin gặp”

“chẳng lẽ là họ, cho họ vào” – Sở Thiên Tiệp nói

“ạ”

.....

“phụ thân, sư thúc, chính là bọn họ” – Sở Minh Kiệt chỉ tay rống lên. Sở Thiên Tiệp tức giận nói:

“lập tức giết sạch bọn chúng cho ta”

“ngay cả tiểu oa nhi cũng giết luôn sao?” – Cáo tinh lên tiếng hỏi, nó vốn là đang ở hình hài đứa trẻ

“giết sạch cho ta” – Sở Thiên Tiệp gầm lên. Đúng là nếu thật đó là một đứa trẻ mà cũng không tha thì tàn nhẫn quá đi mất.

Lời vừa dứt, bọn người của Nhan Nhược Bình liền bị bao vây. Nhan Nhược Bình chỉ tay về phía Sở Minh Kiệt, tức tối nói:

“đúng là mặt người dạ thú, ngươi giết chết sư huynh của ngươi, giờ lại đổ thừa cho bọn ta”

“ăn nói hàm hồ, Kiệt Nhi và Nhất nhi huynh đệ tình thâm, nó sao lại giết chết sư huynh của mình” – Sở Thiên Lục bênh vực

“không cần nói nhiều, sư huynh, trực tiếp giết chết họ, dám cả gan đụng tới người của Đoạt mạng sơn trang” – Sở Thiên Tiệp rút đao, ra lệnh nhất tề xông lên. Bọn người của Nhan Nhược Bình căn bản là không thể giải thích đành phải rút kiếm ra tự vệ. Không khí đang vô cùng căng thẳng thì

TẤT CẢ DỪNG TAY!!!!

Một giọng nói vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“lui hết cho ta” – thanh âm ấy lại vang lên lần nữa. Tất cả thuộc hạ đều lui ra. Sở Thiên Lục và Sở Thiên Tiệp tức tối nói:

“sư muội, sư tử”

Thanh âm ấy vang lên: “ta muốn xem xét một chút về sự việc này, để tránh giết hại người vô tội”

Nhan Nhược Bình nghe xong vỗ tay khanh khách, cười nói: “vị tiền bối đây thật hiểu chuyện, xin hỏi tiền bối đây cao danh quý tánh?”

“ta tên Trương Mộng Đình”

Lãnh Thiên bổ sung giúp Nhan Nhược Bình hiểu ra: “nương tử, bà ta là thê tử của trang chủ Sở Thiên Dao”

“nếu các vị không chê, xin làm khách ở đây để ta điều tra rõ mọi việc” – Trương Mộng Đình nói

Dĩ nhiên bọn người Nhan Nhược Bình đâu có cách nào từ chối được. Họ là đang mang cái danh giết người, cần phải ở lại để rửa sạch án oan ình.

54. Chương 54

TẤT CẢ DỪNG TAY!!!!

Một giọng nói vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“lui hết cho ta” – thanh âm ấy lại vang lên lần nữa. Tất cả thuộc hạ đều lui ra. Sở Thiên Lục và Sở Thiên Tiệp tức tối nói:

“sư muội, sư tử”

Thanh âm ấy vang lên: “ta muốn xem xét một chút về sự việc này, để tránh giết hại người vô tội”

Nhan Nhược Bình nghe xong vỗ tay khanh khách, cười nói: “vị tiền bối đây thật hiểu chuyện, xin hỏi tiền bối đây cao danh quý tánh?”

“ta tên Trương Mộng Đình”

Lãnh Thiên bổ sung giúp Nhan Nhược Bình hiểu ra: “nương tử, bà ta là thê tử của Đại trang chủ Sở Thiên Dao”

“nếu các vị không chê, xin làm khách ở đây để ta điều tra rõ mọi việc” – Trương Mộng Đình nói

Dĩ nhiên bọn người Nhan Nhược Bình đâu có cách nào rời từ chối được.

“ta không đồng ý” – Sở Thiên Lục cắt ngang. Trương Mộng Đình hướng ánh mắt vô cùng không bằng lòng trước sự ngăn cản một mực của lão, khiến lão cảm thấy như bị bóp nghẹn. Lão hắng giọng tức giận quát:

“thằng nhãi con im miệng, các ngươi ngậm máu phun người, trên dưới Đoạt Mạng sơn trang ai mà không biết Nhất nhi và Kiệt nhi tình như anh em thủ túc, làm sao Kiệt nhi lại giết Nhất nhi, bọn họ rõ ràng là hung thủ giết người, sư muội muội há tất gì phí thời gian”.

Cáo tình nhếch miệng cười, gằn giọng nói: “bởi vì giết chết Lâm Diệu Nhất, Sở Minh Kiệt mới có cơ hội ngồi lên chức tiểu trang chủ”

Hoạ Tâm tiếp lời, thanh âm đầy khinh bỉ hướng Sở Minh Kiệt phun ra: “hơ, tranh quyền đoạt lợi, giết hại đồng môn, còn tệ hơn cả dã thú”

Sở Minh Kiệt hai mặt đỏ gay vì tức giận, lập tức quì xuống, phân trần: “sư mẫu bọn họ đã dẫm lên cấm địa của Đoạt Mạng trang, lại còn giết hại Diệu Nhất, hiện tại muốn thoái thác trách nhiệm, đổ tội cho Minh Kiệt, rõ ràng họ muốn sách nhiễu Đoạt Mạng trang”

Trương Mộng Đình giơ một tay lên, ra hiệu cho tất cả mọi người ngậm miệng lại, bà nhẹ giọng nói, tuy nhiên thanh âm lại mang ngữ khí ép buộc, không cho kẻ khác bác bỏ:

“Diệu Nhất không thể nào chết oan uổng được, phàm là người của Đoạt Mạng trang đều phải có trách nhiệm trả thù cho nó, nhưng nếu để người trong thiên hạ biết Đoạt Mạng trang ý đồ hiếp yếu, chỉ dựa vào lời của người, khiến ta rất khó xử, e lòng người không phục, ta sẽ điều tra rõ, nếu quả thật lời người nói là thật, ta sẽ chính tay cắt đầu bọn chúng, không bàn cãi gì nữa”

Lời vừa dứt, Trương Mộng Đình liền rời đi.

~

“ai da, bực ghê, cũng đã ba ngày rồi, chán quá đi, ta ra ngoài dạo chơi, các người đừng theo ta” – Nhan Nhược Bình dùng chân mình đạp mạnh, phát tiết nội tâm bất mãn, nói rồi liền rời khỏi phòng khiến mọi người lo lắng

“chủ nhân, cứ để phu nhân đi như vậy sao?” – Độc Kiêu lên tiếng hỏi

Lãnh Thiên mang theo ngữ khí tê buốt, trong mắt giương lên một tia lạnh lạnh, nhàn nhạt nói: “không lo, Sở phu nhân đã bảo đảm, người của Đoạt Mạng trang sẽ không làm khó dễ hoặc gây tổn hại cho nàng, mà nếu có ta cũng không tha cho bất cứ ai”

Nhan Nhược Bình dạo khắp khu rừng nhỏ phía sau sơn trang (khu rừng thưa ở chương trước nằm ở trước sơn trang), liền một loạt mùi thơm ngào ngạt từ nơi nào xông thẳng vào mũi nàng, khiến nàng chảy nước miếng không thôi.

“thật thơm nha” – Nhan Nhược Bình hình hình mũi, kiễng gót chân đi tới nơi xuất phát của mùi thơm. Thì thấy một nam nhân, ách....một tiểu đệ mới đúng. Một tiểu đệ với gương mặt mang theo một tia ngây thơ, thanh tú, làn da trắng nõn hồng mịn, hai hàng lông mày đen đen cong cong, lông mi thật dài, đôi môi đỏ hình vòng cung trông thật duyên dáng. (fox: *chớp chớp mắt* cái này là tiểu đệ hả, sao mà tả giống con gái thế nhỉ =.=!)

Nhan Nhược Bình tiến tới, cười tươi như hoa, thanh âm mềm nhẹ, ngọt ngào: “tiểu đệ đệ à, tỷ nói nghe nè, đệ ăn một lúc nhiều thức ăn sẽ bị tương bụng đó, hay là để tỷ...ách phụ đệ ăn, không nên bỏ, bỏ uống lắm, rất tội lỗi”

“ngươi là ai” – tiểu đệ đệ nhẹ giọng cảm, lạnh nhạt hỏi

“ta đã nói ta là tỷ tỷ mà” – Nhan Nhược Bình xoa đầu tiểu đệ đệ, khiến nó nhú mày, khó chịu, hất mạnh tay nàng ra.

“uy, tiểu đệ đệ, đau nga” – Nhan Nhược Bình ái ngại nhìn nó, cảm thấy thằng nhóc này thoát nhìn là hất nhẹ tay nàng nhưng bên trong nàng lại cảm thấy xương cốt như muốn nứt ra

“biến khỏi mắt ta trước khi quá muộn” – tiểu đệ đệ tiếp tục dùng ngữ khí trầm lạnh, hơi thở tản ra mùi vị chết chóc

Nhan Nhược Bình coi như không nghe thấy, tiếp tục hướng tiểu đệ đệ, ủy khuất nói: “uy uy, tiểu đệ đệ, tỷ tỷ là sợ đệ ăn nhiều không tiêu, nên muốn phụ đệ ăn thôi mà, như thế nào, đệ lại không lễ phép như thế”

Đôi môi đỏ hình vòng cung duyên dáng của tiểu đệ đệ khẽ nhếch lên, trong mắt mang theo vài phần đùa cợt cộng khinh thường:

“ăn phụ”

“ân” – Nhan Nhược Bình gật đầu lia lịa

“không sợ ta bỏ đệ thì cứ ăn” – Tiểu đệ đệ lạnh lùng nói

Nhan Nhượng Bình hai mắt sáng long lanh, miệng cười ha hả: “ha ha tiểu đệ đệ thiệt biết giỡn, còn nhỏ như thế, đệ là biết hạ độc sao?”

Nói rồi Nhan Nhượng Bình tiến tới, bắt đầu cầm lấy dưa xơi như hổ vồ, ăn lấy ăn để, chợt nàng hai mắt tròn trừng, ho ra sảng sặc, miệng lắp bắp, tay vẩy vẩy:

“nước nước”

Tiểu đệ đệ cầm tách trà lên nhưng tuyệt không hướng tay nàng mà chỉ nhân nhậ đưa tới miệng mình uống. Nhan Nhượng Bình trừng mắt, trực tiếp dờ tay giật ngay tách trà, uống ừng ực. Sau đó nàng nhẹ thở ra, vuốt vuốt ngực, rồi cao tiếng chê bai:

“ngô, thức ăn gì mà dở quá lại còn mặn chát vậy trời, đệ làm sao mà ăn hay vậy”

Tiểu đệ đệ lại nhếch mép khinh bỉ: “không ăn”

“uy, đệ không ăn, sao không nói sớm, ai nấu thế, đệ hả?” – Nhan Nhượng Bình trừng mắt giận dữ.

“a hoàn”

“tên a hoàn ấy đâu, kêu ra đây cho ta coi mặt coi, nấu gì mà tệ quá, vậy cũng nấu chi” – Nhan Nhượng Bình bĩu môi

“chết rồi” – tiểu đệ đệ nói ngắn gọn

“sao chết?”

“bị giết”

“ai giết?”

“ta” – tiểu đệ đệ bình thản nói

Nhan Nhượng Bình hai mắt mở to đầy sững sốt. Mấy giây sau ôm bụng cười sặc sụa. Sau đó nàng bước lại gần, xoa đầu tiểu đệ đệ: “tội nghiệp tiểu đệ, thôi để ta vào nhà tranh đó, làm cho đệ vài món nha”

Nói rồi nàng cứ thế thực hiện. Bên trong nhà tranh có đầy đủ các dụng cụ làm bếp cộng với nguyên liệu nấu ăn. Chỉ thiếu củi đốt. Nàng chạy ào ra hỏi:

“tiểu đệ, củi đâu?”

“phía sau, dưới hầm”

Nhan Nhượng Bình lập tức gạt đầu, chạy ra phía sau nhà tranh, liền thấy một miệng nắp hầm đầy chặt. Nàng mở nắp hầm, rồi từng bước từng bước đi xuống. Quả nhiên phía dưới hầm, củi rất nhiều, nàng nhìn qua hai bên, có hai căn phòng, bản tính tò mò một lần nữa trỗi dậy, nàng rón rén bước qua bên trái, đem cánh cửa mở ra, bên trong đặt một chiếc giường lớn, căn phòng rất sạch sẽ và thơm tho. Nàng tiếp tục dờ gót sang căn phòng còn lại bên tay phải, càng đến gần, một mùi ươn ươn khó chịu càng nồng đượm, nàng mở nhẹ nhàng cánh cửa ra, một cảnh tượng ghê rợn bày ra trước mắt nàng. Thiệt may là nàng được Lãnh Thiên đột cho vài lần rồi, nên cũng không tới nỗi sợ đến ngất. Những cái xác thiếu nữ lơ lửng bị treo ngược, hạ thể đầm máu, khuôn mặt chỉ chút đường rạch, thân người có rất nhiều vết giống như dùng sắt nung đỏ rồi trực tiếp in lên, có nhiều xác lõa lồ thì ngón tay ngón chân dập nát, vành tai đứt lìa, chưa kể đến những cái xác với nụ đào đều bị nát bấy, như bị chuột cắn vậy (fox: chị à, không phải chuột cắn đâu nga =.=!, à chị ko sợ cảnh ghê rợn mà lại sợ ma, quái vậy ~ NNB: *trùng mắt* kệ ta hứ)

Nàng lờ huých tay mạnh vào cánh cửa, đem cánh cửa ép sát tường, từ trên trần, một khuôn mặt ngược rơi xuống, mặt đối mặt với Nhan Nhượng Bình, hốc mắt trống rỗng chỉ lưu lại vết máu khô, lưỡi thè dài rơi ra khỏi miệng, mặt chỉ chút vết rạch, bất thình lình làm Nhan Nhượng Bình giật nảy mình, miệng tri hô: “MA MA”, trực tiếp đem thân người quay lại gắt gao chạy

PHANH!!!!

Nhan Nhượng Bình đụng trúng một vật gì đó cứng rắn, mỗi khi có việc gì thì vòng tay ôm chặt cứng Lãnh Thiên, cho nên lúc này đây, nàng theo bản năng ôm chặt cứng vật lạ kia. Miệng bắt giắc thốt lên:

“ôi dọa chết ta, dọa chết ta, mà ầm thật nga”

Nói mới nhớ, nàng hiện là lại đang ôm cái gì mà ầm vậy, bị dọa đến thần hồn thần phách bay sạch, mãi mới quay về, nàng hai mắt ngấn nước, ngược lên nhìn, miệng nàng chữ O há to, trời ạ, đây chẳng phải tiểu đệ đệ xinh đẹp như thiếu nữ sao, nói ra mới thấy nga. Tiểu đệ đệ ngồi cư nhiên không phát hiện ra, tiểu đệ đệ nhỏ tuổi hơn nàng nhưng mà cao hơn nàng nhiều. Hoá ra cái vật cứng rắn làm đầu nàng đau đau là vòm ngực của tiểu đệ đệ. Nhan Nhược Bình lấp bắp:

“tiểu đệ...đệ”

“tính bảo người không nên vào, đáng đời” – tiểu đệ đệ nói rồi đẩy Nhan Nhược Bình ra, quay lưng đi. Nào ngờ, Nhan Nhược Bình bắt ngờ chưa kịp định thần, liền trực tiếp vấp mép cửa, chuẩn bị đem thân thể non mềm bán cho đất mẹ. Nàng chờ đợi trận đau đón truyền tới, nhưng mà lại không thấy, chỉ thấy hình như ầm ầm...ách nàng mở mắt ra, trực tiếp thấy bàn tay của tiểu đệ đệ, nàng vội đứng thẳng, hướng tiểu đệ đệ, ngại ngừng nói một tiếng cảm ơn. Hoá ra tiểu đệ đệ thấy nàng sắp sửa “răng môi lẫn lộn” nên vươn tay ra đỡ nàng. Sau đó ý tiểu sai dời đi, cũng không quên lẩm bẩm: “sao tự nhiên ta lại cứu nó”

Nhan Nhược Bình háng giọng: “tiểu đệ đệ, người nói cái gì thế”. Nàng vốn là có nghe tiểu đệ đệ nói nhưng không nghe rõ cho lắm. Chỉ thấy tiểu đệ đệ quăng lại một chữ ĐỐI. Nhan Nhược Bình để cảm ơn tấm lòng tốt hai lần đỡ mình, nàng chạy nhanh vào bếp. Khoảng gần nửa canh giờ, nàng mặt mày lấm lem, bưng ra vài món đậm bạc. (fox: *cầm đũa cầm chén*)

“tiểu đệ đệ ăn tạm vài món nga”

Tiểu đệ đệ nhướng mày nhìn các món để trên bàn đá. Quả thật màu sắc hấp dẫn, hương thơm ngào ngạt. Thật là khiến bao tử rên rỉ không thôi. Tiểu đệ đệ cầm đũa bắt đầu dùng món. Trong lòng y thầm khen: “thật là ngon, ngon hơn đám a hoàn ngu ngốc kia”, nhưng ngoài miệng là cãi cứng: “cũng tạm”

Nhan Nhược Bình nghe xong, lập tức giật ngay đôi đũa trên tay tiểu đệ đệ, trừng mắt, quát: “cái gì, ta cất công nấu cho người ăn, không phải ta tự khen, nhưng ta nấu ngon vậy mà người là cũng được, nhịn ăn đi”

Tiểu đệ đệ mâu quang co lại: “người...”

Nhan Nhược Bình cốc đầu hấn, tiếp tục quát: “hỗn láo, thằng nhóc này không gọi tử, lại dám chê thức ăn của ta, ta liền đổ”

“khoan đã, ngon lắm” – tiểu đệ đệ đỡ khóc đỡ cười, thanh âm gằng ra từng tiếng

“vậy mới biết điều chứ, hihi” – Nhan Nhược Bình nói xong, híp mắt cười. Tiểu đệ đệ hừ nhẹ một tiếng lạnh giọng nói: “đi rửa mặt”

Nhan Nhược Bình nghe xong quệt tay lên mặt, quả thật mặt nàng thiệt bẩn. Nếu không tại món gà ăn mày thì đâu ra như vậy. Nàng tức tốc vào trong chính trang dung nhan, liền quay trở về, đặt thí thí lên ghế, nhìn tiểu đệ đệ ăn, hai mắt sáng long lanh, cười cười nói:

“tiểu đệ, người tên gì”

“Sở Thiên Nhai” – tiểu đệ đệ vừa ăn vừa đáp

Nhan Nhược Bình ngẫm ngẫm, nghĩ nghĩ, buột miệng nói: “nga Thiên là trời, Nhai là nhai nuốt đó hả, ý là nuốt trời sao, tên cũng cuồng dữ ta” (=.=!)

Tiểu đệ đệ nhú mày, hừ nhẹ rồi đành đem cái tên của mình với cái ý nghĩa thật sự phô ra để tránh bị những nữ nhân ngu ngốc nói tầm bậy tầm bạ: “Thiên Nhai trong từ Thiên Nhai Địa Giác tức chân trời góc biển”

“à à ra thế” – Nhan Nhược Bình gãi gãi đầu, ôi tên người cổ đại tùm lum nghĩa, đại khái là khỏi nhớ cho khoẻ não.

“à mà...” – Nhan Nhược Bình ấp úng

“nói” – tiểu đệ đệ lời nói dứt khoát. Hấn vốn ghét cả ấp a ấp úng

Nhan Nhược Bình cũng không nên lấp lửng nữa, đem nghi điểm trong bụng tuôn ra:

“mấy cái thầy trong phòng củi, từ đâu ra vậy?, sao lại bị thế?”

“ngươi muốn biết”

“ân”

“thật?”

“ân” – Nhan Nhượng Bình gật đầu lia lịa. Ông trời ơi, giờ phút này thắc mắc không thôi, sao lại không muốn biết. Tiểu đệ đệ nhàn nhạt nói, xem như là chuyện vô cùng nhỏ nhặt và giản đơn:

“một số là a hoàn nấu không ngon, còn đại đa số là công cụ giúp ta phát tiết trên giường, do thân thể bọn chúng yếu mềm thái quá nên chịu đựng không nổi, liên vong mạng, ta chỉ là phát tiết có chút mạnh mẽ, lại cần có đôi chút phát lực khiến bọn chúng chảy máu một ít, chưa chi đã chịu không nổi”

Nhan Nhượng Bình biểu tình kinh hãi, sau đó lại bò lăn ra đất cười như điên. Một tiểu đệ mĩ mạo làm sao có thể là một sắc lang bệnh hoạn như vậy. Đánh chết cũng không tin. Tuyệt đối không tin, tiểu đệ đệ tuy thân thái trông lạnh lùng, lời nói lại âm tàn nhưng khuôn mặt kia thật là ngây thơ vô (số ^^) tội mà.....

Nhan Nhượng Bình ngó lên tầng mây, thấy sắc trời cũng không còn sớm, nên là quay về kéo phu quân lo, nàng võ võ vai tiểu đệ đệ, tặng kèm y mấy cái xoa đầu và một cái nháy mắt tinh nghịch, cười cười nói:

“tiểu đệ đệ, ta về nha, khi nào rảnh kiếm người tiếp”

Nhan Nhượng Bình vừa quay lưng rời đi, không hề thấy biểu tình đáng sợ trên khuôn mặt tiểu đệ đệ lúc này, y thanh âm dị ma, đầy chết chóc, bắn ra từng chữ:

“nếu bàn tay ấy không làm ra món ăn ngon, ta đã chặt lia, dám cư nhiên xoa đầu ta, nữ nhân xác xược, hừ không tin, ta sẽ hảo hảo tiếp đãi ngươi thật chu đáo trên giường”

Nhan Nhượng Bình trở về phòng đã thấy Lãnh Thiên trầm mặt ngồi ở ghế

“đã xảy ra chuyện gì?” – Nhan Nhượng Bình không hiểu gì cả

Lãnh Thiên trực tiếp mở miệng ngay: “nam nhân ấy là ai?” (fox: *ngửi ngửi* chắc mùi gì vậy phát ra từ ca ca vậy ta?? ~ LT: mùi gì? ~ fox: *vỗ tay* a mùi dấm ~ LT: *trùng mắt* ~ fox: *xách vác chạy* *không quên quay đầu lè lưỡi* a ha mùi dấm nồng quá, dấm dấm)

Nhan Nhượng Bình rùng mình, ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “ngươi nhìn thấy?”

“thấy cái gì?” – Lãnh Thiên im lặng nhìn nàng, sau một lúc chậm chạp truy hỏi

Nhan Nhượng Bình sững sờ, rồi đem đầu mình lắc lia lịa: “không...ách không có gì?”

“thật?” – Lãnh Thiên thanh âm ngưng trọng, từ từ buông ra một chữ

Nhan Nhượng Bình khó hiểu, nhìn chăm chăm y, sau một lúc mới thở dài, rồi ngồi vào lòng y, nở ra nụ cười tinh nghịch, chọc ghẹo y: “như thế nào, lại vác cả lu dấm chua mà chạy loạn sao, ngươi thật là....ừm...ừm”

Y là đang bực bội không thôi, nàng cư nhiên cười giỡn, lại đem y ra chọc ghẹo. Lời chọc ghẹo của nàng chưa dứt khỏi đôi môi đỏ mọng đã bị bạc môi nam tính cực nóng của y áp lên, lưỡi nóng chui vào trong miệng nàng, làm càn chiếm hữu sự non mềm, ngon ngọt, đem lời chọc ghẹo của nàng nuốt hết. Nụ hôn day dưa, triển miên ấy vô tình khơi lên dục hỏa cực khủng trong y. Khiến y tuyệt đối không thể chịu đựng mà cần phát tiết ngay lập tức. Y bế xốc nàng lên, đi một hơi thẳng vào giường ngủ, đặt nàng xuống. Y nhanh chóng trút bỏ y phục trên người của mình, bá đạo nói:

“ta sẽ trừng phạt nàng”

Nhan Nhượng Bình nghe thấy Lãnh Thiên nói với thanh âm khàn khàn, tràn đầy dục vọng cộng với thân hình trần trụi của y, nàng nháy mắt cả người lập tức run rẩy không thôi. Y bình thường đã là cuồng bạo khiến nàng nhức mỗi rã rồi, nay y lại bảo là trừng phạt nàng. Này e rằng không còn mạng để xuống giường mất.

“ngừng” – Nhan Nhượng Bình kịch liệt phản đối, đem thân mình lật sấp lại, né tránh móng vuốt của y. Lãnh Thiên ngay lập tức đem thân thể nàng đặt ở dưới, hơi thở nam tính nóng bỏng phả từng luồng từng luồng vào gáy nàng, nhẹ nhẹ liếm vào chiếc cổ cao trắng nõn của nàng, khiến ngực nàng đập thành thịch không

thôi , hơi thở của y đâm xuyên y phục, quện chặt vào làn da non mềm của nàng, như một dòng điện truyền đến khiến nàng cả người gần như mềm nhũn ra. Lãnh Thiên hung hăng dùng sức lật ngược nàng lại, một tay thô bạo xé nát xiêm y của nàng khiến Nhan Nhược Bình ngay cả phản ứng chống lại cũng không có cơ hội.

“không...um...ư”

Môi của y càng thêm kích tình, đẩy hàm răng ngọc, thâm nhập vào nơi tươi mát của nàng hưởng thụ hương thơm, nhắm nháp mật ngọt, dây dưa tại đầu lưỡi né tránh dục vọng của nàng, nhất quyết không bao giờ buông tha nàng.

Đầu lưỡi hần trơn trượt câu dẫn nàng, mang theo bàn tay nóng rực xoa nắn bộ ngực sữa mẫn cảm của nàng. Cảm thấy môi nàng vẫn chưa đủ, y tiến tới cắn cắn vành tai nàng, hơi thở nam tính xông thẳng vào tai khiến nàng cơ hồ chịu không nổi, hai tay vốn bị y chế trụ trên đỉnh đầu, càng thêm siết chặt hơn.

“nương tử hảo ngon”

Y hôn lên bờ vai tròn mịn cùng xương quai xanh xinh đẹp của nàng. Nhan Nhược Bình chính là càng luyện càng biết rút kinh nghiệm, nàng cơ hồ dùng tia lí trí cuối cùng ra sức chống cự, ra sức giãy giụa. Điều này như một ngòi nổ càng kích thích Lãnh Thiên hung hăng, mãnh liệt, cuồng dã hơn. Y cực lực xoa xoa nắn nắn bầu ngực căng tròn của nàng. Một tay xoa nắn, môi bạc linh động di chuyển tới nụ đào đang cứng ngô lên dưới bàn tay kì diệu của y. Lãnh Thiên dùng hai ngón tay chơi đùa với nụ đào rồi áp chế miệng mình ngậm chặt, mãnh liệt mút, liếm, hấp thụ cùng cắn nhẹ.

“A” – Nhan Nhược Bình thần hồn thần trí lơ mơ, toàn thân không còn chút sức lực phản kháng nào nữa, cả thân hình nóng rực không thôi. Nhận rõ cảm xúc của nàng, Lãnh Thiên buông tay nàng ra, nhẹ giọng nhắc nhở:

“nương tử, đáp trả ta”

“ừm”

Nhan Nhược Bình nhiệt tình lắm lắm, nàng là bị dục vọng lấp đầy, muốn thử cùng y trải nghiệm trầm luân. Nàng vòng tay qua lưng y, những ngón tay thon dài vuốt ve tấm lưng rắn chắc của y. Được nàng cổ vũ, y càng thêm khoái cảm cùng hứng thú. Y nhẹ nhàng lướt chiếc lưỡi nóng mềm của mình lướt nhẹ đảo một vòng qua chiếc bụng thon phẳng cùng thắt lưng tinh tế của nàng. Mắt của y cuối cùng cũng dừng tới bông hoa thơm mát toả đầy hương vị dụ hoặc cùng đam mê cháy bỏng nhất trên cơ thể nàng.

Lãnh Thiên nâng đôi chân thon dài của Nhan Nhược Bình đặt trên vai rộng của mình, tay y không ngừng摩挲 tron đóa hoa tươi mát nhạy cảm của nàng đến khi mật hoa ào ạt chảy ra làm ẩm ướt hạ thân của nàng. Nhan Nhược Bình miệng nhỏ rên rỉ:

“nóng...ô ô...nóng”

Lãnh Thiên không muốn nàng chịu khổ, vật nam tính của hắn sớm đã bị dục hoả cùng thân thể mát lạnh của nàng làm căng cứng bỏng rát. Y nâng cặp mông tròn trịa của nàng, màn dạo đầu đã kết thúc, y khom lưng nhanh chóng cấp vật nam tính bỏng rát một lần nhắm thẳng nhị hoa thúc vào khiến Nhan Nhược Bình la hét chói tai, cơ hồ như toàn cơ thể bị xé ra làm nhiều mảnh nhỏ, mặc dù đây không phải là lần ân ái đầu tiên của hai người, bởi lẽ vốn dĩ của nàng mềm nhỏ, của y lại to cứng, tuy nhiên khi chúng nhập làm một thật là khớp đến toàn vẹn. Cánh hoa mạnh mẽ co rút liên hồi, Lãnh Thiên đem toàn bộ tinh lực khuấy động sạch sẽ bên trong của nàng, bá đạo mãnh liệt cuồng dã khiến Nhan Nhược Bình chịu không nổi cực đại nóng rất kích tình ấy hưởng ăn van nài:

“xin...xin người, đủ...rồ...i, ta....mệt lắm rồi”

“còn chưa đủ, nàng có thể chịu được” – Lãnh Thiên không vì nàng mà luật động gián đoạn, càng ngày càng như sóng cuộn cơ hồ chỉ có dâng chứ không thể rút. Y cứ thế hung hăng tàn phá nàng suốt cả đêm. Cả hai lại một lần nữa cùng rơi vào trầm luân tình ái đầy mê luyến kia.

55. Chương 55

Fox: đôi lời đầu chương, chương 55 này là chương giải trí fox tặng các tênh êu,

Đêm hôm sau, Nhan Nhượng Bình đang đánh Tiến lên cùng Chu công thì bỗng nhiên mở mắt, nàng khéo léo đẩy nhẹ tay Lãnh Thiên ra, từ từ xuống giường bước ra khỏi phòng. Lãnh Thiên khi ấy hai mắt chậm rãi mở, thở nhẹ ra, nhàn nhạt lẩm bẩm:

“nàng lại là bực bội vì bị giam lỏng ở đây nên không ngủ được, lũ người đáng chết”

Quả đúng như lời Lãnh Thiên nói. Nàng là thật sự buồn chán quá, cứ nhiên bốn ngày trôi qua, mà một chút động tĩnh cũng không có, chẳng biết cái bài Trương Mộng Đình rốt cục có tài cán điều tra thật hay không vậy. Nhan Nhượng Bình phát tiết cảm phần: “Chán thật là chán mà. Chán chết đi được, bụng lại no quá, không còn nhét nổi thức ăn, làm sao thanh tĩnh đây, chán quá aaaaaaaaaaaaaaa. Làm sao đây, ước gì có mp4 ở đây, nhạc sẽ làm ta tốt hơn, ôi cái cổ đại chết tiệt, chán quá, ti vi không có, nhạc cũng không.....à há không có nhạc thì tự tạo ra nhạc”

Nói là làm, Nhan Nhượng Bình rút Ngọc Tâm Tiêu ra, đặt nhẹ lên miệng, thổi lên một bài hát mà nàng lúc còn đi học thổi sáo vẫn hay thổi, đây vốn là mấy bài tử của nàng mà Tiếng sao vang lên theo gió, réo rắt và chơi vơi, thanh thanh, ngọt ngào, vi vút, trầm bổng, len lỏi sâu vào tâm hồn người thưởng thức. Nhan Nhượng Bình cảm thấy thổi một lần tâm vẫn chưa tịnh, từ bờ môi anh đào đỏ mọng, tiếp tục vang lên lần thứ hai. Nhưng một sự bất ngờ lớn. Trong đêm, một tiếng đàn tranh reo vang tựa như giọt nước rơi xuống sau đó bắn lên, hoặc một cơn mưa rào, những đợt sóng lẫn lẫn hay là một cơn lốc đầy sâu lắng, hoà cùng tiếng sáo vi vu của Nhan Nhượng Bình. Điều ngạc nhiên là thanh âm đàn tranh lại hoà cùng một bài hát với âm điệu sáo của nàng tạo thành một thanh âm vô cùng thanh tao, cao nhã.

Thêm một ngày trôi qua, Nhan Nhượng Bình vô cùng thích thú khi có người lại có khả năng hoà âm với nàng. Vốn ở hiện đại, nàng không thể thổi sáo chung với bất kì nhạc cụ nào, do không một ai có thể kết hợp thanh sắc với nàng, khiến nàng đang thổi tụt mất cả hứng. Cứ nhiên nay lại tìm được một tri kỉ âm nhạc. Thật là tuyệt mà!!!! Nghĩ sao làm vậy, đêm đó, Nhan Nhượng Bình lại rời khỏi phòng, phi thân lên mái nhà, cất cao tiếng sáo bằng một bài hát khác. Bốn cũ soạn lại, nàng là thổi lần thứ nhất. Đến lần thứ hai tiếng đàn bắt đầu cất cao hợp xướng cùng nàng tạo nên một giai điệu sóng sánh ngập tràn dư vị.

Như thường lệ, Nhan Nhượng Bình cùng ngồi ăn cơm chung với tác phong “bao tử vạn tuế”, nàng ăn lấy ăn để, chỉ cần là ngon thì không ai dành lại nàng. Đang trên tinh thần sáng khoái ăn uống, hai chiếc đĩa trên tay Nhan Nhượng Bình lách cách rơi xuống mặt đất, nàng hai mắt mở trừng, cả người run lên, liên hồi thở dốc, hai tay siết chặt, trong chốc lát, từ miệng hộc ra một ngụm máu tươi, bật ngã về đằng sau. Lãnh Thiên hốt hoảng vươn hai tay đỡ nhanh lấy nàng. Biểu tình sự việc diễn ra quá nhanh, khiến y mặt tối sầm, từng trợn từng trợn lo lắng ập tới. Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm cùng Cáo tinh lập tức dừng ăn, tiến bước theo chân Lãnh Thiên. Sắc mặt tất cả mọi người một mảnh trầm tĩnh, nơm nớp lo sợ khôn nguôi.

Lãnh Thiên ánh mắt ngập tràn lo lắng, cả đến thở y cũng không thể thở ra nổi. Y cẩn trọng bắt mạch giúp nàng. Mạch vẫn đập bình ổn nhưng sau liên tục hộc máu, chân tay lại co rút không yên.

“bị trúng độc hả?” – cáo tinh lo lắng hỏi, hi vọng có thể tìm rõ nguyên do

“không, lúc ăn ta kiểm tra rất kĩ, thức ăn bình thường” – Hoạ Tâm trả lời, bác bỏ nghi vấn

Nhan Nhượng Bình nếu cứ liên tiếp nôn ra máu thì thật là mạng nhỏ sẽ chuẩn bị vong mà đi tìm tổ tông quá. Lãnh Thiên hàn khí bức bách toả ra sát khí nồng đậm mùi vị nguy hiểm chết chóc, y gầm lên:

“nếu nàng chết, ta sẽ để cả Đoạt Mạng sơn trang lột xác cho nàng đến địa ngục”

“hahaha, khí chất không tồi” – 1 thanh âm lạnh buốt tê người vang lên, dội thẳng vào căn phòng khiến mọi người kinh ngạc không thôi. Lãnh Thiên riết từng tiếng:

“kẻ nào?”

Thanh âm ấy lại cười thổng khoái rồi lãnh đạm nói: “nàng ta bị trúng Độc Thanh cầm, nội lực tổn thương và nguyên khí hư hao, dùng âm bổ – dương hoà cộng một bát dưỡng khí và bốn viên Thất Bạch thảo khi

tĩnh, bảo nàng khoẻ lại đến nấu cho ta ăn” (fox: Thất Bạch thảo là bảy loại cỏ màu trắng trộn thành với liều lượng thích hợp *chớp mắt* các tênh êu khỏi hỏi google ca, ta chế đó, hắc hắc ^.^)

Lời vừa dứt, một lọ sứ đã thẳng tắp hướng Lãnh Thiên nằm gọn vào lòng bàn tay của y. Sau đó liền không nghe thấy bất kì thanh âm nào khác. Y cảm thấy kẻ này nội công hẳn rất cao thâm khó đoán. Là cao thủ trong các cao thủ. Bất quá đó không phải là việc y cần quan tâm trước mắt. Y nhanh chóng đỡ Nhan Nhược Bình ngồi dậy và phân phó:

“ta sẽ truyền khí dương cho nàng, Hoạ Tâm người truyền khí âm, truyền khoảng nửa canh giờ thì Độc Nhãn và Độc Kiêu thay nhau điều áp nội lực, phục hồi nguyên khí, tiếp tục truyền khí âm cho nương tử”

“dạ rõ” – Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm cùng nhau gật đầu

“còn ta?” – cáo tinh thấy mình không có được tích sự gì nên cũng không cam lòng

“người có phép thuật, thay ta đi lấy cấp số thuốc dưỡng khí ở Dược phòng, tránh đừng để phát hiện” – Lãnh Thiên lạnh giọng phân phó

Ai làm việc này, mọi người bắt tay vào cứu sống Nhan Nhược Bình. Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức, sau gần 2 canh giờ “vật lộn” cuối cùng cũng đã đem được mạng nhỏ của Nhan Nhược Bình từ quỷ môn quan dạo một vòng trở về. Sắc mặt nàng từ trắng bệch chuyển dần sang hơi hồng lên, làm mọi người vui mừng đến quên cả mệt nhọc. Hoạ Tâm do nội công chưa phải thuộc hàng cao thủ siêu đẳng nên trong hai canh giờ nhờ Độc Nhãn và Độc Kiêu trợ khí ba lần nếu không e nàng đã gục gã. Còn Lãnh Thiên, khuôn mặt có chút tái, hơi thở đôi chút dốc, nhưng y vẫn đến bên Nhan Nhược Bình, dùng miệng hớp sạch bát thuốc dưỡng khí của Nhan Nhược Bình rồi môi kề môi truyền vào miệng ngọc dòng thuốc đắng. Y vốn biết nàng ghét thuốc đắng, hiện giờ nàng vẫn chưa tỉnh lại, bảo đảm cho nàng uống nàng sẽ không nuốt, thuốc sẽ chảy ngược ra, y bắt buộc dùng môi mình áp chế môi nàng, ngăn không cho nàng kháng cự với thuốc. Quả thật đạt được hiệu quả như mong muốn, tuy hai hàng mày liễu của Nhan Nhược Bình khẽ nhú nhưng vẫn đem dòng thuốc đắng nuốt xuống.

Sau một ngày một đêm, sắc mặt Nhan Nhược Bình càng hồng hào trông thấy rõ, hơi thở bình ổn, nàng chậm rãi mở mắt. Lãnh Thiên cùng mọi người vui mừng khôn xiết.

“nương tử, cảm thấy sao?” – Lãnh Thiên ôn nhu quan tâm

“vẫn cảm thấy hơi ong ong” – Nhan Nhược Bình đập nhẹ trán mấy cái

Lãnh Thiên mày kiếm nhíu lại, do dự nói: “có một kẻ nào đó nói sau khi nàng tỉnh thì cho nàng uống bốn viên Thất Bạch thảo”

“kẻ nào?, còn nói gì nữa không?” – Nhan Nhược Bình lấy làm khó hiểu

“hắn nói nàng trúng Độc Thanh cầm, hắn chỉ cách cứu nàng, bảo sau khi nàng khoẻ lại nấu cho hắn ăn” – Thanh âm của Lãnh Thiên có vài phần dầm chua khiến mọi người cười khẽ lập tức nhận được sát khí của y bắn thẳng vào người. Không phải mùa đông mà sao lạnh quá nga. Sao mà giống đứng giữa núi băng ngàn năm quá vậy.

Nhan Nhược Bình khẽ nhếch miệng: “người đã từng hỏi qua rồi đấy, đó là một tiểu đệ đệ, bằng hữu mới của ta, đệ ấy thường ăn những thức ăn mặn chát, không ngon, nên ta nấu cho đệ ấy vài món đậm bạc, như thế nào lại ăn dầm chua nữa”

Lãnh Thiên gật nhẹ đầu, tuy nhiên sắc mặt do ăn phải dầm vẫn chưa có dấu hiệu thuyên giảm, y nhàn nhạt đưa bốn viên Thất Bạch thảo cho Nhan Nhược Bình. Nàng nhanh nhẩu bỏ bốn viên vào miệng. Sau gần một khắc

“á...ách” – Nhan Nhược Bình xoa xoa bụng

“làm sao?” – Lãnh Thiên sốt sắng lo lắng

Nhan Nhược Bình hai mắt long lanh, miệng nhỏ phun ra một chữ khiến mọi người đơ cả mặt: “ĐÓI!!!!”

Thức ăn được dọn lên, Nhan Nhược Bình sau khi uống bốn viên thuốc, thuốc thật hiệu quả mà, uống xong liền cảm thấy khoẻ ra, đầu không còn ong ong nữa, bụng đã bắt đầu réo ầm ầm. Nàng vực đầu ăn như chưa

từng được ăn. Vốn một ngày một đêm nàng chưa có ăn gì mà. Sau khi vỗ béo cái bụng, nàng xoa xoa no, khoan khoái nói:

“quá đã”

Lúc bấy giờ Lãnh Thiên mới lên tiếng: “nương tử, mấy hôm trước ta có nghe nàng thổi sáo, trong tiếng sáo có lẫn tiếng đàn, đúng không?”

“ân...ách, không phải ngươi ngủ sao?” – Nhan Nhược Bình trừng mắt nhìn y

“chỉ cần nàng khẽ động, rời khỏi là ta tỉnh”

“ngươi giả vờ ngủ, đáng ghét” – Nhan Nhược Bình bĩu môi, tặng cho y một cú đá vào chân. Lãnh Thiên ủ rũ nhìn nàng:

“nương tử, đau mà”

“đáng đời” – Nhan Nhược Bình hờn dỗi. Mọi người xung quanh cười khở vì hai người này, tuy nhiên bọn họ chỉ dám đứng yên quan sát, duy chỉ có cáo tinh bực mình quát: “hai người muốn diễn trò đi vào phòng mà diễn, làm ơn nói rõ sự tình dùm coi”. Cáo tinh đã thanh công đem hai người trở về nghiêm túc. Lãnh Thiên nhận nhậ nói:

“nếu đúng là vậy, ta e rằng nương tử vì cố ấy mà trúng độc, Độc Thanh cảm là một loại đàn cổ, khi tiếng đàn phát ra có chủ ý tấn công sẽ trực tiếp làm nội lực và chân khí của đối phương tổn hại, tuy nhiên loại độc thanh này muốn phát huy tác dụng cần có một điều kiện, đó là phải có sự hoà quyện âm thanh, nếu âm thanh hoà quyện tốt sẽ khuếch đại tổn thương lên cao, cho nên những người nghe thấy đều không bị ảnh hưởng. Muốn chống lại cần phải có nội lực mạnh” (fox: công cuộc chế lại tiếp tục phát huy ^.^)

“vậy chỉ cần dùng công lực áp đảo lại, là sẽ có khả năng kìm *** Độc thanh, nội lực Tán Hồn của phu nhân rất cao thâm” – Hoạ Tâm trình bày thắc mắc

“khi ta thổi sáo, chỉ muốn thanh tĩnh tâm hồn, chống lại buồn chán, bực bội nên phát nội lực ra làm chi” – Nhan Nhược Bình giải đáp thắc mắc, khiến tất cả mọi người liên hiểu. Thì ra đó là lí do Nhan Nhược Bình trúng độc khi mà nội lực của nàng vốn là cao thâm vô cùng. Nhan Nhược Bình đạp mạnh chân xuống đất, phát tiết cảm hận, nghiêng răng kèn kẹt:

“chết tiệt, dám cư nhiên hạ độc nãi nãi, đêm nay nghỉ ngơi, ngày mai phải điều tra ra tên khốn ấy”

“bằng cách nào?” – cáo tinh tò mò hỏi

“ta sẽ thổi sáo, lần này dùng nội lực để thổi, tên kia nếu có dụng tâm hại ta, ta nghĩ tên khốn ấy sẽ không lui dẫu, Lãnh Thiên, ngươi khinh công cực cao, lần theo thanh âm mà bắt nó” – Nhan Nhược Bình vạch ra kế hoạch

“không phu nhân, thuộc hạ phản đối” – Độc Kiêu lên tiếng khiến Nhan Nhược Bình trừng mắt, tỏ vẻ không mấy hài lòng. Độc Kiêu mồ hôi hột đổ ra như mưa, thấp giọng phân trần:

“phu nhân, người mới khoẻ, thuộc hạ cũng biết thổi sáo mà”

Nhan Nhược Bình nhếch miệng nói: “ngươi thổi được Ngọc Tâm Tiêu sao, ngươi là nữ nhi hử?”

“ơ...” -Độc Kiêu cứng họng. Hoạ Tâm giúp y cản Nhan Nhược Bình

“phu nhân, có thể tìm cây sáo khác mà, còn nhược bằng không có thể tìm đàn....bất cứ cái gì có thể phát ra âm thanh”

Nhan Nhược Bình hừ nhẹ một tiếng, lạnh giọng nói: “đây là Đoạt Mạng trang, là địa bàn của người ta, các người đi đâu tìm nhạc cụ và tên khốn ấy hạ độc ta, ta muốn tự tay trả thù....với lại các người hiểu tên khốn ấy được bao nhiêu phần nội lực, nội lực của các người không đủ áp chế, các người mất mạng có biết không hử”

Hoá ra Nhan Nhược Bình là lo ọi người. Miệng nói cứng chứ lòng đầy quan tâm. Lãnh Thiên ôn nhu xoa đầu nàng, dỗ dành:

“được rồi, nương tử, không nên tức giận, nàng muốn thối thì thối, tuy nhiên, thấy không ổn, lập tức dừng lại”

Đêm hôm sau. Tất cả tề tụ đầy đủ tại mái nhà. Nhan Nhượng Bình hai mắt toé lửa, thề đêm nay phải truy cho ra tên khốn dám cư nhiên hạ độc nàng. Hại nàng tổn nước bọt thầm khen hấn đánh đàn tuyệt hay. Nhan Nhượng Bình đem sáo đặt lên môi mềm, không dùng nội lực, thổi ra một tuyệt khúc để nhử tên khốn ấy ra. Mọi người xung quanh thầm khen nàng lúc trước ở hoàng cung đánh đàn đã lay động lòng người nay chứng kiến tận mắt thanh âm vi vu của tiếng sáo. Thật mở rộng tầm mắt. Đúng là nàng thật giỏi cầm nghệ mà. Tiếng sáo vừa dứt. Nàng lại thổi tiếp lần thứ hai. Cư nhiên không nghe thấy tiếng đàn. Lại lần thứ ba, tiếp lần thứ tư. Nhan Nhượng Bình hai má đỏ ửng do tổn quá nhiều hơi, lửa giận bốc cao nghi ngút. Tên khốn ấy hôm nay sao lại làm rùa rụt cổ. Thật là tức chết mà.

“chúng ta về nghỉ ngơi thôi” – cáo tinh cũng bực bội không kém, nó thầm rửa cái tên kia, nhút nhát.

Mọi người vừa chuẩn bị đáp xuống thì tiếng đàn lặp lại bài hát của Nhan Nhượng Bình ngân vang. Nhan Nhượng Bình nhếch một nụ cười đều. Hít một hơi, lấy lại tinh thần. Chuẩn bị tổng công kích. Tiếng sáo của Ngọc Tâm Tiêu một lần nữa vang lên với nội lực cuộn cuộn như sóng. Lãnh Thiên trước khi phi thân đi liền dặn dò thuộc hạ:

“các người ở lại hộ phu nhân, thấy không ổn, lập tức ngăn cản nàng thổi sáo”

“dạ”

56. Chương 56

Đêm hôm sau. Tất cả tề tụ đầy đủ tại mái nhà. Nhan Nhượng Bình hai mắt toé lửa, thề đêm nay phải truy cho ra tên khốn dám cư nhiên hạ độc nàng. Hại nàng tổn nước bọt thầm khen hấn đánh đàn tuyệt hay. Nhan Nhượng Bình đem sáo đặt lên môi mềm, không dùng nội lực, thổi ra một tuyệt khúc để nhử tên khốn ấy ra. Mọi người xung quanh thầm khen nàng lúc trước ở hoàng cung đánh đàn đã lay động lòng người nay chứng kiến tận mắt thanh âm vi vu của tiếng sáo. Thật mở rộng tầm mắt. Đúng là nàng thật giỏi cầm nghệ mà. Tiếng sáo vừa dứt. Nàng lại thổi tiếp lần thứ hai. Cư nhiên không nghe thấy tiếng đàn. Lại lần thứ ba, tiếp lần thứ tư. Nhan Nhượng Bình hai má đỏ ửng do tổn quá nhiều hơi, lửa giận bốc cao nghi ngút. Tên khốn ấy hôm nay sao lại làm rùa rụt cổ. Thật là tức chết mà.

“chúng ta về nghỉ ngơi thôi” – cáo tinh cũng bực bội không kém, nó thầm rửa cái tên kia, nhút nhát.

Mọi người vừa chuẩn bị đáp xuống thì tiếng đàn lặp lại bài hát của Nhan Nhượng Bình ngân vang. Nhan Nhượng Bình nhếch một nụ cười đều. Hít một hơi, lấy lại tinh thần. Chuẩn bị tổng công kích. Tiếng sáo của Ngọc Tâm Tiêu một lần nữa vang lên với nội lực cuộn cuộn như sóng. Lãnh Thiên trước khi phi thân đi liền dặn dò thuộc hạ:

“các người ở lại hộ phu nhân, thấy không ổn, lập tức ngăn cản nàng thổi sáo”

“dạ”

Nhan Nhượng Bình mỗi khi tăng âm lượng của sáo lại khiến cho tiếng đàn nhẹ hơn, điều này gây khó khăn cho Lãnh Thiên trong việc truy tìm hung thủ vì thanh điệu của nhạc vốn vang vọng trong đêm khuya tĩnh mịch. Nên Nhan Nhượng Bình đành làm loãng hơi của mình khiến thanh âm tiếng sáo biến điệu hoà tan và thấp hơn, không lắng tai kỹ sẽ khó phát hiện ra đây là âm sáo. Cũng vì vậy mà tiếng đàn càng ngân vang rõ rệt hơn. Đủ cho thấy đối phương thật muốn dồn Nhan Nhượng Bình đến côi âm tào, có lẽ tưởng như Nhan Nhượng Bình không chịu đựng nổi nên tiếng sáo trở nên biến thể như thế. Nhưng có lẽ kẻ đó đã quá tự phụ, hiện Nhan Nhượng Bình làm yếu nội lực truyền vào Ngọc tâm Tiêu, lại tăng nội lực hộ thể vừa vặn làm thân thể không tổn hại chút nào. Tiếng đàn đang ngân vang bỗng im bặt. Nhan Nhượng Bình nhếch miệng cười khê, khoan khoái nói:

“có lẽ đã bắt được con mồi”

Quả thật như vậy, Lãnh Thiên trở về mang theo một kẻ mà mọi người đang chờ mong để phanh thây, xẻo thịt cùng một cây cổ đàn. Trước mặt Nhan Nhượng Bình là một nam tử với mái tóc đen dài, làn da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như nước hồ mùa thu gợn sóng, dáng vẻ thư thả, yêu kiều, làm say động lòng người, vóc người lại nhỏ nhắn, thư thả. Nhan Nhượng Bình sau một hồi đánh giá, đánh giọng lại hỏi:

“người tên gì?”

Hắn thủy chung im lặng, không thèm liếc mắt tới nàng. Nhan Nhượng Bình bày ra bộ mặt hiểm ác như sói, tay rút ra Hoả Long chuỷ thủ, miệng nhàn nhạt nói:

“ngoan cổ hủ, đây là Hoả Long chuỷ thủ, đâm một nhát sẽ làm da thịt co rúm do bỏng rát, làm da người đẹp như vậy, trắng như vậy, đặt biệt là khuôn mặt nếu ta hoả vài bông hoa sẽ như thế nào nhỉ?”

Tên nam tử kiều mi kia trừng mắt nhìn Nhan Nhượng Bình, tiếp theo đem mấy giọt lệ trào ra ướt đầm cả khuôn mặt. Hắn thút thút nói:

“ta tên Sở Bạch Vũ”

Nhan Nhượng Bình trào phúng: “nam tử hán mà y như nữ nhi”

“kệ người ta” – Sở Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến

“đây là Độc Thanh cầm sao, haizzz za còn xấu hơn đàn của đại ca ca của ta làm nữa” – Nhan Nhượng Bình chỉ tay vào cây đàn sát cạnh hắn, mở miệng chê bai

“nương tử” – Lãnh Thiên bắn một tia ghen tuông vào Nhan Nhượng Bình khiến nàng nhanh tay bịt miệng mình lại, nháy mắt tinh nghịch với y với ngụ ý: “bình tĩnh nào, đừng vác lu dấm chua nữa”. Sau đó nàng quay sang nhìn Sở Bạch Vũ, lập tức lửa nộ khí sung thiên, khuôn mặt đỏ phừng phừng, quát: “tại sao hại ta?” (fox: tốc độ khuôn mặt thay đổi như chớp =.!=)

“vì hai lí do” – Sở Bạch Vũ thẳng thắn trả lời khiến Nhan Nhượng Bình vô cùng hài lòng. Nàng truy vấn tiếp: “ý tứ nói rõ”

“thứ nhất là do người dùng Ngọc Tâm tiêu, ta muốn dùng Độc cầm của ta đấu với âm Tiêu của người, thật không ngờ thanh âm của hai vật lại có thể hoà làm một. Lí do còn lại là báo thù”

Cáo tinh nghe xong buột miệng hỏi: “người cũng biết Ngọc Tâm tiêu sao?”

Sở Bạch Vũ ngoan ngoãn hơn hẳn, hỏi gì đáp nấy: “ta mê cầm nghệ, lẽ nào lại chưa từng nghe qua âm Tiêu. Ngọc Tâm tiêu là loại tiêu có cấu trúc trong suốt được làm từ loại cây hiếm ở Tây Vực, khảm những đường nét bằng vàng bên ngoài, độc nhất vô nhị, thanh âm trầm bổng, vi vút, sâu lắng hoàn toàn có thể sánh với Độc cầm của ta, ta muốn xem nhạc cụ nào lợi hại hơn”

“theo như ta biết, tiêu được cầm dọc khi thổi, tiêu không cầm ngang, sao ta thấy người cầm ngang vậy?. Với lại ta nghe ra là tiếng sáo mà, âm sắc của sáo và tiêu khác biệt” – Cáo tinh hướng Nhan Nhượng Bình thắc mắc. Nhan Nhượng Bình mở to mắt, lắc đầu: “ai biết, ta thấy trong bí tịch vẽ hình nói là cầm ngang”. Sở Bạch Vũ nghe xong cười ha hả, chế giễu:

“có vậy cũng không biết, Ngọc Tâm tiêu tuy nói là tiêu nhưng đây là cây tiêu độc nhất vô nhị, không chỉ bởi thân mang hình dạng của cây tiêu và trong suốt mà còn ở việc pha trộn”

Toàn bộ mọi người đều hiện đầy dấu chấm hỏi. Sở Bạch Vũ tiếp tục giải thích cho đám người nông cạn hiểu rõ hơn:

“Ngọc Tâm Tiêu có cấu trúc hoà trộn giữa tiêu và sáo, cho nên âm thanh phát ra bề ngoài hoàn toàn giống tiếng như tiếng sáo, nhưng chỉ có ai hiểu rõ thanh điệu, âm sắc mới phát hiện ra tiếng tiêu hòa trộn bên trong tiếng sáo. Mặc khác nghe nói truyền thuyết của Ngọc Tâm tiêu là do một nữ tử làm ra, nữ tử ấy vốn cảm thấy cầm ngang nhìn sẽ tao nhã hơn, đó là lý do hình dáng là một cây tiêu, lại được cầm ngang, thanh âm thoảng qua tiếng sáo”

Mọi người nghe xong bừng tỉnh, sáng mắt lên, gạt gù cái đầu. Thì ra là thế. Đúng là một cây tiêu đặc biệt, thật là đặt biệt mà. Nhan Nhượng Bình hắng giọng truy hỏi tiếp:

“vậy báo thù là ý gì?”

Sở Bạch Vũ mâu quang co lại, bắn ánh mắt hung ác căm phẫn trừng trừng nhìn tất cả mọi người, trực tiếp nói ra, không hề quanh co:

“trả thù cho Nhất ca”

“Lâm Diệu Nhất?” – Hoạ Tâm hỏi

“đúng, mấy hôm trước, ta nghe có tiếng sáo phát ra, lúc đầu vốn là muốn thi thố cầm nghệ, nhưng phát hiện tiếng sáo phát ra từ nơi này, không cần biết trong bọn người ai giết Nhất ca, chỉ cần giết được kẻ nào hay kẻ đó” – Sở Bạch Vũ trong mắt mang theo một tia bi ai. Lâm Diệu Nhất trước kia đối xử rất tốt với hắn. Cái chết của Lâm Diệu Nhất có lẽ đã tạo ra đả kích cho hắn.

Độc Kiêu quát: “người là ngu ngốc, kẻ giết Lâm Diệu Nhất là Sở Minh Kiệt, không phải bọn ta, dám cả gan hạ độc phu nhân”. Lời vừa dứt y đã ban tặng cho Sở Bạch Vũ một cái tát mạnh mẽ lên má hắn. Cảm thấy chưa hả cơn giận, Độc Kiêu giơ tay tiếp tục ban tặng cho hắn vào bặt tai nhưng Độc Nhãn đã cản y lại

“đệ dừng tay lại”

“tránh ra” – Độc Kiêu hất tay Độc Nhãn ra, trực tiếp rút trường kiếm nhắm thẳng Sở Bạch Vũ chém tới

DỪNG TAY // CHOANG // PHẬP – 3 thanh âm cùng đồng thời vang lên

Hai chữ “dừng tay” là do Nhan Nhược Bình thốt ra. Một tiếng “choang” là do lực va chạm tiếp xúc của tách trà và binh khí gây nên. Còn “phập” là sự tiếp xúc giữa trường kiếm của Độc Kiêu và da thịt rắn chắc của Độc Nhãn.

“đại ca” – Độc Kiêu hoảng hốt kêu lên, đem trường kiếm rút về, khi thấy máu từ tay Độc Nhãn từng giọt từng giọt nhỏ xuống thấm ướt bạch y của Sở Bạch Vũ. Sở Bạch Vũ tinh quang ánh lên, mang ánh mắt căm kích nhìn Độc Nhãn, tiếp theo sau đó hành động của hắn khiến mọi người trở mắt đầy ngạc nhiên. Hắn cầm lấy bàn tay Độc Nhãn, trực tiếp đem chiếc lưỡi mềm ướt của mình liếm qua vết cắt trên tay Độc Nhãn, liếm tới khi máu không còn chảy nhiều như trước. Hắn liền xé một mảnh bạch y, băng bó cho Độc Nhãn. Độc Nhãn ngây người như phỗng, không biết phản ứng như thế nào trước hành động của Sở Bạch Vũ. Sau một hồi bình tĩnh, y nuốt mấy ngụm nước bọt, hướng tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng đem tay rút về.

Nhan Nhược Bình muốn cắt ngang không khí kì cục này, nàng đằng hắng mấy cái, thành công đem sự chú ý của mọi người trở lại mình. Độc Kiêu bực bội hỏi:

“phu nhân, sao cả người và Độc Nhãn đều ngăn cản ta giết hắn”

Nhan Nhược Bình thông thả uống cạn tách trà không có dấu hiệu muốn giải thích. Lãnh Thiên cười nhạt nói: “hắn vì trả thù cho huynh đệ mình chứ không phải vì mưu cầu việc riêng có lợi cho bản thân, nên nương tử mới không muốn ra tay trừng phạt hắn”

Nhan Nhược Bình nháy mắt một cái. Quả thật người hiểu nàng nhất chỉ có mình phu quân của nàng. Điểm mấy giây Nhan Nhược Bình nhú mày nhìn Lãnh Thiên, y liền hiểu, ngay lập tức y cười tươi như hoa, hướng nàng giải thích:

“có người theo dõi”

Thì ra vốn dĩ Lãnh Thiên đã phát hiện ra có kẻ quan sát sự tình từ cành cây qua cửa phòng (cửa phòng mở). Y điềm nhiên xem như không tồn tại kẻ đó. Nào ngờ khi Độc Kiêu rút trường kiếm toan giết Sở Bạch Vũ kẻ đó liền có động tĩnh, y nhân dịp phóng tách trà như một ám khí vào kẻ giấu mặt ấy. Tiếng choang có lẽ là do kẻ đó sử dụng binh khí cản trở tách trà. Theo suy đoán kẻ đó có thể muốn bảo vệ Sở Bạch Vũ. Liệu kẻ đó và kẻ tặng thuốc cứu Nhan Nhược Bình có phải là cùng một người.

“người đang nghĩ gì?” – Nhan Nhược Bình hỏi. Lãnh Thiên liền giấu đi suy nghĩ, liếc ngang Sở Bạch Vũ nói:

“ta đang nghĩ nên thả tên này đi, vốn dĩ nàng không muốn giết hắn nữa”

Nhan Nhược Bình gật đầu rồi xoay lưng nắm tay Lãnh Thiên trở về phòng ngủ tiếp. Mọi người cũng tản ra đi nghỉ ngơi cho lại sức. Chợt Sở Bạch Vũ nắm vạt áo Độc Nhãn. Độc Nhãn nhú mày, quay đầu lại nhìn hắn. Sở Bạch Vũ hai má ửng hồng, nhẹ giọng đáp:

“huynh tên Độc Nhãn hả?”

Độc Nhãn gật đầu, rồi xoay người đi. Sở Bạch Vũ đem hai tiếng cảm ơn vọng tới tai Độc Nhãn. Lúc này đây cáo tinh hướng Độc Nhãn nở một nụ cười ám muội khiến Độc Nhãn rùng mình. Cáo tinh đang cười cái gì thế nhỉ? Nụ cười thật kì hoặc mà.

“chúc mừng ngươi” – cáo tinh huých cù chỏ vào chân y, đem ba chữ nói với y kèm theo một nụ cười đều rồi đi vào phòng đem cánh cửa đóng nhanh lại khiến Độc Nhãn không hiểu trời trăng mây nước gì hết.

~

Buổi sáng như mọi khi, cả thầy sáu người quây quần bên bàn ăn. Nhan Nhược Bình đánh chén cũng không chừa cái tật ham ăn. Cứ đặt thí thí xuống là vục đầu vào ăn, không có lấy một điểm ý tứ gì hết. Nhưng hành động của nàng mau mắn khựng lại sau câu nói của cáo tinh:

“Nhan Nhược Bình, bảy days trôi qua rồi đấy, ta nghĩ chúng ta nên trực tiếp đi gặp cái bà Trương Mộng Đình kia”

“bảy...bảy cái gì?” – Hoạ Tâm nhú mày. Nhan Nhược Bình và cáo tinh có lúc dùng một số từ ngữ mà không ai có đủ thông minh để hiểu được.

(fox: *túm đuôi* hey cáo tinh, ngươi như thế nào cũng biết tiếng anh? ~ cáo tinh: *hắt mặt* ta mà chứ lì, trên thiên giới còn có hẳn một trung tâm dạy tiếng anh cơ đấy ~ fox: O_o ~ cáo tinh: không chỉ có thể, cả laptop, điện thoại, USB 3G...v.v cũng có ~ fox: =.=! ~ cáo tinh: cái mặt người ra làm sao, bộ hạ giới phát triển thì thiên giới chịu lạc hậu hả ~ fox: *đơ*)

“là bảy ngày, ăn xong sẽ đi” – Nhan Nhược Bình chậm rãi nói rồi ngay lập tức khôi phục trạng thái như cũ.

Từ đằng cửa một tinh gia đình bước vào, cúi đầu chào và đem lời mời truyền đạt: “các vị, giờ Thìn tam khắc, trang chủ phu nhân mời các vị tới đại sảnh”

Giờ Thìn tam khắc, đại sảnh Đoạt Mạng sơn trang. Sáu người bước vào trong không khí trầm mặc và ánh nhìn thiếu thiện ý của mọi người. Phía trên cao Trương Mộng Đình ngồi giữa, bên trái là Sở Thiên Lục, Sở Thiên Tiệp, bên phải là...ách tiểu đệ đệ Sở Thiên Nhai. Còn những kẻ đứng trong đó có Sở Minh Kiệt và Sở Bạch Vũ.... Sở Bạch Vũ hướng Độc Nhãn nở ra một nụ cười yêu kiều còn Nhan Nhược Bình hai mắt mở to đầy kinh ngạc, nhìn chằm chằm Sở Thiên Nhai, trực tiếp thốt lên: “tiểu đệ đệ”

Trương Mộng Đình quay sang hí mắt nhìn Sở Thiên Nhai, tiểu đệ đệ đáp trả Trương Mộng Đình bằng một cái nhếch miệng cười khê. Trương Mộng Đình đứng ra giới thiệu:

“đây là nhị vị huynh trưởng của phu quân ta Sở Thiên Nhai, Sở Thiên Lục, còn đây là sư đệ Sở Thiên Tiệp”

“cái gì, tiểu đệ đệ sao lại là sư huynh của trang chủ?” – Nhan Nhược Bình chẳng hiểu ra làm sao cả. Trương Mộng Đình lên tiếng: “cái này...” — liền bị Sở Thiên Nhai cười ngọt và cướp lời: “bé con, khi nào người lại nấu cho ta ăn ta sẽ nói cho người biết”

“ách...”

Lời nói của Sở Thiên Nhai phát ra liền cấp cho Nhan Nhược Bình sự chú ý kì lạ của tất cả mọi người. Chẳng phải sư bá Sở Thiên Nhai của bọn họ nổi tiếng quái dị, rất thích hành hạ nữ nhân ra thành cái bộ dạng khủng khiếp sao, cố gì lại cười với nữ nhân này, lại dùng giọng nói triu mến như thế, vả lại sư bá họ dùng hai từ: “lại nấu” tức là không chỉ một lần, vậy là quen biết trước, thế mà nữ nhân này vẫn còn đứng ở đây sao. Thật là kì lạ hết sức. Trương Mộng Đình cắt ngang bầu không khí xôn xao, hướng Lãnh Thiên điem nhiên nói:

“người chính là chủ của đoàn người?”

“đúng”

“tên của người?” – Trương Mộng Đình nhàn nhạt hỏi tiếp

“Độc Thiên” – cái họ của y có khả năng sẽ tiết lộ thân phận của y, nên y kết hợp giữa hai cái tên Độc Lân và Lân Thiên, lướt bớt hai chữ giống nhau đem qui về một cái tên mới

“Độc Thiên huynh đệ, sau bảy ngày, ta vẫn không có cách nào điều tra ra, trên người của Nhất nhi toàn là vết kiếm, mà bốn trang lại đời đời dùng đao, theo như các người nói Kiệt nhi dùng kiếm giết hân, đôi bên cấp lời khác nhau khiến ta rất khó xử, nhưng dù sao cũng cần có đoạn kết cho chuyện này, nếu là như vậy chúng ta đây xử theo luật giang hồ, các người nghĩ như thế nào”

Lân Thiên lạnh giọng nói: “tiền bối ý tứ rõ ràng”

“trong võ lâm có một điều luật, tuy chưa thật sự được công nhận là luật chính thức, nhưng đối với người luyện võ có bất cứ vấn đề nan giải nào khó giải quyết đều lấy đấu võ để định đoạt, bất kể Nhất nhi chết do ai giết, ta đây sẽ không ý thế hiếp người, ta chỉ định Kiệt nhi đấu công bằng với người, nếu như người thắng, ta bảo đảm đoàn người của người an toàn rời khỏi đây, tỉ như người thua, tất cả các người đều phải để mạng lại”

“được” – Lân Thiên thản nhiên đáp, thanh âm cấp một chút khí âm hàn

“trận quyết đấu diễn ra vào chính Ngọ năm ngày sau, ngay tại sân trước đại sảnh. Tuy nhiên trong lúc giao đấu, ai vô tình sát thương hay gây tử cho đối phương đều coi như chẳng có chuyện gì đánh trách”

57. Chương 57

Đoạt Mạng sơn trang mang những thanh âm đặc sắc của một bản tình ca với dấu ấn riêng biệt: bầu trời trong xanh lồng lộng, tiết trời mát mẻ, cả những tán cây lá lướt trong từng cơn gió nhẹ, phong cảnh sơn kỳ thủy tú, đẹp tựa chốn bồng lai. Những chú cá tung tăng bơi lội trong làn nước trong vắt phản chiếu gam màu trời cao thay đổi theo từng góc nhìn, khi xanh dương, lúc tím thẫm.....khiến tâm trạng Nhan Nhược Bình hôm nay khoan khoái một cách lạ thường. Đúng là cảnh sắc thiên nhiên có ảnh hưởng không nhỏ đến tinh thần của con người.

RỘT RỘT!!!!

Một thanh âm trong đám cỏ phát ra gây nên sự chú ý đến Nhan Nhược Bình. Bản tính tò mò luôn khiến Nhan Nhược Bình không thể quay lưng bỏ đi được dù biết tò mò là xấu nhưng mà nữ nhân nào không có một chút xiu sự tò mò trong người với lại trời sinh đã thế làm sao thay đổi được – giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà. đành chịu thôi. Nhan Nhược Bình rón rén bước nhẹ tới đám cỏ, dùng tay vạch từng mảng cỏ xanh rờn ra. Bỗng ập tới. Một vật nhỏ trắng tấp chân Nhan Nhược Bình phóng tới trực tiếp đem thân người dán vào chân nàng mà cọ cọ. Nhan Nhược Bình nheo mắt, lấy làm lạ lắm lắm:

“bạch thỏ không phải thấy người là bỏ chạy sao, sao mà con bạch thỏ này bạo dạn thế nhỉ?”

Nhan Nhược Bình ôm con bạch thỏ lên, vuốt ve lớp lông mềm mại ấm áp. Trực tiếp đem chiếc mũi nhỏ ướt ướt của nó áp vào má mình.

“tiểu mỹ nhân có vẻ thích bạch thỏ của ta quá nhỉ?” – 1 thanh âm trong trẻo vang lên

Nhan Nhược Bình tự hỏi: “ủa tiểu mỹ nhân thích bạch thỏ, không phải nói mình đây chứ?” (fox: =.=!)

“tiểu mỹ nhân khinh thường ta” – thanh âm trong trẻo kèm theo uly khuất lại một lần nữa vang lên khiến Nhan Nhược Bình quay đầu lại, hai mắt mở to, mắt ngơ ngác như nai, điềm nhiên hỏi:

“người là đang nói ta đây hả?”

Thân ảnh mang thanh âm trong trẻo hoá đá phút chót rồi ngơ mặt ra mà cười. Thiệt là tức cười mà. Có ai như nàng Nhan Nhược Bình không, ở đây ngoài nàng ra còn ai ôm bạch thỏ nữa, ngây thơ đến thế là cùng.

Thấy thân ảnh trước mắt cười, Nhan Nhược Bình thu vẻ ngây thơ lại chớp mắt trưng ra bộ mặt quái dị, răng cắn môi dưới, hai má phồng lên, trừng mắt quát:

“cười cái gì”

“a hahaha, không ngờ tiểu mỹ nhân lại còn thêm bộ mặt tức cười này nữa, thú vị thật là thú vị” – thân ảnh không vì khuôn mặt đáng sợ của Nhan Nhược Bình mà dập tắt nụ cười. Theo như đánh giá tỉ mỉ của Nhan Nhược Bình, thân ảnh trước mặt nàng nhỏ nhắn nhưng lại cao hơn nàng, làn da trắng đến lạ thường (fox: ý là trắng hơn cả trắng nữa đây ^.^), khuôn mặt xinh đẹp vô cùng với một đôi mắt hàm xuân sắc sảo, linh động. Nhan Nhược Bình ngay lập tức như bị đôi mắt và làn da ấy thu hút. Nàng tiến gần tới tay chạm nhẹ vào gò má của thân ảnh trước mắt, bất tri bất giác khẽ nói: “mắt sắc thật, da trắng thật, thật đẹp”.

Thân ảnh trước mắt cầm lấy bàn tay thon dài của Nhan Nhược Bình, đưa đến bên đôi môi mềm mại của mình, khẽ đặt một nụ hôn lên khiến Nhan Nhược Bình rùng mình, hai cánh tay ẩn sau lớp áo nổi hết da gà. Nhan Nhược Bình bừng tỉnh, lùi về sau hai bước, nuốt một ngụm nước bọt. Thân ảnh trước mặt trưng ra một nụ cười ám muội, lên tiếng:

“ta tên Sở Tinh Nguyệt, tiểu mỹ nhân danh xưng thế nào?”

“Nhan Nhược Bình....à mà trả lại bạch thố nè, ta phải đi tới chỗ của Tiểu đệ đệ rồi, tạm biệt” – Nhan Nhược Bình cảm thấy Sở Tinh Nguyệt ấy có gì đó không ổn, nên tránh xa thì hơn nên đành kiếm một cái cớ để chuồn đi nào ngờ dự tính ập bị đập đổ ngay tức khắc bởi câu nói tiếp theo của Sở Tinh Nguyệt:

“đi chung cho vui”

“ách...” – Nhan Nhược Bình dự định từ chối nhưng đã bị Sở Tinh Nguyệt nắm lấy tay kéo đi

“đi hướng nào tiểu mỹ nhân”

“hướng kia Nguyệt tử” – Nhan Nhược thấy khuôn mặt Sở Tinh Nguyệt chín chắn hơn nàng cộng với chiều cao nhỉnh hơn nàng một cái đầu nên trực tiếp gọi tử tử

“tiểu mỹ nhân nên bỏ hai từ tử tử sau tên của ta, cũng không được gọi là Nguyệt nhi hay Tiểu Nguyệt gì đó chỉ gọi Tinh Nguyệt thôi” – Sở Tinh Nguyệt bắn từng tiếng vào bên tai nàng với ngữ điệu ép buộc hoàn toàn. Nhan Nhược Bình nhú mày suy nghĩ:

“ở đâu ra một kẻ thần kinh có vấn đề vậy trời”

Thấy nàng đang nhăn mày suy nghĩ điều gì đó, Sở Tinh Nguyệt đưa tay khẽ vuốt mi tâm của nàng, ôn nhu nói:

“tiểu mỹ nhân, nhú mày sẽ gây ra nếp nhăn ở chỗ này đây”

“cảm....cảm ơn” – Nhan Nhược Bình đẩy nhẹ tay Sở Tinh Nguyệt ra

“tiểu mỹ nhân là đệ tử của ai, sao ta chưa từng gặp qua?”

“của ai là của ai?” – Nhan Nhược Bình hỏi lại. Sở Tinh Nguyệt vốn trời sinh thông minh, nghe liền hiểu: “hoá ra nàng nằm trong bọn người giết Diệu Nhất sao?”

Nhan Nhược Bình liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “không giết”

“ta tin tiểu mỹ nhân” – Sở Tinh Nguyệt vuốt vào mũi Nhan Nhược Bình một cái, sủng nịnh nói (fox: cái ả Tinh Nguyệt dè quá O_o)

.....

Cả hai người vừa đi vừa đối đáp, phút chốc đã tới nhà tranh ở khu rừng phía sau Đoạt Mạng sơn trang. Nhan Nhược Bình lớn tiếng gọi:

“tiểu đệ đệ, ở đâu ra đây”

Nhan Nhược Bình gọi mãi, đến hơn một khắc sau, tiểu đệ đệ từ phía sau nhà tranh bước ra, quần áo có phần hơi xộc xệch, trôi khoé miệng vẫn còn vương chút máu. Nhan Nhược Bình đưa một chiếc khăn ra, vui vẻ nói:

“tiểu đệ đệ miệng chảy máu kia, lau đi”

Sở Thiên Nhai trừng mắt nhìn nàng, trực tiếp đem vạt áo của chính mình tự lau, lạnh giọng quát:

“ngươi đến không đúng lúc chút nào”

“phải đó, chúng ta đến không đúng chút nào tiểu mĩ nhân à, tiểu đệ đệ của tiểu mĩ nhân không biết cần phải nộ đào nào mà lại đến nông nổi chảy máu thế kia” – Sở Tinh Nguyệt bốn cợt nói, không quên nở một nụ cười ám muội (fox: O_o....=.=!)

“nộ đào?” – Nhan Nhược Bình khó hiểu

“ngươi muốn hiểu liền theo ta” – Sở Thiên Nhai tà đạo nói, tay kéo Nhan Nhược Bình đi. Sở Tinh Nguyệt lập tức đưa tay kéo nàng trở lại, quét ánh mắt sắc lẹm vào người Sở Thiên Nhai: “tiểu đệ đệ à, ta không muốn một mình ngồi đây”

Sở Thiên Nhai hừ một tiếng, nhìn Nhan Nhược Bình trực tiếp hô dói. Nhan Nhược Bình gật đầu rồi tươi cười đi vào nhà tranh. Sở Tinh Nguyệt bước đi theo: “tiểu mĩ nhân, ta giúp nàng”

Hơn nửa canh giờ sau, các món ăn được dọn lên. Bao gồm 5 món mặn và 2 món ngọt. Dĩ nhiên Sở Thiên Nhai nhìn cái nháy mắt của Sở Tinh Nguyệt liền hiểu ngay, từ hầm củi đem ba vỏ rượu ngon ra.

“ta không quen uống rượu chung với người khác, các ngươi là nữ nhân, không nên uống loại rượu này” – Sở Thiên Nhai chỉ vào vỏ rượu của mình nhàn nhạt nói

“ta cũng thích uống vỏ rượu riêng” – Sở Tinh Nguyệt gật đầu

Nhan Nhược Bình uống vài chén đã thấy trời đất quay mòng mòng, cơ thể như có luồng khí nóng chảy quanh, sao trước mặt nàng tới bốn thân ảnh lặn, tử lượng của nàng tuy nói không phải thật cao nhưng mà cũng được xem là khá, cư nhiên mấy chén sao làm nàng ra bộ dáng bí tỉ, mềm nhũn thế này cơ chứ. Nàng nheo nheo mắt thấy bốn thân ảnh đang nói cái gì mà nàng không thể nghe rõ.

“tiểu đệ đệ”

“ngươi gọi lại một lần nữa xem còn lưỡi để dùng không” – Sở Thiên Nhai trừng mắt

“được được, sư bá à, nhường nàng ta cho Tinh Nguyệt đi”

“không được, cho ngươi con cừu béo này, ngươi ăn trên đầu ta à”

“Tinh Nguyệt vẫn thường cấp biết bao giai nhân cho sư bá, vốn dĩ để sư bá ăn thịt cừu trước nếu nó chết thì Tinh Nguyệt ăn thịt cừu à, không lẽ sư bá thật sự tính toán với Tinh Nguyệt như vậy sao” – Sở Tinh Nguyệt kì kèo. Sở Thiên Nhai nhíu mày suy nghĩ một hồi thì chậm rãi phun ra mấy chữ:

“được, chúc ngươi vui trước” – Sở Thiên Nhai mờ ám nở nụ cười

Sở Tinh Nguyệt bái Sở Thiên Nhai một cái tỏ ý cảm ơn rồi trực tiếp dìu Nhan Nhược Bình rời khỏi với một nụ cười thích thú trên môi.

“tiểu tử, ngươi mau đi Hạ trang cứu người, chậm trễ sẽ ân hận đấy, hahahaha” – một thanh âm lạnh buốt vang lên, đây chính là thanh âm của người lúc trước cứu nàng một mạng khỏi Độc Thanh cầm. Lãnh Thiên nghe xong sa sầm mặt mày, phi thân rời đi ngay lập tức.

~ Đoạt Mạng sơn trang chia làm năm trang viên lớn và nhiều tiểu trang viên nhỏ. Năm trang viên lớn bảo gồm Thượng trang, Xuân trang, Hạ trang, Thu trang và Đông trang. Nơi ở của Sở Tinh Nguyệt là Hạ trang. Với cách bố trí phối tông màu chủ đạo là đỏ hồng, Hạ trang thật rực rỡ, lộng lẫy. Sở Tinh Nguyệt dìu Nhan Nhược Bình vào giường lớn. Nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống. Sở Tinh Nguyệt bước đến gương đồng, lần lượt tháo xuống trăm cài tóc, và thoát đi tất cả xiêm y trên cơ thể. Sở Tinh Nguyệt rải dây hoa thơm vào hồ nước tắm lớn được xây ngay giữa phòng. Hơi nước ấm cộng với hương thơm ngào ngạt của hoa hít vào thật là dễ chịu, sáng khoái.

Sở Tinh Nguyệt hai tay khéo léo kéo xuống bộ y phục màu lam hoa của Nhan Nhược Bình, cúi đầu hôn nhẹ lên bờ môi căng mọng của Nhan Nhược Bình, một tay luồn ra sau cổ nàng kéo đi sợi dây yếm trắng thuần nguyên ương, trực tiếp giúp Nhan Nhược Bình phô bày trọn vẹn những đường cong tinh tế của nàng. Sở Tinh

Nguyệt thích thú cười khanh khách miệng lẩm bẩm: “cừu ngon, cừu ngon”. Tiếp đến ả nâng Nhan Nhược Bình dậy, dìu nàng lên bên hồ nước lớn, bước đến bậc thềm, cả hai cùng tiến xuống hồ. Nhan Nhược Bình hai mắt nhắm nghiền, cả cơ thể càng ngày càng nóng bức khiến nàng rên rỉ khó chịu.

“um..um..um...”

Sở Tinh Nguyệt thấy vậy bèn cúi sát vào tai nàng, từng luồng hơi nhẹ phả ra:

“tiểu mỹ nhân, ngứa ngứa không?”

“um”

“loại rượu mà tiểu mỹ nhân uống được gọi là Cúc hoa băng lân tửu (1) trộn với một ít Nhuyễn Cốt tán (2), ta chỉ thích tự mình vận động nên hôm nay ta sẽ phụng bồi tiểu mỹ nhân đến cùng”

Nói rồi Sở Tinh Nguyệt đem môi mình chiếm lấy môi Nhan Nhược Bình, ngấu nghiến hưởng thụ, chiếc lưỡi mềm ướt tách răng nàng ra tiến vào sâu mà khuấy động cho đến khi hô hấp của ả đứt quãng ả mới buông tha Nhan Nhược Bình. ả ta bắt đầu lún xuống chiếc cổ trắng nõn của nàng cắn cắn, liếm liếm, đôi bàn tay xoa xoa cặp tuyết lệ chạm vạch nước của nàng cho đến khi nộ đào căng cứng, dựng thẳng á há miệng ngậm lấy kèm theo một dòng nước ừng ực nuốt xuống. ả hai mắt nhắm hờ khoan khoái hưởng thụ, bàn tay còn lại không an phận, chìm theo dòng nước ấm, len lỏi tìm kiếm đoá hoa rực rỡ của nàng.

“nữ chủ” – 1 thanh y a hoàn từ ngoài bước vào. Sở Tinh Nguyệt tư thế giữ nguyên, hai mắt trừng lên nhìn thanh y a hoàn, thanh y a hoàn sợ sệt quì phịch xuống, tay đưa ra một bức xuân cung đồ, cung kính nói:

“nữ chủ, đây là bức xuân cung đồ mới rất hiếm và khó tìm tên là thể vượt leo cây, nô tỳ treo ở đây để nữ chủ thưởng thức”

Sở Tinh Nguyệt nghe xong liền không trừng thanh y nô tỳ nữa, miệng ngậm tiếp nộ đào còn lại, ánh mắt dời đến xuân cung đồ được thanh y nô tỳ treo lên.

“nô tỳ cáo lui” – thanh y nô tỳ sau khi chỉnh cho xuân cung đồ có thể lọt vào tầm mắt của Sở Tinh Nguyệt một cách rõ ràng liền rời đi. Dựa theo bức xuân cung đồ này, so với tất cả xuân cung đồ mà ả có, quả thật tư thế có đôi chút quái dị mà chưa từng thấy qua khiến Sở Tinh Nguyệt thích thú không thôi, lập tức phải thử mới được.

Sở Tinh Nguyệt dìu Nhan Nhược Bình ra khỏi hồ nước, đem nàng trở lại giường. Sau đó bắt đầu thực hành. ả nâng đôi chân thon dài của Nhan Nhược Bình lên, dùng lưỡi liếm từ ngón chân lên tới gần đoá hoa. Sau đó động tác của ả khựng lại, ả do dự nhìn bức xuân cung đồ mấy lượt rồi lẩm bẩm, nét mặt như hạ quyết tâm: “chắc, phải thử xem thế nào, nếu không sẽ uống phí”

ả lập tức đặt một nộ hôn nhẹ lên u cổ của Nhan Nhược Bình khiến cơ thể nàng choáng váng từng đợt từng đợt co rút làm nàng rên rỉ không thôi. Sở Tinh Nguyệt cảm thấy thật khoái cảm thú vị mới mẻ liền nhận phải một đợt sát khí mãnh liệt bắn tới, ả quay lưng lại nhanh chóng dùng tay đối chưởng với bàn tay to lớn thô ráp kia, nội lực của ả không thể sánh bằng nên cơ thể văng ra đập mạnh vào bức tường, ôm ngực thổ huyết. ả nội khí sung thiên, trừng mắt quát:

“khốn kiếp, ngươi là ai, dám đến đây giành cừu béo với ta”

Thân ảnh vừa đánh nàng không ai khác chính là Lãnh Thiên. Y liền phát ra lửa giận kèm sát khí chết chóc khiến Sở Tinh Nguyệt bất giác run lên, mồ hôi trên trán đổ ra, ả nuốt một ngụm khí lạnh, cố nói:

“được được, xem như ngươi mạnh, vậy ta nhường cừu béo cho ngươi, tặng ngươi luôn cái kia”

Lãnh Thiên đưa mắt về tay ả chỉ liền bắt gặp bức xuân cung đồ. ả tà tà cười không phát giác được hắc tuyến giăng đầy đầu Lãnh Thiên kèm theo những đường gân máu đang nổi rõ trên cổ y, trên tay y, y gần ra từng tiếng: “tiện tì đáng giết”.

Nói rồi y vung âm dương thần chưởng, bức tường bỗng mở ra, đóng lại rất nhanh mang theo thân ảnh của Sở Tinh Nguyệt biến mất, chỉ còn lại bàn ghế, bình sứ thì nát vụn như tương. Số mạng Sở Tinh Nguyệt thiệt lớn, có thể trong gang tấc thoát khỏi âm dương thần chưởng của Lãnh Thiên. Nhưng mạng tốt không

có nghĩa sẽ kéo dài. Kể mà Lãnh Thiên muốn chết nhất định phải chết. Nói rồi y kéo y phục Nhan Nhược Bình bó nằng thành một cục rồi ôm nằng rồi đi trước khi có người kéo vào.....

~~ Lãnh Thiên ôm Nhan Nhược Bình vừa về tới liền được Hoạ Tâm đưa ột tờ giấy:

“chủ nhân, có người phóng ám khí gửi mảnh giấy này”

Lãnh Thiên thuận tay cầm lấy rồi đem Nhan Nhược Bình vào phòng, đặt nằng xuống, mở mảnh giấy ra: “bé con trúng Cúc hoa băng lân tửu và Nhuyễn Cốt tán”

Hoá ra là hai loại dược ấy, hèn chi Nhan Nhược Bình cơ thể nóng bừng nhưng lại mềm nhũn chứ tuyệt không hề có cái điệu bộ ả lơ câu dẫn như lần trúng xuân dược trước. Lãnh Thiên thở dài lẩm bẩm: “lại phải giúp nằng giải xuân dược vậy” (fox: *hừ mạnh* bày đặt thở dài, ca khoái gần chết luôn chứ lị ~ LT: câu nói của người hay nhất ngày nha ~ fox: *cười tươi như hoa*)

Lãnh Thiên nhanh chóng trút bỏ y phục của cả hai người. Cơ thể rắn chắc của y đè lên thân người mềm mại của nằng.

“nương tử thật đẹp”

Vừa dứt lời, y đột nhiên cúi người hôn nằng điên cuồng, chiếc lưỡi nóng rực mở hai cánh môi của nằng ra, tiến sâu vào khuôn miệng ngọt ngào của nằng, nóng bỏng mãnh liệt hút lấy mật ngọt của nằng, âm thanh rên rỉ yếu ớt của nằng hòa cùng với tiếng thở hổn hển của y.

Đôi mắt đầy dục vọng như thiêu đốt loé lên, chăm chú nhìn thật sâu vào cơ thể trắng nõn nã mê người, ngón tay giơ lên nhẹ nhàng lướt qua hàng chân mày, chiếc mũi nhỏ nhắn, cùng với cánh môi hé mở, đi một đường dài đến cổ, cuối cùng ngừng lại phía trước ngực, nơi mềm mại màu hồng phấn đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở của nằng. Bàn tay to lớn lướt đến bộ ngực sữa tròn trịa mềm mại đầy đặc của nằng mà chậm rãi vuốt ve đến khi hai núm đào kiều hãnh đứng thẳng lên dụ hoặc y đến thưởng thức. Môi y dờn từ chiếc cổ trắng nõn của nằng trườn dần xuống, tỉ mỉ lướt qua xương quai xanh thẳng đến vùng ngực của nằng, y say sưa mà ngậm lấy núm hoa căng cứng khiến nằng không khỏi rên rỉ, vô thức cong người lên, mặt nằng vô thức đỏ lên. Bỗng bức xuân cung đồ cùng những hình ảnh ở Hạ trang liền hiện về trong trí óc của Lãnh Thiên. Y gần nhẹ:

“nương tử, con tiện tì kia làm người nằng thật bẩn, ta giúp nằng sạch sẽ lại”

Đáp lại chỉ là âm thanh rên rỉ của Nhan Nhược Bình: “um..um”

Lãnh Thiên thân thể run lên vì những việc y sắp làm. Y nâng chân nằng lên, mút đầu ngón chân của nằng, rồi đem chiếc lưỡi lướt qua một lượt đến khi sắp kề u cốt tuyệt mỹ của nằng. Cảm giác mới lạ càng khiến hạ thân y nhộn nhạo, một khoái cảm dâng lên cuộn cuộn như sóng trào. Đôi mắt cháy rực của Lãnh Thiên thẳng tắp vào u cốt rực rỡ của nằng. Y nuốt một ngụm nước bọt, môi y hôn lên u cốt tuyệt mỹ thơm ngát của nằng, đem đầu lưỡi thấm ướt nhị hoa đỏ hồng, mắt y bắt giắc loé sáng lên lộ đầy vẻ cuồng loạn. Nhan Nhược Bình tuy không thể mở mắt nhưng vẫn cảm nhận được rõ khoái cảm trong người mình, cảm giác ngứa ngáy ngày một khó chịu, từng đợt từng đợt co rút làm nằng không khỏi càng rên rỉ lớn hơn, cơ thể vặn vẹo cuồng dã liên hồi. Có thể thấy kích tình của Lãnh Thiên hiện giờ thắng cả Cúc hoa băng lân tửu và Nhuyễn Cốt tán đang chi phối Nhann Nhược Bình. Hơi thở của nằng càng ngày càng dốc, cao trào đã gần đạt tới đỉnh điểm, ngay cả Lãnh Thiên hiện giờ cũng không chịu đựng được đau đớn do vật cương nóng phát ra, y nâng cặp mông tròn trịa của nằng lên, đặt chân nằng lên bờ vai rắn chắc của y, vật cương cứng của y chà sát ở cửa u cốt ướt át của nằng, rồi một nước thẳng tiến vào bên trong. U cốt của nằng quăn chặt lấy “nam tính” mạnh mẽ của y không một khe hở. Luật động từ ôn nhu chậm rãi đến mãnh liệt mạnh mẽ cùng tiếng gầm ngạo tràn dục vọng phát ra từ miệng y, toàn bộ tinh hoa nóng chảy của y bắn loạn trong người nằng mãi không thôi.....

CHÚ THÍCH:

(1) _ Cúc hoa băng lân tửu là một loại rượu xuân dược. Tương truyền, Anh Minh hoàng đế (Nỗ-nhĩ-cáp-xích, vị vua mở đầu nhà Mãn Thanh), được một vị quốc vương Triều Tiên gửi biếu một loại rượu đặc chế từ 1.000 bông Cúc tuyết.

— Cách pha chế được đính kèm: bông Cúc tuyết hiếm hoi lắm mới nở khi có ánh mặt trời, nên vừa ra hoa nào phải hái ngay và đem ủ trong một lọ bằng bạch ngọc, sau đó đóng kín nắp lọ rồi vùi sâu dưới tuyết. Những đóa hoa cúc ủ kín này đúng 1.000 ngày sẽ lên men và thành một chất rượu cực kỳ thơm ngon, bổ dưỡng. Phải ủ thêm 1.000 ngày nữa mới thành Cúc hoa băng lân tửu.

(2) Nhuyễn Cốt tán là một loại thuốc độc môn bí phương của Tây Tạng khiến toàn thân suy yếu vô lực

58. Chương 58

RẦM!!!!

Nhan Nhược Bình sau khi nghe Lãnh Thiên kể lại thì tím tái mặt mày, trực tiếp phát tiết cảm phần lên cái vật vô tri vô giác. Nàng nghiêng rằng, ánh mắt sắc như dao:

“Thiên, ta thật sự rất muốn băm thây ả tiện nhân ấy ra nhưng hiện tại sự việc giết người chưa được giải quyết, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Người, ta nhất định sẽ không tha, bất quá chưa phải là thời điểm bây giờ”.

Lời của nàng nói hoàn toàn trùng khớp với những ý nghĩ của Lãnh Thiên, dù nàng tha nhưng hẳn tuyệt đối không bao giờ tha cho Sở Tinh Nguyệt.

“tất cả theo ý của nương tử”

“như thế nào mà ngươi biết ta gặp nữ biến thái?”

“là do cái tên lần trước tặng nàng thuốc giải Độc Thanh cầm”

Nhan Nhược Bình nghe xong nhú mày đem những nghi vấn trần thuật: “Sở Thiên Nhai, điều ta băn khoăn, kẻ mang rượu ra là hắn, dĩ nhiên Sở Tinh Nguyệt chưa từng đụng qua vò rượu của ta vì vậy ngoài hắn ra không ai ngoài hắn có thể bỏ là Cúc hoa băng lân tửu và Nhuyễn Cốt tán vào, còn căn hầm củi ấy, quả thật nhu cầu của hắn mãnh liệt ghê rợn đến vậy sao, vậy hắn tại sao lại cứu ta, mục đích của hắn là gì?”

“hầm củi?” – Lãnh Thiên chau mày nhìn nàng

“đó là một căn hầm chứa đầy củi, bên trong có một căn phòng chứa xác của những thiếu nữ.....”
– Nhan Nhược Bình đem từng chuyện mình thấy kể lại. Điểm vài giây nàng vuốt cằm hỏi: “Sở Thiên Lục, Sở Thiên Tiệp đều là huynh đệ của Sở Thiên Đào, trong khi đó Sở Thiên Nhai lại là huynh trưởng của bọn họ, nếu tính ra Sở Thiên Nhai phải lớn tuổi rồi, sao lại mang khuôn mặt và hình hài của một tiểu đệ đệ thế? Trên đời này liệu có thuật trẻ mãi không già sao?”

CẠCH!!!!!!!!!!

“ai?” – bên ngoài phát ra một tiếng động khiến cho Nhan Nhược Bình trừng mắt liếc về phía cửa. Cư nhiên Lãnh Thiên lại bình thản như biết được mọi chuyện bên ngoài, y lạnh giọng nói: “vào”

Lời vừa dứt đã có bốn thân ảnh quen thuộc bước vào. Nhan Nhược Bình mỗi khi tập trung cao độ suy nghĩ điều gì đó thì không bao giờ cảnh giác xem có người xung quanh không. Điều này khiến Lãnh Thiên phải đau đầu mãi. Nếu người bên ngoài không phải là Độc Nhãn, Độc Kiêu, Hoạ Tâm và Cáo tinh mà là một sát thủ nào thì chẳng biết lại có chuyện gì xảy ra.

“các người lén lút bên ngoài làm gì?” – Nhan Nhược Bình trừng mắt quét hết thấy

“ách....phu nhân, bọn ta lo lắng cho người nên vào đây hỏi thăm và mang cho người một bát canh bổ thần”
– Hoạ Tâm nhẹ nhàng nói

“vậy các người nghe được những gì?” – Nhan Nhược Bình hỏi xong mặt liền ửng đỏ. Cái loại chuyện phát sinh ở Hạ trang là một chuyện vô cùng xấu hổ, nàng bàn riêng với Lãnh Thiên để tránh mọi người biết

”nghe tất” – cáo tinh bình thần nói, trong mắt ngập tràn ý cười khiến Nhan Nhược Bình lửa bốc ngùn ngụt. Hoạ Tâm liền cắt ngang không khí, xoay đổi đề tài:

“phu nhân, trên võ lâm có một loại võ công có thể giúp người ta từ già hoá trẻ, hoặc từ trẻ có thể giữ mãi dung mạo”

Những lời của Hoạ Tâm nói ra, ngoại trừ Lãnh Thiên, mọi người đều mở to mắt ồ lên mấy tiếng. Điểm vài giây, Hoạ Tâm tiếp tục giải thích:

“loại võ công ấy gọi là Lưu Sắc công – lưu giữ nhan sắc, đã thất truyền từ lâu, trên giang hồ cũng ít có ai có được bí tịch hay biết qua loại võ công này. Đặc điểm của loại võ công này không những giúp nội lực hùng hậu mà còn khiến bảo lưu nhan sắc, tuy nhiên nếu là nữ nhân luyện thì cứ một năm lại có mười ngày mất sạch võ công lẫn nội lực, không khác gì người thường, còn nam nhân thì không có loại chuyện đó phát sinh, tuy nhiên vẫn có một nhược điểm là thiếu âm khí. Lưu Sắc công là loại võ công chỉ âm chí tà, nam nhân mang khí dương nên cần phải thường xuyên bổ trợ khí âm để tránh khí huyết nhộn nhạo, kinh mạch đứt rời, thổ huyết mà chết; do đó mỗi tháng vào ngày rằm cần phải hoan ái xác thịt vô cùng mãnh liệt với một thiếu nữ không kể là trinh tiết còn hay mất”

“hoá ra những cái xác thiếu nữ ở hầm củi thật sự là do Sở Thiên Nhai giết, thật kinh tởm, những thiếu nữ ấy lúc chết chắc vô cùng đau đớn, nhưng mà ngày hôm trước đâu phải ngày rằm, hán cũng.....” – Nhan Nhược Bình nhíu mày

“đồ ngốc Nhan Nhược Bình, ngày rằm phải làm, vậy ngày thường, hán thích hán vẫn có thể làm mà” – cáo tinh chế giễu

“hừm, chẳng lẽ tên biến thái ấy muốn..... ta..... .kinh tởm quá” – Nhan Nhược Bình nghĩ lại mà rùng mình

“nương tử không cần lo, Sở Thiên Nhai tuyệt đối không thể làm gì nàng” – Lãnh Thiên lúc bấy giờ mới lên tiếng trấn an Nhan Nhược Bình

“tại sao?”- Nhan Nhược Bình chu môi hỏi. Cái gì chứ. Không lo mới lạ, để cái tên biến thái Sở Thiên Nhai ăn đậu hũ, nghĩ tới đã cảm thấy buồn nôn rồi.

“bí tịch Lưu Sắc công đời xưa do một lão tổ gọi là Thiết Tâm quỷ viết thành hai quyển: Quyển thượng dương dành cho nam nhân và quyển hạ âm dành cho nữ nhân, sau nhiều đời truyền lại trong dòng họ đã tới tay hai tử muội nắm giữ. Họ là Bạch đại nương và Hắc nhị nương. Bạch Tổ – Bạch đại nương tính tình lạnh lùng, độc ác nhưng lại ngay thẳng. Còn Hắc Tổ – Hắc nhị nương thì âm hiểm, xảo trá, mưu mô, lươn lẹo. Người trên giang hồ khi ấy đều gọi họ là Song quỷ...” – Hoạ Tâm chen ngang kể tới đây ngừng lại nhìn Lãnh Thiên. Y lạnh giọng tiếp lời:

“Quyển thượng dương đã mất tích chỉ còn lại quyển hạ âm do Hắc Tổ nắm giữ và tu luyện. Chỉ biết bí tịch đó không hề chuyển tới tay Bạch Tổ. Tương truyền rằng Hắc Tổ vốn chỉ muốn dung mạo như hoa của mình được lưu giữ nên sau khi luyện thành, bà ta đã đem đi giấu hay thiêu huỷ thì không một ai biết. Bạch Tổ vì quá tức giận, hằng ngày đối mặt với những lời khiêu khích, chê bai của Hắc Tổ mà không thể đánh lại bà ta vì nội lực Lưu Sắc công rất mạnh, lại không muốn hạ độc thủ trong lúc bà ta mất nội công nên đã bỏ đi. Mười năm sau, khi Bạch Tổ trở về đã đấu một trận sinh tử với Hắc Tổ. Cuối cùng toàn bộ nội lực của Hắc Tổ bị huỷ, dung mạo của bà ta phút chốc trở nên già cỗi. Bạch Tổ đã đưa ra một tấm gương đồng và một con dao. Hắc Tổ sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhoe của mình thì hoá điên chộp lấy con dao rạch nát mặt mình. Bạch Tổ đem nhốt Hắc Tổ trong hang động đến khi chết héo chỉ còn bộ xương khô. Từ đó trên giang hồ đã lưu truyền một câu nói: KHẮC CHẾ LƯU SẮC PHẢI DỪNG TÁN HỒN”

“hả?” – nghe tới đây Nhan Nhược Bình há miệng kinh ngạc.

“phu nhân à, nội lực của người là Tán Hồn mà, vậy không còn gì phải sợ tên Sở Thiên Nhai” – Độc Kiêu vui mừng nói

“Ngọc Tâm tiêu là do Bạch Tổ tiên bối tạo ra” – Độc Nhẫn bổ sung cho hoàn chỉnh

“là do hai người” – Lãnh Thiên nhàn nhạt nói

“người biết thì nói rõ đi, cứ ngắt khúc mãi” – cáo tinh chẹp miệng nhìn Lãnh Thiên

Hoạ Tâm mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “để ta thay chủ nhân nói rõ. Sở Bạch Vũ đã từng kể chi tiết về cấu trúc của Ngọc Tâm tiêu nên ta không cần nói nữa, còn về người tạo ra Ngọc Tâm tiêu Sở Bạch Vũ đã nói thiếu, Ngọc Tâm tiêu ngoài Bạch Tố ra còn có một kì nhân đến từ Tây Vực cùng tạo nên, kì nhân ấy là phu quân của Bạch Tố, vị kì nhân ấy đã dùng một loại cây hiếm chỉ sinh trưởng ở Tây Vực và máu của ngũ đồng tử để tạo thành Ngọc Tâm tiêu”.

“cái gì, dùng máu năm đứa bé trai làm chất dẫn sao, ác độc quá” – Nhan Nhược Bình phản nộ

“năm đồng tử ấy đều được lựa chọn rất khắt khe, mỗi đồng tử đều phải sinh vào ngày Thìn, giờ Thìn và ứng với từng cung mạng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ” – Hoạ Tâm kể rõ

Nhan Nhược Bình rút Ngọc Tâm tiêu ra, nhìn chăm chăm và thở dài: “haizzz không ngờ một cây tiêu đẹp vậy mà làm từ máu trẻ con”

“được rồi, coi như mọi chuyện rõ ràng, vậy Nhan Nhược Bình ngươi muốn khi nào xử Sở Thiên Nhai và Sở Tinh Nguyệt?” – cáo tinh hỏi

“qua trận đấu rồi sẽ tính, Sở Tinh Nguyệt chắc chắn sẽ xử, còn Sở Thiên Nhai ta cần tìm hiểu rõ tại sao tên biến thái ấy lại hai lần cứu ta”

“tùy ngươi vậy, à mà nhân tiện đây, ta có một chuyện lâu nay thắc mắc, ngươi không ngại nói ta biết chứ” – cáo tinh tà tà ý cười ám muội. Thấy Nhan Nhược Bình gật đầu liền không ngần ngại hỏi ngay:

“thật ra cái điều này không hẳn chỉ có ta thắc mắc, đó là sao tới bây giờ ngươi vẫn chưa mang hài tử”

“ách” – Nhan Nhược Bình nghe xong dở khóc dở cười, người muốn bật ngửa. Còn Lãnh Thiên vẫn bình thản ngồi uống trà, tựa như mọi chuyện y đều biết rõ. Nhan Nhược Bình mặt ửng đỏ, biết là không nói thì cáo tinh không để gì để yên, đành gãi gãi đầu rồi xấu hổ nói ra:

“ta đem thuốc tránh thai làm thanh viên nhỏ rồi uống”

“cái gì, phu nhân sao lại làm thế, chủ nhân sẽ rất....” – lời của Độc Nhãn chưa buông hết đã bị Lãnh Thiên một nhát chặt đứt: “ta cho phép nàng, ta chưa muốn có hài tử, nàng cũng vậy”

“hahaha, hoá ra Lãnh Thiên ăn giấm chua của hài tử mình” – cáo tinh bò lăn ra cười

Lãnh Thiên trừng mắt còn Nhan Nhược Bình dùng chân đá vào thí thí của cáo tinh rồi bước ra khỏi phòng với câu nói vọng lại: “đói rồi, đi ăn ngay”

“bẩm Độc Nhãn thiếu hiệp, thiếu chủ mời ngài tới Xuân trang thưởng thức trà và điểm tâm” – 1 tên gia nô bước vào cung kính hành lễ và truyền ý. Độc Nhãn, Độc Kiêu và Hoạ Tâm nhìn nhau. Hoạ Tâm tiến lên nói:

“thiếu chủ của Xuân trang xin hỏi là vị nào?”

“thiếu chủ của tôi tên Sở Bạch Vũ” – gia nô trả lời

“vậy thiếu chủ của ngươi có nói là chỉ mời một mình Độc Nhãn”

Thấy tên gia nô lắc đầu, Hoạ Tâm nở một nụ cười dịu dàng và nhẹ giọng: “vậy Độc Nhãn ngươi cùng Độc Kiêu và Tiểu Hồ đến Xuân trang dùng trà đi, không nên từ chối ý tốt của Sở thiếu chủ”

“cái này....” – gia nô ái ngại tỏ ý không chấp nhận. Hoạ Tâm lập tức trừng mắt, lạnh giọng khiến tên gia nô tái mặt: “Sở thiếu chủ không có nói là những người khác không được mời” rồi nàng quay sang vỗ vai Độc Nhãn nói nhỏ: “có Hồ đệ đi theo, ngươi đừng lo, lại còn Độc Kiêu nữa, sẽ không để giống ả biến thái đối với phu nhân đâu”

Nhà tranh

Nhan Nhược Bình thông thả tiến bước tới gần đã thấy Sở Thiên Nhai nhàn nhạt chung rượu trên tay. Nhan Nhược Bình nhếch môi cười khê rồi đặt thí thí xuống ghế, ngồi đối diện Sở Thiên Nhai, tay chống cằm, ánh mắt tinh nghịch, miệng nở một nụ cười xao xuyến, ngữ khí vui vẻ:

“cảm ơn tiểu đệ đệ biến thái đã cứu mạng ta hai lần”

Sở Thiên Nhai vừa nghe tới hai chữ biến thái ngay lập tức mắt hẹp mở ra, liếc Nhan Nhượng Bình một cái, hắc tuyến giăng đầy đầu. Nhan Nhượng Bình xem như không thấy, miệng nhỏ chồm chồm tươi vui nói:

“mặt trẻ con, nếu ta gọi là lão tiền bối thì e kì dị kì dị quá đi mất, vậy ta gọi là tiểu đệ đệ biến thái có gì sai?”

“ngươi” – Sở Thiên Nhai bóp nát chung rượu, mắt bắn ra sát khí. Nhan Nhượng Bình nhếch miệng cười rồi ngồi bật dậy, mặt kê sát hần, lạnh giọng phun ra:

“ngươi ngày hôm đó cho ta uống Cúc hoa băng lân tửu trộn lẫn Nhuyễn Cốt tán, nếu không phải nghĩ tình ngươi cứu ta, ta sẽ giết ngươi rồi”

Sở Thiên Nhai cười khinh bỉ: “ngươi nghĩ ngươi có thể?”

Nhan Nhượng Bình ngửa đầu ra sau, cười giòn tan: “hahaha, ngày hôm đó ngươi cứu ta khỏi Độc Thanh cầm, chắc chắn ngươi biết ta có Ngọc Tâm tiêu, ngươi không ngu ngốc tới nỗi không biết ta dùng nội lực gì để thổi tiêu”

Sở Thiên Nhai khuôn mặt giãn ra, ngay lập tức cũng lộ một tròng cười: “hahaha, thú vị, con bé kia, ngươi đúng là thú vị, ta sống tới giờ này mới được gặp một con bé vừa nấu ăn ngon, lại hung dữ, tò mò và mạnh miệng, thông minh, thú vị như ngươi”

Nhan Nhượng Bình nhướng mày nhìn Sở Thiên Nhai rồi lấy bình rượu của hần, uống một ngụm, tà tà nói: “đó là lí do ngươi cứu ta”

“phải” – Sở Thiên Nhai trả lời

“một lí do thần kinh” – Nhan Nhượng Bình chế giễu

“cứ cho là vậy”

“vậy thì vì lí do thần kinh này, ta sẽ nấu vài món và cùng người thưởng thức rượu thịt” – Nhan Nhượng Bình tà tà ý cười, trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ: “có trò hay để chơi rồi”

Xuân trang

“bẩm thiếu chủ, Độc Nhãn đại hiệp đến và....” – một gia nô vào bẩm báo, chưa dứt lại đã bị Sở Bạch Vũ chặn họng: “mau mời vào”

Cả ba người Độc Nhãn, Độc Kiêu cùng Cáo tinh bước vào làm Sở Bạch Vũ miệng đang tươi cười thì khép lại, mặt đầy kinh ngạc thoáng chút buồn. Độc Nhãn hướng hần chào một cái, còn Độc Kiêu thì im lặng khoanh tay ôm kiếm trước ngực; riêng cáo tinh thì tự nhiên cực kì, trực tiếp bước vào bàn, cầm lấy một miếng bánh bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nhướng mắt nhìn Sở Bạch Vũ, tỏ ý hơi khó chịu: “bánh ngon thật, nhưng mà nhìn biểu tình của vị đại ca đây hình như ngoài Độc Nhãn ca ra thì bọn ta không hoan nghênh mấy”.

“ách....không, ta....ta không hề có ý đó, mời các vị ngồi” – Sở Bạch Vũ lắc đầu trước câu nói dò của cáo tinh, hướng tay ra mời Độc Nhãn cùng Độc Kiêu. Dĩ nhiên Sở Bạch Vũ kéo ghế ngồi dán vào Độc Nhãn, khiến y mặt méo xệch, muốn dở khóc dở cười. Độc Kiêu nhìn chướng mắt, bực bội e hèm mấy tiếng rồi bắn ánh mắt chết chóc vào Sở Bạch Vũ. Cáo tinh cúi đầu che miệng cười mấy cái rồi ngửa mặt thở dài:

“có vẻ Sở thiếu chủ....”

“gọi ta Vũ được rồi”

“ừm, có vẻ Vũ đại ca đây thích Độc Nhãn ca thì phải”

“đúng vậy” – Sở Bạch Vũ không ngại ngừng, thừa nhận ngay.

“ngươi muốn cùng đại ca ta ân ái trên giường” – Độc Kiêu gằn ra từng chữ

“nếu Nhãn ca không thích những trò ấy, ta không miễn cưỡng”. Đĩnh vài giây Sở Bạch Vũ nói tiếp: “ta là muốn thành hôn với Nhãn ca thôi”

PHỤT!!!!!!!!!!!!!!

Độc Nhãn đem trà trong miệng phun hết ra ngoài, ho khan mấy tiếng vì sặc. Độc Kiêu mặt bắt đầu đen lại, tay nắm chặt thanh kiếm.

“cái tên này có kiểu biến thái hoàn toàn khác con ả Sở Tinh Nguyệt, phải giúp Độc Nhãn chặt cái đuôi này thôi” – nghĩ tới đây, cáo tinh nhìn Sở Bạch Vũ, mặt thoáng chút buồn, thanh âm có chút tiếc nuối:

“Vũ đại ca, cái số của ngươi thật là khổ mà”

ý tứ của tiểu đệ đây là” – Sở Bạch Vũ chau mày

“Độc Nhãn ca đã có thê tử rồi”

CÁI GÌ!!!!!!!!!!!!

Độc Nhãn, Độc Kiêu và Sở Bạch Vũ cùng kêu lớn. Đây là loại chuyện gì nữa. Từ khi nào mà Độc Nhãn có thê tử, sao không ai biết hết vậy. Ngay cả Độc Nhãn còn chưa biết hướng chi mọi người.

“đệ....đệ...” -Độc Nhãn lắp bắp. Cáo tinh thở dài nói:

“Độc Nhãn ca ca à, ta biết huynh khó xử, không muốn làm Vũ ca buồn nên mới không nói ra”

Độc Kiêu bây giờ đã hiểu ý của Cáo tinh, y khẽ nhếch miệng cười, phụ họa theo: “đúng đại tẩu của ta xinh đẹp, đoan trang, dịu dàng rất xứng đôi với đại ca, cấp Sở thiếu chủ không nên phá hoại hạnh phúc uyên ương”

“vậy Nhãn ca, ta có thể gặp thê tử của huynh chứ? để ta xem thê tử huynh có gì hơn ta” – Sở Bạch Vũ quyết tâm giành lại Độc Nhãn

“cái này.....” – Độc Nhãn lắp bắp. Ông trời ơi biết tìm đâu ra một nương tử ngay bây giờ. Độc Kiêu thầm mắng đại ca mình, sao lại ngốc nghếch không biết trong đoàn bọn họ ngoài phu nhân ra, có một nữ nhân rất xinh đẹp mà. Độc Kiêu giúp đại ca mình giải nguy:

“dĩ nhiên”

“được, vậy ta muốn gặp ngay bây giờ, đi thôi” – Sở Bạch Vũ đứng dậy rời khỏi

Nhìn thấy Sở Bạch Vũ hướng về Khách tiểu trang, Độc Nhãn mồ hôi chảy ra, nhãn mặt nhìn cáo tinh và Độc Kiêu. Cáo tinh nhàn nhạt nói: “ngươi đừng lo, Hoạ Tâm rất thông minh mà”

59. Chương 59

Sau khi uống rượu ăn thịt và trò chuyện rôm rả với Sở Thiên Nhai, Nhan Nhược Bình ước chừng tử lượng của mình tới đây dừng để tránh lên gần mức báo động là khổ, nên nằng nạnh chóng trở về Khách tiểu trang để tránh có việc xấu phát sinh. Khách tiểu trang là tiểu trang viện dùng để tiếp khách. Trang viện này không lớn là mấy vì Đoạt Mạng sơn trang vốn có qui định cấm người ngoại lai bước vào, chỉ trừ một số hảo bằng hữu của trang chủ Sở Thiên Đào và phu nhân Trương Mộng Đình mà thôi. Ước chừng sau hơn một khắc một thân ảnh khác lại di chuyển tới nhà tranh.

“sư bá, ta vừa thấy bóng dáng của Nhan Nhược Bình rời khỏi đây” – thân ảnh lên tiếng, nét mặt thoáng chút không vui

“Nhan Nhược Bình....là tên con bé đó sao?” – Sở Thiên Nhai trầm nghĩ

“sư bá” – Sở Tinh Nguyệt lại gọi lớn kéo Sở Thiên Nhai trở về

“là người hả Tinh Nguyệt, có chuyện gì mà khuôn mặt ngươi lại như thế?” – Sở Thiên Nhai nhướng mắt nhìn ả

“ta bị một tên ôn dịch phá hư đại sự, muốn thỉnh sư bá giúp ta trả món hận này” – Sở Tinh Nguyệt hai mắt ửng đỏ sự căm tức, môi nhỏ nhếch lên mang. Khỏi phải đoán Sở Thiên Nhai cũng biết là loại chuyện gì và người khiến Sở Tinh Nguyệt căm hận là ai, nhưng hắn vẫn giả vờ đến cùng:

“có ai cả gan khiến người ỷ khuất”

Sở Tinh Nguyệt bóp nát chén rượu, nghiêng rằng: “một tên nam nhân thối tha, cứ nhiên xông vào Hạ trang cướp đi cừu béo”

Sở Thiên Nhai tỏ ý ngạc nhiên, trong mắt thoáng qua vài tia chế giễu: “tên nam nhân nào lại có bản lĩnh đoạt đi thức ăn trên miệng người lại khiến người ra thành cái dạng như thế này”

“theo điều tra của ta, hẳn chính là kẻ đứng đầu trong đoàn người giết chết Lâm Diệu Nhất, tên là Độc Thiên.....”. Điểm vài giây, ả nói tiếp: “võ công rất cao, ngày hôm đó nếu ta không nhanh chân trốn vào mặt thất có lẽ đã vong mạng dưới chưởng lực của hắn”

“là lại võ công gì?”

“Ta không biết, hắn xuất chưởng quá nhanh, ta chỉ kịp trốn, không có để ý” – Sở Tinh Nguyệt nhắc lại mà không ngăn nổi chính mình khi nghĩ lại liền bất giác run lên

“vậy người là muốn ta giết hắn” – Sở Thiên Nhai chậm rãi phun ra

“đúng, chỉ cần giết được hắn, ta sẽ tăng gấp đôi số nữ nhân cấp đến cho sư bá” – Sở Tinh Nguyệt mâu quang loé sáng, ra sức đưa ra món hời lớn

“còn con bé kia?”

“ai?”

“Nhan Nhược Bình”

“à, con cừu béo ấy ta dâng luôn cho sư bá thưởng thức trước” – Sở Tinh Nguyệt chỉ cần trả được nỗi nhục ngày hôm ấy thì không còn thiết mỹ nhân nữa

“người có khả năng dâng con bé ấy cho ta?” – Sở Thiên Nhai tà tà ý cười khiến Sở Tinh Nguyệt hừ một tiếng, bĩu môi:

“hừ, với thứ võ công mèo cào của Nhan Nhược Bình còn một lần lọt vào tay ta thì ta sợ gì cơ chứ”

Sở Thiên Nhai nghe xong bật cười lớn rồi nhìn chằm chằm Sở Tinh Nguyệt đoán chừng đều biết trước được phản ứng tiếp theo của ả, hẳn nhàn nhạt nói:

“kẻ giết dây sau lưng người là ta, chính ta thông báo cho Độc Thiên đến cứu con bé ấy”

Sở Tinh Nguyệt hoá đá toàn tập, mắt trợn trừng, mày liễu nhú lại, ước chừng một chốc mới run run đứng dậy, mặt đỏ bừng, tay chỉ thẳng mặt Sở Thiên Nhai, thanh âm tràn đầy nộ khí:

“không....phải giỡn.....”

“đúng, không giỡn” – Sở Thiên Nhai thản nhiên, trưng ra bộ mặt bất cần

“cái lão già biến thái ôn dịch kia, ta cấp biết bao nữ nhân cho lão, lão dám bán đứng ta, ta giết lão” – Sở Tinh Nguyệt giận đến cực hạn, lập tức phát điên nhào vào Sở Thiên Nhai. Chỉ thấy sau nụ cười chế giễu của hắn thì Sở Tinh Nguyệt đã đáp xuống bên gốc cây, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“hahaha, với bản lĩnh của người sao, nếu không phải ta là sư bá của người, người liền trực tiếp xuống âm ti”

“ta sẽ không cấp nữ nhân cho người” – Sở Tinh Nguyệt hừ dọa. Sở Thiên Nhai nghe xong càng cười lớn, bước tới bên cạnh thân thể của Sở Tinh Nguyệt, tay bóp mạnh cổ ả khiến ả nhăn nhó vì đau đớn, hắn lạnh giọng nói:

“những nữ nhân người cấp đến không một kẻ nào chưa qua tay của người, người tưởng có thể qua mặt ta, Đoạt Mạng sơn trang này có thiếu kẻ không biết ta luyện Lưu Sắc công sao, chuyện ta cần nữ nhân không phải phụ thân và mẫu thân người không biết nên người không cần hù dọa ta”

“lão....á....á” – Sở Tinh Nguyệt định mở miệng mắng ngay lập tức từ cổ liền truyền đến một trận đau đớn

“còn người, cái sự việc này để lọt tới tai phụ thân cùng mẫu thân người, người nghĩ bọn chúng sẽ xử lý người ra sao, nếu không cấp nữ nhân cho ta, người sẽ phải thế mạng” – Sở Thiên Nhai áp sát ánh mắt vào mặt

nàng, lạnh lùng bắn ra những tia âm hiểm sau đó hắt lại bình thần bước tới bàn ngồi uống rượu. Sở Tinh Nguyệt chặt vật đứng dậy, hướng hắt hỏi:

“vì có gì lão giúp Nhan Nhược Bình?”

“sư bá” – Sở Thiên Nhai trừng mắt nhìn ả

“vì....vì có gì mà sư bá giúp Nhan Nhược Bình?” – Sở Tinh Nguyệt giờ đây không còn dám múa vuốt dương nanh trước mặt Sở Thiên Nhai nữa

“con bé ấy nấu ăn ngon và cá tính ta rất thích” – Sở Thiên Nhai nhàn nhạt nói

“chỉ có bấy nhiêu?” – Sở Tinh Nguyệt ngạc nhiên hỏi, đáp lại ả là nụ cười nửa miệng khiến ả lại một lần nữa mất bình tĩnh: “lão già khôn.....á”

Lời quát mắng chưa trọn vẹn thân người của ả lại bật ra sau, trực tiếp đánh mạnh lên thân cây, máu thối ra vài ngụm

“nếu ngươi muốn xuống âm phủ sớm, ta đây sẵn lòng” – Sở Thiên Nhai dám nói dám làm, trong Đoạt Mạng sơn trang hắt chẳng hề nề nang bất cứ ai, không ai là không biết cá tính này của hắt. Sở Tinh Nguyệt lúc này đã thực sự sợ hãi, cố gắng đứng dậy, ôm ngực khó khăn lê từng bước rời đi. Sở Thiên Nhai nhìn theo từ môi bạc phun ra hai chữ: “ngu ngốc”

Lại nói về Nhan Nhược Bình. Sau khi rời khỏi nhà tranh, nàng đi thẳng một mạch về Khách tiểu trang liền bắt gặp một nhóm người cũng đang di chuyển theo hướng...ách Khách tiểu trang. Một điều lạ lùng đập vào mắt Nhan Nhược Bình là trong bốn người có một người không có một chút xíu liên quan gì tới Khách tiểu trang lại dẫn đầu đoàn người, rảo bước có vẻ rất nhanh và vội vã. Nhan Nhược Bình nhú mày rồi trực tiếp đi lại gần chặn đầu, đánh giọng hỏi:

“Độc Nhãn, Độc Kiêu, Tiểu Hồ.....các người đi chung với hắt (chỉ tay về tên còn lại) là sao hả?”

“phu nhân.....tên này muốn đi gặp thê tử của Độc Nhãn” – Độc Kiêu nhanh mồm nhanh miệng

“thê tử?” – Nhan Nhược Bình chau mày lại, mặt ngờ ra khiến Sở Bạch Vũ chú ý, hắt liền truy hỏi: “phản ứng của cô nương đây hình như rất lạ, có vẻ như chuyện Nhãn ca ca có thê tử hình như không đúng thì phải?”

Cáo tinh dáng người thấp bé có thể thoát khỏi cặp mắt nghi ngờ của Sở Bạch Vũ, bó đứng nháy mắt với Nhan Nhược Bình, tuy nhiên khi Nhan Nhược Bình cúi đầu nhìn nó thì không lọt ra khỏi ánh mắt của Sở Bạch Vũ. Nơron thần kinh của Nhan Nhược Bình thật là hoạt động vô cùng đúng lúc và đúng nơi, cái thông minh trời phú cho thật hảo hữu ích, đại não lập tức phân tích tình huống trước mắt và cấp ra tình tiết: “lần trước Độc Nhãn cứu tên kia, hắt đã có hành động như gay, cái sơn trang này toàn biến thái, tên kia chắc cũng thế, thê tử chắc là có gì đó, mình nhìn cáo tinh, hắt đã thấy, không nên chối, phải thuận theo chiều gió thôi.....”. Những ý nghĩ ấy thoáng qua rất nhanh trong đầu Nhan Nhược Bình, nàng vẫn nhìn chăm chăm cáo tinh khiến cáo tinh rửa thắm: “nhìn gì hoài vậy, muốn nói cho tên biến thái là mình đang nháy mắt sao, tức chết mà, ngu ngốc”

Nhan Nhược Bình như con sâu trong bụng cáo tinh, lại cảm thấy ngứa tai, đoán có lẽ cáo tinh đang mắng mình, nàng nhàn nhã bước tới, ngồi xuống trước mặt cáo tinh, giơ bàn tay thon dài của mình cốc vào đầu cáo tinh một cái rõ đau, khiến nó ôm đầu xuyt xoa, nàng ra vẻ trách mắng: “tiểu đệ, ngươi lại phá phách nữa phải không hả, lại muốn trên gọi gì Độc Nhãn và thê tử của hắt hả? thật là không đánh người không được mà, người thật không ngoan chút nào?”

Nhan Nhược Bình không đi làm diễn viên là một tổn thất nặng nề cho nền điện ảnh Hollywood. Chớp mắt một cái nàng đã xoay chuyển tình hình, trực tiếp đánh bay nghi vấn của Sở Bạch Vũ. Sở Bạch Vũ hừ nhẹ một tiếng rồi lạnh giọng hỏi:

“nói vậy Nhãn ca ca có thê tử?”

“lỡ tai nào của ngươi nghe thấy ta bảo hắt không có?” – giọng hắt lạnh, giọng nàng còn lạnh hơn. Lời nàng nói ra làm cho hắt cứng họng. Không để hắt kịp phản ứng, để tránh lộ chuyện, nàng mau mắn làm rõ sự tình để kết hợp cho ăn ý, nàng quay sang nhìn Độc Kiêu, đánh giọng hỏi:

“hắn (chỉ Sở Bạch Vũ) tìm thê tử của Độc Nhãn làm chi?”

“bẩm hắn muốn cưới Độc Nhãn” – Độc Kiêu cung kính trả lời. Câu trả lời này khiến Nhan Nhượng Bình một nước bay thẳng về hiện đại trực tiếp đáp xuống dòng nước Bắc Cực

“đừng nói người là thê tử của Nhãn ca ca?” – Sở Bạch Vũ nhìn chăm chăm Nhan Nhượng Bình. Câu hỏi của hắn khiến Nhan Nhượng Bình khó chịu, tên này có con mắt để trưng bày hay gì đó. Nàng trừng mắt nhìn hắn, phun ra vài tiếng mắng rửa:

“con mắt người mù hử, lỗ tai người điếc hử, không nghe hắn (chỉ Độc Kiêu) vừa cung kính nói chuyện với ta, vừa xưng hô phu nhân sao? Độc Nhãn là đại ca Độc Kiêu, phải gọi thê tử hắn là đại tẩu, chứ không phải phu nhân, nam nhân ngu ngốc, đầu óc trì độn; hử muốn gặp thê tử hắn, ta dẫn người đi”

Nói rồi Nhan Nhượng Bình liếc xéo Sở Bạch Vũ rồi xoay lưng rời đi. Bốn thân ảnh lóc cóc theo sau. Cáo tính và Độc Kiêu thì ý cười tràn ra mặt, phu nhân đã nhúng tay vào, mọi chuyện tất thành, lại có đây trò vui để xem, còn Độc Nhãn thì vẫn còn phập phồng lo sợ, riêng Sở Bạch Vũ nét mặt lộ rõ quyết tâm hạ bệ thê tử của Độc Nhãn.

Khách tiểu trang

Nhan Nhượng Bình vừa bước vô liền gặp Hoa Tâm đang pha trà cho Lãnh Thiên. Nàng đá đi trước, liền đánh một cái nháy mắt cho hai người bọn họ. Theo sau là Độc Nhãn, Độc Kiêu, Sở Bạch Vũ và cáo tính từ từ bước vào sau. Độc Kiêu liền đẩy Độc Nhãn đến bên Hoa Tâm. Nhan Nhượng Bình tà tà ý cười, giơ tay giới thiệu:

“(hướng về Hoa Tâm)Hoa Tâm, hắn là Sở Bạch Vũ, chắc người còn nhớ, hắn muốn thành thân với phu quân của người, (nhìn Sở Bạch Vũ), người nhìn rõ chưa, đây là Hoa Tâm thê tử của Độc Nhãn”

Nhan Nhượng Bình thật là khôn khéo mà, biết đem tình tiết rút ngắn lại giúp Hoa Tâm hiểu rõ trước để tránh bại lộ mọi việc. Nói xong Nhan Nhượng Bình liền đến bên cạnh Lãnh Thiên nhàn nhạt uống trà chờ coi kịch vui.

Hoa Tâm khi xưa nhu mì, hiền lành, dịu dàng; từ khi đi theo Nhan Nhượng Bình, chứng kiến không ít chuyện, đã từ từ học được ít nhiều cái tinh ranh và ma mãnh của nàng, đầu óc Hoa Tâm vốn cũng không ngu ngốc, ngược lại mau hiểu cực kì, vừa nghe liền hiểu. Hoa Tâm ngay lập tức nhập vai.

“người muốn thành thân với phu quân ta” – Hoa Tâm nhếch miệng hỏi

“đúng, ta là tiểu trang chủ của Xuân trang, danh tiếng của Đoạt Mạng sơn trang trên giang hồ không ai không nghe qua, Nhãn ca ca thành thân với ta vô cùng tốt, ta sẽ không bạc đãi Nhãn ca ca, vinh hoa phú quý huynh ấy hưởng vẹn phần” – Sở Bạch Vũ khoe khoang

“người nói người là tiểu trang chủ thì sao, vinh hoa phú quý thì sao, ta và phu quân duyên định tam sinh, chúng ta kiếp trước đơm hoa, kiếp này kết trái, chúng ta có duyên có phận, ta và Nhãn ca bát tự thuận hợp, thê ước bên nhau, quan âm làm mai, trời đất chứng giám, tình cảm mặn nồng” – Hoa Tâm ánh mắt chứa chan tình cảm, thanh âm dịu ngọt, nắm tay Độc Nhãn, bày tỏ ái tình

“nói rất hay” – Nhan Nhượng Bình khen tặng, quả thật xứng là thuộc hạ của nàng mà

“người...người...” – Sở Bạch Vũ lắp bắp không nên lời, tay run run chỉ thẳng mặt Hoa Tâm. Hoa Tâm tiến tới hất tay y ra, trừng mắt nhìn y, tỏ ý khinh thường, thanh âm chế giễu:

“người muốn cưới phu quân ta hử, cũng được, người nghe rõ đây ta là lớn, người là nhỏ, ta là chính thê, người là tiểu thiếp, ngày thành thân người phải bước qua chậu lửa, chui qua ống quần, lại còn trang điểm thành nữ nhân, không đụng tới y phục nam nhân nữa”

“cái....cái gì...người.... người” – Sở Bạch Vũ sắc mặt càng lúc càng khó coi, nói không ra lời.

“còn nữa người phải đi theo hầu hạ chủ nhân và phu nhân, dĩ nhiên hầu hạ luôn cả phu quân và ta, còn phải hầu hạ luôn đệ đệ của phu nhân và phu quân, tất cả mọi việc đều là do người làm” – Hoa Tâm nhướn mắt hất cằm

“người xem ta là cái gì?” – Sở Bạch Vũ tức giận quát lên

“thì là người hầu” – cáo tỉnh và Độc Kiêu cùng đồng thanh thay Hoạ Tâm trả lời.

“đừng tưởng là thiếp dễ như làm thê, hơ” – Hoạ Tâm hất mặt lần nữa, tiến tới nép sát vào ngực của Độc Nhẫn

“thật tội nghiệp, hahaha” – Nhan Nhược Bình châm thêm dầu vào lửa bức Sở Bạch Vũ nộ khí sung thiên. Nhưng cứ ngỡ hấn phát điên mắng nhiếc hay xuất thủ nào ngờ hấn nhắm mắt lại, đem lửa giận nuốt xuống, từ từ mở mắt, chậm rãi phun ra một chữ ĐƯỢC.

Mọi người nghe xong trợn mắt ngạc nhiên không thôi, tất cả đều đông cứng, dĩ nhiên ngoại trừ Lãnh Thiên và Nhan Nhược Bình. Lãnh Thiên biết rằng nương tử mình không dễ dàng chịu thua đâu. Quả đúng như vậy, khi Hoạ Tâm hướng ánh mắt cầu cứu, Nhan Nhược Bình đặt nhẹ bàn tay lên bụng mình. Ánh mắt sáng lên, Hoạ Tâm ngay lập tức hiểu ra, tiếp tục diễn cho hết màn kịch này:

“ta đã nói hết đâu”

“còn gì nữa, ta đều chấp nhận hết” – Sở Bạch Vũ hạ quyết tâm

“còn có nếu phạm một trong thất xuất chi điều liền trực tiếp hưu người”

“được” – Sở Bạch Vũ gật đầu

“vậy người nên rời khỏi đây ngay lập tức để tránh về sau ta mang tiếng bụng dạ độc ác” – Hoạ Tâm giờ một nắm đầm ra

“tại sao ta phải dời đi, ta chấp nhận tất cả”

Hoạ Tâm nghe xong nở một tràng cười chế giễu, lạnh giọng nói:

“một trong thất xuất chi điều là không con, không dâm, không thờ cha mẹ chồng, lẳng điệu, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa; người có khả năng giúp Độc Nhẫn có hài tử nổi dôi sao, chưa lấy người liền biết rõ người phạm điều quan trọng nhất trong thất xuất thì cần chi tốn thời gian” – Hoạ Tâm một phát giết chết ý định của Sở Bạch Vũ

“đúng vậy, người không thể sanh con” – cáo tỉnh khinh bỉ

“mặt dày, vô liêm sỉ” – Độc Kiêu chế giễu

Nhan Nhược Bình và Hoạ Tâm tặng y một nụ cười đều. Lãnh Thiên lạnh giọng quát: “CÚT!!!”

Sở Bạch Vũ nhìn Độc Nhẫn cầu cứu, nào ngờ Độc Nhẫn đập hấn thêm một đập cuối cùng: “ta không lấy người không thể sanh hài tử, cấp người trở về”

Sở Bạch Vũ ngửa mặt hét lớn, đau khổ, phẫn uất quay lưng chạy khỏi Khách tiểu trang để lại sau lưng muôn vạn nụ cười đắc thắng.

“hắn đi xa rồi” – Hoạ Tâm chạy ra thấy Sở Bạch Vũ đã thật rời đi, liền chạy vào thông báo, tất cả bước vào phòng bàn bạc

“hahaha, Hoạ Tâm muội thật thông minh, làm sao nghĩ ra thất xuất chi điều” – Độc Kiêu khen ngợi

“là do phu nhân xoa tay lên bụng mình ra ám hiệu, phu nhân thật thông minh” – Hoạ Tâm vỗ tay khênh khách

“Nhan Nhược Bình người cũng thông minh nhỉ” – Cáo tỉnh khen tặng nàng

“khỏi cần khen, Hoạ Tâm nếu không thông minh cũng sẽ không thể hiểu ra” – Nhan Nhược Bình quay sang khen tặng Hoạ Tâm.

“hồ đệ cũng rất thông minh, biết nghĩ ra cái màn thê tử” – Độc Kiêu nói

“không cần khách sáo khen ta, người cũng thông minh mà Độc Kiêu” – cáo tỉnh đáp lại

Thấy mọi người cứ đùn đẩy nhau khen qua khen lại, Độc Nhẫn cười khổ mở miệng: “tất cả mọi người đều thông minh, chỉ có ta là ngu ngốc”

ĐÚNG VẬY!!!!

Thanh âm đồng loạt vang lên khiến Độc Nhãn dở khóc dở cười. Quả thật y là ngu ngốc. Ngay từ khi Cáo tinh diễn trò, y cũng không nắm bắt được, tới khi Hoạ Tâm tác chiến cũng là một mình ra trận, đến phút cuối mới mở não ra được một chút xiu.

“được rồi, ta nghĩ màn kịch này chưa hạ được?” – Lãnh Thiên lạnh giọng nói khiến tất cả đều khó hiểu. Nhan Nhược Bình nhũm mày hỏi: “tại sao?”

“ta nghĩ hẳn còn cho người theo dõi, nương tử nghĩ hẳn sẽ tin ngay sao, nên tất cả cần cẩn thận để tránh bại lộ mà công cốc mọi việc” – Lãnh Thiên ôn nhu nhìn Nhan Nhược Bình, phân trần mọi việc. Quả thật Lãnh Thiên suy nghĩ rất thấu đáo. Nhan Nhược Bình vỗ nhẹ má của y rồi quay sang đánh giọng ra lệnh:

“vậy ở cái sơn trang biến thái này, sự nghiệp diễn kịch tiếp tục phát huy”

“tuân lệnh phu nhân”

60. Chương 60

Mật thất Đoạt Mạng sơn trang bao gồm hai phần hướng theo hai phía Đông Bắc và Tây Nam. Phần bên phía Đông Bắc chính là nơi mà trang chủ Đoạt Mạng sơn trang Sở Thiên Dao bế quan tu luyện võ công. Phần còn lại của mật thất theo hướng Tây Nam, lối vào phủ đầy rêu phong với những tảng đá lớn vững chãi, đi sâu bên trong, cạm bẫy trùng trùng, cơ quan đan xen nhau, nguy hiểm luôn rình rập đối với những kẻ không thông thạo và coi nhẹ cái chết.

Tây Nam mật thất

“sư mẫu, những chiêu thức biến hoá của tầng thứ 4 hình như có chút vấn đề” – 1 thanh âm nam tử vang lên “nói rõ” – người được gọi là sư mẫu không ai khác ngoài Trương Mộng Đình

“khi con luyện xong, cảm thấy phần ngực hơi tức, vận khí ở đan điền có chút cản trở, chiêu thức hình như không đúng thì phải” – nam tử tiếp tục nói

Trương Mộng Đình nghe xong, mắt phụng nhếch lên, tỏ ý không vui: “như thế nào, ngươi là đang nghi ngờ sư mẫu của ngươi”

“không không, sư mẫu, là Kiệt nhi bất tài, sư mẫu đừng giận” – người tự xưng là Kiệt nhi chính là Sở Minh Kiệt, hắn cúi rạp người, cung kính nhận lỗi

“Kiệt nhi, ngươi tuyệt đối không được làm mất mặt Đoạt Mạng sơn trang của chúng ta” – Trương Mộng Đình đánh giọng nói

“Kiệt nhi dù tàn hơi cũng nhất định thắng” – Sở Minh Kiệt đầy mặt lộ rõ tà khí

“không nên nói diêm gở, người chết rồi Vân nhi sẽ như thế nào?” – Trương Mộng Đình thoáng chút lo âu. Sở Minh Kiệt nghe xong, nét mặt lộ rõ vẻ sung sướng, rạng rỡ, tia mắt bắn ra vài tia xảo quyệt. Đĩnh vài giây, Trương Mộng Đình nói tiếp:

“tất cả đều không thoát qua khỏi cặp mắt của trời xanh, mọi việc đều thiện lai thiện báo, ác lai ác báo, nên quay đầu là bờ, trước khi quá muộn”

“dạ sư mẫu nói thật đúng, bọn người kia thiệt cố chấp, không biết hối cải gì hết” – Sở Minh Kiệt nịnh nọt

“thật sao?” – Trương Mộng Đình chằm chằm nhìn hắn. Sở Minh Kiệt cảm thấy có chút chột dạ, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh, thần nhiên gật đầu

“con luyện tập tiếp đi” – lời vừa dứt Trương Mộng Đình liền rời khỏi mật thất.

Xuân trang

“tham kiến Đại thiếu chủ” – bọn gia nô quì xuống vắn an

“Vũ nhi đâu?, dạo này không thấy nó qua thăm ta”

“bẩm đại thiếu chủ, tam thiếu chủ tâm tình không vui, bỏ ăn bỏ uống, nhìn mà khiến cho lão nô đây rất đau lòng” – một lão gia nô trực tiếp tiến lên, quì xuống trình bày

“nói rõ” – thanh âm có đầy lo lắng

“mọi chuyện xảy ra từ khi tam thiếu chủ muốn thành thân với một thiếu hiệp ở Khách tiểu trang, nghe nói thiếu hiệp ấy có thể tử, nhưng mà lão vẫn có cảm giác có điều không ổn bên trong chuyện này” – lão gia nô thành thật đem suy nghĩ của mình nói ra. Nam nhân được gọi là Đại thiếu chủ nghe xong liền cước bộ nhanh gấp đi vào bên trong.

Một căn phòng với cách trang trí rực rỡ sắc màu của hoa, phối màu chủ đạo là vàng và xanh lá. Trên một chiếc giường lớn, một thân ảnh tàn tạ, tiều tụy, u rũ như một xác chết khô nằm vắt vẻo.

“Vũ nhi, ngươi làm sao vậy?”

“đại ca, ta đau khổ quá, ta bị người ta yêu từ chối tình cảm” – Sở Bạch Vũ vùi mặt vào trong lòng của đại ca mình mà khóc rống lên. Đại ca của Sở Bạch Vũ chính là tiểu trang chủ của Đông Trang – Sở Thần Tịch

“ngaoan, vẫn có đại ca thương ngươi mà, ngươi đừng buồn Vũ nhi, nín đi, ngaoan” – Sở Thần Tịch nâng mặt Sở Bạch Vũ lên, trực tiếp đem môi bạc hôn đi những giọt nước mắt của Sở Bạch Vũ. Hắn ánh mắt dấy lên một ngọn lửa hận, thầm nghĩ: “ta nhất định sẽ tra ra rõ chuyện này, kẻ nào ức hiếp Vũ nhi, ta thề sẽ tiền kẻ đó xuống địa ngục”

Đêm hôm đó, giờ Hợi một khắc

Một thân ảnh hắc y, che kín mặt lướt nhanh trong gió, nhẹ nhàng đáp xuống một căn phòng ở Khách tiểu trang. Hắc y nhân gỡ một miếng ngói ra, đem một mắt ngó xuống bên dưới.

“phu nhân” – Hoạ Tâm lên tiếng

“trưa nay ngươi dọn phòng, có phát hiện thấy chiếc vòng của ta không?” – Nhan Nhược Bình thanh âm tăng mấy tầng như là cố ý. Con mắt nàng đảo một vòng lên trên. Hoạ Tâm liền hiểu ra.

“ạ không ạ”

“ừm” – Nhan Nhược Bình tà tà ý cười rồi rời khỏi phòng

Độc Nhãn dĩ nhiên không hề hiểu ý của Nhan Nhược Bình, nên y đi đến bên giường, cầm lấy chiếc gối. Hoạ Tâm thầm mắng: “tên ngốc này, không thấy phu nhân đảo mắt sao”. Hoạ Tâm liền chạy đến, giật lấy chiếc gối, mặt ăn năn, thấp giọng:

“phu quân, xin lỗi chàng, thiếp chỉ lo hầu hạ chủ nhân và phu nhân, lại để cho phòng uyên ương của chúng ta có một chiếc gối bẩn như thế này, may mà chàng phát hiện, thiếp xin lỗi”

Độc Nhãn đờ người trước lời nói của Hoạ Tâm. Hoạ Tâm trong lòng bực bội không thôi, cái tên này thật ngu ngốc mà, nói đến thế vẫn không hiểu, phải trực tiếp hành động gấp rút để tránh bại lộ. Nghĩ gì làm nấy, Hoạ Tâm đem chiếc gối quang đi, nũng nịu nói:

“thiếp đêm nay sẽ hầu hạ phu quân thật tốt, phu quân đừng trách thiếp nữa nha”

Lời vừa dứt nàng đã kéo ngay Độc Nhãn lên giường, nhanh tay bỏ rèm xuống, thanh âm đầy quyến rũ, ngọt ngào nhưng phát ra lớn là cố ý để cho người bên trên nghe thấy: “chàng sẽ chết với thiếp đêm nay”

Từ bên trong giường, y phục nữ nhân và nam nhân bay ra tán loạn, nổi bật nhất là chiếc yếm đỏ thêu hoa. Cùng với tiếng rên rỉ:

“um....um, chàng mau vào đi, mau lên, thiếp chịu hết nổi rồi, um...”

“được, ta sẽ cho nàng một chết luôn”

“um...um”

Vừa buông rèm xuống, Hoạ Tâm đã nói cho Độc Nhãn biết là có người theo dõi, nên cả hai bây giờ mới phối hợp ăn ý với nhau. Còn y phục quảng ra là do Nhan Nhược Bình từ khi khởi động công cuộc đóng kịch đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Ở phòng kế bên, tiếng cười khúc khích của ba con người tò mò nhiều chuyện áp lỗ tai vào tường để thưởng thức

“hắc hắc, bọn họ diễn thật ăn khớp” – Nhan Nhược Bình nhỏ tiếng thích thú

“sao mà bọn họ có thể nói ra mấy cái câu như thế” – Độc Kiêu đỏ chín cả mặt

“còn ai vào đây nữa, Nhan Nhược Bình dạy họ đó” – cáo tinh tà tà ý cười. Nhan Nhược Bình nghe xong hất mặt nói:

“ta còn chuẩn bị sẵn y phục để cho vai diễn càng thêm đặc sắc”

Lãnh Thiên từ nãy tới giờ ngồi nhàn nhạt uống trà, bây giờ mới chịu mở miệng: “nương tử, kẻ đó đi rồi”

Lời Lãnh Thiên vừa dứt. Ba người lập tức qua phòng Hoạ Tâm

“uy uy....hắn đi rồi ra đi” – Nhan Nhược Bình vén màn kêu hai diễn viên bước ra

Độc Nhãn khuôn mặt đỏ như gấc, đỏ khốc đỏ cười nói không nên lời: “phu nhân mấy câu của người dạy thật là.....”

“sao, thật là hữu ích phải không, không nhờ mấy câu đó, tên nhin lên chịu đi à” – Nhan Nhược Bình cong môi lên

Vốn Lãnh Thiên và Nhan Nhược Bình đang ngắm trăng bên cửa sổ, Lãnh Thiên liền cảm thấy có một luồng sát khí tuy không nồng nhưng tiến rất nhanh hướng đến phòng của Hoạ Tâm. Y liền nói cho nương tử, để nàng đi cảnh báo cho bọn họ. Cứu được một màn trông thấy. Thật đúng là xem chút là hư bột hư đường hết. Quả thật, Sở Bạch Vũ vẫn chưa thật tin vào mọi chuyện. Hoạ Tâm và Độc Nhãn cần cẩn thận hơn nữa., chờ đến ngày quyết đấu, giải quyết xong Sở Minh Kiệt và xử lí Sở Tinh Nguyệt liền rời khỏi Đoạt Mạng sơn trang để tránh nhiều chuyện nhức đầu phát sinh.

Kể cũng lạ, sau đêm hôm đó, tên hắc y nhân không còn xuất hiện nữa. Ngay cả Xuân trang cũng không có một chút động tĩnh nào. Có phải là bỏ qua mọi chuyện hay trước khi bão, bao giờ trời cũng yên, biển cũng lặng. Điều đó hiện tại không làm đoàn người Nhan Nhược Bình quan tâm chút nào. Điều trước mắt là chỉ cần thắng được trận quyết đấu ngày mai thì sẽ rời khỏi Đoạt Mạng sơn trang, mọi chuyện rắc rối sẽ tự tiêu tan mà thôi. Dĩ nhiên mọi người đều tin chắc người của Đoạt Mạng sơn trang sẽ bênh vực cho Sở Minh Kiệt, nên hẳn chắc chắn trong năm ngày đang dốc sức cho trận quyết đấu, nếu không thì cần chi đợi tới bây giờ....

Giờ Thìn, trận quyết đấu năm ngày sau.

Chưa tới chính ngọ, tất cả mọi người đã tập trung đông đủ tại sân trước. Khí thế của Đoạt Mạng sơn trang hoàn toàn áp đảo khí thế của sáu người. Những cặp mắt đầy sát khí đều bắn tới người chuẩn bị giao chiến với Sở Minh Kiệt.

“hôm nay là trận quyết đấu giữa Sở Minh Kiệt – đệ tử Đoạt Mạng sơn trang và Độc Thiên thiếu hiệp – nghi can trong vụ án giết Lâm Diệu Nhất, kẻ thua chính là hung thủ giết người, trong trận đấu đao kiếm vô tình, kẻ thất thế ắt vong mạng” – Trương Mộng Đình lạnh giọng nói. Lời vừa dứt, cả Đoạt Mạng sơn trang như muốn nổ tung trong tiếng reo của mọi người

SỞ MINH KIẾT!!!! SỞ MINH KIẾT!!!! SỞ MINH KIẾT!!!!

Độc Thiên cùng Sở Minh Kiệt đứng đối mặt nhau. Sở Minh Kiệt ánh mắt híp lại đầy ngạo mạn, chân trái hơi co, khụy gối, chân phải duỗi thẳng, thanh đao trên tay giờ cao sáng hoắc, bày ra tư thế sẵn sàng giết chết đối phương. Độc Thiên bạch y phong vận, tiểu sái lạ thường, chẳng những kiếm không tuốt khỏi vỏ, thần thái lại ung dung vô cùng, mặt lạnh như tiền, cả người đứng thẳng như trụ.

Thân ảnh Sở Minh Kiệt vừa di động, bóng người bạch y bàn tay nắm nhẹ, để thẳng hai ngón trở và giữa, cũng cùng một lúc chớp lên. Hai thân ảnh như nhập vào nhau, xẹt thẳng như ngọn lôi tự thẳng thiên và từ từ dạt ra rơi xuống.

Sở Minh Kiệt trợn trừng đôi mắt xé, một đường máu ngay giữa mi tâm chạy dài xuống sống mũi, rọc thẳng một đường xuống tới bụng, thẳng bằng như sợi chỉ căng dài ra. Chỉ một cái chớp mắt, ruột gan theo máu trào ra, Sở Minh Kiệt bật ngửa về sau, thân thể bất động.

Không khí đột ngột trầm xuống một cách nặng nề, những kẻ reo hò nãy giờ mặt cắt không còn một giọt máu, miệng há hốc, mắt trừng như muốn rớt ra ngoài vì cái cảnh tượng quái dị trước mắt.

Sở Thiên Nhai nhú mày còn Sở Thiên Lục, Sở Thiên Tiệp cùng Trương Mộng Đình mắt giãn to vì kinh hãi. Ba người bọn họ võ công đều là bậc thành danh trong Đoạt Mạng sơn trang, trên giang hồ tiếng tăm người người đều biết. Thế mà không thể thấy kịp Độc Thân dùng loại chiêu thức gì. Chưa được một chiêu mà trận đấu đã kết thúc. Không thể tin vào mắt mình được. Trận đấu trong chớp nhoáng đã kết thúc rồi sao. Không thể như vậy được. Tuyệt đối không thể.

Đảo con người như băng thiếc, Độc Thiên chậm rãi xoay người, quay đầu, cước bộ nhẹ nhàng, ung dung, bình lặng đến ngồi bên cạnh Nhan Nhượng Bình.

“ác tặc, trả mạng cho con ta” – Sở Thiên Lục bình tĩnh, kẻ đang nằm dưới đất là con lão, lão phải trả thù. Ánh mắt đỏ rực, rống lên đầy căm phẫn, quyền chưởng cùng một lúc ập tới Độc Thiên.

Độc Nhãn ngay lập tức tiến lên vận kinh lực đỡ chưởng đánh tới, tuy nhiên công lực của y không thể sánh bằng Sở Thiên Lục được. Độc Nhãn văng ra xa, ôm ngực thổ huyết. Sở Thiên Lục kinh phong cuốn tới Độc Kiêu tức giận hét lên:

“lão già dám thương hại đại ca ta”

Y ngay lập tức khí tụ đan điền, nội lực triết trụ tập trung ở lòng bàn tay, dùng hết sức giải phóng để đả thương đối phương, tuy nhiên Độc Kiêu cũng không khác gì Độc Nhãn.

“phu nhân, cho ta đánh lão” – Vốn từ nhỏ Hoạ Tâm và đại ca được nương dạy ột loại võ công nhưng nương của nàng chưa bao giờ nói cho hai huynh muội nghe đây là loại võ công gì. Kể từ khi lên núi Vân Khê tìm phụ thân, nàng vô tình phát hiện Trường đao và một điều bất ngờ chính là bí tịch của trường đao cùng với võ công nương dạy là cùng một loại. Từ đó ngày ngày nàng siêng năng luyện tập Trường lạc tâm pháp của Trường Đao và Lạc ảnh thần chưởng. Nàng trước gặp nạn bị phế võ công, từ khi luyện tập, được sự chỉ điểm của Lãnh Thiên, nên ngày một tiến bộ, nội công tăng lên đáng kể. Bây giờ nàng thật muốn múa rìu qua mắt thợ, muốn đem Lạc ảnh thần chưởng của mình đấu với Đoạt Mạng liên hoàn chưởng.

Nhan Nhượng Bình gật đầu. Hoạ Tâm mâu quang tập trung vào thân ảnh Sở Thiên Lục đang phóng tới, thoát một cái nàng đã ở bên phải của lão, nàng tung ra một chưởng, lão liền đánh trả nhưng lại là một chưởng đánh vào không khí, chưởng pháp hoá không. Thân ảnh của lão bỗng nhiên hơi khựng lại, mặt sẫm đen, miệng rủa một tiếng:

“khốn kiếp”

Lão đã trúng phải một chưởng của Hoạ Tâm, khí huyết có phần nhộn nhạo, lão lập tức vận khí, toả bẻ kinh mạch. Không ngờ lão một thân võ công thâm hậu, lại không thể tránh né khỏi chưởng pháp của một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa, đây quả thật là một điều sỉ nhục vô cùng lớn.

Sở Thiên Tiệp thấy vậy, lập tức phi thân tới thu hẹp khoảng cách với Hoạ Tâm. Hoạ Tâm lùi lại một bước một chưởng đánh tới rồi lại thoát ẩn thoát hiện, đem chưởng lực tứ phía bủa vây. Sở Thiên Tiệp phản công đánh ra đại chưởng nhưng thoát nhìn có vẻ như đã đánh trúng ai ngờ tới chưởng lực hoá không. Một cổ kinh lực từ phía trên giáng thẳng xuống đầu lão, Sở Thiên Tiệp bắt đầu lúng túng trước bộ chưởng pháp lạ lùng này, khi phát hiện ra lão ngay lập tức giơ tay lên hứng chưởng, tuy nhiên kinh lực cùng với độ biến hoá thoát ẩn thoát hiện của Hoạ Tâm và sự lúng túng của lão khiến lão mất ưu thế, đành phải cố gắng chống đỡ không cách nào phản công. Lợi dụng cơ hội, Sở Thiên Lục lập tức phi thân chớp nhoáng tới xuất chưởng giáng xuống bả vai của Hoạ Tâm. Sở Thiên Tiệp mượn thế nhảy ra, Hoạ Tâm rơi xuống, tay lão nhanh như

cắt đón lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của nàng, bóp mạnh. Trên mặt Họa Tâm những đường gân máu nổi rõ, sắc mặt trắng bệch, những tiếng rắc rắc nhỏ phát ra.

61. Chương 61

Trong khoảnh khắc “ngàn cân treo sợi tóc” đó, một bóng hình nữ tử vội bay ra tung một chưởng vào trung tâm trận đấu khiến Sở Thiên Tiệp phát hoảng bèn dùng lực đẩy thân hình Họa Tâm ra đằng trước hòng đỡ ình nhưng bàn tay của Nhược Bình lại xuyên qua bên phải khuôn mặt của Họa Tâm đánh thẳng vào đầu khiến lão văng ra xa mấy thước.

Do nội công của Tấn Hồn là dương còn Lưu Sắc công của lão tuy chỉ còn rất sơ sài nhưng cũng phần nào là âm khắc dương đã khiến bao nhiêu chưởng lực từ tay nàng đánh vào lão bị dội ngược lại vào tay nàng.

Nhược Bình bất ngờ bật lại phía sau, hai chân nhanh chóng trụ lại trên mặt đất nhưng Họa Tâm lại bị đẩy tới theo đà của lão Sở Thiên Tiệp.

Giây phút thấy “nương tử hờ” của mình bị nguy khốn đã khiến cho tâm tư Độc Nhãn bị khuấy trộn, hấn một bước cấp nàng ôm vào lòng như trân trọng bảo bối của riêng mình.

Tất cả bọn người trong sơn trang sau khi được sự ra lệnh của Sở Thiên Lục bèn xông vào lấy số lượng chèn chất lượng. Lãnh Thiên thấy Nhược Bình đang bị thương do chưởng lực nàng phóng ra bị dội lại vào cơ thể bèn dùng khinh công nhảy đến bên cạnh rút kiếm ra bảo vệ nàng.

Hai bên giao chiến kịch liệt khiến không khí vô cùng hỗn độn bởi máu vẩy khắp mọi nơi.

Sở Thiên Nhai tung chưởng về phía Nhược Bình nhằm tách đôi phu thê họ ra khỏi nhau nhưng thanh kiếm trên tay Lãnh Thiên đã hướng về hấn mà phóng đến.

Lãnh Thiên ra tay tàn độc bao nhiêu thì Sở Thiên Nhai lại lãnh đạm nhưng không kém phần khiếp đảm bấy nhiêu khiến những kẻ ngoài cuộc lâu lâu phải ngoái lại nhìn.

Nội công của Lãnh Thiên không thể khắc được loại võ công Lưu Sắc Công của nhà họ Sở bèn nhanh chóng bị Sở Thiên Nhai đánh bật ra phía sau thổ huyết.

– Thiên!

Nhược Bình nhảy phốc lên không trung và dùng Ngọc Tâm tiêu của mình thổi một khúc nhạc khắc chế nguồn nội công của hấn đang hướng về phía Lãnh Thiên khiến Lưu Sắc công nhanh chóng bị vô hiệu hóa, bên cạnh đó thì bản thân cũng thổ huyết mà rơi xuống trong vòng tay Lãnh Thiên vì sử dụng quá nhiều nội công trong ngày hôm nay.

Sở Thiên Nhai bị tổn thương nguyên khí nặng nề bèn bỏ lại một câu rằng hấn sẽ trở lại tìm người trả thù rồi dùng khinh công bay đi.

Những kẻ còn khỏe trốn được cứ trốn, những kẻ hấp hối thì vẫn nằm yên tại chỗ chờ thần chết đến rước đi. Quang cảnh càng thêm phần u ám khi xác người chồng chất lên nhau còn quần áo của bọn Nhược Bình cũng không khác gì quỷ sai từ điện Diêm la.

Thắng bại đã rõ, mọi người nhanh chóng rời khỏi sơn trang tránh rắc rối phát sinh thì mới phát hiện cáo tinh đã biến đâu mất không chút dấu vết khiến Nhược Bình ngửa cổ lên trời mà chửi.

Họa Tâm trên vai của Độc Nhãn không ngừng thổ huyết với sắc mặt xanh mét khiến hấn đau lòng không thôi còn Nhược Bình thì cứ lo lắng mãi. Thấy vẫn không được, nàng kiên bảo họ cho Họa Tâm dựa vào một gốc cây còn mình ra đằng sau chuẩn bị truyền nội lực của mình cho nàng ta.

– Phu nhân, để thuộc hạ.

Độc Nhãn biết Nhược Bình đang bị trọng thương bèn lên tiếng hòng thay nàng giúp cho Họa Tâm giữ lại sinh mạng của mình.

Bao nhiêu nội lực truyền vào trong người đều bị tiêu hủy hết do chưởng lực của Sở Thiên Tiệp vẫn còn tồn đọng trong các kinh mạch của nàng ta.

Nhược Bình thấy vậy bèn nâng tay Họa Tâm lên bắt mạch. Khuôn mặt của nàng nhăn nhúm đến đâu thì gân xanh của Độc Nhãn cũng nổi lên ở đó.

– Phu nhân, sao rồi?

– Không tốt. Chỉ còn cách nhờ đại ca của ta cứu thôi.

– “Đại ca ca?” Gương mặt Lãnh Thiên nổi đầy hắc tuyến nhìn nàng.

– “Nhìn cái gì? Người muốn Họa Tâm chết à?” Nhược Bình hét vào mặt Lãnh Thiên sau đó lệnh cho Độc Nhãn công Họa Tâm tìm về Đào Hoa viên nơi Hiên Viên Tuyết đang ở.

Trời chiều như lửa, những hàng cây anh đào rực rỡ. Vầng dương sáng lạn, cây anh đào đỏ sẫm càng hùng hực khí thế, càng tăng thêm vẻ đẹp, đem non xanh nước biếc cùng phong cảnh hữu tình nhuộm đắm mái nhà tranh trong cốc ,không gian không nhiễm chút bụi trần.

Một nam tử lực y đang tung người trên chiếc xích đu bằng dây thừng bện chắc vào một cành anh đào đang chìa ra những đóa hoa xinh đẹp ngát hương.

Người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ?

Phải, hắn đang nhớ nàng, nhớ đến Bình nhi ngây thơ, xinh đẹp của hắn. Thời gian qua hắn đã chú tâm rất nhiều vào chuyện chế được để quên đi hình bóng một người nhưng lúc nào trong tâm trí hắn cũng tràn ngập tiếng nói cười cùng những trò đùa nghịch ngợm của nàng.

Trong những giấc mơ đêm về, người hắn thấy cũng là nàng. Nàng hướng hắn mỉm cười, một nụ cười sáng lạn. Nhưng giống tổ nổi lên lại cuốn trôi đi hình dáng nàng và khi hắn quay lưng, hắn lại thấy một cảnh đau lòng chính là nàng đang nằm trong vòng tay của Lãnh Thiên, mỉm cười hạnh phúc.

Hắn tự hỏi với lòng mình rằng đến bao giờ, nụ cười đó mới dành cho riêng hắn, nàng mới là của riêng một mình hắn, chỉ một ngày hoặc một canh giờ thôi cũng được, cho hắn được nắm bàn tay mịn màng của nàng dưới cương vị là một phu quân chứ không phải là đại ca ca mà nàng yêu mến.

– Đại ca ca!

Hắn mỉm cười đồng thời tiếng thở dài cũng thoát ra từ miệng. Nhớ nàng đến nỗi tiếng gọi thân thương đó cũng loáng thoáng xung quanh đây hay sao?

Nàng sẽ không bao giờ còn nhớ đến vị đại ca này nữa đâu bởi bên cạnh nàng giờ đây chính là vị phu quân toàn tâm toàn ý yêu nàng và nàng cũng yêu hắn sâu sắc.

– Đại ca ca! Bình nhi đến thăm huynh đây.

Hắn ngược mặt nhìn lên mái nhà tranh đằng xa xa kia, hình dáng đó sao giống nàng đến thế? Vẫn một thân bạch y phiêu phiêu trong gió, những cánh anh đào khẽ lả lướt bay càng khiến nàng trông như mờ mờ ảo ảo có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Hắn đứng dậy, hắn muốn ôm nàng nhưng hắn không dám. Bởi bao lần trong những giấc mơ, hắn đưa tay ra định ôm chặt lấy tấm thân mát lạnh thơm mùi oải hương từ người nàng nhưng lúc đấy, hình bóng nàng nhanh chóng biến mất trước mắt hắn khiến bản thân đau đớn không thôi.

– Huynh không hoan nghênh muội sao?

Hắn ngây ngốc nhìn nàng, là Bình nhi của hắn. Là người con gái hắn đã si mê biết bao lâu và nhưng nhớ tràn ngập cả con tim.

– Bình... nhi?

– Là muội đây chứ ai?

Hắn ôm chầm lấy nàng, nàng không biến mất nữa. Là nàng thật rồi. Hắn mỉm cười và xung quanh gió thổi như ru cả con tim của hắn về chốn bình yên nhất khi có nàng bên cạnh.

Đột nhiên một cánh tay kéo nàng ra khỏi người hắn và ôm chầm lấy khiến hắn một phen hoảng hốt thật sự. Hắn sợ lắm khi hình ảnh của nàng lại lần nữa biến mất khỏi tâm trí của hắn.

Lãnh Thiên gương mặt đầy hắc tuyến nhìn Hiên Viên Tuyết không bằng nửa con mắt khi nương tử yêu quý của mình lại bị một nam nhân khác ăn đậu hũ một cách dễ dàng.

– Đại ca ca! Huynh mau đến đây xem, muối không thể chữa cho nàng ấy.

Nhược Bình đẩy Lãnh Thiên ra, một tay kéo cả thân hình đồ sộ của Hiên Viên Tuyết về hướng mái nhà tranh đang có Họa Tâm ở đó với vết thương nặng trên người và hơi thở càng ngày càng yếu dần.

Sau khi bắt mạch, Hiên Viên Tuyết rơi vào trầm tư. Thì ra nàng đến đây không phải vì nhớ đến hấn mà là do có người cần cứu. Cuối cùng hấn nhận ra một điều rằng trái tim nàng mãi mãi không thuộc về vị đại ca ca này rồi.

Nhưng với lương tâm của một thần y không cho phép bệnh nhân của mình chết trước mặt mình mà Hiên Viên Tuyết đã ra tay cứu lấy tính mạng của Họa Tâm.

Hấn dùng những thanh kim châm bạc cắm vào những huyệt đạo trọng yếu của nàng ta, sau đó dùng nội lực phong tỏa kinh mạch đẩy lượng nội lực dư thừa ra ngoài rồi nhanh chóng rút kim châm ra.

Cơ thể Họa Tâm nhanh chóng lấy lại sắc hồng hào bình thường khiến Độc Nhãn vui mừng không thôi.

62. Chương 62

Gió chiều hiu hiu thổi xung quanh Đào Hoa viên khiến không khí càng thêm trầm mặc khi có một nam tử ngồi đầu hiu ngẩn nhìn khung cảnh lãng mạn của người mình yêu thương với một nam nhân khác.

Hiên Viên Tuyết gắng nuốt lệ vào trong lòng ngoảnh mặt đi, hấn quyết định rồi, quyết định rằng sẽ ở đây chúc phúc cho Bình nhi của hấn mãi mãi được hạnh phúc bởi vì hạnh phúc của Bình nhi cũng chính là hạnh phúc của hấn.

Sáng sớm hôm sau, khi Họa Tâm đã tươi tỉnh chút ít, mọi người quyết định lên đường quay về kinh gấp bởi trong cung truyền mật thư bằng bồ câu báo rằng có chuyện cần Lãnh Thiên về xử trí.

Thế là cảnh chia ly không còn bịn rịn như hồi nào đã được diễn ra, Hiên Viên Tuyết đã không còn đau đáu vết thương trong tim bởi suốt đêm hấn đã dành tình một quyết tâm buông tay người con gái ấy.

– Đại ca ca, huynh nhớ giữ gìn sức khỏe và mau chóng đến thăm muội, từ đây đến kinh thành đâu có xa đâu.

– Bình nhi lớn rồi, có phụ quân rồi mà cứ suốt ngày nhõng nhẽo vậy sao?

– Chỉ khi ở bên huynh thôi. Hi!

– Được rồi, mọi người lên đường bình an nhé!

– Cáo từ!

Chiếc xe ngựa được Hiên Viên Tuyết chuẩn bị cuối cùng cũng lăn bánh, không khí bên trong được Nhược Bình cùng Họa Tâm sưởi lên một cách tuyệt đối khiến Độc Kiêu và Độc Nhãn bên ngoài cũng phải thở dài ngao ngán. Duy chỉ có Lãnh Thiên vẫn một mực ôn nhu nắm tay nàng để nàng không phải rơi khỏi ghế mỗi lần xe ngựa bị xóc.

Lúc này, tại kinh thành.

Đang thiết triều tại Long Hoàng cung.

– Công chúa Phùng quốc__ Phùng Ngạn Hoa, bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

– Công chúa không cần đa lễ.

- Tạ ơn hoàng thượng.
- Chẳng hay hôm nay công chúa đại giá quang lâm đến Lãnh quốc của trẫm là có chuyện gì?
- Đúng là hoàng thượng anh minh. Ngạn Hoa sang đây là muốn nhờ hoàng thượng 1 việc. Ngạn Hoa đã thâm thương trọng nhớ một người bao năm qua và nay mạn phép mang tiếng cầu thân để ghép lương duyên cho bản thân mình, hi vọng hoàng thượng chấp nhận.
- Haha, thật vậy sao??? không biết ai là người có phúc phận được công chúa để ý trong bao năm qua???
- “Đã để hoàng thượng chê cười rồi đó chính là nhị vương gia Lãnh Thiên” Ngạn Hoa ngại ngùng nói.
- Nhị... đệ?

Toàn bộ Long Hoàng cung náo loạn bởi những tiếng xầm xì bàn tán khắp nơi. Ngay cả hoàng đế cũng đang rất phân vân không biết phải tính làm sao bởi tính hoàng đệ, hẳn hiểu rõ hơn ai hết, chưa kể đã có vương phi bên cạnh thì làm sao mà Lãnh Thiên có thể chấp nhận. mà không chấp nhận thì càng nguy khốn đối với Lãnh quốc khi Phùng quốc ngày càng tỏ rõ thái độ muốn mở mang bờ cõi.

- Hoàng thượng thấy khó xử??
- Thật ra nhị đệ của trẫm đã có vương phi và nếu công chúa muốn thành thân thì phải mang danh là thứ phi. Như thế thì quá ủy khuất cho công chúa rồi.
- Vậy thì phế truất ngôi vị vương phi đó.
- Công chúa! Đây là vấn đề quốc gia, không phải muốn truất ai là truất, vả lại nhị đệ trẫm yêu thương vương phi cả kinh thành này không ai là không biết. Tam đệ ta là Lãnh Uy vẫn chưa lập vương phi và thị thiếp gì cả, công chúa có...
- Không được.
- Vậy bây giờ công chúa muốn như thế nào? Cái gì cũng có thể nhưng ngôi vị vương phi đó không thể truất.
- Thôi được, ta muốn gặp nhị vương gia để hỏi, nếu như huynh ấy muốn ta lên ngôi vương phi thì nhất định phải truất.
- Hiện tại nhị đệ của trẫm không có trong kinh thành nên công chúa cứ việc nghỉ ngơi trong cung khi nào hẳn về ta sẽ cho người thông báo.
- Nếu thế ta muốn đến ở trong vương phủ của nhị vương gia để bồi đắp tình cảm.
- Cái này... thôi được, ta chuẩn tấu. Bãi triều.
- Bãi triều.

Tiếng eo ** của vị công công bán nam bán nữ cất lên cũng là lúc kết thúc cuộc đấu khẩu của những người tai to mặt lớn trong cung mà những vị quan lại bên dưới cũng không được bất kỳ dịp nào mở miệng.

Xe ngựa tiến đến kinh thành một cách êm xui khi bên trong đã không còn tiếng nói nào cất ra vì cả hai nữ tử đã ngủ ngon thiêm thiếp sau một quãng đường nói huyên thuyên gây “ách tắc giao thông” bên ngoài.

Cửa vương phủ dần dần hiện ra, đằng trước đã ngợp hai hàng hộ vệ cùng quần gia của vương phủ đã đứng sẵn chờ tiếp đón chủ nhân của họ.

Họa Tâm, Độc Nhãn cùng Độc Kiêu bước xuống nhưng thiên hạ trong lòng Lãnh Thiên vẫn không buồn mở mắt buộc hẳn phải ôm cứng trong tay bế vào Nghi Bình viện.

Hình ảnh vương gia yêu chiều vương phi mọi người dường như cũng đã quá quen mắt nhưng một người thì đang mỉm cười đầy nghiêng hai hàm răng thề nguyện sẽ phải dành bằng được nam tử tuần láng, lãnh khốc đó và nữ tử đang nằm trong vòng tay hắn chính là ả.

Đợi Nhược Bình ngủ say thì Lãnh Thiên mới bước về thư phòng của mình nghe quần gia cùng một số thuộc hạ thân cận báo cáo tình hình.

– Vương gia, mấy ngày qua thì vương phủ không có gì bất thường xảy ra nhưng hôm qua đột nhiên có một người đến vương phủ ở lại và người này... liên quan đến chuyện vương gia cùng vương phi về đây.

– Chuyện gì? Nói đi.

– Bẩm, công chúa Phùng quốc sang muốn cầu thân và... và... đối tượng là... vương gia ạ!

– CÁI GÌ?

Cánh cửa đột ngột bật mở, thân hình uyển chuyển của nữ tử một thân bạch y tiêu sái với gương mặt hàm hàm lửa giận bước vào nhìn quân gia với hai ánh mắt rực lửa khiến Lãnh Thiên từ tức khi chuyển sang run rẩy lúc nào không hay.

– Nương tử, nàng bình tĩnh.

– Bình tĩnh? Người bảo ta bình tĩnh trong chuyện phu quân ta nạp thiếp sao?

– “Không phải thừa vương phi” Quân gia chuyển sang hướng Nhược Bình bẩm báo “Vị công chúa đó yêu cầu hoàng thượng truất phế ngôi vị vương phi của người để mình có thể trở thành chính thất”.

– LÃNH THIÊN!!!

– Nương tử, ta nhất định không để chuyện này xảy ra đâu, ta hứa đó, nàng bình tĩnh đừng giận, giận mau già lắm, có nếp nhăn nữa.

Lãnh Thiên hướng Nhược Bình kéo nàng ngồi lên đùi mình đồng thời vuốt vuốt ngực nàng cho hạ bớt hỏa khí vị công chúa kia chắc cũng không còn toàn mạng để trở về.

– Đi. Chúng ta vào cung gặp tên Lãnh Hàn đó, ta phải băm hắn ra. Thù cũ nợ mới tính một lượt.

Nhược Bình chưa kịp kéo Lãnh Thiên đi thì một vị công công đã xuất hiện bên ngoài bẩm báo rằng hoàng thượng ới hân vào cung một chuyến chó chuyện. Thế là Nhược Bình đánh phải lùi thủi đi về Nghi Bình cung một mình trong sự bức bối tức tối.

Thấy Họa Tâm cùng Độc Nhãn đang đứng oanh oanh yến yến trước cửa, nàng liền liếc nhìn bằng nửa con mắt ý muốn nói rằng đừng diễn trò trước mặt người đang “sửng cồ” như nàng.

Lăn lông lóc trên giường như một con sâu đo cũng chưa thấy Lãnh Thiên trở về nhưng lại có kẻ tới quấy nhiễu khiến tâm tình của Nhược Bình cũng tươi tỉnh lên chút ít. Ít ra thì cũng có trò tiêu khiển.

– Vương phi, công chúa ời người đến bàn chuyện.

– Hừ! Nhan Nhược Bình ta mà phải đến đó diện kiến ả sao? Nhưng bất quá ta lại muốn xem mấy cái trò hậu cung tranh đấu này. Hắc hắc.

63. Chương 63

Lăn lông lóc trên giường như một con sâu đo cũng chưa thấy Lãnh Thiên trở về nhưng lại có kẻ tới quấy nhiễu khiến tâm tình của Nhược Bình cũng tươi tỉnh lên chút ít. Ít ra thì cũng có trò tiêu khiển.

– Vương phi, công chúa ời người đến bàn chuyện.

– Hừ! Nhan Nhược Bình ta mà phải đến đó diện kiến ả sao? Nhưng bất quá ta lại muốn xem mấy cái trò hậu cung tranh đấu này. Hắc hắc.

Nghi Thượng viên chính là nơi dành cho khách đến ở lại vương phủ và Phùng công chúa cũng đang chiếm tiện nghi trọn vẹn khu vực này khiến không ít gia nhân trong phủ phải cực khổ khi hằng ngày phục vụ cho vị công chúa nước láng giềng còn hơn là vương phi của chính mình.

Đẩy cửa phòng bước vào không khách khí, Nhược Bình không màng đến lễ nghi gì bởi lẽ với vị trí công chúa nước láng giềng thì cũng chỉ ngang hàng với cương vị vương phi của nàng hiện tại mà thôi trong khi gặp tên hoàng đế Lân Hàn hồ đồ đó nàng cũng chẳng thêm hành lễ hướng chỉ ai.

– Bảo ta đến đây làm gì?

Ngữ khí lạnh lùng hướng kẻ ngồi đối diện với nàng như không để đại vị của ai vào mắt nhưng ánh mắt của vị công chúa nọ lại khiến Nhược Bình phải khẽ nhíu mày. Rõ ràng là đóng kịch quá giỏi. Ôn như nước, thanh khiết như sương, mịn màng như lụa, dịu dàng như... Khoan! Khoan đã! Đang quảng cáo Comfort đây hử?

– Đáng lý ra làm muội muội như muội phải đến vấn an kẻ làm tỷ tỷ như ta đây mới phải nhưng thôi, coi như muội đi đường xa về mệt, ta không làm phiền, chỉ cho người đến mời muội mà thôi.

Bang! Yêu nữ. Quả thật là yêu nữ. Còn hơn cả Nhược Bình nàng nữa. Ắ là được sinh ra ở thế kỷ 21 chắc đã trở thành một diễn viên có tiếng khắp thế giới rồi ấy chứ.

– Hừ! Chưa được thú vào phủ đã vội lên mặt với bổn vương phi. Chỉ là một hạng thê thiếp không biết người có ngồi lên nổi hay không mà bày đặt xưng tỷ gọi muội với ta.

– Muội muội bớt nóng. Chẳng là ta muốn giúp muội thức thời một chút thôi. Trước sau gì ngôi vị vương Phi này cũng bị truất và tỷ cũng lên thay thế. Nếu muội biết tốt đẹp chút thì ta cũng sẽ nói với vương gia một tiếng uội làm thị thiếp còn không thì đuổi cổ về quê cho biết thân.

– “Ha ha ha” Nhược Bình ngửa cổ lên trời cười ha hả khiến ả công chúa nhíu mày khó hiểu “Đúng là ‘éch ngồi đầy giềng’, ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’, ‘chưa đổ ông nghè đã đe hàng tổng’, người nên nhớ mấy chiêu này đã quá cũ so với bổn vương phi”

– Người nói gì ta chả hiểu, cái gì mà đổ...đổ...

– Loại nữ nhân ngu ngốc chỉ đáng làm công cụ làm ấm giường cho nam nhân như người thì biết cái gì chứ?

– “Người...” Công chúa chỉ tay vào mặt Nhược Bình gặng từng chữ “Hãy nhớ ta à công chúa và cũng chính là nhị vương phi tương lai”.

– Công chúa nước láng giềng thì so với chức vị hiện giờ của ta cũng bằng nhau cả thôi chưa kể chức vị vương phi đó cũng còn ở tương lai nhưng người sẽ chẳng bao giờ với tới được. Nữ nhân ngu ngốc.

Nhược Bình nâng ly trà nóng lên hớp một ngụm chốc tức ả công chúa rồi một cước bỏ ra về nên vẫn không để ý gì đến nụ cười nhếch lên thành một đường cong châm biếm của một ai kia.

– Để ta coi người sẽ làm gì với Huyết Xuân ái này, ai sẽ giải cho người. Ha ha ha.

Nhược Bình trở về Nghi Bình viện thì cũng là lúc nhìn thấy Lân Thiên bước vào trong. Hắn nhìn nàng với ánh mắt ngập tràn ôn nhu cùng tình ý nhưng cái vẻ quay đầu bỏ đi không thêm quan tâm kia của nàng cũng đủ chứng tỏ rằng công chúa vừa mới kiếm chuyện với bảo bối của hắn đây.

Cước bộ của hắn nhanh hơn đuổi theo nàng, có lẽ là dùng cả khinh công ấy chứ không chỉ là đi không đâu. Đến bên cạnh, vòng tay qua eo ôm nàng sát vào người nhìn đắm đuối.

– Nương tử! Lại giận à? Ai ăn gan hùm thế?

– Hừ! Còn ai vào đây nữa? Không vương phi tương lai của người thì cũng là thị thiếp sớm muộn được người thú vào cửa.

– “Chả có vương phi tương mà cũng chẳng còn ai vào cửa ngoại trừ nàng thôi” Hắn ôn nhu nhéo nhéo chóp mũi của nàng rồi nhanh chóng đưa nàng vào Nghi Bình cung dùng điểm tâm do hắn đặc biệt dặn người chuẩn bị cho vương phi bảo bối của hắn.

Món ăn được dọn lên đầy bàn trong sự háo hức của Nhược Bình nhưng thanh âm bên ngoài do một nha hoàn theo bên mình ả công chúa kia lại khiến nàng nhíu mày khó chịu khôn cùng.

– Vương gia, công chúa Phùng quốc cầu kiến.

Nghe thấy vậy, nét vui vẻ trên mặt nàng biến mất thay vào đó là gương mặt lạnh lùng không biểu cảm trong khi Lãnh Thiên chỉ biết nắm chặt lấy bàn tay của nàng an ủi bởi vì để chấm dứt chuyện hôn sự ở đây thì cũng phải giáp mặt với người trong cuộc thôi.

– Ta đi trước, Thiên, người ở lại giải quyết, khi nào xong đến gặp ta.

Lãnh Thiên sững sờ trước thái độ của nàng, nhưng rồi cũng trấn tĩnh lại mà gật đầu đồng ý. Hắn liền quay sang nói to cho người bên ngoài biết:

– Mời nàng ta vào thư phòng.

Tại thư phòng.

Lãnh Thiên lật qua lật lại trang sách mà vẫn không vào lấy một từ. Bên ngoài, Ngạn Hoa công chúa cũng từ từ tiến vào khiến không khí giữa hai người thêm phần lạnh nhạt. Bốn mắt nhìn nhau.

Hắn – Lãnh Thiên nhìn nàng ta với đôi mắt sắc lạnh trong khi nàng ta lại nhìn hắn với ánh mắt mê luyến, ham muốn với dáng đi thướt tha nhưng lại mang theo vẻ lẳng lơ chẳng phải là để quyến rũ hắn là gì? Nhưng hắn cũng không phải là dạng vừa, người có thể quyến rũ được hắn chỉ có thể là nương tử duy nhất trong trái tim hắn mà thôi.

– Vương gia, thần thiếp có chuyện quan trọng muốn nói.

– “Được. Nói đi” Hắn lãnh đạm trả lời như không để hình ảnh nữ nhân trước mặt vào mắt khiến nàng ta thâm phần thâm trầm nơi đáy mắt và quyết tâm chiếm được nam nhân đối diện càng tăng thêm chứ không hề giảm.

– “Phải chăng ở đây quá nhiều người nên không tiện nói chuyện” Ả liếc mắt sang hai nha hoàn bên cạnh này giờ vẫn đứng như trời trồng vì chưa có sự ra lệnh của vương gia.

– “Lui ra đi” Hắn phẩy tay. Nha hoàn thấy vậy thì nhanh chóng rời khỏi, cẩn thận khép cửa lại “Có chuyện gì nói luôn đi”.

– “Hôm nay thần thiếp có nấu một bát chè sen rất ngon liền mang đến cho vương gia thưởng thức” Ả dọn ra bàn một bát canh hạt sen thơm phức lan tỏa trong không gian còn ánh mắt thì mang theo vẻ chờ đợi.

– Không phải nhiều lời, mau nói đi.

– Vương gia, người cứ ăn trước đi, ăn xong chúng ta sẽ bàn về chuyện có nên phế truất vương phi hay không?

Hắn nghe thấy vậy thì cũng ngạc nhiên, có khi nào ả lại buông xuôi nhanh như vậy chứ? Hừ, muốn ra điều kiện với hắn sao, thực sự là có âm mưu gì đây? Cầm bát chè sen nóng hổi lên, đặt kề lên mũi, hắn chỉ thấy mùi hạt sen thơm nức ngoài ra không còn biểu hiện gì khác cho thấy trong chè có độc... Được, ăn thì ăn, hắn không có gì phải sợ ả ta cả. Nói rồi đưa bát chè vào miệng ăn hết một mạch xong đặt xuống bàn.

– Được rồi, nói đi.

Bất chợt ả ta cười lớn khiến hắn thấy hồ nghi về chén chè vừa rồi, phải chăng đã bị trúng độc?

– Vương gia à! Người có cảm thấy trong người rất nóng không?

64. Chương 64

Nóng? Đúng là nóng thật. Phải chăng hắn đã trúng xuân dược? Hừ, ả công chúa chết tiệt, hám hại xuân dược hắn nữa chứ, đã thế còn cho vào chè sen, dùng vị thơm nồng để át đi mùi vị của nó.

Hắn chợt đứng dậy định phóng ra ngoài nhưng thứ xuân dược này mạnh hơn hắn loại thường khiến tâm trí hắn dường như rất mơ hồ. Bây giờ người hắn nóng rực, một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi là hắn sẽ không thể chịu được.

Ngạn Hoa, ả từ từ tiến lại, dần dần thoát y, làn da trắng nõn lúc ẩn lúc hiện dưới chiếc yếm đào càng làm dục hỏa trong hân tăng lên. Trong đầu hân lại hiện ra hình ảnh Nhược Bình, nương tử của hân. Nàng đang ở đây, trước mặt hân. Nàng tiếp tục tiến lại đưa tay lên sờ trớn thân hình với những đường cong quyến rũ khiến tâm hân một phen dao động. Ánh mắt dâm tà, rồi lại đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt tuấn tú kia của hân chiều thích thú lắm. Nàng – nương tử của hân khi nào lại trở nên gợi tình như thế này?

Lúc này tại Nghi Bình Viện.

Nhược Bình ngồi ăn bánh, ăn hết cái này đến cái khác, nàng là đang xả cơn bực tức, ả công chúa chết tiệt dám ngang nhiên đến vương phủ, hừ, nàng coi ả có thể làm gì được, ả đương nhiên là không thể câu dẫn Thiên của nàng được. Bực tức nhét miếng bánh cuối cùng vào miệng nhai ngấu nghiến. Một mặt lại kêu lớn:

– Họa Tâm, mang trà đến đây, ta ghen mất rồi.

Đến tiếng kêu thứ ba thì Họa Tâm mới lật đặt xuất hiện với chén trà trên tay. Chắc lại đi tỉnh tò gì với Độc Nhãn đây mà. Ngày mai nàng nhất định phải mét Thiên trừng phạt hai người này dám cư nhiên bỏ rơi chủ nhân trong cơn bực bội mà đi hẹn hò.

Quay trở lại thư phòng.

Hân đang cố gắng chống đỡ những đòn tấn công đầy kích tình của “nàng”. “Nàng” càng ngày càng áp sát lấy hân, luồn tay xuống phía dưới cởi thắt lưng, cởi dần từng lớp áo trên người hân để lộ ra vòm ngực rắn chắc khiến hân một phen run rẩy toàn cơ thể. Bất chợt hân đẩy “nàng” nằm xuống bàn, sách bút rơi xuống đất, tất cả trở nên lộn xộn.

Hân đã mất hết lí trí rồi, bây giờ trong hân chỉ có một suy nghĩ đó là thỏa mãn dục vọng đang thiêu cháy bản thân mà thôi. Dùng thân mình đè “nàng” xuống ngấu nghiến hôn, hôn và hôn. “Nàng” cũng sung sướng choàng hai tay ra ôm cổ hân níu xuống. (Thiên Dục: trời, đại tỷ, sao ta thấy ta BT quá, có nên viết típ không? Thui. Stop here), (Phi Phi: Muội cứ viết, đây là nghề của muội mà huống chi ngày nào muội chả thử qua?).

Một chút lí trí cuối cùng trở lại với hân khi giật mình làn môi này, nụ hôn này, hương thơm này không phải là của nương tử hân. Hân lắc đầu vài cái để trấn tĩnh bản thân nhưng đột nhiên giật mình khi thấy ả đang gần như lóa mắt trước mặt, chỉ còn mỗi cái yếm chiếc khố. Hân đẩy mạnh ả ta ra, khoát vội cái áo rồi đẩy cửa phóng như bay đến Nghi Bình viện trong khi một thân đang nóng hừng hực như lò hỏa thiêu. Tại Nghi Bình viện, một bóng đen lướt qua khi vừa tiến vào căn phòng nơi có Nhược Bình đang nằm ngủ chờ đợi tên phu quân hỗn đản của mình trở về.

Chút ý chí cuối cùng đã đưa hân đến bên nàng. Nhìn nàng ngủ say như một hài tử với đôi môi chúm chím đỏ mọng cùng làn da trắng hồng mịn màng khiến bản thân không thể kiềm chế được nữa

Phất tay một cái khiến cửa nhanh chóng đóng lại. Đến bên giường, đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi nàng... không thỏa mãn... một nụ hôn nữa... vẫn không thỏa mãn... Hân nhảy tót lên giường, đè nàng xuống hôn tới tấp. Bàn tay hắc ám của hân không chịu nằm im, dần dần thoát hết y phục trên người nàng.

Tự nhiên thấy mát mát, nàng tỉnh dậy ngay lập tức thì thấy hân đang ăn đậu hũ của chính mình...tức quá mà. Cư nhiên chèo kéo với ả công chúa kia xong thì về đây tìm nàng. Dùng hết sức tung vào người hân nhưng thân hình phía trên vẫn không mấy may nhúc nhích.

– Người...!!! Xuống mau.

Nàng giận giữ hét lên, ban ngày ban mặt mà ngang nhiên ăn đậu hũ của nàng chứ. Hân ngẩng đầu lên, đôi mắt dục ngay chứa đầy dục hỏa nhìn nàng, giọng trở nên khàn khàn khó nhận ra.

– Nương tử, giúp ta.

Nói rồi hân cúi đầu hôn nàng, nàng liền biết hân trúng phải xuân dược, ả công chúa kia dám câu dẫn lão công của nàng sao... Hừ!

Tay hân không ngừng di chuyển trên người nàng, Một chỗ cũng không chừa ra, một mẩu cũng không để lại. Hân từ từ lún xuống cặp tuyết lê đang nhú lên đầy khiêu khích (Thiên Dục: Ối, ta làm sao thế này? Xấu

hổ quá đi mất!), (Phi Phi: Còn gì nữa đâu mà bày đặt xấu với hổ?)

Hạ thân đã cương cứng lên làm hấn khó chịu không thôi, hấn dần dần tiến vào, sâu hơn một chút... lại một chút nữa.

– AAAAAAAAAAAAAA...

Nàng hét lên. Hấn bắt đầu di chuyển, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sung sức làm nàng quằn quại không thôi, miệng nhỏ bé thoát ra những tiếng rên rỉ làm hấn càng hưng phấn...

Đang đến lúc cao trào thì...ợc...ợc...ợc... Nàng nhỏ ra từng ngụm máu lớn, đôi mắt trở nên vô hồn, mặt mũi tái xanh khiến hấn hoảng sợ vội vàng tách ra khỏi người nàng. Thấy nàng không ngừng thổ huyết, hấn vội vã chỉnh lại y phục cho cả hai rồi nhanh chóng gọi thuộc hạ vào.

Trong phòng, không khí ngưng trệ, nàng đã sớm được phong tỏa kinh mạch nên không có gì phải lo ngại nhưng sợ rằng để lâu sẽ không có lợi. Nàng rơi vào trạng thái hôn mê, hấn đã dùng nội lực cố gắng đẩy chất độc ra nhưng lực bất tòng tâm. Hấn hận mình đã hại nàng ra nông nỗi này.

Họa Tâm lo cho nàng, khóc lên khóc xuống, xỉu mấy lần, may mà được Độc Nhãn diu vào trong phòng nhưng một lúc sau lại thấy lết ra. Biết là khóc lóc sẽ không giúp được gì nên Họa Tâm cố bình tĩnh theo dõi tình trạng của vương phi nàng.

Chợt nghĩ ra Hiên Viên Tuyết có thể giúp, Lãnh Thiên Tức tốc phi ngựa đến Đào Hoa viên ngay trong đêm không màng đến nguy hiểm bản thân.

65. Chương 65

Nơi đây vẫn vậy, vẫn vườn đào, vẫn chiếc xích đu được đan bằng dây thừng, vẫn thấy Hiên Viên Tuyết đứng trầm ngâm như thể dưới gốc đào đang kỳ nở rộ, nhưng sao lại thấy nơi đây tràn ngập vẻ u buồn, tĩnh mịch đến rợn người.

Phát hiện ra tiếng động lạ, Huyền Viên Tuyết quay đầu lại, là Lãnh Thiên, tại sao hấn lại đến đây? Không phải hấn đang ở bên Bình nhi sao? Không phải hấn đang vui vẻ cùng Bình nhi sao? Hấn đến đây làm gì? Nhưng sao vẻ mặt hấn có vẻ hốt hoảng như thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng? Hàng tá câu hỏi không có lời giải đáp cứ quanh quẩn trong đầu Hiên Viên Tuyết như thể khi nhìn thấy thân ảnh Lãnh Thiên bước vào.

- Hiên Viên Tuyết! Mặc dù ta biết ngươi không ưa ta nhưng hãy vì Nhược Bình, hãy vì Nhược Bình mà đến cứu nàng một lần, chỉ một lần thôi, được không?

Nhược Bình? Hãy vì Nhược Bình? Nghĩa là sao? Nhược Bình gặp nạn? Hấn lao đến bên cạnh Lãnh Thiên, túm chặt vai, lắc mạnh và hỏi với giọng gấp gáp.

- Bình nhi! Bình nhi bị làm sao? Nói ngay.

– Nàng bị trúng độc.

Phủ nhị vương gia.

Nghi Bình viện.

Hiên Viên Tuyết bước ra, mặt mày xám xịt, khế lắc đầu khiến không gian chùn xuống hết mức có thể.

– Ta không thể. Thứ độc trên người Bình nhi rất lạ, ta chưa thấy bao giờ, xin lỗi, ta không thể cứu được Bình nhi.

Lãnh Thiên nghe xong thì nhất thời người cứng đờ lại, hấn vừa nghe thấy cái gì? Không thể? Không cứu được? Độc lạ? Là thật sao? Tất cả là thật sao? Đến Tuyết y lão quái cũng không thể cứu được sao? Không

phải, nhất định không phải, Viên Viên Tuyết nói vậy chỉ là để trả thù hấn mà thôi, nhất định sẽ có cách. Nhất định.

– “Người nói láo, tại sao lại không chữa được chứ?” Lãnh Thiên điên cuồng lắc mạnh hai vai Huyền Viên Tuyết. Lệ rơi nhanh chóng tràn đầy khóe mi, lệ đã rơi, rơi xuống đất, hòa tan vào cát. Hấn đã khóc, khóc vì nàng, lại một lần nữa khóc vì hấn không thể cứu nàng, hấn sẽ lại mất nàng

Hấn điên cuồng chạy đến bên giường, nắm chặt lấy bàn tay đang dần lạnh toát kia, thế giới dường như chỉ còn nàng và hấn.

– “Nương tử.....hãy tỉnh lại đi.....ta.....ta xin nàng.....xin nàng hãy tỉnh lại đi.....hãy vì ta.....vì ta mà tỉnh lại.....tỉnh lại 1 lần thôi.....nương tử” Hấn nói trong tiếng nấc nghẹn khiến mọi người, ai cũng phải âm thầm rơi nước mắt.

– “Vẫn còn một cách để cứu Bình nhi” Một giọng nói cũng không kém phần xúc động vang lên, dường như là đang cố gắng kiềm chế cả xúc của chính mình khiến Lãnh Thiên quay đầu lại, nơi đáy mắt không dấu được niềm vui xướng mãnh liệt đang trào dâng.

– Thật sao?

– Đúng! Ở Đại Nam quốc. Chính xác là Huyền Băng cung, có một vị Thánh nữ có thể sẽ chữa khỏi cho Bình nhi.

– “Vậy thì đi thôi” Lãnh Thiên lên giọng không kém phần gấp gáp.

– Đợi đã, ta không chắc là vị Thánh nữ đó có ở Huyền Băng cung vì nàng ta rất ít khi ở đó.

– “Ta mặc kệ, dù chỉ có một tia hi vọng ta cũng đi” Hấn quả quyết.

Ngày hôm sau, đoàn người gồm hấn, nàng, Huyền Viên Tuyết, Độc Nhãn, Họa Tâm, Độc Kiêu bắt đầu khởi hành đến Đại Nam Quốc xa xôi tìm kiếm niềm hi vọng duy nhất cứu sống tính mạng nương tử đang nằm trong lòng hấn mà cả như một thế giới đối với một vị vương gia lãnh khóc như hấn.

Trải qua bao nhiêu gian khổ cuối cùng cũng đến được Đại Nam quốc, nhưng để tiến vào Khang San là điều rất khó khăn, từ trước đến giờ nếu không phải được mời tới thì khó lòng có thể vào được, mà nếu có vào được thì cũng khó lòng mà đi tiếp vì nơi đây rất nhiều chạm bẫy.

Để đảm bảo an toàn, Huyền Viên Tuyết cùng Độc Kiêu đi trước thăm dò, hấn bế nàng đi ở giữa còn Độc Nhãn cùng Họa Tâm sẽ đi sau cùng đề phòng có người tập kích từ phía sau.

Hai canh giờ trôi qua, ai ai cũng mình đầy thương tích nhưng không một ai có ý nghĩ bỏ cuộc giữa chừng cả, cả người hùng hực khí thế. Một canh giờ sau nữa thì đã leo lên đến đỉnh núi. Họ thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống một gốc cây rồi từ cơn mệt mỏi cũng ru tất cả chìm vào giấc ngủ.

Từ trong lùm cây, một nữ tử thân bạch y tiêu sái đi ra, khuôn mặt không tránh khỏi vẻ ngạc nhiên, ngay ngốc khi thấy sáu người này có thể an toàn một bước vào Huyền Băng cung mà vẫn không mảy may mất mạng chứ tỏ thực lực cũng không tệ. Nhân vật nữ này không phải ai khác chính là đương nhiệm Thánh Nữ của Huyền Băng cung – Văn Thần Huyền.

(Phi Phi: Bất mí chút nhá! Thần Huyền cũng là xuyên không đấy. Nhưng nếu ai muốn đọc thêm về cô nàng này cứ việc tìm “Định mệnh” của Thiên Dục (ngoak_000) mà xức nhé!)

Oa! Hai công chúa ngủ trong rừng với bốn chàng hoàng tử đẹp trai đang hiện diện trước mặt mình khiến Thần Huyền nàng không khỏi không hưng phấn. Nhìn họ ngủ say quá, hơ hơ, cái chàng trai đang ôm cô gái trong vòng tay của mình như nâng đỡ, bảo vệ cả một thiên hạ khiến nàng chớp chớp mi ngưỡng mộ thật là tuần tú. (Thiên Dục: Oa, cái này là chỉ Lãnh Thiên à!), (Phi Phi: Ắ đang có ý nghĩ táo bạo với Thiên ca ca của ta sao? Không có cửa nhé!)

Cô gái đang nằm ngủ bên cạnh cũng thật là một trang quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành nhưng bất quá gương mặt lại tái nhợt khiến người khác nhìn ra có vẻ khá yếu đuối. (Thiên Dục: Nhược Bình tỷ đấy!), (Phi Phi: Bình tỷ mà yếu đuối? Nữ nhân giang hồ chết hết ở đâu rồi à?)

Còn chàng trai đang dựa vào thân cây bên cạnh ngủ cũng thật điển trai, một nét đẹp lãng tử mà hiếm ai có được nha. (Thiên Dực: Cái này là chỉ có Tuyệt ca ca thôi)

Hai chàng trai còn lại thật là giống nhau nhưng, nói chung là đều đẹp trai hết sẩy nhưng vẫn thua kém hai người kia rất nhiều.

Còn cô gái được một trong hai chàng trai kia ôm trong ngực che chở lại cũng thật mỹ miều, nhìn thật là muốn nhìn mãi không thôi ấy chứ.

Nhưng rồi nàng cũng phải dừng công cuộc ngắm người đẹp của mình lại khi ta nhận ra có người bị trúng độc. Haiz, vì người đẹp, ta đành làm việc thiện tích đức cho con cho cháu sau này. Nhẹ nhàng tách hai người ra khỏi nhau đồng thời ôm mỹ nữ trong tay. Ôi sao nặng quá vậy nè? Nhưng bất quá cảm giác thật là thích. (Phi Phi: Her! Ta có cảm tưởng nàng này cũng biến thái như Thiên Dực thế nhỉ?)(Thiên Dực: Người ta yêu cái đẹp mà)

66. Chương 66

Chật vật mãi nàng mới đưa được nàng ấy vào trong phòng đồng thời nhanh chóng ra lệnh cho Huyền tam – một trong bảy người của Huyền Băng thất sát đánh thức mấy người trong rừng dậy và đưa về đây.

Sau 1 hồi lâu xem đi xét lại cuối cùng nàng đưa ra một kết quả rất chi là khủng với chính mình đó là nàng ta chính là bị trúng Huyết Xuân ái do chính mình điều chế ra mới ghê. Trong đầu nàng nhanh chóng xuất hiện vài câu hỏi rất hữu dụng rằng ai đã mua nó khi nàng chưa bán cho bất kỳ người nào trên giang hồ cả và kẻ nào lại có thể ra tay với một mỹ nữ khuyển thành như thế này chứ, trừ phi chính là ghen tị nhan sắc với người ta thôi.(Phi Phi: Chính thế! Chính thế! Ta thì không bao giờ đi chinh chu sắc đẹp để không thôi không biết mình trúng độc chết lúc nào nữa nha!)

Nhưng nàng vẫn quyết định cứu mạng nàng ta. Đang chuẩn bị xắn ống tay áo ống quần lên (Phi Phi: Tỷ lợi ruộng à?) làm lang băm thì đột nhiên ta nghe thấy tiếng gọi thất thanh của một nam tử từ đằng xa kéo vọng vào cho đến trong này thì không khỏi nhũn mày bất an.

Cho đến khi cánh cửa phòng nàng bị bật tung ra làm hai mảnh không thương tiếc thì nàng mới lắc đầu tưởng niệm cho số tiền của Bách Chiến kỳ này bỏ ra cho nàng. (Thiên Dực: Bách Chiến ca chính là cung chủ Huyền Băng cung ý)

– Nương tử!

Ô hô! Ai kia? Là anh chàng đẹp trai lúc nãy và theo sau là mấy người mẫu chân dài đã lọt vào đôi nhãn xanh yếu của nàng nhưng Huyền Tam thì đứng đằng sau với mặt mày lấm lét, chắc có lẽ mới bị bọn họ dọa ột trận khiếp sợ đây mà.

Hơ hơ! “Anh chàng đẹp trai” nhìn quanh phòng nàng một thôi một hồi rồi sau đó mới dừng lại nơi chiếc giường và đương nhiên trên đó chính là mỹ nhân của nàng. Hấn tức tốc chạy lại nhưng hấn nhanh bao nhiêu thì nàng còn thần tốc bấy nhiêu chặn ngay lại cái hành động cuồng tiếu đó.

– Nè! Người không biết vào phòng con gái là thất lễ lắm hay sao?

– “Hừ! Trả nương tử lại cho ta” Lãnh Thiên đó gần giọng đầy vẻ tức giận.

– “Không trả đũa người làm gì được ta nào?” Thần Huyền nhướn mày khiêu khích khiến Lãnh Thiên tức vỡ động mạch chủ.

– Hừ! Ta không tha cho người.

Nói rồi Lãnh Thiên rút bên hông ra một thanh kiếm lạ hoắc nhưng nhìn rất đẹp trong mắt Thần Huyền. (Thiên Dực: Âm Dương kiếm của người ta đó bà cô)

– “Uy! Người định giết ta hay sao?” Thần Huyền nhanh chóng nhảy dựng bậc ngược ra phía sau trong khi Huyền Tam liều chết rút kiếm đứng chắn bảo vệ trước mặt nàng “Người không định cứu nương tử của mình nữa hả?” Nhưng nàng vội xua tay cầu hòa may ra giữ được cái mạng này để vùi tiền của Bách Chiến nữa chứ. (Phi Phi: Giờ này còn tiên với bạc? Ta bó chiếu)

Nghe đến đó thì Lãnh Thiên giật mình khựng lại. Đúng như Thần Huyền dự đoán trong đầu rằng hắn ta rất yêu thương vợ của mình. Nàng thầm ước gì mình cũng có một hoặc một vài người yêu mình như vậy thì cũng đủ mãn nguyện rồi (Thiên Dực: Có rồi còn cầu gì nữa?), (Phi Phi: Người không nghe ả ta cầu “một hoặc một vài” hả? Nhiều đó lắm gì với ả?)

– “Người... người là Thánh Nữ?” Lãnh Thiên sững sốt tra kiếm vào vỏ. Hắn không thể ngờ Thánh Nữ lại là một nữ tử trẻ đến thế. Thế mà lúc ban đầu hắn còn nghĩ Thánh Nữ này chính là một lão bà cô già nua, da nhăn nheo, tóc bạc phơ ấy chứ. (Phi Phi: Huynh mà nói ý nghĩ này ra không những huynh chết trong kiếm của “một vài” người mà Bình tỷ cũng không được cứu đâu)

– Đúng vậy, ta chính là Thánh Nữ của Huyền Băng cung, còn người?

– Ta là Lãnh Thiên – vương gia của Lãnh quốc.

- “Hử? Người là... là... là... Lãnh Thiên? Chẳng lẽ đây là Nhan Nhược Bình?” Nàng chỉ tay về phía mỹ nhân đang nằm bất động trên giường ngạc nhiên không tả nổi, cứ nhiên lại gặp thêm bao nhiêu là thần tượng. (Phi Phi: Hai người này nổi tiếng dữ hén! Còn hơn Super Junior, SNSD, T-Ara nữa chứ. Hắc hắc)

Lãnh Thiên khẽ gật đầu nhưng Hiên Viên Tuyết bên cạnh nhanh chóng chen ngang câu chuyện chào hỏi lấy lệ của hai người.

– Bây giờ việc cấp bách chính là phải cứu Bình nhi.

Lời nói của Hiên Viên Tuyết cũng đã kéo Lãnh Thiên về với việc chính ngày hôm nay và hắn cũng ngay lập tức hướng ánh mắt mong chờ đến Thần Huyền bên giường.

– “Được. Ta sẽ giải độc giùm nàng ấy. Mấy người ra ngoài trước đi. Mà này, ta muốn hỏi có phải người là Hiên Viên Tuyết – Tuyết y lão quái không?” Thần Huyền nhìn Hiên Viên Tuyết với ánh mắt ngưỡng mộ không thôi.

Hắn không nói gì bất quá chỉ gật nhẹ đầu rồi bước ra. Điều hắn lo nhất bây giờ chính là sinh mạng của Nhược Bình bên kia chứ không phải là thân phận của mình.

Thần Huyền nhanh chóng giải bỏ những huyết đạo quan trọng mà lúc trước “người nhà bệnh nhân” đã điểm. Đặt tay lên ngực nàng, tập trung nội lực. Lục Bạch ngọc và Bạch Ngọc bảo toả ra 1 luồng khí mát lạnh bao trùm lấy 2 người.

Vốn độc tố trong người Nhược Bình rất khó chữa nhưng nhờ Lục Bạch ngọc và Bạch Ngọc bảo là 2 báu vật trị bách độc cùng kết hợp phá giải độc nên giờ chỉ cần vận công 1 chút là có thể đẩy độc trong cơ thể ra ngoài là có thể an tâm nhưng bên cạnh đó thì nàng cũng cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.

Thần Huyền trán đầm mồ hôi lênh khênh bước xuống giường nhìn những người xung quanh nở nụ cười khiến ai cũng thấy nhẹ lòng hơn nhất là Lãnh Thiên.

Hắn nhanh chóng chạy đến bên giường nắm chặt lấy tay nàng không buông. Trong lòng vừa lo lắng vừa hạnh phúc khi cuối cùng mạng của nàng cũng giữ lại được và nương tử của hắn sẽ lại cười với hắn.

67. Chương 67

Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng đơn giản khiến cơn lạnh đêm qua dường như được xua tan đi, tiếng chim hót líu lo đón chào ngày mới, một ngày thật vui vẻ, thật hạnh phúc cho những ai đã, đang và mãi mãi yêu nhau.

Bàn tay Lãnh Thiên vẫn nắm chặt không rời khỏi nàng, đôi mắt đã thâm quầng khi cả đêm không hề chớp mắt vẫn không có vẻ gì là mệt mỏi chăm chú nhìn người con gái nằm im lìm chìm vào giấc ngủ sâu bên cạnh.

Mí mắt Nhược Bình từ từ hé mở. Người đầu tiên nàng thấy chính là Lãnh Thiên, kẻ đã khiến trái tim nàng thổn thức không bao giờ còn bình yên nữa nhưng nàng lại thấy hạnh phúc chính bởi điều đó.

– Nương tử. Nàng tỉnh?

– Ừ!

– Nàng... nàng có thấy không khỏe ở đâu không?

– “Không” Nhược Bình nâng cánh tay xoa xoa khuôn mặt xanh xao vì thiếu ngủ, mái tóc xơ xác đã lâu không được chải rửa hẳn bất giác đau lòng “Sao người trông tồi tệ quá vậy?”

– “Tỉnh rồi sao” Một nữ tử vận bạch y đẩy cửa bước vào.

Thần Huyền tiến vào nâng cánh tay trắng nõn của Nhược Bình lên bắt mạch. Mạch tượng đã bình thường chứng tỏ lượng độc đã bị đẩy ra ngoài hoàn toàn mới hướng Lãnh Thiên trấn an.

– Đã ổn. Coi như tử thần đã về nhà ăn giáng sinh rồi.

– “Giáng sinh?” Nhược Bình ngờ nghệch nhìn Thần Huyền đang chống hông mỉm cười.

– “À! Có nói các người cũng không hiểu đâu” Thần Huyền xua xua tay.

– “Người cũng xuyên không sao?” Nhược Bình mỉm cười tươi rói nhìn Thần Huyền vì ai ngờ nơi đây nàng lại có thể nhìn thấy đồng hương của mình cơ chứ.

– “Người cũng thế sao?” Khi nhận được cái gật đầu nhẹ nhàng từ Nhược Bình thì Thần Huyền như nhảy cẫng lên sung sướng “Ha ha! Thì ra mỹ nữ người chính là người của thế kỷ 21 nha. À mà người biết ai đầu độc người không? Huyết Xuân Ái là độc do ta chế ra nhưng chưa ai biết cả cư nhiên người lại chính là người đầu tiên được làm chuột bạch thí nghiệm cho ta chứ”.

– “Hừ! Thì ra kẻ đầu sỏ định giết ta chính là người sao?” Nhược Bình chỉ chỉ vào mặt Thần Huyền nhưng nụ cười lại nở rộ trước cử chỉ đùa giỡn của nàng ta “Nhưng lại chẳng biết ai đầu độc ta mà ta trúng như thế nào cũng hoàn toàn mù tịt”.

– “Thôi thì coi như hai chúng ta có duyên gặp nhau thì kết thành tỷ muội đi?” Thần Huyền lú lắc nắm tay áo Nhược Bình vất qua vất lại tỏ rõ điệu bộ trẻ con.

– “Ngưng đi” Lãnh Thiên kéo Thần Huyền quảng sang một bên rồi nhẹ nhàng đỡ Nhược Bình nằm lại xuống giường “Nương tử ta mới khỏe lại, người cái gì cũng phải cẩn thận một chút”.

– “Xì! Ta là ân nhân cứu nương tử nhà người đấy!” Thần Huyền thè lưỡi lãnh Thiên khiến Nhược Bình bật cười ha hả “Sao? Ta gọi Vãn Thần Huyền, 17 tuổi?”

– “Ta Nhan Nhược Bình, 19 tuổi. Thế ta là tỷ tỷ, ok?” Nhược Bình với người nắm tay Thần Huyền mỉm cười. Có được một vị muội muội xinh đẹp, tài giỏi mà còn là đồng hương từ tương lai nữa thì đại gì không nhận chứ.

– Tỷ tỷ!

– Muội muội!

Nhóm người Lãnh Thiên ở lại vài ngày chờ Nhược Bình khỏi hẳn và để thời gian cho hai bà tám nói hết những truyện trên trời dưới đất mới bịn rịn chia tay nhau trở lại Lãnh Quốc.

– Huyền muội, muội nhất định đến thăm ta đấy!

– Bình tỷ, tỷ lên đường bình an, ta sẽ đến thăm tỷ thường xuyên. Nếu tỷ phu có ăn hiếp tỷ thì đến đây ta gả Bách Chiến ca ca cho tỷ.

– Không có chuyện đó đâu, người đừng mơ hão.

Lãnh Thiên tống Nhược Bình lên xe ngựa tránh bị Thần Huyền mang ra gả thêm cho tên Bách Chiến gì đó về làm phu quân lẻ. Mấy ngày ở đây hắn như muốn nhức cả đầu với hai nữ tử này nhưng bất quá hắn lại thích nhìn nương tử của hắn mỉm cười hạnh phúc như thế.

Chiếc xe ngựa lăn bánh quay trở về con đường mà họ đã đến trong gấp gáp nhưng tất cả lại không hề biết lần này trở về chính là một sai lầm mãi mãi không bao giờ sửa được.

Lãnh Quốc

Phủ vương gia

– Nhan Nhược Bình! Ta muốn thách đấu với ngươi.

Nhược Bình đang an ổn dạo quanh hoa viên hít thở khí trời trong khi Lãnh Thiên lại vào cung bàn chuyện quốc sự với Lãnh Hàn. Âm thanh hách dịch lọt vào tai nàng khiến vườn hoa từ đặc sắc cũng biến thành một màu đen ảm đạm. Làm cái quái gì mà người ta từ hôn vẫn cứ chai mặt ở lì như một cái đuôi mãi không chịu về thế này.

– Thách đấu? Làm gì?

Nàng vẫn không quay đầu, đưa tay ngắt một nhành hoa phù dung thanh thoát cạnh hồ sen đưa lên mũi ngửi khiến Ngạn Hoa thêm phần tức giận. Ắ không ngờ Huyết Xuân Ái mà mình dày công tìm cách mua được từ Huyền Băng cung với 1000 vượng vàng hoàng kim lại có người giải ra. Điều đó khiến ả càng phải gấp rút thúc đẩy kế hoạch cuối cùng này cho thành công.

– Nếu ta thắng, ngươi sẽ phải chấp nhận truất phế ngôi vị vương phi còn nếu ta thua thì đương nhiên ta sẽ đi về nước không làm phiền đến cuộc sống của hai người nữa.

– Nếu ta không đồng ý thì sao?

– Ngươi sợ?

Ánh mắt Ngạn Hoa phóng ra tia nhìn khinh bỉ, tất cả không lọt ngoài mắt của Nhược Bình nhưng tránh chuyện thị phi chính là mục tiêu cuối cùng của nàng.

– Tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ.

– Ha ha ha! Ta không ngờ một vương phi cao cao tại thượng như ngươi lại sợ hãi đối với một công chúa nhỏ bé như ta. Chẳng phải nếu như ngươi thắng thì sẽ càng khiến ta nhanh chóng về nước trả lại tự do cho vương gia cùng ngươi hay sao?

Không phải là Nhược Bình không nghĩ đến điều này nhưng nàng càng không cho phép bản thân được lỗ mãng để tránh rước thêm họa vào mình và Lãnh Thiên. Nhưng ả ta nói đúng, nếu không đấu thì ả nhất định sẽ nghĩ ra cách ép mình phải đấu, cuối cùng không những không thể từ chối mà còn gánh thêm nhiều rắc rối phát sinh.

– Ngươi muốn đấu cái gì?

– Võ.

68. Chương 68

Lúc này tại Nghị Lệ cung.

Lãnh Thiên vừa bước ra khỏi cánh cửa hoàng cung bèn nhanh chân quay về vương phủ. Hắn nhớ nàng, nhớ nương tử của hắn. Hắn muốn ôm siết và cắn xé đôi môi ngọt ngào của nàng, đem nàng hòa nguyện vào trái tim mình để nàng sẽ không bao giờ có thể rời hắn lần nữa.

Đột nhiên Độc Kiêu với sắc mặt phi thường lo lắng hướng hắn bấm báo.

– Chủ nhân. Phu nhân cùng Phùng công chúa đang quyết đấu ở vương phủ.

– Cái gì?

Hắn bỏ mặc Độc Kiêu ở đó mà dùng khinh công gấp rút bay về vương phủ. Bản thân đang lo sốt vó lên, nàng đang bị thương mà tại sao còn liều mình như thế chứ? Nàng không sợ chết nhưng dù sao cũng phải nghĩ đến còn một tên đang ngây ngốc si dại lo lắng cho bản thân mà đừng làm việc gì khiến hắn phải thương tâm như việc này đi.

Ngạn Hoa vùng trường kiếm hướng Nhược Bình phóng tới. Thân ảnh ả ta nhanh đến độ Họa Tâm run lên bần bật nắm chặt tay của Độc Nhãn không dám nhìn về phía giữa sân. Mặc dù võ công của phu nhân nàng cao cường nhưng thân thể không khỏe mạnh bên cạnh đó Ngạn Hoa công chúa cũng chẳng phải là một người tầm thường.

Trường kiếm phút chốc rờ đến sát cổ Nhược Bình, trên môi ả công chúa chính là nụ cười giảo hoạt của kẻ chiến thắng nhưng ngọc tâm tiêu trong ống tay áo của nàng không biết từ lúc nào đã vung ra đánh bật ả văng xa vài trượng.

Ngạn Hoa dậm chân lấy đà tung mình lên không hướng Nhược Bình đánh tới liên tiếp không cho phép kẻ thù của mình ngơi nghỉ. Nếu như sức khỏe của bản thân hồi phục hoàn toàn thì trận đấu này sẽ không cần tốn vài sức đi, nhưng sức lực chẳng còn là bao khiến tâm Nhược Bình một hồi rúng động quyết định nhanh chóng kết thúc nhằm tiết kiệm năng lượng.

Cả hai tung mình lên không trung, trường kiếm vung đến, ngọc tâm tiêu thẳng đơ đỡ lại tất cả những chiêu thức biến hóa khôn lường của Ngạn Hoa làm ả phải đánh giá lại thực lực của Nhược Bình.

Hai vũ khí chạm vào nhau gây ra tiếng động khiến chim chóc bay tứ hướng. Ánh mặt trời ở đỉnh điểm che khuất ánh nhìn của những người đang quan sát bên dưới. Từ trong tay Ngạn Hoa tung ra một loạt ngân châm khiến Nhược Bình lách mình né tránh đồng thời trường kiếm xẹt một nhát vào eo. Bên cạnh đó một chưởng của ngọc tâm tiêu đánh ra bay thẳng vào ngực Ngạn Hoa khiến cả hai thân thể bay nhào xuống đất.

Một đạo bóng đen phóng đến nhanh chóng cấp lấy Nhược Bình ôm vào lòng như chở che khiến tâm nàng thêm đau đớn. Phải, nàng đã thua. Thua cuộc đấu này dù cho đối phương dùng quỷ kế nhưng ai đã thấy cơ chứ? Nàng đã đánh mất tướng công của mình trong một dịp bốc đồng của bản thân.

– Nương tử! Nương tử! Nàng không sao chứ? Nương tử!

Lãnh Thiên thấy Nhược Bình bất động như kẻ mất hồn trong lòng thì không khỏi lo lắng bất an. Hắn dọa về trễ một bước, hắn đã không bảo vệ được cho nàng và tình yêu của cả hai để nàng phải liều mạng tìm hạnh phúc cho cả hắn và nàng. Hắn thật không xứng đáng làm một trang nam nhi, không xứng đáng với lời hứa hẹn mang lại hạnh phúc cho nàng.

Nhược Bình vùng khỏi người Lãnh Thiên vụt chạy ra khỏi vương phủ. Hắn hoảng hốt chạy theo nàng. Cả hai cứ thế dùng khinh công rong ruổi cho đến khu rừng ngoài thành hắn mới nắm được bàn tay của nàng ôm vào lòng. Hắn không muốn nàng buồn, hắn muốn nàng mãi vui vẻ hạnh phúc nhưng sao cứ hễ ở bên cạnh hắn là nàng lại luôn thương tâm như thế này chứ?

– Thiên! Người về đi, ta muốn ở một mình.

– Không! Ta không về. Ta ở bên cạnh nàng, mãi không xa rời.

– “Nhưng ta đã thua” Khóe mắt Nhược Bình chảy ra hai hàng nước mắt long lanh khiến tâm hắn thên phần lạnh lẽo.

Lãnh Thiên hôn lên khóe mắt nàng, lê liếm hết toàn bộ những giọt nước mắt đó. Hắn không muốn nàng khóc, nàng đau lòng, hắn chỉ muốn nàng chỉ luôn cười và tất nhiên chỉ được cười với mỗi mình hắn.

– Thiên, ta yêu người, nhưng trong trận đấu này ta đã thua, ta không có lý do gì để ở cạnh người nữa rồi, hẹn kiếp sau nếu có gặp lại ta sẽ nguyện sẽ tiếp tục làm nương tử của người.

Nhược Bình nhanh tay điểm huyệt đạo trên người Lãnh Thiên rồi quay bước ra đi. Huyệt đạo này trong bí kiếm mẫu thân để lại có nói, nó sẽ nhanh chóng được giải trong vòng nửa canh giờ. Nhiều đó thời gian

cũng đủ để nàng rời xa khỏi nơi này, nơi mà nàng chỉ toàn đau khổ.

– “Nương tử! Nàng quay lại đây cho ta” Lãnh Thiên hoảng hốt hét lên trong sự bất lực “Nương tử! Hãy tin ta, ta sẽ không từ bỏ dù chỉ một tia hi vọng, chỉ xin nàng đừng bỏ đi, đừng rời xa ta một lần nữa. Nương tử! Ta xin nàng. Nương tử!!!!”

Nhược Bình đã đi xa nhưng thanh âm đau đớn, tuyệt vọng của hắn vẫn vang vọng trong gió khiến nàng không cách nào kềm được những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt thanh tú.

Ngạn Hoa trong bộ hỉ phục xoay đi xoay lại trước gương đồng, đôi mắt tràn đầy sự rạn vỡ và thỏa mãn. Cuối cùng cái ngày mà ả ta mong chờ cũng đến. Ngày đại hôn.

– Tang lang đến.

Bà mới cất chất giọng ẻo lả lên tiếng nhắc nhở khiến Ngạn Hoa giật mình nhanh tay đội lại hỉ khăn bước theo ra bên ngoài. Một bàn tay rắn chắc nắm lấy tay ả đưa vào kiệu hoa.

Kiệu hoa lắc lư theo từng nhịp chân của bốn người khiến bốn phía, hai bên đường là dân chúng đứng xem đông đúc, khác hoàn toàn với cảnh đám cưới đầu tiên của Lãnh Thiên. Dân chúng chỉ chỉ trỏ trỏ, khuôn mặt thể hiện rõ vẻ căm giận và khinh thường ả công chúa đến từ Phùng quốc kia nhưng người được nhắc đến trong tiếng **** rủa vẫn nở nụ cười hạnh phúc không biết gì bên trong kiệu hoa.

– Nhất bá thiên địa.

– Nhị bá cao đường.

– Phu thê giao bá.

– Đưa vào động phòng.

Tiếng chúc tụng không hề ngớt vẫn bao trùm lấy vương phủ nhưng ở một nơi cách đó khá xa, trong một sơn cốc yên tĩnh, trên mái nhà tranh được bao quanh bởi ao sen cùng với hành hàng lớp lớp gốc đào tung bay những đóa hoa thơm ngát khiến khung cảnh như một bức tranh thủy mặc đẹp đến lay động lòng người.

69. Chương 69

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.

Nữ tử thân lục y ngồi trên mái nhà nâng thanh sáo cùng màu với y phục thổi một bản nhạc rất thanh khiết, rất hay nhưng đậm nước mắt. Đau khổ, tuyệt vọng, nhức nhối,...

Hiên Viên Tuyết vẫn đứng đấy, nhìn theo bóng Bình nhi của hắn mà rơi nước mắt, tim không ngừng rên rỉ thổn thức những vết thương chưa kịp lành.

Trong phòng hoa chúc, Ngạn Hoa ngồi trên giường nóng lòng chờ Lãnh Thiên đến, hai tay hết nắm lại rồi mở ra trong hồi hộp. Giây phút mà ả đã cố gắng biết bao lâu mới giành được người đàn ông của cuộc đời mình.

Rồi cũng có tiếng mở cửa khiến cho Ngạn Hoa ngừng mọi động tác đồng thời cũng nín thở chờ đợi. Một thân nam tử cao to tráng kiện mặc hỉ phục bước vào. Dáng vẻ lướt khướt vì say rượu, hắn đến bên giường, nhìn ngang ngó dọc, cuối cùng thế nào lại ra ghế nằm gục xuống mà ngủ. Ngạn Hoa tức giận, không nể hà mà tự tháo khăn hỉ, mũ phượng, hung hăng đến bàn trà, ra sức lay người Lãnh Thiên.

– Vương gia, hôm nay là ngày hỉ của thiếp và chàng, chẳng lẽ chàng lại để nương tử của mình cô đơn trong đêm động phòng sao?

– “Động phòng? Đúng rồi đêm nay là đêm động phòng của ta cơ mà” Lãnh Thiên nói trong cơn say, chất giọng khàn khàn của kẻ say rượu càng khiến tâm tình Ngạn Hoa thêm phần hồi hộp.

– Đúng rồi, đêm nay là đêm động phòng, chúng ta phải uống rượu giao bôi.

Ngạn Hoa rót ra một chén rượu đầy đưa cho Lãnh Thiên, cùng Lãnh thiên uống cạn. Đáy mắt Ngạn Hoa lóe lên một tia giảo hoạt, chính xác, đó là sự giảo hoạt vì ngay lúc đó Lãnh Thiên liền thấy cả người nóng hừng hực, cảm giác như có ngọn lửa đang thiêu cháy thân thể hắn. Tay hắn giữ chặt phần eo lại, khó chịu, nhăn mặt.

Ngạn Hoa thấy vậy thì rất hài lòng, nâng ly rượu còn lại nốc cạn, ả cũng muốn mình có cảm giác thật sung sướng cùng với Lãnh Thiên. Bước rời gần, ả cởi lớp áo hỉ ra, giờ trên người ả chỉ còn cái yếm đào mỏng manh cùng chiếc quần dài cũng không mấy kín đáo. ả ngồi vào lòng hắn, đôi tay không ngừng sờ trớn khuôn mặt kia.

– Nào, đừng kiềm chế nữa, đêm nay là đêm động phòng, không cần phải giữ lễ, chàng hãy cùng thiếp hưởng thụ đêm xuân.

Hắn không còn nghe thấy gì nữa, tất cả chỉ còn ngọn lửa dục hỏa đang hừng hực cháy trong lòng, hắn nhanh chóng cặp Ngạn Hoa lên giường, vứt xuống đất những thứ cản trở da thịt, điên cuồng hôn , đôi môi ướt át di động xuống vùng cổ trắng nõn. Ngạn Hoa thích thú phát ra những âm thanh khiến ta phải rợn người.

Rồi đôi môi đó dần chuyển xuống vùng hoa đào đang nở rộ, ngậm lấy nụ đào đỏ hồng, 1 tay nhào nặn nụ đào còn lại, một tay lần xuống vùng kín đáo nhất.

Hắn sớm đã nhịn không được, nay chạm vào chỗ đó, hắn không kiềm chế được mà mạnh mẽ tiến sâu vào trong cự vật giống như con ngựa hoang thoát cương, điên cuồng mà ở trong cơ thể Ngạn Hoa rong ruổi, mỗi một lần đều vô cùng mạnh mẽ, liên tục xâm nhập sâu tận bên trong.

Hắn liên tục tiến sâu bên trong cơ thể Ngạn Hoa, khiến cơ thể Ngạn Hoa tạo nên từng đợt đau đớn, mỗi lần tiến vào chỗ sâu nhất là làm thân thể mềm mại của ả cơ hồ không thể không thừa nhận những cảm xúc mạnh mẽ đan vào nhau này cũng là một biện pháp kỳ lạ hóa giải cảm giác nóng rực, luôn luôn khát khao nổi dậy ở vùng bụng dưới.

Ngạn Hoa cắn chặt môi nhưng đã chịu không nổi khẽ cất lên những tiếng rên rỉ nho nhỏ, ả chỉ đơn giản dùng đầu cúi sâu vào cổ hắn, hai tay cũng gắt gao ôm cổ hắn như là ôm vật duy nhất cả đời này phải dựa vào.

Hắn cũng gắt gao ôm chặt eo của ả, cái loại khoái cảm tuyệt vời tuyệt luân kia đã bắt tất cả suy nghĩ ra khỏi đầu hắn, trong đầu chỉ còn lại có tiếng nói tiến lên, tiến lên, mạnh hơn, nhanh hơn nữa.

Trong khi Ngạn Hoa đang cực kỳ khó chịu vì bị cảm giác nóng rực dày vò, cảm giác nóng rực lại lần nữa dâng lên, một luồng sóng kích thích lại lần nữa ập tới. ả kinh ngạc ngẩn đầu, còn chưa kịp tiêu hóa hết thì hắn lại một lần nữa mạnh mẽ va chạm, cảm giác tê dại nhanh chóng nhện nhện. ả không thể khống chế không thét ra tiếng chói tai, mười ngón tay nhấn thật sâu vào trong da thịt hắn, thể xác và tinh thần đắm chìm trong bể khoái cảm thật lớn, nơi riêng tư từng đợt từng đợt co rút, những tia ái dịch như dòng suối nhỏ tràn ra càng lúc càng nhiều.

Hắn cũng gầm nhẹ một tiếng, “vách tường hoa” mềm mại kia vì đã tới cao trào mà liên tục co rút lại, nhanh chóng ôm trọn lấy hắn thật chặt, làm hắn điên cuồng mà tiến lên nhanh hơn, mạnh hơn nữa.

Ngạn Hoa lại cắn chặt răng, cảm giác điên cuồng này đủ để ngay lập tức tiêu diệt đi tia lý trí còn sót lại, khoái cảm mãnh liệt không ngừng ở trong người dâng lên cao, lại tiếp tục càng lúc càng tăng cao. ả cơ hồ thống khổ nhăn mày, đáy mắt chứa đựng lệ quang, khoái cảm kia cực kỳ tuyệt vời nhưng lại làm ả thống khổ đến mức không thở nổi. Mà ở chỗ sâu nơi bụng dưới, những khoái cảm lại chồng chất liên tục hòa tan vào nhau, khó có thể thừa nhận làm ả không tự chủ mà khóc ròng cầu xin tha thứ.

– Lãnh Thiên, dừng, thiếp không chịu được nữa.

Hắn nhận ra thân thể của Ngạn Hoa đang trải qua một trận run rẩy, thoáng chốc, một đạo lửa nóng bỏng mạnh mẽ mà có lực từ giữa hai chân của hắn trào ra, xuyên qua phần thân to lớn của hắn, bắn vào thật sâu nơi vùng thâm kín nhất.

– A a.

Ngạn Hoa vẻ mặt thống khổ than nhẹ, trong nháy mắt, nàng dường như nhìn thấy địa ngục tử vong, mà cũng như đang ở trên thiên đường ngọt ngào. Thân thể như nước mùa xuân mềm mại, vô lực hoàn toàn xụi lơ ở dưới thân hần.

Đào hoa viên.

Thanh âm lúc trầm lúc bổng của ngọc tâm tiêu từ miệng Nhược Bình khiến lòng Hiên Viên Tuyết ân ân đau. Hần biết người tổn thương sâu sắc nhất chính là Bình nhi của mình nhưng bản thân lại không biết làm sao để giúp nàng. Hay từ sâu đáy lòng Hiên Viên Tuyết chính là mong muốn Bình nhi sẽ quên đi Lãnh Thiên và ỉnh một cơ hội được ở bên nàng, yêu thương, bảo vệ và chăm sóc nàng đến suốt cuộc đời.

Từng giọt, từng giọt nước mắt thấm ướt khóe mi, lăn dài xuống má, rơi lôm bôm xuống mái nhà đánh tiếng “tách” như hòa thêm tiếng đệm cho tấu khúc bi thương.

Giờ này chắc nam nhân mà nàng yêu đang vòng tay ôm nay nữ nhân khác hoặc cũng có thể là hôn hay... Nhược Bình không muốn nghĩ nữa, càng nghĩ thì nước mắt càng rơi đồng thời trái tim cũng càng co thắt mãnh liệt đến không thở nổi.

Đau quá!

Hiên Viên Tuyết bay lên ngồi bên cạnh ôm chặt nàng vào lòng như muốn xoa dịu vết thương đang ngày càng xát muối đó nhưng sao khó quá. Càng được ôm, càng được quan tâm thì Nhược Bình càng đau, càng phải khóc.

Tiếng gào khóc trong đêm của nàng khiến người khác tâm như xé thành trăm mảnh, như muốn tê liệt tâm can. Hần hận bản thân không thể làm gì tốt hơn để nàng không phải đau đớn như thế này, hần hận mình không thể làm một tướng công bên cạnh nàng tốt hơn.

– Nương tử!

Nhược Bình đau đầu, xoa nắn hai vầng thái dương để lắng tai nghe thanh âm vừa quen thuộc vừa gây cho nàng cảm giác mất mát đến không thể thở đó. Nhưng dường như càng đau thì càng nhớ đến nỗi giọng nói của Lãnh Thiên cũng xuất hiện trong tâm trí nàng như bây giờ.

– Nương tử!

Nhược Bình quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa cốc. Nàng dụi dụi hai khóe mắt để nhìn cho thật kỹ. Đó chẳng phải là Lãnh Thiên của nàng, tướng công của nàng, nam nhân mà nàng yêu đó sao? Nước mắt nhớ nhưng càng được dịp tuôn trào ra ngoài.

Lãnh Thiên nhấp chân bay lên mái nhà đẩy Hiên Viên Tuyết ra đồng thời ôm chặt Nhược Bình vào lòng. Hần không cho phép nam nhân khác ôm nàng dù đêm nay chính là đêm thành thân của hần. Cứ cho bản thân là bá đạo đi, nhưng chỉ bá đạo với mỗi một mình Nhược Bình nàng mà thôi.

– Thiên, sao bây giờ ngươi mới tới? Ta những tưởng ngươi đã bỏ rơi ta rồi, ta những tưởng cả đời này sẽ không còn gặp được ngươi nữa.

Nhược Bình ôm chầm lấy Lãnh Thiên nức nở khóc. Hần cũng chẳng biết làm gì ngoài ôm chặt cùng khóc với nàng. Tất cả là tại hần, tại hần nên mới nàng thương tâm như thế. Hiên Viên Tuyết vẫn vậy, không lên tiếng, chỉ đứng một bên nhìn hai người bên nhau. Nhưng trên môi hần đã mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc thay cho người mình yêu.

– Nương tử! Thứ lỗi cho ta, ta đã để nàng chịu nhiều ủy khuất rồi. Ta hứa từ nay về sau sẽ không rời xa nàng nữa. Hãy tin ta!

– Ngươi... ngươi nói thật chứ?

– Ừ! Thật.

– Nhưng sao ngươi đến đây? Chẳng phải thành thân...

– Tân lang là ta cho người giả thành ta. Không phải là ta không biết ả hạ độc nàng. Nhiều đó vẫn còn chưa đủ đối với những tội lỗi do ả gây ra đâu.

Lãnh Thiên hừ lạnh khi nghĩ đến những gì Ngạn Hoa đã gây ra cho Nhược Bình. Ắt ta đâu có là công chúa Phùng quốc thì cũng mang tội sát nhân khi dám ám sát vương phi của Lãnh quốc thôi.

– Thiên! Cảm ơn người.

– Chính ta mới phải cảm ơn nàng. Cảm ơn nàng đã yêu ta, đã ở bên cạnh ta, đã chấp nhận làm nương tử ta. Ta cũng phải cảm ơn Nguyệt Lão đã giúp nàng đến với ta. Nhược Bình, ta yêu nàng.

– Ta cũng yêu chàng.

Xa xa, ánh trăng tỏa sáng một góc trời, Hiên Viên tuyệt đứng khoanh tay dựa lưng vào gốc đào già khe khẽ mỉm cười. Hắn biết, trái tim Bình nhi mãi mãi không bao giờ thuộc về mình thì tại sao không chúc phúc cho nàng mãi mãi được hạnh phúc bên cạnh anh nam nhân yêu thương nàng cũng như người nàng yêu.

70. Chương 70

Khung cảnh lãng mạn sẽ mãi mãi lãng mạn nếu như không có sự xuất hiện phá bình của kẻ thứ ba.

Sở Thiên Nhai.

– Ha ha ha! Các người tình chàng ý thiếp đã xong hết chưa?

Lãnh Thiên, Nhược Bình cùng Hiên Viên tuyệt hoảng hốt quay đầu lại nhìn Sở Thiên Nhai đối diện. Không ngờ lão lại có thể tìm đường đến Đào Hoa viên mà Hiên Viên Tuyệt vẫn không phát hiện ra chứng tỏ võ công của lão không còn là đối thủ của cả ba nữa.

– Người muốn gì nữa đây? Nơi đây không có nữ nhân cho người luyện công đâu.

Nhược Bình hừ mũi khinh bỉ nhìn Sở Thiên Nhai làm lão hắc tuyến nổi đầy đầu. Nhưng không phải vì thế mà lão sẽ bỏ đi bởi nguyên nhân đến đây chính là... Nhược Bình.

– Ta muốn người theo ta. Nếu không cả ba sẽ bỏ mạng tại đây.

– “Người đừng hòng” Lãnh Thiên hét lên rồi rút trường kiếm hướng lão đánh tới.

Hiên Viên Tuyệt cũng không phải đứng không chơi xem kịch mà một bên hỗ trợ cho Lãnh Thiên. Một chọi ba chắc chắn sẽ gây trở ngại cho Sở Thiên Nhai nhưng thời gian qua lão đã sử dụng rất nhiều nữ nhân giúp mình tu luyện Lưu Sắc công đưa lên đến tầng thứ 9 đảm bảo cả ba cũng chẳng thể gây trở ngại cho lão trừ Ngọc Tâm tiêu trên người Nhược Bình.

Lão biết điều đó và cũng là nguyên nhân vì sao giờ đây lão luôn hướng Nhược Bình đánh tới để nàng không có thời gian vận nội công sử dụng Tán Hồn của mình.

Lãnh Thiên tung mình một bên trường kiếm đâm tới, một bên chưởng lực dồn 8 phần nội lực vào ngực lão. Đằng sau Hiên Viên Tuyệt cũng không chừa cho lão bất kỳ một kẽ hở nào để thoát ra. Sở Thiên Nhai xoay người nhảy lên không trung tránh ngay đòn hiểm nhưng bên cạnh đó Ngọc Tâm tiêu của Nhược Bình từ trên đánh xuống khiến lão bật ra xa vài trượng học máu. Nội lực đánh ra không kịp thu về của lãnh Thiên đã khiến hắn nội thương cả thân hình lão đảo.

– “Thiên! Không sao chứ?” Nhược Bình lo lắng đỡ lấy Lãnh Thiên. Sau khi nhận cái lắc đầu của hắn thì nàng mới thở hắt ra nhẹ nhàng.

Sở Thiên Nhai dồn nội lực vào tay hướng thẳng đến chỗ Nhược Bình đánh tới. Lãnh Thiên nhanh chóng đẩy nàng ra vùng tay dùng nội lực đỡ lại, cả hai đứng như thế trừng mắt nhau. Nhược Bình không dám động đậy vì sợ rằng cả hai sẽ cùng nhau truy sát.

Đến gần một khắc sau thì một tiếng ầm như vỡ tan trời đất, Sở Thiên Nhai cùng Lãnh Thiên văng ra hai hướng xa nhau. Khói bay mù mịt.

Không ai chú ý chính là điểm mà Sở Thiên Nhai yêu thích nhất, lão nhanh chóng bắt người hướng Lãnh Thiên đâm tới. Nhược Bình hoảng hốt ôm lấy Lãnh Thiên chắn phía trước.

...

Máu...

Nhiều lắm...

Lãnh Thiên trợn mắt nhìn...

Hiên Viên Tuyết hét lên một tiếng đau đớn...

Sở Thiên Nhai buông kiếm trong hoảng loạn...

Chỉ mỗi Nhược Bình là bình tĩnh. Một nhát kiếm đâm vào tim nàng như không hề đau vì nếu như người nhận nhát kiếm này là Lãnh Thiên thì nhất định người đau đớn như chết đi lại chính là nàng.

– Nương tử! Nàng sao rồi? Nương tử! Đừng... đừng làm ta sợ, được không?

Lãnh Thiên ôm chầm lấy Nhược Bình trong lòng, máu của nàng bắn lên mặt hắn, vương đầy y phục màu trắng của hắn, màu lục của Hiên Viên Tuyết nhưng nỗi đau lớn hơn chính là hơi thở đang dần dần lụi tàn của nàng.

Hiên Viên Tuyết tay run run nhét toàn bộ những thứ được mình có cho nàng như đều vô dụng bởi trên thanh kiếm kia chính là nội công Lưu Sắc công tăng thứ 9 của Sở Thiên Nhai.

– “Thiên!... Người... hứa... với... ta...” Bàn tay nhuốm đầy máu của Nhược Bình nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của Lãnh Thiên, lau đi những giọt nước mắt đang rơi trong nỗi tuyệt vọng “Phải... sống... thật... tốt... thay... cho... phần... của... ta”.

– Không! Ta không đồng ý! Nương tử! Nàng không được bỏ ta. Nếu không... nếu không... ta... ta sẽ hận nàng. Ta hận nàng.

– Ta... không... thể... nhắm... mắt...

– Ta... Nương tử! Nếu nàng chết, ta sẽ đi theo nàng. Cho nên, nàng không...

Bàn tay Nhược Bình buông thõng rơi trên mặt đất trong sự ngỡ ngàng của ba nam nhân xung quanh. Lãnh Thiên chưa kịp nói hết câu đã nhận được sự thật cay nghiệt bên cạnh. Hắn mãi mãi mất nàng, hắn sẽ mãi mãi không còn nàng bên cạnh, quan tâm, yêu thương, chở che. Không còn được nhìn thấy nữ tử tuy độc mồm nhưng tâm lại trong sáng. Không còn thấy nương tử của hắn, người con gái mà hắn đã yêu và đã hứa sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa nhưng sao... nàng lại nở khiến hắn phải bội lời thề đó chứ?

– AAAAAAAAAAAAAAAAAA

– Sở Thiên Nhai! Ta giết người.

Lãnh Thiên hai mắt rực đỏ, thanh kiếm trên tay cũng theo đỏ mà chuyển màu. Toàn độc con người hắn đã nhanh chóng chuyển biến thành Độc Lãnh. Từng nhát từng nhát bổ xuống người Sở Thiên Nhai nhưng lão vẫn bất động, người lão muốn giết không phải là Nhược Bình.

Thân hình Sở Thiên Nhai đổ xuống nền đất, đôi mắt vẫn thủy chung hướng về xác Nhược Bình đang dần dần lạnh bên kia. Gương mặt trẻ trung cùng làn da mịn màng từ từ nhăn nheo trở thành một ông già xấu xí.

Lão đã ra đi.

Độc Lãnh đồng thời cũng biến mất chỉ còn lại Lãnh Thiên lạnh lùng, lãnh khốc ôm chặt Nhược Bình vào lòng. Tâm hắn đau không thở được, hắn không biết mình phải làm gì bây giờ nữa, tất cả đã hết thật rồi. Nương tử của hắn đã bỏ hắn mà đi, tình yêu và trái tim của hắn cũng chết theo nàng.

Hiên Viên Tuyết ngồi bịch xuống đất ngửa mặt lên trời kêu gào thảm thiết. Bình nhi của hắn... giờ ở nơi đâu?

Đào hoa viên một mảnh tang thương, máu nhuộm hồng trần.

Hoa đào bay tả tơi.

Chim hót líu lo.

Hai trái tim đã chết vì một người con gái.

Trời dần sáng nơi hừng đông ló dạng, vương phủ nhị vương gia một tiếng hét thất thanh đánh động khắp mọi nơi.

Ngạn Hoa nhận ra mình thất thân với một tên chặt cùi xấu xí, chẳng qua hấn dịch dung thành Lãnh Thiên. Cuộc đời ả phải đi về đâu?

_____Kể theo lời Nhược Bình nhé!!!_____

Ta từ từ mở mắt ngồi dậy nhìn ngó xung quanh và nhận ra nơi đây rất lạ nhưng cũng rất quen. Theo thói quen đưa tay sờ vào chỗ vết thương nhưng nó hoàn toàn bình thường khiến ta cảm giác rất kì lạ trong lòng.

Ngước khuôn mặt lên quan sát căn phòng, bóng đèn, ti vi, tủ lạnh, giường nệm kể cả máy lạnh. Chẳng lẽ ta đã trở về thế giới hiện đại sao? Nhưng cũng có thể đó chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ sao? Không thể nào! Nếu vậy Thiên của ta cũng do ta tưởng tượng ra sao? Mới nghĩ đến thế thôi cũng đủ khiến tâm ta đau không chịu được rồi. Ta muốn gặp Thiên của ta, nếu như hấn nghĩ ta chết thì phải làm sao đây?

Gương mặt cũng trở lại là mình ở thế kỷ 21, không còn là công chúa ở cổ đại nữa. Ta đã thật sự trở về rồi và ta cũng chẳng biết như thế nào để xuyên không một lần nữa.

Ngồi thử người cả nửa ngày cũng không thể nào chấp nhận được cái sự thật khủng khiếp này. Đột ngột tiếng chuông cửa cắt đứt tâm trí của ta.

Bên ngoài là hai mẹ con, kẻ thù của ta. Nhìn ánh mắt của bọn họ nhìn ta là không thể nào chịu nổi rồi. Khó ưa đến phát ghét.

– “Tao cũng không ngờ lão ta cấp ày căn nhà cũng ‘to’ quá ha?” Bà mẹ kế nhìn ta khinh bỉ nói khiến máu trong đầu dường như dần phát hỏa.

– “Mấy người còn muốn gì nữa hả?”

– “Muốn gì sao?” Con em cười đểu làm ta tức trào máu họng “Giờ tao mới biết mày giống ai rồi, mày cũng nên bắt đầu nghề nghiệp của mày như con đàn bà kia đi là vừa”.

– “Mày nói gì?” ả ta muốn chửi ai cứ việc nhưng đừng hòng nghĩ đến chuyện nhục mạ mẹ của ta.

– Tao nói là ***** làm gái đấy, làm gì được tao?

Ta tức khí dồn nội lực vào tay tổng cho ả ta một chưởng vào ngực mà không để ý rằng ta có võ công như ở cổ đại. Đến khi con em của ta ọc máu ngã xuống cùng với tiếng thét kinh trời của bà mẹ kế mới kéo ta hoảng hồn trở lại.

– Cảnh sát! Giết người...

Khốn kiếp. Cư nhiên ngày hôm sau khi trở về hiện đại ta lại phải ngủ trong nhà giam như thế này mới kinh. Cuộc đời Nhan Nhược Bình ta đúng là số con rệp mà. Nếu như nội lực của ta có thật thì đương nhiên cáo tinh cũng không phải là ma. Thế là nhắm đi nhắm lại cái chữ “cáo tinh” hàng trăm lần vẫn chẳng si nhê khiến cơn tức giận bùng bùng đầy đầu ta.

Trong cơn buồn ngủ, tự dưng ta thấy ngứa ngứa nơi lỗ mũi bèn hắc xì hai cái sau đó chậm chậm mở mắt ra nhìn. Trời ạ! Ôn thần của lòng ta.

– Người làm cái quái gì lại chui vào đây khiến ta tìm muốn đổ con mắt?

– Chui cái đầu người. Còn không mau đưa ta về Lãnh quốc đi? Muốn ta nhận án tử hình ở đây à? Mẹ kiếp nó, tự dưng chưởng con em một phát cũng lăn đùng ra chết khiến ra chui vô đây.

- Muốn về thì dễ thôi nhưng nói trước một điều, nếu người chết một lần nữa là tiêu đó, người sẽ không còn cơ hội trở về hiện đại đâu.
 - Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.
- Con cáo tinh hồ phong hoán vũ, chẳng biết làm cái giống gì tự nhiên hai mắt ta tối xầm lại. Thế là ngủ rồi đây.

71. Chương 71

_____Ngôi bình thường_____

Ngày lại qua, mặt trời lại lên, chim vẫn hót, cỏ cây vẫn phát triển nhưng Lãnh vương phủ một mảnh tang thương chưa bao giờ dứt.

Nghi Bình viện chưa bao giờ tĩnh lặng đến độ khiến người khác phải nhúc nhích tâm can như bây giờ. Mọi người đều biết phận mà âm thầm lo chuẩn bị mọi thứ thủ tục an táng vị vương phi kính yêu của họ. Nhưng điều gây ra khó khăn hiện tại chính là cửa phòng ngủ của Nhược Bình trước đây đóng chặt, khóa bên trong.

Lãnh Thiên không cho phép bất kỳ ai được phép bước vào phòng. Hắn lặng lẽ ôm Nhược Bình ngồi trên giường. Cơ thể nàng đã lạnh từ lâu nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì truyền nội lực vào như sưởi ấm một cái xác không hồn. Hắn không thể nào chấp nhận được chuyện nương tử của mình đã chết, đó là điều cấm kị trong cõi lòng lạnh giá.

Không phải là hắn không tìm cách cứu nàng nhưng con cáo tinh kia ở đâu cũng chẳng biết, ngay đến Hiên Viên Tuyệt cũng phải bó tay thì phải làm sao chứ?

Âm thanh bài hát ru nào đấy phát ra từ trong phòng khiến lòng Họa Tâm đã đau nay càng đau thêm. Tất cả đều tại ả công chúa Ngạn Hoa ấy, nếu như không có ả ta thì tình cảm phu thê của vương gia cùng vương phi sẽ không bị chia cắt rồi còn không gặp nguy hiểm bởi Sở Thiên Nhai.

Sự xuất hiện của cáo tinh khiến tâm tình mọi người dường như bị kích động tại chỗ không khỏi nháy dưng lên.

- Các người làm gì mà nơi đây toàn trắng với trắng không vậy? Nhược Bình chuyển tông rồi hả?
- “Cáo tinh” Họa Tâm nức nở ôm chầm lấy hắn khiến Độc Nhãn tuy vui nhưng ánh mắt thâm trầm nhanh chóng chuyển lên người cái con cáo chết tiệt kia “Người có cách cứu vương phi đúng không? Vương phi phúc lớn mạng lớn nên không thể dễ dàng đi như thế được”
- “Nhược Bình đâu?” Cáo tinh đưa tay xoa xoa hai tay rồi nhanh chóng làm việc kéo chết không kịp ngáp trong tay lão Độc Nhãn này.

Họa Tâm, Độc Nhãn cùng Độc Kiêu đưa cáo tinh đến trước cửa phòng ngủ của Nhược Bình trong Nghi Bình viện nhanh chóng gõ cửa nhưng không hề có một thanh âm trả lời khiến cả bốn nóng ruột.

- Tên Lãnh Thiên kia! Người có muốn cứu Nhược Bình không hả?

Tiếng cáo tinh vừa dứt, cánh cửa rầm một phát, bùng bắn lên bay vèo ra bên ngoài. Sau đó là thân ảnh... ách! Không còn là một soái ca nữa mà thay vào đó là khuôn mặt góc cạnh râu ria, tóc tai bù xù, quần áo nhếch nhác bước ra, trên tay còn là cái xác đã lạnh từ lâu.

- “Người có cách?” Gương mặt rạng rỡ của Lãnh Thiên khiến mọi người xung quanh bất giác thờ dài. Quả thật vương gia của bọn họ đã không thể nào sống thiếu vương phi được nữa rồi.
- Cách thì có nhưng mà...
- Mà sao? Bất kỳ điều kiện gì cũng được, chỉ cần người cứu được nàng.

- Không phải là điều kiện. Thân xác Nhược Bình đã lạnh với lại quá nhiều vết thương. Lúc nàng ta chết thì linh hồn đã trở về nơi lúc đầu thuộc về nàng nhưng do luyến tiếc người nên ta mới đưa về đây. Sau này cố gắng chiều cổ nàng ta một chút.

Nói rồi cáo tinh đưa viên đan được sáng chói một màu đỏ vào miệng Nhược Bình. Chừng nửa khắc sau, cơ thể lạnh lẽo đã chuyển sang dần ấm áp hơn trong vòng tay Lãnh Thiên khiến hắn như thấy bầu trời bừng sáng. Hơi thở tuy còn yếu ớt nhưng đã có dấu hiệu của sự sống.

- “Từ nay chắc Nhược Bình người hết đường quậy phá rồi” Cáo tinh lắc đầu tiếc rẻ.

- “Tại sao?” Tuy hơi vui vì vương phủ từ nay sẽ tránh được cảnh gà bay chó sủa sự thất lạc vẫn hiện lên trong đầu mỗi người.

- Làm cái gì mà ta thấy các người có vẻ vui vậy? Chỉ là nàng ta không thể bị thương nữa thôi, nếu không khó cứu.

- “Thật?” Lãnh Thiên ngược mắt nhìn cáo tinh “Vậy từ giờ ta sẽ canh nàng ấy cẩn thận”

Nhược Bình ngủ một giấc đúng ba ngày ba đêm mới lừ đừ ngồi dậy khiến tâm mô người như treo ngược lên cành cây từng khắc một. Đến khi mở mắt điều đầu tiên làm chính là... ăn. Nàng ăn không ngừng nghỉ như oan hồn chưa bao giờ được ăn dưới âm phủ khiến cáo tinh đầu đầy hắc tuyến.

- Người ăn mạnh như thế chắc là khỏe rồi ha. Thế ta đi đây.

- “Người lại đi đâu?” Nhược Bình mồm toan thức ăn tranh thủ húp miếng canh từ tay Lãnh Thiên dứt cho đồng thời cũng hướng cáo tinh hỏi.

- Thái Thượng Lão Quân bảo ta về.

- Ủ! Người đi đi.

- “Hừ! Dù gì cũng chính ta đã cứu mạng người mà người lại đối xử với ta như thế hả Nhan Nhược Bình?” Cáo tinh tức giận phùng phùng.

- “Chứ giờ người muốn như thế nào?” Nhược Bình hai mắt long lanh nhìn “Chẳng lẽ ta phải khóc lóc ỷ ôi năn nỉ người ở lại cùng ta sao? Đó không phải là bản tính của ta”

- “Hừ! Lí sự cùn. Ta đi đây, sau này rãnh sẽ xuống thăm người, tới lúc đó thì mau chóng cho ta một thằng nhóc tiểu hài tử đi là vừa” Cáo tinh vừa đi ra ngoài vừa giơ giọng cười lớn khiến Nhược Bình mắc cỡ chỉ thiếu đường đào hố tự chôn thôi.

- “Con cáo đo nói đúng đấy” Lãnh Thiên mặt đầy ý cười hướng Nhược Bình nói.

- “Đúng cái đầu người, hỗn đản” Nhược Bình tức khí quay sang đánh vào đầu Lãnh Thiên rồi hùng hục bỏ đi để lại đằng sau là những tiếng cười khoái trá.

Nhắc đến công chúa Phùng Ngạn Hoa thì có lẽ giờ này nàng ta đang đau đớn, thống khổ ở một nơi nào đó nhưng hoàn toàn không hẳn là như thế.

Thời gian thấm thoát trôi qua cũng gần hai tháng kể từ lúc Nhược Bình cải tử hoàn sinh rồi. Và đây cũng chính là mốc thời gian cực chỉ của Họa Tâm cùng Độc Nhãn bởi cả hai đang trên đường đến hỉ phòng.

Thần Huyền cũng có mặt để chung vui cùng cả hai người điều quan trọng khi nàng ta có mặt ở đây chính là “song kiếm hợp bích” cùng Bình tỷ của mình nháo động phòng.

Bên ngoài hiện tại đang có sáu con người hí hửng ngó nghiêng vào bên trong căn phòng.

- “Đại ca ca, huynh nghĩ bọn họ sẽ làm cái gì?” Nhược Bình kéo kéo tay áo Hiên Viên Tuyết hỏi trong khi hắn cũng đang chăm chú quan sát tiết mục đặc sắc trong phòng. (Phi Phi: Bình tỷ dạy hư Tuyết ca ca của ta rầu!!!)

- “Làm cái mà muội cùng tên bạo chúa Lãnh Thiên hay làm ấy” Hiên Viên Tuyết vẫn chăm chú nhìn nhưng lại phát ngôn một câu vô cùng chí lý khiến Thần Huyền đang đứng kể bên cười nắc nẻ.

- “Hừ! Ta mà là tên bạo chúa thì người đã không còn toàn thân đứng đây đâu” Lãnh Thiên hừ mũi nói khiến Hiên Viên Tuyết nhếch mép cười hai phụ nữ nhà này.

Trong hỉ phòng, Độc Nhấn từ từ bước đến bên cạnh tân nương của mình đưa tay vén khăn hỉ lên để lộ một gương mặt kiều diễm trong sắc đỏ của áo hỉ khiến tâm hần một trận chấn động.

Họa Tâm ngại ngừng ngồi im trên giường cúi gằm mặt xuống đất cho đến khi Độc Nhấn đỡ nàng đến bên bàn. Cả hai trao nhau ly rượu giao bôi thề nguyện bên nhau. Bên ngoài đã xuất hiện những trận cười rúc rích đón chờ cảnh tiếp theo.

Độc Nhấn nhẹ nhàng đặt Họa Tâm nằm lên giường với gương mặt đỏ bừng. Tay hần thoang thai thoát đi từng lớp áo trên người nàng khi chỉ còn lại chiếc yếm đỏ thêu hình phượng. Độc Nhấn say mê ngắm thân hình nữ tử đầy đặn đang dần dập theo từng nhịp thở.

Ở bên ngoài mọi người thì đang sốt ruột trái hần với không khí bên trong.

- “Sao đại ca còn không tiếp tục chứ?” Độc Kiêu hồi hộp thúc giục bên người.

- “Muốn thì người cùng Cát Tường thành thân rồi thay thế hai người họ làm đi” Thần Huyền liếc mắt khiến Cát Tường (Phi Phi: Cát Tường là thủ hạ cũng đồng thời là nha hoàn của Thần Huyền từ Huyền Băng cung) đỏ mặt còn Độc Kiêu giật mình hướng nàng ta nhìn chăm chú.

- “Im lặng coi, khúc gậy cần kìa” Nhược Bình khều khều tay áo Thần Huyền.

- “Làm như nàng chưa từng trải qua vậy” Lãnh Thiên mặt đầy hắc tuyến, hần không thích nương tử của mình nhìn thân hình lồ lộ của nam nhân khác dù cho người ta đã cò thê tử.

- “Người không xem thì nhích ra chi ta xem” Nhược Bình đẩy Lãnh Thiên nhích sang một bên.

- “Bình nhi, muội chiếm chỗ quá đấy” Hiên Viên Tuyết tức khí vì bị chiếm chỗ bèn đưa tay đẩy đầu Nhược Bình vào ngực Lãnh Thiên.

Mọi người đầu đá nhau cho đến khi...

“Rầm”

Cánh cửa phòng gãy làm đôi và cả đám ngã nhào trên sàn nhà. Bên trong hỉ phòng, Độc Nhấn nhanh chóng vơ chiếc chăn đắp hờ lên người Họa Tâm, mặt đầy hắc tuyến nhìn lũ người dám cư nhiên phá việc tốt của hần.

- Áck! Không việc gì! Tò mò chút thôi, hai người cứ tiếp tục nhé.

Nói rồi cả bọn kẻ dùng chân chạy, người dùng khinh công phóng đi mất hút để lại cho hai nhân vật chính một lỗ hắc tuyến trên đầu cùng căn phòng hỉ chẳng còn nguyên vẹn.

72. Chương 72

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng ra khỏi những ngọn núi trùng trùng điệp điệp đằng xa thì Lãnh Thiên cùng Nhược Bình đã nghe tiếng ồn ào náo nhiệt bên hậu viện Nghi Bình viện.

Nược Bình lẩn qua lẩn lại tức khí vì bị đánh thức mất giấc mơ đẹp trong khi Lãnh Thiên đã khoát xong toàn bộ y phục đẩy cửa bước ra ngoài xem sự tình.

Ngạn Hoa đang cài tay đôi cùng Thần Huyền. Trời ạ! Khổ thân nhị vương phủ của hần khi hai tỷ muội Huyền – Bình sáp nhập lại với nhau thì không khiến gà bay chó sủa cũng làm tróc tóc nhà, sập tường rào cả thôi.

- Cái thứ công chúa gì mà đi thất thân với một tên chặt củi còn lớn tiếng lên giọng với ta sao?

- Người tưởng người là ai ở đây chứ? Dù sao đi nữa thì ta cũng là thê tử của nhị vương gia được hoàng thượng sắc phong đấy.
- Thê tử thì người cũng chỉ là thiếp mà thôi trong khi đêm tân hôn lại lên giường với thuộc hạ của phu quân mình.
- Người...
- Ta thì sao? Ta đẹp quá hả? Khỏi cần người bàn tới bởi gặp ai cũng nói ta thế hết.
- Nhiều lời. Thứ a hoàn như người mà giọng với ta sao? Còn không mau vào nói vương gia có ta cần gặp.
- Thứ nhất, ta không phải a hoàn vương phủ để người sai bảo. Thứ hai, ta là khách của nhị vương gia cùng nhị vương phủ nên xem ra ta còn quan trọng hơn một hạng thê thiếp thất sủng như người. Và cuối cùng rằng đêm qua hai người họ phải hoạt động về đêm rất mệt mỏi nên không thể ra nhìn mặt người.
- Người...
- Ta sao? Lại đẹp nữa hả? Quá nhàm chán!
- Người thật vô sỉ.
- Ta vô sỉ cũng chẳng bằng cái hạng ti bỉ như nhà người. Đừng tưởng ta không biết Huyết Xuân Ái Bình tỷ trúng là do người hạ độc.
- Người... người nói cái gì ta không hiểu?
- Hừ! Giả điên hay lắm. Để thử xem lúc tỷ phu ta biết thì sẽ như thế nào đối đãi với người.
- Người rốt cuộc là ai?
- Ta là tác giả, à không độc giả, mà cũng không, nói chung là người chế ra thứ độc đó đấy và người đã mua nó tại tiệm thuốc Sinh Tử của Huyền Băng cung.
- Ha ha ha... Vậy chẳng phải kẻ đầu sỏ chính là người sao?
- Là ta thì sao? Ít ra ta còn là người giải được cho Bình tỷ.
- Hừ! Thì ra người chính là kẻ đã giúp ả tiện nhân đó sống sao?
- “Thì ra người chính là kẻ đã xem hại chết nương tử của ta” Lãnh Thiên hùng hùng hổ hổ bước ra khiến Ngạn Hoa bất tri bất giác run lẩy bẩy lùi về sau một bước còn Thần Huyền thì chỉ đứng im cười giễu cợt.
- Vương... vương gia. Thần thiếp...
- Người đâu? Lôi ả ta tống vào nhà giam đợi xét xử.
- “Vương gia, ta cũng là thê tử của người được hoàng thượng ngự ban, là công chúa Phùng quốc. Nếu ta xảy ra chuyện gì thì phụ hoàng cũng không để yên cho Lãnh quốc đâu” Ngạn Hoa trong cơn hụn nạn vẫn còn đủ tỉnh táo giọng uy hiếp Lãnh Thiên khiến hắn đã giận nay còn tức hơn.
- “Ta nói cho người hay” Lãnh Thiên đưa tay nắm lấy chiếc cằm thon gọn của Ngạn Hoa bóp chặt khiến ả sợ hãi run lên, lần đầu tiên ả thấy Lãnh Thiên hung bạo, lãnh khốc đến như vậy “Kẻ nào dám đụng đến nương tử của Độc Lãnh này cũng rất khó sống đừng nói là hoàng đế vua người. Người đã là thiếp của ta thì ngoan ngoãn chịu sự trừng phạt của một kẻ thê thiếp dám hạ độc vương phi đi. Ngoài ra thì người nghĩ rằng Phùng quốc các người có khả năng gây khó dễ cho ta sao? Chưa kể là việc người chết rục trong nhà giam có lọt ra ngoài hay không nữa”
- “Người... người... là ác quỷ. Không phải người” Ngạn Hoa nức nở trong nỗi sợ hãi khi đối đầu với Độc Lãnh chứ không phải là Lãnh Thiên.
- “Ha ha! Ta vốn là ác quỷ duy chỉ khi ở bên cạnh Bình nhi mới trở về là một con người. Còn người, chính người đã khiến ta đối xử với bản thân người như một con ác ma” Lãnh Thiên liếc mắt về phía đội cận vệ bên cạnh “Giải đi. Bỏ đói bỏ khát ba ngày, nhục hình cho đến khi khai ra toàn bộ”

Lãnh Thiên một bước quay trở vào trong phòng bỏ lại sau lưng tiếng khóc than cùng oán giận của Ngạn Hoa với vẻ mặt sợ sệt đến ngõ ngang của Thần Huyền.

Nhìn nữ tử bình thân nằm ngủ với tư thế “cực kỳ đẹp” trên giường, khoe miệng Lãnh Thiên bắt giặc nhồn lên một nụ cười hạnh phúc. Hắn nhẹ nhàng đặt lên trán Nhược Bình một nụ hôn ấm áp. Từ giờ hắn sẽ bảo vệ nương tử của mình một cách cẩn thận, nàng đã chịu quá nhiều ủy khuất rồi.

Nhược Bình giậm thành thịch từng bước chân vào Uyển Các cung, theo sau là Lãnh Thiên, Độc Nhãn, Độc Kiêu, Họa Tâm cùng Hiên Viên Tuyết.

Thật ra mọi chuyện chính là ngày hôm qua, một ngày cực kỳ xui xẻo, xui đến tận mạng. Tên hoàng đế Lãnh Hàn tự xưng ma xui quỷ khiến thế nào lại ban chiếu chỉ ời nàng cùng Tuyết y lão quái đến xem bệnh cho tứ công chúa Lãnh Uyển Nghi của hắn. Lần đầu tiên nàng mới nghe đến chuyện mình còn một đứa em chồng thế này.

– “Thật ra Uyển Nghi từ nhỏ thân mang trọng bệnh ít đi ra ngoài nên rất ít người biết đến sự tồn tại của muội ấy, nàng không biết cũng là điều dĩ nhiên cả thôi” Lãnh Thiên kéo Nhược Bình về phía mình rồi ôm chặt lấy chiếc eo thon gọn của nàng dịu dàng.

– “Nhưng sao Lãnh Hàn lại biết được đại ca ca là Tuyết y lão quái?” Nhược Bình thắc mắc nhìn Hiên Viên Tuyết cùng Lãnh Thiên.

– “Thật ra huynh cùng hoàng thượng có chút quen biết” Hiên Viên Tuyết chỉ mỉm cười trừ.

– Woa! Vậy mà huynh cũng chẳng thêm nói uội biết.

Đến lúc có mặt trước cửa điện thì lão thái giám già mới cất chất giọng eo ** của mình lên khiến Nhược Bình rùng mình nổi cả mọi loại da. Trời ạ! Trên đời còn thứ giọng ca chim vành khuyên này sao?

Lãnh Hàn ngồi trên ghế làm bằng vàng ròng trong thư phòng của mình, y phục màu vàng trông càng thêm rực rỡ bắt mắt tuy nhiên kí ức về vụ việc lúc trước với hắn còn khiến Nhược Bình canh cánh trong lòng không yên. Nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ rủ Huyền nhi đến đây phá cho hoàng cung của hắn gà bay chó sủa mới hả dạ.

– “Hoàng huynh sao không để bọn ta đến thẳng Uyển Các cung mà phải đến đây?” Lãnh Thiên thấy ánh mắt “thâm tình” mà nàng dành cho Lãnh Hàn cũng như tình ý Lãnh Hàn bắn đến nàng thì tâm không khỏi dâng lên một mùi chua chua.

– “Không có gì, ta chỉ muốn đi cùng mọi người thôi” Lãnh Hàn nhanh chóng bước xuống khỏi chỗ của mình tiến về phía Nhược Bình nhưng Lãnh Thiên đã nắm tay nàng lôi ra ngoài đại điện khiến một vài kẻ thì cười thầm trong khi có người hụt hẫng quá độ.

Trên đường đi đến nơi công chúa Uyển Nghi ở thì Lãnh Hàn cứ huyền thuyên đủ điều với Nhược Bình khiến đầy mắt Lãnh Thiên xoẹt qua một vài tia sát ý.

– Nàng ở vương phủ tốt chứ?

– Được.

– Khi nào chán cứ việc vào cung chơi.

– “Ngươi nói thì nhớ giữ lời” Nhược Bình nhếch mép cười đều, tất nhiên cái vụ gà bay chó sủa không thể để ‘lão’ biết được nếu không thì hỏng hết.

– “Nương tử buồn thì ta sẽ đưa nàng đi chu du thiên hạ” Lãnh Thiên kéo Nhược Bình về phía mình tránh ột kẻ ‘lợi dụng sương mù ném lựu đạn’.

– “Thật không?” Nhược Bình hai mắt sáng ngời còn hơn Thần Huyền thấy ngân phiếu nữa “Ngươi nói là phải giữ lời đấy. Ngày mai chúng ta xuất phát”

– “Không được” Lãnh Hàn giật mình phản bác.

– “Sao lại không được?” Nhược Bình nhíu mày khó hiểu “Hay là ngươi nghĩ bản thân mình là hoàng đế sẽ không ra ngoài du hành được như bọn ta nên ‘ăn không được sẽ phá cho hôi’?”

- “Không phải. Nói chung là không được vì hiện tại bọn Ngõa quốc phía Tây đang rung rinh sắp gây hấn với chúng ta nên ta cần hoàng đế ở đây phụ giúp” Lãnh Hàn thở phào nhẹ nhõm khi nghĩ được cái kế sách ngăn không cho hai người bọn họ rời khỏi kinh thành.
- “Sau khi lo chuyện quốc sự, chúng ta sẽ đi khắp nơi, được không?” Lãnh Thiên ôn nhu mỉm cười khuyên bảo Nhược Bình đang ủ rũ cúi đầu bên cạnh. Trong khi nàng đang dần dần hiện lên trong đầu hình ảnh cả nhà ba...à không bốn, năm người dắt tay nhau đi khắp nơi ngắm mặt trời mọc vô cùng hạnh phúc.

73. Chương 73

Uyển Các cung quả là nơi dành cho người bệnh lâu năm, không khí u ám đến độ khiến cho Nhược Bình cứ da gà da heo gì thì nhau nổi lên hết trên cơ thể. Câu cổ thì già khằng như chưa bao giờ được cắt tỉa, hoa tươi thì chẳng thấy đâu chỉ toàn um sùm một góc cổ đại.

Tiếng chim hoang dại hót riu rít cả một khoảng trời phía trên mái đình làm không gian thêm phần tự nhiên. Nếu như đây là sự sắp xếp có chủ ý thì vị công chúa này rất có tâm hồn yếu mến thiên nhiên hoang dã.

Cung nữ hai bên quỳ rạp xuống vãn an nhưng Lãnh Hàn nhanh chóng phát tay bảo không cần. Bảy người nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt họ chính là căn phòng đơn sơ một màu trắng ảm đạm đến tê tái lòng người. Hình ảnh thiếu nữ đang nằm trên giường với gương mặt thanh tú không gì tả nổi nhưng nét xanh xao của người nhiễm bệnh càng không khiến nàng như xấu xí đi.

- “Nàng bị như thế nào?” Hiên Viên Tuyết nhanh chóng đi vào đề bởi lẽ Nhược Bình biết hẳn đương nhiên chẳng thích vào nơi này và khám chữa bệnh gì cho công chúa. Bất đắc dĩ phải nhờ nàng năn nỉ dứt lưỡi, gây cuống họng thì hẳn mới miệng cườngng đứng lên đi.
- Sức khỏe Uyển Nghi vốn từ nhỏ đã không được tốt, thường xuyên bệnh, dù cảm mạo cũng trở thành phong hàn nặng. Mới đây do vô ý rơi xuống hồ nước lạnh nên cơ thể đã như thế này mấy ngày nay chưa tỉnh lại.
- Hiên Viên Tuyết tiến tới, đưa viên thuốc màu đen thui bỏ vào miệng Uyển Nghi sau đó nhanh chóng điểm huyết đạo cho nàng nuốt xuống.

Uyển Nghi trong cơn mê man không biết mình đang ở nơi nào. Nàng chỉ biết mình bị người chị khác cha khác mẹ tống vào ngực sau đó liền ngất đi và bây giờ đang ở cái không gian trắng xóa như tấm drap giường như thế này.

Chẳng lẽ nàng đã chết sao?

Làm thế sao được hả ông trời?

Bị chạm nhẹ vào ngực mà chết thì thôi rồi, chưa có cái chết nào nhảm hơn nữa.

Đột nhiên ở đâu xuất hiện một cơn lốc cuốn thân thể nàng theo một hướng nhất định, nàng nhắm chặt mắt bởi cơn gió nó cào xé cả không gian dường như rất khó thở.

Mí mắt nặng trĩu, cả thân hình mệt mỏi không còn chút khí lực. Nàng từ từ vén mi lên thì đập vào mắt là gương mặt của rất nhiều người xa lạ nhưng ngật nổi họ đều mặc trang phục cổ trang.

Lí nào lại vậy? Chẳng lẽ đây là trường quay phim lịch sử Trung Quốc sao trời? Căn phong cũng được trưng bày toàn đồ lạ lùng cùng chạm trổ hình rồng hình phượng càng thu hút ánh mắt đảo xoáy liên tục của nàng khắp bốn phía.

- Đây là đâu?

“Ầm!” Cú đánh nốc – ao vào đầu óc mông mị của Lãnh Thiên cũng như Lãnh Hàn. Điều đầu tiên xuất hiện trong đầu mọi người chính là vị công chúa này đã mất trí nhớ.

– Khởi bẩm hoàng thượng, có lẽ công chúa đã mất trí nhớ do va đập đầu đó.

Hiên Viên Tuyết hướng Lãnh Hàn bẩm báo và coi như xong bổn phận của mình quay đầu tiến về phía chiếc bàn giữa phòng tự tiện rót ỉnh một cốc trà đưa lên miệng nhắm nháp nhưng bất quá lúc này mọi người cũng không quan tâm đến sự thất thổ của hần mà mọi ánh mắt đều dõi theo vị công chúa bất hạnh đang khổ sở nằm trên giường lục tung kí ức kia.

– “Người biết ta là ai không?” Lãnh Hàn đau lòng kề sát mặt mình vào gương mặt có đôi mắt to tròn của Uyển Nghi dò hỏi.

– Người là hoàng thượng.

– “Nàng đâu có quên ta” Lãnh Hàn thay đổi thành nét mặt vui mừng hướng Hiên Viên Tuyết trách cứ trong khi hắc tuyến thì nổi đầy đầu Nhược Bình.

– “Người khi sáng đã ăn cái giống gì rồi?” Nhược Bình nhếch mép khinh bỉ.

– “Dùng ngự thiên qua loa do nhà bếp nấu chứ ta ăn gì?” Lãnh Hàn vẫn tỉnh bơ trả lời mà không thêm đề ý đến sắc mặt vô cùng khó coi của Nhược Bình.

– “Đại ca ca của ta mới bẩm người là hoàng thượng xong thì công chúa không biết cũng lạ, thế mà cứ nhiên người vui mừng như mình vừa sinh hài tử ấy” Nhược Bình chán ghét quay đầu về phía chỗ Hiên Viên tuyết đang ngồi bất chúc hành động của hần mặc kệ những kẻ dở hơi đang đứng bên kia trảm ngăm.

– “Muội không nhớ bọn ta sao?” Lãnh Thiên lạnh lùng nhìn Uyển Nghi nhưng trong ánh mắt bỗng nhiên xẹt qua tia đau thương khó dò.

Trong khi nàng công chúa của chúng ta đột nhiên thấy có đến ba man nhân vô cùng suất xuất hiện quanh phòng không ngừng lo lắng ỉnh thì hai má nhanh chóng ửng đỏ vội vàng e e thẹn thẹn gắt đầu tỏ ý rằng mình chẳng nhớ gì cả.

– “Không còn cách gì chữa sao?” Lãnh Hàn đau thương quay sang Hiên Viên Tuyết cầu cứu hi vọng Tuyết Y lão quái có thể có cách khôi phục lại trí nhớ cho hoàng muội đáng thương của mình.

– “Không!” Hiên Viên Tuyết thẳng thừng từ chối.

– “Chẳng phải lúc trước vương phi mất trí nhớ thì người cũng cứu được đấy thôi” Lãnh Hàn tức giận mang chuyện cũ ra “tán gẫu”.

– “Chuyện xưa làm ơn hoàng thượng đừng có nhắc nếu không đừng trách ta quá đáng” Nhược Bình ngừ khí lạnh lẽo hướng Lãnh Hàn khống chế bởi lẽ chuyện lúc đó không phải một tay do hần gây ra sao mà giờ còn ra vẻ nhân từ đạo mạo.

– “Bình nhi do có nội lực trong người nên việc khôi phục trí nhớ tuy không dễ nhưng cũng có khả năng làm được. Còn công chúa chỉ là người bình thường thì làm sao mà chữa được? Xin hoàng thượng đừng xem ta là thân y có thể trị bách bệnh bởi người như ta chỉ chữa cho những kẻ có công phu. Ngoài ra ta chưa bao giờ chữa trị cho người mà ta không muốn. Nếu Bình nhi không tên tiếng thì cho dù tiên đế sống lại năn nỉ thì ta cũng không thân chinh đến đây. Cáo từ.” Hiên Viên Tuyết đứng dậy chấp tay theo kiểu người giang hồ rồi sau đó một bước bỏ ra ngoài.

– “Người...” Lãnh Hàn cứng họng không biết nên làm gì khiến Nhược Bình vô cùng hả dạ.

Bỏ mặc tất cả cùng công chúa gì đó, mọi người nhóm Nhược Bình nhắc chân ra về trong sự hân hoan vì chọc tức được tên cáo già Lãnh Hàn đó.

Năm xưa đáng lý ra ngôi vị hoàng đế đã nằm trong tay Lãnh Thiên nhưng do hoàng hậu, tức nương của hần đã ngấm ngấm thủ tiêu Quý phi nương nương nên ngai vàng đột nhiên chuyển hướng rơi vào tay hần.

Tuy nhiên Lãnh Thiên vẫn có thể đứng lên giành lại những gì thuộc về mình nhưng hần đã không làm bởi ngai vàng đó hần không ham. Mặc dù tất cả vẫn chưa được đưa ra ánh sáng nhưng bản thân Lãnh Thiên biết nếu cứ một mực truy cứu sẽ lôi kéo rất nhiều việc hệ trọng sẽ xảy ra trong triều đình Lãnh quốc đồng thời lôi kéo các nước khác sang xâm chiếm.

Thù tuy vẫn phải trả nhưng giờ thì chưa phải lúc, biết thức thời mới chính là anh hùng.

74. Chương 74

Nhà giam trong vương phủ một mùi ẩm mốc bốc lên khắp nơi. Lãnh Thiên gương mặt lạnh lẽo từng bước nhất chân về nơi sâu nhất.

Chuyện ả Ngạn Hoa dám mang mạng của Nhược Bình ra đùa giỡn hẳn không bao giờ có thể tha thứ. Nếu cáo tình không may mắn xuất hiện kịp thời thì nương tử của hắn đã vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này rồi cho nên hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ả, dù ả chính là công chúa của Phùng quốc đi chăng nữa.

Ngạn Hoa bị trói treo trên xà nhà, khắp người đều là vết roi khiến quần áo của ả rách nát để lộ ra đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cũng nhưng những phần thịt dư ra ngoài càng khiến những tên lính canh nhèm nhơ dãi.

Lãnh Thiên ngồi nhấp trà trên chiếc bàn gỗ nơi chính giữa căn phòng, ánh mắt Ngạn Hoa nhìn Lãnh Thiên một mặt đau thương, một mặt bị phẫn và một mặt hận thù. Và sự thù hận đó càng tăng dữ dội khi hình ảnh của Nhược Bình xuất hiện trong đáy mắt ả.

Nghe tin Lãnh Thiên đang ở nhà lao thẩm vấn Ngạn Hoa thì Nhược Bình ba chân bốn cẳng liền chạy đến đây bỏ mặc lời khuyên của những thị vệ quanh mình. Chẳng hiểu vì sao tâm nàng lại không muốn Ngạn Hoa phải chịu ủy khuất bởi tất cả dù sao cũng do tình yêu ngang trái mà ra.

Người ta thường bảo ‘sức mạnh của tình yêu có thể khiến tâm nữ nhân trở thành rắn độc’ cơ mà. Nói đi nói lại, kẻ đáng trách tất cả chính là tên hoàng đế Phùng quốc kia, chẳng hiểu vì sao lão lại để con gái của mình một thân một mình đến đây cầu thân, chả được gì mà còn rước họa vào mình.

Kẻ đáng bị xử thứ hai chính là tên cáo già Lãnh Hàn. Hắn không chia cắt Nhược Bình cùng Lãnh Thiên được thì đành phải ‘mượn dao giết người’ từ tay Ngạn Hoa nhưng xui xẻo như thế nào lại ‘mất cả chì lẫn chài’.

– Thiên!

Nghe thanh âm của Nhược bình khiến Lãnh Thiên bất giác quay đầu nhìn ra cửa nhà giam. Hình ảnh nàng thở hồng hộc vì chạy gấp đập vào mắt khiến hắn vừa bực mình vừa bất đắc dĩ.

– Đã bảo nàng phải ở trong phòng nghỉ ngơi mà sao còn không nghe?

Ngữ khí của hắn nghe qua có vẻ là trách phạt cũng giận dữ nhưng không thể nào giấu được sự ôn nhu cùng lo lắng trong từng lời nói.

– Người thả nàng ta về nước được không? Dù sao tất cả cũng qua rồi với lại lỗi hoàn toàn không phải là của nàng.

– “Hừ! Ta không cần sự thương hại của tiện nhân như ngươi” Ngạn Hoa giận dữ hét lên khiến Lãnh thiên nhíu mày quay sang trừng mắt giận dữ.

– “Nàng thiếu chút nữa là không cứu được, còn xin cho ả ta làm gì?” Lãnh Thiên biết Nhược Bình nghĩ gì nhưng làm gì có chuyện có thể bỏ qua lỗi lầm của ả dễ dàng như thế chứ?

– Nhưng...

– “Không nhưng gì cả, ta đưa nàng về phòng, mọi chuyện ta sẽ lo” Lãnh Thiên nắm tay Nhược Bình một cước bỏ đi không một lần ngoái đầu lại nhìn. Đằng sau vang lên từng tiếng chửi rủa xối xả không ngừng nghỉ của công chúa Phùng quốc.

Mặt trời đã chìm dần nơi ngọn cây nhường chỗ cho bóng đêm u tịch. Nhà giam vương phủ đột nhiên tĩnh mịch một cách lạ thường nhưng bầu trời sao thì nhớ thể những chuyện ác mới có thể dễ dàng xảy ra.

Họa Tâm một đường từ Nghi Bình viện mặc áo dạ hành thiên đến nhà giam nơi Ngạn Hoa đang ở. Đập vào mắt nàng là hình ảnh một ả công chúa quần áo rách tả tơi với những làn roi thấm đẫm máu đang bị trói chặt trên xà đơn trông vô cùng tội nghiệp. Bất quá đây còn chưa đủ cho những gì ả đã gây ra.

– “Người... là ai?” Ngạn Hoa thấy một người không rõ nam nữ vận hắc y đứng trước mình thì không khỏi một trận tâm rung sợ.

Họa Tâm vung kiếm chặt đứt sợi dây xích trên người ả ra sau đó vứt xuống đất một cái tay nải. Bên trong chính là hai bộ quần áo cùng một số thuộc dưỡng thương ngoài da khá tốt mà Nhược Bình đã chuẩn bị.

– Tranh thủ chưa ai phát hiện hãy rời khỏi đây.

Không đợi cho sự ngạc nhiên của Ngạn Hoa hoàn thành nơi đây mắt, Họa Tâm đã một đường dòm trước ngó sau rồi khỏi nhà giam trở lại là thân phận của mình.

Ngạn Hoa nhanh chóng thay đổi xiêm y rồi rời khỏi vương phủ nhưng nỗi bất hạnh vẫn còn đeo bám ả khi vô tình bị thị vệ bắt được. Vốn võ công cũng khá khá nhưng vì vết thương chằng chịt trên người đã khiến ả bị bất vô điều kiện.

Cuối cùng ả cũng không phải bị giam trong nhà giam nữa nhưng lại bị tống vào căn phòng của tên chặt củi, cái tên đã cướp đi thân thể ngọc của ả trong đêm thành thân với nhị vương gia Lãnh Thiên cao cao tại thượng.

Ngạn Hoa đã đưa ra một quyết định cuối cùng chính là giết chết cái tên đồn phu đó và sau đó là tự tử. Danh tiết của một vị công chúa quyền uy đã bị phá vỡ trong tay Lãnh Thiên cùng hần ta thì ả cũng không còn mặt mũi nào để trở về mà không ở về thì sống ở đây chẳng thà chết cho rồi.

Ả sai một ả hoàn thân tín của mình đến tiệm thuốc Sinh Tử mua độc về, sau đó rắc đều lên những đĩa thức ăn cùng bình rượu và ngồi đợi tên đồn phu trở về.

Hai người cùng ăn một bữa ăn cuối cùng nhưng gã chặt củi vẫn chẳng mấy may biết mình bị thuốc độc. Cả thân hình của gã đột nhiên nóng lên đến cực kỳ khó chịu, cả Ngạn Hoa cũng thế. Hai người trong tích tắc thoát ý chỉ còn lại chiếc yếm cùng cái khổ trên người. Cả hai lao vào nhau hoan ái như một cặp thú hoang lồng lộn giữa rừng già cho đến khi tắt thở.

Tử Xuân Viên Mãn chính là một loại xuân dược cực mạnh, họ bán chúng cho những người muốn tự tử trong hoan lạc và dĩ nhiên Thần Huyền không dễ dàng tha thứ cho Ngạn Hoa như thế.

– Vương phi, Ngạn Hoa chết rồi.

– Ừm! Ta biết rồi.

– Chết vì... vì... xuân dược.

– Cái gì? Người nói lại ta xem. Tại sao lại là xuân dược? Những bình dược của ta đưa cho ả chỉ có thể khiến ả ngứa ngáy rồi gãi cho chết thôi chứ có phải xuân dược đâu mà chết?

– Ả trốn ra ngoài nhưng bị bắt lại, cuối cùng không biết vì sao lại phát hiện ả cùng tên chặt củi ôm nhau chết trong phòng. Xuân dược được phát hiện ở trong đồ ăn cùng rượu trên bàn.

– Hừ! Thôi kệ, ta không xử được thì có người xử thay ta cũng tốt. Chết là đáng

(Phi Phi: Giờ còn ai bảo NB hiền nữa không??? Thâm tàn bất lộ)

Hiền Viên Tuyệt đạo gần đây thường xuyên bị triệu vào trong cung với lý do công chúa không được khỏe muốn được Tuyệt Y lão quái khám cho. Hừ! Lúc đầu hần vì bất đắc dĩ mới vào nhưng dần dà hần lại cảm thấy như đây đã là một thói quen cho cuộc sống bình lặng sau khi Bình nhi ra đi.

Công chúa Uyển Nghi là một cây diễn viên như Bình nhi của hần nhưng đâu đó trong con người nàng, hần vẫn thấy rất tuyệt. Bên cạnh nàng, hình ảnh Bình nhi ngày nào như dần lộ ra trước mắt khiến hần không khỏi không nhoe nhoẹt miệng mỉm cười.

Hần không muốn mình bị ám ảnh bởi hình bóng của Bình nhi và mang lại đau khổ cho Uyển Nghi. Và hần đã không đến gặp nàng mấy ngày nay mặc kệ cho thái giám vẫn cứ đến triệu hằng ngày. Rồi hần chợt nhận

ra, hình ảnh hiện về trong mỗi giấc mơ của mình không còn là Nhan Nhược Bình nữa mà lại thay vào đó chính là Lãnh Uyển Nghi.

Uyển Nghi đang đùa nghịch bên mấy khóm hoa dại trong hoa viên, Hiên Viên Tuyết vẫn đứng đấy nhìn nàng say đắm. Hắn không dám chắc phải chăng hắn đã yêu hay không nhưng tại sao bản thân không in một cơ hội quên đi Bình nhi để đến với nàng cơ chứ.

– Tuyết ca. Huynh đến rồi hả? Mấy bữa nay huynh...

Uyển Nghi chưa kịp nói xong đã rơi vào vòng tay ấm áp của Hiên Viên Tuyết khiến gương mặt nàng từng hồi đỏ ửng ngây ngô. Từ thuở ở hiện đại đến đây thì nàng tuy đã quen rất nhiều tên đàn ông nhưng chưa từng yêu ai thật lòng, duy chỉ nam nhân này là có khả năng mang trái tim nàng đi mất hút.

Nhưng không sao cả, chẳng phải giờ phút này nàng lại đang hạnh phúc trong vòng tay của hắn hay sao? Bấy nhiêu cũng đủ mãn nguyện rồi.

– Uyển Nghi.

– Gọi muội là Nhã Lâm.

– Hử?

– Không có gì, muội thích tên Nhã Lâm.

– Lâm nhi.

Nhược Bình đứng ở nơi khuất với hoa viên nhìn ngắm khung cảnh hiện tại. Ánh mắt lóe ra một tia quỷ quyệt. Nhan Nhã Lâm, con em ở hiện đại của nàng rốt cuộc cũng đến đây, thế cư nhiên lại có quan hệ qua lại với đại ca ca của nàng cơ chứ.

Nhưng dẫu sao mỗi người đều có mưu cầu hạnh phúc cho riêng mình. Mà bên cạnh đó, nàng đối với Hiên Viên Tuyết nợ quá nhiều, thế tại sao không để con em mình thay mình trả đủ chứ? Hắc hắc. Coi như ở hiện đại cả hai là chị em, giờ đây, nó là đại tẩu của mình cũng không sao.

Cứ coi như mình không quen biết với nó, có lẽ cả hai sẽ không phải mắc nợ lẫn nhau. Nhưng nếu ngày sau Hiên Viên Tuyết phát sinh ra chuyện gì có liên quan đến nó thì Nhan Nhược Bình này dẫu có điên điên khùng khùng cũng không bao giờ ta thứ.

75. Chương 75

Một thời gian sau.

Trước ngày đại hôn của Tứ công chúa Lãnh Uyển Nghi.

Đền hoa giăng lối khắp mọi nơi, từ trong hoàng cung ra đến ngoài thành đều một màu đỏ thắm. Hương hoa bay vẫy khắp mọi nơi như chào đón vị công chúa của Lãnh quốc đã hồi sinh.

Đào hoa viên cũng thế. Tuy không đỏ chói nhưng hoàng cung nhưng nó lại mang một màu hồng nhả nhặn xen lẫn với hình ảnh non sông nước biển, có như thế thì nơi đây mới mang cái tên là Đào Hoa viên chứ.

Hiên Viên Tuyết đi qua đi lại như không chịu nổi nữa rồi. Tại sao cái phong tục thành thân lại rườm rà như thế chứ? Tân lang lại không được nhìn mặt tân nương cho đến đêm động phòng, cái quy tắc hỗn đản gì vậy trời? Năm ngày nay hắn chưa được gặp nàng, hắn nhớ nàng đến da diết, nhớ giọng nói, nhớ cả những cử chỉ nghịch phá của nàng.

Không được, lương tâm hắn không cho phép bản thân mình chờ đến ngày mai. Hắn muốn gặp nàng ngay bây giờ. Thế là Hiên Viên Tuyết một đường dụng khinh công bay vèo ra ngoài hướng hoàng cung bỏ lại đằng sau những tiếng gọi í ới của mọi người.

– “Mặc kệ đại ca ca đi, nhớ nhưng quá cũng khiến người ta tẩu hỏa nhập ma đấy!” Nhược Bình bình tĩnh cắn nốt miếng hột dưa cuối cùng trong tay Lãnh Thiên mà mỉm cười. Cuối cùng cái ngày Hiên Viên Tuyết được hạnh phúc cũng đến.

Hắn ta phi một đường đến Uyển Các cung dòm ngó xung quanh kéo gặp người khác thì không những không gặp được nàng mà còn bị giáo huấn một phen thì coi như mất cả chì lẫn chài. Tất cả đều đã tắt đèn chỉ còn một căn phòng. Ánh đèn từ phòng đó hắt ra soi rọi hình ảnh người con gái đang đứng bên ao cá ngược nhìn ánh trăng sáng rọi bên trên.

Uyển Nghi nhớ Hiên Viên Tuyết da diết đến không ngủ được cho dù ngày mai mình đã trở thành nương tử của người ta đi chẳng nữa. Nàng ra ngoài ngắm trăng cho thỏa lấy nỗi nhớ.

Một vòng tay từ đằng sau ôm chầm lấy nàng khiến Uyển Nghi giật thót mình nhưng nhanh chóng nhận ra hơi thở của nam nhân nào đấy.

– Tuyết ca.

– Gọi ta là tướng công.

– Ách! Khó gọi quá!

– Gọi đi. Không là ta về đấy.

– Tướng... công.

– Ừm! Nương tử, ta nhớ nàng.

Hiên Viên Tuyết xoay người Uyển Nghi về đối diện với mình, đặt môi mình lên môi nàng trao nhau một nụ hôn nóng bỏng. Chiếc lưỡi ấm nóng như rà xét khắp khoang miệng của nàng thu lấy sự ngọt ngào lan tỏa. Bàn tay không yên vị cứ lần mò vào trong tà áo khiến Uyển Nghi nhồn nhột phải bật cười khanh khách.

Ngày hỉ cũng đến trong niềm hân hoan của mọi người. Lần đầu tiên Đào hoa viên lại nườm nượp khách khứa đến chung vui như thế. Trước đây nơi này toàn là một không gian tĩnh mịch, ngoài trừ nhan Nhược Bình hay ra vào thì cũng chẳng còn ai. Lần này Hiên Viên Tuyết phá lệ bởi chẳng còn gì quan trọng hơn nương tử của mình – Lãnh Uyển Nghi – Nhan Nhã Lâm.

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê giao...

Khăn hỉ trên đầu tân nương đột nhiên bị một cơn lốc thổi đến khiến rơi xuống đất. Tất cả mọi người đều giật mình nghiêm nghị quan sát bà mỗi khi chuyện này tất nhiên cực kỳ xui xẻo. Nhưng điều khiến họ hoảng hốt hơn nữa, chính là tân nương không phải là công chúa.

Ngày hôm nay, sự có mặt của Vân Nam Phong duy mỗi Văn Thần Huyền không thấy đâu đã khiến Nhược Bình nghi ngờ không thôi. Giờ đây cảnh tượng trước mắt khiến nàng há hốc mồm, mắt trợn ngược đầy ngạc nhiên. Thần Huyền trong bộ hỉ phục trông càng rực rỡ với mũ phượng trên đầu.

Vân Nam Phong một cước nắm tay của Thần Huyền kéo về phía mình với gương mặt giận dữ chưa từng có. Cho dù nàng quậy phá cỡ nào đi chẳng nữa hẳn đầu có thể chấp nhận và đứng ra lo hậu quả, nhưng trò đùa hôm nay hẳn không thể nào kiềm chế bản thân mình.

– “Uyển Nghi đâu?” Hiên Viên Tuyết giọng điệu vừa tức giận vừa lo hẩn hướng Thần Huyền dò hỏi, hai tay hẩn nắm chặt hai vai nàng gì mạnh, nếu không có sự ngăn cản của Vân Nam Phong thì vai Thần Huyền có thể bị té ra làm hai mất.

– Trong rừng trúc ngoài thành. Trong vòng nửa canh giờ không đến thì nàng ta sẽ chết.

Hiên Viên Tuyết Không nói hai lời, dụng khinh công hướng ngoại thành phóng đi mất hút. Trong đây một mảnh tĩnh lặng chợt bị tiếng cười càn rỡ của Thần Huyền phá tan tất cả.

– “Sao muội làm thế?” Nhược Bình mặc dù hiểu rõ đây chỉ là một trò đùa nhưng vẫn hỏi.

– Muội thích thể thôi.

Hiên Viên Tuyết một đường bay ra ngoài thành, hình ảnh đập vào mắt hấn chính là Uyển Nghi trong bộ hỉ phục bị trói trong gốc cây. Đôi mắt lộ rõ sự hoảng hốt cùng lo sợ. Xung quanh là Huyền Băng thất sát đang kẻ dao vào cổ nàng đe dọa.

– Thả nàng ấy ra? Rốt cuộc các người muốn gì?

– Muốn cứu nàng ?Tự moi tim mình ra.

– Người...

– Không dám?

– Được.

Thanh kiếm trên tay Hiên Viên Tuyết không chần chừ đâm thẳng vào tim mình. Uyển Nghi thấy vậy thì khóc thét lên

_Đừng !!!Tuyết ca, xin đừng.....huhuhuhuhu

_Uyển Nghi, vì nàng ta có thể làm tất cả, chỉ cần nàng được sống cái gì ta cũng có thể làm dù cho đó có là cái chết_Hiên Viên Tuyết mỉm cười rồi tiếp tục đâm thẳng vào tim

– khônggggggggggggggggggg....._Uyển Nghi lúc này nước mắt đầm đìa khóc không thành tiếng

Lúc mũi kiếm chỉ cách lồng ngực chừng một phân thì ám khí trên tay Thần Huyền bắn ra cứu hấn một mạng.

Cả đám người trong bụi cây bước ra cười như vỡ chợ trong khi Huyền Băng thất sát lại tháo dây trói của Uyển Nghi rồi quay sang nhìn thánh nữ của mình với những cặp mắt ai oán. Lần đầu tiên trong đời bọn họ gặp phải một thánh nữ chỉ khiến thuộc hạ chính nghĩa của mình làm những chuyện trái với lương tâm thế này.

– hahahahahaha, rất tốt, Hiên Viên Tuyết, huynh đã vượt qua bài sát hạch của ta_ Thần Huyền nén cười tuyên bố

– Thật là tốt quá đi, Huyền nhi lần sau không được như thế nữa làm ta sợ muốn chết

Hiên Viên Tuyết ôm Uyển Nghi chặt trong lòng ngực, cũng may mọi chuyện chỉ là giả nếu không hấn cũng chẳng biết phải làm sao nữa. Hấn cảm thấy nỗi sợ hãi mất Uyển Nghi còn chất cao hơn cái chết.

Cuối cùng ngày thành hôn cũng được diễn ra xuôi sẻ và ai ai cũng vui mừng. Hiên Viên Tuyết cuối cùng cũng khẳng định rằng bản thân mình yêu Uyển Nghi không phải vì hình bóng của Nhược Bình mà chỉ vì nàng là nàng, là nương tử của hấn.

Trước khi bước vào hỉ phòng, Hiên Viên Tuyết nhìn những ánh mắt khùng khiếp của Nhược Bình, Lãnh Thiên, Độc Kiêu, Độc Nhãn cùng Họa Tâm thì không khỏi rùng mình.

– Đêm nay ai phá ta, ta sẽ cho người đó nếm thử độc mới chế ra ngày cả Thần Huyền cũng không phá nổi.

Phải như thế thì hấn mới an tâm làm việc được. Nương tử ơi! Ta tới đây...

76. Chương 76

Thời gian thấm thoát trôi qua với những điều mới mẻ thay đổi xung quanh những bọn họ. Một ngày trái gió trở trời làm sao đột nhiên Nhược Bình ngất xỉu trong hoa viên vương phủ khiến a hoàn xung quanh một phen hoảng hốt chẳng biết làm sao.

Người chạy ra chạy vào, kẻ mời thái y đến xem, kẻ tức tốc dụng khinh công chạy vào cung tìm Lãnh Thiên. Trước khi rời khỏi vương phủ, vương gia của họ đã cảnh cáo nếu vương phi chảy bất cứ giọt máu nào thì từng lượt từng lượt sẽ sống không bằng chết bởi Độc Lãnh chứ không còn là Lãnh Thiên ngày xưa nữa.

Lãnh Thiên sau khi nghe tin đã một đường bay ra khỏi cung phóng về vương phủ. Người ngoài không biết chuyện, thấy các nô tài cùng nha hoàn tất ta tất bật thì tin đồn thổi bay xa khắp kinh thành chỉ trong vài canh giờ. Có tin báo rằng nhị vương gia nạp thiếp, rồi vương phi sau khi hay tin đã nhảy xuống ao cá tra tự tử.

Nhưng sau khi thấy thái y từ hoàng cung vào vương phủ thì tin tức liền thay đổi thành vương gia ăn phải thức ăn do vương phi nấu nên đã ngộ độc nặng đến nỗi không thể xuống giường và sau này mất luôn khả năng sinh con.

Một đồn mười, mười đồn trăm nhưng toàn bộ mọi người trong Nghi Bình viện thì một nụ cười tỏa mát trên môi kể cả Lãnh Thiên không hề khép miệng, nó cứ toang quát ra cho đến vài ngày sau cũng không xẹp xuống. Duy nhất một người là Nhược Bình chỉ cứ hậm hực như muốn thổ huyết ra ngoài chết luôn cho rồi.

Nguyên nhân chỉ duy nhất một câu từ miệng thái y.

– Chúc mừng vương gia, vương phi đã có hỉ.

Có hỉ thì có hỉ, cần gì phải vui như thế chứ? Tồn hại cả ngày Lãnh Thiên cứ ép nàng ăn hết cái này đến cái kia, uống từ cái kia đến cái nọ như muốn sinh cả cái bụng. Gì là sẽ tốt cho nàng, mà tốt cho nàng thì tốt cho hài tử. Cà chua khiến da nàng đẹp mà da nàng đẹp thì sau này hài tử sẽ đẹp như ta. Canh gà sẽ khiến nàng thoải mái mà ngoài ra nó còn mang lại cho hài tử một trí thông minh tuyệt đối.

Nàng khinh. Cái gì mà tốt cho nàng chứ? Cuối cùng thì mấu chốt chính là hài tử trong bụng mà thôi. Thế mà cứ làm như mình sẽ là phụ thân tốt nhất Lãnh quốc vậy.

– Người mà bắt ta ăn nữa là ta xách cái bụng đi hành tẩu giang hồ cho xem.

– Nàng dám?

– Không tin?

– Được rồi, ta tin. Vậy nàng muốn ăn gì nữa không? Ăn gì cũng được, miễn nàng chịu khó ở đây cho đến khi sinh xong rồi muốn đi đâu thì đi.

Nôn! Cuối cùng cũng là vì hài tử. Có hài tử xong rồi là nàng đi đâu cũng mặc kệ. Được, muốn nàng ở lại thì ở lại, muốn nàng sinh xong thì sinh. Để coi sinh nó ra xong rồi nàng bỏ đi thì ai sẽ nuôi, tới lúc đó Lãnh quốc sẽ đồn đại một câu chuyện vang danh thiên hạ rằng nhị vương gia Lãnh Thiên đột ngột trở thành gà trống nuôi con sau một đêm đuổi nường tử ra khỏi nhà. Hắc hắc.

Đột nhiên một ngày đẹp trời nọ, một con bồ câu lông trắng bay đến bên cạnh đậu trên tay nàng. Nàng rất lấy làm khó hiểu khi trên người nó có dấu ấn của Huyền Băng cung. Nhưng rõ ràng đột trước nàng gửi thư cho Thần Huyền là bằng đại bàng mà sao giờ trở về nó đột ngột biến thành bồ câu thế này? Đừng nói cojin ả này thêm thịt chim quá bắn đại bàng yêu của nàng nướng ăn chơi rồi nhé.

Một phút mặt niêm cho con đại bàng xấu số dấu nó được ướp với bất kỳ cái gì khác.

Thấy trên chân con bồ câu có treo một cuộn giấy nhỏ, Nhược Bình nhanh chóng mở ra xem thì bên trong bảo thánh tới sẽ là ngày thành thân của Văn Thần Huyền cùng Vân Nam Phong.

Nàng ngửa đầu lên trời cười như điên dại. Cuối cùng thì Huyền muội muội của nàng cũng thò giò vào mô chôn của tình yêu chính là hôn nhân, thế mà một hai cứ bảo ta quyết không thành thân, ta quyết ở vậy làm thánh nữ của Huyền Băng cung.

Tự dưng Nhược Bình nằm vắt tay lên trán suy nghĩ cả nửa ngày rằng dường như gần đây ngày hỉ hơi bị nhiều thì phải. Hết nàng, đến Độc Nhân, Họa Tâm, rồi đại ca ca Hiên Viên Tuyệt và bây giờ là Thần Huyền, sau này sẽ còn Độc Kiêu.

Thế là ai cũng đã có ình một gia đình thì còn kẻ nào có thể trốn cùng nàng xấn xáo giang hồ nữa đây?

Bụng của Nhược Bình càng ngày càng to ra mà ngày đại hôn của Thần Huyền cũng đến gần thế cứ nhiên Lãn Thiên đòi một sống hai chết cũng không cho nàng đi. Hắn nói hoặc Thần Huyền đến Lãn quốc cử hành hôn lễ hoặc nàng chỉ được ở nhà gặm hột dưa cho đến khi sanh.

Nói như thế thôi thì hắn tự cưới Thần Huyền, tự mang đầu rồi tự sanh hài tử luôn đi. Hồn đản. Mà nàng càng ngày càng nhận ra một chuyện cực hệ trọng, đó là Lãn Thiên chính là một con cua thứ thiệt, ngang còn hơn lão cua nữa.

Thôi thì vì hạnh phúc của lão công cùng sự an toàn của hài tử mặc dù cái bụng chỉ mới chùng hai tháng, Nhược Bình phải ở nhà và để cho Độc Kiêu, Độc Nhẫn cùng Họa Tâm đi thay thế. Mà ngộ một chỗ chính là Họa Tâm cũng đang mang thai đấy.

Ba người bọn họ vừa được du sơn ngoạn thủy hâm nóng tình cảm, vừa được dự lễ thành hôn cực to của Huyền Băng cung, vừa được thưởng thức những món ăn vật lạ lại được chiêm ngưỡng đêm tân hôn hiệu trò kịch tính của Thần Huyền cùng Nam Phong nữa chứ.

Thế mà giờ đây trong vương phủ của Lãn quốc có một con sâu đo nằm ngay đơ trên giường than ngán thở dài tiếc thương cho số phận chồng hờn thuộc hạ bỏ hài tử ám náy.

– Nương tử! Nàng có vẻ khá là buồn.

Lãn Thiên đẩy cửa bước vào phòng thấy tình trạng bi quan của Nhược Bình liền không tránh khỏi ngoằn miệng cười trên tức nàng. Nếu như không vướng cái bụng càng ngày càng nặng này thì nàng đã một đường bay ra ngoài hành tẩu giang hồ, làm thần thâu lấy của kẻ giàu chia cho người nghèo, sau đó đại danh thần thâu Tiểu Bình sẽ vang danh thiên hạ. Hắc hắc. Mà Tiểu Bình nghe có vẻ quê quá không ta?

– Hừ! Người còn ở đó nói hươu nói vượn, không phải tại người đang kiểm *** tuổi thanh xuân của ta trong nhà giam vương phủ này sao?

– Nàng nói giống như ta là một tên hôn quân bạo chúa vậy.

– Như cái gì? Người rõ ràng là tên đó, khỏi cần đoán già đoán non chi ệt.

– Nàng đừng nóng, nếu buồn, ta sẽ đưa nàng ra ngoài kinh thành dạo chơi mua sắm.

– Hừ! cái kinh thành này làm như to lớn lắm. Ta đi đến nổi mục cả con đường, mấy tên bán hàng rong nhìn mặt ta còn nhớ nữa kia.

– Vậy ta phải làm sao thì nàng mới hết thở dài đây?

– Dễ lắm, một là người đưa ta đến Huyền Băng cung dự lễ thành thân của Huyền muội muội đi.

– Không được. Đường đi vừa xa lại vừa nguy hiểm, không tốt cho hài tử trong bụng nàng.

– Rốt cuộc là người đang lo cho ta hay lo cho hài tử của người đây?

– Tất nhiên hài tử này là của hai chúng ta. Mà lo cho hài tử thì cũng chính là lo cho nàng rồi còn gì.

– Hừ! Giỏi to mồm. Nếu không thì ta sẽ đi hành tẩu giang hồ khiến tên của ta sẽ vang danh thiên hạ.

– Tên của nàng vang vọng từ hoàng cung ra tới ngoài kinh thành rồi chưa muốn nữa sao?

– Hừ! Không nói với người nữa. Ta ngủ cho khỏe.

– Đúng! Đúng! Nàng phải ngủ nhiều một chút, như vậy thì hài tử sinh ta sẽ khỏe mạnh hơn.

– Người cút ra ngoài cho taaaaaaa.

Dù lằng nhằng hăm dọa tự tử như thế nào đi chăng nữa thì Lãn Thiên một hai không cho Nhược Bình ra khỏi phủ nữa bước khiến nàng bất lực đành phải thuận theo chiều gió ở trong Nghi Bình viện ngày ngày hết ăn đến ngủ như một con mèo bệnh.

Người ta nói rằng, tình yêu không có sóng gió thì mãi mãi không phải là một tình yêu đẹp. Mối quan hệ lằng nhằng của Nhược Bình cùng Lãn Thiên đã quá khó khăn, nhiều khi nàng còn cảm tưởng nó hư hư ảo ảo không thể nắm bắt trong tay.

Nàng vô tình cùng cảo tinh nhập hồn vào vị công chúa có mẫu thân là một nữ tử giang hồ võ công cùng y thuật cường đại. Trải qua khoảng thời gian gần một năm để luyện thành Tán Hồn hành tẩu giang hồ. Ngày đầu tiên lại vướng phải cuộc đấu khẩu khắc khe với Độc Nhãn cùng Độc Kiêu mà nàng phải rút Ngọc Tâm tiêu ra đấu tay đôi. Thế cư nhiên lại bị bắt trở thành nương tử của Lãnh Thiên.

Sự ôn nhu cùng chiều chuộng đến mức khó hình dung của hắn đã làm tim nàng xao động lúc nào không hay, đến khi nàng thấy hắn có thể vì sự an toàn của mình mà giương kiếm đâm vào trái tim bản thân khiến lòng nàng chấn động như muốn nghẹt thở. Cũng may nhờ vào thuật chết giả do mẫu thân của vị công chúa truyền lại mà nàng mới có thể cùng hắn nắm tay bước tiếp.

Rồi tên Lãnh Hàn chết tiết đột nhiên xuất hiện khiến Lãnh Thiên húp phải một lu dấm chua lâu năm, cư nhiên khiến nàng tổn thương và rơi xuống cốc của Tuyệt Y lão quái danh trấn giang hồ. Lần đó nàng hoàn toàn mất đi kí ức của mình. Tuy được sự chăm sóc đặc biệt của đại ca ca nhưng đầu đó trong con tim sâu thẳm lại thấy thiếu thiếu đi bóng hình, giọng nói, sự yêu thương, bảo vệ của ai đó.

Nỗi đau như cào xé con tim khi nhìn thấy hắn đón đau nằm im lìm trên giường như một cái xác chết. Nàng bất chấp lòng tự tôn cùng những vết thương hắn đã gây ra mà tha thứ cho hắn một cơ hội và cùng nhờ thế, nàng đã mở ra ình một con đường tìm về niềm hạnh phúc vô biên của tình yêu đôi lứa thời cổ đại.

Rồi việc công chúa Phùng quốc, Phùng Ngạn Hoa, sang đây cầu hôn. Nàng cư nhiên bị đầu độc bằng loại dược Huyết Xuân ái cổ quái do chính tay thánh nữ của Huyền Băng cung chế ra. Nhưng may mắn thay không những được Thần Huyền cứu giúp mà còn nhận một muội muội đồng hương ở hiện đại để cùng nhau phá cho thế giới cổ đại gà bay cho sửa.

Thế cư nhiên ả công chúa Ngạn Hoa lại đòi thi đấu cùng nàng nhưng tất cả dường như là số kiếp do ông trời định đoạt. Nàng thua, tất nhiên thua vì ám khí của Ngạn Hoa. Phải nhìn phu quân của mình lập một nữ nhân khác mà là lập chính phi còn mình từ cương vị vương phi phải cúi mình với nữ nhân khác của chồng.

Đau thương là thế. Trong phút chốc nàng đã có suy nghĩ rời bỏ vương phủ để hành tẩu giang hồ cùng đại ca ca. Tuy nhớ thương nhưng sẽ không đau khổ. Thế mà trong lúc nỗi đau dầy vè thân thể, hình bóng Lãnh Thiên xuất hiện bên cạnh hứa hẹn yêu thương xoa dịu vết thương lòng của nàng.

Cuộc sống là thế, tuy ê chề nhưng không thiếu những vẻ đẹp của nó.

Lãnh Thiên đứng bên ngoài căn phòng đang đóng cửa im ỉm đi qua đi lại trong lo lắng. Bên trong là tiếng la hét của nương tử hắn. Lần đầu tiên trong đời một nam nhân như hắn lại đi tin tưởng rằng thần linh sẽ giúp hắn phù hộ cho nương tử mẹ tròn con vuông. Lần đầu tiên hắn thấu hiểu những đau khổ mà nương tử mình phải chịu đựng khi chấp nhận sinh hài tử cho hắn. Hắn tự dưng lại thấy hối hận vì những hành vi mình đã làm.

Đã gần một canh giờ trôi qua mà tiếng la vẫn không chịu dừng lại khiến lòng hắn thập phần lo lắng. Toan đẩy cửa bước vào nhưng gặp sự ngăn cản của mọi người bên ngoài, hắn đành cắn răng cố sức chịu đựng. Coi như là vì nàng cùng hài tử sắp ra đời bên trong.

Gần hai khắc trôi qua nữa. Tiếng la dần dần cũng bình ổn lại thành tiếng thở hồng hộc vì mệt mỏi.

Âm thanh oe oe của trẻ con rốt cuộc cũng vang lên từ bên trong phòng. Chẳng đợi ai nói bất kỳ điều gì, Lãnh Thiên đã một cước đá tung cánh cửa chạy lại bên giường. Hắn không thèm nhìn xem hài tử của mình là trai hay gái, có khỏe không hay khuyết tật gì đã một đường đến bên giường nắm chặt lấy tay Nhược Bình nhanh chóng lau khô đi những giọt mồ hôi trên trán nàng.

– Chúc mừng vương gia, là một tiểu vương gia.

Bà đỡ hí hửng reo vang với mong mình sẽ được thưởng thêm chút đỉnh nhưng vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Thiên hướng về phía bà khiến bà ta chột dạ. Chẳng lẽ hài tử này mới sanh ra đã bị quăng vào lãnh cung?

Nhược Bình đột nhiên thở phì phò rồi la oai oái lên khiến mặt Lãnh Thiên đột nhiên biến sắc. Không kịp định hình, bà đỡ nhanh chóng chuyển đứa nhỏ trên tay mình cho Họa Tâm đang đứng bên cạnh với sắc mặt cũng lo lắng không kém.

Lãnh Thiên bị đẩy văng ra ngoài không thương tiếc nhưng hấn nhanh chóng nhảy xông đến ngồi xổm xuống tại chỗ cũ nắm chặt hai tay Nhược Bình.

– Nàng lại làm sao?

– Bẩm vương gia, vương phi mang song thai.

– Cái gì?

Cơn quặn đau lần này dường như gấp đôi lần trước, từ khóe mắt Nhược Bình rỉ ra hai dòng nước mắt chảy dài hòa lẫn với lượng mồ hôi trên mặt.

– Vương phi, cố lên. Sắp ra rồi.

Nhược Bình bắt chước động tác trên ti vi thường hay xem lúc còn ở hiện đại. Nàng hít vào rồi thở ra, dồn hết sức cố gắng vào thân mình.

– Ra rồi, ra rồi. Là một tiểu quận chúa.

Nhược Bình Thở dài một hơi buông mình chìm dần vào giấc ngủ. Có lẽ vì quá mệt mỏi nên nàng mới thấy hai mắt mình trĩu nặng và sau đó là ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau.

77. Chương 77

Thời gian thì cứ thế trôi qua cho đến khi hai đứa nhóc Lãnh Duệ cùng Lãnh Phi Yến chập chững từng bước đi đầu tiên. Nhược Bình rất vui và hạnh phúc với cuộc sống hiện tại được bên cạnh người mình yêu thương và chăm lo cho kết tinh của tình yêu ấy đến khi khôn lớn.

Tự đứng trong lòng nàng giờ đây, hình ảnh và tình cảm của một mẫu thân dần dần xuất hiện. Khao khát được ngắm nhìn hai đứa con mình khôn lớn, dạy cho chúng cách đối nhân xử thế. Nhìn thấy Lãnh Duệ theo phụ thân học từng thế võ hay Lãnh Phi Yến than lên than xuống vì những âm luật trong thơ từ và nhạc luật. Chỉ bấy nhiêu thôi mà nàng thấy mình già hơn hẳn.

Rồi sau này trong một ngày đẹp trời, bỗng dưng cả hai đứa đưa người yêu của mình về nhà ra mắt phụ mẫu. Hắc hắc. Rồi còn có cả ngày đại hôn tung bừng hoa lá. Lúc đó kẻ đầu tiên “nghĩa” đem tân hôn của hai đứa chính là phụ mẫu của chúng.

– Nàng đang suy nghĩ cái gì đó?

Ý nghĩ trong đầu chợt vụt tắt khi một vòng tay đột ngột ôm chầm lấy mình từ phía sau. Lãnh Thiên nhẹ nhàng đặt lên chiếc gáy của Nhược Bình một nụ hôn thật sâu. Đã ở với nhau biết bao lâu rồi thế cư nhiên hai má nàng vẫn đỏ ửng khi hơi nóng từ miệng hấn cứ phả vào sau lưng nàng.

– Mong muốn được phá đêm động phòng của Duệ nhi cùng Yến nhi.

– Ách! Nàng... Đến hài tử mình mà cũng không tha sao?

– Hừ! Vui mà.

– Nhưng chúng còn chưa khôn lớn nữa mà nàng lại nghĩ chuyện cho xa xôi thế?

– Ta chỉ nghĩ vu vơ thế thôi. À! Nghe nói Thần Huyền đến đây vào hôm nay phải không?

– Ừ!

– Không biết có mang theo Huyền Bằng thất sát không nữa? Phải có cái cho con chúng ta hành chứ.

– Trời ạ!

Nhược Bình phá ra cười khi nghĩ đến cảnh con của Họa Tâm cùng Độc Nhãn cứ hể nhìn thấy Duệ nhi cùng Yến nhi là vất giơ lên cổ chạy trốn chết còn hai đứa nhỏ này chỉ biết ngậm ngùi rưng rức khóc than khi chẳng

có ai dễ bắt nạt. Rồi Độc Kiêu thấy tội nghiệp hai tiểu chủ tử bèn nhào vào làm ngựa cho chúng cưỡi. Thế cư nhiên ngày hôm sau hấn cũng không dạng mà biến mất. Tìm cả ngày thế mà trốn chui trốn nhủi trong phòng không dám ra gặp mặt chúng.

Duệ nhi thì giống Nhược Bình, một mặt quậy phá không chịu nổi, nhiều khi nàng còn thấy “con hơn mẫu là nhà vô phúc” khi mà nó có thể nghĩ ra những trò tai quái đến chỉ số IQ ngất ngưỡng như nàng cũng phải chào thua thằng nhỏ chỉ vài tuổi đầu.

Trong khi Yến nhi thì chẳng ai dám động vào chỉ ngoại trừ Duệ nhi. Nó tuy là nữ tử nhưng ánh nhìn lãnh khốc, lạnh lùng, quyết đoán và không hề biết thương tiếc cho bất kỳ ai. Điểm này hoàn toàn giống với phụ thân nó – Lãnh Thiên.

Đến độ gà, chó trong phủ trong một đêm, con thì cắn lưỡi, con thì nuốt đuôi mình để tìm đến cái chết thống khoái nhất tránh khỏi sự hành hạ của hai vị tiểu chủ tử kia.

– Vương phi, Văn tiểu thư đã đến nhưng...

Họa Tâm sắc mặt không được tươi tốt vào thông báo nhưng chưa hết câu đã không còn thấy bóng dáng Nhược Bình đâu nữa bởi lẽ nàng khi nghe đến chuyện Văn tiểu thư đã dụng khinh công một lèo bay đến sảnh của vương phủ chào đón tiểu muội muội đáng yêu của mình.

Chẳng là nàng nghe nói Thần Huyền ở nhà có chuyện gì đó rất khó chịu xảy ra. Nàng ta đã quyết định lên đường chu du thiên hạ nhưng điều khó hiểu ở đây chính là đi một mình, đến cả Nam Phong chẳng thấy đâu. Nhược Bình khó hiểu mới cất giọng quan tâm.

– Có chuyện gì xảy ra sao?

Thần Huyền đột nhiên ôm chầm lấy Nhược Bình khóc rống lên, vừa khóc vừa rầm rức kể lại đầu đuôi mọi chuyện khiến gương mặt Nhược Bình biến hóa hơn con tăt kè bông đủ màu sắc.

– Nam Phong... Hấn... mất tích?

– Ừm!

– Bao... lâu... rồi?

– 5 tháng.

– Chẳng lẽ đến thế lực của triều đình và Huyền Băng cung cũng không tìm ra sao?

– ...

– Ta... giúp được gì không?

– Cảm ơn Bình tỷ. Muội ở nhờ vài ngày để tìm kiếm trong thành rồi lại lên đường xuống phía Nam.

– Ta sẽ bảo Lãnh Thiên huy động người giúp muội một tay.

– Cảm ơn tỷ.

Thời gian vẫn trôi theo chiều quay của tạo hóa một cách từ từ nhưng không thiếu gia vị nêm thêm sắc màu cho cuộc sống. Thần Huyền lại tiếp tục lên đường tìm hình bóng của phu quân mình như một Hòn Vọng Phu đứng chất cổ đại.

Nhược Bình dù rất muốn đi cùng muội muội kết nghĩa của mình nhưng tại nơi đây còn phu quân cùng hai hài tử còn nhỏ, nàng phải đánh cân nhắc tiền Thần Huyền lên đường.

Nhìn cái bóng liêu xiêu đầy vẻ cô đơn cưỡi trên một con ngựa trắng và xung quanh là Huyền Băng thất sát cùng Phi Bách Chiến. Lòng Nhược Bình không khỏi một trận tê dại.

Một người hi sinh cho tình yêu của mình nhiều như Bách Chiến vì sao mãi mãi không bao giờ được hạnh phúc mà Thần Huyền, lại từ chối tình cảm vẹn nguyên một mảnh dòng sông êm đềm để đi đến con thác dữ luôn gặp bão tố như Nam Phong chứ. Phải chăng phải có phong ba thì đó mới gọi là tình yêu?

Nhìn hai đứa nhỏ lớn lên từng ngày, thắm thoát cũng gần năm năm trôi qua. Thời gian qua Nhược Bình ăn sung mặc sướng ngắm hình bức tranh sinh động của ba phụ tử kia cùng nhau luyện võ.

Bấy nhiêu thời gian nhưng Nam Phong không hề có bất kỳ tin tức gì. Đến nỗi Lãnh Thiên cũng phải bỏ vài tháng cùng nàng lên đường xuôi về phía Tây tìm kiếm giúp Thần Huyền nhưng tất cả vẫn mãi là con số 0 tròn trĩnh.

Cách đây vài ngày, bỗng cậu đưa thư đột nhiên đến báo rằng đã có tin tức của Nam Phong. Nhưng dù sao, điều này cũng giúp cho Thần Huyền bớt đi phần nào gánh nặng trên vai.

Rồi thì cuối cùng chuyện gì tốt đẹp thì nó cũng sẽ tốt đẹp trôi qua. Hạnh phúc rồi cũng đến trên bàn tay của chúng ta nếu biết cách nắm bắt và bảo vệ.

Tình yêu nào cũng biết bao điều đắng cay, phong ba, bão tố phía trước. Nhưng biết giữ lấy hạnh phúc của mình cùng với trân trọng tất cả những thứ mình đang có, đó mới chính là sức mạnh bảo vệ tình yêu của con người.

Hãy nhớ rằng, đối với thế giới này, mình chỉ là một ai đó nhưng với một ai đó thì mình lại là cả thế giới này. Chỉ là chúng ta không nhận ra được một nửa của cuộc đời mình mà thôi, rồi sẽ có ngày, hai người lướt qua nhau nhưng những khoảnh khắc ông trời sắp đặt sẽ khiến sợi dây tơ hồng trên tay chúng ta mắc vướng vào nhau tạo nên một chuyện tình với một mớ rắc rối. Đó gọi là quan hệ tình yêu.

Vượt qua ngàn năm để yêu một người là điều không thể, nhưng xuyên qua thời không để gặp một nửa của mình chính là điều hoàn toàn có thể.

Biết đâu một lúc nào đó, bạn đột nhiên mở mắt ra và thấy mình đang nằm trong căn phòng thời cổ đại và có một nha hoàn xinh xắn gọi một tiếng “tiểu thư”. Hãy nhớ rằng, cơ duyên ngàn năm có một đã đến và người nó chọn là chúng ta. Hãy tận hưởng niềm hạnh phúc không phải ai cũng có được này, bạn nhé!

78. Chương 78: Ngoại Truyện

Thời gian thắm thoát trôi qua, nó trôi nhanh đến nỗi khiến con người mỗi khi ngoảnh đầu nhìn lại thì mái tóc mình đã bạc trắng mất rồi.

Nhược Bình đang ngồi đánh cờ cùng với Lãnh Thiên trong Nghi Bình viện thì đột ngột bên ngoài tràn vào những âm thanh ồn ào náo nhiệt khiến ván cờ bị dừng lại.

Hai thân ảnh một bạch y một lục y nhanh chóng tiến vào nhìn hai kẻ cao cao tại thượng bên trên không khỏi ngẩn đầu e dè.

– Mẫu thân! Phụ thân!

Cả hai đều liếc nhìn nhau nhưng không tránh khỏi việc vẫn an hai bậc trưởng bối.

– “Làm gì hôm nay lại kéo và đây hết vậy?” Lãnh Thiên thối thối tách trà trên tay sau đó nhẹ nhàng đưa cho Nhược Bình ngồi bên cạnh.

– Bọn con... bọn con...

– “Sao đột nhiên hai đứa cà lăm hết vậy? Bộ hết tiền tiêu à?” Nhược Bình hớp ly trà cái rột mỉm cười tình tứ nhìn hai hài tử một nam một nữ bên dưới.

Lãnh Duệ gương mặt bừng ra sữa, thông minh, vui tính như Nhược Bình nhưng đáng dă dẫu đó lại chính là một Lãnh Thiên version 2 của cổ đại. Vừa bước sang tuổi 18 nhưng không khiêu các tiểu thư khuê các dòm ngó đến độ cách đây chừng 1 năm trong vương phủ toàn bộ đều là người đến thăm hỏi sức khỏe vương gia nhân tiện dẫn theo ái nữ đến ra mắt.

Lãnh Thiên chỉ biết nhìn nương tử mình cười cười ai bảo hài tử do nàng sinh ra quá soái giống hần nhưng lại không biết từ chối tình cảm của người khác như nàng làm chỉ nên giờ mới rước khổ vào thân như thế này.

Lãnh Phi Yến thì thanh tú hết mực, mắt phượng mày ngài, làn da trắng hồng không tì vết, đôi môi chúm chím không cần thoa son cũng hồng, thân hình cân đối đến lạ lùng. Phải dùng câu thơ của Nguyễn Du trong “Truyện Kiều” cũng không miêu tả hết được những vẻ đẹp tiềm ẩn và lộ liễu bên trong con người nàng.

“Hoa ghen đua thắm liễu hờn kém xanh”

Hiện tại trong Lãnh quốc không ai là không biết đến đệ nhất mỹ nhân, ái nữ của nhị vương gia Lãnh Thiên – Lãnh Phi Yến, tinh thông cầm kỳ thi họa, võ công trác tuyệt, vẻ đẹp đến Tây Thi nhìn thấy cũng phải hổ thẹn với chính mình.

Vừa bước sang tuổi 18 nhưng chưa đặt bất kỳ một nam nhân nào vào trong mắt. Nàng nổi tiếng đến độ những vị vua, hoàng tử hay vương gia của những nước láng giềng còn trồng cây si mãi, trong thư phòng họ luôn treo một bức tranh nữ tử lục y thanh tú, xinh đẹp bên gốc đào trong Đào Hoa viên.

– “Sao? Có gì nói mau còn ấu thân các con đi nghỉ” Lãnh Thiên nhú mày tỏ vẻ không ưng ý muốn đuổi khéo bọn trẻ cho bọn già rảnh nợ có thời gian thú thí với nhau.

– Con... muốn thành thân!

“Đùng”. Sét đánh bên tai khiến Nhược Bình như muốn ngã đập mặt xuống bàn nhưng may thay có Lãnh Thiên bên cạnh lo lắng đỡ dùm. Mấy năm nay cả hai đứa, từ nam đến nữ, đều nghe đến hai chữ thành thân là giãy nảy lên đòi bỏ nhà đi bụi ngao du giang hồ. Thế cư nhiên đi mới 1 năm đã về đây ám phụ mẫu rồi còn đòi cưới vợ lấy chồng cùng một lúc nữa chứ.

– “Các con... các con... lấy... ai?” Nhược Bình vuốt vuốt ngực cổ gắng rặn ra từng chữ.

– “Ngày mai con sẽ đưa nàng đến” Lãnh Duệ nói xong một cước phóng ra ngoài bỏ mặt hai lão già bên trong đang nghếch mặt ra.

– “Còn con?” Nhược Bình không cam tâm hướng Phi Yến bên dưới hỏi.

– Ngày mai chàng cũng sẽ đến.

Rồi xong. Cuộc đời hai lão già từng nổi danh trên giang hồ đã phải sống với nhau 1 năm không có con chăm lo giờ đây chúng về nhưng lại mang một tin cực giạt gân rằng họ lại phải thú thí với nhau “mâm” đại hôn cho chúng.

Sáng hôm sau, cả vương phủ như bừng thêm sức sống bởi một lễ ngày hôm nay tiểu vương gia cùng tiểu quận chúa của mọi người sẽ dẫn người yêu về ra mắt phụ mẫu.

Người vui vẻ nhất trong ngày hôm nay chính là Tiểu Ân, con trai của Độc Nhãn cùng Họa Tâm cùng Tiểu Tuyết con gái của Độc Kiêu.

Bao năm qua hai đứa như đưa đám bởi những chiêu quấy phá đến trời long đất lở của hai tiểu chủ tử mà cả hai đều là những nạn nhân bất đắc dĩ được họ “yêu quý” để ý đến.

Cách đây một năm khi nghe tin cả hai tiểu chủ tử đều ra ngoài ngao du giang hồ, Tiểu Ân cùng Tiểu Tuyết đã không hẹn cùng nhau mở tiệc ăn mừng cùng quyết định ăn chay một tháng cảm tạ trời đất.

Giờ nay nghe tin có cái lông nhốt hai con thú dữ lại chắc họ phải ăn chay một năm luôn quá.

Đại sảnh vương phủ.

Nhược Bình ngồi chễm trệ, gương mặt căn thẳng đậm chất mẹ chồng, mẹ vợ thế kỷ 21 khiến Lãnh Thiên muốn cười mà phải rảnh nhịn ếm nhem xuống đường như muốn nội thương.

Ngồi bên dưới, bên phải là Lãnh Duệ cùng một nữ tử dáng người không gọi là sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng rất thu hút ánh nhìn của người khác tên gọi Liễu Uyển Nhi còn bên trái là Lãnh Phi Yến cùng một nam nhân khá bánh bao, gương mặt góc cạnh nhưng không kém phần thanh tú,

tuy lạnh lùng với mọi người xung quanh nhưng ánh mắt lại ôn nhu như nước luôn hướng về phía Phi Yến bên cạnh tên gọi Mạc Kiều Phong.

Hai người này không phải là xa lạ gì với Nhược Bình cùng Lãnh Thiên nhưng gặp mặt qua thì chưa lần nào, chỉ nghe tin tức về sự nổi tiếng của gia thế hai nhà mà thôi.

Một là nhị tiểu thư Liễu Cô sơn trang danh trấn giang hồ, nhiều đời có công hiến to lớn cho triều đình Lãnh quốc đánh đuổi giặc ngoại xâm, củng cố đất nước. Một là đại thiếu gia của gia đình Mạc tướng quân trong triều. Nghe nói người này từ nhỏ không thích bị bó buộc trong cổng phủ thường xuyên lên ra ngoài ngao du vòng quanh kinh thành. Rồi sau này một cước ngao du thiên hạ mấy năm mới trở về một lần.

Căn phòng mang một không khí trầm lắng vô cùng căng thẳng khi chẳng ai dám cất tiếng trong khi hai nhân vật chủ chốt phía bên trên cũng không thêm nói.

Bọn họ cứ ngồi như thế cho đến gần hai canh giờ sau mới tự khắc cáo lui ra về. Coi như hôm nay chỉ là một ngày hai bên phụ mẫu cùng con cháu nhìn nhau thì trống mắt rồi thôi.

Buổi tối tràn ngập trong vương phủ, tại Nghi Bình viện, Phi Yến hậm hực xông vào phòng Nhược Bình không thêm nói tiếng nào hậm hực trừng trừng hai mắt nhìn mẫu thân mình.

– Mẫu thân, sao hồi sáng người lại có thái độ như vậy? Bộ người muốn con gái mốc meo trong nhà đến hết đời sao?

– Ta còn mong cho có kẻ sớm rước con đi cho khuất mắt nữa kìa.

– Vậy sao người cùng phụ thân không nói gì khiến con tậht mất mặt.

– Sao hử không nói mà bắt bọn ta phải nói?

– Người là bậc trưởng bối thì sao bọn con dám nói? Nói chuyện với người khiến con đuối lý quá.

– Muốn cưới thì cưới đi. Kêu hử mang lễ vật qua đây, càng nhiều càng tốt. Hắc hắc.

– Hừ! Con về phòng đây.

– Ủa? Không gnủ với ta à?

– Cho phụ thân đá *** con quăng ra ngoài nữa sao?

– Ha ha ha.

Bên thư phòng của Lãnh Thiên cũng không im ắng, hai phụ tử đang đàm đạo thảo luận mà toàn nghe mỗi tiếng của Lãnh Duệ.

– Giờ phụ thân muốn con thủ thân như ngọc hết đời ư?

– Không.

– Vậy sao phụ thân cùng mẫu thân không nói gì để Uyển Nhi thương tâm như thế chứ?

– ...

– Con muốn thú nàng.

– Ừ!

– Phụ thân?

– Hử?

– Con nói là con muốn thú nàng.

– Ừ!

– Phụ...

– Muốn thú thì thú, cứ xách lễ vật mang sang nhà người ta là xong, cần gì con nói nhiều như vậy chứ?

– Phụ thân nói câu này từ nãy cho khỏe không.

– Con ta giống ai mà dai nhách vậy trời?

– Giống mẫu thân đấy!

Ước mong của Nhược Bình suốt 18 năm qua cuối cùng đã thành hiện thật. Nhìn hài tử mình trong hỉ phục, nắm tay tân nương hay được tân lang dẫn dắt vào trong nhà đó chính là niềm hạnh phúc duy nhất của bậc làm cha mẹ.

Lãnh Thiên nắm chặt tay Nhược Bình, mỉm cười ôn nhu nhìn ngắm cảnh hai đứa hài tử lúc nào còn nhỏ xíu mà giờ đây đang hạnh phúc bách đường cùng người chúng yêu thương suốt cuộc đời.

Không khí vô cùng vui vẻ bỗng một tia sét trên trời đánh xuống chính giữa sân rồng của vương phủ khiến tất cả khách nhân đều giật mình.

Hình ảnh cáo tinh trong bộ quần áo sườn xám của nam nhân thế kỷ 18 khiến Nhược Bình ôm bụng cười ha hả.

– Cao tinh, người mới đi đâu về đấy?

– Trung Quốc, thế kỷ 17.

– Ách! Vui thế mà không rủ ta.

– Vui cái cùi chỏ nhà ngươi. Hài tử thành thân cũng không mời ta một tiếng mà...

– Cha!!!

Đột nhiên sau lưng cáo tinh xuất hiện... một... một đàn cáo con. Ách! Cực dễ thương, lông trắng khiến Nhược Bình suýt xoa mãi không thôi. Bên cạnh con cáo lanh chanh ngày nào giờ đây đã có nương tử cùng một bầy con thân yêu.

Cuối cùng rồi thì mọi người đều đã tìm ình bến đỗ như mơ ước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dai-oi-ta-toi-day>